ANIMADVERSIONES IN ATHENAEI DEIPNOSOPHISTAS POST ISAACUM...

Isaac Casaubon



ANIMADVERSIONES
IN
ATHENAEI
DEIPNOSOPHISTAS

POST

ISAACUM CASAUBONUM

CONSCRIPSIT

IOHANNES SCHWEIGHAEUSER

ARGENTORATENSIS

INSTITUTI SCIENTIAR. ET ART. POPULI GALLO-FRANC. SOCIUS

ANTIQUAR. LITERAR. IN SCHOLA ARGENT. PROF.

TOMUS TERTIUS.

ANIMADVERS. IN LIB. V. ET VI.

ARGENTORATI

EX TYPOGRAPHIA SOCIETATIS BIPONTINAE

ANNO X. (1802.)



ANIMADVERSIONES IN ATHENAEUM.

IN LIBRUM QUINTUM.

Ed. Casaub.
p. 185.

AD CAP. I.

a **AD ARGUMENTUM** quod spectat: »QUINTUS LIBER »nihil fere aliud nisi MASURII Iurisconsulti, viri longe »doctissimi, *sermones* continet. Initio de *Homericis Convi*»*viis* agitur: deinde aliquot *μεγαλοπρεπῶν καὶ φιλοδείπνων* »*Regum luxus* describitur: postremo cum alii *Philosophi* »multorum vitiorum, tum etiam falsi arguitur *Plato* non »unius. Haec capita praecipua sunt huius libri.« CASAUBONUS.

'Αλλ' ἐπεὶ πολὺς οὕτως λόγος συμποσίων προδιήντληται — ἐν τοῖς πρὸ τούτων. »Malim *οὗτος λόγος*: & de *quarto* »tantum *libro* haec interpretor. Is solus liber vere *λόγος* »*συμποσίων* (vel *περὶ συμποσίων*) dici queat: primus non »item; multo minus secundus ac tertius: in quibus de *ci*»*bis*, non de *conviviorum ratione* aut *modo* est actum. No»temus vero etiam sequentia verba: *παραλείπομεν δὲ αὐτῶν* »*τὰ χρησιμώτατα, καὶ οὐ βαροῦντα τὴν ψυχὴν, - - - ἅπερ* »*ὁ θεῖος Ὅμηρος παρεισήγαγε.* Clarissime auctor signifi»cat, nihil hactenus dictum esse de Homericorum convi»viorum ratione. Obsecro, poterat-ne clarius demon»strari, non pertinere ad librum superiorem quae inde »avellenda atque huc transferenda esse dicebamus? Quod »autem obiicere aliquis possit, etiam primo libro de Ho»mericis conviviis tractatum esse; huic obiectioni iam »responsum est: non enim superiores omnes libros, sed

» proximum tantummodo respiciebat auctor cum haec » scriberet. « CASAUB. — Mihi satis commode habere videbatur librorum omnium scriptura πολὺς οὕτως λόγος, id est, λόγος οὕτω πολὺς, *tam multa verba, tam copiosa & ampla disputatio.* Quod vero verba ista, ἐν τοῖς πρὸ τούτων, ad solum proximum *librum quartum* referenda Casaubonus censuit, minime adsentiri doctissimo Viro possum. Nullus est quatuor superiorum librorum, quin *de conviviis* agat: &, quae tribus etiam prioribus libris de variis ciborum & potuum generibus disputata sunt, eorum pleraque non minus, quam quae quarto libro differuntur, ad conviviorum rationem spectabant. Nec obstat, quod nunc Auctor dicit, *se in superioribus ea praetermisisse, vere utilissima,* ἅπερ ὁ θεῖος Ὅμηρος παρεισήγαγε, cum tamen *primo libro* iam multa de *conviviis Homericis* fuerint disputata. Nam (quod caput caussae continet, de qua hic agitur) & ibi, & ubique adhuc, de eo maxime cibo solummodo disputatum erat, quo *corpus* alitur; & ad *corporis sensum* omnia relata sunt: nunc vero, ait auctor, *mentis* etiam *animique* habeamus rationem; & de his loquamur, quae ad excitandos *honestos animi sensus* & ad *formandos hominum mores* utiliter Homerus contulit in eis etiam ipsis carminum suorum partibus, ubi *de Conviviis* differit. Et recte quidem Ὅμηρος παρεισήγαγε dicit Athenaeus, non εἰσήγαγε: non enim *ex professo*, veluti didacticus poëta, morum formandorum praecepta tradidit Homerus; nec, veluti philosophus scholam explicans, de professo id egit, ut in lectorum animis honestatis sensum excitaret; sed *obiter*, ac veluti *aliud agendo*, id ipsum secutus est effecitque.

ὠφελοῦντα δὲ καὶ τρέφοντα κατὰ πανδαισίαν. » Verte: » *sed quae iuvant (animum,) & alunt instar epularum omni » ciborum genere instructarum.* Πανδαισία est, ut explicant ve» teres, ἡ πολυτελὴς τράπεζα, καὶ παντοδαπὰ ἔχουσα ἐδέσ» ματα: vel ἡ πάσαις αἰσθήσεσιν ἡδονὴν παρέχουσα εὐωχία. » Quae explicationes isti loco optime conveniunt: neque » enim is est sensus quem exprimit Dalecampius. « CASAUB. — Interpretatio, quam retulit vir doctus, Hesychii est; cum quo fere consentiunt alii Grammatici. Est autem vocabulum veterum Comicorum usu nobilitatum, ut monuit Harpocration: & habes apud Aristophanem Pac. 564.

Quod sequitur, κατὰ τὸν καλὸν Ἀγάθωνα,

Τὸ μὲν πάρεργον, ἔργον ὡς, ποιούμεθα·
b τὸ δ' ἔργον, ὡς πάρεργον, ἐκπονούμεθα.

Citavit eosdem versus *Agathonis*, Tragici poëtae, Clemens Alexandr. Stromat. libro V. pag. 733. edit. Pott. ubi pro ποιούμεθα *vs.* 1. est ἡγούμενοι, & *vs.* 2. ἐκπονούμενοι, pro ἐκπονούμεθα. Eosdem Hadrianus Iunius in Adagiis retulit, titulum praeponens *Accessorium operis loco*. Grotius in Excerptis pag. 436. Graecos versus his Latinis expressit:

Operose id agimus, agere quod non est opus:
at in eo quod opus est, opera perfunctoria est.

Nos hoc loco Graeca verba sic reddere maluimus, ut sententia, in quam eis usus est Athenaeus, clarius adpareret. Nempe hoc dicere mihi visus erat Auctor noster: *Cum descriptio Coenae videri possit esse* ἔργον, *id est, praecipua operis mei materia, & sermones videri possint esse* πάρεργον: *revera contrarium est.* Ἔργον *mihi sunt Sermones, qui sunt Animi cibus:* πάρεργον *est Coena. Sed, quo adliciam capiamque lectores, secundarium hoc opus sic tracto, quasi esset primarium; illud vero, quod mihi caput caussae est, sic tracto quasi esset secundarium.*

Homeri versus, Τὸν δ' εὗρον &c. sunt ex Odyss. δ'. 3
c sq. Alter qui sequitur, Ἐννῆμαρ &c. est ex Iliad. ζ'. 174.

AD CAP. II.

Δοκεῖ γὰρ ἔχειν πρὸς φιλίαν τι ὁ οἶνος ἑλκυστικόν. Pro φιλίαν est φιλοσοφίαν in ms. Epit. quam scripturam CASAUBONUS, in suo etiam cod. Epit. & apud Eustathium (nescio ubi) repertam, merito ut absurdam repudiavit. »Legendum esse φιλίαν, inquit, vel hic Libanii simillimus locus evincat, in de Fortuna sua: Δεινοὶ γὰρ δὴ »οἱ κύβοι καὶ τὰ μέχρι μέθης συμπόσια φιλίας ἰσχυρὰς »κεράσαι. Plutarchus elegantissime, ut semper, initio li»bri IV. Sympos. Αἱ μὲν, inquit, τῶν παλαιόντων ἐπι»βολαὶ καὶ ἕλξεις κονιορτοῦ δέονται· ταῖς δὲ φιλικαῖς λα»βαῖς ὁ οἶνος ἁφὴν ἐνδίδωσιν μιγνύμενος λόγῳ.« — Sic ille: nec vero quisquam facile fuerit, quin, etiamsi non accederet vel Libanii vel Plutarchi auctoritas, unice probaturus fuisset istam scripturam, quam cum editis libris tenent vetustae nostrae *membr. A.*

Ante illa verba Δοκεῖ γὰρ &c. a quibus initium huius

capitis fecimus, lacunam statuit Villebrunius, intercidisse e nescio quid contendens. Quo loco ego quidem nihil magnopere desideraveram. Hoc dicit Athenaeus: docere nos Homerum, priscis temporibus, si cui ignotus advenisset hospes, moris fuisse ab hoc incipere ut comederent biberentque cum hospite; quo nimirum animi aperirentur mutuae amicitiae.

» Post ista, *διόπερ οὐδὲ πρότερον ἠρώτων οἵτινες εἶεν,* » *ἀλλ' ὕστερον*: in *Epitoma* erant haec adiecta, *ὡς δῆλον* » *ἐκ τοῦ Βελλεροφόντου ξενουμένου τῷ Ἰοβάτῃ*: quorum tamen in antiquis Athenaei exemplaribus nullum paret » vestigium. Sed voluit Eclogarius Athenaei observationem exemplo illustrare. Locus autem est, quem innuit, » in septimo Iliadis, [ζ'. 175.] ubi canit poëta, decimo » demum die Bellerophontem, quis cuiasve esset, fuisse » interrogatum. Etiam in Odyssea [δ'. 60 sq.] sic Tele- » machum Menelaus affatur:

» *Σίτου δ' ἅπτεσθον καὶ χαίρετον. αὐτὰρ ἔπειτα*
» *δείπνου πασσαμένω εἰρησόμεθ' οἵ τινες ἐστόν.* «

Casaubonus. — Quod si paulo diligentius Epitomam inspexisset, vidisset vir doctissimus, nihil hic adiecisse Epitomatorem, quod deesset exemplaribus plenioris operis; sed, cum paulo ante omisisset id quod de Bellerophonte pluribus quibusdam verbis commemoravit Athenaeus, id ipsum deinde brevioribus verbis, & pro illis ὁ *τῆς Λυκίας βασιλεὺς* proprio regis nomine substituto, adposuisse. En totum huius libri quinti exordium, quale inde ab ipso initio, usque ad illa de quibus agitur verba, in Epitoma legitur: *Τὸ μὲν πάρεργον ἔργον ὡς ποιούμεθα· τὸ δ' ἔργον ὡς πάρεργον ἐκπονούμεθα. Ὅτι δοκεῖ ἔχειν τι πρὸς φιλοσοφίαν ὁ οἶνος ἑλκυστικὸν, παραθερμαίνων τὴν ψυχὴν καὶ διαχέων. διόπερ οὐδὲ πρότερον ἠρώτων οἵ τινες εἶεν, ἀλλ' ὕστερον· ὡς δῆλον ἐκ τοῦ Βελλεροφόντου ξενουμένου τῷ Ἰοβάτῃ. ὡς τὴν ξενίαν αὐτὴν τιμῶντες* &c.

τά τε φυλετικὰ δεῖπνα, καὶ τὰ δημοτικὰ προσέταξαν· ἔτι δὲ τοὺς θιάσους, καὶ τὰ φρατρικὰ, καὶ πάλιν ὀργεωνικὰ λεγόμενα. » Nollem a viro docto [Dalecampio] » factum, ut *φυλετικὰ δεῖπνα* mutaret in *φιλετικὰ* aut *φι-* » *λικά.* Nollem etiam *προσέταξαν* vertisset *permiserunt*: » quasi interesset nihil inter *iubere* & *permittere*. Atqui *φυ-* » *λετικὰ δεῖπνα* etiam *imperabant leges Athenienſium*; ſicut » ex oratione Demosthenis contra Midiam & scriptoribus

c »aliis constat liquido: & aiunt Graeci, *τοὺς τῶν φυλῶν*
»*ἑστιάτορας* alios fuisse *ἐθελοντὰς*, alios *κληρωτούς*, qui-
»bus necessitas imposita praebendi epulas suis *tribulibus*,
»id est, *τοῖς ἑαυτῶν φυλέταις* omnibus. [Vide Harpocr.
»in Ἑστιάτωρ.] Ad haec tribulium convivia allusit Phi-
»losophus initio Elenchorum. [Aristoteles, de Reprehens.
»Sophistar. I. 1.] *Τὴν ἕξιν*, ait, *οἱ μὲν ἔχουσιν εὖ· οἱ δὲ*
»*φαίνονται, φυλετικῶς φυσήσαντες καὶ ἐπισκευάσαντες ἑαυ-*
»*τούς. Habitum corporis alii bonum habent: alii videntur*
»[*habere,*] *cum se ipsos more tribuum sufflarint, & refecerint*
»*studiose.* Quid est, *more tribuum φυσᾶν ἑαυτούς?* Olim
»Athenis, quando ad celebrandam aliquam publicam so-
»lennitatem conveniebant, magna inter tribus de victi-
»marum praestantia, & choragii totius magnificentia,
»aemulatio fuit & contentio. Itaque naturali victimarum
»altilium habitudine non contenti, artem adhibebant,
»quo pinguiores & opimiores viderentur. Incisa bobus
»cute, spiritum arundine in viscera immittebant, pin-
»guescere eos hac ratione autumantes; ut narrat Philo-
»sophus, Histor. [Animal.] lib. VIII. cap. 7. & ex eo
»Plinius lib. VIII. cap. 45. [sect. 70.] Haec vero adul-
»terina erat, non genuina *εὐεξία*. Ideo philosophus eos
»qui bonam valetudinem non habent, sed arte simulant
»& ementiuntur, elegantissime ait *φυλετικῶς φυσᾶν ἑαυ-*
»*τούς*: quod, ut diximus, victimis tribuum proprie con-
»venit. Eius autem aemulationis, quam narravimus, in-
»signe apud Theocritum exemplum Idyll. IV. vs. 20-
»22. *Battus optat, ut οἱ Λαμπριάδου φυλέται* (id est, *Lam-*
»*priae tribus*, cui ille non favebat) *macram & vescam ho-*
»*stiam sortiantur sacra Iunoni facturi.* Amphis poëta, de
»gingra recens invento: [apud Athen. IV. 175. a. b.]

»— *Διὰ τί δ' οὐκ ἄγεις*
»*εἰς τὸν ὄχλον αὐτό; Διότι φυλὴν περιμένω*
»*σφόδρα φιλονεικοῦσαν λαχεῖν τινά.* —

»Porro *δεῖπνα φυλετικὰ* & *δημοτικὰ* aliquando idem si-
»gnificant. Nam in publicis sacris & *δημοτελέσιν ἑορταῖς*,
»ut loquuntur Graeci, universus populus conveniebat,
»distinctus divisusque tributim: sed & propria sacra &
»convivia singulae tribus habuerunt. Nec multum ab istis
»differebant *τὰ φρατρικὰ*, de quibus ad Theophrastum
»olim notavimus. [ad Cap. *περὶ Βδελυρίας* sub fin. Pag.
»255. ed. Casaub.] *Θίασοι* & *τὰ ὀργεωνικὰ convivia, pro-*

» *pria collegiis* erant *ad peculiarem alicuius Deorum cultum* » *institutis.* « Casaub. — Vide Suidam in Ὀργεῶνες, & Ὀργεῶνας. Caeterum non Dalecampius suo arbitratu φυλετικὰ in φιλετικὰ mutaverat, sed perperam φιλετικὰ scriptum in ed. Ven. & Bas. pro quo recte φυλετικὰ edidit Casaub. quam scripturam firmant nostri mss. *A.* & *Ep.*

a Τῶν μὲν Διογενιστῶν, τῶν δὲ Ἀντιπατριστῶν λεγομένων, τῶν δὲ Παναιτιαστῶν. » *Diogenistae*, *Antipatristae*, & » *Panaetiastae* appellati sunt, qui stato anni die Diogenis, » Antipatri & Panaetii nobilium Philosophorum memo» riam celebrarent. At qui diem Epicuro sacrum similiter » agitabant, non Epicuristae, sed Εἰκαδισταὶ vocabantur: » cuius nominis rationem alibi exposuimus ex Diogene » Laërtio. « Casaub. — Vide Eiusdem notata ad Laërt. X. 18. & Confer Athen. VII. 298. e. ibique notanda.

κατέλιπε δὲ καὶ Θεόφραστος εἰς τὴν τοιαύτην σύνοδον χρήματα. » Respicit Athenaeus ista verba ex Theophrasti » testamento: Τὸν δὲ κῆπον καὶ τὸν περίπατον καὶ τὰς οἰ» κίας τὰς πρὸς τῷ κήπῳ πάσας δίδωμι τῶν γεγραμμένων » φίλων ἀεὶ τοῖς βουλομένοις συσχολάζειν καὶ συμφιλοσο» φεῖν ἐν αὐτῷ, & quae sequuntur deinceps. « Casaub. — Vide Laërt. V. 52 sq. ubi tamen *convivii* non diserta fit mentio. — Paulo post, apud Nostrum mendose sic edebatur, ἀλλ' ἵνα τὰ κατὰ του συμποσίου λόγου &c. quo loco nil mutat ms. *A.* nisi quod λόγον, non λόγου, habeat. Opportune vero Casaubonus monuit: » Scribe » ἀλλ' ἵνα τοὺς κατὰ τὸ συμπόσιον λόγους &c. Ita recte » Epitoma. « — Villebrunius, ne Casaubono quidquam acceptum ferret, τοῦ συμποσίου defendit: nempe nescius, τοὺς κατὰ τοῦ συμποσίου λόγους Graece sonare *sermones de convivio habitos*; non, *inter convivium.* Sed hoc eruditione doctissimi Viri dignum. Illud bonae fidei specimen, quod ait, *Casaubonum hoc loco codicem mstum Aegii esse secutum, nec vero mentionem eius facere voluisse.* Atqui ex *Aegii codice msto* in illo libro, in quo Casaubonus lectiones Aegianas consignatas habuit, nihil prorsus ad hunc locum adnotatum est: diserte vero, ut vidimus, professus est in Animadversionibus suis Casaubonus, se eam probare lectionem quam *Epitoma* praefert. Nos vero eamdem lectionem nostri etiam *codicis Epit.* auctoritate confirmatam reperimus, nec dubitandum duximus quin Athenaeo eam restitueremus.

a Συνεδείπνουν δ' ὁσημέραι οἱ περὶ Πρύτανιν σώφρονα καὶ σωτήρια τῶν πόλεων σύνδειπνα. » *Solebant & Prytanes quo» tidie agitare convivia modesta & suis civibus salutaria.* Οἱ » περὶ πρύτανιν non sunt *qui in prytaneo alebantur*, ut pu» tarunt: sed *summus prytanis cum suis collegis & adsessori» bus*, qui rempublicam curabant. De Graecarum urbium » prytaneis fuse diximus libro ultimo. [Animadv. ad lib. » XV. pag. 200. d.] Athenaeus ait, τοὺς πρυτάνεις unà » quotidie cibum sumsisse: quod hodieque & Argentinae » & in multis aliis Germaniae urbibus obtinet: annui » enim consules in loco publico singulis diebus prandent. « Casaub.

πρὸς γοῦν τοιοῦτο συμπόσιον, φησὶν ὁ Δημοσθένης, ἀνενηνέχθαι τὴν Ἐλατείας κατάληψιν. » Dalecampius legit ἀνε» νήνεκται, & active eam vocem interpretatur: [*acce» ptum retulit.*] Non enim animadvertit, sequentia verba, » Ἑσπέρα μὲν γὰρ ἦν &c. Demosthenis esse, non Athenaei. » Vertendum erat: *Sane ad huiusmodi convivium narrat De» mosthenes allatum esse nuncium de capta Elatea. Vespera,* » inquit, *erat: venit aliquis nuncians prytanibus occupatam es» se Elateam.* Sequitur apud Demosthenem, Καὶ μετὰ ταῦ» τα οἱ μὲν εὐθὺς ἐξαναστάντες μεταξὺ δειπνοῦντες: quae » videntur ab Athenaeo fuisse descripta hoc loco: alio» quin parum ab illo fuerit probatum quod voluit demon» strare. « Casaub. — Vide Demosth. pro Corona pag. 284. ed. Reisk.

b τοῦ γοῦν Ξενοκράτους ἐν Ἀκαδημίᾳ, καὶ πάλιν Ἀριστοτέλους Συμποτικοί τινες ἦσαν νόμοι. » *Ferebantur » olim*, inquit, *leges quaedam convivales.* In catalogo libro» rum Aristotelis, qui apud Diogenem Laërtium legitur, » invenias νόμους συστατικούς: quod an huc pertineat, » quaestionis est. Fortasse enim scribendum in codice Laër» tii, Νόμοι συνουσιαστικοί: quod idem fuerit ac συμπο» τικοί. [conf. Polluc. VI. 28.] Aristophanes, [Vesp. » 1209. atque inde apud Nostrum paulo inferius, p. 179. » b.] προσμάνθανε συμποτικὸς εἶναι καὶ συνουσιαστικός: » quod Latinis *unà esse*, (ut, *unà hodie simus volo:*) Grae» cis, συνουσιάζειν. « Casaub. — Laërtii locus, quem spectavit vir doctus, est lib. V. sect. 26. ubi quidem monuit Menagius, vulgatam scripturam νόμος συστατικὸς, id est, *Lex commendatitia*, confirmari etiam Vitâ Aristotelis ἀνεκδότῳ. At συμποτικῶν νόμων cum *Aristotelis*, tum

Xenocratis, iam primo etiam libro mentionem Athenaeus b noster fecerat, quemadmodum lib. I. cap. 5. nostrae edit. T. I. pag. 13. (ad p. 4. f. editionis Casaub.) & in Animadversionibus nostris ad eumdem locum, T. I. Animadv. pag. 43. ex duobus Epitomae codicibus docuimus. Sed ibidem, nescio quo pacto, foedae duae mendae id ipsum quod & Athenaeus voluerat, & quod nos ex illius codicibus edere voluimus, obscurarunt. Alter error Epitomatoris est, aut librariorum, qui temere ibi βασιλικοὺς pro συμποτικοὺς scripserunt: alter sive operis nostris, sive nobis ipsis, nescio quo pacto, obrepsit; quo commissum est, ut Ξενοφάνης ibi, cum in contextu nostro, tum in Notis legatur, pro Ξενοκράτης, quod uterque codex mstus recte ibidem exhibebat, quemadmodum hoc loco in scripturam Ξενοκράτους cum editis libris pariter & codex noster *Epitomae*, & vetustae *membr. A.* consentiunt. Caeterum Νόμων συμποτικῶν Laërtius in Xenocratis scriptis (lib. IV. sect. 11 sqq.) non magis, quam in Aristotelis scriptis, fecit mentionem: nisi fortasse *Praecepta* illa *compotatoria* pars fuerunt librorum περὶ Φιλίας, qui in Xenocratis scriptis l. c. sect. 12. commemorantur.

Τὰ δ' ἐν Σπάρτῃ φειδίτεια. Sic edd. parum recte: pro quo utique vel φιδίτια scriptum oportebat; vel φειδίτια, quod habet *ms. Epit.* Conf. IV. pag. 140. c. 141. a. &c. Rursus tamen φειδίτεια editum est XI. 483. b. & 483. c. ubi pariter, quemadmodum hoc loco, φιδίτεια habet *ms. A.* *Ibid.* παρὰ τοῖς Κρησὶν ἀνδρεῖα. Conf. IV. 143. b. Quod mox ait, αἱ πόλεις συνῆγον, nempe τὰ φειδίτια καὶ τὰ ἀνδρεῖα: verbi συνάγειν legitimus usus est ubi latine *convivia agere* dicimus, aut *instituere*, aut *celebrare*. Sic mox lit. c. συμπόσιον συνάγων. Et IV. 143. a. συνάγουσι τὰ κοινὰ συσσίτια. Infra, X. 420. e. legitur, οἱ δὲ νῦν συνάγοντες (sic mssti, non συναγαγόντες) ἐπὶ τὰ δεῖπνα: ubi recte ἐπὶ praepositionem ignorat ms. *Ep.*

διὸ καί τις οὐ κακῶς ἔφη· Οὐ χρὴ συμποσίοιο φίλους ἀπέχεσθαι ἑταίρους &c. Cuius poëtae sint isti versus, nec memini ego, nec ab alio adnotatum reperi. Usus est eisdem Erasmus in illustrando proverbio, *Multas amicitias silentium diremit.* In constituenda lectione adsensus sum CASAUBONO adnotanti: »Lego συμποσίοιο: nam συμποσίοισιν ἀπέχεσθαι excusari non potest.« — Excusavit quidem non modo, verum etiam defendit VILLE-

BRUNIUS: dativum *συμποσίοισι* ad *φίλους* referens, & vocabulum *φίλους* passive accipiens, quemadmodum in illa dictione *θεοῖσι φίλος*. Itaque *συμποσίοισι φίλον* interpretatur ille, *celui qui est bien reçu aux festins quelconques.* Optet eruditus lector. Tenent quidem dativum *συμποσίοισι* cum editis membranae *A*. Sed a neutra parte stat Epitoma, in qua totus hic locus praetermissus.

c *ἐπεί τις αὐτῷ τῶν παρόντων ἐξέτεινε, φᾶναι.* Hoc totum, de *Arcesilao*, deest h. l. Epitomae, sed alieno loco infra insertum. Vide notata ad p. 193. c. Scripturam *φᾶναι* cum circumflexo tenent editiones superiores; nescio an ms. *A*. Rectius vero *φάναι* fuerit: nam istud quidem ad verbum *φαίνω* referunt Grammatici, a *φημὶ* vero *φάναι* formari praecipiunt. *ἐξέτεινε* Dalecampius vertit *porrigenti quod comederet:* similiter Villebrune, *lui tendit quelque chose.* Quam in sententiam, ut in brevi scholio dixi, *τι* saltem fuerat adiiciendum. At in eum sensum *προτείνειν* dicunt Graeci, non *ἐκτείνειν*: & omnino suspecta illa scriptura est. Nec tamen certa medicina occurrit: nam, quod coniectaveram *ἐνέτεινε*, hac sententia, *cum torvos & minaces oculos in istum hominem aliquis coniecisset*, id urgere non ausim. Ac fortasse, tenendo verbum *ἐξέτεινε*, intelligi possit *τὸν δάκτυλον*, *digitum in hominem extendit*, vel *intendit.* Sed novas turbas ciet *ms. Ep.* in quo sic scribitur, *ἐπεί τις αὐτὸν τῶν παρόντων ἐξέτεινεν, ἔφη &c.*

Qui sequitur versus,

Εὖ σοι γένοιτο· Τηλέφῳ δ', ἃ 'γὼ νοῶ.

Euripidis est ex Telepho fabula. Eodem versu usus est Aristophanes in Acharn. 446. ubi quum aliter vulgo in Aristophaneis libris scriptus esset, totum ex Athenaeo refinxit Brunck, quem vide. Iam apud Athenaeum in vetustioribus quidem editionibus mendose *Τηλέφῳ δ' ἀγωνιῶ* legebatur: sed veram scripturam *ἃ 'γω νοῶ*, quam, ab Hoeschelio monitus, tacite recepit Casaubonus, firmant veteres nostrae membranae *A.* & *ms. Epit.* eamdemque duo etiam alii codices Parisini, teste Villebrunio, tenent.

d *'Ινὼ δὲ τἀπὶ θάτερ' ἐξειργάζετο.* » *Ino ab altera parte conficiebatur.* Videtur poëta locutus de Inus metamorphosi, » cum in marinam Deam Leucotheam sive Matutam est » mutata. « CASAUB. — Immo vero multo commodius Dalecampius verbum *ἐξειργάζετο* activa notione acceperat, sic vertens: *Ino altera in parte diligenter effectum opus*

reddidit. Nempe hoc dixiſſe mihi videtur poëta, quisquis fuerit, cuius ille ſenarius eſt: *Athamas alterum filiorum interfecit, Ino alterum.* Vide Hygin. Fab. IV. & Apollodori Biblioth. III. 4, 3. p. 187 ſq. ed. Heyn. Feſtivum eſt videre, quo pacto ex Natalis Comitis latina verſione Graecum verſum corrigendum ſtatuerit doctiſſimus Villebrunius.

AD CAP. III.

τοῦτο δὲ ὀρθῶς ἀπεμάξατο ὁ Ξενοφῶν καὶ Πλάτων. Habes verbum *ἀπομάττεσθαι* eadem notione uſurpatum, de qua diximus ad I. 2. a. Animadverſ. T. I. pag. 31. ſcilicet *effingere, exprimere, imitari.*

καθάπερ ἐν διατριβῇ λέγων. Ἀριστοτέλης δὲ, ἄλουτον καὶ κονιορτοῦ ἥκειν πλήρη τινὰ ἐπὶ τὸ συμπόσιον ἀπρεπὲς εἶναι. φησίν. Antea ſic edebatur, *καθάπερ ἐν διατριβῇ λέγων Ἀριστοτέλης, ἄλουτον - - - ἐπὶ τὸ συμπόσιον φησίν.* Ibi Casaubonus: »*Divinandum eſt*, ait auctor, *cum Epi»curi convivium legas, qui fiat, ut repente aliquis poculum »manu tenens quaeſtiones proponat, non ſecus ac ſolitus »facere Ariſtoteles in ſchola inter diſcipulos.* Poſt vocem »Ἀριστοτέλης diſtinctio ponenda eſt: nam in ea voce ab»ſolvitur ſententia. Sequenti periodo aliquid deeſſe, cla»rum nimis. Scribo *ὅς γε ἄλουτον καὶ κονιορτοῦ ἥκειν »πλήρη τινὰ ἐπὶ τὸ συμπόσιον, ἀπρεπὲς εἶναι φησίν.* »Quaſi auctor dicat: *Qui quidem philoſophus adeo alienus »fuit a moribus & ruſticitate Epicuri, ut contra, facere eum »indecenter, pronuntiet, qui illotus & pulveris plenus ad convi»vium acceſſerit.* Athenaeus libro IV. [pag. 178. f.] *Ἀπρε»πὲς γὰρ ἦν, φησὶν Ἀριστοτέλης, ἥκειν εἰς τὸ συμπόσιον »σὺν ἱδρῶτι πολλῷ καὶ κονιορτῷ.*« Epitome hic rurſus nihil mederi poterat, in qua omiſſa iſta omnia. Sed priori incommodo, quo laborabat edita ſcriptura, multo commodiorem medicinam, quam quae a Caſaubono erat propoſita, obtulere noſtrae *membr. A.* poſt *λέγων* interpungentes orationem, & a vocabulo *Ἀριστοτέλης* ſequente *δὲ* coniunctione novum orationis membrum inchoantes. At ſub finem huius eiusdem membri haud dubie verba nonnulla interciderant, quae ex altero auctoris noſtri loco, praeeunte Caſaubono ſupplevimus.

Homeri *verſus*, *Κίκλησκεν δὲ γερ.* eſt ex Iliad. β'. 404. f

f Qui ſequitur HESIODI, ductus eſt ex Ἔργ. 341. *Ibid.* τοῦτο γὰρ ὡς ἀληθῶς ἀροτικῆς ἐστιν ἀναισθησίας συμπ. Ad ſcripturam prius editam, βρωτικῆς, monuit CASAUBONUS: »Legendum cum Hoeſchelii Excerptis ἀροτικῆς, »non βρωτικῆς. *Heſiodeum*, inquit, *praeceptum*, quo iu»bet *ut vicinos potiſſimum invitemus* & menſae noſtrae »honore dignemur, *convivia coëgerit ſtupidorum re vera »aratorum;* cui hominum generi verſus ſuos Aſcraeus »poëta canebat: ideo ait, ὡς ἀληθῶς. Proverbii ſpeciem »habet ἀροτικὴ ἀναισθησία: nam rudes & ab omni cultu »alienos vocabant aratores aut meſſores vel foſſores; ut »Strabo non ſemel, aliique ſcriptores.« — Etiam noſter *ms. Ep.* ἀροτικῆς habet; ſed, ne quid diſſimulem, duobus punctis ſuperne adpoſitis; qua nota ſignificare conſuevit noſter librarius, ſuſpectum ſibi eſſe verbum, mendoſumque videri. At ſatis commoda iſta ſcriptura videtur: niſi forte ἀρωτικῆς per ω longum oportebat, quod paulo propius ad alteram ſcripturam βρωτικῆς acceſſurum erat. Poterat autem a verbo ἀρόω perinde & ἀροτικὸς & ἀρωτικὸς adiectivum nomen formari.

a De proverbio, Τηλοῦ φίλοι ναίοντες &c. videſis, quae disputavit Eraſmus, Adag. pag. 43. *Ibid.* πῶς γὰρ οὐκ ἄλογον. Temere τεὺς pro οὐκ expreſſum eſt in ed. Caſ. 2 & 3. Pro ἄλογον habet ἄτοπον *ms. Ep.* commode per ſe, ſed inficete ob vocem τόπῳ continuo ſequentem. Mox, pro πιεῖν, perperam ποιεῖν eſt in ms. *Ep.* Homericum verſum, Τοῖς δ' ὁ γέρων &c. habes Iliad. η'. 324.

b εἴδει δὲ διαφόροις ὁδοῖς ὡρμηκότας ἐπ' αὐτήν. ἤδη δὲ erat editum; quod ſine animadverſione praetermiſit Caſaub. Perſpecte vero doctiſſimus CORAY *in Notis msstis* monuit: »Lege εἴδει, *in ſpecie;* ut opponatur τῷ καθόλου, »quod valet idem ac γενικῶς.« — Quam emendationem firmant noſtri libri: nam *ms. A.* quidem ἤδει habet; *ms. Ep.* vero ipſum εἴδει. In ἐπ' αὐτὴν cum editis conſentit *ms. A.* εἰς αὐτὴν habet *ms. Ep.* quod minus commodum.

p. 177 b ὧν ὁ μὲν Πλάτων - - - ἄλλον δ' ἀπ' ἄλλης προαιρέσεως σπουδάζοντας εἰσήγαγε· Ξενοφῶν δὲ καί τινας ἰδιώτας συνανέμιξε. Cum vulgo ſic legeretur, ἄλλων δ' ἀπ' ἄλλης προαιρέσεως ἐδόντων. οὔτε γὰρ κόλακα πρέπον ἐστὶν εἶναι, & reliqua quae nunc in noſtra editione multo poſt (cap. 12. pag. 223. noſtrae edit.) ſequuntur: iſta primum legens, & adeo male cohaerere

animadvertens, statim in ora exempli mei notabam, lacunae signum post verbum προαιρέσεως fuisse ponendum: b
deesse enim cum alia, tum ea quae *de Xenophonte* hoc loco haud dubie inseruisset Athenaeus, quae ab his verbis ὁ δὲ Ξενοφῶν incipere debuissent. Dein, postquam Casauboni inspexi Animadversiones, liquido cognovi verissimum esse id quod statuit doctus hic Athenaei interpres, deesse hoc loco, & reiicienda huc esse ea omnia, quae sub finem Libri Quarti inde a pag. 177. *a.* usque ad p. 182. *b.* alieno loco fuissent inserta. Sed quo pacto connecti deberent abrupta disputationis fila, quo fieret, ut eodem tenore, quo olim in ipso Athenaei opere, decurreret oratio, haud aeque quidem in promtu erat: at non diu latere poterat eum, qui tribus illis locis, quibus ex foliorum nonnullorum transpositione turbata oratio erat, (primum hoc loco, ubi manifesta erat lacuna; tum lib. IV. pag. 177. *a.* ubi non minus manifeste inserta erat aliena disputatio; denique IV. 182. b. ubi desinebat illa disputatio alieno loco inserta, & pergebat oratio quae p. 177. *a.* abrupta fuerat) extrema quaeque verba in quibus abrupta erat oratio, & prima verba a quibus incipiebat oratio male cum superiori cohaerens, diligentius considerasset. Qua in opera cum perfunctorie versatus esset Casaubonus, universe quidem, quid commissum fuisset, perspecte ille viderat; sed quo pacto tribus, quae dixi, locis connectenda esset oratio, liquido perspicere, & omnino certa satis constantique ratione eluctari turbas illas difficultatesque non potuit, quas creaverat ista foliorum nonnullorum de sua sede in alienam translatio. CASAUBONI ad hunc ipsum locum *Animadversio* haec est: » ἄλλον δ' ἀπ' ἄλλης προαιρέσεως ἐδόντων. Hic erat locus » nigro theta. Nam corruptam esse vocem ἐδόντων non » dubium. Lego, ἄλλον δ' ἀπ' ἄλλης προαιρέσεως. δεόν» των. Caeterum, deesse aliquid, arguunt praecedentia. » Illam enim periodum, quae incipit ὧν ὁ μὲν Πλάτων, sequi » debebat omnino membrum ita inchoatum, ὁ δὲ Ξενοφῶν. » Notemus ergo vitium & labem exemplarium etiam an» tiquissimorum. Desiderantur aliquot saltem versus, qui» bus exponebatur quales induxerit in suum Symposium » convivas Xenophon. Atque huc pertinent illa verba » initio fugitivae partis, ὁ δὲ Ξενοφῶν καὶ τινας ἰδιώτας » συνανέμιξε: ubi repetendum ex superioribus, τοῖς σπου-

b »δάζουσι. *Xenophon seria tractantibus nonnullos immiscuit* »*idiotas*. Appellat *idiotas*, Philippum τὸν γελωτοποιὸν, & »illum comissatorem Syracusanum qui advenit cum ti- »bicina & saltatrice.« — Haec igitur ad hunc locum in Animadverss. ad lib. V. monuit Casaubonus. IDEM vero statuit, proxime ante illa verba de *Xenophonte*, post ea quae de *Platone* agunt, inserenda etiam ista: Αἰσχύλος γοῦν κατὰ μέτρα σπουδάζοντας εἰσήγαγε. Audiamus ipsum, cum de verbis istis hoc loco inserendis, tum universe *de Sede legitima fugitivae partis* (ut ait) disputantem in Animadversionibus in librum IV. c. 26. (ad p. 177. a.) » Etsi »certi sumus, inquit, invasisse alienas sedes *disputationem* »*de Homericis Conviviis*, quae *sub libri quarti finem* legitur: »unde tamen profecta eo pedem retulerit, & quo reiici »domum debeat, dubitari non sine ratione potest. Oc- »currunt siquidem duo in hoc opere loci, ubi locari haec »dissertatio quam commodissime posse videatur. Nam & »*libro primo* convivandi ratio heroum Homericorum pro- »lixe (quod ex Epitoma intelligi facile potest) fuerat ex- »posita: & *libri quinti* bona pars est de Conviviis ab Ho- »mero descriptis. Inclinat tamen eo sententia, quod tu- »tius putem ad *quintum librum* ista referre, quam ad *pri-* »*mum*. Non leve, si quid iudico, eius rei argumentum »est, ipsa locorum vicinia. Est enim multo probabilius, »ex sequentis libri principio aliquot paginas in istius fi- »nem esse casu quodam translatas ab imperitis & aliud »agentibus exscriptoribus, vel bibliopegis, quam ex ullo »alio, nedum primo. Sed multo clarius hoc ipsum patebit, »si *fugitivam* hanc *partem* cum disputationibus primi quin- »tique libri attente contuleris. Reperies, non solum simi- »lia, sed omnino eadem esse ista cum iis quae *libro quinto* »disseruntur. Quare eo reiiciamus censeo, quae nullum »dubium est inde esse abscissa & avulsa. Porro, ubi po- »tissimum notari hiatus debeat in libro sequente, non- »dum pro satis comperto habemus. Quamquam ne illud »quidem nimis erit obscurum studiose ista cum illis con- »tendentibus. Verum statuat super hoc quisque ut erit »libitum. Nos quod instat agamus. Prima verba sunt haec, »Αἰσχύλος γοῦν κατὰ μέτρα σπουδάζοντας εἰσήγαγε. Quo? »& quos? merito duo ista hîc quaeras. Nihil enim in prae- »cedentibus habemus, unde possit intelligi, *quos* vocet »σπουδάζοντας, & *quo* εἰσήγαγεν illos de quibus loqui-

» tur. Ex sequentibus mens clara auctoris: etsi haeremus b
» in verbis. Nam illud, κατὰ μέτρα, iunxerunt interpre-
» tes cum proximo verbo σπουδάζοντας, hoc sensu: *Ae-*
» *schylum in convivium*, quod descripserat in una aliqua
» suarum tragoediarum, *introduxisse convivas metrorum stu-*
» *diosos.* Mihi ista sententia frigidiuscula videtur, ut est
» re vera: deinde περὶ μέτρα dicendum fuerat, non κατά.
» Quare aliter accipiendum sine dubio. σπουδάζοντας ap-
» pellat, viros σπουδῆς μεστοὺς, ut loquitur Xenophon
» initio Symposii. Vide libri quinti caput secundum. In
» *Huraldino exemplari*, quod non minus hoc loco pagina-
» rum aliquot depravatione [*immo*, transpositione] cor-
» ruptum est, quam omnia Italica, mirificam vocem of-
» fendimus, καταμεταςπουδάζοντας. Non potest
» id vocabulum ferri. Olim fortasse fuit κατασπουδάζον-
» τας, id est, *de rebus seriis serio agentes.* Sic libro sexto
» [pag. 261. c.] κατεσπουδασμένος ἀνὴρ, *homo navus.*
» Verte autem: *Aeschylus in suis poëmatis convivas inducit*
» *de seriis tractantes.* Hoc vult Athenaeus: Convivium *Ae-*
» *schylo* descriptum, virorum gravium fuisse; *Xenophon-*
» *teum*, mistum ex gravibus & plebeiis; *Homerum* plura
» descripsisse, ex diversis generibus hominum, & diver-
» sorum morum. « — Quod si istam scripturam καταμε-
ταςπουδάζοντας, quam in codice Huraldino reperit, quam
eamdem alii etiam Parisienses codices (teste Villebrunio
in Gallica versione, Tomo II. pag. 198.) tenent: illam
igitur scripturam si contulisset Casaubonus cum eo loco
ubi definit aliena pars disputationis, (pag. 182. c.) plane
visurus erat id quod in Animadv. nostris ad lib. IV. (Anim-
adv. Tom. II. pag. 664 sq.) demonstravimus, nempe pri-
mum ex illis foliis, quae ex quinto libro in quartum te-
mere olim transposita fuere, initium cepisse a verbis σπου-
δάζοντας εἰσήγαγε: ista autem quae p. 177. *b.* vul-
go praecedunt, Αἰσχύλος γοῦν κατα μετα, cohaerere
cum illis κατὰ μεταφορὰν ἐν Ἰξίονι φησὶ, quae p. 182. *b.*
vel *c.* vulgo leguntur, ubi quidem mendose Ἰξίων pro ἐν
Ἰξίονι editum erat. Simulque, quum hoc loco, in quo
nunc versamur, (lib. V. pag. 187. *b. c.*) vulgo sic legere-
tur, ἄλλον δ' ἀπ' ἄλλης προαιρέσεως ἐδόντων.
οὔτε γὰρ κόλακα &c. planum fiebat, vocem ἐδόντων non
ad superiora verba pertinere, sed interruptum esse ser-
monem in ipso vocabulo προαιρέσεως, ut, priusquam in-

b vectae istae turbae essent, sic cohaeserit oratio, ἄλλον δ' ἀπ' ἄλλης προαιρέσεως σπουδάζοντας εἰσήγαγε. Vox ἐδόντων vero, quae post προαιρέσεως vulgo proxime legebatur, non, ut Casaubonus statuit, ex δοόντως corrupta erat. Sed, quandoquidem extrema verba, in quae desinebant folia olim transposita, haec fuerant quae vulgo p. 182. *b.* legebantur, (vide in nostra edit. lib. V. p. 223.) Τηλέμαχε, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων: intelligi debuit, ex ὀδόντων corruptum ἐδόντων esse. Quod autem eadem vox duobus locis vulgo legebatur, id eâdem de caussa factum erat, qua & κατα μετα bis positum vidimus: nempe, priusquam invecta esset illa confusio, priore loco *custos* fuerat *extremae paginae*, posteriori loco erat ipsum *initium paginae sequentis*: deinde vero, cum in codice eo, qui transpositione foliorum primus turbatus est, non conveniret custos paginae exeuntis cum initio paginae sequentis, librarius qui de illo codice alium descripsit, ratus per errorem omissam esse primam vocem paginae, supplendam illam ex custode paginae praecedentis putavit. Qua de re licet iam supra ad Quartum librum (T. II. Animadversionum nostrarum, pag. 664 sq.) copiose dixerim; tamen hic ea, quae huc facere videbantur, repetenda & quam planissime possem explicanda putavi, ne quis dubitandi locus superesset.

Πολλῷ τοίνυν κάλλιον Ὅμηρος ἐποίησε, καὶ διάφορα παρατιθέμενος συμπόσια. » *Melius*, ait Athenaeus, *Poeta* διά» φορα *fecit*, καὶ παρατιθέμενος συμπόσια. Et, ut sententiae » melius sit, & ut ne vacet τὸ καὶ, scribo πολλὰ καὶ » διάφορα παρατ. συμ.« CASAUB. — At voce ista adiecta non indiget oratio: nec vacat καὶ particula. Dixerat paulo ante Athenaeus, *Homerum in uno eodemque convivio congregatos inducere homines diversae aetatis diversorumque studiorum*: nunc ait, eo *commodius* etiam *fecisse* eumdem poëtam, quod *diversa etiam convivia* (καὶ διάφορα συμπόσια) *exposuerit*.

πάλιν γὰρ ἐξ ἀντιπαραβολῆς ἐρᾶται μᾶλλον. » Cur » ita *melius* fecerit Homerus, caussam adiicit Athenaeus, » πάλιν γὰρ -- μᾶλλον. Quid hic facit τὸ πάλιν? nem» pe hoc quod Veneri donatae a virgine puppae. Truda» tur ergo vox inanis; & eius loco scribatur, τὸ κα» λὸν γὰρ ἐξ ἀντιπ. *Recte*, ait, *fecit Homerus*, *qui plura* » *& diversa convivia descripsit: nam, quod honestum est ac de-*

» *cet, rectius intelligitur ex comparatione plurium quae sint di-* b
» *versa.* « CASAUB. — Desiderare utique poteras, ut disertius declararetur *quid esset* quod *ex oppositione magis perspici* dicat Deipnosophista. Nec tamen idcirco adiecto nomine τὸ καλὸν videtur esse opus, quod fortasse ne satis quidem commodum fuerit. Immo vero intelligendum ex superioribus videtur, *perspici magis, quales homines adhiberi ad convivium debeant.* Nec vero ita aliena, ut Casaubono visum erat, ab hoc loco fuerit πάλιν particula; quae & ipsa ad id quod ante dictum est refertur. Nempe hoc dicit Auctor: Sicut ex *unius* cuiusdam *Homerici convivii* descriptione (in quo unà sunt Nestor, Aiax, Ulysses, aliique, omnes virtutis studiosi, sed alius alià vià rationeque) intelligitur quales esse debeant convivae; sic, cum *diversa convivia* idem poëta descripserit, *rursus eadem res ex ipsa oppositione magis etiam perspicitur.*

ἐπὶ στρατιᾶς verti possit, *apud exercitum.* ἐπὶ στρατείας fuerit, *in militia, in castris.* Quae nomina sicut frequenter a librariis perperam permutantur: sic interdum perinde est, utrum ponatur. Quod dein ait πολιτικώτερον, de illius vocabuli usu conferri poterit Lexicon nostrum Polybianum, in voce Πολιτικὸς, num. 3. & in Πολιτικῶς, num. 1.

» τὰ δημοθοινίαν ἔχοντα, & τὰ οἰκείων σύνοδον, oppo-
» nuntur, ut *festa publica* totius civitatis solemnitate cele-
» brata, & *quae privatim* quisque *cum amicis & necessariis*
» agitat. Quis nescit quid appellent Graeci δημοτελεῖς
» ἑορτάς? Tamen viri docti inter δῆμον & ὄχλον nesci-
» verunt facere discrimen. « CASAUB. — Nempe δημοθοινίαν ἔχοντα reddiderat Dalec. *quae incondita populi turba celebrantur.*

AD CAP. IV.

Ἐδίδαξε δ' Ὅμηρος καὶ οὓς οὐ δεῖ καλεῖν &c. Quae ad c
verba nonnulla huius Capitis monenda habemus, ea deinde adiiciemus, postquam quae de *Argumento*, quod hîc tractatur, a CASAUBONO disputata sunt, adposuerimus.
» Sequitur, inquit, *disputatio veterum Criticorum super Ho-*
» *meri loco ex Iliadis ῥαψ. β'.* [vs. 408 sq.] Sapientissimus
» poëta inducit *Menelaum ad fratris convivium venientem in-*
» *vocatum*, pro iure necessitudinis quae est inter fratres:

c » Αὐτόματος δέ οἱ ἦλθε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος.
» Subiicitur in nostris libris hodie hic versus,
» ᾔδεε γὰρ κατὰ θυμὸν ἀδελφεὸν ὡς ἐπονεῖτο.
» Negat philologus, τοῦ ποιητοῦ esse istum versum: sed » παρεμβεβλημένον [contendit esse] & subdititium. Quan» tum ex Athenaeo colligitur, eius appendicis auctor *Ari» starchus*, aut certe propugnator. [confr. infra, lit. e.] » Adversus hunc igitur haec disputatio instituta est. Ait, » ᾔδεε γὰρ κατὰ θυμὸν ἀδελφεὸν ὡς ἐπονεῖτο. Anceps est » versiculi huius interpretatio. Si τὸ κατὰ θυμὸν iungas » cum ἐπονεῖτο, erit sensus quem probavit Dalecampius: » *norat quod frater cruciabatur animo.* Eustathius [ad Iliad. » β'. pag. 187.] iungit cum ᾔδεε, & interpretatur, *norat » animo, quod frater* ἐπονεῖτο, ἤγουν ἐνήργει περὶ θυσίαν, » *parabat sacra & convivium.* Ait ὥσπερ δέον εἰπεῖν: Eu» stathius & Epitome, δέον ὄν. Haec omnia ex persona
d » Aristarchi dicuntur. Itaque τὸ φησὶν in sequentibus, πό» τερον γὰρ φησὶν ὡς οὐκ ᾔδει τὸν ἀδελφὸν ἑστιῶντα; » mutandum videtur in φαίη vel φήσειεν. Loquitur enim » ipse Aristarchus, aitque: *Utrum dicet aliquis, nescisse Me» nelaum fratrem convivium celebrare?* Hinc colligit Aristar» chus, probabilem esse versus de quo quaeritur senten» tiam. Addit: καὶ πῶς οὐ γελοῖον, ὁπότε περιφανὴς ἦν » βουθυσία, καὶ πᾶσι γνώριμος; Prior Aristarchi ratio ad » probandum, quod verisimile sit, Menelaum rescivisse de » convivio quod ab Agamemnone agitabatur: *Ridiculum » est*, inquit, *putare, ignorasse Menelaum rem omnibus vulgo » notam; erat enim sacrificium splendidissimum, & in eam rem » multae magnaeque victimae mactatae.* Sequitur altera ratio: » πῶς δ' ἂν ἦλθεν, εἰ μὴ ᾔδει; *Quomodo*, inquit, *ad con» vivium* Agamemnonis *venisset* Menelaus, *si eum convivari » nescisset?* Ad visendum aegrum nemo se accingit, nisi » qui sciat aegrotare: neque coenaturus quisquam ad alium » venit, quin sciat illum coenare. Quare, cum ad fratrem » accesserit Menelaus ut eius convivio interesset, igno» rari ab eo non potuit, fratrem convivium celebrare. » Quantum sit roboris in hoc argumento, alii viderint: » mens quidem *Aristarchi* haec. Hinc disce, τὸ ἐπονεῖτο » cum Eustathio exponendum esse necessario: nam altera » interpretatio ne venisse quidem videtur unquam Ari» starcho in mentem. Subiicitur: ἢ νὴ Δία περισπώμενον » φησὶν αὐτὸν εἰδὼς, συνεγνωμόνει τῷ (malim τὸ) μὴ κε-

» κληκέναι, καὶ συμπεριφερόμενος ἦλθεν αὐτόματος; *An*, d
» *obsecro, hoc dicet? Menelaum, qui sciret fratrem curis variis*
» *distrahi, veniam ei quod se non vocasset dedisse; &, ut con-*
» *vivio illius interesset, venisse invocatum.* Haec quoque lo-
» quitur auctor sub *Aristarchi* persona. Proponitur his ver-
» bis eorum sententia, qui dicebant Agamemnonem fra-
» tris esse oblitum: sed illum, nihil offensum fratris ob-
» livione, venisse αὐτόματον. Horum sententiam postea
» confutat Aristarchus, ubi subiicit, Ἀλλὰ γελοῖον ἦν ἐπι-
» λαθέσθαι τὸν Ἀγαμέμνονα τοῦ ἀδελφοῦ &c. « — Haec
Casaubonus de capite caussae, quae hoc loco tractata
est. Cui ego, quod istis verbis, ἢ νὴ Δία περισπώμενον
φησὶν &c. contineri *aliorum sententiam*, ait, *ab Aristarcho*
propositam, & deinde ab eodem refutatam, adeo non potui
adsentiri, ut e contrario, eisdem illis verbis ipsius *Ari-*
starchi sententiam contineri, habuerim persuasum; quam
sententiam proximis deinde verbis Athenaeus refutare mi-
hi visus est. In quo fieri potest, ut falsus sim: sed iudi-
cet eruditus lector, cui hae Grammaticorum velitationes
tanti videbuntur.

Ad verba quod spectat: sub initium huius Capitis, post c
ista ἀλλ' αὐτομάτους ἰέναι, vocem πρεπόντως, quam
& edd. & ms. *Ep.* ignorabant, adieci auctoritate *membra-*
narum A. Paulo post vero, ubi ex eodem ms. *A.* ἄγοι
editum erat, praetuli ἄγει, quod dedit ms. *Ep.* cui suf-
fragatur Eustath. ad Il. β'. pag. 187, 14. Dein praeeunte
eodem ms. *Ep.* ὥσπερ δέον ὂν εἰπεῖν αἰτίαν scripsi:
ubi nonnihil etiam significantius ὥσπερ δέον ὂν καὶ αἰτίαν
εἰπεῖν Eustathius habet. Rursus paulo inferius, ubi Ca- d
saubonus, pro Πότερον γὰρ φησὶν, Πότερον γὰρ φαίη
vel φήσειεν maluerat, nihil mutandum censui. φησὶν ad
Aristarchum referendum putavi: ad πότερον γὰρ vero
haud incommode subintelligi posse mihi visa erant verba
ea, quae in latina versione adieci. Deinde περιφανὴς ἦν
ἡ βουθυσία recte dedit ms. *A.* cum ἡ articulus deesset editis.
(In *Epit.* plura ibi desunt.)

καὶ συμπεριφερόμενος ἦλθεν αὐτόματος. » Observandum
» est verbum elegantissimum συμπεριφέρεσθαι: in quo ex-
» ponendo utrum diligentior an infelicior fuerit Dalecam-
» pius, incertum habeo. Ita ille, *& cum huc illuc obam-*
» *bularet una cum caeteris eo pervenisse.* Non observaverat
» vir doctus, hoc verbum, quod proprie de corpore di-

d » citur, ſolitum transferri ad animum. Itaque *συμπεριφέ-
» ρεσθαι* dicitur qui *accommodat ſe alienae voluntati.* Aeſchi-
» nes, De Ementita Legatione: [pag. 327. ed. Reisk.] τοῖς
» γὰρ καιροῖς συμπεριφέρεσθαι ἀνάγκη πρὸς τὸ κράτιστον,
» καὶ τὸν ἄνδρα, καὶ τὴν πόλιν. Athenaeus libro XIV.
» [pag. 624. c. d.] Ἰώνων δὲ τὸ πολὺ πλῆθος ἠλλοίωται,
» διὰ τὸ συμπεριφέρεσθαι τοῖς ἀεὶ δυναστεύουσιν αὐτοῖς τῶν
» βαρβάρων. Hoc ſenſu ſaepe legas συμπεριφέρεσθαι & συμ-
» περιφορὰν apud Clementem Alexandrinum, Epiphanium,
» Diogenem Laërtium in Zenone Stoicorum principe.
» [Laërt. VII. 108.] Ex quo lucem facias licet Photio,
» ſcribenti in Excerptis ex Iſidori vita: οὔτε τετυφωμένος
» ἦν ὁ Ἰσίδωρος, οὔτε δυσόμιλος, οὐδ' ἠγνόει τὴν στωϊκὴν συμ-
» περιφοράν. Euſebius: Τοῖς Κυκλικοῖς συμπεριφερόμενοι οἱ
» Ἕλληνες, ἐξενίκησαν τὴν ἀλήθειαν. *Graeci poëtis Epici cy-
» cli aſſenſum commodantes, veritatem oppreſſerunt.* Septua-
» ginta interdum hoc verbo elegantiſſime uſi. - - - S. Pau-
» lus Apoſtolus hoc ſenſu uſurpavit verbum συναπά-
» γεσθαι, ſcribens ad Romanos, [cap. 12. vs. 15.] Μὴ
» τὰ ὑψηλὰ φρονοῦντες, ἀλλὰ τοῖς ταπεινοῖς συναπαγόμε-
» νοι. Hoc eſt, inquit B. Chryſoſtomus, εἰς τὴν ἐκείνων
» εὐτέλειαν κατάβηθι, συμπεριφέρου, συνταπείνου. Obſer-
» vavimus autem, peculiariter *de conviviis* uſurpari voces
» συμπεριφορὰ & συμπεριφέρεσθαι. Appellant autem συμ-
» περιφορὰν, *acceſſionem ad convivium, quando aliquis voca-
» tur.* Contrarium eſt τὸ μὴ ὑπακούειν, ut lib. VI. [pag.
» 247. d.] Μένανδρος ἐν τῇ Ὀργῇ περὶ φίλου λέγων οὐχ
» ὑπακούοντος γάμων δείπνῳ: item τὸ παραιτεῖσθαι, cum
» rogatus ad coenam aliquis excuſatione utitur. Plutar-
» chus in Praeceptis Sanitatis: Ἡ παραίτησις, ἂν τὸ ἐπι-
» δέξιον καὶ τὸ ἀστεῖον ἔχῃ, οὐχ ἧττον ἔσται κεχαρισμέ-
» νη τῆς συμπεριφορᾶς. Idem, Problematum libro V. καὶ
» τὰ συμπόσια θορυβώδεις εἶχε τὰς συμπεριφορὰς, καὶ τὰς
» διαλύσεις ταχείας. Sed & ſimpliciter accipiebant pro
» ἑστίασις: ut in eodem libro, θεῖος δέ που καὶ ὁ τῶν
» φίλων χορὸς εὐγνωμόνως διανεμόμενος ἐν ταῖς συμπεριφο-
» ραῖς. Et συμπεριφέρεσθαι, ſimpliciter, pro *intereſſe con-
» vivio;* initio libri iſtius, [Athen. IV. 128. a.] συνθήκας
» εἶχε, δηλοῦν εἴ τινι συμπεριενεχθείη δείπνῳ πολυτελεῖ:
» ubi recte Dalecampius, *ſi quando ſumtuoſae coenae intereſ-
» ſet:* at paulo poſt, [IV. 142. a.] ubi de Laconicis coe-
» nis agitur, ὅτε δὲ καὶ παραγένοιντο, μικρὰ συμπεριενεχ-

» *θεῖσι νόμου χάριν παρεσκευάζετο*, turbavit interpretes » ista vox. Sic usurpat etiam alibi Deipnosophista: neque » aliter hic erat capiendum. « CASAUBONUS. — Hoc quidem loco commodissime priori ista notione, *adcommodans se ei*, accipiendum verbum *συμπεριφερόμενος* videtur: cuius usus plura exempla, praeter ea quae sunt a Casaubono prolata, dabit Index noster Epicteteus, voc. *Συμπεριφορὰ*, & *Συμπεριφέρεσθαι*, itemque Lexicon Polybianum voc. *Συμπεριφορὰ*, num. 1.

ὥσπερ ὁ φήσας ἄκλητον ἥκειν, ἵνα μὴ πρωΐας ὑποβλέπωσιν ἀλλήλους &c. » Malim *ὥσπερεὶ φήσας*. *Quasi di» ceret, se venisse* [immo eum *venisse*] *invocatum, ne, ubi » mane advenisset, limis oculis se invicem respicerent, dum al» terum puderet, alter quereretur.* *ὑποβλέπειν* Terentius, *limis » aspectare.* Affine apud Suetonium in Iulio, *vultu minus » familiari respicere.* « CASAUB.

Ἀθηνοκλῆς ὁ Κυζικηνὸς &c. » ATHENOCLIS sententia de » Homerico loco, qui in quaestione hîc versatur, non » alia, opinor, erat, quam quae initio in medium allata » est ab Athenaeo: quare satis illi fuit, paucis eius sum» mam nobis exponere. Sed, praeter auctoris *βραχυλο» γίαν*, accessit a librario obscuritatis alia caussa. Non » enim diffiteor, subobscura mihi esse haec, *εὐπαιδευτό» τερον ἡμῖν φησι τὸν Ὅμηρον καταλιπεῖν, ὡς τῆς ἀνάγκης » ὁ Μενέλαος οἰκειοτέρως ἔχειν*. Scribo *εἶχεν*: & ita » interpretor, sapientissimum poëtam *reliquisse hoc nobis » intelligendum, Menelaum arctius iunctum Agamemnoni fuisse, » quam ut esset necesse ipsum vocari.* *ἀνάγκη*, quam intelli» git, est necessitas *τοῦ περιμένειν τὸν καλοῦντα*, ut mox » loquitur. Alii accipiunt pro *necessitudine*; quae quidem » potior fuit inter fratres, quam inter amicos. Nam *ἀνάγ» κην* ita accipiunt Graeci: ut Chrysostomus in Epistolam » ad Romanos, *ἡ συγγένεια φύσεώς ἐστι καὶ ἀνάγκης.* « CASAUBONUS. — Gravissimam difficultatem, qua premebatur hic locus, levarunt nostrae *membr. A.* in quibus est *φησὶ τοῦτον* (non *τὸν*) *Ὅμηρον καταλιπεῖν*, id est: *ait Homerum praetermisisse hunc*, nempe *Menelaum*: ubi facile intelligitur, hoc dici, *praetermissum esse a Poëta Menelaum in eorum numero, quos nominatim ad convivium vocatos ait ab Agamemnone.* Vocabulum vero *ἀνάγκη* haud dubie hîc rectius ea notione accipitur, quae posteriori loco a Casaubono exposita est, quam quae priori. Infinitivus

ἔχειν ferri utique nullo pacto poterat: nec vero in εἶχεν, sed in ἔχων (nominativum participii absolute positum, qui ad ὁ Μενέλεως referretur) fuit mutandus: quae loquendi forma, optime Graeca quidem, sed paulo insolentior, cum parum familiaris esset librario, temere ab eo adulterata est. Nullum hoc loco praesidium praestare Epitoma potuit, in qua haec omnia inde ab illis verbis πιθανῆς τῆς αἰτίας (initio lit. d.) praetermissa sunt.

Δημήτριος δ᾽ ὁ Φαληρεὺς, ἐπαρίστερον τὴν τοῦ στίχου παράληψιν εἰπὼν, καὶ τῆς ποιήσεως ἀλλότριον, τοῦ,

f *ᾔδεε γὰρ κατὰ θυμὸν ἀδελφεὸν ὡς ἐπονεῖτο·*

μικρολογίαν ἐμβάλλει τοῖς ἤθεσιν. »Etiam haec verba; »quibus explicatur *Demetrii Phalerei* sententia, facessunt »mihi negotium: non factura, si adiectis duabus voculis »καὶ ὅτι scribas, καὶ ὅτι μικρολογίαν ἐμβάλλει τοῖς ἤθε»σιν. Iam omnia plana.« Casaubonus. — Scilicet in eam sententiam locum hunc interpretatus erat Dalecampius: *Demetrius Phalereus versus illius additamentum sinistrum esse & ineptum censet, ab Homerique poësi alienum, ut qui* [nempe, *qui versus*] *restrictum & humilem fuisse Heroum animum arguat.* In eam dein igitur sententiam Casaubonus, ad verbum ἐμβάλλει nominativum τὸ ἔπος intelligens, consecutionem connexionemque sermonis talem conceperat: Δημήτριος, ἐπαρίστερον τὴν τοῦ στίχου παράληψιν εἰπὼν, - - - καὶ (scilicet εἰπὼν) ὅτι μικρολογίαν ἐμβάλλει τοῖς ἤθεσιν, φησίν· Οἶμαι γὰρ &c. At nihil magnopere prohibere videtur, quo minus ex librorum praescripto ad verbum ἐμβάλλει nominativum Δημήτριος referamus. Sic quidem cum editis & vetustae nostrae *membr. A.* iubent, nec aliter Athenaei verba ex sui libri praescripto acceperat Epitomator, qui, omissis mediis verbis, sic habet: Καὶ Δημήτριος δὲ (ac fortasse illa particula Καὶ ante Δημήτριος restituenda Athenaeo fuerit, percommode ibi posita) ὁ Φαληρεὺς ἐπαρίστερον τὴν τοῦ στίχου παράληψιν ἐπειπὼν, μικρολογίαν ἐμβάλλει τοῖς ἤθεσιν. Οἶμαι γὰρ φησὶν ἕκαστον &c. Ubi intelligi videtur τοῖς ἤθεσι τοῦ παρειληφότος vel τῶν παρειληφότων τοῦτον τὸν στίχον: *Demetrius Phalereus eos, qui illum versum adiecerunt vel adiectum probant, arguit esse homines illiberalis ingenii, & pusilli ac contracti animi.* Et in hanc quidem sententiam utique ἐγκαλεῖ pro ἐμβάλλει malles: sed poterit intelligi αἰτίαν μικρολογίας ἐμβάλλει; parique ra-

tione in ista dictione verbum ἐμβάλλειν usurpare licuerit f
Graecis, atque latine dicimus *culpam alicui impingere, dicam impingere*, itemque *maledicta vel dicteria in aliquem coniicere.* Verbum ἐπειπεῖν non modo *post dicere* significat, vel *ante dictis adiicere;* sed omnino *insuper dicere, praeterea dicere:* adeoque perinde & de his quae *ante*, & quae *post* dicuntur, usurpari potest. Potest etiam (quod de simillimo verbo ἐπιλέγειν in Indice Graecitatis Epicteteae notavimus) ex alia vi praepositionis ἐπὶ significare, *dicere super* vel *de re* ea, quae in quaestione versatur. Denique, ad verba huius loci quod spectat, illud notandum superest, quod in vetustis membranis post ista, καὶ τῆς ποιήσεως ἀλλότριον, non τοῦ, sed τὸν legatur; mendose id quidem, temere casum articuli casui nominis proxime praecedentis similem faciente librario. Recte vero ibi τοῦ, nempe στίχου, correxit primus Editor.

AD CAP. V.

Πλάτων δ' ἐν τῷ Συμποσίῳ &c. Vide PLATONIS *Convivium*, haud procul initio, Tom. X. p. 168 sq. ed. Bip. *Ibid.* Ἵνα καὶ τὴν παροιμίαν φησὶ διαφθείρωμεν. Proverbium dicit, quod sic vulgo efferebatur, Αὐτόματοι δ' ἀγαθοὶ δειλῶν ἐπὶ δαῖτας ἴασι. *Ibid.* μαλθακὸν αἰχμητὴν, ut editum est apud Platonem, sic dedere h. l. nostri mssti *A.* & *Ep.* pro μαλακὸν, quod apud Athenaeum edebatur. Paulo inferius vero formam μαλθακὸν etiam editiones omnes Athenaei tenuerant. a

Βακχυλίδης δὲ &c. Cum sic esset editum, Βακχυλίδης b
δὲ περὶ τοῦ Κήϋκος οἴκου φησίν: nihil nos adiuvit ms. *Ep.* in quo desunt haec de Bacchylide: sed *codex A.* huiusmodi dabat scripturam, Βακχυλίδης δὲ περὶ τοῦ Κήϋκος λέγων, ὡς ἦλθεν ἐπὶ τὸν τοῦ Κήϋκος οἶκον, φησίν. Ubi satis parebat, priori loco pro Κήϋκος oportuisse Ἡρακλέους: simulque, quid posterioribus librariis fraudi fuerit, ut verba nonnulla temere omitterent, adparebat. De re vide Apollodori Biblioth. lib. II. c. 7. sect. 6 sq. ubi breviter quidem, quod hic spectat, tangitur. Adde Zenobii Proverb. Cent. II. 19. ubi pro Κήτους legendum Κήϋκος perspecte IACOBS monuit in Animadv. ad Anthol. Vol. I. Part. 1. pag. 287. Denique conf. Scholion ad Pla-

b tonis Convivium, in Siebenkeesii Anecdotis Graecis, p. 49. & paulo emendatius editum in Scholiis in Platonem a Ruhnkenio collectis, p. 43.

In Bacchylidis *primo versiculo*, λαίνον (sic) in ed. Ven. scribitur; λαϊνον in ed. Bas. & Cas. (quae scriptura & in nostrum exemplum irrepsit.) Neutrum recte: rectius λάϊνον edidit H. Steph. in Lyricorum Fragmentis pag. 184. & Brunck in Analectis, T. I. pag. 151. Nisi forte λαϊνεον scripserat poëta: quod viderint ii, qui Lyricorum carminum numeros in numerato habent.

Vers. 2. ἔφασκ' tenui, a Stephano & Brunckio sic editum. In ἔφασ' quidem, quod est apud Athenaeum, nil mutant nostrae membranae. *Vers.* 3. δαῖτας εὐόχθους. » Recte εὐόχθους. Nec tollendum τὸ θ. etsi est ab ὀχή, *ali- » mentum.* Errant enim tota via, qui [quod fecit Dalec.] » vertunt δαῖτας εὐόχθους, *epulas accessu faciles.* Etiam » apud Hesiodum ['Εργ. 475.] εὐοχθέων exposuerunt eru- » ditiores veterum criticorum, *bene instructus cibis;* cuius » vocis eadem est ratio: euphoniae gratia litera θ est in- » serta. « Casaub. — Conf. Hesychium in Εὐοχθεῖν, & Etymol. M. in Εὐοχθέων.

Οὐ δεόντως γοῦν Πλάτων τὸν Μενέλαον *&c.* Quamquam paulo ante (lit. a.) in scriptura Μενέλαον nil mutant libri, tamen hoc loco intelligo teneri a nobis debuisse repositamque malim Atticam formam Μενέλεων, Platoni usurpatam; quam eamdem hoc loco habet ed. Ven. cum ms. *A.* Postquam operarum errore Μενέλαων in ed. Bas. expressum esset, pro eo Μενέλαον posuit Casaubonus.

c 'Αρηΐφιλον *Menelaum* poëta adpellat Iliad. γ'. 21. & 52. & saepius alibi. Eiusdem ἀριστείαν *pro Patroclo* enarrat Iliad. ρ'. inde ab initio, tum rursus vs. 578 sqq. *Promtitudinem ad singulare ineundum certamen*, Iliad. η'. vs. 94 sqq. Pro μονομαχεῖν, quod cum ed. Bas. & Cas. tenet ms. *Ep.* μονομαχεῖ minus commode habet ed. Ven. cum ms. *A.*

» Quando ait Noster, disputans contra Platonem pro » fortitudine Menelai, ἐφ' οὗ μόνου τῶν στρατευσαμένων » εἴρηκεν·

» Ἐν δ' αὐτοῖς κίεν, ᾗσι προθυμίῃσι πεποιθώς:

» non hoc vult, neminem ex omnibus Graecorum du- » cibus pari elogio affectum esse a poëta: nam maiora » de aliis ducibus alibi praedicat poëta: sed istud ait,

» *solum esse Menelaum, cui in recensu exercitus singularem*
» *quamdam pugnandi alacritatem attestetur.* « CASAUBONUS.
— Poëtae versus est ex Iliad. β'. 588. *Ibid.* Εἰ δὲ ὁ
ἐχθρὸς βλασφημῶν αὐτὸν &c. » Ille *Menelai hostis*, qui eum
» vocavit μαλθακὸν αἰχμητὴν, Apollo est, in sermone
» ad Hectorem, Iliadis ῥαψ. ρ'. « CASAUB. — Vide Iliad.
ρ'. 588. Pro ὁ ἐχθρὸς, foedo errore ὁ αἰσχρὸς est in ms.
Ep. Potueramus deinde cum *cod. A.* scribere ὁ ἐχθρὸς ὁ
βλασφημῶν: sed potuit etiam nullo incommodo, ac pau-
lo etiam fortasse commodius, omitti posteriori loco arti-
culus, quem ibi cum editis ignorat ms. *Ep.* Mox notus d
versus, Οἰνοβαρὲς &c. ex Iliad. α'. 225. De interfecto spo-
liatoque a Menelao Euphorbo habes Iliad. ρ'. 59 sqq.

Τὸ δὲ μηδὲ τὸν στίχον &c. » Magnae *incogitantiae* reum
» facit *Platonem* his verbis: Τὸ δὲ μηδὲ τὸν στίχον. ὃν ᾐτιᾶ-
» το, τελείως κατανοῆσαι, ἄτοπον. *Absurde fecit Plato*, ait,
» *quod integrum versum, quem reprehendebat, non attendit.*
» κατανοεῖν est, *animum aut oculos adiicere ad aliquid, spe-*
» *ctare*, ut mox [pag. 179. a.] κατανοῆσαι τὴν οἰκίαν. Ve-
» rum est quod ait Athenaeus. Nam si venisset Platoni in
» mentem, Menelaum eo ipso versu, quem arguebat, βοὴν
» ἀγαθὸν dici a poëta; sententiam, credo, mutasset de
» ignavia quam ei obiicit. « CASAUB.

τοῖς γὰρ ἀνδρειοτάτοις Ὅμηρος εἴωθεν ἐπιφωνεῖν. » Le- e
» go, εἴωθε τοῦτ' ἐπιφωνεῖν: *hoc elogio solet ornare.* ἐπι-
» φωνεῖν est ἐπικατηγορεῖν, *cognominare*, aliquid *adiicere* ad
» primum & proprium nomen. Eustathius: [ad Iliad. β'.
» pag. 187. l. 40.] Βοὴν ἀγαθοὺς ἀποκαλεῖ τόν τε Ἕκτορα,
» καὶ τὸν Αἴαντα, καὶ τὸν Διομήδην, καὶ ἄλλους ἀνδρείους. «
CASAUB. — Commodissime utique adiectum foret τοῦτο
pronomen: sed, cum subintelligi etiam posset, invitis li-
bris inferendum non putavi.

AD CAP. VI.

Ἐπί τ' οὖν τοῦ Ὀδυσσέως εἶπε. Sic ms. *A.* cum edd.
non male: potest enim τε particula referri ad sequen-
tem δὲ, quemadmodum passim μήτε & μηδὲ sibi invicem
respondent, aut οὔτε & οὐδέ. Percommode vero ms. *Ep.*
sic habet, Ὀδυσσέα γοῦν παρὰ Φαίαξι πρὸ τῆς θοίνης ἡ
ταμίη λούει. *Homericorum versuum*, qui sequuntur, prior
est ex Od. θ'. 449. alter ex Od. δ'. 48. Quod deinde ad- f

fertur monitum *Aristotelis*, idem iam paulo ante adlatum erat pag. 186. e.

δεῖ γὰρ τὸν χαρίεντα μήτε ῥυπᾷν, μήτε αὐχμεῖν, μήτε βορβόρῳ χαίρειν, καθ' Ἡράκλειτον. Quemnam hic *Heraclitum* dicat Noster, videant docti viri. De Ephesio quidem philosopho non cogitandum hoc loco videtur. De *Heraclitis ab Athenaeo citatis* erit olim (si Deo placet) in *Indice Scriptorum* disserendi disceptandique locus.

a Αὐτοὶ δ' εἰσῆλθον &c. Vide Odyss. δ'. 43 sqq. *Quarto Homericorum versuum*, ubi ὑψιρεφὲς tenuimus ex superioribus editionibus, ὑψηρεφὲς scribitur in *cod. A.* quae, per se quidem proba scriptura, huic loco non conveniebat, ubi brevis syllaba desiderabatur. At minus legitima forma est ὑψιρεφὲς per *iota*, ut cum alii monuere, tum Dammius in Lexico Etymologico pag. 829. Rectius fuerat ὑψερεφὲς per ε, ut apud Homerum vulgo editur; quam formam paulo inferius tenuere etiam Athenaei libri, p. 189. d. Epitomator h. l. praetermisit istos versus.

Καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Σφηξὶ &c. Vide ARISTOPHANIS *Vesp.* vs. 1208 sqq. ed. Brunck. Mox dein καταῤῥυθμιζόμενον duplici ρ litera scripsi, ubi simplici utebantur superiores edit. cum ms. *A.* Epitomator vero simplex verbum posuit, hoc modo: Καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει δὲ ἐν Σφηξὶν ὁ παῖς τὸν ἄγριον γέροντα εἰς βίον ἥμερον ῥυθμίζων, διδάξας τε ὡς δεῖ κατακλίνεσθαι, φησίν· Ἔπειτα ἐπαίνεσόν τι τῶν χαλκωμάτων, ὀροφὴν θέασαι. omissis & superioribus versibus, & in postremo versu verbis illis κρεκάδι' αὐλῆς θαύμασον. Ad quae postrema verba haec
b adnotavit CASAUBONUS: » In hoc versu etiam Aristo- » phanis codices hodie habent κρεκάδιον: quam tamen » vocem neque Comici scholiastes [vetus,] neque ullus » omnino veterum Grammaticorum est interpretatus, ac » ne retulit quidem in Graecarum vocum censum. Dale- » campius, ut liberaret se molestia quaerendi quid essent » κρεκάδια, depravatam lectionem κρέκα δι' αὐλῆς pro- » bavit, & exposuit. « [nempe sic reddens, *stridentesque per aulam citharae sonos admirator*: quemadmodum fere Bisetus in Graecis Scholiis ad illum locum.] » Sed non du- » bitamus falsam esse illam γραφὴν atque ineptam. Ap- » paret ex Athenaei disputatione & praecedentibus poë- » tae verbis, *ornamentum aliquod τῆς αὐλῆς*, hoc est, *ve- » stibuli*, hoc verbo significari. Sonorum fortasse aliquid

» erat: & inde nominis ratio. Fortasse etiam κρεκάδια b
» leviter corrupta voce appellarunt τοὺς μικροὺς κρίκους,
» quasi κρικάδια: sicut κρεβάτιον dixerunt pro κραβάτιον.
» Appellant Graeci κρίκους, *anulos*. Inter ornamenta θυ-
» ρωμάτων fuisse anulos ferreos aut aereos, absurdum
» non putem: praesertim cum legere sit apud antiquos
» τοὺς κρίκους τῆς θύρας, ut apud Hesychium in Κορώνη,
» & Harpocrationem in Ῥόπτρον. Erunt igitur κρικάδια
» τῆς αὐλῆς, sive τῆς αὐλαίας θύρας, *marculi ianuarum ve-*
» *stibularium.* Possumus etiam interpretari de *ferreis catenis*
» quibus fores munire moris erat. Lysias: [apud Har-
» pocrat. & Suid. in Ἀμφιδέαις] οὐ δυνάμενος ἐκβαλεῖν
» διὰ τὸ ἀμφιδέαις δεδέσθαι τὴν θύραν. Observant anti-
» qui Grammatici, Lysiam ἰδίως appellasse ἀμφιδέας istas
» *catenas ferreas.* Appellationis caussa est, quod ex anulis
» constarent invicem consertis: nam ἀμφιδέας exponit
» Hesychius Κρίκους. Herodotus lib. II. [c. 69.] orna-
» menta sacri crocodili describens: ἀρτήματα λίθινα χυτὰ
» καὶ χρύσεα ἐς τὰ ὦτα ἐσθέντες, καὶ ἀμφιδέας περὶ τοὺς
» ἐμπροσθίους πόδας. Intelligit *circulos aureos*, quibus, ceu
» anulis, moris erat anteriores crocodili pedes exorna-
» re. Ex eo etiam *periscelidas* dixerunt ἀμφιδέας. Sed illa
» forium munimenta, quae Lysias appellavit ἀμφιδέας,
» vulgus, nisi fallimur, κρικάδια aut κρεκάδια nuncupa-
» bat. Hoc enim obscure innuere videntur Graeci ma-
» gistri, cum ἀμφιδέας Lysiae dici scribunt, quae aliis
» aliter. « Haec CASAUBONUS. — Apud Aristophanem
aulica crepitacula interpretatus est Florens Christianus.
Aulaea intelligebat BRUNCK, seu *vela*, quibus aula tam
ornatus gratia, quam arcendo vento, pulveri, aut si quid
aliud nocere poterat, obtendebatur. Vide eius Notas ad
Aristoph. T. II. p. 247.

AD CAP. VII.

Homerici versus, Ἔνθάδε πῦρ &c. & Θεοῖσι δὲ θῦσαι c
&c. ducti sunt alter ex Odyss. ί. 231. alter ex Iliad. ί. 219.
Καὶ σπονδοποιεῖταί γε τοὺς δαιτυμόνας. » σπονδοποιεῖ-
» σθαι, pro ποιεῖν vel εἰσάγειν σπονδοποιουμένους. Similia
» his ad Theophrastum olim notabamus. « CASAUB. —
Sic recte etiam Dalec. acceperat: *Idem etiam convivas li-*
bantes inducit: cui suffragatus est Hemsterhusius ad Tho-

mam Mag. pag. 188. In eamdem fere ſententiam Henr. Stephanus in Theſaur. Ling. Graec. III. 939. b. interpretatus erat his verbis: *praebet per pueros convivis crateras mero plenos quibus libent.*

d *καὶ τὸν θεὸν παιωνίσαντας.* Poſſis coniicere *παιωνίσαι πάντας.* Sed nil mutare opus. Verba Platonis (prouti vulgo leguntur in Conviv. pag. 172. edit. Bipont.) haec ſunt: *Κατακλινέντος τοῦ Σωκράτους καὶ δειπνήσαντος, καὶ τῶν ἄλλων, σπονδάς τε σφᾶς ποιήσασθαι, καὶ ᾄσαντας τὸν θεὸν καὶ τἄλλα τὰ νομιζόμενα, τρέπεσθαι πρὸς τὸν πότον.* Caeterum, idem valere *παιωνίζειν* ac *παιανίζειν*, & utroque verbo promiſcue uſos eſſe Graecos, docuit Ruhnkenius ad Timaei Lexic. Platon. pag. 202 ſq. & quos ibi ille viros doctos laudavit.

AD CAP. VIII.

e *Τὴν γὰρ σύμμετρον κρᾶσιν τοῦ οἴνου ὑπὸ Ἀμφικτύονος βασιλεύσαντος διδαχθῆναί φασιν Ἀθηναίους.* Recte *φασὶν* dedere ed. Ven. & mssti. Aliâs ſuſpicioni fuiſſet locus, intercidiſſe nomen ſcriptoris, nempe *Philochori*; quem famae i'lius auctorem citavit Noſter, lib. I. pag. 38. c. Ad rem quod ſpectat, adnotavit CASAUBONUS: »Quod *de* » *Amphictyonis invento temperandi vinum* ſequitur, quo per» tineat ſubobſcurum eſt. Spectat autem eo, ne quis mi» retur quod poſtea dicit, *Homerum varia temperamenta vi*» *ni habuiſſe nota.* Cur enim hoc miremur, cum *τῆς τοῦ* » *οἴνου κράσεως inventor* ſit *Amphitryo*, quem ante Iliaca » tempora regnaſſe nemo dubitat?« — Pro *τὴν γὰρ σύμμετρον*, eſt *τὴν δὲ σύμμετρον* in ms. *Ep.*

a *ἀλλὰ μάλ' ἀεῖσαι, τουτέστιν ἀμέτρως καὶ ἐπὶ πλεῖον, ὥστε προσοχλεῖν.* Cum *ὥσπερ προσοχλ.* vulgo legeretur, probavi CORAYI coniecturam, *ὥστε* corrigere ſuadentis. *Poſt προσοχλεῖν* vero perperam in noſtro exemplo *nudum comma* irrepſit, ubi *paulo maior diſtinctio*, ut in ſuperioribus editionibus, erat ponenda. Quae continuo ſequuntur, *οὐδ' ἔτι γελάσαι &c.* cohaerent cum iſtis, quae praecedebant, *ἀλλὰ μάλ' ἀεῖσαι*: quae etiam proxime illis poſuit Epitomator, omiſſis mediis *τουτέστιν -- προσοχλεῖν.* Pro *οὐδ' ἔτι* vero commodius fortaſſe fuerit id quod eſt in ms. *Ep.* *οὐδέ τι γελάσαι*, id eſt, *non aliquantum* (vel *aliquatenus*) *ridere.*

ὅρα γὰρ τὸν ἐπίκωμον Ἀλκιβιάδην. Perperam ὅρα γὰρ ἐπὶ κῶμον Ἀλκιβιάδην erat editum. Eo ſpectat Animadverſio CASAUBONI: »Scribo (inquit,) ὅρα γὰρ ἐπίκωμον Ἀλκιβιάδην ὡς ἀσχημονεῖ: non ἐπὶ κῶμον. Hiat »enim ſententia, quae illo modo τελειοῦται eleganter.« — Omiſit iſta verba Epitomator, poſt illa ἰδίοις ποσὶν ἵστασθαι ſic ſtatim pergens, καὶ τὸν ὀκτακότυλον ψυκτῆρα &c. Sed ms. *A.* non modo, ut voluit Caſaubonus, ἐπίκωμον dedit, ſed & percommode τὸν articulum huic vocabulo praepoſuit. Idem vero codex perperam ὁρᾷ pro ὅρα habet. a

Verba iſta οὐχ ὥσπερ οἱ παρ' Ὁμήρῳ, cum ipſo Homerico verſu, rurſus praetermiſit Epitomator. In poëtae verſu autem perperam in noſtro exemplo σπεῖσαντ' exaratum video: pro quo vel σπείσαντ' oportebat, ex σπείσαντο decurtatum, quod plenâ ſcripturâ ex ms. *A.* editum eſt p. praec. 179. d. vel potius σπεῖσάν τ' (pro σπεῖσάν τε) quemadmodum editur vulgo in Odyſſ. γ'. 342 & 395. alibique paſſim. Sequens verſus, Μολπή τ', ὀρχηστύς τε &c. ductus ex Odyſſ. α'. 152. b

AD CAP. IX.

Τὸ δ' ὅλον, τὸ πρὸς τὰ τοιαῦτα νενευκὸς τοῖς μνηστῆρσι καὶ τοῖς Φαίαξιν ἔνειμεν, ἀλλ' οὐχὶ Νέστορι, οὐδὲ Μενελάῳ. *Quidquid ad hoc genus ſpectat*, (nempe ad intemperantiorem riſum cantumque & ſaltationem, itemque ad immodicum bibendi ſtudium, & quae ſunt cum his coniuncta) *id procis tribuit poëta aut Phaeacibus; non autem Neſtori aut Menelao.* conf. ſupra, pag. 177. b. Phaeacum τρυφὴ & ἀπολαυστικὸς βίος iam ſuperius notatus erat lib. I. p. 16. c. d.

οὐ ἐν τῇ γαμοποιίᾳ μὴ οὐ συνέντες οἱ περὶ Ἀρίσταρχον, ὅτι συνεχοῦς οὔσης τῆς ἑστιάσεως, καὶ τῶν ἀκμαίων ἡμερῶν παρεληλυθυιῶν. Satis erat vel οὐ συνέντες, vel μὴ συνέντες; nec μὴ & οὐ iſto modo, niſi in aliis quibusdam dicendi formulis, ſolent coniungi. Quare utique, deletâ cum CORAYO οὐ particula, nude μὴ συνέντες legendum videtur, quemadmodum paulo poſt conſentientibus libris legitur. Videndum tamen, ne fortaſſe μὴ particulam eadem ratione hic poſuerit Athenaeus, qua ratione ſaepe aliâs μή ποτε uſurpat, cum non abſolute & ſimpliciter adfirmare vult aliquid, ſed cum aliqua dubita- c

c tionis significatione proponere suam sententiam. Nude quidem *μὴ συνιέντες* habet *Epitome*, & ex ea Eustathius ad Odyss. δ'. pag. 145, 44. ubi plurima ex Athenaeo adposuit doctus Poëtae interpres. Agitur enim ibi (sub ipsum *initium quarti libri Odysseae*) de *γαμοποιΐᾳ Menelai*, quam dixit Athenaeus, id est, *de epulis quos instituerat Menelaus occasione nuptiarum filii filiaeque.* Super quo loco latam disputationem nunc ingreditur Auctor noster; ad quam spectat CASAUBONI commentatio huiusmodi: »Non constitueram immorari in criticis censuris quae referuntur »in fugitivo illo tmemate.« [Sic, ut iam vidimus, vocat Casaubonus totam illam partem huius quinti libri Athenaei, quae perperam in quartum librum erat translata.] »Quia tamen non parum obscuritatis verba Athe»naei habent, summam disputationis totius paucis com»plectemur. Initio observandum est, devenisse philolo»gum Naucratitam in hunc sermonem, occasione ista. »Instituerat docere, *Homerum non unum aliquod descripsisse »in poëmatis suis convivium*, sicut fecerunt postea philo»sophi multi; *sed varia ac diversa*, quemadmodum diver»sa sunt hominum ingenia & differentes mores. Hanc di»versitatem morum expressit poëta. Hinc est, ait, quod »acroamata parcius alibi introducit in coenationes, tam»quam *ἀναθήματα δαιτὸς*, non ut toti in iis sint convi»vae; alibi inter praecipuas & summas convivantium »voluptates inducit cantores & alios rerum musicarum »peritos. Huius generis conviviorum exempla esse, ait, »in illis quae *apud* nequissimos *procos & delicatissimos »Phaeacas* agitantur: temperatorum, in iis quae *apud »Nestorem & Menelaum.* Hacc ubi dixit, occurrit obiectio»ni, quam sciebat fieri sibi posse ex *libro quarto Odys»seae:* nam eo loco, narrante poëta *nuptiales epulas filii »filiaeque Menelai*, non praetermittuntur voluptates id »genus. Respondet Athenaeus: *versus illos*, quibus hoc »dicitur, *fraude Aristarchi collocatos ibi esse, ex Iliad. ῥαψ. »σ'. translatos*, ubi suus est illis locus. Versus de quibus »loquimur, sunt hi: leguntur enim hodie in omnibus »codicibus ita plane ut editi sunt ab Aristarcho:

»Ὣς οἱ μὲν δαίνυντο καθ' ὑψερεφὲς μέγα δῶμα,

»& qui sequuntur quatuor alii. Quid Aristarchum im»pulerit in hanc sententiam, declaratur his verbis: οὐ »συνέντες οἱ περὶ Ἀρίσταρχον ὅτι συνεχοῦς οὔσης τῆς

» ἑστιάσεως, καὶ τῶν ἀκμαίων ἡμερῶν παραλεληθυιῶν, ἐν c
» αἷς παρείληπτο μὲν ἡ γαμουμένη πρὸς τοῦ νυμφίου, πέ-
» ρας δ' εἶχεν ὁ τοῦ Μενελάου [Μεγαπένθους] γάμος, αὐ-
» τοὶ δὲ μονάζοντες διῃτῶντο, ὅ τε Μενέλαος καὶ ἡ Ἑλένη.
» Videtur scribendum ὅτι οὐκ ἔτι συνεχοῦς οὔσης.
» Hoc vult: *Aristarchum, quod initio quarti Ulyxeae legis-
» set, inventum esse Menelaum a Telemacho δαινύντα γάμον,
» falso putasse, durasse adhuc convivium* [ipsum] *nuptiale:
» quod ne ieiune nimis a poëta videretur descriptum, versus
» illos quinque huc inserciit, queis celebritas nuptialis describe-
» batur in Armorum Achillis fabrica.*« [id est, in *Iliadis libro* σ'. sive *decimo octavo;* qui ab argumento, quod in illo praecipue tractatur, Ὁπλοποιΐα inscribi solet, ubi vide verss. 604 sq.] » Sed falsus est iudicii ille criticus:
» cum, *adveniente Ulyssis filio, iam praeteriisset eius solenni-
» tatis* ἀκμὴ, *& nova sponsa in mariti manum convenisset,
» domum deducta; iamque Menelaus & Helena soli agerent.*
» Deinde rationes aliae sequuntur adversus hanc Aristar-
» chi censuram: quod *contra disciplinam Spartanam foret,
» si a Menelao essent acroamata inducta:* [vide cap. X. edit.
» nostrae; pag. 181. b. c. edit. Casaub.] quod *poëta canto-
» ris nullum nomen ponat, ut solet alibi, neque cantilenae quam
» canerent:* [cap. XI. pag. 181. e.] postremo, quod *non sit
» probabile, Ulyssis & Nestoris filios ita rusticos fingere vo-
» luisse poëtam, ut eos nihil plane afficerent acroamata, sed iis
» neglectis in contemplatione domus* [unice] *animi mentem oc-
» cuparent.* Tam multis argumentis obruitur emendatio
» Aristarchi.« — Verba ista, quae vulgo h. l. leguntur, ὅτι συνεχοῦς οὔσης τῆς ἑστιάσεως, in quibus offenderat Casaubonus, praetermisit Epitomator, nude sic scribens: οὐ ἐν τῇ γαμοποιΐᾳ μὴ συνέντες οἱ περὶ Ἀρίσταρχον ὅτι τῶν ἀκμαίων ἡμερῶν παρεληλυθυιῶν τοῦ γάμου μονάζοντες διῃτῶντο ὁ Μενέλαος καὶ ἡ Ἑλένη, *&c.* Sed editam scripturam tuentur *membr. A.* quam solicitatam a Casaubono nolim, nedum in eam partem, quae illi placuit, mutatam. συνεχῆ (ut ex Aristotele adnotavit H. Stephanus, in Thes. I. 1357. b.) dicuntur ea *quorum extremitates se tangunt; quorum alterum incipit ubi desinit alterum.* Duarum autem rerum quae sunt συνεχεῖς, illa potissimum dicitur συνεχὴς alteri, quae *proxime & continenter alteram excipit vel consequitur:* cuius usus si quis exempla desiderat, plurima ei dabit Lexicon nostrum Polybianum, in

c voc. Συνεχής. Igitur ſententia Athenaei eſt, *Ariſtarchum non animadvertiſſe*, τὴν ἑστίασιν, nempe τῶν περὶ Τηλέμαχον, (*convivium quo Telemachum excepit Menelaus*, quod deſcribit Homerus libro quarto Odyſſeae paulo poſtquam γαμοποιίας *Menelai* meminiſſet) *fuiſſe* συνεχῆ τῇ γαμοποιΐᾳ, id eſt, *continuo ſecutum eſſe epulas illas nuptiales*: adeoque recte quidem dicere potuiſſe Poëtam, *adveniſſe Telemachum eisdem diebus quibus Menelaus feſtivitatem nuptialem celebraret*; intelligi autem ex reliqua narratione, *in fine illorum dierum adveniſſe illum, cum iam peractae eſſent nuptiales epulae, discesſiſſentque convivae qui ad illas convenisſent.* Sed aliam quamdam difficultatem videri poſſit hic locus habere, in ipſa orationis ſtructura: ſcilicet poſtquam dixit, ὅτι συνεχοῦς οὔσης τῆς ἑστιάσεως, nihil ſequitur quod ad coniunctionem ὅτι referatur. Quae difficultas ita tolli poteſt, ut dicamus, in illis quae paulo poſt ſequuntur, πέρας δ' εἶχεν ὁ τοῦ Μεγαπένθους γάμος *delendam eſſe* δὲ *coniunctionem*, ut cohaereant iſta, ὅτι πέρας εἶχεν &c. quo facto ſimul tollenda fuerit μὲν particula poſt παρείληπτο. Sic prodierit ea fere orationis conſtructio, qua uſus Epitomator eſt, cuius verba ſupra retulimus. Neſcio vero, an ſic etiam levari fortaſſe eadem, quam dixi, difficultas poſſit, ut ſtatuamus, elliptica quadam ratione (quod ſaepe in huiusmodi disputationibus faciunt Grammatici) locutum eſſe Athenaeum aut vetuſtiorem illum Grammaticum, e quo haec deſumſit Athenaeus; verbaque illius ſic accipienda eſſe, ac ſi dixiſſet, ὅτι περὶ τῆς ἑστιάσεως (τοῦ Τηλεμάχου) λέγει Ὅμηρος ὡς συνεχοῦς οὔσης τῇ γαμοποιΐᾳ &c. Sed de hoc quidem penes eruditum Lectorem iudicium eſto. In verſu illo, Τὸν δ' εὗρον δαινύντα &c. recte δαινύντα dedere mſsti noſtri, ut apud Homerum editum eſt; non δαινῦντα, ut edebatur apud Athenaeum. Quod dein in fine illius ver-
d ſus, qui a verbis μολπῆς ἐξάρχοντες incipit, κατὰ μέσσους ſcribitur, id eodem modo habes Iliad. σ'. 605. pro quo Odyſſ. δ'. 19 κατὰ μέσσον vulgo legitur. Verſu praecedente, pro δοιὼ, quod recte Epitomator tenuit, perperam δύο poſuit vetuſtarum membranarum ſcriba, & ſic rurſus paulo inferius; nempe ſuo more vocales οι & υ confundens.

μετενεγκόντες ἐκ τῆς Ὁπλοποιΐας. Pro iſtis verbis Hoeſchelius in ſuo mſto (nempe ms. Epit.) ſic legi adnota-

vit: παραγράψαντες ταῦτα ἐκ τοῦ Κρητικοῦ χοροῦ τῆς ἐν d 'Ιλιάδι 'Οπλοφορίας. Et in παραγράψαντες consentit Eustathius ad Od. δ'. pag. 145. l. 47. ubi ista verba ex Epitome adferuntur. Rectius vero in nostro ms. *Ep.* παρεγγράψαντες legitur. Tum vero pro 'Οπλοφορίας recte Eustathius cum nostro ms. *Ep.* 'Οπλοποιΐας habet: quae est (ut supra iam adnotavimus) inscriptio duodevicesimi libri Iliadis. Vides vero, Epitomatorem huc traduxisse verba nonnulla, quae in opere pleniore paulo post leguntur lit. f. initio capitis decimi nostrae editionis.

οὐ γὰρ ἐξάρχοντες οἱ κυβιστητῆρες, ἀλλ' ἐξάρχοντος τοῦ ᾠδοῦ, πάντως ὠρχοῦντο. τὸ γὰρ ἐξάρχειν τῆς φόρμιγγος ἴδιον. » Etsi Athenaeo assentior, Aristar- » chi licentiam in recensendo Poëta castiganti: tamen, » quod adeo contendit, *non posse τὸ ἐξάρχειν de saltatori-* » *bus dici*, parum esse firmum iudico: illud vero mani- » festo falsum, τὸ ἐξάρχειν τῆς φόρμιγγος esse ἴδιον. » Periti sermonis Graeci sciunt, verbum hoc de omnibus » promiscue dici posse, qui *faciendi aut dicendi aut canendi* » *exemplum aliis praebent;* ut in choro facit ὁ κορυφαῖος, » inter remiges pausarius. Sic βουλῆς ἐξῆρχε νέεσθαι de eo » dixit Homerus, qui *princeps curiâ exibat:* & βουλὰς ἐξάρ- » χειν, *praeire concilio vel senatui ad novas sententias;* quod » alii dicunt, γνώμην εἰσφέρειν. Lycophron, [Cassandr. » vs. 250.] στρόμβῳ τὸν αἱματηρὸν ἐξάρχων νόμον.« Casaubonus. — Athenaeum, ἐξάρχοντος legendum praecipientem, non ἐξάρχοντες, probavit Clark ad Od. δ'. 19. Confer Dammii Lexic. Etymol. pag. 822 sq. Adde *Frid. Aug.* Wolfii Prolegom. ad Homer. pag. 263 sq.

Verba ex Hesiodi *Scuto* citata, leguntur ibi vs. 205 e sq. Archilochi versus, est trochaicus tetrameter catalecticus. Pindari ἀγησίχορα προοίμια habes in Pythiis, Ode I. vs. 6. Epitomator Athenaei vulgatâ vocis formâ ἡγησίχορα usus est: Doricam vero formam ἀγησίχορα cum editis tenent *membr. A.*

Διόδωρος δ' ὁ 'Αριστοφάνειος ὅλον τὸν γάμον περιέγραψε, τοπάζων πρώτας ἡμέρας εἶναι· &c. » Scripsimus περιέ- » γραψε τοπάζων. Vulgata scriptura, quam secuti » interpretes, περιεγράψατο παίζων, vere διαπαίζει ἡμᾶς: » est enim ridicula. Eustathius nobiscum legit, & τὸ περι- » γράφειν interpretatur ἀθετεῖν, ἐκβάλλειν, *reiicere ut alie-* » *num & adulterinum.* Plutarchus libro secundo de Alexan-

e » dri Fortuna scribit, Philoxenum, cum sibi liber ad emen» dandum esse traditus, εὐθὺς ἀπὸ τῆς ἀρχῆς μέχρι τῆς κο» ρωνίδος περιγράψαι, id est, *unâ liturâ emendasse*, ut loqui» tur Martialis. Porro mentem huius loci pluribus expli» cat Eustathius, unde licet petant studiosi. « CASAUBONUS. — *Vulgata scriptura*, quam dicit Casaubonus, non nisi in *ed. Bas.* legitur: qui si *Venetam* consuluisset, reperturus in ea veram erat, quam veteres membranae dabant. Epitomator, omisso verbo τοπάζων, sic scripsit, ὅλον τε τὸν γάμον περιγράφει, καὶ κελεύει γράφειν *&c.* Quae verba ex eo repetens Eustathius ad Od. δ'. pag. 145 extr. verbum περιγράφει ita, ut docuit Casaubonus, interpretatur. Ad rem ipsam quod spectat, haec porro adnotavit idem CASAUBONUS: » Ab Aristarchi sententia longe re» cessit *Diodorus Grammaticus*, *sectae Aristophaneae*; [sive, » *Aristophanis Grammatici discipulus*;] cuius obiter recense» tur hic iudicium super Homeri isto loco. Censuit hic, » inducendos esse omnes illos versus, qui initio libri » quarti *nuptias* inducunt. Atque huius iudicio si stemus, » ita concipiendum eius rhapsodiae principium:

» Οἱ δ' ἷξον κοίλην Λακεδαίμονα κητώεσσαν·
» πρὸς δ' ἄρα δώματ' ἔλων Μενελάου κυδαλίμοιο.
» Ὣς οἱ μὲν δαίνυντο κατ' ὑψερεφὲς μέγα δῶμα
» γείτονες ἠδὲ ἔται Μενελάου κυδαλίμοιο
» τερπόμενοι. μετὰ δέ σφιν ἐμέλπετο θεῖος ἀοιδὸς
» φορμίζων· δοιὼ δὲ κυβιστητῆρε καθ' αὐτοὺς
» μολπῆς ἐξάρχοντες ἐδίνευον κατὰ μέσσους.

» Mira vero Critici licentia, qui duodecim ipsos versus » περιγράφειν & obelisco notare non dubitaverit, unico » nixus argumento: quod probabile non esset, locum » tam illustrem de nuptiis duorum Menelai liberorum adeo » negligenter transsiliturum esse optimum poëtam. Respon» det noster paucissimis verbis, *nescisse Diodorum ista ver» ba* Τὸν δ' εὗρον δαινύντα γάμον *recte capere. Male enim pu» tavit, advenisse Telemachum inchoatâ solum nuptiali solemni» tate: quae ex poëtae mente debuit intelligi iam finita atque » peracta.* « — Haec ille. At sic nimis etiam absurdo modo in illam partem Homerici poëmatis grassatus esset Diodorus, & res composuisset nimis male cohaerentes. Quis enim sani iudicii homo duobus istis prioribus versibus, Οἱ δ' ἷξον, & πρὸς δ' ἄρα, illum proxime subiecerit, Ὣς οἱ μὲν δαίνυντο &c. cum quatuor sequentibus versibus?

Nec vero talem imperitiam Grammatico illi imputat Athe- e
naeus: qui tantum abest, ut quinque illos versus, quos ad narrationem convivii nuptialis temere ab Aristarcho adiectos modo dixerat, eosdem a Diodoro servatos eo loco probatosque dicat, ut contra eo nomine hunc reprehendat quod ὅλον τὸν γάμον (id est, *quidquid de nuptiis commemoratur eo, de quo agitur, loco*) prorsus abiiciendos censuerit. Superest igitur ut intelligamus, *Diodorum initio libri quarti Odysseae post duos priores versus*, (reiectis omnibus qui in Aristarchi recensione, qua hodie fere utimur, usque ad vicesimum sequuntur) statim illos ponendos iudicasse, qui sunt hodie num. 20 & sqq. scilicet, Τὼ δ' αὖτ' ἐν προθύροισιν &c. Ex quo simul intelligi par est, quod continuo deinde eumdem Diodorum *ob invectum* in poëtae carmina *soloecismum* reprehendit Deipnosophista, id non ad Odyss. δ'. pertinere, sed ad Iliad. σ'. 604.

Illa altera reprehensio huiusmodi est: Ἔπειτα κελεύει f
γράφειν »Δοιὼ δὲ κυβιστητῆρε καθ' αὐτοὺς« ἐν τῷ δασεῖ γράμματι, σολοικίζειν ἀναγκάζων. τὸ μὲν γὰρ κατ' αὐτοὺς, κατὰ σφᾶς ἐστιν αὐτούς. τὸ δὲ λέγειν ἑαυτοὺς, σόλοικον. Ubi haec notavit CASAUBONUS: »Quod »ait Athenaeus, *in Homeri versu scribi debere* κατ' αὐτοὺς, *non* »καθ' αὐτοὺς, *quia* ἑαυτοὺς λέγειν *sit* σόλοικον: diligenter ex»positum est ab Eustathio, quarto in Odysseam commen»tario. [p. 146. ed. Bas. inde ab initio.] Tractat eandem »quaestionem Apollonius Alexandrinus [περὶ Συντάξεως] »lib. II. cap. 19. Vult Athenaeus, κατ' αὐτοὺς scribi debere, »non καθ' αὐτούς. Id [nempe κατ' αὐτοὺς] significare κατὰ »σφᾶς αὐτούς: esse enim pronomen *simplex* pro *composito*. »Aut, ut melius dicam: Poëta more suo pronomine uno »duorum loco est usus. Composita apud Homerum non »leguntur, ἐμαυτοῦ, σεαυτοῦ, ἑαυτοῦ: sed pro illis dicit »ἐμὲ αὐτὸν, σὲ αὐτὸν, ἓ αὐτόν: aut simpliciter αὐτὸν, »omisso altero pronomine. Similiter in plurali nunquam »dixit ἐμαυτοὺς, σεαυτοὺς, ἑαυτούς: sed ἡμᾶς αὐτοὺς, ὑμᾶς »αὐτοὺς, & σφᾶς αὐτούς. Propterea pronuntiat auctor, »in voce ἑαυτοὺς soloecismum inesse: secutus eorum »sententiam, qui *composita ista pronomina pluralia* damna»bant: non solum quod Homerus, Hellenismi canon cer»tissimus, illa esset aspernatus; verum etiam, quia eorum »compositio ratione caret, contra analogiam recepta:

f »nam ἑαυτὸν quidem in ἕ αὐτὸν dissolvas recte: at ἑαυτοὺς non potes.« — Eustathii verba huc spectantia late adposuit FISCHERUS, in Animadversionum ad Welleri Grammaticam Graecam specimine secundo, pag. 228 sq. Quod autem hîc Athenaeus ait a Diodoro in Homeri carminibus commissum, id ipsum nos, cum apud eumdem Athenaeum nostrum, tum apud alios Scriptores, quorum scripta ad vetustorum codicum fidem recognita edidimus, frequenter vel ab editoribus vel a iunioribus librariis similiter admissum observavimus; ut, ubi αὐτὸν, αὐτοὺς, αὐτοῦ, αὐτῶν, αὐτῷ, αὐτοῖς, testibus vetustioribus libris scriptum reliquisset auctor, ibi illi αὑτὸν, αὑτοὺς, αὑτοῦ, αὑτῶν &c. suo arbitratu suaque auctoritate ponerent.

AD CAP. X.

Ἀλλ' ὅπερ εἶπον &c. Respicit id quod modo dixerat, (lit. *d.*) μετενεγκόντες ἐκ τῆς Ὁπλοποιΐας. *Versus istos,*
a Ἐν δὲ χορὸν *&c.* habes Iliad. σ'. 590 sqq. In eorumdem versuum *tertio*, ἤσκησε apud Athen. edebatur; pro quo recte ἤσκησεν dedit *ms. A.* (Epitomator versus hos non adposuit.) *Quinto versu*, ὀρχεῦντ' erat editum: recte vero ὠρχεῦντ' dedere vetustae membranae. ἔχουσαι autem cum editis tenent eaedem membranae; non ἔχοντες, ut apud Homerum vulgo editur.
b διό φησι πρὸς τὸν Κρῆτα Μηριόνην. Qui illa verba pronunciat, Aeneas est; Iliad. π'. 617. Poterat Athenaeus dicere φησί τις, quemadmodum pag. 182. a. ἐπήνεσέ τις ait: poterat vero etiam omittere pronomen, qua ratione latine etiam subinde dictum legimus *inquit*, pro *inquit aliquis.*

Ὅθεν καὶ Κρητικὰ καλοῦσι τὰ ὑπορχήματα. ὑπορχήματα sunt *cantus qui accinuntur saltantibus, cantus ad quorum modos moventur saltantes.* De quibus plura infra libro decimo quarto: nonnihil supra notavimus ad I. 15. d. Animadv. T. I. pag. 136. Epitomator, omisso verbo καλοῦσι, nude sic scripsit, Ὅθεν καὶ τὰ Κρητικὰ ὑπορχήματα. Sed aliquid utique amplius dicere voluisse videtur Athenaeus; nempe id ipsum, quod Pindari Scholiastes ad Pyth. II. 127. Sosibium Grammaticum dixisse ait: Σωσίβιος δὲ, τὰ ὑπορχηματικὰ πάντα μέλη, Κρητικὰ ἀξιοῖ λέγεσθαι.

Κρῆταν μὲν καλέουσι τρόπον. »Incerti auctoris ver- b
»ba sunt, de hyporchematis loquentis, Κρῆτα μὴν (vel
» μιν) καλέουσι τρόπον. τὸ δ' ὄργανον Μολοσσόν. *Organum*
» *Molossum* appellat tibias aut aliud musicum instrumen-
» tum, conveniens Molossicae ἐμμελείᾳ sive modulatio-
» ni, (τρόπον vocat poëta) de qua libro decimo quarto.«
Casaub. — Poëtam, e quo verba ista (quatuor certe illa, Κρητ. μ. κ. τρόπον) desumsit Athenaeus, Simonidem esse, ex Plutarcho discimus, Sympos. lib. IX. cap. 15. sub ipsum operis finem. Et ex eodem quidem Plutarcho μὲν particulam, (pro μὴν, quae hic consentiente *ms. A.* edita erat) recepi. Pro Κρῆτα vero, quam formam nominis maxime usitatam (a recto casu ὁ Κρὴς) habent iidem libri, placuit Κρήταν, quod habet ms. *Ep.* in quo sic scribitur, Κρήταν τε καλέουσι τὸν τρόπον. Eamdem vocis formam in suo etiam codice Epitomae repererat Eustathius, qui de ea ipsa sic commentatur, in Iliad. σ'. p. 1226. 42. Ὁ δὲ τρόπος Κρήτας, ὡς ἂν εἴποι τις Κρητικός. καὶ ἔστι Δωρικὸν τοὔνομα, ὅμοιον τῷ νικήτας καὶ φιλήτας· ὧν τὰ κοινὰ, νικήτης καὶ φιλήτης. (νικητὴς puto, scripserat, & φιλητής.) Ad eamdem vocabuli formam pertinere videtur glossa apud Hesychium: Κρήσας· Κρητικός. ἀπὸ Κρήτης: nisi quod ibi, ex alio idiomate dorico, τ litera in σ mutata est. Cui consentaneum est, quod formam nominis gentilis foeminini generis Stephanus Byzant. hanc adfert, Κρῆτις, καὶ τροπῇ τοῦ τ εἰς σ Κρῆσις.

Cum illis verbis Κρήταν μὲν καλέουσι τρόπον, proxime coniuncta videri poterant ista, τὸ δ' ὄργανον Μολοσσόν: quae etiam nullo interiecto spatio illis subiiciuntur in edd. & *ms. A.* Similiterque iunguntur in *ms. Ep.* Κρήταν τε καλέουσι τὸν τρόπον, καὶ τὸ ὄργανον Μολοσσόν. Et rectius fortasse facturus eram, si similiter iuncta reliquissem; quae eo tantum separavi nonnihil, quod priora verba mihi visa erant esse initium hexametri, posteriora vero initium senarii iambici. *Instrumenti musici*, cui *Molosso* nomen, nusquam alibi, quod sciam, mentio occurrit: *Molossicae saltationis* meminit Noster lib. XIV. pag. 629. d. Sed de his quidem & id genus aliis conferenda quae collegit monuitque Meursius in Orchestra.

Ὁ δὲ Ἀρίσταρχος οὐ μόνον -- ἐμβαλὼν οὓς οὐ προσῆκε c
στίχους, &c. Particula οὐ nonnisi operarum errore deerat in ed. Cas. 2. & 3. Recte eamdem tenent editiones

ſuperiores. Ad rem quod pertinet: » Hactenus trium Cri- » ticorum, Ariſtarchi, Diodori & Athenaei velitationes » ſuper principio quartae Odyſſeae retulimus: ſequitur iam » *alia reprehenſio Ariſtarchi*. Ait Athenaeus: ἀλλὰ καὶ τοῦ
d » Κρητικοῦ χοροῦ τὸν ᾠδὸν ἐξεῖλεν, ἐπιτεμὼν τὰ ποιήματα » τὸν τρόπον τοῦτον. [Iliad. σ'. 603 ſqq.]

» Πολλὸς δ' ἱμερόεντα χορὸν περιίσταθ' ὅμιλος
» τερπόμενος· δοιὼ δὲ κυβιστητῆρε κατ' αὐτοὺς
» μολπῆς ἐξάρχοντες, ἐδίνευον κατὰ μέσσους.

» Etiam ex hoc loco licet colligere, noſtros hodie codi- » ces Homeri ad editionem Ariſtarcheam magna ex parte » fuiſſe emendatos: ita enim ſcribitur hodie in omnibus » exemplaribus iſte locus. Atqui clare hîc indicat Noſter, » alias editiones, praeter Ariſtarcheam, poſt vocem τερ- » πόμενοι haec verba agnoviſſe,

» — μετὰ δέ σφιν ἐμέλπετο θεῖος ἀοιδὸς
» φορμίζων· —

» Ariſtarchum, quod iſta ſuſtulerit, Athenaeus exagitat; » affirmans, eâ lectione receptâ ἀνίατον γίνεσθαι παντά- » πασι τὸ ἐ ξ ά ρ χ ο ν τ ε ς, μηκέτι δυναμένης τῆς ἐπὶ τὸν » ᾠδὸν ἀναφορᾶς σώζεσθαι. Ante reprehendebatur Ariſtar- » chus, quod ἐξάρχοντες male ſcripſiſſet pro ἐξάρχοντος: » nunc longe gravius peccaſſe dicitur; cum, ſublato ver- » ſu qui nomen ᾠδοῦ continebat, nihil reliquerit quo poſ- » ſit τὸ ἐξάρχοντες referri. Hoc illud eſt quod vocatur τὸ » ἀνίατον: *incommodum tantum cui par medicina reperiri non* » *queat*. Verte ſic: *ut ſervari nullo modo poſſit* τὸ ἐξάρχον- » τες, *cum referri id iam non poſſit ad cantorem.* « CASAU- BONUS. — Notanda apud Athenaeum ſcriptura τ ε ρ π ό- μ ε ν ο ς: pro quo vulgo apud Homerum cum in Iliade, tum in Odyſſea, τερπόμενοι in plurali legitur, ne id quidem male. Caeterum ſententiam Auctoris minus perſpicue ex- poſuit Epitomator, cum totum hunc locum, inde ab illis verbis Ὁ δὲ Ἀρίσταρχος ſic contraxit: Ὅτι ἐν ταῖς φθά- σασι ῥηθῆναι Ὁμηρικοῖς ἔπεσιν, ἀνίατον παντάπασι τὸ ἐξάρχοντες· μὴ δυναμένης τῆς ἐπὶ τὸν ᾠδὸν ἀναφορᾶς σώ- ζεσθαι. κεῖται δὲ κρεῖττον ἐν Ἰλιάδι· προηγουμένου τοῦ, Πολλὸς δ' ἱμερόεντα χορὸν περιίσταθ' ὅμιλος.

AD CAP. XI.

Διότι δὲ οὐ πιθανὸν, ἀκρόαμα παρὰ τῷ Μενελάῳ τυγχά- νειν. Haec quum Dalecampius latine ſic reddidiſſet: *Gre-*

dibile vero non esse, apud Menelaum recitationes illas & can- d
tus adhibita fuisse: monuit Casaubonus: » Verte, *Quod*
» *autem probabile non sit, fuisse apud Menelaum cantorem.*
» Ἀκρόαμα, *ipse qui auditur, cantor.* « — *Acroama* quid di-
xerint Graeci, satis hodie in latinis etiam quibusque le-
xicis, paulo quidem uberioribus, expositum reperitur.

Homerica verba, Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς *&c.* ducta ex Odyss. e
β'. 264 sq. Iste versus, Κήδεά μοι *&c.* ibidem legitur num. f
154. hac differentia, quod ibi ἄεθλοι poëta dicit, pro
ἀοιδαὶ quod hîc posuit Athenaeus.

Illud, προσκύπτων πρὸς τὸν Πεισίστρατον, pertinet ad
Odyss. δ'. 69 sq. Quod vero adiicit, καὶ τῶν σκευῶν
διατιθέμενος, respicit verba quae ibidem sequuntur, &
praesertim *vs.* 75. ubi ait Telemachus, σέβας μ' ἔχει εἰσο-
ρόωντα. Qui locus apud Nostrum dubitatione non va-
cat. » Videamus vero (inquit Casaubonus) an ita scri-
» pta sint ab Athenaeo quae proxime sequuntur, τῶν
» σκευῶν διατιθέμενος, pro, *in utensilium admiratione defixus.*
» Ac videtur τῶν σκευῶν, subaudita voce ἕνεκα, ferri pos-
» se, etsi duriusculum est, pro ἐπὶ τοῖς σκεύεσι. At δια-
» τίθεσθαι, pro ἐκπλήττεσθαι & *vehementius affici*, e trivio
» petitum non est. Sic loquitur & alibi. « — Verbum δια-
τίθεσθαι ea notione, quae hic obtinet, alibi apud No-
strum nec memini legere, nec in schedis meis adnotatum
reperio. Et aliàs quidem minime infrequens est ille usus;
sed constanter ita positum illud verbum reperitur, ut ad-
iecto adverbio aliquo aut alia quadam dictione diserte de-
claretur *modus quo quis adfectus fuerit*, verbi caussa, κακῶς,
δεινῶς, χαλεπῶς, ῥᾳδίως, οὕτως, παρὰ φύσιν, & simi-
lia; quam in partem plura exempla collegit H. Stephanus
in Thesaur. T. III. col. 1489. quibus alia facile adiici
possunt, quorum nonnulla offert Index noster Epictereus.
Quare non nego, suspectum mihi hoc loco videri id ver-
bum ita absolute positum, pro *admiratione adfici*, aut *stu-
pore defigi.* Sed magis etiam suspecta constructio ista cum
nudo genitivo casu; ubi saltem ὑπὸ τῶν σκευῶν exspe-
ctasses, quod malle se adnotavit Coray in *Notis msstis.*
Eà certe constructione apud Polybium III. 74, 11. usur-
patum id verbum legitur, non quidem de animi, sed de
corporis adfectione: ὑπὸ δὲ τῶν ὄμβρων καὶ τῆς ἐπιγε-
νομένης χιόνος οὕτω διετίθεντο δεινῶς &c.

πεποίηκε γοῦν ἀμφοτέρους, τὸν μὲν τῷ Ἀλκινόῳ, τὸν δὲ a

a τῷ Μενελάῳ διὰ δακρύων γνωριζομένους. Vide Odyss. θ'. 521 sqq. & δ'. 113 sqq.

AD CAP. XII.

παρὰ δ' Ὁμήρῳ κεκρότηται τὰ σώφρονα συμπόσια. » Doctus interpres *κεκρότηται* vertit, *plausu celebrantur.* Sane » id Graeca dictio sonat: sed existimo, positum *κεκρότηται* » pro *συγκεκρότηται*, *coëunt*, *agitantur.* Sic enim Graeci lo» quuntur usitatius: ut Chrysostomus in Ep. ad Romanos: » *καὶ μάλιστα τοῖς τὰ φιλικὰ συγκροτοῦσι συμπόσια.* Ari» stides in Apologia: *εἰ μὴ ἄρα ἐν τῷ Ἠλυσίῳ πεδίῳ τὸ συμ» πόσιον συνεκροτεῖτο.* « CASAUBONUS. — Quemadmodum *συγκροτεῖν στράτευμα* idem valet ac *συνάγειν στράτευμα*, *exercitum colligere, contrahere:* sic perinde quoque *συγκροτεῖν συμπόσιον* dicunt Graeci atque *συνάγειν συμπόσιον*, quod est proprium & usitatissimum in ea re verbum. cf. IV. 141. c. 143. a. V. 187. a. An vero, quemadmodum etiam nude *ἄγειν συμπόσιον* dixerunt, eodem modo nude *κροτεῖν συμπόσιον* dixerint, haud ita exploratum videtur: neque ullum aliud, quod sciam, illius dictionis exemplum exstat praeter id quod hoc loco apud Athenaeum legitur, ubi quidem editam scripturam tuentur ambo nostri codices mssti. Caeterum loco modo citato, pag. 187. a. (cap. 3. nostrae edit. pag. 204.) dixerat Noster, *παρὰ τοῖς οὐ τὰ σώφρονα συμπόσια συνάγουσι*, ad quae verba referuntur haec ipsa de quibus nunc agebamus.

καὶ ποτὲ μὲν ἐπῄνεσέ τις φήσας τὸν Μενέλαον. Idem valet hoc ac si dixisset *ἐπῄνεσέ τις Μενέλαον, φήσας πρὸς αὐτόν.* Ille *τὶς* autem, *Telemachus* est. Vide Odyss. δ'. 160. *Mox*, Ὁ δ' *ἐπελάβετο*, nempe *Menelaus*; Od. δ'. 193 sq. Tum, Ὁ δὲ *πάλιν*, *Rursus vero ille*; vel, *Rursus vero alius:* nempe *Mentor*, & quae sub illius persona latebat Minerva, in convivio apud Nestorem. Vide Odyss. γ'. 230.

Iam vero hoc loco, in ipso illo versu, Τηλέμαχε, *ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων*, in ordinem redit oratio, quae hucusque cum in editis, tum in msstis libris, foliorum nonnullorum transpositione, mire fuerat turbata. De qua confusione, nunc demum plane sublata, satis diximus in Animadvers. ad lib. IV. pag. 177. c. & pag. 182. b. rursusque nuperrime ad lib. V. cap. 3. nostrae edit. ad
p. 187 pag. 187. b. edit. Casaub.

c *Πάλιν Ἐπίκουρος ἐν τῷ Συμποσίῳ ζητεῖ περὶ δυσπεψίας*,

ὥστ' οἰωνίσασθαι· εἶθ' ἑξῆς περὶ πυρετῶν. » *Praeterea quaerit* C
» *Epicurus in Convivio suo de Cruditate; ut ex eo liceat omi-* » *nari: deinde* quaerit *de febribus*. Veterum ea superstitio » fuit, ut rerum male ominatarum mentionem super coe- » nam fieri nollent, aut factam abominarentur. Huiusmo- » di res sunt cruditas, febris, incendium. De duobus prio- » ribus testatur hic Athenaeus: de incendio Plinius, lib. » XXVII. cap. 2. [sect. 5.] *Incendia inter epulas nominata,* » *effusis subter mensam aquis abominantur.* « Casaub. — Pro περὶ δυσπεψίας, πρὸ δυσπεψίας expressum est in ed. Cas. 2 & 3. hallucinatione operarum.

τὴν μὲν γὰρ ἐπιτρέχουσαν τῇ λέξει ἀῤῥυθμίαν τί δεῖ καὶ λέγειν; » *Nam dictionis qua utitur* Epicurus *inconcinni-* » *tatem quid attinet dicere?* Epicurum nescisse Graece lo- » qui, probavimus alibi multorum scriptorum testimoniis. » In exprimenda voce ἀῤῥυθμία frustra laboravit Dale- » campius: non enim id auctor voluit quod ille dixit. « Casaub. — Dalecampius, verba ista sic vertens, *Nihil attinet hic dicere, quam inconcinna eius oratio subsultim ac inepte huc illuc excurrat:* non tam in exprimenda notione vocabuli ἀῤῥυθμία erravit, quam verbi ἐπιτρέχειν usum parum habuit perspectum: quod verbum interdum, quemadmodum hoc loco, idem fere valet ac συμβαίνειν, usurpaturque de eo quod *accedit* vel *accidit* ei rei vel personae de qua agitur, sive de *qualitate*, quae non tam ad internam rei naturam pertinet, (cuiusmodi qualitas, ἐγγίνεσθαι vel ἐνεῖναι *rei*, dicitur) quam ad exteriorem illius formam. Quem ad usum verbi ἐπιτρέχειν pertinent nonnulla ex iis exemplis, quae post Guil. Budaeum ab Henr. Stephano prolata sunt, in Thes. T. III. col. 1659 sq. Vocabulum ἀῤῥυθμίαν sic duplicata litera ρ scripsi praeeunte ms. *Ep.* cum ἀρυθμίαν antea editum esset. De *dictione parum concinna Epicuri* pauca adnotavit Casaubonus ad Laërt. X. 13. ex Sexto Empir. in Prooem. lib. I. adv. Mathemat. sect. 1. & ex Cicerone de Finib. I. 7. Ab Aristophane Grammatico reprehensam esse Epicuri dictionem ut ἰδιωτάτην, ait Diogenes Laërtius loco citato: ubi *maxime popularem & plebeiam* intelligebat Menagius; recte, ut mihi videtur: sed in eam sententiam (quod idem Menagius perspecte monuit) ἰδιωτικωτάτην scriptum oportebat, non ἰδιωτάτην, quod longe diversum est, atque etiam propemodum plane contrarium.

c Πλάτων δὲ &c. Haec in ed. Ven. ſic ſcripta diſtinctaque legebantur: Πλάτων δὲ τὸν μὲν ὑπὸ τῆς λυγγὸς ἐνοχλούμενον καὶ θεραπευόμενον ἀνακογχυλιασμοῖς ὕδατος, ἐν δὲ ταῖς ὑποθήκαις τοῦ κάρφους ἵνα τὴν ῥῖνα κινήσας πτάρῃ, παρίημι. κωμῳδεῖν γὰρ ἤθελε καὶ διασύρειν. χλευάζει τε τὰ ἰσόκωλα &c. Quam ſcripturam per omnia tenet codex mstus uterque, niſi quod initio Πλάτων τε τὸν ὑπὸ τῆς λυγγὸς habet *ms. Ep.* omiſſa μὲν particula. Temere vero in ed. Baſ. verba poſtrema ſic erant mutata, κωμῳδεῖν γὰρ ἤθελε καὶ διασύρει, χλευάζει τε &c. Quod ſervatum eſt in ed. Caſaub. accedente etiam in ed. Caſ. 1. alio errore, nempe quod interpunctio orationis poſt παρίημι fuerit omiſſa. Iam in Animadverſionibus haec adnotavit CASAUBONUS: » Totus locus concipiendus eſt ali» ter quam vulgo editur. Scribe: Πλάτων δὲ, (τὸν μὲν » γὰρ ὑπὸ τῆς λυγγὸς ὀχλούμενον καὶ θεραπ. ἀνακογχυλ. » ὕδατος, σὺν ταῖς ὑποθήκαις τοῦ κάρφους, ἵνα τὴν ῥῖνα » κινήσας πτάρῃ, παρίημι· κωμῳδεῖν γὰρ ἤθελε καὶ διασυ» ρειν) χλευάζει τε τὰ ἰσ. &c. Planiſſima iam ſunt omnia. » Platonis locus ita habet: Ariſtophanes, cum ad ipſum » vices ſermonis veniſſent, ſingultu impeditus verba pro» loqui, Eryximachum medicum duo rogat, & ut ſuas » partes obeat, & ut ſe ſingultu liberet. Utrumque ille » concedit. Praecepta autem ſedandi ſingultus haec ſunt: » Ἐν ᾧ δ' ἂν ἐγὼ λέγω, ἐὰν μέν σοι ἐθέλῃ ἄπνευστὶ ἔχοντι » πολὺν χρόνον παύεσθαι ἡ λύγξ· εἰ δὲ μὴ, ὕδατι ἀνακογ» χυλίασον. εἰ δ' ἄρα πάνυ ἰσχυρά ἐστιν, ἀναλαβών τι » τοιοῦτο οἵῳ κινήσαις ἂν τὴν ῥῖνα, πτάρε. « [vide Platonis Conviv. pag. 193. edit. Bipont.] » Quae verba ſic » vertimus: *Interea dum ego loquar, ſi quidem ceſſaverit ſin» gultus ſpiritum longo tempore cohibenti*, bene erit: *ſin minus;* » *aqua fauces collue. Quod ſi admodum vehemens ſit, ſume* » *aliquid eiusmodi quo nares moveas, & ſternuta.* Expreſſimus » figuram Atticam, quae Platonis verba eius interpreti» bus obſcura reddidit. Deeſt enim aliquid ante εἰ δὲ μή. » Atque hoc loquendi genere etſi plurimum uſi Attici, » proprie tamen medicis (ut hic fuit, qui iſta pronuntiat) » videtur convenire. Hippocratem certe plurimum eo uti » obſervabamus. Περὶ Διαίτης ὀξέων ſcribit Cous ſenex: » καὶ ἢν μέν σοι ἐπιδιδῷ ἐπὶ τὸ βέλτιον· εἰ δὲ μὴ, προλέ» γειν. Id eſt: *Ac ſi quidem melius te habere coeperis*, bene » eſt: *ſin minus, medicus praemonendus.* Iterum eodem li-

» bro: K' ἣν μὲν ἱκανῶς ἔχῃ. ἢν δὲ μὴ, εἰ ἐλλείπῃ, ὀπίσω C » ποιέειν τὰ αὐτά. Ubi notabis illa εἰ ἐλλείπῃ, prorſus » non neceſſario ab Hippocrate adiecta, ut multa ſaepe » apud optimos ſcriptores: aut ex gloſſa fortaſſe orta. « [Et ſoloece quidem expreſſa gloſſa: εἰ cum ſubiunctivo.] » Idem auctor lib. II. De Morbis: Καὶ ἢν μὲν τοιαῦτα ποιή- » σαντι ὑγιὴς γένηται· εἰ δὲ μὴ &c. Hoc eſt: *quod ſi talia » praeſtanti, ſanus evaſerit*, bene habet: *ſin minus*. Ita ver- » tendunt, niſi legas ποιήσας, quod doctis placet; meo » quidem iudicio, ſine cauſſa. Idem, De Superfoetatione: » Καὶ ἢν μὲν ἀπὸ τῆς πυριήσιος ἀποχωρήσει· εἰ δὲ μὴ, &c. » Libro De Diaeta: ἢν μὲν οὖν ἐν ταύτῃ παύσηται· εἰ δὲ » μὴ, πτισσάνης χυλῷ θεραπεύεσθαι. De Fiſtulis: ἢν μὲν » οὖν ἅμα τῇ νούσῳ παύηται· φιλέει γὰρ ὡς τὰ πολλὰ οὕ- » τως γίνεσθαι. εἰ δὲ μὴ, δίδου τῶν φαρμάκων. Tot locis » apud divinum virum figuram hanc adnotavimus. Alibi » ſolet idem, quod deſideratur in iſtis exemplis, adiice- » re; puta, ταῦτα ἄριστα: ut, De Mulierum morbis: ἢν » μὲν δυνατὸν ᾖ εἴσω ἀπῶσαι ἄμφω, καὶ εὐτρεπίσαι τὸ » ἔμβρυον, ταῦτα ἄριστα· εἰ δὲ μὴ οἷόν τε ᾖ &c. vel ἀρ- » κείτω: ut, De Fiſtulis: καὶ ἢν πρὸς ταῦτα ἀπαλλάσση- » ται τῆς ὀδύνης, ἀρκείτω. ἢν δὲ μὴ, πίσαι τὸ μηκώνιον. » Eſt & illud Hippocraticum non minus quam Atticum » genus loquendi, quo uti facit Eryximachum Plato, ἐὰν » ἐθέλῃ παύεσθαι ἡ λύγξ. Sed ad nos redeamus & noſtrum » penſum. Igitur ex adſcriptis Platonis verbis patet quam » male hunc locum interpretes acceperint. At noſtram » emendationem leviter ſaltem confirmant libri omnes me- » liores, [non modo ſcripti, ut iam docui, ſed & Ve- » neta editio,] in queis non διασύρει, ſed διασύρειν eſt » exaratum. In Epitoma male ὑποθέσεσι pro ὑποθήκαις. « Casaubonus. — In noſtro *ms. Epit.* compendioſe ſcri- ptum hoc vocabulum; ſed nil aliud ſignificare illud com- pendium videtur, niſi ὑποθήκαις. Quod vulgo ſcribitur ἐν δὲ ταῖς ὑποθήκαις, non dubito mendoſum eſſe. Eſſe vero ἐν δὲ ταῖς ex σὺν ταῖς corruptum, quod ſtatuit Caſaubonus, id quidem parum videtur probabile. Nec quidquam amplius profecit Villebrunius, ἢ δὲ corrigens: nam ſive ἠδὲ voluit, quod idem ac καὶ valeat; nulli proſaicorum ſcriptorum uſurpata ea particula eſt: ſive ἢ δὲ pro *aut vero* accepit, ut ex Gallica verſione intelligi videtur; ne ſic quidem locuti ſunt (quod ſciam) Graeci,

c & ſupereſt difficultas quam creat δὲ particula, iniquo loco poſita. Simpliciſſimum remedium videri poſſit, ſi ἔν τε ταῖς legamus: nam ἐν praepoſitio neminem hoc loco offendere debet, qua ſaepe utuntur Graeci, ubi de inſtrumento agitur, aut de via rationeque quâ efficitur aliquid; ubi perinde vel omitti etiam praepoſitio, vel σὺν poni poterat. Si tenenda vulgata ſcriptura ἐν δὲ ταῖς, ſuſpicatus ſum intercidiſſe fortaſſe ante ἀνακογχ. *particulam negativam*, quam adiicere potuerat Athenaeus, quoniam apud Platonem pag. 199. diſerte Ariſtophanes ait, non prius ceſſaſſe ſingultum, quam altero illo uſus fuiſſet remedio. Quod pro κινήσας, κνήσας aut κνίσας cum hîc tum apud Platonem legendum contendit VILLEBRUNIUS; percommoda quidem haec lectio foret, ſed minime neceſſaria novatio.

χλευάζει τε τὰ ἰσόκωλα τὰ Ἀγάθωνος καὶ τὰ ἀντίθετα, καὶ τὸν Ἀλκιβιάδην (Ἀλκιβιάδη bene, mssti.) *δὲ παράγει λέγοντα ὅτι πασχητιᾷ.* » Quod ſequitur de *irriſo* » *Agathone* & *ſceleſto Alcibiadis amore*, ex ipſo Platone pe» tat lector. « CASAUB. — Quae ἰσόκωλα vocant Graeci, id eſt, *orationem aequalibus membris conſtantem*, ut interpretatur Quintilianus, Inſtit. Orat. IX. 3, 80. eius dicendi generis exemplum hoc ex Ciceronis Orat. pro A. Caecina adpoſuit idem Quintilianus, *Si, quantum in agro locisque deſertis audacia poteſt, tantum in foro atque in iudiciis impudentia valeret.* Sed ipſius Agathonis (aut quae certe a Platone ei tribuuntur) ἰσόκωλα & ἀντίθετα, quae dicit Athenaeus, leges in philoſophi Convivio p. 218 ſq. ubi ſimul, quo pacto ea ironice laudet Platonicus Socrates, adeoque irrideat, reperies. Quod de *Alcibiade* adiicit Athenaeus, id (non eodem utique verbo expreſſum, quo utitur Noſter) habes ibidem pag. 260 ſq. Et dixerit fortaſſe aliquis, invidioſius quodammodo ac non ſine calumnia commemorari hoc ab Athenaeo, quem & aliâs paulo iniquiorem eſſe in Philoſophos, ac praeſertim in Platonem, videmus. At mihi, ſi quod ſentio dicere licet, ſermo ille, quem ab Alcibiade inſtitutum Plato finxit, non minus quam Athenaeo noſtro, indignus Philoſophi ſtylo ſemper viſus erat.

d *Ἀλλ' οὔτε ἐκ θύμβρας, ἔφη Δημοχάρης, λόγχη -- γίνεται.* Repetitur idem verbum infra, pag. 215. e. quod merito Eraſmus cum trito illo adagio contulit, *Non e quovis ligno fit Mercurius.* Qui illo verbo uſus eſt DEMOCHARES,

idem (ut discimus ex Eusebii Praeparat. Evang. XV. 2.) δ multa maledicenter & invidiose in Philosophos scripsit: quod fecit ille in *Apologia pro Sophocle* illo, qui decretum tulerat, quo philosophi omnes Athenis sunt eiecti: de quo vide Nostrum lib. XIII. pag. 610. e. f. & XI. 508 extr. & sq. conf. Diog. Laërt. V. 38. & ibi virorum doctorum notata. Ex isto Democharis scripto Athenaeus maiorem partem eorum, quae hoc libro contra Platonem aliosque philosophos disputavit, desumsisse videtur: in qua disputatione utique nimia quaedam morositas, & adfectata severitas, non sine calumniae specie, perlucet.

ἣν ὁ μὲν Πίνδαρος Ἑλλάδος ἔρεισμα ἔφη· Θουκυδίδης δ', ἐν τῷ εἰς Εὐριπίδην ἐπιγράμματι, Ἑλλάδος Ἑλλάδα. In ed. Ven. & Bas. sola haec verba legebantur, manifeste mutilata, ἣν ὁ μὲν Πίνδαρος Ἑλλάδος Ἑλλάδα. Quae in medio omissa erant, adiicienda e suo codice Epitomae monuerat Hoeschelius, excepta vocula δὲ post Θουκυδ. quam tamen ibi noster *ms. Ep.* non minus quam *ms. A.* agnoscit: & in contextum eadem verba (simul cum δὲ particula) recepit CASAUBONUS; quo spectat eiusdem animadversio haec: »Restituimus ex membranis an»tiquae fidei quae desiderabantur in Athenarum encomio. »Quis non legit apud veteres, PINDARO *dictas esse Athe»nas* Ἑλλάδος ἔρεισμα? Vel Apophthegmata Plutarchi, »notum etiam pueris librum, consule.« [Immo legitur »in Plutarchi libello DE Gloria Atheniensium, T. II. Opp. »p. 350. a. edit. Francof.] »Ad Pindaricum elogium ta»cite allusit Aristides in Panathenaico, de Attica scribens »in haec verba: Καὶ τὸ τῆς χώρας αὖ σχῆμα, τοιοῦτον, »ἐκ γῆς καὶ θαλάττης θεωροῦντι. πρόκειται γὰρ ἀντ' ἄλ»λου φυλακτηρίου τῆς Ἑλλάδος, τὴν γιγνομένην τάξιν ἔχου»σα πρὸς ἥλιον ἀνίσχοντα· προμήκης εἰς τὸ πέλαγος, καὶ »μάλα ἐναργὴς συμβαλεῖν, ὅτι τῆς Ἑλλάδος ἐστὶν ἔρεισ»μα ὑπὸ τῶν Κρειττόνων πεποιημένον. Idem poëta etiam »alibi eam urbem dilaudat, ut Pythionicarum Ode se»ptima. At Ἑλλάδος Ἑλλάδα nuncupavit Athenas non »Pindarus, sed THUCYDIDES *in Epigrammate de Euripide*, »ut placet Athenaeo: aliis aliter olim visum. Auctor »Vitae Euripidis: Ἐτάφη μὲν οὖν ἐν Μακεδονίᾳ· κενοτά»φιον δὲ αὐτοῦ Ἀθήνησι γέγονεν, ἐφ' οὗ ἐπέγραψε Θουκυ»δίδης ὁ ξυγγραφεὺς, ἢ Τιμόθεος ὁ μελοποιὸς, τάδε·

»Μνᾶμα μὲν Ἑλλὰς ἅπασ' Εὐριπίδου· ὀστέα δ' ἴσχει

d »γῆ Μακεδών. ἦ γὰρ δέξατο τέρμα βίου.
»πατρὶς δ', Ἑλλάδος Ἑλλὰς Ἀθῆναι. πλεῖστα δὲ Μούσας
»τέρψας, ἐκ πολλῶν καὶ τὸν ἔπαινον ἔχει.«

De *Pindari* dicto consulendus SCHNEIDER, in Fragm. Pindar. num. IX. pag. 50. ubi alii laudantur auctores qui illius dicti meminerunt. Adde viros doctos ad Luciani Timon. cap. 50. T. I. pag. 422. edit. Bipont. De *Thucydidis Epigrammate* vide IACOBS ad Antholog. Vol. I. Part. I. pag. 335.

Ὁ δὲ Πύθιος, ἑστίαν καὶ πρυτανεῖον τῶν Ἑλλήνων. »Exponi hoc debet ex alio loco eiusdem auctoris. »Nam libro VI. [pag. 254. b.] de *Athenis* ita scribit: ἣν »μὲν ὁ Πύθιος ἑστίαν τῆς Ἑλλάδος ἀνεκήρυξε· πρυτανεῖον »δὲ Ἑλλάδος ὁ δυσμενέστατος Θεόπομπος. Putet aliquis »excidisse hoc loco *Theopompi* nomen: sed non aliter ab »ipso Athenaeo scriptum censeo. ἑστία autem & πρυτα»νεῖον idem sunt. In Graeciae urbibus erant quae dice»bantur *prytanea*: de quibus multa libro XV. [conf. su»pra, ad pag. 186. a.] Ibi Vestam colebant, & publicos »focos habebant. *Penates* & *regia* [quae vocabula hîc in »versione posuit Dalech.] nihil ad ista.« CASAUB. — Qua occasione oraculum istud ediderit Pythius Apollo, docet Aelianus Var. Hist. IV. 6.

e πάρεστι σκοπεῖν. Sic *ms. A.* cum edd. πάρεστι νοεῖν *Epit.* *Ibid.* τὸν μὲν γὰρ Ἀλκιβιάδην (sive Ἀλκιβιάδη) φησὶν ἐν τῷ ὁμωνύμῳ διαλόγῳ, παρακμάσαντα, τότε πρῶτον ἄρξασθαι Σωκράτει λαλεῖν *&c.* Recte ἄρξασθαι dedit *ms. A.* Perperam ἄρξαντα edd. Ipsum unum verbum hoc omisit *Epit.* Ad rem quod spectat, non vacat calumnia id quod hic affirmat Athenaeus. Nam in primis ipsis verbis eiusdem dialogi, quem hîc respicit Deipnosophista, (qui *Alcibiades primus* inscribitur) diserte profitentem Socratem facit Plato, se *primum olim amatorem Alcibiadis* fuisse.

τὰ δ' ἐν τῷ Χαρμίδῃ ἐναντιώματα ἐξ αὐτοῦ τοῦ διαλόγου ὁ βουλόμενος εἴσεται. ποιεῖ γὰρ αὐτὸν ἀσυμφώνως ποτὲ μὲν &c. »Id est: Platonis *dicta contraria, quae in eius* »*Charmide leguntur, ex* [*ipso*] *eo dialogo lector cognoscet.* »Quem librum si lectione sua dignati essent interpretes, »errores suos agnovissent. Exponit quidem illa ἐναντιώ»ματα Athenaeus: sed ita obscure, ut nemo sit recte »capturus eius verba, qui Platonis Charmidem non lege-

» rit. Scribit enim, ποιεῖ γὰρ αὐτὸν ἀσυμφώνως ποτὲ &c. e » Videtur loqui de Charmide: quod eſt tamen falſum; » nam de Socrate intelligendum illud αὐτὸν neceſſario. » Miror optimum ſcriptorem non elocutum eſſe pla- » nius quod vellet: ſed omnem dubitationem tollit dialo- » gi illius lectio. « [Itaque ſuſpicatus ſum, fortaſſe τὸν αὐτὸν ſcripſiſſe Athenaeum; id eſt, *eumdem* hominem (nempe Socratem) prorſus inter ſe *contraria* profitentem facit Plato.] » ἀσυμφώνως valet, *non conſtans ſibi.* Nam » in eadem fere pagina fingitur Platoni Socrates modo » alienus ab amore, & λευκὴ στάθμη πρὸς τοὺς καλούς: » [pag. 108. Tom. V. ed. Bipont.] modo ſuccumbens » formae pueri Charmidae. « CASAUB.

καὶ γινόμενον ἔξεδρον, καὶ καθάπερ νεβρὸν ὑποπεπτω- f κότα λέοντος ἀλκῇ. Pro νεβρὸν perperam νεκρὸν edebatur. Quod cum in ſua etiam editione intactum reliquiſſet CASAUBONUS, monuit dein idem in Animadverſionibus: » Tolle mendum doctis non deprehenſum. Scribendum » νεβρόν. Equidem aliter nunquam legi: neque enim » poteſt. Verum animadverti poſtea, eſſe alluſum ad Pla- » tonis verba ex illo ipſo dialogo: [pag. 111.] ὃς εἶπεν, » ἐπὶ τοῦ καλοῦ λέγων παιδὸς, ἄλλῳ ὑποτιθέμενος, εὐλα- » βεῖσθαι μὴ κατέναντι λέοντος νεβρὸν ἐλθόντα μοῖραν αἱρεῖ- » σθαι κρεῶν. Haec Socrates loquitur; qui ſtatim fatetur » clare, victum ſe quoque amore Charmidae: αὐτὸς γάρ μοι » ἐδόκουν ὑπὸ τοῦ τοιούτου θρέμματος ἑαλωκέναι. Reperi » etiam in Excerptis νευρὸν, quod idem eſt. υ pro β po- » ſitum, ut in multis. Sic montes quidam in Sicilia aliis » dicuntur Νεβρώδεις, alii Νευρώδεις. « — Perſpicue νεβρὸν dedit uterque noſter codex mstus. Quod ait γινόμενον ἔξεδρον, recte Dalecampius vertit *impotentem ſui.* In alienam ſententiam acceperat H. Stephanus Theſ. I. 1084. e. *ſede emotum*, id eſt, *in convivio non conſtantem ſibi*, *ſed identidem ſurgentem.* Idem tamen Stephanus mox ibidem ex Euripide (Hippolyt. 935.) protulit dictionem, ἔξεδροι φρενῶν λόγοι, quae monſtrabat intelligendum apud Athenaeum ἔξεδρον φρενῶν, i. e. *de ſtatu mentis deiectum.* Reſpexit nempe Deipnoſophiſta, illud Socratis Platonici verbum, (in Charmid. pag. 111.) cum ait, οὐκ ἔτ' ἐν ἐμαυτῷ ἦν.

AD CAP. XIII.

Καλλίας μὲν γὰρ συνάγει τὸ συμπόσιον &c. Confer in-
a fra pag. 216. d. Mox quod ait, Ὥσπερ γὰρ, ὅταν φέγγος &c. ipsius *Xenophontis* verba sunt in Convivio, haud procul initio, p. m. 690. Quod ibi apud Xenophontem legitur, ἐφέλκεται τὰς ὄψεις, id ipsum apud Athenaeum dedere ambo nostri *mssti*; cum in editis deesset τὰς articulus. Paulo post vero, σιωπηλότεροι, quod apud Nostrum cum editis tenent veteres membranae, probatior scriptura nobis visa erat, quam quae apud Xenoph. vulgo exhibetur, σιωπηρότεροι. Epitomator postrema Xenophontis verba, inde ab illis οἱ μέν γε, praetermisit.

Ἀλλ' οὐχ Ὅμηρος τοιοῦτόν τι εἰπεῖν ἐπεχείρησε καὶ περὶ τῆς Ἑλένης παρούσης· ἧς περὶ τοῦ κάλλους &c. » Lego καίπερ τῆς Ἑλένης παρούσης περὶ τοῦ κάλλους. » *Apud poëtam*, inquit, *sermones de amore non reperias parum » castos, ut apud Platonem & Xenophontem: ac licet praesente » Helenâ ipsa veritatis vis extorqueat etiam ab ore hostis lau- » dationem eius formae, cogatque in haec verba erumpere*, [Iliad. » γ'. 156 sq.] Οὐ νέμεσις &c. *tamen redit ad se statim qui » haec dixerat, & pronuntiat idem*, Ἀλλὰ καὶ ὣς τοίηπερ » ἐοῦσ' ἐν νηυσὶ νεέσθω. « CASAUB. — Perspecte utique vir doctus exposuit Auctoris sententiam: nec omnino displicuerat proposita ab eodem emendatio. Attamen cum insolentior visa esset illa verborum structura, τῆς Ἑλένης παρούσης περὶ τοῦ κάλλους, pro περὶ τοῦ τῆς Ἑλένης παρούσης κάλλους, tenendam putavi in verbis proxime praecedentibus editorum librorum scripturam, vetustarum membranarum auctoritate firmatam, καὶ περὶ Ἑλένης παρούσης: & verba ista sic accepi, *Homerus nihil tale dicere ausus est etiam de Helena praesente*, (cuius tamen formam praestantiorem fuisse credibile est quam Autolyci) *quale de Autolyco narrat Xenophon.* Pro eadem vero sententia necessarium erat ut post participium παρούσης pronomen ἧς insereretur, quod ob terminationem vocis praecedentis, eisdem literis constantem, facile intercidere potuerat; cuius tamen vestigium etiam aliquod (turbatum illud quidem, & ex παραδιορθώσει fortasse ortum) in illa scriptura veterum membranarum, περὶ τῆς τοῦ κάλλους, superesse videbatur. Deinde, in eiusdem constructionis

consecutione, ferri quidem utcumque poterat τοιαῦτ' εἶπεν, quod tenent libri omnes; & consultius fortasse facturi eramus, si & nos in exemplo nostro tenuissemus. Sed quoniam deinde ad hoc refertur illud εἶτα φησίν: aut ibi εἶτα δὲ φησίν desiderari nobis visum erat, aut hic εἰπών, ut sic cohaereret oratio, τὶς τῶν ἐναντίων αὐτῇ τοιαῦτ' εἰπών - - εἶτα φησίν. Et sic quidem commodissime fluere oratio videbatur. Quas si leviusculas mutationes audacius a nobis invectas fuisse iudicaverit eruditus lector, quin suum ille sequatur iudicium non modo nihil impedio, verum etiam profitebor id quod codicem *ms. Epit.* diligentius inspiciens nunc demum animadverto, scilicet dare hunc codicem illud ipsum καίπερ quod voluerat Casaubonus, qui & ipse in Hoescheliano libro illam particulam reperisse videtur. Sed videamus totam huius loci scripturam, qualem exhibet Epitomator, quae est huiusmodi: Ἀλλ' οὐχ Ὅμηρος τοιοῦτόν τι ἐπεχείρησεν εἰπεῖν. καίπερ δὲ τῆς Ἑλένης παρούσης, περὶ του κάλλους τις τῶν ἐναντίων εἶπεν ὑπὸ τῆς ἀληθείας ἐκνικώμενος, Οὐ νέμεσις, καὶ τὰ ἑξῆς. εἶτα τὶς φησιν, Ἀλλὰ καὶ τοίηπερ ἐοῦσα, *&c.* Ubi si ab hoc errore discesseris, (qui fortasse librarii est) quod pronomen τις incommode repetitur in illis verbis εἶτα τίς φησιν, reliqua oratio ope particulae δὲ, initio post καίπερ insertae perapte cohaeret hoc modo: καίπερ δὲ - - εἶπεν - - Οὐ νέμεσις, - - εἶτα φησί. Id est, *Tale quid non ausus est Homerus: sed licet apud illum, praesente Helena, nonnemo pulcritudine illius perculsus in ista verba erumpat, Non est indigne ferendum &c. mox deinde tamen idem subiicit, At vel sic tamen*, & quae sequuntur. Teneamus igitur, si placet, huius codicis scripturam, καίπερ δὲ, & deinde εἶπεν. Quam si sequamur, poterit ad illa verba, περὶ τοῦ κάλλους, pronomen αὐτῆς subintelligi: nisi illud ipsum etiam adiectum malimus, cum praesertim in membranis *A.* in illa vocula τῆς (alieno loco inserta) latere decurtatum videri possit; ut, pro περὶ τῆς τοῦ κάλλους, oportuerit περὶ αὐτῆς τοῦ κάλλους.

Τὰ δὲ μειράκια *&c.* Odyss. lib. IV. *Ibid.* ἡσυχίαν ἄγουσι. Correxit hoc Casaubonus, monitus ab Hoeschelio. Nempe sic in *Epitoma* scriptum: minus commode ἡσυχίαν ἄγοντες ed. Ven. & Bas. cum ms. *A.* *Ibid.* πρὸς τὸ περιβόητον ἐκκεκωφωμένοι κάλλος. Nam et- b c

c iam tum perpulcra erat Helena, & Dianae ſimilis. Odyſſ. δ'. 122.

Ὁ δὲ Σωκράτης τίνος χάριν - - - τὸ μύρον ἀπείπατο; Apud Xenoph. in Conviv. pag. 691. *Ibid.* οὐδεὶς γὰρ ἂν αὐτοῦ *&c.* Sic recte mssti noſtri. Perperam εὐ γὰρ ἂν αὐτοῦ ed. Ven. Baſ. Caſ. 1. & novo operarum errore οὐ γὰρ αὖ αὐτοῦ ed. Caſ. 2. 3. ne putes αὖ debuiſſe has. Quod autem dicit Noſter: *Nemo enim ſine riſu ungi eum vidiſſet:* eo ſpectat, quod convivas Xenophon in Sympoſio ſuo de profeſſo induxit ut riſum amantes. Vide eadem pag. 691. ſub initium. Notiſſimi ſunt deinde qui ex
d Comici Nub. 103 ſq. adferuntur verſiculi. *Ibid.* πολὺ τῶν Σειληνῶν α ἰ σ χ ί ο ν α λέγων εἶναι. αἰσχίονα dedit codex mstus uterque. αἰσχίω edd. Rem vide apud Xenoph. pag. 698 ineunte. *Mox*, pro ὀρχηστίδα, quod erat in editis, (ac neſcio an etiam in ms. *A.*) recte ὀρχηστρίδα dedit ms. *Ep.*

Τίς οὖν τῶν νέων ἐντυχὼν τούτοις οὐκ ἐπιτριβήσεται μᾶλλον, ἤπερ εἰς ἀρετὴν προαχθείη; »Verbum ἐπιτρίβεσθαι »quidam ex antiquis Grammaticis expoſuerunt παρορμᾶσθαι: quod ſi accipiatur de *impulſione ad malum*, optime »conveniet huic Athenaei loco. Manifeſto opponuntur »εἰς ἀρετὴν προάγεσθαι, & ἐπιτρίβεσθαι; quod, tranſlatum a corpore ad animum, ſignificat *corrumpi prorſus*, »*fierique hominem perditum:* nam, qui iis moribus ſunt, »Graecis dicuntur ἐπίτριπτοι.« CASAUBONUS. — Verbum ἐπιτρίβειν pro παρορμᾶν uſurpatum, id eſt, notione *incitandi*, *inſtigandi*, *ſolicitandi*, paſſim olim apud Appianum obſervavimus; cuius loca eo ſpectantia in Indice Graecitatis editioni noſtrae Hiſtoriarum Appiani adiecto indicata reperiet ſtudioſus lector. De eodem uſu eiusdem verbi, quod ſaepe adulteratum eſt a librariis, ex profeſſo plura diſputavimus in Emendationibus in Suidam pag. 39 ſqq. Denique Polybio id verbum eàdem notione vindicavimus, Hiſtoriar. lib. IV. cap. 84, 8. Et quemadmodum hoc loco, ſic & alibi *in malam* maxime *partem* acceptum reperiet, qui exempla a nobis collecta percurrere voluerit. Nec vero idcirco vel hic verbi uſus ex uſu nominis ἐπίτριπτος, quo *perditum hominem* inſigniunt Graeci, adſtrui aut illuſtrari (ut fecit Caſaubonus) debet, vel illà notio vocabuli ἐπίτριπτος ex eo, quem diximus, verbi uſu derivari. Diſerte quippe nos docent Grammatici,

(Suidas, in Ἐπίτριπτος; Scholiastes Dorvill. ad Aristoph. Plut. vs. 619. in edit. Hemsterh. pag. 203. Etymologus, pag. 367.) ἐπίτριπτον dici τὸν πονηρὸν, τὸν ἄξιον τοῦ ἐπιτριβῆναι, τουτέστι πληγωθῆναι: nempe ex alia eiusdem verbi ἐπιτρίβειν notione, cum aliorum, tum Aristophanis maxime usu pervulgata, qua *verberibus contundere*, & omnino *perdere* significat. d

AD CAP. XIV.

πολιτικῶς ὁμιλοῦντες. πολιτικῶς interdum significat, *ita ut convenit ei qui rempublicam administrat*: nonnumquam, *populari*, *vulgari ac simplici quadam ratione*, *sine arte*; quem usum notavimus in Lexic. Polyb. hac voce, num. 2. Alibi, quemadmodum hoc loco, commodissime *civiliter* interpreteris, ea notione qua Gallice dicimus *d'un ton civil*, id est, *urbane*, *comiter*, & *modeste*: qua ratione supra pag. 177. b. πολιτικώτερον & σωφρόνως coniunxit noster. Simili ratione apud Polyb. XVIII. 31, 7 sq. opponuntur οἱ μὲν πρᾴως καὶ πολιτικῶς μεμψιμοιροῦντες, & οἱ δὲ λοιδοροῦντες.

Homericos versus, qui mox citantur, Σίτου δ' ἅπτεσθον, e
& Ὣς φάτο &c. habes in Odyss. δ'. 60 sq. & 65 sq. In isto, δείπνου πασσαμένω, perperam πασσαμένου scribitur in ms. *A*. Nempe ὁμοιοτέλευτον secutus erat (ut saepe aliàs) imperitus librarius.

περὶ δὲ τῶν κτημάτων τοῦ ὑποδεξαμένου· f

Ζηνός που τοιαῦτα δόμοις ἐν κτήματα κεῖται.

βέλτιον γὰρ οὕτως φησὶν ὁ Σέλευκος γράφεσθαι &c. » Sequitur critica velitatio super Homeri loco ex quarta » Odyssea: ubi dissimulare non possum, dissentire me ab » Athenaeo; & Aristarchi lectionem, quam ille tanto studio conatur evertere, veram putare; non illam alteram, pro qua pugnat ipse adeo acriter. Legebat Aristarchus, & nos quoque legimus hodie, sub principium » quartae ῥαψ. [vs. 71 sqq.]

» Φράζεο, Νεστορίδη, τῷ 'μῷ κεχαρισμένε θυμῷ,
» χαλκοῦ τε στεροπὴν καδδώματα ἠχήεντα,
» χρυσοῦ τ', ἠλέκτρου τε, καὶ ἀργύρου, ἠδ' ἐλέφαντος.
» Ζηνός που τοιήδε γ' Ὀλυμπίου ἔνδοθεν αὐλή.
» Ὅσσα τάδ' ἄσπετα πολλά· σέβας μ' ἔχει εἰσορόωντα.

» *Quartum versum mendose editum ab Aristarcho* pronunciat

» philologus hic: & *Seleuci* veteris Critici iudicium secutus, ita emendat:

a » *Ζηνός που τοιαῦτα δόμοις ἐν κτήματα κεῖται.*

» Nobis & falsa videtur haec emendatio; & rationes, quibus mox stabilitur, omnes infirmae. Prima ratio est: quod *versus tertius de supellectile intelligi debeat, quâ instructa domus Menelai; non de ornamentis quae parietibus eius domus adhaererent. Cum igitur non domum ipsam, sed τὰ ἐν αὐτῇ, id est, supellectilem domus laudet Telemachus, Seleuci quam Aristarchi lectio convenientior est ac probabilior.* Haec Athenaeus. Sed, quam ista levia? Ceu vero, servatâ Aristarchi lectione, non queat eadem servari interpretatio. Quid enim vetat, per *αὐλὴν & palatium* intelligere *& συνεκδοχικῶς omnia eo contenta ornamenta?*

b » Altera ratio continetur his verbis: Οὐκ ἔστιν δ' ἀκόλουθον, τῷ, Ζηνός που τοιήδε γ' Ὀλυμπίου ἔνδοθεν αὐλή· ἐπιφέρειν, Ὅσσα τάδ' ἄσπετα πολλά. σόλοικον ὂν τῷ ἀσυνήθει τῆς ἀναγνώσεως. Sensus est: *Lectionem Aristarchi insolentem esse & soloecam, quia non respondeant praecedentibus sequentia. Nam ita potius fuisse dicendum*, Ζηνός π. τ. γ. Ὀλ. ἔνδοθεν αὐλὴ, ὅσση ἥδε ἐστί: *non*, ὅσσα τάδ' ἐστί. Sed quis non videt, argutari nimis virum doctum? Nemo enim iverit inficias, positâ distinctione maiore post αὐλή, recte subiungi Ὅσσα τάδ' ἐστί. Criticorum vox est, ἡ ἀνάγνωσις, ut latine *lectio*, pro *scriptura.* « Casaubonus.

AD CAP. XV.

Ἔτι τοίνυν οὐδ' ἡ αὐλὴ ἁρμόττει ἐπὶ τοῦ οἴκου. » Sequitur tertium argumentum, prioribus par & simile. *Vox αὐλὴ*, inquit, *non recte usurpatur pro domo.* E contrario affirmamus nos, Διὸς αὐλὴν Homerum appellasse *Iovis palatium.* Sic enim loqui observamus antiquissimum poëtam, &, quod inprimis ad rem facit, summum Homeri imitatorem, Aeschylum: cuius est illud in Prometheo vincto, [vs. 122.] ὅσοι τὴν Διὸς αὐλὴν οἰχνεῦσι. « Casaubonus. — Totam istam disputationem, superiori capite coeptam, & per hoc caput continuatam, nihil fere mutans aut omittens repraesentavit Epitomator, & ex eo Eustathius ad Odyss. δ'. pag. 150. De usu Ho-

merico vocabuli αὐλὴ non fine fructu confuletur Dammii Lexicon Etymolog. hac voce.

Homerica illa verba, Αὐτίκα δ' αὐλὸς &c. habes in c Odyff. χ'. 18. ubi confer Scholia minora. Quinam fint *ἱεροὶ αὐλῶνες*, *quos* ait *fuiſſe Athenis*, parum liquet, mihi quidem. Adnotavit VILLEBRUNIUS, Hefychium *αὐλῶνας fepulcra* interpretari: at non animadvertiffe vir doctus videtur, iftum vocabuli ufum a Gloffatore ut rariorem & infolitum notari, qui apud unum Aefchylum occurrat. Quare de fepulcris hic non cogitandum videtur.

καλοῦσι δ' ἀρσενικῶς τοὺς αὐλῶνας, ὥσπερ Θουκυδίδης ἐν τῇ τετάρτῃ. Vide Thucyd. IV. 103. At ibi proprium loci nomen ὁ Αὐλών. *Ibid. οἱ δὲ ποιηταὶ θηλυκῶς.* »Obiter obfervat auctor, *vocem αὐλὼν apud alios quidem* »*fcriptores generis eſſe maſculini, apud poëtas vero femper foe-* »*minini.* Poftea addit: Ἐκδεκτέον οὖν καὶ τὸ παρὰ Ἐρατο- d »σθένει ἐν τῷ Ἑρμῇ θηλυκῶς εἰρῆσθαι, Βαθὺς διαφύεται »αὐλών· ἀντὶ τοῦ, βαθεῖα. καθάπερ λέγεται θῆλυς »ἐέρση. [apud Hefiodum, in Ἀσπ. vs. 395.] Affirman- »ti poëtas femper foemineo genere dixiffe τὴν αὐλῶνα, »poterat obiici locus ex *Eratoſthenis Mercurio*, βαθὺς δια- »φύεται αὐλών. Obviam ergo it auctor, & hoc quoque »fimiliter ait ἐκδεκτέον, *accipi debere*: non, ut putant in- »terpretes, *excipi*; quae monftrofa penitus interpreta- »tio eft: nam quorfum pertineret fequens exemplum, »θῆλυς ἐέρση? Non igitur verbum αὐλὼν alio genere ex- »tulit *Eratoſthenes* quam alii poëtae: fed in voce βαθὺς »generis metalepfin ufurpavit poëtis familiarem, ut dice- »bamus lib. III. cap. 32. [vide ad III. 119. c. Animadverf. »T. II. pag. 335 fq.] Sic θῆλυς στολὴ apud Euripidem in »Troad. & στολὴ Ἕλλην. Sic apud Pindarum in Olym- »pion. πυραὶ ἐπιτελεσθέντες, pro ἐπιτελεσθεῖσαι.« CASAUBONUS. — Carmen *Eratoſthenis*, Ἑρμῆς infcriptum, de difciplinarum originibus egiffe, ex fragmentis quae fuperfunt colligi poffe HEYNIUS cenfuit, in Opufculis Academicis, Vol. I. pag. 97. Dictionem θῆλυς ἐέρση ab Hefiodo mutuatus eft Leonidas, in Epigr. LX. Tom. I. p. 236. Analector. Brunckii. Similiterque in foluta etiam oratione Philoftratus in Icon. I. 2. pag. 766. non dubitavit fcribere, ἀνδρὶ θῆλυν ἐνδῦναι στολήν: ut adnotavit NICLAS ad Antigon. Caryft. cap. 144. p. 192. ed. Beckm. Quae reputans exempla, non tam cum Cafaubono dicendum

putem, *metalepsi generis* usum esse Eratosthenem, quam cum eodem, quem modo nominavi, viro docto statuendum, terminatione adiectivorum nominum in *υς* ut communi utriusque generis usos esse nonnullos auctores. De usu verbi ἐκδέχομαι, de quo recte monuit Casaubonus, iam dictum est ad II. 66. b. & ad III. 85. f.

e In Diphili *versu*, Αὐλὰς θεραπεύειν δ' ἔστιν, aberat editis δὲ particula ante ἔστιν, quam ex *membr. A.* adiecimus. Ὅμηρος δὲ τὴν αὐλὴν ἀεὶ τάττει ἐπὶ τῶν ὑπαίθρων τόπων, ἔνθα ἦν ὁ τοῦ Ἑρκείου Ζηνὸς βωμός. *Arae Iovis* Ἑρκείου, extra aedes sub dio positae, meminit Poëta Odyss. χ'. 334

f sq. Reliquos, qui adferuntur, poëtae versus, de *Peleo*, habes Iliad. λ'. 733. De *Priamo*, Iliad. ω'. 640. De *Ulysse*, *Phemium in aulam exire iubente*, Odyss. χ'. 375 sq. ubi in priori versu pro εὖ ναιετάοντων, quod legitur apud Athenaeum, ἔξελθε θύραζε vulgo editur apud Homerum.

a Isti duo, τέκνα φίλ', &c. rursus sunt ex Odyss. δ'. 78 sq.

AD CAP. XVI.

ὥστε κτῆσιν συγκρῖναι φίλῳ· *ut divitias conferret cum amico.* Quo pacto defendi possit φίλου, quod hic legebatur, non video: nisi intercidisse nonnihil statuas, nempe πλούτου vel χρυσοῦ κτήσει, aut aliquid in eam sententiam. Sed simplicissimum fuit statuere, librariorum errore φίλου scriptum fuisse pro φίλῳ, quod reponere non dubitavi: nam κτῆσιν per se iam idem valebat ac χρημάτων vel χρυσοῦ κτῆσιν. Ad editorum scripturam, quam silentio praetermisit Casaubonus, nihil ex ms. *A.* adnotatum est. In *Epit.* vero deest initium huius capitis. Ab istis verbis καὶ κτήματ' ἐᾶσιν, statim sic pergit Abbreviator: ὃς καὶ ἐπεὶ ἤκουσε τῶν ἐπαίνων, &c. Confer quae paulo post ad illa verba notamus, πολλὰ γὰρ, φησὶ, παθὼν, &c. Corrige autem leve mendum, quod e superioribus editionibus nostro adhaesit exemplo: nam συγκρῖναι oportebat, non συγκρίναι.

οὐ γὰρ ὡς πρόβλημα προτείνει. Πρόβλημα Graecis dicitur non modo *quaestio ad disceptandum proposita*; sed & *sententiose dictum*, *praeceptum brevibus & rotundis verbis comprehensum*, *proverbium*. Suidas: Πρόβλημα· θεώρημα, συντεῖνον πρὸς θεωρίαν καὶ γνῶσιν. καὶ ὁ παροιμιακὸς λόγος. *Ibid.* ἐπιχαρίτως παρενείρας. Sic commode editi om-

tes : id eſt, *venuſte, cum multa gratia interſerens reliquo ſermoni.* Fortaſſe tamen in eamdem ſententiam teneri debuit veterum membranarum ſcriptura π α ρ ε ί ρ α ς. Licet enim in Lexicis graeco-latinis vulgo non adnotatum reperias verbum παρείρειν, habes tamen apud Suidam Παρείραντα, expoſitum per παρεισβαλόντα; adducto Polybii loco ex Hiſtor. XVIII. 1, 13. ubi παρείρειν τὴν χεῖρα eſt *inſerere manum.*

πολλὰ γὰρ, φησὶ, παθὼν ἔχειν α ὐ τ ή ν. Vide Odyſſ. b
δ'. 81 & 95. Cum α ὐ τ ὸ ν, quod hic legebatur, non haberet quo referretur, α ὐ τ ὴ ν correxi, quod ad κτῆσιν pertineret. Intelligo tamen, remotum admodum eſſe nomen illud ab hoc pronomine: ac fortaſſe non de nihilo eſt, quod in ſcripturam α ὐ τ ὸ ν conſentit cum editis codex noſter mstus uterque. Vide igitur, an referri poſſit ad ſubſtantivum πλοῦτον, cuius notio in praecedente adiectivo πλούσιος incluſa eſt. Sed fortaſſe, ex ipſa hac ſcriptura αὐτὸν probabiliter colligere licet, mancam eſſe illam ſcripturam quam paulo ſuperius dabant libri, κτῆσιν συγκρῖναι φίλου, ibique ſic ſcriptum oportuiſſe, ὥστε κ τ ή σ ε ι π λ ο ύ τ ο υ κτῆσιν συγκρῖναι φίλου. Id ſi ſtatuas, tanto commodius hoc loco pronomen α ὐ τ ὸ ν ſteterit.

καὶ μετ' ἀνάγκης φύσας ζῆν τε &c. μετ' ἀνάγκης, *fati neceſſitate. Ibid.* Ὧν ὄφελον &c. Odyſſ. δ'. 97 ſqq.

Τίς ἂν οὖν τῶν ἐκγόνων ἐκείνων τῶν ὑπὲρ τοῦ τοιούτου c
τεθνηκότων οὐκ ἂν ἀ ν τ α ξ ί α ν δόξειεν τὴν ἐπὶ τῇ στερήσει τοῦ πατρὸς λύπην τῇ τοῦ πατρὸς εὐχαρίστῳ μνήμῃ διορθουμένην; »Leve mendum ſententiam totam tenebris ob»volvit. Nam ſcribendum eſt cum acutiſſimo TURNEBO »ἀ ν τ α ξ ί ω ς: & iungendum id verbi cum voce διορ»θουμένην. Vertendum: *Quis igitur e poſteris illorum qui »pro tali viro mortem oppetierunt, non putet, dolori quem ex »obitu patris acceperit, abunde ſatisfactum eſſe grata hac pa»tris ſui recordatione?* διορθοῦσθαι translatum eſt e foro »& hominum contractibus vocabulum: ibi enim locum »habet τὸ διορθωτικὸν, ut docemur in quinto Nicoma»cheorum.« CASAUBONUS. — Tenendam vulgatam ſcripturam contendit VILLEBRUNE; nullâ aliâ, puto, de cauſſâ, niſi ne Caſaubono adſentiri videatur: nam, quo pacto defendi ἀ ν τ α ξ ί α ν τὴν λύπην poſſit non video, niſi paſſiva quadam notione illam vocem accipias; quaſi dicat, *digno pretio aeſtimatam.* At non ea ratione utuntur

c isto vocabulo Graeci: *ἀντάξιον* dicitur id *quod alteri opponi potest tamquam aequalis pretii, quodque adeo valeat ad illius iacturam, si ita res ferat, compensandam.* Iam id, *quod*, ex auctoris nostri mente, *valebat ad compensandam patris iacturam, levandamque adeo tristitiam ex ea conceptam*, erat *grata Menelai memoria*: quare ad hanc referendum vocabulum *ἀντάξιος* erat, scribendumque *ἀνταξίᾳ - - τῇ τοῦ πατρὸς εὐχαρίστῳ μνήμῃ*. Eadem quidem prodierit sententia, si *ἀνταξίως* cum Turnebo & Casaubono legamus: sed, quamquam *ἀξίως* bene Graece dicitur, compositum tamen adverbium *ἀνταξίως* numquam in usu fuisse videtur. Praeterea non tam proclivis fuerat librariis ex terminatione *ως* in terminationem *αν* aberratio, quam ex *ἀνταξίᾳ* (vel *ἀνταξίαι*, ut olim scribebatur, vocali iota ad latus positâ) in *ἀνταξίαν*, ubi proxime sequentem accusativum *τὴν - - λύπην* ob oculos habebant. In ms. *Ep.* tota ista *ῥῆσις*, partim Abbreviatoris arbitratu nonnihil mutata, partim a librario corrupta est, in hunc modum: *Τίς ἂν οὖν τῶν ἐκγόνων ἐκείνων τῶν ὑπὲρ τοῦ τοιούτου θανόντων οὐκ ἂν ἀταξίαν δώσεις* (sic perperam, pro *ἀνταξίαν δόξεις*) *τὴν ἐπὶ τῇ στερήσει τοῦ πατρὸς τῇ τοῦ πατρὸς εὐχαρίστῳ γνώμῃ διορθουμένην.*

Ὅπως δὲ μὴ δόξῃ κοινὸς εἶναι πρὸς πάντας. κοινὸς h. l. valet *κοινῶς καὶ πάνυ ὁμοίως διακείμενος*. Conf. l. 10. a. & ibi not.

d *Τοῦ δὲ δακρύσαντος πρὸς τὴν μνήμην, ὁ μὲν ἐφίστησι.* » *Telemacho ad mentionem patris lacrymante, Menelaus silet.* » Respicit verba Homeri, quibus ait dubitasse Menelaum, » animadverso Telemachi fletu, sineret-ne illum lacry» mis indulgere & suavi patris recordationi, an de singu» lis pergeret illum interrogare. Atque interea facit il» lum poëta *ἐφιστάναι*, *sermonem suum inhibere.* Dalecam» pius, *lacrymantis fletum inhibet:* quia poëtam in consi» lium non adhibuerat. « CASAUBONUS. — At si id, quod statuit vir doctus, dicere voluisset Athenaeus, *ἐπέστη* potius dicturus erat, quam *ἐφίστησι*: quod verbum hoc loco haud dubie ea notione fuit accipiendum, quam in latina versione expressimus, *animadvertit* Menelaus, *non inobservatum praetermisit:* quem usum verbi exponere exemplisque adstruere non neglexit Henr. Stephanus in Thes. T. I. p. 1763 sub finem; quibus addi possunt, quae a nobis collecta sunt in Lexico Polyb. pag. 289. & in In-

dice Epicteteo pag. 344. Id ipsum verbo hoc expressit d
Athenaeus, quod poëta dicebat, (vs. 116.) *νόησε δέ μιν Μενέλαος.*

κἀν τοσούτῳ τῆς Ἑλένης ἐ π ε ι σ ι ο ύ σ η ς, κἀκείνης ἐκ τῆς ὁμοιότητος τεκμηραμένης &c. Ad vulgatam olim scripturam, *κἀν τ ο σ ο ύ τ ῳ τῆς Ἑλένης ἐ π ε ι σ ό δ ῳ*, in qua nil mutant vetustae membranae, haec adnotavit Casaubonus: »*κἀν τούτῳ τῆς Ἑλένης ἐπεισόδῳ, κἀκ.* In *Epit.* »*ἐπεισόδιον.* Itaque scribendum arbitror, *κἀν τ ο ύ τ ῳ* »*τὸ τῆς Ἑλένης ἐ π ε ι σ ό δ ι ο ν.* Quid sit *ἐπεισόδιον* in »textura fabularum, ex Aristotelis Poëtica & aliis vulgo »notum. Prius scribebam, *τῆς Ἑλένης ἡ εἴσοδος, interea* »*ingreditur Helena*; ex ipso poëta.« Sic ille. Qui, primum, quod bis *κἀν τούτῳ* pro *κἀν τοσούτῳ* scripsit, non id consulto fecit, sed imprudenti hoc excidit. Nam *κἀν τοσούτῳ* percommode tenent editiones omnes cum mstis: nec de eo mutando cogitasse videtur vir doctus. Caeterum & noster *cod. Epit.* sic habet: *κἀν τοσούτῳ Ἑλένης ἐ π ε ι σ ό δ ι ο ν. κἀκείνης ἐκ τῆς* &c. At, quae de *Helena in coenaculum ingressa* narrat Poëta, non eam utique rationem habere videntur, quae *τῶν ἐπεισοδίων* (quae vocantur) propria censetur. Est enim *ἐπεισόδιον* pars quaedam secundaria carminis, extrinsecus adscita, quae & per se existere poterat, quave detractâ atque exemtâ reliquo tamen carminis gressui & connexioni sua ratio constabat. Atqui apud Poëtam (Odyss. δ'. 120 sqq.) adventus Helenae, & quae illa vel dicit vel agit, ita intertexta reliquae narrationi sunt, ut necessariam eius partem efficiant, nec ab illa separari possint. Praeterea apud Athenaeum hoc loco ipse orationis color, quo ille utitur, & filum quo decurrit eius disputatio, aliud verbum desiderare mihi videbatur. Itaque istud *ἐπεισόδιον* ingenio & emendationi Epitomatoris deberi existimavi, qui in suo codice operis plenioris eamdem corruptam scripturam *ἐπεισόδῳ* reperisset, quam cum editis habent vetustae nostrae membranae. Nullum autem verbum aptius huic loco visum est, quam *ἐ π ε ι σ ι ο ύ σ η ς*: cuius verbi cum pars posterior in vetustiore codice, e quo nostri fluxere, vel evanida esset vel intricatius fuisset scripta, aut etiam nonnihil corrupta, alius deinde librarius, ad sententiam verborum & ad orationis connexionem minime attendens, temere *ἐπεισόδῳ* scripserit.

e χρὴ γὰρ καὶ τοῦτον μὴ παρεῖναι, δορυφορήματος τρόπον. *Tolle distinctionem* post παρεῖναι: quae, cum recte abesset superioribus editionibus, nescio quo pacto in nostram, contra quod volueramus, irrepsit. *Etenim etiam hic*, inquit, *non debet plane ut satelles adesse*; nempe, qui prorsus *mutam* agat *personam*. Ea sententia prorsus corrupta est in nostro ms. *Ep.* omissâ μὴ particula. *Ibid.* ὅτι μετὰ μόνου - - ἤθελε μετ' ἐκείνου. Satis utique fuerat ἐκείνου, & ibi voculam μετ' ex interpretatione temere insertam putavi. In Epit. recte suo loco stat μετ' ἐκείνου, quia ibi praetermissa sunt paulo superius duo verba μετὰ μόνου.

AD CAP. XVII.

f πανακὲς τῷ ὄντι φάρμακον. πάνακες scribebatur in edd. ne id quidem male. Sed πανακὲς dedit ms. *A.* nec aliud debuerat ms. *Ep.* in quo παναλλὲς, sic. Exprimere eo vocabulo voluit Deipnosophista id quod est apud Poëtam φάρμακον κακῶν ἐπίληθον ἁπάντων. Odyss. δ'. 221.

οἴκοθεν ἔχουσα τὴν τοιαύτην αἵρεσιν. »*Cum domi* sui pa»rentis *imbuisset hanc sectam & rationem vitae.* Ita exprimit »Cicero dictionem αἵρεσις, cum accipitur pro *moribus* & »*institutis.* Porro alibi monemus, lanificii curam antiquis »temporibus semper ad puellas aut matronas pertinuisse, »sive illae reginae aut regum filiae essent, sive cuius»cunque conditionis.« CASAUB.

a Γρηὶ δέ μιν &c. Iliad. γ'. 385 sqq. *Ibid. secundo versu*, pro ἥ οἱ Λακεδ. scribe ἥ οἱ Λακ. *Mox*, Τῇ δ' ἄρ' ἅμ' Ἀδρήστη &c. Vide Odyss. δ'. 123 sqq. *Quarto versu*,

b pro Ἀλκάνδρη, in ms. *A.* est Ἀλκανδρίππη, duabus scripturis (alterâ verâ, alterâ per errorem e superiori versu repetitâ) in unam contractis: quo in genere iam saepe erratum in vetustis illis membranis vidimus. *Mox dein* ista, Τὸν ῥά οἱ ἀμφιπ. habes ibid. vs. 133 sqq. *Ibid.* τὴν ἑαυτῆς καλλιτεχνίαν συνορᾷν. Haud dubie multo est commodius hoc, quod dedere vetustae nostrae membranae, quam quod ex *Epit.* editum erat φιλοτεχνίαν. *Ibid.*

c Δῶρόν τοι καὶ ἐγὼ &c. Odyss. δ. 125 sqq. *Dein*, Τὴν δ' εὗρ' ἐν μεγάρῳ &c. Iliad. γ'. 125 sqq. Ibi, *quarto versu*,

d οὗς ἕθεν οὕνεκ' editum apud Athen. erat, pro quo εἵνεκ' dedere membr. *A.* ut apud Homerum. Epitomator

iftos verfus praetermifit, fupra fic fcribere contentus, ὑφαίνουσα καὶ ποικίλλουσα τὴν δίπλακα. d

AD CAP. XVIII.

Ἀλλ' ἄγετ', εἰς εὐνὴν τράπεσθ' ἡμέας. Ad iftam fcripturam, quam habent editi, nil adnotatum ex ms. *A*. Epitomator, praetermiffis verfibus, loco eorum fic fcripfit, ὡς Τηλέμαχος πρὸς Μενέλαον. Verfus ipfos habes in Odyff. δ'. 294 fq. ubi pro ὄφρα καὶ ἤδη, quod eft apud Athenaeum, ὄφρα κεν ἤδη fcribitur: & *vers. feq.* τερπώμεθα, pro ταρπώμεθα, quod hic legitur.

Ἀλλ' ἄγε, τάμνετε μὲν γλώσσας, &c. Odyff. γ'. 332 e fqq. De dictione, τέμνειν γλώσσας, conf. Athen. I. pag. 16. b. *Mox*, Ἤδη γὰρ φάος &c. Odyff. γ'. 335 fq.

Καὶ παρ' Αἰγυπτίοις δὲ τὸ παλαιὸν --- καθάπερ εἴρηκεν f Ἀπολλώνιος, περὶ τούτων γεγραφώς. Apollonium cum fic nude, nullâ adiectâ notâ, nominet Athenaeus, confentaneum utique eft, ut celebrem illum fimul & poëtam & hiftoricum & grammaticum intelligamus, qui, patriâ licet Alexandrinus five Naucratita, tamen a fortunarum fede *Rhodius* plerumque cognominari folet. Eumdem hoc loco intelligens Dalecampius in Indice Auctorum quibus Athenaeus ufus eft, auctorem facit libri Περὶ Αἰγυπτίων infcripti. Cuius libri cum nusquam alibi fiat mentio, fufpicari licet, quandoquidem de *prifco* quodam *Aegyptiorum inftituto* hic agitur, locutum ea de re Apollonium effe illo in libro, cui Κτίσεις titulus fuit, id eft, *Origines*. Nam, in illo opere etiam Aegyptiacarum nonnullarum civitatum originem expofuiffe auctorem, intelligitur ex nonnullis titulis, quorum memoria fupereft. Nam Ἀλεξανδρείας κτίσιν ab Apollonio confcriptam citavit Scholiaftes Nicandri, notante Voffio, lib. I. de Hiftoric. Graec. p. 102. & Ναυκράτεως Κτίσιν laudat Nofter, VII. 283. d. *Ibid.* λιτοτάτη bene edd. cum ms. *Ep.* λιτωτάτη ms. *A*. minus recte, quia primam fyllabam longam habet id nomen.

Ad Pindari *verficulos*, in quibus εὐθυμίᾳ τε μελῶν vulgo, confentientibus msstis, legebatur, haec adnotavit Casaubonus: » φίλος δὲ Μοίσαις εὐθυμίᾳ τε μελῶν εἴην. » Ex praecedentibus Athenaei verbis, quam εὐθυμίαν fibi » dari poftulet Pindarus, clarum eft: vitam nempe in-

f »telligit, quae non solum rebus necessariis non deficia-»tur, sed etiam iis abundet quae ad oblectationem ho-»nestam & omnium curarum requiem desiderantur. Non »multo aliter εὐθυμίαν accipit [Athenaeus] libro secun-»do: [pag. 39. e.] οὐκ ἀπὸ πάσης, inquit, εὐθυμίας καὶ »πληρώσεως τὸ καυχᾶσθαι. Alia est illa εὐθυμία, sive εὐε-»στὼ, quae in Sapientum libris decantatur. Longe item »alia, quam vulgata huius loci scriptura nobis suggerit. »Quid enim est εὐθυμία μελῶν? nisi ea voluptas quam »bonus poëta percipit ex suo poëmate? aut certe gloria »quam illi sua poësis parit? Hanc alibi quoque sibi optat »Pindarus: ut in prima Oda Olympionicarum: « [in ipso fine:]

»Ἐμὲ (δ' εἴη) τοσσάδε νικαφόροις
»ὁμιλεῖν, πρόφαντον σοφίαν καθ' Ἕλ-
»λανας ἐόντα παντᾶ.

»At, isto loco [hoc, in quo versamur] de fama nomi-»nis sui cogitasse poëtam, ne suspicari quidem licet: ve-»tant enim clarissime Athenaei verba, καὶ οἴνῳ τοσούτῳ »χρώμενοι ὅσος ἱκανὸς ἂν γένοιτο πρὸς εὐθυμίαν, ἣν Πίν-»δαρος αἰτεῖται παρὰ τοῦ Διός. Quid multa? Legisse aio »Athenaeum, & legi quoque debere, φίλος δὲ Μοίσαις »Εὐθυμίᾳ τε μέλων εἴην. Fingit Pindarus ποιητικῶς deam »*Euthymiam; cui* optat *curae esse*, id est, *ut honesta volu-»ptate frui possit.* « — Casauboni emendationem adopta-vit SCHNEIDER, in Fragm. Pind. num. CL. pag. 89. Εὐ-θυμίᾳ μέλων, *qui Euthymiae curae sit*, id est, *quem Eu-thymia curet.* Simili quadam ratione, idem poëta Olymp. I. 145. ait, ἀρεταῖς μεμηλώς: quod latine *Virtutum alum-nus* reddere possis. Conf. Animadv. ad Athen. V. 216. b. In fine legebatur τοῦτ' αἰτοῦμαί σε: pro quo perspecte idem Schneiderus ex Eustathio (in Odyss. δ'. pag. 160. 11.) τοῦτ' αἴτημί σε recepit. Tenuerat eam scripturam Eusta-thius ex Epitome, quae sic habet consentientibus vetu-stis membr. *A.* Quod vero idem Vir doctus *vers.* 3. pro φίλος δὲ Μοίσαις, quod communi consensu libri omnes agnoscunt, φίλος τε Μοίσαις scripsit; ea quidem emen-datio non videtur fuisse necessaria. Quamquam enim praecessit φίλος σοί τε, tamen iam & alibi respondentes sibi invicem τε & δὲ particulas observavimus.

a Τὸ δὲ Πλάτωνος συμπόσιον, οὐ συνέδριόν ἐστι, οὐ βου-λευτήριον, οὐ λέσχη φιλοσόφων. »*Platonis Convivium*, in-

» quit, *non est consessus* gravium virorum, *non senatorum* a » *concilium*, *non philosophorum confabulatio*. Videtur statue» re discrimen inter συνέδριον & βουλευτήριον: quod reve» ra nullum est, si usum auctorum spectes: si propriam » vocum significationem, est aliquod. συνέδριον enim la» tius patet: βουλευτήριον, *senatorum* tantum est *consessus*. » Λέσχη vero antiquissimis Graecis dicebatur *otiosorum* » *hominum conventus*, ut senum, & mendicorum, qui ad » blatterandum congregari amant. Ita Homerus, Hesio» dus, Herodotus. Postea de *sapientum congressibus* id ver» bum coepit usurpari: nam quas media Graecorum ae» tas διατριβὰς vel ἐπιδείξεις vocavit, antiquiores dixe» re λέσχας. Inde λεσχηνεύεσθαι, vetus dictio, pro συ» ζητεῖν *more philosophantium*. Vox est peregrina: *laschon* » [hebraice,] λέσχη, *sermo*.« CASAUBONUS. — Quod βουλευτήριον commemorat Athenaeus, respicit ad eas *deliberationes*, quarum paulo post (lit. e.) mentionem iniicit. Vocabulum λέσχη, antiquissimis auctoribus Graecis usurpatum, cur peregrinae originis esse voluerit Casaubonus, non video. Sed, quemadmodum plerumque lubricum exitum habere solet huius generis pruritus Graeca vocabula ex Orientis linguis derivandi, sic & hic parum feliciter res successit eruditissimo viro. Hebraica vox (quam, quoniam hebraicis literarum formis caret EXTERI nostri adparatus typographicus, latinis literarum nótis exprimere coactus sum) in prima editione Animadversionum Casauboni his literis scripta est, *lamed*, *schin*, *zain*: eodemque modo repetitur illa in ed. 2. & 3. Atqui nullum tale vocabulum in Orientis linguis reperitur, nedum quod eum de quo agitur significatum habeat. Quare per operarum errorem literam *zain* pro ea, quae huic persimilis in fine vocum est, *nun* litera positam mihi persuasi. Sic prodit hebraica vox *laschon*, quae & *linguam*, &, quod voluit Casaubonus, *sermonem* significat. Sed quum in eadem voce *nun* litera non sit extrinsecus ad constituendam vocis formam adscita, sed radicalis, ut aiunt Grammatici; facile adparet, quam precario ab illo Hebraico vocabulo derivatum Graecum statuatur. Quod si confectum esset, esse peregrinae originis illam vocem, multo maiorem speciem haberet *Iohannis* COCCEII sententia, (in Lexico Hebraeo-Chald.) ab Hebraeorum Chaldaeorumque vocabulo *lischcàh* derivantis, quod *conclave*

a significat. Equidem, si definienda sit vocis originatio, in ea ratione adquiescendum putem, qua usus est Etymologici Magni auctor, a λέχος, (sic enim ibi pag. 18. l. 14. pro λέσχος legendum recte Sylburgius monuit) id est κοίτη, derivans; cui suffragantes video Dammium in Lexic. Etym. p. 1393. & Lennep in Etymologico, P. I. p. 494.

ἐξ ἀργυροῦ φρέατος· καλῶς γάρ τις τὰ μεγάλα ποτήρια οὕτως ὠνόμασε. »*Vocavit*, non autem *vocaverit*. [ut Da»lec. vertit.] Τὶς, id est, Chamaeleon. Eius locum ha»bes libro undecimo.« CASAUB. —— Vide XI. 461. c. *Ibid.* πίνει τ' ἐκ τῆς φιάλης ἐπιδέξια. »Verba sunt ipsa »Platonis. τὸ ἐπιδέξια varie accipi potest, ut dicebamus »lib. I. cap. 18.« CASAUB. — Vide ad lib. I. pag. 21. b. Animadverf. T. I. pag. 168. Platonis verba, huc spectantia, habes in Conviv. pag. 253 sq. rursusque sub finem dialogi, pag. 273 sq.

Φησὶ δὲ καὶ μετὰ τοῦτο τοὺς μὲν δύο νυστάζειν, - -
b ἤδη δὲ ἡμέρας ὑποφαινούσης τὸν Ἀγάθωνα· καὶ τὸν Σωκράτην, κατακοιμήσαντα ἐκείνους, &c. Cum in ed. Ven. & Cas. 1. post Ἀγάθωνα nullo modo distincta esset oratio, unde mira oriebatur sententiae confusio; monuit CASAUBONUS in Animadv.: »Ait Plato, *e tribus »qui perstiterant, duobus somnum obrepsisse, Aristophani & »Agathoni: sed prior obdormit Aristophanes; posterior, & sub »diluculum ipsum, Agatho.* Pone τελείαν στιγμὴν post ista, »ἤδη δὲ ἡμέρας ὑποφαινούσης Ἀγάθωνα. Deinde scribe, »καὶ τὸν Σωκράτη κατακοιμίσαντα ἐκείνους: »omnia ex Platone.« —— Platonem vide in ipso fine Convivii: ubi quod κατακοιμίσαντα vulgo legitur, perbene illud quidem habet; nec vero idcirco praecise damnandum κατακοιμήσαντα, quod apud Nostrum cum editis habet codex mstus uterque: nam sicut κοιμάω idem ac κοιμίζω valet, sic quoque perinde & κατακοιμᾶν & κατακοιμίζειν dicere licuit. Porro, Σωκράτη, an Σωκράτην scribas, nil interest: quamquam ista forma frequentior, ac fere perpetua apud Platonem. Pro φησὶ δὲ καὶ μετὰ τοῦτο, operarum errore expressum φησὶ δὲ καὶ μὲν τοῦτο in ed. Cas. 2. & 3.

φησὶν ὁ Ἡρόδικος. HERODICUM dicit Grammaticum, *Crateteum*, cuius libros Πρὸς τὸν Φιλοσωκράτην nominatim infra citat, pag. 215. f. conf. p. 219. c. Poëtae versum, de *Laestrigonibus* habes Odyss. κ'. 84.

AD CAP. XIX.

παρὰ δὲ τῇ καλῇ Σαπφοῖ καὶ ὁ Ἑρμῆς οἰνοχοεῖ τοῖς c
θεοῖς. καὶ τἄλλα δὲ πάντα παρεσκεύαζον τοῖς δειπνοῦσιν
ἐλεύθεροι. καὶ οἱ δειπνησ. &c. » Debemus hic multa mem-
» branis. *Sapphûs* locum expofuimus lib. II. cap. 2. « CA-
SAUB. — Vide II. 39. a. ibique notata. Adde X. 425. d.
Deerant autem hoc loco in ed. Ven. & Baf. decem ver-
ba, τοῖς θεοῖς - - ἐλεύθεροι: quae ex Italicis codicibus,
quorum excerptis ufus erat, adiecit Cafaub. Eadem ver-
ba habent noftrae *membr. A.* Eademque tenuit Epitoma-
tor: (nifi quod, pro τἄλλα δὲ πάντα, ταῦτα δὲ fcri-
pfit:) quare de lacuna veterum editionum ex codice Epi-
tomae Corfeliano explenda monuerat olim Andreas Schot-
tus, Obferv. Humanar. lib. I. cap. 6. pag. 9.

καὶ οἱ δειπνήσαντες ἀπελύοντο φωτὸς ὄντος. » An po-
» tius, φωτὸς οὐκ ὄντος? *domum redibant fine lumine.* Ma-
» gnum hoc fuerit temperantiae veterum, de qua loqui-
» tur, argumentum. Lacedaemone ita fuiffe moris acce-
» pimus. Plutarchus narrat in eorum inftitutis. Alioquin
» φωτὸς ὄντος accipiendum cum Dalec. pro ἔτι φωτὸς
» ὄντος: quod duriusculum videtur. Latini hoc dicunt *de*
» *die*: unde illa, *lavari de die*; &, *convivium apparare de die.*
» Simile eft quod dixit modo, [pag. 191. e.] καὶ νῦν δὴ νό-
» μος ἐκ θυσιῶν τινων πρὸ ἡλίου δυσμῶν ἀπιέναι. « CASAUB.
— Perfpicue φωτὸς ὄντος idem valet, ac *ante noctem.*

Ἐν ἐνίοις δὲ καὶ τῶν Περσικῶν συμποσίων &c. Vide lib.
IV. pag. 144. a. b. ex Herodot. I. 133. *Ibid.* καθάπερ
ἐν τῷ τοῦ Ἀγαμέμνονος κατὰ τὴν στρατείαν. Vide
Iliad. *ν'*. 323 fqq. Vocem στρατείαν ex librariorum erro-
re ortam exiftimavit Villebrune, cum στρατιὰν oportuif-
fet. Immo vero optime habet κατὰ τὴν στρατείαν, *in*
militia, in bello, in caftris. *Ibid.* Τὸ δὲ τοῦ Ἀλκινόου συμ-
πόσιον &c. Vide Odyff. θ'. tum ι'. 5 fqq. *Ibid.* Φαιάκων d
τρυφερῶν. τρυφηλῶν ms. *Ep.*

ἀμφ' Ἄρεως φιλότητος. Reftituendum ex Odyff. θ'.
267. genitivum putavi, qui (folenni librariorum confufio-
ne literarum OC cum vocali α in fine vocum) in *accu-*
fativum mutatus erat. Et φιλότητος etiam fcripfiffe Epito-
mator videtur, quatenus quidem ex fcripturae compen-
dio, quo ufus eft nofter librarius, colligere licet. In eo-

dem noſtro ms. *Ep.* etiam Ἄρεος per ο breve ſcribitur, ut apud Homerum. De re conf. lib. I. p. 14. c. d.

e *καὶ εἰς τὴν μνηστηροφονίαν ὑποθήκας ὑποτιθέμενον τῷ Ὀδυσσεῖ.* Sic commodiſſime ms. *Ep.* quod mihi perſuaſi ab Athenaei manu ita ſcriptum eſſe. Vulgata ſcriptura partim ex hallucinatione librarii, partim ex παραδιορθώσει orta erat. Illud quidem a noſtris operis peccatum, quod in brevi nota ſub contextu ὑποτιθημένων ſcribitur, quaſi ſic vulgo legeretur: ὑποτιθεμένων oportebat; ſic enim habent edd. cum ms. *A.* Facile vero adparet, ὑποτιθέμενον ad μῦθον fuiſſe referendum, intelligendumque non in paſſivo, ſed in medio verbi genere, activa notione. *ὑποτίθεσθαί τι τινὶ, ſuggerere alicui aliquid, monere, praeceptum dare.*

AD CAP. XX.

Ἐκαθέζοντο δὲ &c. Conf. I. 11. f. *Ibid.* πολλαχοῦ (ſic corrige mendoſum πολλαχοὺ, quod ex ed. Caſ. 1. adhaeſit) γοῦν ὁ Ὅμηρος φησίν· Ἑξείης ἕζοντο &c. Vide Odyſſ. α΄. 145. γ΄. 389.

Ὁ γὰρ θρόνος, αὐτὸ μόνον, ἐλευθεριός ἐστι καθέδρα σὺν ὑποποδίῳ· ὅπερ θρῆνυν καλοῦντες &c. Haec & ſequentia, ut mox ipſe indicat auctor, Philetae Grammatici ſunt interpretationes, cuius Ἄτακτα (id eſt, *Miſcellanea*, vel *Adverſaria*) ſaepe aliâs nominatim citantur. Quod ait ἐλευθέριος καθέδρα, *magnificam ſellam* interpretatur Damm in Lexic. Etymol. pag. 972 & ſq. Satis (puto) erat, *liberi hominis uſui inſerviens.* Quod addit αὐτὸ μόνον, ſic accepi: *ipſum hoc vocabulum ſolum per ſe* duo haec notat, *ſedem* vel *ſellam ſimul cum ſcabello* quod pedibus ſupponitur. Si αὐτῷ μόνον corrigas, referetur αὐτῷ ad Poëtam, a quo in illam ſententiam uſurpatum vocabulum dicat Grammaticus. αὐτὸς μόνον, quod in ms. *Ep.* legitur, ſuo arbitratu parum feliciter ab Abbreviatore poſitum mihi viſum erat. Duas voces, quae in quaeſtione verſantur, omiſit Euſtathius ad Odyſſ. δ΄. pag. 148. l. 18 ſqq. ubi reliqua huius loci ex Epitome adpoſuit.

Θρήσασθαι πλατάνῳ. Sunt verba neſcio cuius poëtae, a Phileta Grammatico citata. Θρήσασθαι δὲ πλατ. dat codex *ms.* uterque & Euſtath. l. c. Coniunctiva particula deerat editis, quam & nos haud inviti omiſimus, cum

non convenire metro videretur, cuius ratio tamen (ut dicam quod res est) non satis adparet. *Ibid.* δίφρον ἀει- f κέλιον *&c.* Vide Odyss. υ'. 259. Habes vero etiam non modo εὔξεστον δίφρον, Odyss. τ'. 401. & ω'. 407. verum etiam περικαλλέα δίφρον, Od. υ'. 387. Videndumque omnino, ne subtilior sit, quam verior, distinctio, quam inter ista nomina statuit hic Grammaticus.

κεκραμένοι παρειστήκεσαν. Sic *ms. Ep.* παρεστήκεσαν edd. ac nescio an *ms. A.* *Ibid.* Ἀγαμέμνων πρὸς τὸν Ἰδομενέα &c. Vide Iliad. δ'. 262 sq. & conf. Athen. I. p. 13. f. In *vers.* 1. qui sequitur, ἀεὶ vulgo legebatur; pro quo a αἰεὶ scripsi, ut editur apud Homerum. *Vers.* 2. Pro ἀνώγει, quod erat editum, recte ἀνώγοι dedit *ms. A.* In Epitoma deest versus uterque. *Mox*, Πλησάμενος δ' οἴνοιο *&c.* Vide Iliad. ι'. 224. & ibi Clark. Conf. Iliad. δ'. 4. & Athen. I. 13 extr. & sq. & XI. 498. c. d.

Ὁσάκις δὲ καὶ τροφὰς ἐλάμβανον, προειρήκαμεν ἤδη· *&c.* » Quaestionem hanc varie tractatam invenias ab hoc scri- » ptore. Nam, quod libro primo dicebamus, nimis verum » est: recitatorem interdum agit Athenaeus, non Athe- » naeum: hoc est, solide doctum criticum. Quaestio est, » *quoties die heroës Homerici cibum sumerent.* Dicat igitur clare » Deipnosophista, quid super hoc sentiat. Enimvero ex » eius scriptis, magis quid alii de ea quaestione scripse- » rint, quam quid ei probaretur, cognoscas. Maior pars » doctorum tres τροφὰς attribuebat heroibus: ἄριστον, » sub aurorae exortum: δεῖπνον, circa meridiem: δόρ- » πον, sub vesperam. Alii duas tantum: ἄριστον sive δεῖ- » πνον, & δόρπον: nam apud Poëtam συνωνυμεῖν, & eius- » dem τροφῆς nomina esse δεῖπνον atque ἄριστον. Phile- » mon vero quater illos comedisse contendebat, & toti- » dem diversas τροφὰς nominabat: ἀκράτισμα, ἄριστον, » ἑσπέρισμα, δεῖπνον. Quid igitur Athenaeus? Mitto quae » libro primo: [pag. 11. b - f.] nam illa fortasse parum » integra, parum sana: etsi ex Eustathio aliter censeas. « [At Eustathium ipsum pleniore Athenaei opere non usum esse, iam nimis etiam saepe monuimus.] » Isto vero [hoc] » loco sic: *Diximus*, ait, *quot* τροφὰς *sumerent heroës Ho-* » *merici.* Quot igitur? ὅτι δὴ τρεῖς: *tres nimirum.* Audia- » mus quae subiecta sunt in continenti: διὰ τὸ, τὸ αὐτὸ » ποτὲ μὲν ἄριστον, ποτὲ δὲ δεῖπνον ὀνομάζεσθαι. Planissi- » me ista verba illorum sententiam tuentur, qui *bis* tan-

a » tum die cibum ſumſiſſe ſtatuebant. Quippini? nam horum veram, falſam aliorum ſententiam diſertim mox » pronuntiatur. *οὐδεὶς δείξει παρὰ τῷ ποιητῇ τρὶς* (mallo *τρεῖς*, ut apud Euſtathium) *τινὰ λαμβάνοντα τροφάς*. Quomodo igitur illud ſtabit, *ὅτι δὴ τρεῖς*? Vides » hominis inſtabilitatem: niſi tamen ſcripſerit ille, *ὅτι οὐδὲ τρεῖς*: quod equidem verum cenſeo. Quare optimum » ſcriptorem culpae abſolvimus. « CASAUBONUS. — Quas dicit auctor *τρεῖς τροφὰς*, *tres epulas*, vel *tria cibi capiendi tempora*, quorum apud Homerum fiat mentio; eas *τροφὰς* eſſe has ipſas, quas nominavit Caſaubonus, *ἄριστον*, *δεῖπνον*, *δόρπον*, cum ex ipſis Poëtae carminibus ſatis intelligitur, tum ex his quae apud Noſtrum lib. I. pag. 11. (haud ſatis quidem perſpicue & enucleate ab Epitomatore expoſita) leguntur. Quare mirum utique videri debebat, quid eſſet, quod, cum diſerte profiteatur Athenaeus ſe praedixiſſe *tres fuiſſe τροφὰς*, continuo veluti *cauſſam rationemque cur ita dixerit*, adiiciat, *quoniam eaedem epulae interdum ἄριστον, interdum vero δεῖπνον* (apud Poëtam) *nominentur*. Quem nodum cum ſolvere minus poſſet Caſaubonus, illatâ *negativâ particulâ* veluti gladio praecidit. At verba ſequentia, quae ad defendendam ſuam emendationem in ſubſidium ille vocavit, ea ipſa perſpicue docere videntur, in prioribus his, de quibus quaerimus, verbis *negationi* non fuiſſe locum. Quo pacto enim, ſi iam initio *praeciſe negaſſet* Athenaeus *tres fuiſſe τροφὰς*, mox ſubiicere poſſet, *attamen nemo oſtendere poterit quemquam apud Homerum ter cibum capientem?* Illa quidem particula *attamen* (ὅμως) clare monſtrare videtur, in ſuperioribus verbis dictum fuiſſe, *tres eſſe τροφάς*. Ac ſane tres illae *τροφαὶ* (*ἄριστον*, *δεῖπνον*, *δόρπος* vel *δόρπον*) quae nominantur apud Homerum, pro *tribus diverſis epulis* accipiebantur cum ab aliis multis, tum ab *Aeſchylo*, qui diſerte eas diſtinguentem facit *Palamedem* in verſibus lib. I. pag. 11. *d. e.* citatis. Atque etiam ipſe Athenaeus eodem primo libro (quatenus ex reliquiis illius libri intelligitur) de his ipſis ſtatim ut inter ſe diverſis expoſuerat: & deinde demum ſuam ſententiam (dubitanter quidem, & breviſſimis verbis, niſi plura omiſit Epitomator) ſubiecerat; dicens, (pag. 11. e.) *μή ποτε δὲ καὶ συνωνυμεῖ τὸ ἄριστον τῷ δείπνῳ*; Quam ſententiam nunc his verbis, veluti per parentheſin adiectis, *διὰ τὸ, τὸ αὐτὸ*

E 2

ποτὲ μὲν ἄριστον, ποτὲ δὲ δεῖπνον ὀνομάζεσθαι, repetit. a
Quae verba, nisi quid intercidisse statuas, parum utique idoneo loco hîc posita videntur: & commodius post ista, ὅμως δὲ οὐδεὶς δείξει παρὰ τῷ ποιητῇ τρίς τινα λαμβάνοντα τροφὰς, forent reiecta. Equidem etiam plane abesse malim: ac fortasse haud absurde fecerit, qui ea, cum a lectore quodam ex primo Athenaei libro ad oram olim fuissent hoc loco adscripta, temere dein in contextum recepta esse coniectaverit. Si suo loco teneas, illud ὅτι δὴ τρεῖς ἦσαν haud secus intelligendum fuerit ac si dixisset, ὅτι δὴ τρεῖς ὀνομάζονται παρ' Ὁμήρῳ. Caeterum, recte sensisse Athenaeum, cum statuit idem valere apud Homerum duo vocabula δεῖπνον atque ἄριστον, nempe utrumque promiscue (maxime vero ipsum nomen δεῖπνον) de *cibo matutino* apud Poëtam usurpari, cum ab aliis viris doctis observatum est, tum perspicue inprimis docuit DAMMIUS in Lexico Etymol. pag. 162. & pag. 2080. In istis verbis τρίς τινα λαμβάνοντα, cur pro τρὶς, quod cum editis tenent ambo nostri mssti, τρεῖς mallemus cum Casaubono, nulla satis idonea caussa esse videbatur.

γελοῖοι γάρ εἰσιν οἱ φάσκοντες ὅτι καὶ τέσσαρας &c. Adnotaverat ad haec verba KÜSTERUS: »Atqui ipse Athe-»naeus hoc dixit supra, pag. 11.« — At non pro sua sententia id ibi (pag. 11. e.) dixerat Athenaeus, sed ut Philemonis Grammatici sententiam retulerat. Vide Odyss. ρ'. 599. & conf. Dammii Lexic. pag. 661.

Διαμαρτάνουσι δὲ πολλοὶ, παρὰ τῷ ποιητῇ b
ἐφεξῆς τιθέντες τούτους τοὺς στίχους· Σῖτον δ' αἰδοίη &c. »Coniunctim ponuntur hodie in prima Odyssea: [α'. 131.] »libro autem septimo [η'. 175.] priores duo soli, tertio »praetermisso.« CASAUB. — Verba ista Διαμαρτάνουσι - - ποιητῇ sic dedimus, ut praeivere nostrae *membr. A.* Temere Epitomatoris brevitatem secutus editor Venetus sic posuerat, Ἁμαρτάνουσι δὲ οἱ ἐφεξῆς &c. quod cum editione Bas. tenuit Casaubonus; qui tamen ex *Aegianis lectionibus* uberiora dare potuerat.

Εἰ γὰρ εἴδατα παρέθηκεν ἡ ταμίη, δῆλον ὡς κρεάτων λείψανα τυγχάνοντα, τὸν δαιτρὸν οὐκ ἔδει παρεισφέρειν. In ed. Ven. recte post τυγχάνοντα inciso distinguebatur oratio: quod cum in ed. Bas. & Cas. temere esset neglectum, haec monuit in Animadv. CASAUBONUS: »Lucem »fecerit magnam huic loco, qui ista verba (δῆλον - -

b » τυγχάνοντα) notis parentheseos incluserit. Explicatur » his, quid sint εἴδατα apud poëtam in secundo propositorum versuum. Mens est: *facere inepte eos, qui, postquam dixit poëta duobus primis versibus, apposuisse promam condam εἴδατα πολλὰ χαριζομένην παρεόντων, tertium versum subiiciunt, quo dicitur ὁ δαιτρὸς multas carnes in lancibus apposuisse.* Nam cum ad manum est copia carnium » recens coctarum, nemo pridianas reliquias apponit: » quas tamen hic trium versuum contextus non solum » apponi, sed etiam praeponi facit. Observemus differen» tiam inter ministeria *promae condae* & *structoris*, id est, » τῆς ταμίης & τοῦ δαιτροῦ. Hic acceptos a coquo cibos » mensis inferebat, illatos secabat: illa sublatas de mensa » reliquias in penum condebat, & promebat. Haec clara » Athenaei mens: in cuius venatione viri docti meri Ti» resiae. Eustathius: Παρεόντα βρώματα λέγει, τὰ ἐν τῷ » ταμείῳ ἀπόθετα, ἤτοι ἕωλα· τὰ γὰρ πρόσφατα ὁ δαιτρὸς » παρατίθησι. « — Percommode vero *tertium versum* contra Athenaeum defendit idem Eustathius ad Odyss. α'. pag. 35. l. 28 sq. cuius verba suo loco adposuit Clarkius. In nostris *membr. A.* scribitur ὡς κρεάτων λειψάνων τυγχ. perpetuo errore illius librarii, qualibet occasione ὁμοιοτέλευτα sectantis.

c 'Αμφίπολοι δ' ἀπεκόσμεον &c. Odyss. η'. 232. *Ibid.* καὶ γὰρ τῶν ὅπλων τὰ σκεπαστικὰ - - λέγουσιν ἔντη, καθάπερ ἀντία τῶν τοῦ σώματος μερῶν ὄντα. Cum καθάπερ αἴτια esset editum, DALECAMPIUS, emendatum a se ex Phavorino locum monens, latine sic reddidit: » τὰ ἔντη vocant, quod *intus* corporis partes ambiant & » tegant. « Statuerat nempe PHAVORINUS in Lexico Graeco, ἔντεα dicta esse ἀπὸ τοῦ ἐντὸς περιέχειν καὶ σκέπειν τὰ σώματα. In quo ille praeeuntem habuit Etymologici Magni auctorem pag. 345. Perspecte vero CASAUBONUS: » Lego, inquit, καθάπερ ἀντία, *ut quae sint op» posita corporis partibus.* Quid poterat ab Athenaeo pro» babilius dici? quid a nobis probabilius excogitari ad re» stitutionem loci huius? Nam doctorum hominum co» natus ex Phavorino emendantium refutationis non indi» get. Ubi enim vestigia illius restitutionis in vulgari scri» ptura? Ἔντεα igitur, quasi ἄντεα dicta. ε pro α, ut βέ» ρεθρον pro βάραθρον. Sic saepe α pro ε: ut ἀστραβὲς pro » ἀστρεβές. « — Cum manifeste mendosum esset vulgatum

αἴτια, nec certius aliquid aut probabilius haberem; emen- c dationem Casauboni (quamquam nulli veterum Grammaticorum, quod sciam, commemoratam) adoptavi. Derivationis huius non meminit Eustathius, quia in Epitoma (e qua sola illi cognitum erat Athenaei opus) omnia haec, inde ab Ἀπαλλαγέντων δὲ usque μερῶν ὄντα, praetermissa sunt. Adfirmat Villebrunius, in codice Parisino, quem ille notâ *A*. insignit, nos vero nota *B*. insignire solemus, hanc ipsam scripturam ἀντία exhiberi. Id si ita est, debebitur illa ingenio & emendationi Hermolai Barbari, qui illum codicem descripsit: nam vetustae quidem nostrae *membranae A*. mendosam scripturam αἴτια tenent. Quod vero idem Villebrunius adfirmat, Casaubonum emendationem illam suam *Aegio* debere: sancte adfirmare ego, oculatus testis, contra possum, in eodem libro, quem Villebrunius in sua Praefatione designavit, in quo consignatas Aegianas lectiones Casaubonus habuit, nihil quidquam ad vocem αἴτια adnotatum reperiri.

οἱ δὲ νῦν ξενῶνας καὶ ἀνδρῶνας νομίζουσι. »Lege ὀνομάζουσι. Idem error saepius commissus. Exemplum ha»bes libro secundo.« Casaub. — Locus ex libro secundo, quem dicit vir doctus, nunc non occurrit. Esse autem vitiosam scripturam vulgatam, mihi non persuasit. Potest νομίζουσι idem hoc loco valere ac ὀνομάζουσι: eodem fere modo positum, ut latinum, *usurpant*; pro *dicunt*, *nominant*. Hesychius: Νομίζειν· οἴεσθαι, λέγειν. Quod si tamen aliquid amplius isto verbo contineri existimaveris; reddere poteris, *& habent pro hospitum & virorum coenaculis, & inde* ξενῶνας *&* ἀνδρῶνας *nominant*. Ipsum verbum (quod cum editis agnoscit *ms. A*.) praetermisit Epitomator, sic scripsisse contentus, οἱ δὲ νῦν ξενῶνας καὶ ἀνδρῶνας: unde repetiit Eustathius ad Odyss. δ'. pag. 150, 12. Ἀνδρῶνα Suidas, generatim, *conclave* interpretatur *in quo conveniunt viri*. Sigillatim de *coenaculo* a Graecis usurpatum fuisse, consentit cum Athenaeo Vitruvius, lib. VI. c. 10. *Graeci enim*, inquit, ἀνδρῶνας *appellant oecos, ubi convivia virilia solent esse, quod eo mulieres non accedant*.

Hoc loco, in medio contextu, post illa verba ξενῶνας καὶ ἀνδρῶνας haec inseruit Epitomator: Ὅτι Ἀρκεσίλαος εἰς συμπόσιον παρακλιθεὶς (sic mendose, pro παρακληθεὶς) καὶ συγκατακλιθεὶς ἑνὶ &c. - - - Τήλεφος καλούμενος. Quae verba multo superius pag. 186. c. veram propriamque se-

c dem suam habebant. Tum sic pergit: Ὅτι Ἀντίοχος ὁ Ἐπιφανὴς μὲν κληθεὶς, Ἐπιμανὴς δ' ἐκ τῶν πράξεων ὀνομασθεὶς, βασιλεὺς ἦν τῶν Συριακῶν, τῶν ἀπὸ Σελεύκου εἷς. Οὗτος, ὥς φησι Πολύβιος, ἀποδιδράσκων &c.

AD CAP. XXI.

τὸ συμπόσιον, ὅπερ Ἀντίοχος ἐποίησεν ὁ Ἐπιφανής. Necessario verbum post Ἀντίοχος desiderabatur; de quo miror non monuisse Casaubonum. Verissimum vero verbum, quo in ea re uti plerumque auctor noster solet, non
d ἐποίησεν fuerit, sed συνήγαγεν. *Ibid.* Ἐπιμανὴς δ' ἐκ τῶν πράξεων ὀνομασθείς. Confer infra, X. 439. a. & Polybium nostrum lib. XXVI. cap. 10. ibique notata.

οὗ τύχοι τῆς πόλεως ἀλύων ἐφαίνετο. Cum τῆς πολέως αὐτῶν ἐφαιν. consentientibus vetustis membranis esset editum, monuit ad hunc locum CASAUBONUS: » Eclogarius praetermisit τὸ αὐτῶν: id mendi argumen» tum est, ut diximus saepe. Scribo ἀλύων ἐφαίνετο: » *vagans cernebatur.* Ἀλύειν, ut ex Plutarcho novimus, duo » significat: *prae dolore animi sola loca quaerere*; ea notio » ab isto loco est alienissima: item, *errare atque huc illuc* » *ferri prae ignobilis otii abundantia*; quomodo hic accipi» tur. « — Ad eadem verba adnotavit CORAY: » Emen» do αὐλῶν, *tibia canens.* Sequitur mox, ἐπικωμάζων » μετὰ κεραμίου καὶ συμφωνίας, & pag. 195 extr. ἀναπη» δήσας ὠρχεῖτο κ. τ. λ. « Speciosa sane & haec emendatio, cum ob eas rationes quas ipse Vir doctus adtulit, tum quod haud ita multum inter se differant notae literarum τ & λ, quin currente calamo altera alteri similis fieri, adeoque deinde cum ea permutari facile possit; cuius erroris exemplum aliquod notavimus ad III. 18. a. T. II. Animadv. nostrar. pag. 163. Verum, ut Casauboni rationem unice probemus, persuadere debebit Diodorus Siculus, qui in eadem narratione Polybium fere secutus, hoc ipso verbo usus est, ἀλύων ὅπου τύχοι δεύτερος ἢ τρίτος: in Excerpt. de Virt. & Vitiis, pag. 303. ed. Valesf. Tom. IX. Opp. ed. Bipont. pag. 408.

χρυσοχοείοις recte dedit *ms. Ep.* pro χρυσοχοΐοις quod habebant edd. cum *ms. A.* In eodem *ms. A.* pari errore ἀργυροκοπίοις scribitur, pro ἀργυροκοπείοις, quod recte ex *Epit.* editum. *Ibid.* In εὑρησιλογῶν nil mutant nostri

libri. Videsis quae notavimus ad Polyb. XVIII. 29, 3. d
Ibid. ὡμίλει ῷ τύχοι. Tenendum hoc putavi, quod editum inveni. Verbum ὁμιλεῖν cum dativo personae constructum ubique reperitur: cum accusativo rei nullum aliud exemplum novimus, nisi id quod h. l. codices nostri praebent: quorum si vera scriptura, erit ὡμίλει ὃ τύχοι, *confabulabatur de re quacumque.* Cur vulgatum ῷ ex οἷ ortum suspicaretur WESSELINGIUS, caussa fuit quod in eadem narratione apud Diodorum εἰ τυχὸν legitur, quod pariter ex οἷ τύχοι, id est, *ubicumque esset,* corruptum ille iudicaverat. CASAUBONI ad nostrum locum brevis est adnotatio haec: »Scrioti quidam, ὃ τύχοι, *quam-»vis levissima de re.* Sed perplacet quod est editum.« *Ibid.* οὐδεμίαν ἔμφασιν ποιήσας. Possis intelligere, *nullo utens* e *specioso adparatu*, nempe qualem in rege exspectares: sed aptiorem huic loco sententiam iudicavi, quam Dalecampius his verbis expressit, *nullo adventus sui dato signo.*

παρῆν ἐπικωμάζων μετὰ κεραμίου καὶ συμφωνίας. »Quid hic significet vox κεράμιον satis constare potest ex »adiecta dictione συμφωνίας, & ex prisco more. Semper »enim comissatores tibias vel alia musica organa se-»cum deferebant. Antiochus ut magis se deiiceret, *testas* »circumferebat tibiarum loco: pauperes in eo imitatus, »qui fictilibus crepitaculis & vasorum figlinorum colli-»sione soliti se oblectare inopiâ melioris musicae. Aristo-»phanes Ranis: [1305 sq. ed. Brunck. Aliis vers. 1340 »sq.] Ποῦ 'στιν ἡ τοῖς ὀστράκοις αὕτη κροτοῦσα. Enarrator »ibi: Ἀπορίᾳ λύρας ὄστρακά τινες λαμβάνοντες, ἦχον »μὲν ἀπετέλουν, ἄσημον δέ. Sumpta videntur haec de »Didymo, cuius ista refert Athenaeus libro XIV. [pag. »636. d. e.] Δίδυμός φησιν, εἰωθέναι τινὰς ἀντὶ λύρας κογ-»χύλια καὶ ὄστρακα συγκρούοντας εὔρυθμόν τινα [ἔνρυθμόν »τινα ms. A.] ἦχον ἀποτελεῖν τοῖς ὀρχουμένοις, καθάπερ »καὶ Ἀριστοφάνη ἐν Βατράχοις φάναι. Hermippus comicus: »[apud Athen. ibid.] Λεπάδας δὲ πετρῶν ἀποκόπτοντες, »κρεμβαλίζουσι. Iuvenalis: [XI. 170.] *Audiat ille testarum »crepitus.* Videntur autem vetustiores soliti in hanc rem »acetabulis uti, quae fictilia erant, & bacillo percussa »suavem quendam sonum edebant. Haec est quam Grae-»ci vocant ὀξυβάφων μουσικὴν vel ἁρμονίαν: cuius inven-»torem facit Suidas [in Ὀξύβαφον & in Διοκλῆς] Dio-»clem, poëtam comicum Atheniensem aut Phliasium. Φα-

e »σὶν, ait, *Διοκλέα τὸν Ἀθηναῖον εὑρεῖν τὴν ἐν τοῖς ὀξυβά-
»φοις ἁρμονίαν, ὀστρακίνοις ἀγγείοις, ἅπερ ἔκρουσεν ξυ-
»λιφίῳ.* Postea coeperunt fabricari in usum illum aceta-
»bula ex variis metallis. Isidorus, Originum libro tertio:
»*Tertia est divisio rhythmica, pertinens ad nervos & pulsus:
»cui dantur species cithararum diversarum, tympanum, &
»cymbalum, & sistrum: acetabula aenea & argentea, vel alia,
»quae metallico rigore percussa reddunt cum suavitate tinnitum,
»& caetera huiusmodi.* Sed & Suidas [in voc. Ἁρμονίαν.]
»auctor est, quo magis sonora essent ista vascula, solita
»fuisse confici ex pluribus metallis in unum confusis.
»*Ἄλλως*, inquit, *χαλκὸς ἠχεῖ, καὶ ἄλλως σίδηρος, καὶ
»ἄλλως μόλυβδος, καὶ ξύλον. διὸ καὶ τὰ ὀψόβαφα* [*ὀξύ-
»βαφα* corrigit Küster ad Suid. in Ὀψόβαφα.] *εἰώθασιν
»ἐκ διαφόρου κατασκευάζειν ὕλης, ἵνα τῇ διαφορᾷ τῶν ἀπη-
»χήσεων τὴν ἁρμονίαν ἀποτελέσωσιν.* Cassiodorus lib. IV.
»in erudita Epistola ad Symmachum: *Quid acetabulorum
»tinnitus? Quid dulcissimi soni referam varia percussione modu-
»lamen?* Atque haec sunt quae vocantur in musicorum
»organorum divisione *ἔνηχα*, *sonora*: *ψόφου μόνου πα-
»ρασκευαστικά*, inquit auctor lib. XIV. [pag. 636. c.]
»Fallitur enim Dalec. eo loco confundens *ἔνηχα* cum
»*pneumaticis*: vertit enim, *quae ad sonum inflantur spiritu*;
»magno errore. Huius etiam generis fuerunt & *scabilli*,
»de quibus ad quartum Suetonii dicebamus: [Sueton. in
»Neron. c. 20.] & *κρέμβαλα*, quae sine ulla operosiore
»harmonia ipso delectabant sono: ut hodie quae vocan-
»tur *carcaveaux* in Gallis; quamquam his iam ars est ad-
»bibita. [In eam sententiam *castagnettes* vertit Villebr.]
»Inde *κρεμβαλιάζειν*, id est, Hesychio interprete, *κογ-
»χύλια καὶ ὀστᾶ* [*ὄστρακα* corrige] *ἅμα συγκροτοῦντας
»ἐρισμόν τινα ἦχον ἀποτελεῖν τοὺς ἀρχομένους.* Postrema
»censeo corrupta, scriboque *ἀρρυθμόν τινα ἦχον ἀποτε-
»λεῖν τοὺς ὀρχουμένους.* Nitimur iis quae auctor scribit
»libro iam indicato. Caeterum *κεράμιον* in hoc *Polybii* lo-
»co nihil vetat de *acetabulis* interpretari; nam illa fictilia
»olim fuerunt. Antiphanes: [apud Athen. XI. 494. d.]
»*Ἐξ ὀξυβαφίων κεραμίων* [*κεραμέων*] *ἐπίνομεν.* Et au-
»ctor ipse libro XI. [pag. 494. c.] ait fuisse *εἶδος κύλι-
»κος μικρᾶς κεραμέας.*« CASAUBONUS. — At in eamdem
sententiam, quam ita copiose adstruere laboravit Vir do-
ctissimus, videtur, primum, in plurali certe numero po-

ni debuisse, μετὰ κεραμίων, ut μετὰ κεραμίων καὶ συμφωνίας idem valeret ac μετὰ συμφωνίας (vel ἁρμονίας) κεραμίων. Nam si συμφωνίας, separatim, *aliorum instrumentorum musicorum symphoniam* intelligas, quid κεραμίῳ illo vel κεραμίοις fuit opus? Praeterea ὄστρακα illa, e quibus *crepitacula* fiebant, non *figlina* (κεράμεα) erant, sed *testaceorum piscium*, qui dicuntur, *testae*. Mihi visus erat Antiochus, si cum adolescentibus commissatum ire vellet, non sine symbola venturus: itaque μετὰ κεραμίου, quod legitur apud Nostrum, (a quo non differt κεραμείου, quod habet suo more *ms. A.*) μετὰ κεραμίου οἴνου intellexi, cum *vini doliolo* vel *amphora*. Vide I. 3. f. & ibi not. I. 32. a. IV. 154. b. Significat autem κεράμιον interdum quidem vas aliquod minoris capacitatis, ut *lagena* latine reddi possit, veluti V. 210. c. ac fortasse etiam paulo post, pag. 194. b. (ubi tamen confer quae notamus) sed & vas capacius eodem nomine fuisse a Graecis indigitatum, cum aliunde, tum ex V. 209. a. & XI. 473. b. intelligitur. Pariter Hesychius Κεράμιον interpretatur, τὸ τοῦ οἴνου ἢ ὕδατος σταμνίον. Caeterum si quis praeferendam iudicaverit scripturam, quae apud Diodorum reperitur, κερατίου, ea nòtione quae est a Wesselingio l. c. exposita, nihil impedio. Vocabulum, quod in quaestione versabatur, omisit Epitomator, nude sic scribens: καὶ τοῖς νέοις συνεπεκώμαζεν εὐωχουμένοις που· ὥστε τοὺς πολλοὺς &c. e

ὥστε τοὺς πολλοὺς ἀφισταμένους φεύγειν. » Placet » ἀνισταμένους, ut alii libri habent. Ita potius loqui amant » scriptores. « CASAUB. — Commodum utique foret ἀνισταμ. cum praesertim adiiciatur verbum φεύγειν. Sed, quinam sint libri, in quibus id scriptum repererit Casaubonus, nescio: nisi forte in lectionibus ex Italicis libris excerptis ea scriptura ex docti alicuius viri ingenio relata est. Editiones quidem Ven. & Bas. & uterque noster codex mstus in ἀφισταμένους consentiunt; quod adeo mutare non debuimus. In ed. Cas. 1. quidem per operarum errorem ἀμφισταμένους expressum est.

ἐδίδου δὲ τοῖς μὲν ἀστραγάλους δορκαδείους, τοῖς δὲ φοινικοβαλ. &c. » *Tali dorcadei* illi sunt, de quibus multa » nos ad Theophrastum olim. [ad Cap. περὶ Ἀρεσκείας. p. » 167 sq. ed. Casaub.] *Lusorios* enim *talos* debemus intel- » ligere, non ζωικοὺς, ut existimarunt eruditi homines. » [*Dorcadum talos* reddiderat Dalec.] Citat hunc locum a

a » Eustathius ad Iliados ῥαψ. ξ'. His autem inaequalibus » muneribus similes erant illae rerum inaequalium sortes, » quas solitum Augustum amicis dividere narrat Sueto- » nius. « CASAUB. — De eadem *Antiochi levitate* confer quae infra ex Ptolemaei Commentariis refert Noster lib. X. pag. 438. e. f.

Ἐν δὲ ταῖς πρὸς τὰς πόλεις θυσίαις, καὶ ταῖς πρὸς τοὺς θεοὺς τιμαῖς. » Mirifice loquitur: nam potius dicendum » videatur, *ἐν ταῖς πρὸς τὰς πόλεις τιμαῖς, καὶ ταῖς πρὸς* » *τοὺς θεοὺς θυσίαις.* An igitur ita restitui scriptura debet? » Non arbitror. Est enim figurate dictum, *αἱ πρὸς τὰς* » *πόλεις θυσίαι, καὶ πρὸς τοὺς θεοὺς τιμαὶ*, pro, *αἱ πεμ-* » *πόμεναι πρὸς τὰς πόλεις θυσίαι, εἰς τὸ τιμᾷν τοὺς θεούς.* » Figuram vocant *ἓν διὰ δυοῖν.* Moris autem fuit Grae- » corum, non propria tantum suae urbis quemque festa » agitare; sed etiam aliarum, missis victimis & pretiosis » donariis, ornare ac concelebrare. Hae sunt quas appel- » lat auctor *τὰς πρὸς τὰς πόλεις θυσίας.* Clarius Theo- » phrastus, in notatione Αὐθαδείας: *πρὸς τὰς ἑορτὰς πέμ-* » *πειν*, quod ibi sumus interpretati. Ita deberi ista acci- » pi, sequentia probant. Ait enim, *munificentiam Antiochi* » *circa peregrinos Deos variarum urbium posse colligi ἐκ τοῦ* » *παρ' Ἀθηναίοις Ὀλυμπιείου: ex Olympii Iovis templo quod* » *erat Athenis.* De hoc templo Strabo, Livius, Pausa- » nias, alii. Sed, quod tacent alii, clare docet hic Athe- » naeus: sumtus magnos fecisse Antiochum in exstructio- » ne huius templi, a Perseo iam inchoati. Fecere idem » & alii plures viri principes: donec tandem Adrianus Imp. » tentatum a multis opus, & ab aliquot retro seculis ma- » nens imperfectum, perfecit ac dedicavit. Sic interpre- » tamur hunc locum, ad proditam historiam lectionem li- » brorum omnium accommodantes: nam Dalecampii emen- » dationem, non necessariam, non probamus. « CASAUBO- NUS. — DALECAMPIUS, sic vertens: *id coniectare licet ex ipsius dono, quod apud Athenienses custoditur, item ex eo quod in Olympii Iovis templo dicavit:* in ora haec adnotaverat: » An- » tiochus laneum velum, textili Assyriorum opere Phoe- » niciaque purpura luculentum, in aede Iovis Olympii » consecravit: Atheniensibus vero aegidem auream dona- » vit, in theatri fastigio cum caeteris donis locatam. Pau- » san. lib. V. [cap. 12.] Ex eo scriptore nos hunc locum » restituimus. «

καὶ τῶν περὶ τὸν ἐν Δήλῳ βωμὸν ἀνδριάντων. » Quod sequitur, planum est: *& statuis, quas in Delo circa aram » consecravit:* etsi huius quoque historiae aliud testimonium in scriptis veterum, quod sciam, non invenias. « Casaub. a

μηδὲν τὸν ἄνθρωπον προσειπών. Cum καὶ μηδὲν legeretur, monuit Casaub. » Dele τὸ καί: officit enim narrationis perspicuitati. « — Recte vero ibi Epitomator, reliqua omnia ad verbum describens, importunam omisit particulam. Eamdem, quae hic narratur, historiolam infra ex Ptolemaei Commentariis relatam habes, lib. X. p. 430. f. ubi pro eo, quod hic Polybius μέγιστον κεράμιον dicit, ille ὑδρίσκην ait ὑπὲρ δύο χόας ἔχουσαν. b

AD CAP. XXII.

Ὁ δ' αὐτὸς οὗτος βασιλεὺς &c. » Quod ait, ἀκούσας » τοὺς ἐν τῇ Μακεδονίᾳ συντετελεσμένους ἀγῶνας ὑπὸ Αἰ» μιλίου Παύλου: de *veris*, non de ludicris *Aemilii Pauli » certaminibus* accipio: nam, *editos in Macedonia ludos » fuisse ab imperatore Aemilio Paulo*, neque Livius dicit; ne» que Plutarchus, neque alius quisquam veterum: & omni» no simile veri non est. Hos igitur Pauli ἀγῶνας cum » audiret Antiochus, βουλόμενος τῇ μεγαλοεργίᾳ δωρεᾷ » ὑπεράραι τὸν Παῦλον. Ita omnes codices. Ab *Epit.* ab» est vox δωρεᾷ, quam equidem suspectam habeo: nam, » ut oratio stet, inserenda saltem particula καὶ, vel scri» bendum τῇ μεγαλοδωρεᾷ. Sane verbum μεγαλοερ» γία parum Antiocho quadrat. Ita enim est: *Aemilii* τὴν » μεγαλοεργίαν *& maximas res gestas superare nitebatur* Sy» rus δωρεᾷ, id est, *opum largitione & in ludos profusione.* « Casaubonus. — Mnemonicon viri doctissimi ἁμάρτημα, indeque enatam miram huius loci interpretationem, notavit *Ioh. Frid.* Gronovius ad Livii librum XL. cap. 32. quem vide. De tota vero hac narratione confer, si placet, quae notavimus ad *Reliquias ex Polybii libro XXXI.* cap. 3 - 5. nostrae editionis. Nam ex Polybii *primo & trigesimo libro* ductam esse hanc narrationem, clare docet Athenaeus lib. X. p. 493. b.

ἐξέπεμψε πρέσβεις καὶ θεωροὺς εἰς τὰς πόλεις, καταγγελοῦντας τοὺς ἐσομένους ἀγῶνας ὑπ' αὐτοῦ ἐπὶ Δάφνης. » Ut mature denuntiaret ludos, ἐξέπεμψεν, ait, πρέσβεις

c »καὶ θεωροὺς εἰς τὰς πόλεις. *Misit* πρέσβεις, five *legatos*; »ut Rex, & more hominum: θεωροὺς autem, tamquam »*de re sacra*. Ludos Daphnicos fuisse *sacros* quis dubitat? »Agebantur enim in Apollinis & Dianae honorem. Quin »etiam certum est, & ludos plerosque omnes, & lau»tiores etiam epulas παρὰ τοῖς ἀρχαίοις τὴν αἰτίαν εἰς »θεὸν ἀνενέγκαι, sicut paulo ante [pag. 192. b.] dictum. »Quid differant πρέσβεις & θεωροὶ, declarat Plutarchi lo»cus in Demetrio. Vide libri VI. cap. XIII.« CASAUBONUS. — Vide eiusdem Animadv. infra ad VI. 251. b. Scripturam ἐσομένους ἀγῶνας ὑπ' αὐτοῦ, quam ex συντελεσθησομένους aut alio quodam verbo corruptam olim suspicatus eram, (in Adnotat. ad Polyb. XXXI. 3, 1.) tuetur uterque noster codex mstus: fueritque in ea adquiescendum, cum praesertim ex praecedente verbo συντετελεσμένους satis pateat, quid hic valeat ἐσομένους.

d τούτοις ἐπέβαλλον Μακεδόνες δισμύριοι, καὶ χαλκάσπιδες πεντακισχίλιοι. Haec verba, cum deessent vetustioribus editionibus, ex Lectionibus Aegianis & aliis codicibus Italicis adiecit Casaubonus. Eadem habent & nostrae membr. *A.* & *ms. Ep.* Et ex codice Corseliano adiicienda monuit Andr. Schottus, Observ. Human. lib. I. cap. 6. pag. 9.

e ἱππεῖς Νισαῖοι. »Ait convivator in descriptione »pompae quam duxit Antiochus, τούτων κατόπιν ἦσαν »ἱππεῖς Πισαῖοι μὲν χίλιοι, πολιτικοὶ δὲ τρισχίλιοι. »Vocat ἱππεῖς *equos cum suis sessoribus*: sicut arguunt se»quentia duo vocabula, χρυσοφάλαροι καὶ χρυσοστέφα»νοι: nam hoc viris, illud equis convenit. Sed quinam »sunt isti *Pisani equi?* [vel *equites?*] Ego vero Polybium »scripsisse autumo Νισαῖοι. Equi *Nisaei* in Media nasce»bantur, & in usus regum Persidis servabantur, aut ad »reges alios mittebantur. Ideo videntur auctores regum »proprios facere. Strabo lib. XI. [pag. 525. b. ed. Ca»saub.] Τοὺς δὲ Νισαίους ἵππους, οἷς ἐχρῶντο οἱ βασιλεῖς. »Oppianus: [Κυνηγ. I. 310 sq.]

»Κάλλεϊ δ' ἐν πάντεσσι πέλει πανυπείροχος ἵππος
»Νισσαῖος, τὸν ἄγουσιν ἐρικτέανοι βασιλῆες.

»Ingentem fuisse eorum copiam docet alibi Strabo; [XI. »530. a.] scribens, viginti millia quotannis mitti solita »ad regem Persarum, τοῖς Μιθρακίνοις ait, vel Μιθρακίοις: »hoc est, ut nos interpretamur, sub illud tempus quo

» festum Mithrae Persarum Deo sacrum celebrabatur. » Quis usus istorum tot equorum esset ad ludos, ex hac » Polybii narratione licet colligas. Nam inde vel praeci- » puum pompae ornamentum erat. *Nisaeis* opponuntur » hic οἱ πολιτικοὶ, *plebeii* & *domi nati.* « CASAUBONUS.

Ibid. οἷς ἐπηκολούθει τὸ χαλουμ. ἄγημα - - περὶ χιλίους. Haec in editt. vett. omissa, ex Italicis codicibus adiecit Casaubonus: quibus & nostri mssti adsentiuntur. Eademque etiam in Corseliano codice legebantur.

Ἐπὶ δὲ τούτοις ἑξίππα μὲν ἦν. Tria verba ἐπὶ δὲ τούτοις, quae deerant editis, adiecimus ex *ms. A.* Eodem loco ἐπὶ τούτοις, omissa δὲ particula, habet *ms. Ep.* f

ἐλέφαντες διεσκευασμένοι. Cum διεσκηδασμένοι mendose in ed. Ven. & Bas. legeretur; id in διεσκεδασμένοι mutavit Casaubonus, praeeunte Dalecampio, qui *elephanti dispersi* in latina versione posuerat. Perincommode vero. Atqui, διεσκευασμένοι legendum, perspecte iam HOESCHELIUS monuerat; quod verbum & *Kusterus* in ora sui libri adnotavit, & Polybio Athenaeoque vindicavit *Pierson* ad Moer. pag. 218. monitus a *Valckenario.* διεσκευασμένοι *elephanti* sunt, *ornati instructique velut ad pugnam.* confer Lexic. Polyb. Ex nostris membr. *A.* nihil quidem ad Casaubonianam scripturam διεσκεδασμένοι adnotatum reperio: codex *Epit.* vero perspicue διασκευασμένοι exhibet.

AD CAP. XXIII.

βόες δ' εὐτρεφεῖς. Sic ed. Ven. cum *ms. A.* In qua scriptura nihil desiderari poterat. Sed cum corrupte εὐτραιφεῖς in ed. Bas. expressum esset, id in εὐτραφεῖς mutavit Casaub. quemadmodum iusserat etiam ipse Editor Basileensis in Corrigendis. Eâdem vero vocabuli formâ, εὐτραφεῖς, usus hoc loco est Epitomator. a

Θεωρίαι δὲ βραχὺ λείπουσαι τριακοσίων. » *Mensae sacrae ferme trecentae.* Scribo enim ex vestigiis lectionis Hoe- » schelianae, Θεωρίδες. *Mensas*, quarum *in sacris* usus, vo- » cabant Θεωρίδας & Θυωρίδας, vel etiam Θυωροὺς, ut est » apud Iulium Pollucem, [IV. 123.] Diogenem Laër- » tium, [I. 119.] & Tzetzem. Apage qui *popas* vertunt: » errant enim crasse. « CASAUBONUS. — Quid potissimum in Hoescheliano libro scriptum fuerit, non aperuit

a nobis vir doctus: puto autem, nihil aliud, nisi quod & noster *ms. Ep.* cum *ms. A.* & ed. Ven. habet; nempe θεωρία, mendose utique. Pro quo quum nihilo melius θεωρίας exaratum esset in editione Basileensi, qua usus Casaubonus est, id ille in sua editione in θεωρίαι mutavit. Et hoc ipsum etiam voluerat Editor Basileensis, quemadmodum partim ex Corrigendis intelligo, partim ex nota ab ipsius Bedroti manu orae exempli editionis Venetae, quo ille olim usus erat, inscripta. Rectissime vero! Quum *legatos* & θεωροὺς *misisset Antiochus ad civitates* non modo regni sui, sed & (quod consentaneum erat) ad alias, qui eas ad ludorum solemnitatem invitarent; *convenerant nunc trecentae propemodum civitatum ad concelebrandos ludos legationes:* hae sunt illae θεωρίαι, quas *in pompa processisse* ait auctor, ut ad Polybium olim docuimus. Nec vero, cur ab ista simplicissima planissimaque emendatione rursus discederet Casaubonus, idonea ratio suberat. Nam leviuscula quidem illa dubitatio esse videtur, quam in Adnot. ad Polyb. XXXI. 3, 12. tetigi, quod *legationes civitatum* in hac pompae descriptione inter saginatos boves & inter elephantum dentes mediae commemorentur: cum praesertim non omnia ordine se enarraturum professus sit auctor, sed summa tantum capita quaedam perstricturum.

b Διονυσίου, τοῦ ἐπιστολογράφου. Pro ἐπιστολαγράφου, quod est in *ms. A.* nescio an ἐπιστολιαγράφου oportuerit, qua forma ἐπιστολιαφόρος ex Xenophontis Hellen. adnotavit H. Stephanus. Sed fortasse nec ipsa illa codicis scriptura spernenda. Similis formae nomina sunt ἀγγελιαφόρος, quod ab eodem H. Steph. adnotatum, tum βιβλιαφόρος, & θυρεαφόρος, de quibus diximus ad Polyb. IV. 22, 2. *Ibid.* βασιλικοὶ δὲ παῖδες παρῆλθον ἑξακόσιοι, χρυσώματα ἔχοντες. » Cogitemus de numero » in istis. Num enim [Nonne enim *voluit*, *puto*] absur» dum, *regios pueros traduci* tantum *sexcentos;* cum modo » dixerit, *Dionysium, qui erat regi ab epistolis, misisse usque » ad mille?* Sed propter vocem χρυσωμάτων possumus hanc » lectionem tueri. Mulieres illae, de quibus scribitur, ἐκ

c » χρυσῶν καλπίδων μύροις ἔῤῥαινον, non pueros regios, » quorum praecessit mentio, sed omnes spectatores, ut » quemque illorum praeteribant, unguentis respergebant. « Casaub.

Quae hoc capite & proxime ſequente leguntur, ea bre- c
viſſime perſtrinxit Epitomator. Nam poſt illa verba,
Γῆς τε καὶ Οὐρανοῦ καὶ Ἠοῦς καὶ Μεσημβρίας, ſic pergit:
Τὰ δὲ λοιπὰ τῆς πομπῆς καὶ τὰ κινναμώμινα καὶ νάρδινα
καὶ τήλινα καὶ ἀμαράκινα μύρα καὶ ἴρινα· καὶ τὰ μετὰ
(ſic quidem noſter codex) γυναικῶν χρυσόποδα καὶ ἀρ-
γυρόποδα φορεῖα καὶ τὰ ἄλλα, περιττὸν λέγειν. Dehinc
ſtatim ad iſta proſilit: Ταῦτα δὲ πάντα συνετελέσθη &c.
quae leguntur in fine cap. ſq. p. 195. f.

AD CAP. XXIV.

Ἐπιτελεσθέντων δὲ τῶν ἀγώνων καὶ μονομαχιῶν καὶ κυνηγεσίων, κατὰ τριάκονθ' ἡμέρας ἐν αἷς τὰς θέας συνετέλει, πέντε μὲν τὰς πρώτας ἐν τῷ γυμνασίῳ &c. Neſcio an aliquid hic turbatum in verbis ſit, ſive librariorum culpâ, ſive ipſius Athenaei. Mira quidem orationis ſtructura: verbum ἐπιτελεσθέντων ita poſitum, quaſi diceret *peractis ludis ſpectaculisque:* & tamen, quae continuo adiicit, adparet facta eſſe *per ipſos illos dies quibus ludi peragebantur.* An igitur Ἐπιτελουμένων in praeſenti tempore oportuit? An ἐπιτελεσθέντων eo dixit, quo clarius ſignificaret, *ſingulis ludorum diebus, poſt peracta cuiusque diei ſpectacula in balneum progreſſos omnes?* Quidquid ſit; res ipſa, quae dehinc narratur, haud obſcure in eam ſententiam videtur accipienda, quam in latina verſione expreſſimus. Casaubonus quidem ad hunc locum ſic eſt commentatus: »Quae narrantur de *exhibito diverſi generis unguento* »*ad unctionem*, ea ſic accipio: *Per dies* XXX *ſpectacula va-*
»*rii generis edidit Antiochus; quo toto tempore unguentorum*
»*facta eſt omnibus, qui in gymnaſium venirent lotum, a rege*
»*copia. Primis diebus quinque, datum crocinum, cinnamomi-* d
»*num, & nardinum: reliquis vero diebus telinum, amaraci-*
»*num, irinum* aut *liliaceum* ſive *lirinum*. Nam libro X. [p.
»439. b.] κρίνινον ſcriptum pro eo quod hic eſt εἴρινον,
»quod non aliud quam ἴρινον. Sic enim εἶρις pro ἶρις,
»κλεῖμα pro κλίμα, λεῖκνον pro λίκνον, ſimiliaque ſex-
»centa in antiquis libris Heſychii, Suidae & ipſius Athe-
»naei: ut aliquanto poſt [V. 201. a.] κινναμώμου καὶ
»εἴριδος: ſic enim & mssti, at in *Epit.* ἴριδος. Porro ait
»Polybius, *expoſita fuiſſe iſta unguenta* ἐν ὁλκίοις: quae
»quidem *arculae* non erant, ut verſum [a Dalec.] vide-

d » mus; sed *labra* ampla ad instar magnorum craterum ef» ficta. Ita describit Hesychius; [Ὄλκιον· μέγας κρατὴρ, » λουτήρ.] & confirmant auctorum loci. Ex iis etiam cla» ret, *holciorum* in *balneis* fuisse usum. In Plutarchi Alex» andro iunguntur ὄλκια, κρωσσοὶ, πύελοι, & ἀλαβαστροί. » Sic accipe etiam in historia Iudith, cap. XV. « — Minus recte κιναμωμίνου erat editum, pro quo κινναμωμίνου recte cum h. l. tum X. 439. b. dederunt *ms. A.* & *Ep.* Quod deinde εἰρινὸν edebatur, id quidem ex vetustis membr. *A.* erat derivatum, in quibus perpetua vocalium ει & ι (ubi haec longa est) confusio. Sic rursus in eisdem pag. 201. a. εἴριδος pro ἴριδος. Quod in brevi Nota sub contextu nostro scribitur: » λείρινον *malebat Casaub.* « pro *Casaub.* oportebat Coray; in cuius *Notis msstis* ad vulgatum εἰρινὸν haec monentur: » Forte λείρινον, *liliaceum:* » nam hoc ipsum unguentum lib. X. pag. 439. *b.* ubi de » hoc ipso rege sermo est, appellatur κρίνινον. conf. Foes » Oecon. Hippocr. in Λίριον. « — At equidem non dubitandum duxi, quin ἴρινον hoc loco debuerint libri: & hoc ipsum nunc in *ms. Ep.* sic plane video exaratum. Frequens illius olei odorati mentio apud veteres, ex iridis (Illyricae praesertim) radice extracti: & verum nomen alibi apud Athenaeum servarunt libri nostri, veluti II. 46. *a.* & XV. 689. *d.* vel *e.* Alibi in ἠρινὸν corruptum, ut IV. 136. f. ad quem locum in Animadv. nostra T. II. pag. 443. perperam scriptum video: » Adde I. 41. a. « cum oportuisset » Adde II. 46. a. « Quod lib. X. p. 439. b. καὶ κρινίνῳ editur, id vel ex iunioris cuiusdam librarii vel ex primi editoris emendatione est: nam in vetustis membranis ibi καὶ κλιἰρίνῳ (sic) scribitur, mendose utique, sed ita ut satis pateat ἰρίνῳ debuisse librarium; qui cum per incogitantiam aliud quid scribere coepisset, illud deinde (ne liturâ deformaret librum) delere noluit: quod & alibi passim ab illo homine factum observavimus.

ἵππον γὰρ ἔχων εὐτελῆ. *vili vectus equo.* » Lego ἐν» τελῆ, *integrum*, sive *non castratum.* Gallis, *un cheval* » *entier.* De homine castrato loquens, dixit contra Lucia» nus (in Eunuch. T. V. p. 210. edit. Bipont.) ἐπὶ τῷ » ἀτελεῖ τοῦ σώματος. « Coray. — Eodem vocabulo offensum fuisse Villebrunium video, qui ἐκτελῆ legendum suspicatus erat. Adnotavit tamen idem: » *Le contraste de* » *ce méchant cheval n'auroit de probabilité, au milieu de ce bril-*

» *lant cortege, que par les extravagances de ce prince insensé.* « Immo vero, ingenio Antiochi, & personae, qualem is mox etiam inter epulas agens describitur, mirifice hoc e
ipsum conveniebat, ut, dum caeteri omnes magnifice ornati pompam ducerent, ipse interim *vili* equo vectus, ultro citroque discursans, processionem pompae ordinaret. Ob id ipsum ingenium a nonnullis, ut supra (pag. 193. f.) dictum, tamquam *ἀφελής τις*, id est, *simplex homo* & *qui facilibus moribus esset*, laudatus est.

παρασπονδήσας τὸν Φιλομήτορα βασιλέα, παιδίσκον ὄν- f
τα. Vide quae notavimus ad Polyb. XXVII. 17, 3. & quos ibi auctores laudavimus.

AD CAP. XXV.

Super Ptolemaei Philadelphi *Pompa* exstant obser- a
vationes nonnullae, auctore Lebeau *iuniore*, in *Histoire de l'Acad. des Inscript.* T. XXXI. pag. 99 seqq.

τὴν κατασκευασθεῖσαν σκηνὴν ἐν τῷ τῆς ἄκρας περιβόλῳ - - ἐξηγήσομαι. » Saepe diximus, solitas olim per solen- » nes publicorum festorum aut panegyrium dies exstrui » quas vocabant Latini *umbras*, Graeci *σκιάδας* & *σκηνάς*. » *Tabernacula* erant in festae urbis viis aut suburbanis locis » compacta, excipiendis peregrinis, qui partim ad ludorum » spectacula, partim ad mercimoniorum ineunda commer- » cia undique concurrebant. Erant etiam festa quaedam, » quorum ritus *tentoria* iubebant figere, ubi populus uni- » versus relictis domibus se continebat certo dierum nu- » mero, donec solennitas omnis esset peracta. Talia festa » erant, de quibus diximus libro superiore cap. IX. [ad » lib. IV. pag. 141. f.] Videtur & Alexandrinum festum, » quod hic describitur, eodem ritu celebratum. Nam ea » caussa, nisi fallimur, fuit, cur rex ipse in tabernaculo » morari necesse haberet. Hoc igitur *tabernaculum* descri- » bit *Callixenus*, priusquam Pompae totius ordinem ex- » plicet. Sedes illius fuit *ἐν τῷ τῆς ἄκρας περιβόλῳ*, *intra* » *arcis septum:* vel, *intra ambitum collis.* Utrumque signifi- » cat Graecum *ἄκρα*, & *munitum in urbe locum*, id est, » *arcem:* & quamcumque *editam urbis partem*, ut *collem;* » quomodo hic malim accipere. « Casaubonus. — Illam, puto, *ἄκραν* (id est, *arcem*) dicit Callixenus, quae est *ἡ Λοχιὰς ἄκρα* apud Strabonem XVII. 794. c. ad sinistram

intranti portum orientalem, ex adverso promontorii insulae Phari, cui promontorio simile nomen Ἀκρολοχιὰς erat. (Strab. pag. 792. c.) In illa Λοχιάδι ἄκρᾳ erat etiam βασίλειον, nempe *minus* aliquod *regium palatium*, diversum a maiori, quod, illi fere contiguum, magis intra urbem situm erat, eoque τὰ ἐνδοτέρω βασίλεια apud eumdem Strabonem vocatur.

b *κίονες διεστάθησαν ξύλινοι.* »*columnae ligneae certo inter-* »*vallo statutae sunt.*« Casaub. — *Ibid.* *ἐφ' ὧν ἐπιστύλιον καθηρμόσθη τετράγωνον, ὑπερεῖδον τὴν σύμπασαν τοῦ συμποσίου στέγην.* » Haec forma oeci Aegyptii, ut appella- » bant architecti. Vitruvius lib. VI. cap. 4. *In Aegyptiis* » *oecis supra columnas epistylia ad parietes; & ab epistyliis ad* » *parietes, qui sunt circa, imponenda est contignatio.* Appel- » lat Callixenus *συμπόσιον* inferiorem partem tabernaculi: » quod quidem amplae vastaeque *coenationis* instar habuit. » Atque hoc solum istius aedificii ad usum pertinuit: re- » liqua omnia ad ornatum.« Idem. — » Ἐπιστύλιον, *trabem* » architecti vocant *imponi solitam columnis.*« Dalecamp.

αὕτη δ' ἐνεπετάσθη κατὰ μέσον οὐρανίσκῳ κοκκινοβαφεῖ περιλεύκῳ. » *Haec contignatio* (στέγη τοῦ συμποσίου) » *circa medium tapetibus tecta est, expansis in coeli modum,* » *coloris coccinei admodum vergentis in albedinem.* οὐρανίσκος » est *papilio, coeli aut tholi formam referens*, ut pluribus ex- » positum nobis libro secundo, [ad II. 48. f.] atque et- » iam alibi. Idem & οὐρανὸς aliquando significat. B. Chry- » sostomus de Xerxe: *Τί δέ σοι ὁ χρυσοῦς οὐρανὸς ἐβού-* » *λετο, ἀνόητε;* Vocem κοκκινοβαφεῖ delendam censuerunt » docti propter insequentem *περιλεύκῳ*: sine caussa. *πε-* » *ρίλευκος* id valet quod diximus: vel, *albo praetextus.*« Casaub.

c » *καθ' ἑκάτερον δὲ μέρος εἶχε δοκοὺς μεσολεύκους* » *ἐν πετάσμασι πυργωτοῖς κατειλημμένας.* Scri- » bo *μεσολεύκοις ἐμπετάσμασι.* Repetendum au- » tem ex superioribus τὸ κοκκινοβαφέσιν: *ab utraque parte ha-* » *buit* ea contignatio *trabes circumtextas tapetibus* coccineis *al-* » *bo distinctis* (vel, *mediocriter albicantibus*) *turritis.* Cognatae » voces sunt quas in commentario De Coloribus accurate » explicamus, λευκὸς, ἔκλευκος, διάλευκος, ἐπίλευκος, » μεσόλευκος, μιξόλευκος, & περίλευκος. Sic autem dicta » ἐμπετάσματα πυργωτὰ, *quae turres pictura vel textura re-* » *praesentarent*; sicut ζωωτὰ dicuntur, & *belluta*, quae ani-

F 2

» malium figuras intextas habent. « CASAUB. — In *ms. Ep.* c desiderantur ista verba: membranae *A.* vero in eodem cum editis errore versantur, perperam μεσολεύκους ad δοκοὺς referentes. Illud vero ex vetusto more, quem & alibi servat idem vetus liber, quod ἐνπ- pro ἐμπ- scribat, & sic alia his similia. De κατειλημμένας, quod & ipsum tenent membranae, nil monuit Casaub. Quod tamen non ferendum putavi: nam verbo καταλαμβάνω, (id est, *deprehendo*) a quo illud ductum, non erat hîc locus. Ferri potuisset περιειλημμένας a περιλαμβάνω; sed ne id quidem commode. Nihil magis in promtu erat, nihilque certius, quam ut κατειλημένας (praeterit. passiv. verbi κατειλέω, *obvolvo*) scriberemus. Sic recte p. 197. f. μίτραις κατειλημένον edidit Casaub. ubi tamen editiones veteres cum utroque codice msto rursus μ literam duplicabant. Pariter apud Lucian. in Conviv. cap. 47. ταινίαις κατειλημμένος erat in vett. edd. ubi recte κατειλημένος posuerunt recentiores editores.

ἐν αἷς φατνώματα γραπτὰ κατὰ μέσον ἐτέτατο. Si quis tenendum contendat vulgatum ἐτέτακτο, nihil impedio. Equidem Dalecampium & Villebrunium probavi, ἐτέτατο corrigentes. Permutatione istorum verborum nihil in Graecis codicibus frequentius.

τῶν δὲ κιόνων οἱ μὲν τέσσαρες ὡμοίωντο φοίνιξιν, οἱ δ' ἀνὰ μέσον θύρσων εἶχον φαντασίαν. Θυρσῶν habet ms. *A.* contra constantem in eo vocabulo usum. — » οἱ μὲν τέσ» σαρες, sunt *quatuor* illae *columnae*, quae latitudinem de» signabant. At οἱ ἀνὰ μέσον, sunt *ternae reliquae*, ab utro» que latere longitudinis. « CASAUB. — *Ibid.* τούτων δ' ἐκτὸς περίστυλος ἐπεποίητο σύριγξ, ταῖς τρισὶ πλευραῖς. » Id est, *ultra istas, columnis* aliis *ad tria latera circumposi» tis, tres quasi pergulae confectae erant, longae quidem, sed » angustae.* Hoc declaratum voluit Callixenus voce σύ» ριγξ, non quod visum Dalecampio. Infra, hoc libro, » [pag. 205. d.] τῷ κοιτῶνι συνῆπτο στενὴ σύριγξ, κατὰ » πλάτος τοῦ κύτους χωρίζουσα τὴν γυναικωνῖτιν. « IDEM. — Dalecampius sic converterat: *Extra haec fossione depressus locus erat, columnis cinctus a tribus lateribus.* In eamdem cum Casaubono sententiam locum istum Gallico sermone sic reddidit VILLEBRUNE: *En dehors de ces colonnes regnoit, sur trois cotés, un peristyle, qui formoit avec ces colonnes une galerie étroite, & couverte en forme de voute.* Quod

vero dicit idem Interpres, non vidisse Casaubonum vitium quod vulgatae insit scripturae; legendum enim esse περίστυλος ἦν, ᾧ μὴν ἐπεποίητο ϑυρ. &c. id quidem quid qualeve sit, ipse viderit. Nescio an ᾧ ἐπεπεποίητο voluerit. *Ibid.* αὐλαίαις περιείχετο φοινικίναις. φοινίκαις ed. Caf. 2. & 3. operarum errore. *Ibid.* ἐπὶ δὲ τῶν ἀνὰ μέσον χωρῶν. χώρων edd. & ms. *A.* Recte vero monuit CASAUBONUS: » Scribe χωρῶν. Est enim a χώρα, » non a χῶρος. Mox [lit. e.] ἐν δὲ ταῖς ἀνὰ μέσον χώραις.« — Sic rursus continuo deinde, ἐν δὲ ταῖς ἐπάνω τούτων χώραις. Multa hoc loco praetermisit Epitomator.

d μυῤῥίναις καὶ δάφναις, ἄλλοις τε ἐπιτ. Sic edidimus ex ms. *A.* Perinde erat, sed tamen veterum librorum auctoritate carebat, quod antea sic edebatur, μυῤῥίναις τε καὶ δάφναις καὶ ἄλλοις ἐπιτηδ. *Ibid.* Ἡ γὰρ Αἴγυπτος καὶ διὰ τὴν τοῦ περιέχοντος ἀέρος εὐκρασίαν. » Obtinuit apud » Graecos, ut ὁ περιέχων dicatur *aër.* Quare vocem ἀέ» ρος tollas licet. Sed cum vetustioribus locutus est Athe» naeus, [quin potius Callixenus,] Aristotele, Theo» phrasto, aliis. Quod ait de aëre Aegypti, & coeli tem» perie floribus apta, notum ex Theophrasti & Plinii te» stimoniis. Huius quidem iudicio *terrarum omnium accom» modatissima unguentis Aegyptus, copiâ rosae.* lib. XIII. cap. » 3. [sect. 6.] Sed minus odoratas esse rosas Aegyptias » caeterosque flores satis constat.« CASAUB. — Confer Lexic. Polyb. in Περιέχον, & Adnot. ad Polyb. III. 36, 6.

e εἰς τὸ τῆς σκηνῆς ἔδαφος κατεπέπαστο χύδην. » Eclo» garius videtur legisse κατέσπαστο. Ait enim, τὸ τῆς » σκηνῆς ἔδαφος ἀπετέλει πρόσοψιν λειμῶνος ἄνθεσι χύδην » κατασπασθέν.« CASAUB. — In posterioribus Animadversionum Casauboni editionibus recte adiicitur: » Non probo.« — Sane: si sic scripsit Eclogarius, absurde scripsit. At recte noster quidem ms. *Ep.* καταπασθὲν habet, non κατασπασθέν.

AD CAP. XXVI.

ἐπὶ μὲν τῶν τῆς σκηνῆς παραστάδων. *In tentorii vestibulo* vertit Dalecampius. Et potest quidem vocabulum παραστὰς in singulari numero nonnumquam (ubi, ut Vitruvius VI. 10. docet, idem valet ac προστὰς, quod deinde pag. 205. a. & 206. a. occurrit) recte *vestibulum* intelligi.

Sed παραστάδες in plurali paulo aliter interpretandae vi- e
dentur. Sunt nempe vel τῶν θυρῶν παραστάδες, qui aliàs
σταθμοὶ, *ianuarum poſtes* vel *antae*, ut docet Pollux, I.
76. vel magis generatim, ut interpretatur Heſychius, οἱ
πρὸς τοῖς τοίχοις τετραμμένοι (niſi in hoc verbo mendum
ineſt) κίονες, id eſt, ſi recte accipio, *columnae* vel *colu-
mellae quae ſecundum murum* (*extrinſecus*) *decurrunt*. Itaque
παραστάδες poſſunt quidem eſſe in veſtibulo, ſed & cir-
ca totam domum. Confer Hemſterhuſ. ad Polluc. X. 25.
not. 41. & Valcken. ad Phoeniſſ. vs. 418. Et videntur
hoc loco intelligi *poſtes* ſive *columellae* aut *antae*, quibus
ſuſtinebatur ſyrinx illa, quam toti tabernaculo a tribus
lateribus extrinſecus circumductam paulo ante dixerat
auctor.

ζῶα μαρμάρινα, quae mox commemorantur, non mo-
do ſunt *animantium effigies*, ut vertit Dalecampius; certe
non ſolum *beſtiarum*: ſed promiſcue beſtiarum & homi-
num, atque etiam heroum deorumque (ut qui hominum
figurâ finguntur) effigies: adeoque generatim *ſimulacra*,
ſigna, *ſtatuae*: de quo in *Monumenti Gabini della villa Pin-
ciana* monuit VISCONTI, vir doctiſſimus, gente Romanus,
animo civitateque hodie Gallofrancus. Sic certe continuo
deinde nominantur etiam τραγικὰ καὶ κωμικὰ καὶ σατυ-
ρικὰ ζῶα, ἀληθινὸν ἔχοντα ἱματισμόν. Sic & ζώδια, pag.
197. b. ſunt *cuiusvis generis* (pictae) *figurae*.

πίνακες τῶν Σικυωνιακῶν ζωγράφων. » Dalec. *pictorum
» Sicyoniorum tabulae*. Sed aliud eſt Σικυωνίων, *Sicyoniorum*:
» aliud Σικυωνιακῶν, vel, ut habent membranae, Σικυω-
» νικῶν: *ſimilium Sicyoniis*. Ac fortaſſe ζωγραφιῶν ſcriben-
» dum, & de *picturis Sicyonii generis* cogitandum. Divide-
» batur enim pictura in genera, Helladicum, Aſiaticum,
» & Sicyonium, cuius auctor Eumolpus [*immo*, Eupom-
» pus] Sicyonius.« CASAUBONUS. — Vide Plin. XXXV.
cap. x. ſect. 36. num. 7. Ad editam ſcripturam Σικυωνια-
κῶν nihil ex noſtris membr. *A*. adnotatum. Σικυωνικῶν ve-
ro habet ms. *Ep*. In ζωγράφων conſentit codex uterque.
Poſſeſſivum nomen, ad urbem Σικυῶνα pertinens, nullum
adnotatum eſt in Stephani Byzantini Epitome.

εἰκασίαι παντοῖοι. Adiectivum παντοῖος, quod ſciam, f
non ut communis generis uſurpatur. Quare mendoſam
iſtam ſcripturam cenſeo: quam tamen & membranae no-
ſtrae tueri videntur. In *Epit*. deſunt haec: & reliqua bre-

f viter perstricta. Nam post *ζωγράφων* statim sic pergitur: *ἄντρα τε ἐν αὐτῇ κατεσκεύαστο· καὶ ἐν τοῖς ἄντροις νύμφαι. κατὰ δὲ τὸ ὑψηλότατον τῆς ὀροφῆς ἀετοὶ &c.*

αἱ δὲ, μυθικὰς διαθέσεις. »Quaedam [continent] *fabularia argumenta*; id est, *ex fabulari historia petita. διάθεσις* est *descriptio*, ut recte vertit Dalec. Ad primum librum Strabonis eam vocem exposuimus. [Ad Strabon. I. pag. 9. ed. Casaub.] In subiecta pompae descriptione ait Callixenus, [infra, pag. 201. f.] *multas in ea fuisse διαθέσεις ἀκοῆς ἀξίας*, id est, *multas rerum variarum εἰκασίας dignas narratu.* Et paulo post de Polemone Periegeta scribit, [Athenaeus, p. 210. a.] eum *ἐξηγήσασθαι διάθεσιν ἐν Φλιοῦντι*, id est, *exposuisse argumentum tabulae cuiusdam*: cuiusmodi erant quas Philostratus interpretatur in Iconibus.« CASAUBONUS.

θυρεοὶ περιέκειντο ἐναλλὰξ ἀργυραῖ τε καὶ χρυσαῖ. — »Imo *ἀργυροῖ τε καὶ χρυσοῖ.* Neque enim alio genere vocem *θυρεὸς* usurpare, opinor, voluit, quam omnes alii. Aut figura est *πρὸς τὸ σημαινόμενον*: & referendum ad vocem *εἰκασίαι.*« CASAUB. *Ibid. ἐν δὲ ταῖς ἐπάνω τούτων χώραις, οὔσαις ὀκταπήχεσιν, ἄντρα κατεσκεύαστο.* Vertit Dalecampius: *Supra hunc utrumque locum antra excavata fuerant, octo cubitorum*; quasi legisset, (quod etiam suspicari licebat) *ἐν δὲ ταῖς ἐπάνω τούτων χώραις οὔσαις, ὀκταπήχη ἄντρα κατεσκ.* At id quidem perinde erat: nec idcirco solicitanda vulgata scriptura. *Ibid.* Cum *ἓξ ἑκατέρᾳ πλευρᾷ* ederetur, monuit CASAUB. »Scripti melius [*ἓξ*] *ἐν ἑκατ. πλ.*« — Eam scripturam nos ex nostris membranis recepimus.

»*συμπόσιά τε ἀντία ἀλλήλων αὐτοῖς τραγικῶν τε καὶ κωμικῶν καὶ σατυρικῶν ζώων, ἀληθινὸν ἐχόντων ἱματισμόν.* Facessit mihi negotium vox *αὐτοῖς*: quae referri alio non videtur posse quam ad nomen *ἄντρα* proxime praecedens. Lego *ἐν αὐτοῖς*, vel *παρ' αὐτοῖς*: ut intelligantur *coenationes* istae *in antris* fuisse compositae de queis modo est dictum: vel *iuxta antra & ad illorum latera*. Sed *in ipsis* potius *antris* locatas arbitror eo situ, ut se invicem respicerent. *ζῶα* appellat *simulacra integra satyrorum & personarum tragicarum ac comicarum.* Alioquin erat usitatius *πρόσωπα* dicere; ut mox, *πρόσωπά τε σατυρικὰ καὶ κωμικὰ καὶ τραγικά.*
a Quod addit, *ἀληθινὸν ἐχόντων ἱματισμὸν*, hoc vult:

F 4

» *has personas ornatas fuisse ut cuique earum conveniebat*, a » *vestibus veris, non simulatis.* σκευὴν propriam huiusmodi » personis docent nos Iulius Pollux libro quarto, [cap. » 18. sect. 115 & sqq.] & poëtarum interpretes. Dale- » campius lectionem aliam commentus est sibi & secutus.« Casaubonus. — Nempe *ζῶα vivos homines* Dalecampius intellexerat: de quo ipso vocabulo ζῶα confer quae paulo ante notavimus. Probavi autem Casauboni illam emendationem ἐν αὐτοῖς, quae & sententiam efficere planissimam videbatur, (nempe, *in ipsis antris* simulata effigurataque erant *istarum personarum convivia;*) & facillimam explicationem habebat erroris librariorum, cui occasionem dedisset litera ν, in quam desinit vox praecedens. De quo frequenti erroris fonte vide Lexicon nostrum Polyb. p. 211 sq. num. 8. & Indicem Graec. Epictet. p. 314.

κατὰ μέσον δὲ τῶν ἄντρων νύμφαι ἐλείφθησαν, ἐν αἷς ἔκειντο Δελφικοὶ χρυσοῖ τρίποδες. » Lego νυμφαῖ' » ἐλείφθησαν, ἐν οἷς. *Sacra Nymphis loca* appellabant » νυμφαῖα: de iis accipio haec verba: etsi diserte scri- » ptum etiam in Epitoma Νύμφαι, & ἐν αἷς: quod quo- » modo exponi recte possit non intelligo.« Casaub. — Quod ait vir doctus, in Epitoma pariter non modo Νύμφαι scribi, sed & ἐν αἷς; imprudenti excidisse hoc postremum videtur. In nostro certe codice Epitomae, in quo nihil usquam desiderari memini, quod ex Hoescheliano codice adfertur, νύμφαι quidem scribitur, sed sequentia verba praetermissa. Vulgatum νύμφαι defendens Villebrunius, commode Gallico idiomate *enfoncemens* aut *niches* interpretatus est: modo illius usus in Graecorum sermone obtinentis exemplum aliquod aliud, praeter hoc ipsum quod in quaestione versatur, protulisset: quod quidem nusquam reperitur. Fortasse tamen, cum doceant Hesychius & Pollux, (ille, in Νύμφη: hic lib. II. sect. 90.) νύμφην vocari *cavitatem* illam quae in hominis facie *inter labium inferius & mentum est*: coniectare inde licuerit, etiam alia quaedam *cavitatum* genera, & sigillatim *cavitatem* talem *in muro vel pariete*, de qua hic agi videtur, eodem nomine insigniri potuisse.

ἀμφίταποι ἁλουργεῖς ὑπέστρωντο τῆς πρώτης ἐρέας. b » Dalecamp. emendavit τῆς πρ. ἡμέρας. Mirum quid ho- » minem doctum moverit: nam, *tapetes* τῆς πρώτης ἐρέας, » id est, *e lana praestantissima*, cur ei displicerent, caussa

b » non erat. Theocritus in ſimilis pompae deſcriptione ta- » petes ſimiliter laudat. (Idyll. XV. 125 ſq.)

» Πορφύρεοι δὲ τάπητες ἄνω μαλακώτεροι ὕπνω
» ἁ Μίλητος ἐρεῖ, χ'ὠ τὰν Σαμίαν καταβόσκων. « Casaubonus. — Cum vitioſe ἀλουργοῖς in ed. Baſ. legeretur, monuit H. Stephanus in Theſ. Graec. ling. T. I. col. 1902. e. f. reponendum vel ἀλουργοὶ vel ἀλουργεῖς. Et ἀλουργεῖς tacite correxit Caſaubonus, quam ſcripturam recte tenuerat editio Ven. cum msstis. Dalecampium fortaſſe turbaverat, quod vocabulum ἡ ἐρέα, pro τὸ ἔριον vel τὰ ἔρια (*lana*) uſurpatum, haud admodum frequentatum aliàs, nonniſi ex uno hoc loco in Henr. Stephani Theſauro adnoratum reperiſſet: & miratus etiam equidem eram, cum apud neminem veterum Grammaticorum commemoratam eam vocem reperirem. Eſt tamen ea Straboni frequentata: apud quem lib. V. 197. b. nominatur ἐρέα μαλακή: rurſusque VI. 284. c. ἡ δ' ἐρέα μαλακωτέρα: itemque in plurali numero apud eumdem, XII. 568. c. ἡ χώρα πρόβατα ἐκτρέφει θαυμαστῶς, τραχείας δὲ ἐρέας. Sed & apud Noſtrum alio loco occurrebat, haud multo poſt hunc locum in quo verſamur, in deſcriptione prodigioſae navis Hieronis, p. 209. a. ubi mireris vocem ἐρεῶν ab ipſo doctiſſimo Caſaubono eſſe eiectam, & *lanam* cum Dalecampio in *carnem* mutatam. Sicuti *praecipua*, *praeſtantiſſima* lana, ἡ πρώτη Graece dicitur: ſic paulo ante, πρῶτοι τεχνῖται dicti ſunt *praecipui artifices*.

τὴν εὐγραμμίαν τῶν ἐνυφασμένων ἔχουσαι ζῳδίων. Vide quae paulo ante de vocabulo ζῷα ad pag. 196. e. adnotavimus. *Ibid.* ἐπ' ἀργυρῶν διέδρων. » Vocat διέδρους, *re- » poſitoria tripodum, quae binos ſimul capiebant.* Sic δίφρος » proprie *ſedile duorum capax.* « Casaub. — Pro διέδρων, corrupte δένδρων eſt in noſtro ms. *Ep.* *Ibid.* καταχύσεις ἴσαι. Poſſis *labra* intelligere vel *pelves maiores*, in quas effundatur quod effuſum velis. Sed malim *urceos* reponi, quod hic Dalecampius poſuerat; aut *gutta* vel *gutturnia*, quae aliàs κατάχυτλα aut πρόχοοι dicuntur; nempe *vaſa quibus aqua manibus infunditur.* Vide Heſych. in Προχοΐδιον, & in Προχόῳ: e quo perſpecte hoc vocabulum interpretatus eſt Henr. Stephanus.

c ἑτέρα κλίνη πρὸς τὴν τῶν κυλικίων καὶ ποτηρίων, τῶν τε λοιπῶν τῶν πρὸς τὴν χρῆσιν ἀνηκόντων καὶ κατασκευασμάτων, ἔκθεσιν. » Alia lectio eſt, κυλικείων: id

» erit, *vasorum potoriorum*, *& thecis suis contentorum*, *& ex-* c
» *tractorum*. Quid sit κυλικεῖον exponitur libro XI. Sed non
» displicet κυλικίων. Mox tolle particulam καὶ ante κατα-
» σκευασμάτων. « CASAUBONUS. — De delenda καὶ particula recte utique monitum: nisi fortasse καὶ κατεσκευασμένων, pro καὶ κατασκευασμάτων, oportuit. Caeterum peraptum vocabulum est κατασκευάσματα, de varii generis *vasis* & *utensilibus*. Vide Lexic. Polyb. pag. 336 sq. num. 3. Quonam in codice κυλικείων repererit Casaubonus, nescio. Veteres quidem nostrae membr. cum editis in κυλικίων consentiunt. Epitomator vero in suo exemplari videri potest κυλίκων reperisse. At ille quidem ab istis verbis, ἐπ' ἀργυρῶν διέδρων, omissis mediis, statim ad ista perrexit, Τῶν δὲ κυλίκων τὴν κατὰ μέρος κατασκευὴν &c. Κυλίκιον diminutivum est vocabuli κύλιξ. Κυλικεῖον est *repositorium*, *theca vasorum potoriorum*, quem uno nomine *abacum* Cicero dixit in Verr. IV. 16. Confer Nostrum, IV. 148. a. & ibi notata. Vox κλίνη quamnam potissimum vim habeat hoc loco, haud satis video: & eo magis importune hîc posita mihi visa erat, quod paulo ante consueto suo & propemodum constanti significatu de *lectulo* usurpata legebatur. Nec tamen aliud satis probabile, quod illi substituere possem, occurrebat.

τὴν μὲν κατὰ μέρος κατασκευὴν, καὶ τὰ γένη, μακρὸν ἐπεφαίνετό μοι δηλοῦν. » Scripti libri διεφαίνετό μοι. Ait
» autem τὰ γένη, quia soliti veteres diversa poculorum
» genera habere quam plurima. Fidem fecerit undecimus
» huius operis liber. « CASAUB. — Scripturam ἐπεφαίνετο cum editis recte tenet ms. *A*. διεφαίνετο habet ms. *Ep*. minus commode.

AD CAP. XXVII.

Ἡμεῖς δὲ, ἐπειδὴ τὰ κατὰ τὴν σκηνὴν διεληλύθαμεν. Haec sic scripta vetustae nostrae membr. *A*. dederunt. Antea in hunc modum edebatur huius capitis initium: Ἐπεὶ δὲ τῆς σκηνῆς τὴν κατασκευὴν διεληλύθαμεν: quod nescio iunioris-ne cuiusdam librarii, an primi editoris novationi debeatur. Epitomator quidem, tales transitiones orationis omittens, sic statim incipit: Ἡ δὲ πομπὴ ἤγετο *&c*. — » Percurrimus descriptionem regii taberna-
» culi: nunc ipsam pompam paulisper spectemus. Est au-

c » tem *πομπὴ*, *traductio* aut *transvectio* (Graeci id dicunt » πέμπειν, vel πομπεύειν, item παρέρχεσθαι, παριέναι » & διαφέρεσθαι) *per publicas urbis vias*, a loco certo in » certum locum, sive eundem, sive alium. In hac narra- » tione uterque terminus siletur, & ποῖ & πόθεν. Suspi- » camur nos, profectam pompam ab illa urbis parte ubi » fuit Ptolemaeo structum tabernaculum, in eius Dei tem- » plum esse perductam, cui ille honos habebatur prae- » cipue. Quà ducta fuerit, non praetermittitur. ἤγετο διὰ » τοῦ κατὰ τὴν πόλιν σταδίου. De hoc *stadio* facit Strabo » mentionem libro ultimo.« Casaubonus. — Ἑπτα- στάδιον Strabo vocat, lib. XVII. pag. 792. a. & pag. 794 extr. & sq. Caeterum commode facturus erat Athenaeus, si de occasione & consilio, quo mirifica haec pompa a Ptolemaeo instituta est, (de quo haud dubie non tacuerat Callixenus) nonnnihil nobis aperuisset. Sic ratio nonnullorum ex his, quae in sequente narratione commemorantur, quae nunc obscuriora sunt, planius intelligi posset. Diis omnibus honorem esse habitum videmus: praecipuam vero quamdam Bacchi rationem fuisse habitam ex eo colligas, quod, quae ad huius Dei pompam pertinebant, ut prae caeteris mirabilia & magnifica, singulari quadam diligentià exponenda Callixenus duxerit. At certe quidem, festo tam incredibili adparatu & magnificentia celebrando, rem quamdam singularem occasioni fuisse consentaneum est. Eam rem, probabili coniecturâ, his verbis exposuit Lebeau, loco supra laudato: *Ptolémée Soter, le premier des Lagides, après un regne de trente-huit ans, céda la couronne à Philadelphe, fils d'un second lit, au préjudice de Ptolémée-Ceraune, l'ainé des fils qu'il avoit eu d'Euridice, sa première femme. Philadelphe reconnut une si flatteuse préference, en rendant à son père les honneurs divins dès son vivant. Il paroit que c'est l'objet de cette cérémonie. Soter & Bérénice y sont traités à l'égal des dieux, & la fête se termine par des jeux où on leur consacre un grand nombre de couronnes d'or.* Quod vero *Bacchi pompa* in hac celebritate fuerit omnium magnificentissima, id fortasse simili quadam ex ratione factum, quâ aliâs subinde, ubi vivo homini honores divini sunt habiti, finxerunt adulatores, Bacchum sub illius hominis forma denuo adparuisse hominibus. Sic quidem (ne ab eis, qui a Nostro commemorantur, discedamus) Mithridatem *novum Bacchum* salu-

tatum esse legimus eodem hoc libro V. p. 212. d. (conf. Cic. pro L. Flacc. cap. 25.) eamdemque adpellationem & M. Antonius & Caius Caligula adfectasse perhibentur, IV. 148. c. d.

πρώτη δ' ἐβάδιζεν Ἑωσφόρου &c. » πρώτη, *prima pompa*, d
» *primum ferculum. Luciferum* stellam, diem ducentem, in » tabula expresserant: ei tabulae principem locum inter » omnia pompae fercula tribuerunt. καὶ γὰρ, ait, ἀρχὴν » εἶχεν ἡ πομπὴ καθ' ὃν ὁ προειρημένος ἀστὴρ φαίνεται » χρόνον: *quia duci coepit pompa quo tempore oritur Lucifer:* » haec satis declarant, si attendissent viri docti, praece- » dentia πρώτη δ' ἐβάδιζεν Ἑωσφόρου. Par & similis ratio » eius quod statim sequitur, *desiisse pompam sub Vesperi* » *exortum; propterea agmen clusisse illius stellae simulacrum.* » Sic enim accipienda ista minime obscura verba, τὴν δὲ » τελευταίαν Ἑσπέρου συνέβαινεν εἶναι· τῆς ὥρας εἰς τοῦτον » συναγούσης τὸν καιρόν. Deest etiam hic nomen πομπὴ, » ut saepissime in hac narratione. Atque in huiusmodi lo- » cis πομπὴ non id significat quod ante diximus; sed *res sin-* » *gulas in pompa transvectas*, sive, ut Latini loquuntur, » *singula pompae fercula.* Sic πρώτην vel δευτέραν ἱστορίαν » Graeci, *primam vel secundam Historiam Latini*, appellant » Historiae partem primam aut secundam. Sic etiam in- » tellige quod scribit de secunda pompa, ἔπειθ' ἡ τοῖς βα- » σιλέων γονεῦσι κατωνομασμένη: *sequebatur Luciferi simu-* » *lacrum, ferculum divis parentibus regis & reginae sacrum.* « CASAUBONUS. — Regina Arsinoë erat, uxor eademque soror Ptolemaei Philadelphi: parentes, Ptolemaeus primus, cognomine Soter, & Berenice; qui tum adhuc in vivis erant, ut ex pag. 203. a. intelligitur: confer quae paulo ante de occasione huius celebritatis monuimus. Pro κατωνομασμ. in contextu codicis *Epit.* est ἐπωνομασμένη, sed inter lineas ab eadem manu κατω superne scriptum. Paulo superius, ubi legitur καθ' ὃν - - ἀστὴρ φαίνεται χρόνον, Hoeschelius χρόνιος pro χρόνον adnotavit. Quae si coniectura fuit docti viri, parum erat ea felix: si in suo cod. Epit. ita invenit, erraverat librarius. In nostro quidem *cod. Ep.* haud dubie χρόνον scriptum, quamquam terminatio vocis compendiose indicata magis, quam expressa. Insolentior dein videri poterat dictio illa, τῆς ὥρας εἰς τοῦτο συναγούσης τὸν καιρόν. Simili vero ratione & verbo συνάγειν & συγκλείειν Polybius usus est,

d cuius loca cum hoc conferenda in Lexico Polybiano indicavimus.

Μετὰ δὲ ταύτας αἱ τῶν Θεῶν &c. »Deinde auctor multas pompas in unum cogit, & ait, *μετὰ δὲ ταύτας αἱ τῶν Θεῶν ἁπάντων, οἰκείαν ἔχουσαι τῆς περὶ ἑκάστων αὐτῶν ἱστορίας διασκευήν.* Quae ita erant vertenda: *Post has* sequebantur *Deorum omnium pompae* (hoc est, imagines) *ornatu eo qui historiae cuiusque illorum conveniebat.* Poterat curiosus lector desiderare pleniorem descriptionem huius partis, quae universae pompae fuit caput: continebat enim Deorum omnium simulacra, fercula, tensas, & totius veterum theologiae ad vivum expressam imaginem. Supersedet tamen Callixenus narratione hac; contentus indicasse cupido lectori, unde possit reperitare quod hic non invenit. Sic enim ille: *τὰ δὲ κατὰ μέρος αὐτῶν εἴ τις εἰδέναι βούλεται, τὰς τῶν πεντετηρίδων γραφὰς λαμβάνων ἐπισκοπείτω. Si quis,* ait, *singula pompae huius scire cupit, sumat in manus tabulas illas, quibus quinquennalis* ludicri Olympici *solennitas depingi solet, atque eas intueatur.* Quasi dicat auctor, & in ornandis Deorum omnium simulacris, & in ordine quo producta est cuiusque effigies, & uno verbo in caeteris omnibus ad Deos spectantibus, idem plane servatum in hac Ptolemaei pompa, atque Olympiae cum celebratur ludicrum Olympicum. Πεντετηρίδων γραφὰς interpretamur *pictorum tabulas quarum argumentum erat celebratio alicuius penteteridis.* Notamus & alibi de hoc genere tabularum. Sed non sunt praetermittenda hoc loco Athenaei verba e libro XII. [pag. 534. d.] Ἀφικόμενος δ' Ἀθήνησιν ἐξ Ὀλυμπίας [ὁ Ἀλκιβιάδης] δύο πίνακας ἀνέθηκεν, Ἀγλαοφῶντος γραφήν· ὧν ὁ μὲν εἶχεν Ὀλυμπιάδα καὶ Πυθιάδα στεφανούσας αὐτόν· ἐν δὲ θατέρῳ Νεμέα ἦν καθημένη, καὶ ἐπὶ τῶν γονάτων [αὐτῆς Ἀλκιβιάδης,] καλλίων φαινόμενος τῶν γυναικείων προσώπων. Etsi autem in multis Graeciae locis πενταετηρικοὶ ἀγῶνες celebrabantur, tamen omnium Penteteridum longe nobilissima fuit Olympica, quae ineunte quinto quoque anno incredibili frequentia hominum maximoque apparatu agitabatur. Quod si iudicii non fallimur, putamus etiam istam pompam Ptolemaicam agitatam esse occasione festi cuiusdam quinquennalis. Quod etiam arguere videtur illa *Penteteridis* effigies, quae inter caetera di-

»citur paulo post [p. 198. b.] fuisse gestata.« CASAUBONUS. — At, cur, quod de *pictis tabulis* ait Callixenus, ad *Olympicas Penteteridas* maxime referret Casaubonus, nulla fuisse caussa videtur: neque enim apud ullum scriptorem tale quid de Olympicis ludicris memoratur, nec huc magnopere facit id quod de *Alcibiadis tabulis pictis* ex Nostri libro XII. protulit vir doctus. Quum (ut perspecte ipse monuit) veri sit simile, quinto quoque anno tales quosdam ludos Alexandriae esse peractos, quales nunc maiori quodam & singulari prorsus adparatu peracti commemorantur, quidni intelligamus, iussu Ptolemaei totam illorum ludorum rationem picturis fuisse descriptam? ad quas picturas (cum in Alexandrina bibliotheca exstarent, quumque exempla earumdem in aliis etiam fortasse bibliothecis aut museis descripta reperirentur) nunc, quod ad reliquorum Deorum pompam spectat, lectores suos remittens Callixenus, *Bacchicam* potissimum *pompam* describit, quae prae caeteris singulari adparatu eo tempore, de quo agitur, instituta est. d

Σιληνοί. Tenere vel restituere potius debui codicum nostrorum scripturam; quamvis sciam esse viros doctos, qui alteram scripturam Σειληνοὶ huic praeferant. Vide Perizon. ad Aeliani Var. Hist. lib. III. cap. 18. & cap. 40. Nihil vero opus esse putavi, ut ad istud nomen notam numeralem β'. vel vocem δύο adiiceremus, quemadmodum praeceperat noster CASAUBONUS DE Satyrica Poësi lib. I. cap. 2. ubi caeteroquin de munere Silenorum in fabulosa poësi, ut Satyrorum epistatis, multa docte disputantur. *Ibid.* λαμπάδας φέροντες κισσίνας διαχρύσους. »Scribunt libri veteres βυσσίνας; non, ut »editum est, κισσίνας. De ellychnio e bysso possis intel»ligere.« CASAUB. — In Aegianis lectionibus ista scriptura ut ex cod. msto ducta adnotatur: quam esse mendosam non est dubitandum. Veram scripturam tenet uterque noster codex, itemque alii duo Parisini, teste Villebrunio. e

κισσίνοις καὶ χρυσοῖς κλωσὶ διακεκοσμημένα. Editam olim lectionem κέωσι asterisco ut mendosam notaverant ipsi editores, qui eam receperunt. Ad illam haec pertinet animadversio CASAUBONI: »Exarata manu lectio »habet καίωσι: quod non minus corruptum quam illud »κέωσι. Fortasse scribendum κίοσι, ut interpretes: [au-

e » *reis columellis*, Dalec. & Natalis Comes.] vel ut cense» mus nos, κανόσι. Cogita lector ingeniose! Mihi qui» dem emendatio perplacet; non quia nostra est, sed » quia vox κανὼν huic loco aptissima videtur. Sic voca» bant in operibus cuiuscunque materiae extantia a reli» qua superficie ornamenta, quae quidem in longum pro» ducerentur in modum *regulae*. Sic φακοὺς dixerunt, in » lectis pedum & similibus operibus, ornamenta quaedam » lenticularis formae: de quibus plura observamus alio » loco. Dixi extantia; quae enim non extant in longum » producta, *virgae* appellantur: ideo operibus textis ῥάβ» δους παρυφαίνεσθαι scribit Pollux; unde *virgata sagula* » Virgilio: sed & ῥάβδοι quae eminent dicuntur, ut in » illis ostreis quae appellant Graeci τραχυόστρακα & ῥαβ» δωτά. « — Mihi unice probatum certissimumque visum est κλωσὶ, (a κλὼν, κλωνὸς, *ramus*, *surculus*) quod ex Adami coniectura merito laudavit adoptavitque *Villebrunius*. Quod vero idem Villebrune adfirmat, κανόσι illud, quod Casaubonus proposuit sibique tribuit, non ipsius, sed Natalis Comitis esse inventum; ecce iterum, quam proterve illudere lectoribus suis non desinat ille homo! Evolve enim Natalis Comitis versionem, p. 81. haec ipsa verba reperies: *ferebantque sex cubitorum thuribula aureis hederaceis columellis ornata*. Qui sic interpretatur, is sane non κανόσι, sed κίοσι, in animo habuerat.

αὗται δὲ πολὺν κόσμον χρυσοῦν περικείμεναι. Inficete omnino & importune h. l. αὗται repetebatur: pro quo haud dubie αὐταὶ (id est, *ipsae*) fuit ponendum. Persaepe permutandis simillima ratione duobus illis pronominibus peccarunt vel librarii vel editores. Vide Polyb. V. 44, 11. X. 9, 7. X. 10, 7. & mox infra apud Nostrum p. 198. f.

f *Mox* deinde, consulto tenui κατειλημένον a Casaubono sic editum, ubi editiones veteres cum msstis κατειλημμένον dabant. Vide notata ad pag. 196. c. *Paulo post*, pro ἐπὶ χρυσῶν μαζονόμων esse in Epitoma ἐν χρυσοῖς μαζονόμοις adnotavit Casaub. Sic quidem & noster ms. *Ep.* Sed id perinde est, & Epitomatoris arbitratu ita positum. De vocab. μαζόνομος vide ad IV. 149. a. *Ibid.* τὰ δὲ σώματα οἱ μὲν ἐκέχριντο ὀστρείῳ. Sic percommode ed. Ven. & Bas. cum ms. *Ep. inuncti, illiti erant*. (Nec aliud debuerat ms. *A.* in quo ἐκέχρηντο.) Quod cur in ἐκέχρων-

το mutaret Casaubonus, nil opus erat. Sed hoc fortasse ex Italico quodam msto enotatum ille repererat; quod & in ms. Paris. Hermolai Barbari legitur, teste Villebrunio.

ἔφερον δὲ καὶ οὗτοι στέφανον χρυσοῦν ἐξ ἀμπέλου καὶ a
κισσοῦ εἰργασμένον. Omisit ista verba Epitomator: vetustae autem membranae (quod sciam) id, quod adhuc edebatur, tuentur, στέφανον χρυσοῦν ἐξ ἀμπέλου καὶ χρυσοῦ εἰργ. Qua scriptura non offensum fuisse Casaubonum mireris. Haud dubie aut χρυσοῦν erat delendum, aut pro χρυσοῦ aliud ponendum. Praestabat autem posterior ratio, & in promtu erat κισσοῦ pro χρυσοῦ reponere: ut *corona* intelligeretur *aurea, ex vite & hedera confecta*, nempe ita elaborata ut *ex palmitibus & hederae surculis aureis* contexta videretur. Baccho non minus hederam, quam vitem, sacram norunt omnes: & *hederacearum coronarum ex auro* in tota hac narratione mentio frequentissima. Plane vero *iunctam in eadem corona hederam cum vite* rursus videmus pag. 200. d. στέφανον κισσοῦ (id idem valet ac ἐκ κισσοῦ) καὶ ἀμπέλου χρυσοῦν. Quod vero ait hoc loco auctor, ἔφερον δὲ καὶ οὗτοι στέφανον &c. id sic accepit Villebr. quasi *quilibet illorum satyrorum talem coronam manu sua gestasset.* Id si dicere auctor voluisset, haud dubie vel ἔφερον δὲ καὶ τούτων ἕκαστος στέφανον scripturus erat, vel ἔφερον δὲ καὶ οὗτοι στεφάνους. Immo vero (quod perspecte etiam DUTHEIL vir doctus monuit) intelligenda *una maior corona*, quam illi iunctâ operâ gestarent. Neque nos turbare debet incredibilitas rei: unam perhiberi auream coronam tantae molis, ad quam gestandam quadraginta satyrorum manibus fuisset opus. Nam & paulo inferius (pag. 202. d. e.) memoratur non modo corona aurea trium cubitorum altitudine, sedecim cubitos in circuitu habens, sed & alia cui circuitus erat cubitorum octoginta. Praeterea non est necesse, ut omnes quadraginta satyros simul gestasse hanc coronam putemus: poterant enim eâ operâ alternis etiam vicibus fungi. Quod si quis vero quaerat, an coronae omnes aureae, vasaque omnia aurea, quae in hac narratione commemorantur, ex mero solido fuerint auro; mihi id parum liquere profiteor: sed vero simile videri dicam, nonnullas illarum rerum fulsisse quidem auro, at nonnisi *inauratas* fuisse. Sed utcumque statuas, tam mira utique & incredibilis his nostris diebus videri debet huius

a pompae magnificentia, ut recte pronunciaverit LEBEAU in praedicta Commentatione pag. 107. cum ait: *Si l'on peut ajouter foi à ce récit, on en concluera, qu'il falloit qu'après la mort d'Alexandre les Ptolémées eussent eu en partage les plus grandes richesses de la Perse & des Indes, & que tout ce qu'il y a aujourd'hui d'or, d'argent, de pierreries en Europe, étant rassemblé, pourroit à peine fournir à la décoration d'une fête si magnifique.*

ἐν πορφυραῖς χλανίσι καὶ κρηπῖσι λευκαῖς. Ad vulgatam scripturam χλαμύσι adnotavit CASAUB. »Invenio in membranis χλανίσι.« — Quibus ex membranis hanc scripturam enotatam repererit vir doctus, non declaravit nobis. Nostrae quidem vetustissimae χλαμύσι tenent: sed χλανίσι habet ms. *Ep.* Quorum de vocabulorum differentia qui quid veteres praeceperint Grammatici nosse cupit, is Pollucem adeat, X. 124. & Ammonium pag. 147. & Etymol. M. pag. 812. Denique de eorumdem vocabulorum usu consuli possunt quae post Hemsterhus. ad Polluc. in Addendis ad pag. 1304. post aliosque doctos Viros nuper disputavit Iacobs in Animadv. ad Anthol. Vol. I. Part. 1. pag. 24 sq. Mihi discrimen illud quod statuunt Grammatici, haud ita certum constansque visum est, quin suspicari liceat, saepe promiscue utrolibet vocabulo usos esse Graecos: quo facilius a librariis etiam permutari inter se potuerunt. Quidquid sit: eo minus dubitandum censui, quin scripturam χλανίσι hoc loco alteri praeferrem, quoniam paulo ante (p. 197. e.) pariter *Sileni* commemorantur, πορφυρᾶς χλανίδας ἠμφιεσμένοι, ubi nihil inter se discrepant libri. *Ibid.* γυνὴ περικαλλεστάτη κατὰ τὸ μέγεθος. γυνὴ περικαλλὴς habet ms. *Ep.* omissis reliquis. Nil mutant membr. *A.*

b στέφανον περσαίας. De *persaea* vel *persea*, arbore Aegypti propria, vide Harduin. ad Plin. XV. cap. 13. sect. 13. & uberiora si cupis, consule Theophr. Hist. Plant. IV. 2. & quae ad eum collegit Bodaeus a Stapel pag. 125 sq. & pag. 295 sqq. quibus adde quae disputavit Salmasius in libro DE Homonymis Hyles Iatricae, cap. 68. Editam h. l. scripturam περσαίας tenent *membr. A.* Sic & apud Aelianum scribitur, Hist. Anim. XI. 11. & 40. περσέας habet noster ms. *Ep.* quemadmodum scribitur apud Theophr. & Dioscoridem, itemque apud Strabonem lib. XVII. pag. 822. a. edit. Casaub. & p. 823. a.

b. Conf. Wesseling. ad Diodor. Sic. I. 34. At περσία, sive rectius περσεῖα, quae apud Nostrum commemorantur XIV. 649. a. & d. non sunt Aegyptiae Persaeae vel Perseae fructus, sed persica mala, *des pêches*. b

ἐκαλεῖτο δὲ αὕτη Πεντετηρίς. *Nomen huius erat Quinquennium.* Probabile est quod monuere docti viri, respectum habuisse personam hanc allegoricam ad temporis spatium quo exacto ludos illos, de quibus agitur, repetere constituerat Ptolemaeus. Confer quae ad p. 197. d. adnotata sunt.

Ὧραι τέσσαρες διεσκευασμέναι, καὶ ἑκάστη φέρουσα τοὺς ἰδίους καρπούς. Ἐχόμενα τούτων θυμιατήρια δύο κίσσινα ἐκ χρυσοῦ ἑξαπήχη. διεσκευασμένος, est *instructus, ornatus*: & sigillatim quidem, si nude ponitur id verbum, significat eum qui *ad bellum pugnamque instructus est*; ut apud Polyb. IV. 18, 3. IV. 71, 3. Qua ratione & elephantos qui *ad pugnam instructi* sive *armati* essent, διεσκευασμένους dictos supra vidimus, p. 194. f. Nunc ὧραι διεσκευασμέναι, nisi librariorum errore intercidit nonnihil, (verbi caussa πολυτελῶς, quod adiicitur pag. 195. c. aut aliquid simile,) intelligi debebunt ac si dixisset διεσκευασμέναι τῷ οἰκείῳ κόσμῳ, *quatuor anni tempora, suis quodque attributis instructum*: quod ipsum etiam aliquatenus indicatur proximis verbis, καὶ ἑκάστη φέρουσα τοὺς ἰδίους καρπούς. Quo loco quum sic vulgo ederetur διεσκευασμέναι, καὶ δύο κίσσινα ἐκ χρυσοῦ &c. monuit CASAUBONUS *in Animadv.* »Supple ex membranis, καὶ ἑκάστη φέ»ρουσα τοὺς ἰδίους καρπούς. ἐχόμενα δὲ τούτων θυμιατή»ρια δύο κίσσινα.« Eadem autem verba suo loco dedere nostrae *membr. A.* exceptâ δὲ particulâ post ἐχόμενα, quae nullo incommodo abesse poterat, quemadmodum & pag. 199. b. absque coniunctiva particula scribitur ἐχομένως ἤγετο κρατὴρ &c. Eademque particula h. l. in lectionibus Aegianis, quibus usus erat Casaubonus, non comparet, cum tamen reliqua verba adnotata sint sicut in nostris membr. *A.* leguntur. Codex noster *Ep.* quinque priora verba habet, usque καρπούς. Reliqua praetermisit cum pluribus quae sequuntur usque ὁ τῶν ἀνδρῶν. (lit. c.)

βωμὸς ἀνὰ μέσον τούτων τετράγωνος χρυσοῦς. Commodius hoc utique videri debuerat, quod ex coniectura sic scripsi. Si quis tamen vulgatum χρυσοῦ tenendum fuisse

contendat, non valde repugnem. Possit enim χρυσοῦ statui elliptice pro ἐκ χρυσοῦ positum; quemadmodum pag. 200. d. ait στέφανον κισσοῦ, pro ἐκ κισσοῦ: & paulo inferius, τοὺς τοίχους δ' εἶχε κυπαρίττου, pag. 207. e. pro ἐκ κυπαρίττου: & ἦν χάραξ κύκλῳ τῆς νεὼς σιδήρου, pag. 208. d. pro ἐκ σιδήρου: aliaque similia. Posteriori tamen quem citavi loco offensus ista scriptura Epitomator, σιδήρεος pro σιδήρου posuit. *Ibid.* οἱ δὲ καρχήσιον. De *carchesio* poculo vide lib. XI. p. 474 sq. Confer mox paulo inferius, *lit. e.*

c Φιλίσκος ὁ ποιητὴς, ἱερεὺς ὢν Διονύσου. PHILISCUS Corcyraeus, poëta tragicus: qui Φίλικος nominatur apud Hephaestionem pag. 30 extr. & seq. De eo vide Suidam h. v. & quae ibi notavit Küsterus. *Ibid.* Δελφικοὶ τρίποδες. De *tripodibus* ad formam *Delphici tripodis* fabricari solitis, quae consueta etiam choragorum in Dionysiis apud Athenienses dona fuere, praeter alios consulendus Spanhemius ad Callimachi Hymn. in Delum, vs. 90. laudatus Wesselingio ad Diodor. Sicul. XVI. 26. & Casaubonus ad Suetonii August. cap. 52. *Ibid.* ὁ μὲν παιδίσκων. Recte in contextum hoc recepit Casaub. quod iam in ora posuerat editor Basileensis. Corrupte παιδίσκος ed. Ven. & Bas. cum ms. *A.* In Epit. haec desunt, ut paulo ante monui.

AD CAP. XXVIII.

τετράκυκλος πηχῶν τεσσαρεσκαίδεκα. »Numerum au»gent MSS. in queis πηχῶν ιζ'. *cubitorum XVII.*« CASAUB. — Vulgatum tenent membr. *A.* itemque ms. *Ep.* in quo πηχῶν ΙΔ'. notis numeralibus. Ad τετράκυκλος intellige ἀπήνη. *Ibid.* ἄγαλμα Διονύσου. Ad editam olim scripturam Διονυσίου nihil ex *ms. A.* enotatum: recte vero Διονύσου exaratum video in ms. *Ep.* Mox quod ait χιτῶνα πορφυροῦν ἔχον διάπεζον, id ex Epitoma repetiit Eustath. ad Iliad. λ'. pag. 813, 42. Quae inde sequuntur,

d προέκειτο δὲ αὐτοῦ, usque καὶ κρόκου, praetermisit Epitomator. Recte vero ibi αὐτοῦ dedere membr. *A.* pro αὐτῶν, quod erat editum. Mox etiam recte κασσίας eaedem membr. *A.* ubi vitiose κασπίας ed. Ven. & καψίας ed. Bas. pro quo κασίας posuit Casaub. Porro ista, περιέκειτο δ' αὐτῷ - - ἀμπέλου, citavit Eustath. ad Iliad.

λ. pag. 800, 5. Dein definit Epitomator in κεκοσμημένη, omissis quae sequuntur usque λίκνα φέρουσαι.

καὶ πέρσεις τελεταὶ &c. » Corruptum est quod sequitur, τῇ δὲ τετρακύκλῳ ἱερεῖς καὶ ἱέρειαι· καὶ πέρσης τελεταὶ, καὶ θίασοι παντοδαποὶ καὶ τὰ λίκνα φέρουσαι. Omitto dicere verbum deesse huic sententiae necessarium, ὠχοῦντο vel ἐφέροντο, aut simile: cuius praetermissio, etsi duriuscula, ferri tamen fortasse queat. Illa certe, πέρσης τελεταὶ, clamant vitium percussa. Dalecampius fecit ἐν Περσικῇ στολῇ: [*cum Persica veste*, reddens:] ingenio, nisi fallimur, maiore quam iudicio. Vestitum Persicum describunt nobis Xenophon, & conditores Alexandri rerum; etiam Plutarchus, in libro de eius Fortuna. Sed κείσθω illius sententia εἰς τὸ μέσον: etiam nostra. Censemus enim ita scribendum, ἱερεῖς καὶ ἱέρειαι, καὶ Ὀρφεοτελεσταὶ, καὶ θίασοι παντοδαποὶ, καὶ αἱ τὰ λίκνα φέρουσαι. Opertaneorum sacrorum mystae atque interpretes praecipui erant quos vocabant *Orpheotelestas*, qui fere cum Bacchi orgiastis coniunguntur. Scribebam aliquando, καὶ Περσεφόνης τελεταί: sed id iam non placet. Nulla autem orgia aut mysteria sine *vanno* peragebantur, quam Virgilius [Georg. I. 166.] vocat *mysticam*; Plutarchus in Alexandro μυστικὰ λίκνα. Multa de hac vanno scriptores. λικνοφόροι hic sunt foeminae: alibi viri, ut cum Aeschinem *licnophorum* ait fuisse Demosthenes. Erant & in sacris Minervae vanni. Vetus poëta apud Clementem & Plutarchum:

» Βάτ' εἰς ὁδὸν δὴ, πᾶς ὁ χειρώναξ λεὼς,
» οἱ τὴν Διὸς γοργῶπιν ἐργάτιν θεὸν
» στατοῖσι λίκνοις προστρέπεσθε. « — Casaubonus.

Foeminae λικνοφόροι nominantur etiam apud Callimachum, Hymn. in Cerer. vs. 127. quem ad locum vide quae Ezech. Spanhemius adnotavit: ubi falsus est quidem vir doctus, cum ait Ὀρφεοτελεσταὶ *e veteribus libris* a Casaubono esse emendatum: nec enim dissimulaverat ipse, (ut modo vidimus) esse eam meram ingenii sui coniecturam. πέρσεις τελεταὶ dabant membr. *A.* quod quamquam parum promovebat, tamen recipere debui, ut unicam scripturam quae veteris codicis msti auctoritate nitatur: nam in *ms. Ep.* desiderari hunc locum, paulo ante docui. Nimis longe autem a scripta illa lectione discedit Casauboni emendatio, quam ut probabile videatur tam

e immaniter a vero aberrasse librarios. Fidenter VILLEBRUNIUS pronunciat, γέῤῥας τελεταὶ scriptum reliquisse auctorem, quod *ithyphallos* ille interpretatur: cuius commentum, nulla veri specie commendabile, non moramur. Quanto doctior, tanto cautior CORAY, timidiuscule quaerebat in *Notis msstis:* »An περισσαὶ τελεταί? *initiationes* »sive *caerimoniae maximo cum apparatu factae.*« — Equidem, οἱ πέρυσι τελεσταὶ legendum coniectans, cogitaveram, eos *qui nuper essent Bacchicis mysteriis initiati* peculiari quodam cultu, novitiis proprio, praecessisse choros eorum qui iam olim initiati fuissent. Id ni placet, vide an ad illustrandum sanandumque hunc locum conferre nonnihil possit istud, quod apud Hesychium legitur, Περσιθέα· ἡ Ἀφροδίτη: ad quae verba miratus sum nihil quidquam a doctis Interpretibus adnotatum reperiri.

Μακέται αἱ καλούμεναι Μιμαλλόνες &c. »Macedoniam »olim & *Macetiam* esse appellatam, & Macedonas *Macetas*, iam vulgo notum. In hisce tamen verbis, Μετὰ δὲ »ταῦτα Μακέται &c. *Macetae* peculiari significatu dicun»tur *Macedonicae mulieres Bacchi comites*, quae, ceu Deo »plenae, furere solitae: ἔνοχοι οὖσαι τοῖς Ὀρφικοῖς καὶ »τοῖς περὶ τὸν Διόνυσον ὀργιασμοῖς, ut de illis scribit Plu»tarchus in Alexandro. Vide Eustathium ad Iliadis ῥαψ. »ξ'.« CASAUBONUS. — Locum hunc Athenaei ob oculos habens Eustathius l. c. pag. 982, 18 sqq. interpretationem adiecit nominum quae hic occurrunt. Confer Hesych. in Μιμαλλόνες & in Βασσάραι, ibique Interpretes. Editam scripturam Μακέται αἱ καλούμεναι Μιμαλλ. tenet *ms. Ep.* cum *ms. A.* Nostrae vero coniecturae favet Eustathius, sic scribens: καὶ μνεία δέ τις γέγονε τῶν περὶ ἐκεῖνον, (nempe τὸν Διόνυσον,) αἳ βασσάραι μὲν ἐλέγοντο, καὶ λυδαὶ, καὶ μακέται, καὶ μιμαλλόνες. Plutarchi verba a Casaub. citata, leguntur haud procul ab initio Vitae Alexandri, pag. 665. d. edit. Francf.

αἱ δὲ μίλαξι. Non damno σμίλαξι, quod erat editum: sed repraesentare debui id, in quod consentiunt ambo nostri codices manuscripti; a quo praeter necessitatem h. l. discesserunt editores, qui tamen infra, XV. 682. c. librorum scripturam μίλαξ tenuere. Sed ibi quidem, nisi me ratio fallit, de *smilace* vel *milace arbore* agitur, quae latine *taxus* audit; hic vero de *smilace* vel *milace frutice*, hederae simili vel convolvulo. (De quorum

utroque vide Salmasium in Exercit. Plin. pag. 733. & in e
Homonymis Hyles Iatr. pag. 9. & Bodaeum ad Theophrastum, cum alibi, tum praesertim pag. 175 sq.) Quare hoc loco male a me factum intelligo, quod in latina versione *taxi frondibus* posui, ubi cum Dalecampio Graecum nomen *smilace* tenere debueram. Ad scripturam vero quod adtinet, varia variorum auctorum loca si inter se contuleris, reliquamque Graeci sermonis analogiam si consideraveris; colligas cum Salmasio & Bodaeo, & taxum arborem, & longe diversum ab illa fruticem vel herbam, promiscue σμίλακα & μίλακα a Graecis fuisse nominatas: Galenum vero & Dioscoridem si audias, arboris nomen σμίλαξ fuerit, fruticis vero vel herbae μίλαξ. Adnotavit ad hunc locum CASAUBONUS: » *Smilacem* » inter Baccharum coronamenta recenset Callixenus: de » ea re tamen Plinium lege libro XVI. cap. 35. [sect. 63.] » Sic autem etiam Euripides in Bacchis. « — Bacchas Euripidis vide vers. 108. & 702. Plinii locum quem dixit Casaubonus, sub examen revocavit Salmasius, Exercit. Plin. p. cit. Videtur Plinius, quae de noxia vi baccarum smilacis arboris ipse lib. XVI. 10, 20. commemoraverat, imprudens ad fruticosam herbam smilacem transtulisse.

ἐφ' ἧς ἄγαλμα Νύσης. » *Nysa*, urbs Indiae a Libero f
» patre condita, Straboni; Diodoro vero, Arabiae, in » qua Bacchus est a Nymphis educatus. « DALECAMPIUS. — » *Nysam* celebrant veteres Liberi patris nutricem, etiam M. Tullius & Plinius. Ab ea sunt appellati montes Nysae, descripti Geographis in variis orbis terrarum partibus. De foemina, non de ulla urbe, accipienda erant ista verba. « CASAUBONUS. — Νύσσης, quod erat editum, tenet ms. *Ep.* Νύσης dedere membr. *A.* Recte: vide Wesseling. ad Diodor. I. 15. Ernest. ad Homeri Hymnos pag. 99. &, qui hos laudavit, Heynium ad Apollodor. pag. 563. Apud poëtas quidem nonnumquam duplicatam sibilantem literam desiderare metrum videri poterat, ut apud Homer. Iliad. ζ'. 132. & in Sophoclis fragmento a Strabone citato lib. XV. pag. 687. c. edit. Casaub. Sed & ibi fortasse nonnisi librariorum sedulitati debetur illa geminatio, parum utique necessaria; quoniam in illo vocabulo, sicut in Διόνυσος, syllaba νυ etiam per se longa erat. Iam *Nysam foeminam*, ut voluit Casaubonus, *Bacchi nutricem*, haud sane satis perspicue

f Plinius declaravit, cum lib. V. 18, 16. ait: *Scythopolin, ante Nysam a libero Patre sepulta nutrice ibi.* Tum Cicero quidem de Nat. Deor. III. 23. in diversorum *Dionysorum* recensu nominat *secundum, Nilo natum, qui Nysam dicitur interemisse*: fuisse autem Nysam illam ipsius nutricem non pronuntiat. Caeterum, *Nysam* sive Indiae urbem fuisse sive Arabiae, in qua Bacchus a Nymphis fuerit educatus, scriptores omnes modo a nobis nominati consentiunt. Nihil autem magis in vulgus etiam notum, quam quod *urbes* in pompis, in statuis, in picturis, a vetustissimis inde temporibus, *mulierum* maxime formâ atque habitu solitae sint repraesentari.

ἀνίσταται δ' ἡ τοῦτο. Ex ms. *A.* nil adnotatum. In *Epit.* vero ὃ ἀνίσταται scribitur. Mox, pro *σπεῖσαν*, quod recte tenent veteres libri omnes, temere *σπεῖραν* scriptum in ed. Caſ. 2. & 3. *Ibid.* *αὐτὴ δ' ἐστεφάνωτο κισσίνῳ χρυσῷ.* Cum iam modo nude dixerit *εἶχε δὲ*, otiose nunc & parum commode dicturus erat *αὕτη δὲ*, de eadem loquens persona. Itaque *αὐτὴ* oportuit, id est, *ipsa;* quo pronomine distinguitur ipsius corporis cultus vel capitis ornatus, ab adparatu quem manu mulier illa tenebat. conf. pag. 197. e. & ibi not. Post verbum *ἐστεφάνωτο* facile potuit nomen *στεφάνῳ* per librariorum incogitantiam omitti: potuerat vero etiam auctor ipse haud invitus omittere nomen, quod in verbo latebat, & facile a quovis lectore poterat suppleri. Similiter quidem rursus pag. 201. c. legitur *ἐστεφανωμένου χρυσῷ κισσίνῳ*, scilicet *στεφάνῳ*. At pag. 199. c. ubi *ἐστεφάνωτο χρυσῷ διαλίθῳ* edebatur, nomen *στεφάνῳ* exserte adiectum habent membranae *A.* Inde a verbis *εἶχε δὲ*, usque *διάχρυσοι τέτταρες*, omnia praetermisit Epitomator.

a 'Εξῆς εἵλκετο. Pro *εἵπετο*, quod erat editum, *εἵλκετο* dedit uterque noster codex; tanto commodius, quoniam sequitur *ὑπὸ ἀνδρῶν τριακ.* quod ad hoc verbum refertur. Adnotavit idem verbum Casaubonus ex Epitoma Hoescheliana. *Ibid.* ἐφ' ἧς κατεσκεύαστο ληνός. Perperam *ἐφεξῆς κατεσκ.* ed. Casaub. cum ms. *A.* Monuit vero CASAUB. »Invenio scriptum in Epitoma, ἐφ' ἧς κατεσκ. »quod perspicue verum. Sic modo dictum ἐφ' ἧς ἄγαλ»μα Νύσσης.« Eamdem scripturam nobis dedit noster *ms. Ep.* In ed. Ven. & Baſ. post ista verba *ἄλλη τετράκυκλος μῆκος πηχῶν* sic pergebatur *εἰκοσιτεσσάρων πλάτος πεν-*

τεκαίδεκα &c. omissis novem vel decem verbis interie- a
ctis, quae ex Italicis codicibus tacite adiecit Casaub. Eadem verba dedit & noster *ms. A.* itemque ms. *Ep.* nisi quod in hoc, pro ληνὸς πηχῶν εἰκοσιτεσσάρων, est ληνὸς πηχῶν ιδ'. Mox dein, ἐφειστήκει recepimus ex eodem ms. *Ep.* pro ἐφεστήκει, quod erat editum. Dein Σιληνὸς & Σιληνοὶ, ut constanter in hac narratione, sic & h. l. dedere ambo nostri codices, ubi Σειληνὸς & Σειληνοὶ edebatur.

Ἑξῆς ἐφέρετο τετράκυκλος μῆκος πηχῶν κε', πλάτος τεσσαρεσκαίδεκα. »In eodem Epitomae libro scriptum »πλάτος κδ'. *latitudo cubitorum* xxiv. ubi habet edita le»ctio τεσσαρεσκαίδεκα. Hoc melius dubio procul, ut »longitudinis mensura arguit. Servemus igitur quod est »editum.« — Hoc cum editis tenent membr. *A.* In istud cum Hoescheliano codice consentit noster ms. *Ep.* Pro πηχῶν κε'. foedo errore πηχῶν κύρις legebatur in ed. Ven. Veram scripturam κε'. quam agnoscit codex mstus uterque, ex coniectura restituit Editor Basileensis.

ἐκ παρδαλῶν δερμάτων. Sic edd. nec aliud notatum b
ex ms. *A.* Et bene quidem hoc habet, ab adiectivo παρδάλεος formatum; unde etiam ἡ παρδαλέη vel παρδαλῆ, scil. δορά. Nec vero deterius est, quod in *cod. Ep.* scriptum video, παρδάλεων, a substantivo nomine ἡ πάρδαλις.

AD CAP. XXIX.

εἶχε δὲ ὑπὸ τὰ χείλη &c. Sic ms. *A.* εἶχε δὲ καὶ ὑπὸ τὰ χ. edd.

ζῶα τετορνευμένα. ζῶα promiscue dici *hominum, Deorum, & animalium imagines* supra monuimus, ad pag. 196. f. Male vero τετορνευμένα vulgo legi, pessimeque *tornata* verti, scribendumque τετορευμένα, id est *caelata*, contendit SALMASIUS, Exercit. Plin. pag. 737. cui suffragantur Palmerius in Exercit. ad Script. Graec. pag. 498. Hemsterhusius ad Thomam Mag. pag. 189. (ἐνετόρευσε pro ἐνετόρνευσε legens apud Nostrum, XI. 490. a.) & Hesychii Interpretes passim, velut ad voc. Δωτῆ, Κερχνωτά, Τορνευτής &c. Quorum virorum quamquam maximi facio auctoritatem, tamen quo minus in isto ver-

b bo sequi potuerim eorumdem iudicium, obstitit optimorum quorumque librorum infinitis in locis apud multos scriptores in eam scripturam, quam illi damnant, consensus: quem consensum iam in vetustissimis codicibus obtinuisse luculenter testatur Hesychius, eodem verbo non modo alibi saepius utens, ubi de *sculptura* vel *caelatura* agitur, sed & in iusta literarum serie ista ipsa ponens, Τορνεύει· γλύφει: & Τορνευτής· γλύπτης. Quare vel cum Henr. Stephano (Thesaur. Gr. Ling. T. III. 1315. b. & 1316. c.) statuendum putavi, idem prorsus valere τορεύειν atque τορνεύειν, & promiscue utrumlibet verbum solitum esse adhiberi, quae latine perinde & *caelare* & *tornare* reddere possis: sive ita differunt ea verba, quemadmodum Salmasius censuit, ut τὸ τορεύειν (*caelatura* vel *sculptura*) fiat absque machina motu rotatili circumacta, τὸ τορνεύειν vero (*tornare*) fiat ope talis machinae; intelligendum putavi, iam olim artifices ad caelanda artificiosa quaedam opera machinâ tali rotatili, qualem *tornum* vulgo vocamus, usos esse. Nam quod SALMASIUS l. c. p. 736. col. 1. lit. b. ait: » Tornatores exsculpunt & insculpunt ligna; non, vice versa, tornant sculptores: praeterea strias & sulcos in ligno tornatili facere possunt οἱ τορνευταί; *figuras & sigilla torno exprimere nullo modo queunt:* « — id quidem secus esse, nostrae certe aetatis artificum ars & industria declarant. Sed id utcumque sit: memorantur quidem apud Nostrum & ἐντετορευμένα ζωδάρια, pag. 210. c. & ἐτόρευσε scribitur lib. XI. p. 492. c. & Apelles nominatur ὁ τορευτής, XI. 488. c. At ζῶα τετορνευμένα & hoc loco, in quo versamur, & paulo post iterum lit. e. agnoscunt cum editis membranae *A*. (in *Ep*. utrobique deest id verbum cum aliis.) Pariter Ἰλίου ἐντετορνευμένην πόρθησιν scriptum in Supplem. libri XI. quod ex Epitoma Hoescheliana editum legitur in Animadvers. Casauboni, ed. 1. p. 493. lin. 38. (ed. 2. & 3. col. 782. lin. 25.) ubi paulo ante nominabantur τορευταὶ Athenocles & alii: sed ibi quidem noster *ms. Ep.* ἐντετορευμένην habet. In eodem vero fragmento, ed. Cas. 1. pag. 493. lin. 18 sq. (ed. Cas. 2. & 3. col. 781. lin. 49 sq.) diserte haec leguntur: Μένανδρος δέ που φησὶ καὶ ποτήριον τορνευτὸν, καὶ τορευτὰ Ἀντιφάνης. Ibi noster *ms. Ep.* tenens ista τορνευτὸν καὶ τορευτὰ, interpungit post τορευτά: recte dubio procul, ut nomen Ἀντιφάνης ad sequentes ibi-

dem verſus referatur. Porro, *τὰς πλειάδας ἐνετόρνευσε τῷ ποτηρίῳ*, conſentientibus ms. *A.* & *Ep.* legitur XI. 490. a. Iterumque pag. 491. d. *πλειάδες ἦσαν ἐντετορνευμέναι* tenent cum editis membranae *A.* ubi quidem ms. *Ep.* rurſus *ἐντετορευμέναι* praefert, unde habet Euſtath. ad Iliad. λ'. pag. 816, 26. & pag. 817, 28. b

Quae toto hoc capite & ſequente ac parte etiam capitis XXXI. usque illa verba *ἐσθῆτας δὲ πολυτελεῖς* (p. 200. c.) continentur, ea in hunc modum contraxit Epitomator: *Εἶτα πάλιν τετράκυκλος· καὶ κυλίκια· καὶ λουτῆρες· καὶ κρατῆρες· καὶ λέβητες· καὶ τρίποδες· καὶ τράπεζαι· καὶ χοεῖς· καὶ ψυκτήρια· μάλα πολλά·* (poſtremis verbis ſuperſcripta in noſtro *ms. Ep.* vox *μύρια·*) *ὑλῶν διαφόρων: ἐν τούτοις καὶ ὁ τῆς Σεμέλης θάλαμος* (ſic cod. noſter, absque diſtinctione poſt *θάλαμος*) *τετράκυκλος πηχῶν κβ'. ὑπὸ ἀνδρῶν ἑλκομένη φ̄. ἐφ' ἧς ἄντρον βαθὺ κισσῷ καὶ μίλτῳ. ἐκ τούτου περιστεραὶ καὶ φάσσαι καὶ τρυγόνες καθ' ὅλην ἐξίπταντο τὴν ὁδόν· λινίσκοις τοὺς πόδας δεδεμέναι πρὸς τὸ ῥαδίως ὑπὸ τῶν θεωμένων ἁρπάζεσθαι. ἀνέβλυζον δὲ ἐξ αὐτοῦ καὶ κρουνοὶ δύο· ὁ μὲν, γάλακτος· ὁ δὲ οἴνου. περὶ δὲ ταύτην νύμφαι χρυσοστέφανοι. Ἐπὶ δὲ ἄλλης τετρακύκλου ἣ περιεῖχε τὴν ἐξ Ἰνδῶν κάθοδον* &c.

ἐστεφάνωτο στεφάνῳ χρυσῷ διαλίθῳ. Vocem *στεφάνῳ*, c quae deerat editis, dedere membr. *A.* ut iam ſupra docui. Eadem vox in lectionibus Aegianis ex codice ms. Romano adnotata eſt. *Ibid.* Ἑξῆς *ἐπεφέρετο.* Percommode ferri hoc potuit, quod erat editum: ſed & ſatis fuerat *ἐφέρετο*, quod punctis ſuperne impoſitis indicatur in *ms. A.*

κυλικεῖα ἀργυρᾶ δωδεκαπήχη δύο, &c. *κυλίκια*, quod hic editum erat conſentientibus msstis, *calices* ſunt, ut vidimus p. 197. c. Et hic quoque quod mox ſubiicitur *ἐν ταῖς γάστραις*, (id eſt, *in ventribus*) videri poterat indicare, agi nunc etiam de vaſis quibusdam rotundis & concavis, adeoque de aliquo genere *calicum.* Sed moles, quae eisdem tribuitur, aliud omnino clamare videbatur. Quod ſi utique *calices* intelligi velis, fuerint *duodecim cubiti* de circuitu accipiendi. Sed *ἀκρωτήρια*, id eſt, *figurae exſtantes & libere eminentes*, quibus ornata haec vaſa tam *in ſuperiore*, quam *in media parte* dicuntur, quo pacto calicibus conveniant, difficile fuerit explicatu. Taceo, veriſimile non eſſe tantae molis vaſa diminutivo nomine *κυλίκια* indigetare voluiſſe auctorem. Quare *κυλικεῖα* uti-

c que scriptum oportuisse putavi: quae sunt *calicum repositoria, abaci.* conf. XI. 469. d. Sic, quod ait δωδεκαπήχη, ad latitudinem (sive longitudinem dicere malueris) fuerit referendum: profunditatis mensura non declaratur, quam nimirum ex ipso usu ita fuisse definitam probabile est, ut vasa commode ex repositorio depromi possent. Similiter pag. 202. c. ubi κυλίκια χρυσωμάτων (ex vulgata scriptura) commemorabantur, manifestum videbatur, κυλικεῖα scriptum oportuisse, intelligendosque *abacos* vel *scrinia, in quibus aurea vasa reponerentur.* Praeiverat nobis utroque loco DALECAMPIUS in latina versione. Conf. Casaub. ad pag. 202. c.

ζῶα τριημιπήχη καὶ πηχυαῖα πλήθει πολλά. Recte πλήθει edd. Perperam πλῆθη ms. Quod vero consentientibus libris vulgo hic legebatur, ζῶα τρία ἡμιπήχη &c. id latine sonabat, *imagines* vel *sigilla semicubitalia tria, & cubitalia admodum multa.* Ubi, cum absurdum videri deberet, *minora sigilla* nonnisi *tria* dici *fuisse, maiorum vero magnum numerum;* inversis verbis Dalecampius in latina vers. sic posuit, *imaginibus tribus quidem cubitalibus, dimidii vero cubiti multis.* (Nam *multis* scribere ille voluisse videtur, non *multi*, ut vulgo expressum.) Nos, ut minoribus ambagibus, sic certâ coniecturâ, ζῶα τριημιπήχη correximus: *sigilla sesquicubitalia & cubitalia.* δίπηχυς vel διπηχυαῖος, est *bicubitalis;* τρίπηχυς, *tricubitalis;* ἡμίπηχυς, *semicubitalis;* τριημίπηχυς, *sesquicubitalis.* Sic enim *unum cum dimidio* efferre solent Graeci, ut *tria dimidiata* dicant: velut τρία ἡμιδακτύλια sunt *unus digitus cum dimidio*, apud Polyb. VI. 23, 11. τρία ἡμιστάδια, *unum stadium cum dimidio, sesquistadium*, saepe apud eumdem. Simili ratione, πένθ' ἡμιπόδια sunt *duo pedes cum dimidio*, rursus apud Polyb. VI. 23, 12.

καὶ κρατῆρες ἑκκαίδεκα· ὧν οἱ μείζους ἐχώρουν μετρητὰς τριάκοντα, οἱ δ' ἐλάχιστοι πέντε. »Non assentior do»ctissimo viro *Nicolao Sturioni*, qui pro τριάκοντα resti»tuebat τέτταρα, existimans positum vitio Λ pro Δ. Ve»rius putamus, sex fuisse horum *craterum* ordines, sive »pempadas, magnitudinis diversae. Primi ordinis quini »crateres *quinque metretas* capiebant; secundae pempadis »decem; tertiae XV; & deinceps ad *triginta crateras* [*tri»ginta metretas* voluerat scribere] usque. Callixenus ut »verbis parceret, maximorum & minimorum modum in-

» dicasse contentus, caeteros mediae magnitudinis omnes c
» tacuit. « CASAUB. - At nonnisi XVI memorantur crateres.

εἶτα λέβητες ἓξ· β α ν ω τ ο ὶ εἰκοσιτέσσαρες, ἐπ' ἐγγυθήκαις πέντε. » Haec perspicue mendosa. Quid enim » est *βανωτοί*? Dalecampius emendabat *ἄμφωτοι.* « [Sic enim ille convertit: *deinde, lebetes sex: u t r i n q u e a n s a t i viginti quatuor, super repositoriis quinque.*] » Gravius, opi» nor, subest ulcus. Nam in *βανωτοὶ* inesse statuimus vo» cis *ἄωτοι* vestigia. Illud β numeri nota est. Scribo *λέ» βητες ἓξ ὦτα ἔχοντες·* (vel *ἄμφωτοι·*) *ἄωτοι εἰκοσιτέσ» σαρες.* « CASAUBONUS. — At quanam potissimum specie probari viro docto potuerit tam violenta novatio, difficile fuerit dictu. Exspectasses saltem, usurum illum fuisse illâ literâ β. quam cum statuerit esse numeralem notam, nullum tamen eius vestigium in proposita emendatione reliquit. Equidem vulgatum tenui; non quod VILLEBRUNII probaverim rationem, praeeunte fortasse ADAMO statuentis, *βανωτοὺς* dicta essa *vasa quae parvas aures* vel *ansas haberent;* (nempe a *βανὸς*, *parvus*, ut ait ille; quae vox tamen nusquam nisi in obscura quadam & dubia Hesychii glossa occurrit:) sed quod nulla satis certa occurrebat medicina. Caeterum specie non carebat *ἄμφωτοι*, quod placuerat Dalecampio. Cogitaveram etiam *μόνωτοι*, ut errore haud infrequente librariorum litera β & μ fuissent permutatae, quo facto facile vocalis sequens mutari etiam potuit. Et *τὸ μόνωτον* quidem (scil. *ἔκπωμα*) in *poculorum* numero Pollux refert, VI. 96. At hic non de poculis agitur; nec *ὁ μόνωτος* ut substantivum usquam reperitur; nec vero *lebeti* convenire videtur ut sit *μόνωτος*. Reliqua si sana, maxime probabilis mihi visa erat ratio, si *ἀ μ β ω τ ο ὶ* legendum statueremus; ut sive nude *ἀμβωτοὶ*, sive *ἀμβωτοὶ λέβητες* intelligerentur *lebetes*, *qui ἄμβωνας haberent*, id est, *quorum superior ora introrsum esset reflexa, ut apertura paulo angustior esset quam venter.* Sed, verum ut fatear, ne hoc quidem satis placet: ac vereor, ne, quemadmodum Casaubonus censuerat, multo gravius ulcus hic lateat; sed illud longe alia ratione, quam quae illi placuisset, sanandum. Scilicet suspicor, duas voces *ἓξ* & *βανωτοὶ* ex uno quodam adiectivo vocabulo, ad substantivum *λέβητες* pertinente, fuisse corruptas. Id quale sit, quaerant qui ingenio ac doctrina valent. Quod si in codice msto, unde nostra exempla derivata sunt, loco vo-

cis ϛξ fuerat nota compendiaria *stigma*, qua perinde & *numerus senarius* & literae στ denotari poterant; coniectare fortasse licebit, λέβητες στεφανωτοὶ olim hic scriptum fuisse, id est, *lebetes coronati*: cui coniecturae cum hoc favet, quod mox (lit. e.) rursus crateres commemorantur στεφάνους ἔχοντες, tum illud, quod literas β & φ etiam aliàs subinde a librariis, ob soni vicinitatem quo illas efferebant, permutatas esse novimus. De ἐγγυθήκαις vide, quae infra leguntur p. 199 extr. & seq. Adde Harpocrat. in Ἐγγυθήκη: ubi eumdem hunc locum ob oculos habens, nominatim etiam *Callixenum* citavit ἐν τετάρτῃ περὶ Ἀλεξανδρείας. conf. supra pag. 196. a.

d Δελφικοὶ τρίποδες - - ὧν αἱ γωνίαι τετράμετροι. *Delphici tripodes - - quorum anguli quadrati*, id est, *recti*: ut intelligatur *tripodum* illorum *figuram* fuisse *quadrangularem*. Confer notata ad pag. 198. c. & quem ibi laudavimus Spanhem. ad Callim. p. 450. *Ibid.* ὑδρίαι. ὑδρεῖαι suo more habet ms. *A*. *Ibid.* ἀμφορεῖς Παναθηναϊκοί. Confer Iacobs ad Anthol. Animadv. Vol. I. Part. I. pag. 249. &, quem is laudat, Scholiasten Pindari ad Nem. X. vs. 65.

AD CAP. XXX.

e Ἐχόμενα δὲ τούτων ἐπόμπευον οἱ τὰ χρυσώματα φέροντες. Ἐχόμενοι malebam: sed ferendum Ἐχόμενα, sive adverbialiter positum intelligas, sive neutro genere uti maluit auctor, quod ad varii generis fercula, quae dehinc commemorantur, referretur. *Ibid.* στεφάνους ἀμπελίνους. Sic tacite correctum a Casaubono video. Perperam ἀμπελίους ed. Ven. & Bas. quod & tenent membr. *A*. quae fortasse ἀμπελείους debuerant, quod idem ac ἀμπελίνους valet. Sic ἀμπέλειους βότρυς, apud Suidam in Ἀμπελεών. De verbo τετορνευμένα, quod sequitur, paulo ante dictum ad lit. *b*. *Ibid.* κώθωνες διμέτρητοι. Pro mendoso κωθῶναι, quod hic legebatur, recte libri omnes κώθωνες dabant infra, lib. XI. p. 483. f. ubi ista verba ex eodem hoc loco repetuntur.

f κυλικεῖα δύο, intellige χρυσᾶ: a quibus distinguuntur ὑάλινα διάχρυσα δύο. Satis autem ex eis, quae proxime & praecedunt & sequuntur, intelligebatur, rursus κυλικεῖα, (ut supra lit. c.) non κυλίκια, scriptum oportuisse.

a μαζονόμια εἰκοσιπέντε. Obsecutus sum CASAUBO-

NO. » Lego, inquit, mutato genere μαζονόμια, ut semper a » alibi. « — Nempe diminutivum τοῦ μαζονόμου, de quo vide notata ad IV. 149. a. Sic rursus μαζονόμια memorantur pag. 202. e. Vide Hesych. in Μαζονόμενον, & ibi Interpretes. Apud Suidam quidem & Etymologum μαζονομεῖον scribitur; pariterque apud Polluc. X. 84. sed apud eumdem VI. 87. μαζονόμια vulgatur.

ἐστεφανωμένοι οἱ μὲν κισσῷ, οἱ δὲ πίτυϊ· ὧν διακόσιοι μὲν καὶ πεντήκοντα &c. Ante nos sic edebatur: ἐστεφανωμένοι οἱ μὲν κισσῷ, οἱ δὲ πιτυίνῳ· διακόσιοι δὲ καὶ πεντήκοντα. Eo pertinet CASAUBONI Animadversio: » Malim ἐστεφανωμένοι οἱ μὲν κισσίνῳ, οἱ δὲ πιτυίνῳ: » ut paulo ante, [p. 198. c.] αὐτὴ δ' ἐστεφάνωτο κισσίνῳ χρυσῷ, non autem κισσῷ. Etsi legitur infra de Priapo, [p. 201. d.] ἔχων στέφανον κισσὸν ἐκ χρυσοῦ. Sed » melius ibi quoque, κίσσινον. « — Iam, in *Epit.* quidem haec deesse, supra monitum est. Membranae *A.* vero, κισσῷ recte tenentes, dein πιτυΐῳ, non πιτυΐνῳ, habent; tum vero non διακόσιοι δὲ, sed διακόσιοι μὲν: quae posterior scriptura perspicue ostendere nobis visa erat, quo pacto corrigendum esset vitium, quod in voce πιτυΐῳ inerat; nempe ita prorsus ut a nobis factum, οἱ μὲν κισσῷ, οἱ δὲ πίτυϊ· ὧν διακόσιοι μὲν & sic porro. Quemadmodum κισσῷ idem hic valet ac κισσίνῳ στεφάνῳ, vel στεφάνῳ κισσοῦ aut ἐκ κισσοῦ, sic πίτυϊ idem valet ac πίτυος στεφάνῳ, ut ait *lit. d.* aut πιτυΐνῳ στεφάνῳ, ut *lit. e.*

κεκηρογραφημένα, *cerâ picta.* κηρογραφίας rursus fit men- b tio in descriptione navis Hieronis, p. 204. b. *Ibid.* καὶ κεραςθέντων. Intellige τῶν κεραμίων: de quo vocabulo cum alibi dictum, tum paulo ante, ad pag. 193. e.

AD CAP. XXXI.

Ἐφ' ἧς ἄντρον ἦν βαθὺ καθ' ὑπερβολὴν κισσῷ καὶ μίλῳ· c Sine observatione locum hunc praetermisit Casaubonus: at ferri tamen plane non poterat id quod cum editis uterque noster codex tenebat, μίλτῳ, id est, *minio*, vel *rubricâ.* (conf. p. 197. f.) Quae vox cum iam in ed. Ven. & Bas. *asterisco* notata esset, ut mendosa aut certe suspecta, Dalecampius dein ex coniectura *vitibus* pro *minio* posuit, sic vertens: *in quo antrum fuit supra modum profundum, vitibus & hedera opacum.* Inde CORAY in *Notis mstis*:

c »Interpres, inquit, pro *μίλτῳ* expressit *ἀμπέλῳ*, addendo *κατάσκιον*. An legendum *βαθύσκιον καθ' ὑπερβολὴν κισσῷ καὶ μύρτῳ*?« — Et commodum quidem utique foret *βαθύσκιον*: sed ex adiecto vocabulo *κισσῷ*, id est, *hedera*, cum alio, quo alius *frutex* significabatur, satis fortasse intelligebatur, *βαθὺ* in tali connexione idem ac *βαθύσκιον* valere, id est, *opacum*. Quo fere pertinent Hesychianae glossae: Βαθεῖαν· κεκρυμμένην. Βαθείης· μελαίνης. Βαθύ· μέλαν. Quin & simillima ratione Βαθέην ὕλην Poëta dixit, Iliad. π'. 766. & Odyss. ρ'. 316. Vocem *μίλτῳ* vero non ex pervulgato vocabulo & librariis omnibus notissimo, *μύρτῳ*, sed ex alio corruptam esse mihi persuasi; quod vocabulum sicut paulo minus in vulgus notum fuisset, sic, quod ad scripturae elementa spectat, paulo etiam propius, quam *μύρτῳ*, a *μίλτῳ* abesset. Id vocabulum vel *μίλῳ* erat vel *μιλίῳ*, ab *ὁ μίλος* vel *τὸ μίλιον*, quae idem ac *σμίλος* & *μίλαξ* & *σμίλαξ* sonant: de quibus vocabulis paulo ante ad pag. 198. f. dictum. Et Polluci quidem, VI. 106. *μίλος* est *τὸ τῆς μίλακος ἄνθος*: Theophrasto vero ipsa arbor vel frutex. Hesychius: *Σμίλος· δένδρον. οἱ δὲ πρῖνος· ἄλλοι σμίλακα, ᾗ στεφανοῦνται.* Ut vero diminutivam formam *μιλίῳ* praeferrem, quae scriptura ad corruptam *μίλτῳ* proxime accedebat, alia me Hesychii glossa commovit, quae huiusmodi est: *Μίλιον· δένδρον ὅμοιον ἐλάτῃ, ᾧ τοὺς νέους στεφανοῦσιν ἐν ταῖς πομπαῖς.* Et, ne (quoniam extra iustam literarum seriem posita videtur illa glossa) scripturae *γνησιότητα* suspectam habeamus, vetat id quod ibidem continuo adiicitur: *ἢ μέτρον ὁδοῦ σταδίων ἑπτά*: nam id quidem haud dubie *μίλιον* Graecis dicebatur. Caeterum, quod in latina versione iterum, sicut superiore loco, *taxo* posui, rursus rectius facturus eram, si graecum nomen *smilacem* tenuissem; quo vel *taxus* arbor, vel (quod convenientius videtur) *smilax frutex*, quam *hederam Ciliciam* nonnulli vocant, intelligi posset. Praeter auctores supra laudatos, confer Hesychii Interpretes l. c. & Henr. Stephani Indicem Thes. Ling. Gr.

λημνίσκοις τοὺς πόδας δεδεμέναι. »Quid est quod vitii suspicionem in istis movere queat? Ἐκ τούτου περιστεραὶ καὶ φάσσαι καὶ τρυγόνες καθ' ὅλην ἐξίπταντο τὴν ὁδὸν, λημνίσκοις τοὺς πόδας δεδεμέναι, πρὸς τὸ ῥᾳδίως ὑπὸ τῶν θεωμένων ἁρπάζεσθαι. *Ex hoc antro evolabant, quam longa fuit via, columbae, palumbes, & turtures, le-*

» *mniscos habentes ligatos ad pedes, quo facile a spectatoribus* c
» *raperentur. Lemnisci* sunt *taeniae angustae:* optime igitur facit vox illa ad hunc locum. Legendum tamen λινίσκοις, » nisi & Eclogarii lectionem, & consentientis etiam hic » cum illo Eustathii auctoritatem, insuper habeamus. Huius » sunt verba: [ad Iliad. σ'. p. 1223, 17.] Ἰστέον δὲ, ὅτι » ἐκ τοῦ κοινότερον λεγομένου λίνου, καὶ λινίσκος ὑποκορι» στικῶς, ὁ λεπτότατος λίνος· οἷον περιστεραὶ καὶ φάσσαι » καὶ τρυγόνες καθ' ὅλην ἐξίπταντο τὴν ὁδὸν ἔν τινι πομ» πῇ, λινίσκοις τοὺς πόδας δεδεμέναι. Utrum potius am» plectar non facile dixerim. « CASAUBONUS. — Eustathii auctoritas, ut iam saepe demonstravimus, non alio valet, nisi ut sciamus, eum in suo codice Epitomae sic scriptum reperisse: cum quo licet & noster optimus *codex Epit.* consentiat, mendosam tamen iudicavi istam scripturam, tenendumque cum ed. Ven. & Bas. λημνίσκοις, quod confirmant vetustissimae *membr. A.* In ed. Cas. 1. cum mendose λιμνήσκοις legeretur, repetitum illud vitium est in ed. Cas. 2. & 3.

πᾶσαι δ' αἱ περὶ αὐτὸν Νύμφαι. » Lege αὐτὸ, scil. » τὸ ἄντρον. « CORAY. — Eadem emendatio etiam nobis in mentem venerat: quandoquidem τοῦ Διονύσου, ad quem referebatur αὐτὸν, non diserte mentio ante facta erat. Sed quoniam antrum hoc, de quo agitur, haud obscure referebat illud in quo Bacchus a Nymphis educatus perhibebatur, possis fortasse etiam αὐτὸν ipsum *Bacchum* intelligere. Caeterum quod saepe a librariis erratum est, etiam hoc loco accidere potuerat, ut occasione vocis sequentis a litera ν incipientis, eadem litera etiam voci αὐτὸ adhaereret. De *Nymphis*, Bacchi nutricibus, conf. II. 38. d. & ibi notata. Ad eamdem fabulam pertinet *Mercurii* mentio, quae continuo sequitur, qui Bacchum infantem, flammis ereptum, Nymphis educandum tradidisse perhibebatur. Vide Apollodor. III. 4, 3. Lucian. Dial. Deor. IX. 2. Hygin. Fab. 179.

Διόνυσος ἦν δωδεκάπηχυς, ἐπ' ἐλέφαντος κατακείμενος. d
» Scribit Breviator, ἐπ' ἐλέφαντος χρυσοῦ κατακείμενος. » Sed τὸ χρυσοῦ adiecit ille de suo: volebat enim sequen» tium horumce verborum facere compendium, ὁ δ' ἐλέ» φας σκευὴν εἶχε χρυσῆν. « CASAUB. — At in nostro *cod. Ep.* sic scriptum: ἐπ' ἐλέφαντος κατακείμενος χρυσοῦς, quod diversum est, significatque *totum Bacchi signum ex*

d *auro* fuiſſe *factum*. Ac fortaſſe reſtitui illa vox auctori a nobis debuerat. conf. pag. 202. a. *Ibid.* εἶχεν ἐν ταῖς χερσὶ θυρσόλογχον χρυσοῦν. Verbum εἶχεν omittens Epitomator, ſic ſcripſit, ἠμφιεσμένος πορφυρίδα καὶ στέφανον χρυσοῦν. ἔχων ἐν χερσὶ χρυσοῦν θυρσόλογχον: commode id quidem ad reliquam orationis conſecutionem; ſed ἠμφιεσμένος στέφανον minus commode dictum videtur. De vocab. θυρσόλογχος confer quae notavit Caſaub. ad Strabonis lib. I. pag. 19. d.

ὑπεδέδετο δὲ ἐμβάδας χρυσογραφεῖς. Cum χρυσοβαφεῖς eſſet editum, adnotavit CASAUBONUS: »Epitomae »non contemnenda lectio, χρυσογράμμους.« — Immo abſurda prorſus edita ſcriptura, quae *auro tinctas* ſonat. Optime vero χρυσογραφεῖς perſpicue dedit uterque noſter codex mstus, id eſt, *auro pictas*, nempe auro diſtinctas acuque pictas. Mox, pro προσεκάθετο δ' αὐτοῦ, minus commode παρεκάθητο δ' αὐτῷ habet *ms. Ep.*

AD CAP. XXXII.

f συνωρίδες τράγων ἑξήκοντα, κώλων δεκαδύο. Pro his Dalecampius in verſione ſic poſuit: *hircorum bigae* [& pro *bigae*, in ora, *paria*] *ſexaginta*, *leonum duodecim*. Inde CASAUBONUS: »Cave, inquit, mutes vocem κώλων. *Co-»lum*, inter quadrupedes non ignobile animal, veteres »membranae varie ſcribunt, per ω vocalem modo ma-»gnam, ut hic: modo parvam, ut in ſeptimo Strabonis: »[pag. 312. c. d. edit. Caſaub.] Ἔστι δὲ τῶν τετραπόδων »ὁ καλούμενος κόλος, μεταξὺ ἐλάφου καὶ κριοῦ τὸ μέγεθος, »λευκός. Valeant igitur qui emendant λεόντων.« — Poſt κώλων aſteriſcum poſuit editor Ven. (itemque editor Baſ.) puto quod vitioſam ille vocem iudicaverat; quam recte dein defendit Brodaeus, Miſcellaneor. lib. V. cap. 15. in Gruteri Theſ. Crit. T. II. p. 538. De *colo* conſule quae docuit Conr. Geſnerus de Quadruped. pag. 361 ſq. qui, cum κόλων fortaſſe hoc loco ſcriptum oportuiſſe ait, non modo Strabonis codices ſibi patrocinantes habet, ſed & noſtras *membr. A.* quae hic quidem (quod ſciam) vulgatum tenent, ſed mox pag. 201. c. κόλοι brevi vocali ο exhibent. Utroque loco Epitomator ignotum ſibi nomen, pro more ſuo ſilentio praeteriit.

ὀρύγων ἑπτά. *Oryx*, ex caprarum, dorcadum vel cer-

vorum genere, animal bisulcum & unicorne. Aristot. Hist. Anim. II. 1. Plin. XI. 46. De quo, post GESNERUM, Quadrup. pag. 769 sq. multa collegit BOCHARTUS Hieroz. P. I. lib. III. c. 26. » Ex quibus, inquit, cum abunde » constet, olim *oryges* notissimum fuisse animal, mirum » est, illorum hodie ne tenuissimum quidem superesse ve- » stigium. «

ὀνελάφων ἑπτά. Cum vitiose in ed. Ven. ἀνελάφων legeretur, correcturus errorem editor Basileensis nude ἐλάφων posuit. Quod cum tenuisset CASAUBONUS, monuit deinde in *Addendis ad suas Animadversiones:* » Hybrida- » rum animantium novum genus exhibent hic nobis cala- » mo exarata exemplaria, *onelaphos* nescio quos, asino- » rum cervorumque naturam participantes. Nam ubi scri- » bitur στρουθῶν συνωρίδες ὀκτὼ, ἐλάφων ἑπτὰ, Huraldinus » codex, & aliqui etiam Italicorum habent ὀνελάφων ἑπτά. « — Epitomator quidem sua auctoritate ἐλάφων scripsit, quemadmodum dein editor Basileensis fecit; sed ὀνελάφων perspicue scriptum in *membr. A.* Cuius animalis nemo aliorum scriptorum, quod sciam, meminit. VILLEBRUNIUS, nescio quo auctore, ait: » *L'ane cornu, à tête de cerf; ani-* » *mal d'Ethiopie.* « — Quae sequuntur tria verba, καὶ συνωρίδες τέσσαρες, desunt *ms. Ep.* tum vero, nullo post ἀγρίων commate interposito, iunguntur ista, ὄνων ἀγρίων ἅρματα δ'. Ad totum hunc locum haec adnotavit CASAUBONUS: » Etsi proprium ludicro Circensi animal est » equus, sunt tamen reperti qui alia animalia iuncta in » Romanum Circum producerent: puta, elephantos, ca- » melos, leones, tigres, cervos, etiam canes denique. » Haec nos in commentario DE Ludis Circensibus pluri- » bus explicamus. Simile autem est, quod *a Ptolemaeo* » factum narrat hic Callixenus. Ait enim, *producta in ista* » *pompa fuisse* ἅρματα καὶ συνωρίδας *elephantorum, hirco-* » *corum, colorum, orygum,* aliarumque plurium bestiarum. «

ἐπὶ δὲ πάντων τούτων ἀναβεβήκει παιδάρια, &c. » Nar- » rat deinde, cuique currui aut bigae, iuvenes binos fuisse » impositos: quorum alterum, παιδάριον, *adolescentulum,* al- » terum παιδισκάριον appellat, ceu aetate & statura mino- » rem. Sic in veris curribus, qui non ad speciem inanem in- » struebantur, sed ad pugnam vel cum hoste vel cum anta- » gonista, duo semper gestabantur; alter, qui habenas tra- » ctaret; alter, qui pugnaret. Ille dicebatur, e re, ἡνίοχος;

f »hic, παραβάτης: erant autem hi duo, ut conditione, »sic etiam cultu diversi. Pulcherrime id expressum est a »Callixeno, cum ait, Ἐπὶ δὲ πάντων τούτων ἀναβεβήκει »παιδάρια χιτῶνας ἔχοντα ἡνιοχικοὺς καὶ πετάσους. Hic »erat verorum aurigarum habitus: saga circa humeros »brevia, flagellum in dextra, in sinistra habenae, peta»sus in capite. Sequitur de cultu parabatarum, sive, ut »poëtae vocant, παραιβατῶν; ut Athenienses, apobata»rum. παραναβεβήκει δὲ παιδισκάρια διεσκευασμένα πελ»ταρίοις καὶ θυρσολόγχοις, κεκοσμημένα ἱματίοις καὶ »χρυσίοις. Hic vero sunt quaedam nobis animadvertenda. »Omnium primum παραναβαίνειν, positum pro πα»ραβαίνειν; nisi tamen ita potius est scribendum. πα»ραναβάτης quidem certe, pro παραβάτης, non dicitur. »*Ornamenta* istorum ait fuisse *parvas peltas*, & θυρσολόγ»χους: id est, *lanceas sub thyrsorum specie latentes*, sive θύρ»σους λογχωτοὺς, ut ad primum Strabonis dudum nobis »expositum. [Conf. paulo ante, ad lit. d.] *Thyrsolon»chum* describit Iustinus Martyr istis verbis: αἱ Βάκχαι διὰ »σχήματος εἰρηνικοῦ τὰς λόγχας ἐν τοῖς θύρσοις περιφέ»ρουσι. Epitomae auctor scribit χρυσολόγχαις perperam.« Casaubonus. — Eodem vitio noster *ms. Ep.* tenetur. Verbum παραναβεβήκει tenet uterque codex mstus: nec opus erat ut solicitaretur. Iustini Martyris verba leguntur in Epist. ad Zenam & Serenum, pag. 507. edit. Paris. 1636.

κεκοσμημένα ἱματίοις καὶ χρυσίοις. »Scio posse hoc »aliquo modo defendi. Paene tamen persuasi sumus, scri»psisse Callixenum ἱματίοις καταχρύσοις, vel διαχρύ»σοις, qua voce iam usus est aliquoties; hoc est, χρυ»σοποικίλοις.« Casaub. — Quatuor ista verba praetermisit Epitomator. At quidni auctor vel per hendyadin, ut vocant Grammatici, ἱματίοις καὶ χρυσίοις dicere potuerit, pro *vestibus auro nitentibus?* vel seorsim χρυσία nominaverit, varia *ornamenta aurea* dicens, quibus decorati pueri illi fuissent? Vide Henr. Stephani Thes. IV. 657 sq.

ἐξ ἑκατέρου μέρους τρεῖς. »Porro isti parabatae cum suis »agitatoribus in duas factiones erant tributi: nam id de»clarant proxima verba, ἐπῆσαν δὲ συνωρίδες καμήλων ἐξ »ἑκατέρου μέρους τρεῖς. Et, fuisse etiam certamina quae»dam edita, significant obiter quae deinceps legas, [p. »203. a.] ἐστεφανώθησαν δ' ἐν τῷ ἀγῶνι καὶ στεφάνοις χρυ-

» σοῖς εἴκοσι. « CASAUB. — Certamina utique poſt peractam pompam inſtituta ſunt: ad diverſas vero certantium *factiones*, ut cenſuit Caſaubonus, ſpectare iſta verba ἐξ ἑκατ. μέρους τρεῖς, equidem non adfirmaverim.

κάμηλοι δ' αἱ μὲν &c. Si vera eſt haec ſcriptura, mani- a
feſte ſuſpenſa haeret oratio, & deſiderantur voces αἱ δὲ, quae illis αἱ μὲν reſpondeant. Sed ne commodum quidem locum video, quo inſeri voculae αἱ δὲ poſſent. Suſpicatus eram, αἱ δὲ κάμηλοι ἔφερον. At nec hoc placuit: nam *alii* intelligendi videntur *cameli, qui thura & aromata dorſis impoſita geſtarint, alii curribus iuncti*, quos paulo ante commemoraverat: quare κάμηλοι δ' ἄλλαι coniectabam. Caeterum Epitomator *thuribus illis & aromatis onuſtos currus* intellexerat *camelis iunctos*. Sic enim ille poſt iſta verba, τὰ δὲ παιδισκάρια κισσῷ, pergit: Ἐπῆσαν δὲ καὶ συνωρῖδες (conſtanter in noſtro quidem *ms. Ep.* penultima huius vocabuli circumflexo notatur accentu) καμήλων, φέρουσαι λιβανωτοῦ μνᾶς τριακοσίας, κρόκου, κασίας, κινναμώμου, ἴριδος, λοιπῶν ἀρωμάτων. Sic ille, nil amplius: & continuo dein, Ἐχόμενοι τούτων Αἰθ. &c. Duo verba, σμύρνης τριακοσίας, quae editis etiam deerant, dedit *ms. A.* Mox, pro κιναμώμου, quod habent edd. & mssti noſtri, rectius fuerat κινναμώμου. Pro κασίας, quod tenet ms. *Ep.* cum editis, κασσίας habet *ms. A.* bene; ſed id quidem perinde eſſe videtur. Denique in εἴριδος quidem cum editis conſentit *ms. A.* ſed recte ἴριδος ſcriptum vidimus in Epitoma. Conf. p. 195. d. & ibi notata.

Αἰθίοπες δωροφόροι. » *Aethiopes donis onuſti.* Docti emen» darunt δορυφόροι: [*haſtati*, Dalec.] reclamantibus anti» quis membranis & Epitoma etiam. Iſtorum ait quosdam » tuliſſe ἐβένου κορμοὺς δισχιλίους. Videntur eſſe quas » Herodotus in Thalia [III. 97.] φάλαγγας ἐβένου, & ex » eo Plinius lib. XII. [cap. 4. ſect. 8.] *phalangas* nomi» nant. Proprie tamen κορμὸς, unde Romanorum *gremium*, » aliud quam *phalanx* vel *palanga.* « CASAUBONUS. — At Romanorum *cremia* (non *gremia*) nihil huc faciunt: ſunt enim ſarmenta, tenuia ligna, crematu facilia. κορμοὶ ſunt *caudices, ſtipites*: nec differre videntur a *phalangibus* quas dixit Herodotus. διακοσίους, quod h. l. codex *Epit.* habet, (id eſt, *ducentos*) non notâ numerali indicatum eſt, ſed cunctis ſcripturae elementis expreſſum: & facile crediderim verum hoc eſſe. Aethiopes quidem olim Perſis

a nonnisi tertio quoque anno *ducentas ebeni phalangas*, non amplius, tributi loco pendere tenebantur, ut tradit Herodotus l. c.

χρυσοῦς καὶ ἀργυροῦς κρατῆρας. Ad id quod hic editum erat, χρυσοῦ καὶ ἀργυρίου κρατῆρας nihil discrepantiae ex *ms. A.* adnotatum. Ac fuerint quidem qui ferendum hoc tenendumque iudicent, per ellipsin praepositionis ἐκ dictum, cuius exempla supra adtulimus ad illa verba p. 198. b. βωμὸς - - τετράγωνος χρυσοῦς, ubi pariter χρυσοῦ vulgo legebatur. Sed vulgata hoc loco scriptura eo etiam magis me offendebat, quod nomina χρυσοῦ & ἀργυροῦ, quae materiam indicare debebant, e qua facti crateres, ante nomen κρατῆρας erant posita. Quo minus dubitavi, ex χρυσοῦς & ἀργυροῦς esse haec decurtata; cum praesertim in Epitoma perspicue χρυσέους καὶ ἀργυρέους κρατῆρας scriptum viderim.

b Μεθ' οὓς ἐπόμπευσαν κυνηγοὶ δύο. *Post hos procedebant venatores duo.* Quin multo minor iusto sit iste *binarius numerus*, vix quisquam dubitaverit. Nihil tamen mutant libri, & exserte tribus scripturae elementis δύο scribunt nostri libri. Fuerat fortasse in vetusto codice nota numeralis β,. id est, *bis mille.* Is numerus si nimius videbitur, coniectare licebit fuisse ύ. id est, *quadringenti;* literamque υ a sequioribus librariis, frequenti illorum hominum errore, pro β esse acceptam, ob similitudinem quam cum υ habet ea figura qua olim litera β exarabatur.

καὶ ἄλλαι Αἰθιοπικαί. Desunt haec verba Epitomae, usque ἐπιφέρει, ita ut post ὄρνιθες continuo sequantur ista, πρόβατα Αἰθ. Quid sit vero, quod ἄλλοι Αἰθιοπικοὶ habeat ms. *A.* cum tamen mox (quod sciam) foemininum πολλαὶ teneat, non perspicio. Percommode quidem infra, lib. IX. p. 387. d. ubi ad eumdem hunc locum remittimur, ὄρνιθες Αἰθιοπικοὶ πλήθει πολλοὶ scribitur: quemadmodum & hic reponendum videtur.

c Εὐβοϊκὰ εἴκοσι, κόλοι λευκοὶ, βόες Ἰνδικοὶ εἴκοσι ἕξ, Αἰθιοπικοὶ ὀκτώ. Ad vulgatam olim scripturam haec adnotavit CASAUBONUS: » In albo traductorum animalium » commemorantur καὶ ὅλοι λευκοὶ βόες Ἰνδικοί. Scriptum » erat in editis, κῶλοι λευκοὶ, βόες Ἰνδικοὶ εἴκοσι ἕξ. Ferri » potest, si *colorum* numerus restituatur, geminatis, quae » singulae positae sunt, duabus literis hoc modo, κῶλοι » ιβ'. βόες Ἰνδικοὶ εἰκ. Sed hoc quia mera coniectura est,

» placuit iure scriptam lectionem sequi. « — Ubinam *scriptam* illam invenerit *lectionem*, non indicavit nobis vir doctus. Epitomator quidem cuncta verba, quae sunt inter Εὐβοϊκὰ εἴκοσι & ἄρκτος μὲν interiecta, praetermisit. Veteres vero nostrae *membr. A.* κολοι habent, eamdemque scripturam duo alii codices Parisini, teste Villebrunio, tenent: & ab his parum differt κολλοι, quod in lectionibus Aegianis e codice Romano adnotatum. Quare consentaneum est, ut καὶ ὅλοι λευκοὶ, quam pro scripta lectione habuit Casaubonus, & in contextum recepit, nihil esse aliud intelligamus, nisi docti cuiusdam viri coniecturam, ad oram alicuius libri adscriptam, & cum scriptis lectionibus confusam. Eamdem tamen lectionem etiam in ora codicis Parisiensis Hermolai Barbari (ipsius-ne Hermolai, an alia manu, nescio) adscriptam esse Villebrunius testatur. Quidquid sit, quum iam supra κώλων sive κόλων mentio sit facta, (pag. 200. f. ubi vide notata:) non dubitare equidem debui quin librorum istam scripturam auctori restituerem. At *numeri* nota utique intercidisse videtur: quae vel ιβ'. fuerat, ut coniectavit Casaubonus, id est, *duodecim*; vel *ι. decem*; vel *β'. duo.* Sed & qui praecedit *numerus ovium Euboicarum*, parum recte habere videtur. Sane post commemoratas *centum & viginti oves Aethiopicas*, & *trecentas Arabicas*, in illo praesertim Aegypti cum Graecia commercio, iusto minor videri debet numerus *viginti ovium Euboicarum*, suspicarique licet intercidisse centenariam numeri notam, aut alia ratione esse erratum.

πάνθηρες δεκαέξ, λυγκία τέσσαρα, ἄρκηλοι τρεῖς. » Pro πάνθηροι scribe πάνθηρες, ex Epitoma & usu auctorum: item pro ἄρκηλοι, melius ἀρκίλοι. « Casaubonus. — Recte πάνθηρες dedit etiam noster ms. *Ep.* quod restituimus auctori. De discrimine, quod statuere veteres inter πάρδαλιν & πάνθηρα, consule Salmasium, in Exercit. Plin. pag. 149. Pro λυγκία perperam λαγκία habet idem codex Epitomae: tria sequentia animalium nomina prorsus in eodem praetermissa. Quod vero pro ἄρκηλοι rectius ἀρκίλοι scribi Casaubonus censuit, vere iudicavit vir doctus, si *ursorum catulos* (ut vertit Dalec.) dicere Callixenus voluerat. Conf. Eustath. ad Od. ε'. pag. 223, 37. & ad Od. ι'. 350, 13. (Apud Pollucem tamen, V. 15. ἀρκτύλοι scribitur.) Sed, ne vulgatam desererem lectionem, quam cum editis tenent vetustae membranae,

c Aelianus me retinuit, De Nat. Animal. VII. 47. docens τῶν παρδαλέων *catulos* ἀρκήλους *vocari; esse vero etiam qui statuant*, γένος ἕτερον τῶν παρδαλέων τοὺς ἀρκήλους εἶναι, id est, τοὺς ἀρκήλους *esse genus animantium diversum a pardalibus*. Videturque de rariore quodam bestiarum genere hîc agi, cum nonnisi *tria* eius generis in pompa producta dicat auctor.

AD CAP. XXXIII.

ἐστεφανωμένου χρυσῷ κισσίνῳ. Forte ante χρυσῷ adiici debuit vox στεφάνῳ quemadmodum continuo deinde ait, ἐστεφανωμένα στεφάνοις κισσίνοις ἐκ χρυσοῦ. conf. pag. 199. c. & ibi not. Forte etiam subintelligi poterat,
d ut pag. 198. f. *Ibid.* Ἔχων στέφανον κίσσινον ἐκ χρυσοῦ. Ferri prorsus non potuit vulgatum κισσὸν ἐκ χρ. omninoque κίσσινον fuit corrigendum, ut iam supra ad pag. 200. a. minus quidem fidenter monuerat Casaubonus. Sic paucis ante versibus, στεφάνοις κισσίνοις ἐκ χρυσοῦ, & pag. 198. f. κισσίνῳ χρυσῷ. Potuerat etiam στέφανον κισσοῦ χρυσοῦν dicere, quemadmodum paulo ante στέφανον ἐλαίας χρυσοῦν dixit. *Ibid.* Κόρινθος δ' ἡ πόλις. Sic percommode codex noster uterque, pro Κορ. δὲ πόλις, quod erat editum.

κυλικεῖον μεστὸν χρυσωμάτων. Ad vulgatum olim κυλίκιον monuit hoc loco CASAUBONUS: »Pro κυλί»κιον scribendum aliquoties κυλικεῖον. Differunt enim ista »uti scimus: etsi passim pro *potoriorum vasorum theca* (hoc »significat κυλικεῖον, non *abacum*, ut hîc vertitur, neque »*repositorium*, ut aliquando post) legas κυλίκιον & in hoc »auctore & in aliis.« — Vide Not. ad pag. 199. c. & f. Adde pag. 202. e. Cur vero *abaci* nomen in hac re damnarit Casaubonus, non video; cum in eadem re eo usus sit Cicero Verr. IV. 16.

e Ἐφέρετο καὶ ἐπ' ἄλλων τετρακύκλων. Sic recte *ms. A.* Perperam ἐπ' ἄλλῳ τετρακύκλῳ edd. In Epitoma vero haec desunt omnia, a verbis Ἐφέρετο καὶ ἐπ' ἄλλων usque ἀλλὰ καὶ θεῶν πολλαί, lit. f. *Ibid.* διαδεδεμένος στέμμασι διαχρύσοις. De vocabulis στέφανος, στεφάνη, & στέμμα, vide paulo post Casauboni animadversionem. *Ibid.* ἔχων ἐπ' ἄκρου. Sic recte ms. *A.* Perperam ἐπ' ἄκρον edd.

καὶ γὰρ διαθέσεις πολλαὶ ἀκοῆς ἦσαν ἄξιαι. » διαθέσεις f hic *rerum* sunt *simulacra & repraesentationes* mirabili artificio expressarum ad decus pompae. « CASAUB. — Conf. supra ad pag. 196. f.

AD CAP. XXXIV.

πομπὴ - - Ἀλεξάνδρου, ὃς ἐφ' ἅρματος &c. » Scribit a de *Alexandro*, hoc est, de vehiculo quo Alexandri Magni simulacrum transvectum est pompatice, ut cum Tertulliano dicam, *ὃς ἐφ' ἅρματος ἐλεφάντων ἀληθινῶν ἐφέρετο χρυσοῦς.* Moveant ista verba in animo acuti lectoris suspicionem, quasi illos elephantorum currus, quorum est ante facta mentio, non traxerint veri elephantes, sed vel equi vel muli vel alia nescio quae animalia in elephanti figuram conformata: quod quia durum credere est, & (ut existimo) absurdum, scribo, *ἐφ' ἅρματος ἐλεφάντων ἀληθινῶς ἐφέρετο χρυσοῦς*: *vere aureus gestabatur*; hoc est, *ex solido auro*, non inauratus. « CASAUBONUS. — Probabilem utique docti Animadversoris emendationem tacite adoptavit Villebrune. De Bacchi signo duodecim cubitorum magnitudine, dixerat auctor pag. 200. d. ex Epitomatoris quidem scriptura, *Διόνυσος ἦν δωδεκάπηχυς ἐπ' ἐλέφαντος κατακείμενος χρυσοῦς*. Dissentit tamen a Casaubono doctissimus CORAY, in *Notis msstis*. » Vereor, inquit, ne falsus fuerit Casaubonus in huius loci declaratione. *Ἀληθινοὶ ἐλέφαντες* sunt *elephantes vivi*, ad distinctionem Alexandri, qui non erat nisi *χρυσοῦς*, *ex auro fictus*. Ita fere per universum hoc opus Athenaei usurpatur *τὸ ἀληθινὸς*, in iis nimirum locis, in quibus vel praecedit vel sequitur aliqua de rebus fictis narratio. Infra pag. 346. d. de Syris: *καὶ διὰ τόδε νόμιμον ἔτι διαμένειν - - - ἰχθῦς ἀργυροῦς ἢ χρυσοῦς ἀνατιθέναι· τοὺς δὲ ἱερεῖς πᾶσαν ἡμέραν τῇ θεῷ ἀληθινοὺς ἰχθῦς ἐπὶ τὴν τράπεζαν ὀψοποιησαμένους παρατιθέναι.* Ubi vides iterum *τοὺς ἀληθινοὺς* opponi *τοῖς ἀργυροῖς καὶ χρυσοῖς*. Nec minus clare p. 253. e. *οὐ ξύλινον, οὐδὲ λίθινον, ἀλλ' ἀληθινόν.* Pag. 205 extr. mentio fit antri, quod habebat *τὴν πετροποιΐαν ἐκ λίθων ἀληθινῶν.* Quare? quia mirum sane videri poterat, *ex veris lapidibus* constructum fuisse antrum *in navi*, in qua pleraque omnia sunt lignea. Similiter expono locum

» supra pag. 197. a. de simulacris Satyrorum & persona» rum tragicarum ac comicarum, ἀληθινὸν ἐχόντων ἱματισμόν: corpora nempe earum erant ficta; at *vestes verae*, non simulatae; eodem prorsus modo quo vide» mus hodie pupas vestitas in tabernis τῶν κοροπόλων vel » κοροπλάθων. «

στεφάνη χρυσῆ, - - δίκερας χρυσοῦν, - - στέφανος χρυσοῦς. » In hac Callixeni narratione tria mihi ob» servet lector diligens, in quibus distinguendis doctorum » desiderabit industriam. Illa tria sunt, στέφανος, στεφά» νη, στέμμα. *Coronas* vulgo vertunt haec omnia nullo » discrimine. Atqui, significare aliud στέφανον, aliud στε» φάνην, declarant subiecta verba: ἐπόμπευσαν δὲ καὶ

b » θρόνοι πολλοί· ὧν ἐφ' ἑνὸς ἔκειτο στεφάνη χρυσῆ· ἐπ' » ἄλλου δ' ἦν κέρας χρυσοῦν· ἐπ' ἄλλου δ' ἦν στέφα» νος χρυσοῦς· καὶ ἐπ' ἄλλου δὲ κέρας ὁλόχρυσον. Dale» campius, ne cogeretur anquirere quid differrent στέ» φανος & στεφάνη, expeditissimam iniit viam, deletis » istis, ἐπ' ἄλλου δ' ἦν κέρας χρυσοῦν· ἐπ' ἄλλου δ' ἦν » στέφανος χρυσοῦς. Enimvero sententiam mutasset vir » eruditus, si observasset, στέφανον quidem dici *plectilem* » *tortilemve* aut cuiuscumque tandem generis *coronam, quae* » *toro constet*: στεφάνην vero non esse torum, sed *limbum* » aliquantae altitudinis *in orbem ductum*. Itaque στεφάνη » quaedam Callixeno memoratur altitudine bicubitalis: » item alia sex & quinque cubitorum. [Vide hac pag. lit. » d. & p. 203. b.] Atque ex eo murorum minae στεφά» ναι dicuntur Graecis, non στέφανοι. Sic accipe semper » in hac luculentissima narratione & similibus locis. Στέμ» μα vero est *vitta*, sive *lemniscus*. Atque, ut coronae » lemniscatae (id est, ut loquitur Theocritus, περιζώστρῃσιν ἑλικταὶ) honestiores erant: sic *stemmata* aliis rebus » circumplicabantur honoris caussa. Ergo ait Callixenus, » [pag. 201. e.] ἐφέρετο φαλλὸς χρυσοῦς πηχῶν ἑκατὸν » εἴκοσι, διαγεγραμμένος, καὶ διαδεδεμένος στέμμασι δια» χρύσοις. Quod erat diadema circum caput, hoc στέμ» μα circa phallum. « CASAUBONUS. — Pro eo quod ἐπ' ἄλλου δ' ἦν κέρας χρυσοῦν in proxima Animadversione scripsit Casaubonus, (unde eadem scriptura in ed. Cas. 2. & 3. recepta) in ed. Cas. 1. sicut in ed. Ven. & Bas. ἐπ' ἄλλου δ' ἦ κέρας χρυσοῦν legebatur. Id autem haud dubie ex δίκερας erat corruptum, quod & hoc

loco dedit ms. *A.* & mox lit. c. communi consensu editi b cum vetustis membranis tenuerant: in Epitoma quidem deest ibi tota ῥῆσις, in qua ista vox iterum occurrit. Est autem δίκερας, quasi *bicornu* diceres, *duplex cornu: cornu* vero, poculi genus. Et vocabulum hoc δίκερας, quod in Lexicis vulgo desideratur, silentio non praetermisit Pollux, qui illud lib. V. sect. 97. per δίκρουνον ῥυτὸν interpretatur, id est, *poculum maius, duplex cornu referens, cuius e fundo* incurvo, & in acutum desinente, *duobus tubulis, veluti fontibus*, bibere cum volebant, *vinum effluebat.* Vide Nostrum lib. XI. pag. 497. Perperam autem ibidem apud Pollucem δικέρας penacute scribitur: quo in errorem inductus is qui Indicem editionis Lederlinianae & Hemsterhusianae confecit, δικέρας pro accusativo plurali foeminini generis accepit, & δικέρας φιάλας intellexit. Epitomator hoc loco ἐπ' ἄλλου κέρας χρυσοῦν scribens, mox dein omisit ista quae sequuntur, καὶ ἐπ' ἄλλου δὲ κέρας ὁλόχρυσον. Observandum vero, rursus deinde lit. e. f. commemorari κέρας ὁλόχρυσον πηχῶν τριάκοντα, quod nescio an sit idem de quo hic agitur.

καὶ βωμοὶ δὲ ἐπίχρυσοι. Epitomator his omissis, nonnisi ista habet: ἐπόμπευσαν δὲ καὶ θυμιατήρια χρυσᾶ· καὶ ἐσχάραι ἐπίχρυσοι· καὶ δελφικοὶ τρίποδες· καὶ φοίνικες &c. omissa ubique numerorum notatione. *Ibid.* ὧν ἐνὶ παρεπεπήγεσαν. Commode παραπεπήγεσαν ms. *A.* quod recipi debuerat, neglecto (ut saepius alibi) iterato augmento plusquamperfecti.

στεφάναι - - ἃς ἔφερον παιδίσκαι, - - ὧν μία διπήχυς εἰς ὕψος &c. De vocab. στεφάνη vide paulo ante a Casaubono notata. De maiore vero illa στεφάνη, quae hic commemoratur, confer quae a Palmerio observata paulo inferius ad pag. 203. b. retulimus. d

πηχῶν ὀκτωκαίδεκα. Quod ἐννέα hic inserunt membranae, id ex varietate lectionis perperam in contextum illatum videtur, cum in aliis libris ἐννεακαίδεκα pro ὀκτωκαίδεκα legeretur. *Ibid.* κεραυνοὺς χρυσοῦς δεκαπήχεις δύο. Sic, pro δωδεκαπ. δύο, quod erat editum, dedere eaedem membr. *A.* quas cur non sequeremur nulla caussa erat. Quod vero in eisdem membr. paulo post, δεκαδύο scribitur, pro δυοκαίδεκα, id ex librariorum usu medii aevi factum, qui notam numeralem ιβ'. sic ex duarum notarum ordine ι'. & β'. interpretari consueverant. *Ibid.* e

μαζονόμια. Vide ad pag. 200. a. *Ibid.* *κυλικεῖα χρυσωμάτων.* Vide ad pag. 199. c. & ad p. 201. d.

AD CAP. XXXV.

a *Ἐστεφανώθησαν δ' ἐν τῷ ἀγῶνι &c.* Sic corrigat ſtudioſus lector, ut habent editi libri omnes cum vetuſtis membranis: pro quo neſcio quo caſu *Ἐπεστεφανώθησαν* in noſtrum exemplum irrepſit. Ab his inde verbis usque ad finem huius capitis omnia praetermiſit Epitomator, difficultate fortaſſe & obſcuritate territus, quibus premitur hic locus; quem latine ſic convertit Dalecampius: *Ludis quidem publicis aureis coronis viginti Ptolemaeus primus* [in ora adnotavit: » Ab Aegypti populis. Lagi filius, maritus Berenices. «] *donatus eſt: Berenice vero tribus & viginti, ſuper aureis curribus advectis, & luco* [in ora: » aureo, niſi fallor. «] *Dodonae. Pecuniae in ea impenſae ſumma fuit, talenta bis mille ducenta triginta novem, minae quinquaginta. Apud regiarum facultatum procuratores & diſpenſatores haec omnia repraeſentata ſupputataque ſunt, ſingulari donantium alacritate, priusquam accederent ludorum ſpectacula.* [In ora: » Quidam: *priusquam accederent* » *ad ludorum ſpectacula.* «] *Ptolemaeus Philadelphus illis genitus,* [in ora: » Ptolemaeo primo, & Berenice] *coronis aureis viginti donatus eſt, & duabus quae aureis curribus impoſitae fuerunt, una cubitorum ſex: quinque, totidem cubitorum: ſex, cubitorum quatuor, ad columnas impactis.*

Ad eumdem locum haec adnotavit Casaubonus: » Obſcura ſunt, &, ſi ſequimur interpretes, corrupta, quae, » poſt abſolutam deſcriptionem pompae, *de Coronarum di-* » *viſione* dicuntur: *Ἐστεφανώθησαν δ' ἐν τῷ ἀγῶνι καὶ στε-* » *φάνοις χρυσοῖς εἴκοσι. Πτολεμαῖος δὲ ὁ πρῶτος καὶ Βερε-* » *νίκη εἴκοσι τρισὶν ἐφ' ἁρμάτων χρυσῶν καὶ τεμένεσιν ἐν* » *Δωδώνῃ.* Quinam illi ſunt qui *ἐστεφανώθησαν*? Viri do- » cti non alios putarunt, quam Ptolemaeum & Berenicen. » Quorum ſententiâ ſi ſtamus, lectio ſic videatur con- » cinnanda: *ἐστεφ. δ' ἐν τῷ ἀγ. καὶ στεφ. χρυσοῖς, εἴκοσι* » *μὲν Πτολεμαῖος ὁ πρῶτος· ἡ δὲ Βερενίκη εἴκοσι τρισίν. Co-* » *ronati ſunt in agone coronis aureis, Ptolemaeus quidem pri-* » *mus, viginti: Berenice vero tribus & viginti.* Simplicius nos, » ut editae lectionis verba ſonant, ita interpretabamur: » *Coronati ſunt in certamine coronis aureis viginti* e victori-

» bus: *Ptolemaeus vero primus & Berenice, viginti tribus.* Ut a » τὸ εἴκοσι de personis intelligatur, non de coronis. Est » sane probabile, quando certatum esse dicitur, & victo» res quosdam extitisse, & coronas aureas nonnullis sal» tem illorum fuisse donatas. Etiam illud admodum pro» babile, in tanta hominum multitudine viginti minimum » esse repertos, qui propter singularem diversi generis » agonum peritiam, coronis aureis a munificentissimo re» gum, die praesertim adeo festo, ornarentur. « — Nos quidem in latina nostra versione vestigia Graecorum verborum, quam presse potuimus, sumus secuti. Ad sententiae vero explicationem quod adtinet, consecutio & connexio orationis pati non videtur, ut illud εἴκοσι cum Casaubono de *victoribus* intelligamus. Immo verborum praescriptorum sensus hic esse videtur: in eorum numero, qui variis ludis decertarunt, (modo ἐν τοῖς ἀγῶσι malebam, pro ἐν τῷ ἀγῶνι) fuisse qui tot reportarint victorias, ut *e t i a m viginti* (*etiam*, id est, *non paucioribus quam viginti*) *coronis fuerint donati: Ptolemaeus primus vero & Berenice* (quorum nomine fuerunt qui certarent) *tribus etiam & viginti.* Ista verba, ἐφ' ἁρμάτων χρυσῶν, quam in partem sint accipienda, non declaravit Casaubonus. ADAMUS, teste Villebrunio, intellexerat, *coronas aureis curribus fuisse impositas.* VILLEBRUNIUS ipse censet, victoriam, cuius praemium fuere illae coronae, reportatam esse *certamine curuli*, quod *curribus auratis regum* institutum fuisset. At id quidem Graeca verba, ἐστεφανώθησαν - - ἐφ' ἁ ρ μ ά τ ω ν, significare non valent. Cogitaveram equidem, hoc dicere auctorem, *coronatos esse victores, in curribus deauratis sublime stantes;* ac fortasse eisdem deinde curribus, veluti triumphantes, per urbem esse transvectos. In hanc sententiam, post χρυσοῖς εἴκοσι, non interpungenda foret, sed nudo commate incidenda oratio. Sed eidem interpretationi quo pacto adcommodari queat quod paulo post legitur, Πτολεμαῖος - - δυσὶ μὲν ἐφ' ἁρμάτων χρυσῶν, *&c.* id quidem fateor neutiquam mihi liquere. Quare totum hoc in medio relinquo.

Pergit CASAUBONUS: » Absurdum vero, quod sequi» tur, prima facie videatur, *Ptolemaeum & Berenicen* στε» φανωθῆναι τεμένεσιν ἐν Δωδώνῃ. Nam quomodo intelli» gemus, ludis iis qui Alexandriae in Aegypto edeban» tur, *Dodonaei agri portione Ptolemaeo & Berenicae honorem*

a »*fuisse habitum?* Mitto aliorum interpretationes, quas
» probare non possum. Existimo enim, egisse Ptolemaeum
» cum Dodonae proceribus, qui ad ludos theori publice
» venerant, ut domum reversi, agri partem Ptolemaeo
» primo & Berenicae consecrarent, eisque duo *τεμένη*
» curarent dicanda, inque iis fana extruenda. Quod quia
» sine maximis sumtibus non poterat fieri, ideo inter cae-
» teras Philadelphi impensas refertur hîc a Callixeno.« —
Istam interpretationem suffragio suo comprobans PALMERIUS in Exercit. in Auct. Graec. pag. 498. haec insuper adnotavit: »Nunc considerandum est, quare regibus Ae-
» gypti templa potius procul in Graecia ponenda vove-
» rint populi,« [nam, non tam *regis*, quam *populi impensis* exornatam festi huius celebritatem, statuit idem Palmerius, ut mox videbimus:] »quam in ipsa Aegypto. Ra-
» tio (ut credo) est, quod licet Aegyptii natalibus, ta-
» men Macedoniâ oriundi, [immo vero, ne natalibus qui-
» dem Aegyptius fuerat Ptolemaeus primus:] Graecos
» honores affectabant, & Cyprum & Ciliciam obtine-
» bant, ubi plures urbes erant Graecae originis, quae
» forte id voverant. Nam & ipse Ptolemaeus [secundus,
» Strab. X. 460. b.] urbem Arsinoën ad Acheloum in Ae-
» tolia aedificari curaverat.« —

b *καὶ ἐγένετο δαπάνημα τοῦ νομίσματος, τάλαντα δισχίλια διακόσια τριακονταεννέα, μναῖ πεντήκοντα· καὶ ταῦτ' ἠριθμήθη πάντα παρὰ τοῖς οἰκονόμοις, διὰ τὴν τῶν στεφανούντων προθυμίαν, πρὸ τοῦ τὰς θέας παρελθεῖν.* Pergit rursus CASAUBONUS: »Addit, *harum impensarum sum-*
» *mam talentorum fuisse bis mille ducentorum triginta novem,*
» *& hoc amplius minarum quinquaginta: quam omnem dispen-*
» *satores regiae domus repraesentarint, priusquam spectacula*
» *finirentur:* hoc significant verba auctoris, *πρὸ τοῦ*
» *τὰς θέας παρελθεῖν*, *priusquam praeterirent spectacula*, sive
» *spectaculorum dies.* Interpretes *pecuniam in antecessum so-*
» *lutam* volunt *futuris victoribus, priusquam accederent ad lu-*
» *dorum spectacula.* In haec absurda praecipites eos dedit
» verbum *παρελθεῖν* male acceptum. Promtae adeo solu-
» tionis caussa affertur, *διὰ τὴν τῶν στεφανούντων προθυ-*
» *μίαν.* Non male hoc quidem: nam quod *libenter* faci-
» mus, cito & expedite facimus. Non dissimulabo tamen
» animi sensum. Legam enim lubens *προμήθειαν*, non
» *προθυμίαν.* *Tanta*, inquit, *providentia regis ac reginae fuit*,

» *ut ad istos omnes sumtus, pecuniae quod satis esset mature* b
» *coëgerint.* Haec sine dubio propior caussa expeditae so-
» lutionis quam illa prior. « — Sic ille. At non *in ante-
cessum solutam victoribus pecuniam* dixerat Dalecampius; sed,
*apud regiarum facultatum procuratores repraesentatam, prius-
quam accederent spectacula.* Et propemodum in eam partem
equidem inclino, ut cum eodem interprete verbum παρελ-
θεῖν, *accedere*, *adesse*, intelligendum putem. Caeterum de
sententia verborum διὰ τὴν τῶν στεφανούντων προ-
θυμίαν, atque etiam illorum, ταῦτ' ἠριθμήθη πάντα πα-
ρὰ τοῖς οἰκονόμοις, PALMERIO adsentior, haec monenti:
» Casaubonus magis probat hic legi προμήθειαν, & per
» τῶν στεφανούντων intelligit regem Ptolemaeum & regi-
» nam. Sed si fuerint στεφανοῦντες, quinam erunt οἱ στε-
» φανούμενοι? Certe inglorium & absurdum fuisset, *regem
» a se ipso coronari*, quasi suarum virtutum approbatores
» non haberet alios quam se ipsum: tum, si ea *pecunia
» repraesentata* fuisset *a sui fisci & pecuniae administris*, di-
» xisset παρὰ τῶν οἰκονόμων, non παρὰ τοῖς οἰκονόμοις.
» Scilicet, *numerata fuit ea pecunia*, ad coronarum & tem-
» plorum impensam, *a Legatis urbium vel populorum apud
» procuratores regios, antequam dies illius festi tali pompae di-
» cati praeterirent:* [sive *adfuissent:*] *tanta erat eorum po-
» pulorum & urbium alacritas & affectus*, προθυμία. « — Quae
his subiicit idem PALMERIUS, quamquam singulorum ve-
ritatem spondere non ausim, tamen minime spernenda
arbitror. » Non enim, (inquit) ut puto, *Coronae fusae &
» caelatae* ab urbibus longinquis apportatae fuerant cum
» fracturae periculo: sed *aurum ad pondus* dictum *coronae*,
» quam voverant, *signatum numerabatur, vel rude pendeba-
» tur.* Coronae vero quae in pompa traducebantur, non
» erant ipsae coronae aureae, sed earum formulae ex li-
» gno vel papyro Aegyptia inauratae, cum titulo pon-
» dus continente & nomen urbis quae dederat. Id sua-
» det ipse Athenaeus paullo supra, [pag. 202. d.] ubi ait,
» παιδίσκας, *puellulas, portasse coronam, cuius ambitus erat
» cubitorum sexdecim, altitudo vero bicubitalis:* at, si ea co-
» rona ex auro fusa fuisset, quaenam puellae suffecissent
» ad tale pondus & massam eiusmodi ferendam. Sic (cre-
» do) & templorum, quae aedificari debebant, fereban-
» tur formulae cum titulo, cui Deo, & quantis impen-
» sis, & a quibus populis aedificari debebant. Tuenda

b » igitur mihi videtur vulgata lectio, & per στεφανούντων » intelligendi sunt Ptolemaeus rex, & Berenice eius uxor » regina, qui coronabantur *ab urbibus, populis & colle-* » *giis, regi Ptolemaeo subditis, aut faventibus*, qui in eius » gloriam tales impensas facere voverant. « — *Coronae aureae*, quae honoris caussa oblatae principibus viris aut victoribus passim commemorantur, utique non semper verae *coronae ex auro factae* intelligendae sunt: sed *insignius munus quodvis honoris caussa oblatum* interdum στέφανος Graecis, *corona* Latinis nominabatur; ut post Dukerum & Drakenb. ad Liv. XXXVIII. 14, 5. observavimus ad Polyb. XXII. 17, 4. Confer alia Polybii loca, in Lexico nostro Polybiano voc. στέφανος citata. In eamdem sententiam etiam verbum στεφανοῦν haud raro usurpari, post Hemsterhusium ad Aristoph. Plut. vs. 787. monuimus ad Polyb. XIII. 9, 5. ubi ἐστεφάνωσαν τὸν Ἀντίοχον πεντακοσίοις ταλάντοις, valet, *Antiochum, coronae nomine, donarunt quingentis talentis*. Caeterum, *aureas* illas *coronas*, quas in pompa transductas Callixenus dixit, nonnisi simulacra fuisse aurearum coronarum, cum Palmerio adfirmare non ausim. Ac fortasse ne illam quidem *coronam*, (sive *limbum* illum, ut στεφάνην interpretatur Casaubonus) duorum cubitorum altitudine, sedecim cubitorum in orbem, quam a puellis gestatam ait, necesse fuerit ut dubitemus quin vere aurea fuerit. Nec enim *fusa ex auro* cum Palmerio intelligi debebit, sed ex tenuissimâ lamellâ cusa; ut non adeo enorme, quam illi visum erat, fuerit coronae pondus. Sane etiam argentea vasa ex mirae tenuitatis lamellâ olim confecta fuisse docet Athenaeus noster, VI. 230. c. d. Praeterea nil opus est, ut a solis puellis gestatam illam molem cogitemus: poterant viri maximam oneris partem in se suscipere; ac nihilo minus puellae in circuitu progredientes eam praebere speciem poterant, quasi ipsae potissimum illam gestarent.

ὁ δὲ Φιλάδελφος Πτολεμαῖος, υἱὸς αὐτῶν, εἴκοσι χρυσαῖς. Quid sit quod nunc subito χρυσαῖς ait, in foeminino, cum paulo ante, στεφάνοις χρυσοῖς dixisset, nescio. In promtu quidem est, cum Casaubono (in Animadv. ad pag. 202. a. b.) στεφάναις intelligere: at hoc ipsum mirum & mendi suspectum debet videri, cum, quod non diserte adiectum sit hoc vocabulum; tum, quod, cum caeteri στεφάνοις, hic contra στεφάναις hono-

ratus dicatur. Iam quod addit *δυσὶ μὲν ἐφ' ἁρμάτων χρυσῶν*, id quale sit haud satis mihi liquere iam supra professus sum: istud vero, *ἐπὶ δὲ κιόνων*, id est, *in columnis*, quo pacto sit accipiendum, prorsus me latere fateor. Vocem *κιόνων* vero cum VILLEBRUNIO in *ἡμιόνων* mutare, cui ADAMUS praeivisse videtur, id quidem vereor ne non multum promoveat: quod enim ille ad *ἀπήνας ὑφ' ἡμιόνων ἀγομένας* provocat, quarum in pompae descriptione pag. 201. a. fit mentio, & ad Pausaniam (*Psaumidem* dicere voluerat) *mularum quadrigis victorem* apud Pindarum, (Olymp. Ode V. vs. 15.) non inde effici arbitror, ut *ἐπὶ δὲ ἡμιόνων* in ista verborum consecutione significare possit *victoriam mularum curriculo reportatam*. Casaubonus ista verba absque animadversione praetermisit. b

AD CAP. XXXVI.

Ποῖα οὖν - - βασιλεία οὕτως γέγονε πολύχρυσος; οὐ γὰρ τὰ ἐκ Περσῶν καὶ Βαβυλῶνος λαβοῦσα χρήματα &c. Finita Callixeni narratione, suo nomine nunc loqui pergit Deipnosophista, miro quodam & pompatico orationis colore utens. *Ποία* scribe cum ms. *Ep.* pro *ποῖα*, quod perperam ubique editum erat: pro quo *Πόθεν* legendum suspicabatur COURIER noster. Dein *οὐ γὰρ ἢ τὰ Περσῶν* scribere iussit CASAUBONUS. Equidem nihil mutare ausus sum. Mox vero pro eo quod inverse editum erat, *λαβοῦσα μέταλλα ἢ χρήματα ἐργασαμένη*, recte *λαβοῦσα χρήματα, ἢ μέταλλα ἐργασαμένη*, dedere optimae nostrae membr. *A.* Praetermissis istis, Epitomator nonnisi haec adposuit: *Ποία οὖν βασιλεία οὕτω πολύχρυσος; μόνος γὰρ, &c.* c

μόνος γὰρ ὡς ἀληθῶς ὁ Χρυσορρόας καλούμενος Νεῖλος &c. » Quod dicitur de *Chrysorrhoa, Nili cognomine*, sic » accipe, ne erres: *Nobile id nomen, quod variis Europae » Asiaeque fluminibus datum est, si rei veritatem spectemus, » uni deberi Nilo ac soli.* Fluvios isto nomine invenies apud » Geographos non duos aut tres, sed plures. Omnium » nobilissimus is, qui Damascum Syriae praeterlabitur. *Ni- » lum* quidem vulgo appellatum fuisse *Chrysorrhoam* nemo » dixit veterum: etsi non nescimus, esse qui sic appellent » ex antiquis scriptoribus. Gregorius Nazianzenus in Epi- » taphio Athanasii: *Νεῖλον, τὸν χρυσορρόαν ὄντως καὶ εὔ- » σταχυν.* « CASAUBONUS.

c ὁ Βυζάντιος ποιητὴς Παρμένων ἐπικαλούμενος. Bene Dalecampius: *Parmeno poëta, cognomine Byzantius*: traiectorum enim verborum naturalis ordo hic est, Παρμένων ποιητὴς, ὁ ἐπικαλούμενος Βυζάντιος. Huius *Iambos* laudavit Stephanus Byz. in Βουδινοὶ & in Φρίκιον, ut monuit Fabricius Bibl. Gr. T. I. pag. 588. cuius doctissimi viri diligentiam, ubi de poëta illo agit, praeterierat hic Athenaei locus. Citavit autem eadem *Parmenonis* vel *Parmenontis* (ut apud Steph. Byz. scribitur) verba Scholiastes Pindari ad Pyth. IV. 99. contulitque ea cum illis quibus Thebanus poëta *Nilum* Κρονίδαν, id est, *Saturnium*, adpellavit. Confer Iablonski Panth. Aegypt. II. 1, 4. pag. 126 sq. & IV. 1, 14. p. 168 sq.

καὶ περὶ πάντα ἐσπουδάκει τὰ κατασκευάσματα φιλοτίμως. »De *Ptolemaeo Philadelpho* loquitur: cuius ita μεγαλεπήβολον ingenium fuit, ut ab eo magnifica omnia »opera *Philadelphia* sint dicta. Philo Iudaeus, De Vita »Mosis: [pag. 658. edit. Francof.] Πτολεμαῖος ὁ Φιλάδελφος ἐπικληθεὶς, τρίτος μὲν ἦν τῶν ἀπ' Ἀλεξάνδρου »τὴν Αἴγυπτον παραλαβόντων· ἀρεταῖς δὲ ταῖς ἐν ἡγεμονίᾳ πάντων, οὐχὶ τῶν καθ' αὐτὸν μόνον, ἀλλὰ καὶ τῶν »πάλαι πώποτε γεγενημένων, ἄριστος. οὗ καὶ μέχρι νῦν »τοσαύταις ὕστερον γενεαῖς ᾄδεται τὸ κλέος, πολλὰ δείγματα καὶ μνημεῖα τῆς μεγαλοφροσύνης κατὰ πόλεις καὶ »χώρας ἀπολιπόντος, ὡς ἤδη καὶ ἐν παροιμίας εἴδει τὰς »ὑπερόγκους φιλοτιμίας καὶ μεγάλας κατασκευὰς Φιλαδελφείους ἀπ' ἐκείνου καλεῖσθαι. Appianus hoc illi magnificum elogium tribuit: ὃς καὶ πορίσαι δεινότατος ἦν »βασιλέων, καὶ δαπανῆσαι λαμπρότατος, καὶ κατασκευάσαι μεγαλουργότατος.« Casaubonus. — Appiani elogium huius Regis, & enumerationem opum illius, vide in eius Praefatione Romanis Historiis praemissa, cap. 10. nostrae editionis.

d Τὰ γοῦν μέγιστα τῶν πλοίων ἦν παρ' αὐτῷ. Sic commode dedere ambo nostri mssti. τὰ γοῦν μεγ. ἦν τῶν πλοίων legebatur in editis; ne sic quidem male, si veteres addixissent libri. *Ibid.* τριακοντήρεις δύο, εἰκοσήρης μία, &c. De his navium maiorum generibus, aliisque quae passim apud Veteres commemorantur, post ea quae ab aliis doctis viris, ac praesertim a Iohanne Scheffero, in Differt. de Varietate Navium, (in Thes. Ant. Gronov. Vol. XI. p. 771 sqq.) & ab Isaaco Vos-

SIO, in Differt. de Triremium & Liburnicarum constru- d
ctione (Thes. Antiq. Graec. Vol. XII. pag. 710 sqq.) ob-
servata sunt, consulendus inprimis est Vir doctissimus
IOH. LEROY, qui duabus Differtationibus, altera *De Re
Navali Graecorum*, altera *De Re Navali Aegyptiorum sub
Ptolemaeis*, (in *Mémoires de l'Académie des Inscriptions*, Tom.
XXXVIII. p. 559 sqq.) & universam structuram istarum
navium diligentissime luculentissimeque exposuit, & illam
maxime difficilem controversamque quaestionem, *qua ra-
tione intelligendi sint triginta, viginti, sedecim* (& sic por-
ro) *ordines sive versus remorum aut remigum*, subtilissime
explicavit.

πεντήρεις ἑπτακαίδεκα. Illius formae nominis nu-
meralis, *δεκαεπτὰ*, qua usus est vetustarum membrana-
rum scriba, eadem ratio est quae istius *δεκαδύο*, de qua
dixi ad pag. 202. e. In ms. *Ep.* est brevis nota *ιζ'*. Sed in
eo numero haud dubie error inest: est enim multo *minor
iusto*, quod & inde intelligitur, quod mox subiicit, *a
quadriremi usque ad trieremiolias numerum duplo istis maiorem
fuisse*. At superiores omnes numeros si iustos statuas,
prodit summa CXII: cuius duplum foret CCXXIV. Quan-
tum vero hoc distat ab eo, quod apud Appianum legi-
mus his verbis: *τριήρεις δὲ, ἀπὸ ἡμιολίας μέχρι πεντή-
ρους, πεντακόσιαι καὶ χίλιαι.* Itaque vide ne apud No-
strum pro *ιζ'*. oportuerit *υιζ'*. id est *CDXVII*.

*τὰ δ' ἀπὸ τετρήρους μέχρι τριηρημιολίας διπλάσια τού-
των.* »Aegyptiaci regni opes commemorans Appianus
»[loco modo cit.] ex Ptolemaei huius rationario, fuisse
»illi ait *triremes ab hemiolia ad penteres numero mille & quin-
»gentas.* Inter *triremem* autem *hemioliam*, & *trieremioliam*,
»qui discrimen aliquod censent statuendum, ii mihi no-
»dum in scirpo quaerere videntur.« CASAUB. — Vide
Lexicon nostrum Polybianum voc. Τριημιολία, & quem
ibi laudavimus Wesseling. ad Diodor. XX. 93.

καὶ τὴν Λιβύην. Sic recte codex mstus uterque.
Quod cum in ed. Ven. & Bas. temere in Λικύην esset
corruptum, Casaubonus hoc tacite, nulla scriptae lectio-
nis habita ratione, in Λυκίην mutavit. Similiter quidem
iam ante eum & Natalis Comes & Dalecampius *Lyciam*
in lat. vers. reposuerant. Illud, continuo deinde, rectius
idem Casaub. administravit, quod, cum perperam in ed.
Ven. & Bas. *βιβλιοθηκῶν συναγωγῆς καὶ τῆς εἰς τὸ μου-* e

c σεῖον κατασκευῆς legeretur, ipſe βιβλιοθηκῶν κατασκευῆς καὶ τῆς εἰς τὸ Μουσεῖον συναγωγῆς ediderit: quam lectionem firmat uterque noſter codex.

AD CAP. XXXVII.

Τὴν τεσσαρακοντήρη ναῦν κατεσκεύασεν ὁ Φιλοπάτωρ. De hac ſingularis molis nave inprimis legi expendique debent, quae ex profeſſo disputavit doctiſſimus LEROY, in *Mem. de l'Acad. des Inſcr.* T. XXXVIII. pag. 587 ſqq. ubi etiam luculentam ipſius navis delineationem oculis lectorum ſubiecit.

f ἀπὸ παρόδου ἐπὶ πάροδον. » Non eſt *aditus*, πάροδος: ſed » *via quae ſecundum navis longitudinem in ſupremo tabulato* » *patet iuxta remiges* eos qui θρανῖται Graecis dicti. Vete» res Latini *ageam* vocabant. Paullo aliter videtur πάροδος » accipi, cum Hieronis navis τριπάροδος infra nuncupa» tur. « CASAUBONUS. — Vide Polluc. I. 88. Commode ἐπί τε τῶν παρόδων καὶ τοῦ καταστρώματος apud Plutarchum in Demetr. p. 910. b. *in foris & tabulato* vertit interpres. τριπάροδος autem, puto, Hieronis navis p. 207. c. eo vocatur, quod tria habuerit tabulata, in quorum quoque πάροδος eſſet. Hoc loco ἀπὸ παρόδου ἐπὶ πάροδον commode *ab uno latere ad alterum* verti poſſe videbatur. Simili quadam ratione XIV. 622. c. ἐκ παρόδου παρέρχεσθαι dicitur qui *a latere in ſcenam theatri ingreditur*; cui opponitur κατὰ μέσας τὰς θύρας: nam ſic ibi cum noſtris membr. legendum, pro mendoſo τὰς χεῖρας.

ὕψος δὲ ἕως ἀκροστολίου. » Quod ἄφλαστον ſive *aplu*» *ſtre* in puppi, id in prora erat ἀκροστόλιον: quamquam » & ἄφλαστον prorae tribuitur. Sunt autem navium or» namenta & acroteria illis partibus imponi ſolita. Cae» terum navis iſtius dimenſiones totidem fere verbis apud » Plutarchum legas in vita Demetrii. « CASAUBONUS. — Plutarchi locum paulo ante indicavimus. *Ibid.* ἐπὶ τὸ πρὸς τῇ θαλάσσῃ μέρος αὐτῆς. Ad vulgatam olim ſcripturam adnotavit CASAUB. » Deeſſe aliquid facile anim» advertent, qui criticas aures habebunt. Lege cum Epit. » ἐπὶ τὸ πρὸς τῇ θαλ. « — Eamdem voculam etiam noſter cod. *Ep.* adiectam habet.

κώπας δὲ θρανιτικὰς recte dedere mssti. Perperam θρανητικὰς edd. Quod vero ait ὀκτὼ καὶ τριά-

κοντα πηχῶν τὰς μεγίστας, nil mutant libri; & integris vocabulis, non compendiosis notis numeralibus, scripta ista exhibent nostri codices. At, pro navis quidem huius mole & altitudine, multo minor iusto videri utique poterat ista longitudo eorum remorum, quos versabat supremus remigum ordo, qui *thranitae* Graecis vocantur. Et longissime quidem a vero abfuerit ille numerus *XXXVIII cubitorum*, si *quadraginta* illos *remorum versus*, quos habuit haec navis, (quemadmodum in quadriremibus, in quinqueremibus, aliisque quae his maiores passim commemorantur, multi docti viri statuerunt) *in altum surgentes, aliosque aliis gradatim altiores*, cogitemus. Sed, falsam esse istam quidem rationem, ex hoc ipso potissimum auctoris nostri loco demonstratum ivit IOH. SCHEFFERUS in Differt. de Varietate Navium. (in Thes. Antiq. Graec. Gronoviano T. XI. col. 779.) Nec enim in animum inducens fieri posse ut a librariis erratum sit in numero: »Demus, inquit, unumquemque ordinem a »proximo cubiti altitudine distare; (nec enim propius »a se invicem, imo longius abesse debuerunt) sequetur »profecto, duobus cubitis remos istos fuisse breviores, »quam ut in aquam pertinerent, si vel recta linea demit»terentur.« Eo igitur argumento, ut dixi, maxime usus est Schefferus, quo falsam esse demonstraret eorum sententiam, qui in maioribus illis navibus, in quinqueremibus, in hexeribus, hepteribus, & sic porro, eademque ratione & in hac tessaracontere, quinque, sex, septem, quadraginta *remorum vel remigum ordines, gradatim in altum surgentes* sibi fingunt. Ad quorum quidem refellendam sententiam non opus fuerat, puto, argumento a remorum mensura, quae hoc loco traditur, petito: satis erat hoc ipsum, quod vix ac ne vix quidem cogitari possit, quo pacto in navi, quantumvis alta, quadraginta ordinibus remigum gradatim in altum surgentibus fuerit locus. At etiamsi in hac maxima navi non nisi *tres in altum surgentes remorum ordines* cum eodem Scheffero statuamus, aut *septem* cum Isaaco Vossio, (de Triremium Constructione, in Thes. Graev. Vol. XIII. p. 723.) aut *quatuor* vel *quinque* cum Leroy; (in Mem. de l'Acad. des Inscr. T. XXXVIII. p. 594 sq.) tamen vel sic nimis adhuc brevis videri poterat illa *summorum remorum* mensura *XXXVIII cubitorum*: cum praesertim ita de illis loquatur

auctor, ut satis declarare videatur, singularem prorsus fuisse eorum longitudinem. Nec vero idcirco urgebo equidem, mendosum esse numerum vulgatum: ac multo etiam magis *indictum velim*, quod in scholio sub contextu scripsi, *intercidisse videri centenarium numerum*: sed illud observari velim, quod a LEROY viro docto monitum est, loco cit. pag. 588 & 591. intelligendam mensuram Alexandrinam; pro cuius ratione, *triginta octo cubiti* aequales sunt fere sexaginta quinque pedibus mensurae Parisinae.

a λίαν εἴσω βαρεῖαι κατὰ τὴν ζύγωσιν. Dalecampius κατὰ τὴν ζύγωσιν latine reddidit, *qua navis lateribus adiunguntur*. At satis adparet, non tam ea parte *qua lateribus navis adiuncti* erant, sed magis *intus*, ut ipse auctor ait, *in manubrio* graves esse debuisse remos, quo *aequilibrium* aliquod obtineret. Equidem (satis-ne recte, viderint docti) pro illo usu vocabuli ζυγὸς, quo *libram*, *stateram*, significat, cogitaveram, κατὰ τὴν ζύγωσιν hoc loco haud incommode *secundum aequipondium*, *secundum leges aequilibrii* verti posse: quemadmodum verbum ἐζυγωμένα, quo Graecus interpres Ezech. 41, 26. usus est, *aequi ponderis* latine reddi posse Hieronymus censuit in Commentario ad illum locum. Similiter vero etiam praescripta auctoris nostri verba interpretatus est BAYFIUS, de Re Navali, (in Thes. Graec. Antiq. Gron. T. XI. p. 579.) *propterea quod plumbum haberent in capulis, & quod ad interiorem partem graviores essent l i b r a m e n t o, usui habiles ad remigandum erant.*

δίπρωρος δ' ἐγεγόνει καὶ δίπρυμνος. *Habebat autem duas proras, duasque puppes.* Paulo fortasse commodius dictum fuerit, *habebat duplicem proram, duplicemque puppim.* conf. infra, lit. e. *Ibid.* ὑποζώματα δὲ ἐλάμβανε δώδεκα. Dalec. *Navis costae & tabulata duodecim fuerunt.* Natalis: *Tabulata duodecim capiebat.* ὑποζώματα, *zonas* reddiderat Bayfius: *subligacula* malebat Brodaeus, Miscell. I. 10. in Gruteri Thes. Crit. T. II. pag. 456. *Navium firmas trabes continentes molem illam*, interpretatus est H. Stephanus, Thes. T. I. pag. 1413. ξύνδεσμον τῶν τριήρων dixit Plato, cuius verba ex lib. X. de Rep. citavit idem Steph. *Douze ponts ou étages* vertit LEROY, loco cit. pag. 589. *Preceintes* esse verum in Gallico sermone nomen contendit VILLEBRUNE, adiecta explicatione quam peritioribus diiudicandam relinquo. *C'étoient des galeries tournantes* (inquit) *dans l'intérieur, qui à l'exception de l'espace qu'elles occupoient,*

laiſſoient le vide néceſſaire pour eviter le méphitisme, inévitable ſi chaque étage avoit été fermé par un pont entier. In longe diverſam partem, & prorſum ab hoc loco alienam, vocabulum ὑπόζωμα interpretatur Pollux I. 88. *partem gubernaculi* intelligens.

πᾶς τόπος αὐτῆς κηρογραφίᾳ κατεπεποίκιλτο. conf. ſu- b
pra, pag. 200. b. Plinius XXXV. 11, 41. *Encauſto pingendi duo fuiſſe antiquitus genera conſtat, - - - donec claſſes pingi coepere. Hoc tertium acceſſit, reſolutis igni ceris penicillo utendi; quae pictura in navibus, nec ſole, nec ſalo ventisque corrumpitur. Ibid.* πολὺς δ' ἦν καὶ ὁ τῶν ὅπλων κόσμος. »Non »ſunt ὅπλα hîc Martis arma, ſed *navis inſtrumentum uni-»verſum;* ut etiam apud Virgilium *arma.* Utilitatem ho-»rum ὅπλων declarant ſequentia verba, ἀνεπλήρου δὲ τὰ »προσδεόμενα τῆς νεὼς μέρη. Hoc vult enim: *ex ea copia »inſtrumenti nautici, quo navem inſtruxerat, reparaſſe Ptole-»maeum ſubinde quicquid in ea navi poterat deſiderari;* ut fieri »amat in navigiis, praeſertim huiusce magnitudinis: ſem-»per enim aliquid ſarciendum & reficiendum eſt. Plautus:

»Negotii ſibi qui volet vim parare,
»navem & mulierem, haec duo comparato:
»nam nullae magis res duae plus negotii
»habent, forte ſi occoeperis exornare;
»neque umquam ſatis hae duae res ornantur,
»neque eis ulla ornandi ſatis ſatietas eſt.

»Elegantius porro & magis ex uſu τῶν ἀκριβῶς ἑλληνι-»ζόντων ſcribas, τὰ προσδεόμενα ἀεὶ τῆς νεὼς μέρη. De »vocis ἀεὶ ſignificatione in huiusmodi locis, tum alibi »diximus, tum libri ſequentis capite ſexto.« [ad VI. 235. a.] CASAUBONUS. — At hîc non niſi de primo navis adparatu agitur. Quare, ſi quid ſupplendum, mallem πάντα τὰ προσδ. Sed & ſubintelligi illa vox πάντα poterat. Ad verbum ἀνεπλήρου intelligi quidem poterit nominativus ὁ βασιλεύς: ſed rectius fortaſſe ex proxime praecedentibus verbis haec ſic intelligentur, quaſi dixiſſet, ἀνεπλήρου δὲ πολὺς τῶν ὅπλων κόσμος τὰ μέρη τῆς νεὼς τὰ προσδεόμενα ὅπλων, id eſt, *multus inſtrumentorum armamentorumque ornatus replebat omnia loca, quae aliquid tale deſiderabant.* Caeterum haud ſatis utique expedita hoc loco oratio; & vereor ut ſatis ſana atque integra ſit. Idem, puto, viſum erat Epitomatori: quare eadem iſta verba, ἀνεπλήρου - - μέρη, praetermiſit.

b εἰς δὲ τὰς ὑπηρεσίας, τετρακοσίους. »Plutarchus, [loco »supra cit.] ναύταις δὲ χωρὶς ἐρετῶν ἐξηρτημένην τετρα- »κοσίοις, ἐρέταις δὲ τετρακισχιλίοις.« CASAUB. — *Ibid.* ὑπὸ τὰ ζύγια πλῆθος ἀνθρ. ἕτερον. Quid sit ὑπὸ τὰ ζύγια, haud satis scio. τὰ ζύγια, *iuga* vertit Baysius, *transtra* Dalech. Eodem modo accepit H. Steph. Thes. I. 1394. f. pro ζυγά: ita tamen, ut mendi suspectum haberet vocabulum. Haec rursus, καὶ χωρὶς - - οὐκ ὀλίγον vel ὀλίγους, omisit Epitomator. Cum sic vulgo legeretur, ἐπισιτισμούς τε οὐκ ὀλίγον, monuit CASAUBONUS: »Scribe ἐπισιτισμοῦ, vel ἐπισιτισμόν.« — Mihi potius visum erat, ἐπισιτισμούς τε οὐκ ὀλίγους corrigere.

c Καθειλκύσθη δὲ τὴν μὲν ἀρχὴν ἀπὸ ἐσχαρίου τινός, &c. »Ἐσχάριον, temporarium aedificium ex assamentis »& cratibus, sub quo naves aedificantur, ne materiam »iniuria coeli corrumpat, fabrosve laedat.« DALECAMP. — »Quaecunque de vocabulo ἐσχαρίου dicuntur hic a »viro docto, ea, ut dicam ingenue, omnia essent ἄῤῥη- »τα ἀμείνω. Eustathium adhibere in consilium erat satius. »Locum illius eruditissimi episcopi integrum huc transfe- »remus; rem enim aperit perspicue. Ὅτι δὲ, ait, [ad Od. »ν'. pag. 279 sub init.] οὐ μόνον κατὰ γῆς ἐσχάραι πυρὸς »ἦσαν, ἀλλὰ καὶ περιφορηταί, δῆλον ἐκ τοῦ, ἐπόμπευσαν »καὶ θυμιατήρια χρυσᾶ, καὶ ἐσχάραι ἐπίχρυσοι. Citat »verba ex superioris pompae descriptione. Addit: Ἀθη- »ναῖος δὲ καὶ ἐσχάριον παραγώγως οἶδε, δι' οὗ καθ- »έλκονται αἱ νῆες εἰς θάλασσαν. ὅθεν ἡ ἀπερίεργος γλῶσσα »παραφθείρουσα, τὸ καινὸν πλοῖον ἀπὸ σκαρίου εἶναι »φησί· βουλομένη πάντως ἀπὸ ἐσχαρίου εἰπεῖν. πρὸς »ὁμοιότητα δὲ ἴσως ἐσχαρίου τοιούτου, καὶ ἡ κοινότερον »λεγομένη μαγειρικὴ ἐσχάρα καὶ ἐσκεύασται καὶ ὠνόμα- »σται. Recte Eustathius ἐσχάριον hoc loco interpretatur »*machinam deducendis in mare navibus aptam.* Hoc enim »postulant omnino auctoris verba: quamquam ex eo »quod addit, vulgo *navem recens factam* dici solere ἀπὸ »σχαρίου, pro ἀπὸ ἐσχαρίου, ut ipse interpretatur, non »male colligas, ἐσχάριον significasse aliquando *tectum su- »bitaneum & levis operae sub quo naves solent compingi.* Sed »haec coniectura tantum est, praeterea nihil.« [Immo vana prorsus coniectura, nullo fundamento nixa.] »Nam »isto [hoc] loco ἐσχάριον non aliud est quam quod di- »ximus. Alibi quoque ea voce Athenaeus usus, pro eo

» quod *basim* & *compactionem* & *transtrorum planitiem* dicit C
» Vitruvius in descriptione testudinis machinae. Cuius
» cum pridem magnus *Turnebus* in Adversariis suis nos
» admonuerit, eo lectorem reiicere, quam pluribus pro-
» bare malumus. Porro formam ἐσχαρίου, cuius hic me-
» minit ex Callixeno Athenaeus, ex ipso nomine licet
» odorari. Erat enim coagmentatio multorum asserum,
» instar ingentis foci, habens (ut opinor) impacta ligna
» transversa instar craticulae, quae Graecis ἐσχάρα. Sic
» in ea fossa, quae huic machinae successit, destitutae
» erant palangae transversae, sicut auctor narrat. Etiam
» Vitruvius ἐσχάραν *basim* alia in re interpretatur, libro
» X. cap. 17.« CASAUBONUS. — Apud TURNEBUM, Adversar. lib. XXIII. cap. 33. nil aliud ad hunc locum spectans reperias, nisi quod, collatâ Athenaei Mechanici descriptione testudinis, ab Hegetore Byzantio inventae (quae hodie legitur in Veterum Mathematicorum editione Parisiensi pag. 5 sq.) cùm latina interpretatione quam Vitruvius lib X. cap. 21. dederat, monuit Turnebus, recte Vitruvium τὸ ἐσχάριον vertisse *basin*, & *compactionem*, & *transtrorum planitiem*. Ex eadem vero Athenaei Mechanici descriptione intelligere licet, τὸ ἐσχάριον esse *basin*, *in craticulae formam, e firmis trabibus constructam, supra qua & construebatur erigebaturque, & ope rotarum adversus murum promovebatur testudo.* Pari modo idem vocabulum Polybio IX. 41, 4. usurpatum olim observavimus, & Diodoro Sic. XX. 91. Simillima igitur ratione, in hac Athenaei Deipnosophistae vel potius Callixeni descriptione navis Ptolemaei, τὸ ἐσχάριον est *basis* sive *craticula*, *firmissimis ex trabibus compacta, super qua primum constructa navis est; & super cuius continuatione*, puto, *ad mare usque pertinente, eadem navis deinde in mare demittebatur.* Quod in ms. *Ep.* scribitur, καθειλκύσθη - - ὑπὸ ἐσχαρίου τινὸς, eamdem scripturam Eustathius in suo codice Epitomae reperisse videtur. At eam quidem mendosam esse vix dubitari potest: valet enim καθειλκύσθη ὑπὸ ἐσχαρίου duorum alterum; aut, *sub eschario deductam esse navem*; aut *ab eschario ita deductam esse, ut ipsum escharion deduxerit navem*: quorum quum utrumque absurdum esse intelligeret Eustathius, illam ὑπὸ praepositionem ita accepit, quasi esset διὰ, id est, *per escharion*, vel *ope escharii*; dicens, Ἀθήναιος ἐσχάριον οἶδε, δι' οὗ καθέλκονται

c νῆες εἰς θάλασσαν. Veram autem esse scripturam ἀπὸ ἐσχαρίου, quam cum editis tenent vetustae nostrae membranae, cum res ipsa declarare videtur, tum vero & ex eo intelligi poterat, quod ipse Eustathius monet, *navem recens constructam* vulgo dici solere, *esse navem* ἀπὸ ἐσχαρίου: pro quo Polybius ἐκ τῶν δρυόχων dixit, I. 38, 5. Est igitur, ut verbo concludam, καθελκύειν ναῦν ἀπὸ ἐσχαρίου id quod Gallice *lancer un vaisseau à l'eau*; Germanice vero, locutione haud dissimili Graecae, dicimus, *ein Schiff vom Stappel laufen lassen.*

τῶν ἀπὸ Φοινίκης τις. Pro τις, miro operarum errore ὡς legitur in ed. Cas. 2. & 3. *Ibid.* ἐπενόησε τὴν καθολκήν. Subducere naves in siccum solitos esse veteres, quo tempore eis ad navigationem non uterentur, satis notum est. Igitur nunc describitur ratio, qua subducta deinde eadem navis est. *Subducere* autem navem, Graece proprie ἀνέλκειν sonat: quare ἀνολκὴν hic desiderabam. Sin verum est καθολκὴν, quod cum ed. Cas. tuentur mssti: (nam mendosum καθολικὴν, quod habent editt. Ven. & Bas. neminem turbabit; de quo corrigendo etiam Guil. Canterus olim monuerat, Novar. Lect. VII. 23.) aut intelligi debebit ratio qua ea navis deinde alio tempore, postquam subducta esset, rursus in mare deduci posset; aut, quoniam violentior frigidiorque haec interpretatio videri merito potest, statuendum fuerit, vocabulum καθολκὴ, licet aliàs *deductionem in mare* denotet, posse pariter *subductionem ex mari in siccum* denotare; eadem ratione, quâ κατάγειν, *adpellere*, *naves ex alto ad litus deducere*, significat, & κατάγεσθαι, *ex alto terram repetere.*

d ἀπὸ τῶν τυχόντων ἀνδρῶν εἰσήγαγε τὴν ναῦν. Si vera ista scriptura, quam cum editis tenent veteres membranae, praepositio ἀπὸ accipienda fere fuerit pro διὰ, *per*, *ope*, *adminiculo*: cuius notionis exempla quaedam (nec tamen huic loco prorsus consentientia) collegit Reisk. in Ind. Demosth. p. 92. lit. c. *Ibid.* τὸ δ' ἀνοιχθὲν κατ' ἀρχὰς ἐμφράξας, μετεξήντλησε πάλιν &c. Cum nude τὸ ἀνοιχθὲν vulgo legeretur, quod & mssti sic tenent, monuit Casaubonus: »Scribendum καὶ τὸ ἀνοιχθὲν, vel »εἶτα τὸ ἀνοιχθ. & distinguendum post vocem praece»dentem ναῦν. Sensus est: *postquam navis in eam fossam* »*deducta est, in quam fuerat mare admissum, fuisse obturatam*

» *viam quae patuerat mari, & aquam omnem machinis exhau-* d
» *ſtam: quibus peractis, reſediſſe navim ſuper factitiae foſſae*
» *palangis*, ibique manſiſſe tamquam in ſtatione aut na-
» vali. « — Tum ad iſta, μετεξήντλησε πάλιν τὴν θάλασσαν ὀργάνοις, adnotavit IDEM: » Significat, *aquam maris*,
» quae erat ingreſſa foſſam, *hauſtoriis machinis fuiſſe trans-*
» *latam & exhauſtam.* Neque enim puto aſſentiendum in-
» terpretibus, qui accipiunt de aqua quae in navem in-
» traverat. Id vero contra auctoris propoſitum manifeſto
» facit; qui docere vult, quomodo ſuper foſſae palangas
» navis fuerit firmiter collocata: hoc autem non potuit
» aliter, quam ſublato prius mari quod fuerat admiſſum,
» ne iactaretur & fluctuaret in foſſa navis. « — Denique ad editam olim ſcripturam, τούτου δὲ γενομένου ἑδρασθῆναι τὸ πλοῖον, monuit idem CASAUBONUS: » Sup-
» plendum, ut ſaepe in narrationibus, verbum φησί: vel
» ſcribendum, ἑδρασθῆναι συνέβη τὸ πλ. Hoc equi-
» dem verum cenſeo. « — Nobis iſta, τὸ ἀνοιχθὲν cum ſuperioribus facillime, inſertâ δὲ particulâ, coniungi poſſe viſa erant: quod etiam a VILLEBRUNIO propoſitum video. Ante literam A facile intercidere Δ' litera potuerat. Caeterum & in ſequentibus verbis non minus turbatus hic locus in *membr. A.* ac paulo etiam magis, quam in editis. Nam in membranis ſic ſcribitur: τὸ ἀνοιχθὲν καταρχὰς ἐμφράξαντας (ἐμφράξαντα forte debuerant; niſi τοὺς ἄνδρας intelligere ſatis fuerit) μετεξαντλῆσαι πάλιν τὴν θάλασσαν ὀργάνοις· τούτου δὲ γενομένου, ἑδρασθῆναι τὸ πλοῖον &c. Quae tamen ſi quis ita teneri potuiſſe debuiſſeque contendat, ut intelligeretur verbum φησὶ, ne ſic quidem admodum repugnem. At primus editor (quem & Baſileenſis & Caſaubonus ſecuti ſunt.) ex Epitome adſciſcens quidem ἐμφράξας & μετεξήντλησε, mox tamen ἑδρασθῆναι tenuit, ubi ἡδράσθη Epitomator ſcripſit, convenienter eis quae apud eum praecedebant. Tota enim ſcriptura huius loci in Epit. (in noſtro quidem ms. *Ep.*) ſic habet: εἰς ὃν ῥᾳδίως ὑπὸ τῶν τυχόντων ἀνδρῶν εἰσήγαγε τὴν ναῦν τὸ ἀνοιχθὲν κατ' ἀρχὰς ἐμφράξας, μετεξήντλησέ τε πάλιν τὴν θάλασσαν ὀργάνοις. τούτου δὲ γενομένου ἡδράσθη τὸ πλοῖον ἀσφαλῶς ἐπὶ τῶν προειρημένων φαλάγγων.

AD CAP. XXXVIII.

d ποτάμιον πλοῖον, τὴν θαλαμηγὸν καλουμένην. *Cubiculatam navem* reddit Seneca de Benef. VII. 20. Non fuit autem haec una illius nominis: sed prae caeteris *magna thalamegos*, puto, nuncupata. θαλαμηγὰ πλοῖα nominat Strabo lib. XVI. pag. 800. c. ἐφ' οἷς οἱ ἡγεμόνες εἰς τὴν ἄνω χώραν ἀναπλέουσιν. Conf. Appianum in Praefat. cap. 10. & Suetonii Iulium c. 52.

τὸ δ' εὖρος ᾗ πλατύτατον, τριάκοντα πηχῶν. Pro *semistadii longitudine*, & pro *altitudine quadraginta fere cubitorum*, denique pro reliqua huius navis descriptione, vix dubitari posse arbitror, quin iusto minor sit ille numerus *triginta cubitorum*, quos *in latitudinem* patuisse haec thalamegus perhibetur. Nihil tamen mutant libri nostri: & in ms. *Ep.* quoque exserte τριάκοντα scribitur. In ed. Ven. & Bas. vero, pro ᾗ πλατύτατον, contra msstorum fidem ᾗ πλατύτερον legitur: unde Dalecampius in latina versione, omissa ᾗ particula, *latitudo maior quam cubitorum triginta* posuit. *Ibid.* μικρὸν ἀπέδει τεσσαράκοντα πηχῶν. »Scribe cum Epitoma (inquit CASAUBONUS) μιᾶς ἠπέδει, non μικρὸν ἀπεδ.« — At noster quidem ms. *Ep.* cum membr. *A.* & editis μικρὸν tuetur.

e

ἀλλὰ παρηλλαγμένον τε (scil. τὸ σχῆμα) καὶ πρὸς τὴν χρείαν τοῦ ποταμοῦ τὸ βάθος. Nescio quid confusionis est in his verbis, quae partim defectu, partim copiâ laborare videntur. Commode Dalecampius vertit, *Figura - - ab illis diversa, pro usus commoditate, & altitudine fluvii.* Id vero Graece sonat, καὶ πρὸς τὴν χρείαν καὶ πρὸς τοῦ ποταμοῦ τὸ βάθος. Praeterea vero *abundat* τε particula post ἀλλὰ παρηλλαγμ. nisi deinde intercidisse statuamus aliud adiectivum nomen; verbi caussa, καὶ ἴδιον, vel οἰκεῖον πρὸς τὴν χρ. Epitomator post illa verba τεσσαράκοντα πηχῶν, statim sic pergit: Εἶχε δὲ συμπόσια καὶ κοιτῶνας καὶ περιπάτους (vide mox lit. f.) καὶ οἶκον περίπτερον εἴκοσι κλίνας ἐπιδεχόμενον· οὗ τὰ πλεῖστα κατεσκεύαστο ἀπὸ κέδρου σχιστῆς &c. (ex pag. 205. b.) omissis quae interiecta sunt, & omnibus in brevia contractis. Quae tamen hoc loco paulo post in opere pleniore sequuntur verba, δίπρῳρος δὲ ἐγεγόνει καὶ δίπρυμνος, ea statim sub initium sic inseruerat idem Epitomator, Κατ-

εσκεύασε δὲ ὁ Φιλοπάτωρ καὶ ποτάμιον πλοῖον δίπρωρον e καὶ δίπρυμνον, τὴν θαλαμ. καλουμ. Conf. supra, lit. a.

τὰ δ' ἐπὶ τῶν ἄκρων αὐτῆς μέρη, καὶ μάλιστα τὰ κατὰ πρῶραν, παρέτεινεν ἐφ' ἱκανὸν, τῆς ἀνακλάσεως εὐγράμμου φαινομένης. Ad posteriora verba, τῆς ἀνακλάσεως &c. haec adnotavit CASAUBONUS: »Refero ad rationes opticas: »quas ita diligenter ait observatas, ut *reflexio concinna ap»pareret.* Dalecampius legendum censuit εὐθυγράμμου. « [sic nimirum vertens, *reflexu tamen quem rectis constare lineis apparebat.*] »Ego firmatam auctoritate codicum scri»pturam non sollicito. Est vero certum, in iis quae tol»luntur in altum, ut in altioribus columnis & similibus, »opticis rationibus cavendum esse, ne propter visus ἀνά»κλασιν deformitas appareat. Cum enim eo res quaeque »minor videatur, quo longiore intervallo a nobis specta»tur; fallendus oculus est, & symmetriae laus captanda »ex asymmetria: quod etiam in striatarum columnarum »crassitudine docet observandum Vitruvius lib. IV. cap. 4. »In optimae tamen notae membranis scriptum ἀνακλή»σεως, quod non probamus. « — Istud ἀνακλήσεως ex coniectura docti cuiusdam viri alicubi adnotatum fuisse videtur, qui fortasse ἀνακλίσεως voluerat. In Epitome quidem deesse ista omnia, modo docuimus: ἀ ν α κ λ ά σ ε ω ς vero cum editis tenent & vetustae nostrae membranae, & alii Parisini codices, nec ex Romano codice aliud in lectionibus Aegianis adnotatum. Iam vocabulum ἀνάκλασις utique nonnumquam de lucis reflexione sive repercussione usurpatur, veluti apud Lucian. in Hippia cap. 3. quam in partem alia nonnulla etiam exempla protulit H. Steph. in Thes. sub verbo ἀνακλάομαι: sed egregie falsum esse doctissimum Casaubonum vix dubitari potest, cum ἀνάκλασιν eam, quae hoc loco commemoratur, ad illas quas dixit *opticas* retulit *rationes.* ἀνάκλασις enim quaelibet etiam *inflexio*, *reflexio*, *incurvatio* dicitur. Ut alia missa faciam, apud eumdem Lucianum, De Gymnasiis cap. 7. ἡ δεξιὰ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς ἀνακεκλασμένη, est *dextra supra caput reflexa* vel *reclinata:* & apud Athenaeum nostrum, XIII. 603. b. ἀνακλάσας (scil. ἑαυτὸν, vel τὴν κεφαλὴν aut τὸ σῶμα) est *reflectens*, *convertens sese*, *retro se inclinans* vel *incurvans.* Neque aliud aliquid hoc loco quaerendum erat. Bene VILLEBRUNIUS: *Le bordage eut une courbure saillante & rentrante, d'une forme agréable.*

f *διὰ τὸ μετέωρον ἄγαν ἵστασθαι πολλάκις ἐν τῷ ποταμῷ τὸ κῦμα.* Dalec. *quia saepe in fluvio valde elatus fluctus allidatur & irruat.* — »Interpretis *περιεργία* magnam facit »iniuriam nobilissimo fluviorum. Auctor ait, *eius fluctus* »*in altum saepe attolli*: interpres, *allidi & irruere.* Latine »parum, falso prorsus.« CASAUBONUS. — Equidem, quid sit in quo tantopere a vero aberrarit interpres, non video.

περίπατοι - - ἐγεγόνεισαν διπλοῖ, &c. »*Ambulationes fue-* »*runt duplices* in singulis trium laterum: quarum altera »fuit alteri superstructa. Inferiorem vocat *κατάγειον*, »quia erat similis ambulationibus quas *hypogeas* vocarunt: »superiorem appellat *ὑπερῷον*, a situ: a forma autem »*κρυπτὴν*, *tectam*; ne quis hypaethram fuisse putaret.« CASAUB. — At, quemadmodum dixerat, *τοῦ μὲν κα-*
a *ταγείου περιστύλῳ παραπλήσιος*, sic *τοῦ δ' ὑπερῴου κρύπτῃ* (scilicet *παραπλήσιος*) scriptum utique, ni fallor, oportuit, & dein *περιεχομένῃ*: non, ut vulgo factum, *κρυπτὴ* & *περιεχομένη*. Graecis *κρύπτη* dicebatur, quae Romanis *cryptoporticus*: Gallofrancis *un corridor.* Ipsum Graecum nomen *crypta* eâdem notione tenuit Suetonius in Calig. c. 58.

πρώτη δ' εἰσιόντι κατὰ πρύμναν ἐτέτακτο πρὸς τὰς, ἐξ ἐναντίου μὲν ἀναπεπταμένη, κύκλῳ δὲ περίπτερος. Vulgata olim scriptura haec erat: *πρώτη δ' εἰσιόντι κατὰ πρύμναν ἐτέτακτο πρὸς ἐξεναντιούμενα ἀναπεπταμένη, κύκλῳ δὲ περίπατος.* Ad quam est CASAUBONI Animadversio huiusmodi: »Haec sunt depra- »vatissima. Pars membranarum pro *περίπατος* scribit *πε-* »*ρίπτερος.* Censeo corrigendum *πρὸς τὰ ἐξ ἐναντίου* »*μὲν ἀναπεπταμένη, κύκλῳ δὲ περίπτερος.* Sensus »autem est: *Ingredientibus a puppi primam statim occurrisse* »*ambulationem illam superiorem, patentem* usque ad alterum »extremum, sine ullo obice aut septo, quod illam divi- »deret ac breviorem redderet: *protectum vero in orbem ha-* »*buisse angustum.* Nemo dubitabit, *ἀναπεπταμένα* illa lo- »ca dici Graecis, quae sunt aperta & nullo obice inter- »septa. Talis haec ambulatio fuit. *Πτερὸν* architectorum »esse vocabulum ex Vitruvio constat & Plinio lib. XXXVI. »cap. 13. [sect. 19. num. 2. conf. ibid. cap. 5. sect. 4. »num. 9.] Etiam munitionis genus erat quod *πτερὸν* »vocabant, de quo ad Polybium. Varie enim eam vo-

» cem usurparunt: sed fere de iis tantum dicitur, quae a » similem figuram habent aliquo modo ei quem Graeci » ταρσὸν vocant. Hesychius interpretatur ὑψηλόν· παντα- » χόθεν ἐξέχον· ἢ στέγην ἔχουσαν ἐξοχήν. Harum trium » explicationum prima & secunda sunt alienae. Saepissi- » me observavimus in doctissimis illis Glossis, confusas » esse duarum affinium vocum interpretationes: is error » hic commissus est; nam priores illae explicationes non » explicant vocem περίπτερος, sed περίπετρος; teste ipso » Hesychio, qui scribit paulo ante, Περίπετρον· παντα- » χόθεν ἐξέχον. Tertia interpretatio ita scribenda, τὴν » στενὴν ἔχουσαν ἐξοχήν. Ex huius mente igitur, περίπα- » τος κύκλῳ περίπτερος, erit *ambulatio in orbem protectum an- » gustum habens.* Nam ἐξοχὴν apud Hesychium quid aliud » interpreteris, nisi *tecti proiecturam?* Possumus etiam aliter » ex Vitruvio περίπτερον explicare. *Peripterum locum* vo- » cat ille, *qui uno columnarum ordine cingitur: dipterum*, qui » *duplici.* Itaque *ambulatio* περίπτερος erit, *quam columnae* » *circumvallant.* Iuvat quod modo dixit, fuisse hanc am- » bulationem undique fenestratam & sepimentis munitam: » φραγμοῖς, ait, καὶ θυρίσι περιεχομένη πάντοθεν. Viden- » tur singula intercolumnia suam fenestram habuisse. Sic » etiam paulo post, [lit. *b.*] οἶκον περίπτερον cum Dale- » campio acceperim: & non multo post, [lit. *e.*] συμ- » πόσιον περίπτερον, ubi clare hanc expositionem confir- » mat auctor, subiiciens statim, οἱ κίονες αὐτοῦ ἐκ λίθων » Ἰνδικῶν συνέκειντο. « Haec CASAUBONUS: qui (ut ab eo, quod proximum erat, incipiam) & illud rectissime monuit, pro edito περίπατος, debuisse περίπτερος scribi, (quod ipsum unice tuentur & nostrae membranae, & cod. Paris. Hermolai Barb.) & vocabulum illud recte est interpretatus, praeeunte Vitruvio lib. III. cap. 1. ubi confer Guil. Philandri Adnot. p. 86 sq. Etiam illud perspecte ab eodem observatum, & extra dubitationem positum mihi visum erat, pro vulgato ἐξεναντιούμενα ἀναπεπτ. quod ipsum membranae quidem tenent, ἐξ ἐναντίου μὲν ἀναπεπτ. scriptum oportuisse. Sed, quod idem vir doctissimus haec omnia ad illam, quam dicit, *superiorem ambulationem* retulit, id quidem quam sit alienum, cum ex ipsis verbis, tum & tota narrationis consecutione, arbitror adparere. Ut alia omittam: postquam de duabus ambulationibus dixerat, quae circa to-

a tam navem a tribus lateribus circumductae erant; nunc sic pergens auctor, *πρώτη δ' εἰσιόντι &c.* perspicue ostendit, se iam ad describenda *interiora navis aedificia* progredi. Ait igitur, Πρώτη δ' εἰσιόντι (nempe τὸ πλοῖον) κατὰ πρύμναν ἐτετάκτο: ubi necessario sequi debebat nomen substantivum foeminini generis, quo designaretur *ea pars universi aedificii quae intranti* a puppi *prima occurrebat.* Iam quod statuit Casaubonus, pro πρὸς ἐξ ἐναντίου legendum esse πρὸς τὰ ἐξ ἐναντίου, id quidem ex codicibus msstis adnotatum ille repererat: sic certe & in nostris membr. *A.* scriptum, eademque lectio ex codice Romano in lectionibus Aegianis adnotata. Atqui illae ipsae voces πρὸς τὰ perspicue vocabulum hoc, quod desiderabatur, unâ modo literâ decurtatum, continebant, πρώτη δ' εἰσιόντι - - ἐτέτακτο προστὰς &c. Idem vocabulum paucis post versibus eodem prorsus modo rursus corruptum occurrebat: πάλιν ὁμοίως κατὰ τὴν μέσην πλευρὰν πρὸς τὰ ἑτέρα παρέκειτο ὄπισθεν. Ubi sicut plane sensu cassa erant ista verba πρὸς τὰ ἕτερα, sic horum loco manifeste rursus desiderabatur nominativus substantivi, quo designaretur ea pars aedificii, quae παρέκειτο ὄπισθεν: atqui ea pars est προστὰς ἑτέρα. Denique idem vocabulum, quod duobus locis corruptum in hac narratione latebat, paulo inferius (pag. 206. a.) incorruptum atque integrum supererat, αἴθριον ἐξεδέχετο, τὴν ἐπάνω τῆς ὑποκειμένης προστάδος τάξιν κατέχον. Valet autem, προστὰς, interprete Hesychio, (hac ipsa voce, & voc. Πρόδομος & Προδόμῳ) idem ac πρόστωον, πρόδομος, *atrium, vestibulum ante domum.* Ipsum Graecum nomen *Prostas* tenuit Vitruvius VI. 10. ubi etiam ait, apud nonnullos παραστάδα vocari; quod iam non moror, illud adnotare contentus, aliud esse τὰς παραστάδας, de quibus supra ad p. 196. e. dictum. Iam quidem & hoc loco, in quo versamur, & paucis rursus versibus interiectis, pro corruptis verbis, πρὸς τὰ veram lectionem προστὰς praeclare ante nos VILLEBRUNIUS viderat, tuitusque erat; cui haud dubie ADAMUS, a quo plurimum ille profecit, praeiverat: nam ipse quidem *Villebrunius* pulcerrimam certissimamque emendationem eo prorsus corrupit, quod diserte monuit, se *πρώτῃ in dativo hîc legere, qui dativus ad alteram ex illis περιπάτοις referatur, quorum modo facta est mentio.* Quod quam sit absonum, & a tota huius loci ra-

tione alienum, nil opus est ut pluribus exponam. Ad locum continuo sequentem, ubi rursus corrupte vulgo πρὸς τὰ ἕτερα legebatur, nihil prorsus adnotavit Casaubonus.

Ͽυρίδες ὑπέκειντο εὐάειαν παρέχουσαι. Quum εὐαγείαν olim, sicut in vetustis nostris membranis, (atque etiam in aliis duobus msstis Parisiensibus, teste Villebrunio) ita & in ed. Ven. & Bas. legeretur; Dalecampius verterat, *valvae fuerunt, maior ut esset adeundi commoditas.* In ed. Cas. 1. (quemadmodum in brevi sub contextu scholio docui) εὐαείαν (sic) editum legitur; quae vox in ed. Cas. 2. & 3. in εὐγείαν est corrupta. Nos, prout analogia Grammatica desiderare videbatur, εὐάειαν antepenacute edidimus, quemadmodum ipse CASAUBONUS *in Animadv.* scripsit; qui vocem istam ex docti alicuius viri emendatione adnotatam reperisse videtur, & pro vetustorum codicum lectione habuisse: certe illud vocabulum non ut a se auctori restitutum laudat, sed ita prorsus de eo loquitur ac si non aliter scriptum reperisset. En ipsam Casauboni Animadversionem: »Ͽυρίδες »ὑπέκειντο εὐάειαν παρέχουσαι. Non est εὐάεια, ut pu»tant, *adeundi commoditas*, sed *aëris recipiendi ac luminis*, »*ut locus fiat & luminosus & perflatilis.* Neque necesse mu»tare in εὐαερία: nam εὐαὴς & δυσαὴς probae dictiones »sunt, etsi ποιητικώτεραι.« — Qui εὐαερία corrigere tentasset, neminem reperio nisi eumdem ipsum Casaubonum; qui olim ad oram sui exempli editionis Basileensis, quod oculis subiectum habeo, sua manu sic scripserat, *Lego* εὐαερίαν. Quam vocem, ἡ εὐαερία, unius Guil. Budaei auctoritate ab Henr. Stephano in Indicem Thesauri relatam video, ubi *tranquillitas coeli* latine redditur. Iam VILLEBRUNIUS quidem vulgatum olim εὐαγείαν defendit, & haud dubie verum esse iudicavit. »*Je ne sais* »(inquit) *ou Casaubon pêche ici son* εὐάειαν, *que je ne vois* »*dans aucun des textes manuscrits ou imprimés. Je sais qu'* »εὐαὴς *est grec, mais pourquoi le substituer à un mot certain* »*& bon?* Εὐαγεία *est salubrité.*« — Qui si nos docuisset, quod cum ignarissimis ignoramus, quis umquam Graecus scriptor aut Grammaticus εὐαγείαν *salubritatem* dixerit, gratiam haberemus: quod donec illi placuerit e suae eruditionis thesauris nobis aperire, adsentiendum interim Casaubono aut ei docto viro putavi, a quo ille

b istam emendationem acceperat. *εὐαὲς πνεῦμα* apud Herodotum, II. 117. est *ventus leniter & commode spirans*: apud Hesiodum *χῶρος εὐαὴς* est *locus vento salubriter spiranti expositus*. Iam, ut ab *ἀληθὴς*, ἡ *ἀλήθεια*; ut ab *ἐναργὴς*, ἡ *ἐνάργεια*, aliaque similia a similibus: sic ab *εὐαὴς* perquam legitime substantivum ἡ *εὐάεια* derivatur. Sed, quemadmodum apud Herodotum perperam olim *εὐαγεῖ πνεύματι* pro *εὐαεῖ* legebatur, sic hoc loco mendose *εὐαγείαν* vel *εὐγείαν*, pro *εὐάειαν*.

Συνῆπτο δὲ τούτοις ὁ μέγιστος οἶκος. Sic corrigere non dubitavi, quo prodiret sententia, quam his verbis expresserat Dalecampius, *his adiuncta fuit maxima domus.* Poterat commodius etiam, *his contigua fuit*, ponere. Sic recte, & consentientibus omnibus libris, paulo post, (lit. *d.*) *ᾧ συνῆπτο στενὴ σύριγξ* scribitur. Prorsus alienum erat *συνήγετο*, quod vulgo hic legebatur. *οἶκος* vero cum hoc loco, tum & aliis in partibus huius descriptionis, non tam *domus* reddi debuit, quam *conclave*; aut cum Vitruvio Graecum nomen *oecus* fuit tenendum.

αἱ δὲ τῆς περιστάσεως θύραι. Haesitaveram nonnihil in vocab. *περιστάσεως*. Verba ista citans H. STEPHANUS, Thes. ling. Gr. T. I. 1786. a. interpretatur, *portae quae in circuitu erant*, hoc est, *quae circumcirca erant*. Confer Lexicon nostrum Polyb. p. 473. num. 3. *Ibid.* *θυίνεις κατεσκ. σανίσιν*. Vide Salmasii Exercit. Plin. p. 667. & Plinium lib. XIII. 15, 29. Confer paulo post, p. 107. e. & ibi not.

ἐλεφαντίνους ἔχουσαι τοὺς κόσμους, &c. »Bullas intel»ligit, & si qua sunt alia valvarum ac forium ornamen»ta. Sed notandum sequentia verba: *ἡ δ' ἐνήλωσις ἡ κα»τὰ πρόσωπον αὐτῶν καὶ τὰ ῥόπτρα, ἐξ ἐρυθροῦ γεγονότα »χαλκοῦ, τὴν χρύσωσιν ἐκ πυρὸς εἰλήφασιν.* *Clavi*, in»quit, *qui in operis fronte, itemque marculi, ex aere rubro »facti, auri similitudinem per ignem erant consecuti.* *πρόσω»πον* cape ut in illo Pindari, *ἀρχομένου δ' ἔργου πρόσω»πον χρὴ θέμεν τηλαυγές.* Vulgo dicimus in idiomate no»stro *frontispicium*. Ista, *χαλκὸς ἐρυθρὸς τὴν χρύσωσιν ἐκ »πυρὸς εἰληφὼς*, periphrasis sunt eius speciei aeris, quam »nos appellamus *lotonum*, lutei plane coloris.« CASAU-
c BONUS. — Pro *εἰλήφασι*, commode ms. *A.* *εἰλήφει* dedit. Istis autem verbis, *τὴν χρύσωσιν ἐκ πυρὸς εἰλήφει*, plane id ipsum dixisse auctor mihi visus erat quod in la-

tina versione posui, *in igne deaurati erant.* Sic & VILLE- c
BRUNE: *étoient de cuivre doré au feu.*

τὸ δ' ἐπιστύλιον ἐκ χρυσοῦ τὸ ὅλον· ἐφ' οὗ διάζωσμα &c. » *Epistylium*, trabs quae columnarum capitulis impo- » nitur. διάζωσμα, ad verbum, *praecinctio.* Sic *Zoophorum* » vocant; vulgo, *la frize*: de quo vide Vitruvium. « DALECAMP. *Ibid.* περιφανῆ ζώδια. *Figurae*, sive *sigilla undique conspicua*, *prorsus libere stantia*; non πρόστυπα, quae dimidia tantum sui parte expressa parietibus adhaererent. conf. pag. 199. e.

AD CAP. XXXIX.

Ἀναβάντων. Immo, ut sub contextu monui, Ἀνα- d
βάντι, in dativo casu. Sic supra, (lit. a.) εἰσιόντι: sic ibidem, τοῦτο δὲ διελθοῦσιν. Similiter paulo post, (lit. e.)
προάγοντι δέ. *Ibid.* ναὸς Ἀφροδίτης θολοειδής. » *Templum* e
» *Veneris ad similitudinem tholi factum.* Alibi [ad II. 48. f.] » plura de voce hac & figura diximus: quam non recte » animo ceperunt, qui verterunt, *aedes Veneris camerata*, » *in testudinis rotundum fastigium desinente cacumine.* Hui! tot » verbis opus fuit, ut unica vox θολοειδὴς exprimeretur? » Quorsum vero testudinis nomen? nam alia figura χε- » λώνης, alia θόλου: ut sciunt qui Romanum Pantheum » aut corporis aut animi oculis viderunt. Non dissimilis fi- » gura illius ῥομβωτοῦ ὀροφώματος, quod praecedit. « CASAUBONUS. — Bene & breviter VILLEBRUNE, *un temple de Vénus fait en dôme.* Quo vero pacto formam ῥομβωτὴν non dissimilem dixerit Casaubonus formae θολοειδεῖ, fateor me minus percepisse.

οἱ γὰρ κίονες αὐτοῦ. » Malim οἱ γοῦν. Quo enim illud » γάρ? « CASAUB. — At percommode ibi γὰρ particula locum habet, ubi ratio redditur, cur πολυτελὲς, id est, *pretiosum*, dixerit illud *coenaculum.*

ἄντρον κατεσκεύαστο· οὗ χρῶμα μὲν ἦν ἔχον τὴν πε- f
τροποιΐαν ἐκ λίθων ἀληθινῶν καὶ χρυσοῦ δεδημιουργημένον. Si sanum est vocab. χρῶμα, id est, *color*; satis adparet, proxime sequentia aut corrupta esse debere aut defecta. κοίλωμα, id est, *cavitatem*, commode coniectavit noster COURIER. Fuerint tamen, quibus, ut propius vestigiis scripturae, sic probabilius vocabulum χῶμα videbitur, id est, *tumulus*; quo nomine ipsa *antri forni-*

cata constructio significari potuit. Eam emendationem ADAMO placuisse suspicor ex VILLEBRUNII ad hunc locum adnotatione, sic habente: » *J'étois tenté de lire ici* χῶμα *pour* » χρῶμα, *si les textes avoient presenté quelque équivoque dans* » *la lettre même; & je l'aurais entendu de la masse générale des* » *pierres unies par des interstices en or.* « Porro, si sana sunt ista verba ἦν ἔχον τὴν πετροποιΐαν, ferendum utique non est δεδημιουργημένον, quod sequitur; sed in δεδημιουργημένην mutandum, quemadmodum in Animadv. scribi iussit CASAUBONUS: de quo in brevibus sub contextu nostro Notulis monere oblitus sum. Quid vero dicat auctor ἐκ λίθων ἀληθινῶν, non eadem interpretum sententia est. Nude ex *veris lapidibus* vertit Dalecampius: quam in partem & CORAY vir doctissimus accepit in Nota msta, quam supra ad pag. 202. a. retulimus. Monuit vero Dalecampius in ora, alios *gemmas* intelligere. Sic VILLEBRUNE, in Gallica versione, vocabulum χρῶμα superius tenens, scribit: *une grotte, dont les couleurs étoient nuancées avec de vraies pierres précieuses, relevées par des ornemens en or.* Mihi, si vulgares fuissent lapides, non videtur operae pretium fuisse, ut diserte doceret auctor, *veros* fuisse *lapides*: praeterea reliquae magnificentiae parum conveniens videtur, ut ex vulgaribus lapidibus construeretur hoc antrum: denique, quod adiicitur ἐκ λίθων - - καὶ χρυσοῦ, plane evincere videtur, *pretiosioris* cuiusdam *generis lapides* ad construendum hoc antrum fuisse adhibitos. At, quoniam λίθος per se non *lapidem pretiosum* significat, nisi ubi in foeminino genere ponitur, cuius generis notam dictio illa λίθων ἀληθινῶν nullam continet; etiam atque etiam probabile mihi visum erat, vocem ἀληθινῶν ex alia quadam, qua *genus lapidis* indicaretur, esse corruptam. Sic paulo ante, *columnas* dixerat ἐκ λίθων Ἰνδικῶν *constructas*: sic continuo post, *simulacra* vel *signa* commemorat ex *lapide lychnite* confecta: sic porro in Hieronis nave, pag. 207. e. memoratur *pavimentum triclinii Veneri dicati* ἐκ λίθων ἀχατῶν. Denique nec vocabulum πετροποιΐα difficultate caret, quod (quemadmodum bene multa apud Athenaeum occurrentia) est ἅπαξ λεγόμενον. *Structuram ex petris, structuram saxeam* interpretatur H. Stephanus: nec ita male fortasse Dalecampius, *lapideum caementitiumque opus.* Videtur vero hoc dixisse auctor, *loco saxorum, quibus verum*

constat antrum, simulati huius antri fornicem ex veris lapidibus p r e t i o s i s (sive, ut equidem malim, *lapidibus a c h a t i b u s*) *auro distinctis nituisse*. f

ἀγάλματα εἰκονικὰ λίθου λυχνέως. » *Lychnites*, marmor (Plinius XXXVI. 5. ex Varrone) Parium, sic dictum quod ad lucernam in cuniculis caederetur. Est & » *lychnites* gemma e Carbunculorum genere, e qua vasa » potoria fiebant. « DALECAMPIUS. — Apud Plin. XXXVI. cap. 5. sect. 4. num. 2. haec legimus: *Omnes autem* (veteres sculptores) *tantum candido marmore usi sunt e Paro insula, quem lapidem coepere l y c h n i t e n appellare, quoniam ad lucernas in cuniculis caederetur, ut auctor est Varro*. Apud eumdem lib. XXXVII. cap. 7. sect. 29. ista habes: *Ex eodem genere ardentium* (gemmarum,) *l y c h n i s, appellata a lucernarum accensu, tamen* (sive, *tum*) *praecipuae gratiae: - - - quam quidam remissiorem carbunculum esse dixerunt* &c. Est igitur priori loco *lychnites lapis*; posteriori, *lychnis gemma*: quamvis enim posteriori isto loco olim pariter *lychnites* editum esset, recte tamen *lychnis* ex msstis edidit Harduinus, quemadmodum ibidem legendum aliis etiam rationibus inductus monuerat Salmasius, in Exercit. Plin. pag. 777. Idem vero Salmasius eumdem esse lapidem statuebat, qui & λυχνὶς & λυχνίτης, & λυχνεὺς fuisset adpellatus; cui praeiverat H. Stephanus, in Thes. T. II. 746. e. uterque autem praeeuntem habuerat Eustathium ad Dionysii Perieg. vs. 329. Atqui *candido marmori Pario*, quem *lychnitem lapidem* adpellatum Plinius docet, quid commune cum illa *lychnide gemma*, quae carbunculo similis perhibetur? de qua, praeter haec quae apud Plinium leguntur, conferenda quae ex aliis auctoribus Salmasius l. c. protulit; quibus consentit auctor libelli DE Dea Syria, (sive is Lucianus est, sive alius) cum ait, *Deae simulacrum in capite gestare gemmam, quae λυχνὶς vocatur, quae noctu magnum splendorem edat*, &c. vide cap. 32. T. IX. Opp. Luciani ed. Bipont. pag. 118 sq. Memorat quidem Plinius proxime postquam de lychnide gemma locutus erat, XXXVII. 7, 30. se *potoria* etiam *vasa ex lychnide* (sic enim ibi cum editt. vett. legendum videtur, non *lychnite*, ut in ed. Hard. & Bipont. expressum video) *factitata reperire*. At, quis ex eodem genere tantae etiam molis lapides repertos fuisse credat, ut integrae quoque *statuae staturam hominis aequantes* (tales enim sunt, quae εἰκο-

f νικὰ ἀγάλματα dicuntur: vide Suetonii Interpp. ad Calig. c. 22. & Harduin. ad Plin. XXXIV. 4, 9.) sculpi ex illis potuerint? Esse vero *lychniten lapidem*, quem dicit Plinius, eumdem qui λυχνεὺς apud auctorem nostrum vocatur, cum aliunde probabile sit, tum ex Hesychii glossa cum eâ collatâ, quam e Photii Lexico msto doctus Hesychii editor protulit. Hesychii glossa talis est: Λυχναῖος, καὶ Λυχνεύς· ὁ διαυγὴς λίθος. (διαυγὴς, notum est, non modo *pellucidum*, *translucidum*, denotare; sed & λαμπρὸν, *splendidum*.) Photius in Lex. msto ait: Λυχνές· (Λυχνεὺς haud dubie oportebat:) σκληρὸς καὶ διαυγὴς Πάριος λίθος. Apud Clementem Alex. in Cohort. ad gentes cap. 4. pag. 41. edit. Potteri, ubi *Scopas* statuarius traditur *Eumenidum statuas sculpsisse* ἐκ τοῦ καλουμένου λυχνέως λίθου, miratus sum nihil ab Editore adnotatum reperiri.

ὥστε τῇ μὲν οὐκ ἐπῆν, διατόνια δὲ τοξοειδῆ διὰ ποσοῦ τινος ἐνετέτατο διαστήματος, ἐφ' ὧν αὐλαῖαι - - ἐνεπετάννυντο. Ad scripturam olim vulgatam, διατοναίᾳ δὲ τοξοειδεῖ - - ἐνετέτακτο &c. adnotavit CASAUBONUS: » Mendarum laetam hic segetem » acutus lector habet, in qua se exerceat. A scriptis ma» nu codicibus frustra auxilium speres: frustra etiam ab » Epitoma, quae haec omnia praetervolat, ut iam tum » inquinata. Vitii indicium vel in illis satis certum, ἐφ' » ὧν: nihil enim praecessit quo haec possint referri. Lego, » ὥστε τῇ μὲν οὐκ ἐπῆν οὐδὲν, διατόναια δὲ τοξοει» δῆ διὰ ποσοῦ τινος ἐνετετάκτο (vel ἐνετέτατο) δια» στήματος· ἐφ' ὧν αὐλ. &c. Sensum elicio hunc: *Oeci » maximi contignationi impositum* fuisse *coenaculum*, *tentorio » simile*. Id vero *sic* factum fuisse, *ut illi* quam diximus » *contignationi nihil superstructum esset;* puta, nulli parietes, » nullum tectum: *sed funes quosdam arcuatos certo interval» lo* fuisse *dispositos*, *vel distentos*, *super quibus aulaea pan» debant quoties usus esset*. Vocabulum διατόναια non me» mini legere alibi: nec satis scio quid proprie significet. » Sed διατόναια τοξοειδῆ appellat auctor sine dubio, *ar» cus dimidiatos ex crassis funibus vel ligno factos sustinendis » aulaeis*, *quae super illis expansa*, *efficiebant*, ut dicit au» ctor, *coenaculi faciem tentorio similem*. Fortasse διατόνια rectius scribamus: sed alio sensu quam accipit He» sychius, qui interpretatur κρίκους. Quod diximus de

» *funibus arcuatis*, ſtare non poteſt, niſi intelligamus fuiſſe f » eos ſuſtentatos perticis aut varis, aut alia re aliqua. « — In Epitome deſunt iſta, non eo maxime quod iam olim vitiata fuerint; ſed quod in tota hac deſcriptione brevitati ſtuduerit Epitomator, qui poſt illa verba, (quae ſupra in Animadv. ad pag. 204. e. protuli) οὗ τὰ πλεῖστα κατεσκεύαστο ἀπὸ κέδρου σχιστῆς, quae ex pag. 205. b. ducta ſunt, ſic pergit, καὶ κυπαρίσσου Μιλησίας. αἱ δὲ θύραι (ibid.) τὸν ἀριθμὸν εἴκοσιν οὖσαι, ἐλεφαντίνους εἶχον τοὺς κόσμους. τῶν δὲ κιόνων τὰ μὲν σώματα (ex p. 205. c.) ἦν κυπαρίσσινα· αἱ δὲ κεφαλαὶ κορινθιουργεῖς, ἐλέφαντι καὶ χρυσῷ διακεκοσμημέναι. τὸ δὲ ἐπιστύλιον ἐκ χρυσοῦ τὸ ὅλον. εἶχε δὲ γυναικωνῖτιν, (ex p. 205. d.) ἐν ᾗ συμπόσιον ἐννεάκλινον, καὶ ἑτέρους οἴκους πολυκλίνους, καὶ ἄλλ' ἄττα ἀξιαφήγητα. Inde continuo: Ὁ δὲ ἱστὸς αὐτῆς ο΄. πηχῶν &c. ex pag. 206. c. Vetuſtae membranae *A*. nihil hoc loco, in quo haeremus, ab editorum lectione diſcedunt. Ubi ſi poſt verba ὥστε τῇ μὲν οὐκ ἐπῆν probatus aliquis liber dediſſet vocem οὐδὲν, quam adiiciendam Caſaubonus cenſuit, commode quidem recipi illa potuiſſet: at neceſſariam eamdem non iudicavi, quandoquidem e ſequentibus hoc loco intelligi vocabulum αὐλαῖαι poſſe videbatur: τῇ μὲν οὐκ ἐπῆν αὐλαῖαι, id eſt, *non omni ex parte aulaea* (ſive *vela*) *ſuperne obducta habebat*, &c. Perſpecte vero ab eodem docto interprete monitum eſt, διατόναια (vel διατόνια) & τοξοειδῆ ſcriptum oportuiſſe. Ac ferri quidem fortaſſe iſtud, quod propius a ſcriptura membranarum abeſt, διατόναια, potuerat: ſed quia hoc nusquam alibi reperitur, mire vero huc facit διατόνια, praeferendum hoc iudicavi. Mire, inquam, huc facit διατόνια, quod κρίκους, id eſt, *circulos* (*ferreos* maxime) interpretatur Heſychius: ubi illud mireris, quid ſit quod Caſaubonus in hac voce diverſum ſenſum quaeſiverit ab illa Heſychiana interpretatione, quâ nihil poterat huic loco inveniri aptius. In eamdem ſententiam Cyrillus in Lex. ms. κιρκέλλους interpretatus eſt. Habemus autem id vocabulum eadem notione in Graeca verſione Exodi 35, 11. Pro ἐνετέτακτο vero non dubitandum duxi, quin ἐνετέτατο, *ſuperne tenſi erant*, oportuerit. Frequentiſſime iſta verba per librariorum incogitantiam inter ſe permutata reperiuntur: ſic, ut haud longe abeam, pag. 207. c. pro τεταγμένοις, quod recte

ibi editum, perperam τεταμένοις scribitur in ms. *Ep.*

a Μετὰ δὲ τοῦτο αἴθριον ἐξεδέχετο. Casaubono obsequendum utique iudicavi, τοῦτο corrigere iubenti. Est autem τὸ αἴθριον, *atrium, area subdialis:* quo vocabulo usus est Iosephus, Antiq. Iud. III. 6, 2. & Interpres Graecus Ezechielis prophetae, cap. 9, 3. 10, 4. & 40, 15. Suspicari vero porro fortasse licuerit, Μέγα, pro Μετὰ oportuisse, sic, Μέγα δὲ τοῦτο αἴθριον ἐξεδέχετο, ut τοῦτο quidem sit accusativus ad superius συμπόσιον relatus, a verbo autem ἐξεδέχετο pendens; Μέγα vero sit nominativus ad αἴθριον pertinens: sed in vulgato adquiescendum putavi. *Ibid.* ἐπάνω τῆς ὑποκειμένης προστάδος. Vide p. 205. a. & ibi notata.

κίονες - - διαλλάττοντες τοῖς σπονδύλοις. Dalecamp. *vertebratis scalpturis differebant.* Pro *vertebratis scalpturis*, commodius (puto) *vertebras* dixisset. Fuerint autem σπόνδυλοι, sive *vertebrae*, singulae partes e quibus componitur scapus columnae, cum non est perpetuus. Eas Gallico idiomate *tambours* dicimus, quo vocabulo commode hic usus est Villebrune. Quod sequitur, παράλληλα, adverbialiter positum esse adparet, pro παραλλήλως.

b περὶ δὲ τὸν προσαγορευόμενον κάλαθον. »In quibusdam »columnis, capituli loco, *calathus* est, viminum implexu »textus, fructibus plenus. Philander in Vitruvium c. 1. »lib. IV.« Dalecamp. *Ibid.* φύλλα τραχέα. *aspera folia.* »Acanthi, & similia. Vitruv. loc. cit.« Idem.

c ἀλαβαστίτιδος. Ex editt. vett. & membr. *A.* revocavi istam scripturam, quam nil opus fuerat ut mutaret Casaubonus. Sic & ἀλάβαστος codex mstus uterque, VI. 268. a. ubi temere ἀλάβραστρος edd. Vide Albertum ad Hesych. in Ἀλάβαστος, & Brunck ad Aristoph. Acharn. 1053. & quos illi laudant auctores; quibus adde Etymol. M. pag. 55.

ὁ δὲ ἱστὸς ἦν αὐτοῖς. Fidenter αὐτῆς scribere debueram, scil. νεὼς, quod vocabulum modo praecesserat. Sic vero etiam scriptum in cod. *Epit.* cuius verba paulo ante ad pag. 205. f. adposuimus. *Ibid.* βύσσινον ἔχων ἱστίον, ἁλουργεῖ παρασείρῳ κεκοσμημένον. Dalecampius, *velum byssinum, purpureis funibus ornatum.* — »Ignotae significa»tionis verbum est hic παράσειρον. Sed vel *funes* signifi»cat, ut explicat Dalecampius; vel aliud nescio quod *ad* »*oras veli appensum ornamentum* instar praetextae, aut *fim-*

»*briarum.*« CASAUBONUS. — Intellexi praetexturam e panno purpureo, quae simul ornamento esset, simul satis firma ex qua funes aptari possent. Pro βύσσινον, corrupte βύσιον ed. Ven. & Bas. Sed veram scripturam in ora adnotavit editor Bas. & in contextum recepit Casaub. consentientibus msstis.

τοῦ τελευταίου Πτολεμαίου - - οὐκ ἀνδρὸς γενομένου, d ἀλλ' αὐλητοῦ καὶ μάγου. Nomen etiam *Auletae* illi fuisse Ptolemaeo, ex Strabone notum, lib. XVII. pag. 796. Quod *virum* fuisse *negat* auctor noster, id convenit cum his quae de eodem, ut videtur, Ptolemaeo Lucianus commemorat, in libello Non temere credendum Calumniae c. 16. T. VIII. ed. Bipont. pag. 46. Quod μάγον eumdem vocat, latine fortasse non tam *magus* fuit reddendum, quam *magicis artibus dans operam.*

AD CAP. XL.

Μοσχίωνός τινος. *Moschion* ille, quamquam parum notus scriptor, tamen silentio prorsus praeteriri non debuerat a doctissimo Vossio in libris de Historicis Graecis: ubi nullam eius mentionem factam reperio. Verbo eum tetigit Fabricius in Bibl. Graec. Vol. XII. pag. 705.

Διοκλείδης μὲν ὁ Ἀβδηρίτης θαυμάζεται ἐπὶ τῇ πρὸς τὴν Ῥοδίων πόλιν ὑπὸ Δημητρίου προσαχθείσῃ τοῖς τείχεσιν Ἑλεπόλει. Vertit Dalecampius: *Dioclidem Abderitem omnes mirantur ob Helepolin machinam* &c. Pariter Villebrunius, *Diocleides d'Abdère fut admiré pour l'hélépolis* &c. In eamdemque sententiam verba ista accepisse Casaubonum, non solum ex eo colligere licet, quod insignem errorem ab interprete commissum non notavit, verum etiam ex his quae paulo post de *Hieronymo* ab ipso Casaubono adnotata sunt. Atqui *Helepoleos*, qua Demetrius adversus Rhodios usus est, *auctor* non *Dioclides Abderita* fuit: sed *Epimachus Atheniensis*, ut perspicue docet Athenaeus Mechanicus, pag. 7. & Vitruvius X. 22. *Diocles* vero *Abderita*, cuius quidem alibi nusquam mentionem factam reperio, haud dubie *scriptor* est, qui de illa machina verba fecit; quemadmodum, qui deinde memorantur, *Timaeus* de rogo Dionysii, *Hieronymus* de vehiculo Alexandri, *Polycletus* de Lucerna regis Persarum: quod perspecte vidit WESSELINGIUS ad Diodor. Sic. XX. 91. ubi de eadem *helepoli* agitur, & ad XVIII. 26. ubi de curru funebri

d Alexandri. Sed idem Vir doctissimus, verbum θαυμάζεται cum aliis interpretibus *passive* accipiens, ita interpretatur, quasi *Moschion*, e quo haec desumsit Athenaeus, dixisset, *excelluisse Dioclidem in Helepolis partibus, mensura usuque delineandis*, (Wesseling. ad Diodor. T. IX. pag. 483. not. 2.) & *Hieronymum in describendo curru Alexandri unum omnium excelluisse*. (Idem ibid. T. VIII. p. 467. not. 3.) In quo mihi discedendum a summi viri interpretatione putavi. Primum enim, Moschionis verba non id sonant, quod eum dicentem Wesselingius fecit: nec enim ait, θαυμάζεται ἐπὶ τῇ ἐξηγήσει τῆς ἑλεπόλεως, τῆς πυρᾶς, &c. sed ἐπὶ τῇ ἑλεπόλει, ἐπὶ τῇ κατασκευῇ, & sic porro. Tum vero & hoc ipsum ex orationis consecutione satis adparere mihi videbatur, non de *scriptorum solertia in describendis artis operibus* loqui voluisse Moschionem, sed *de operum ipsorum praestantia*. Itaque θαυμάζεται non ita passiva notione accepi, tamquam diceret, *laudatur ab aliis*, alii eum *mirantur*; sed activa vel neutrali notione, *ipse admiratur*; sive passivâ in hanc sententiam, *admiratione percellitur, obstupescit, in admirationem rapitur*: quae omnia h. l. idem valent ac si dixisset, *cum singularis admirationis significatione loqui illos scriptores de his*, quae nominat, *artis operibus*. Et sic verbum θαυμάζεσθαι active sive neutraliter usurpatum non modo apud Homerum reperitur, sed & subinde apud prosaicos scriptores; veluti apud Epictetum, Enchir. c. 22. ὕστερόν σε θαυμάσονται: apud Lucianum Dial. Mort. XXI. 2. ὡς θαυμάσονται οἱ θεαταί. & apud eumdem in Rhetor. Praecept. c. 20. T. VII. Opp. p. 240. οἱ πολλοὶ καὶ σχῆμα καὶ φωνὴν θαυμάσονται; ubi pro θαυμάσονται cod. ms. Oxon. τεθήπασι habet. Construitur autem id verbum hîc cum ἐπὶ praepositione, quemadmodum aliâs verbum ἐκπλήττεσθαι, quod est eiusdem significationis. Quod ipsum si cui suspectum videatur, quoniam nusquam alibi (quod sciam) verbum θαυμάζεσθαι ea quam dixi notione cum illa praepos. constructum reperitur; suspicari licebit, in ipsius verbi scriptura nonnihil a librario peccatum, & θαυματίζεσθαι fortasse scriptum oportuisse, quod verbum Hesychius adnotavit cum hac interpretatione: Θαυματίζομαι· ἐκπλήττομαι.

e Τίμαιος δ' ἐπὶ τῇ πυρᾷ τῇ κατασκευασθ. Διονυσίῳ τῷ Σικελίας τυράννῳ. » Theo in Progymnasmatis scribit, a

» *Philisto* libro XI. Historiae, Dionysii funus diligenter e » explicatum fuisse, cum ornatu rogi. Victorius cap. 10. » lib. XXXVIII. Variarum.« DALECAMPIUS. — Perinde vero etiam a *Timaeo* expositam esse illius rogi magnificentiam, hîc ex auctore nostro discimus. Neque enim ullus est dubitandi locus, quin TIMAEUM dicat *Tauromenitam* Siculum, *Historiarum scriptorem*, qui paulo post Philistum, duorum priorum Ptolemaeorum aetate vixit: de quo etiam Wesseling. monuit ad Diodor. T. VIII. p. 467.

καὶ Ἱερώνυμος ἐπὶ τῇ κατασκευῇ τῆς ἁρμαμάξης &c. Non solum editio Casauboni, (ut in Nota sub contextu dictum) sed & superiores editiones ἐν pro ἐπὶ habebant: quod temere prorsus irrepserat; nam ἐπὶ quidem recte dedere ambo nostri codices mssti. Monuit vero ad ista verba CASAUBONUS: » Descriptionem huius carpenti ac- » curate persequitur Diodorus Siculus lib. XVIII. Ex eo » petat lector: est enim opus sane quam magnificum, & » Alexandri corpore non indignum. *Hieronymi* tamen no- » men a Diodoro praetermissum: itemque ab Aeliano, libro » XII. Ποικίλης, cap. ult.« — Nempe, quoniam cum Dalecampio sibi persuaserat vir doctus, *Hieronymum* a Moschione *artificem* dici *fabrumque illius carpenti*, (in quo sequacem habuit Schefferum ad Aelian. XII. 64.) miratus est, nomen eius tacuisse Diodorum. At *Hieronymum* intelligendum *Cardianum*, eum qui Successorum Alexandri historiam perscripsit, recte monitum est a WESSELINGIO ad Diodor. XVIII. 26. De carpenti illius structura, secundum Diodorum, ex professo commentatus est *Caylus*, & iconem eius repraesentavit, in *Hist. de l'Acad. des Inscript.* T. XXXI. pag. 86 sqq.

Πολύκλειτος δ' ἐπὶ τῷ λυχνίῳ τῷ κατασκευασθέντι τῷ Πέρσῃ. Intelligendus *Polycletus*, non Sicyonius statuarius, sed *Larissaeus* scriptor, cuius *Historias* laudavit Noster, XII. 539. a. de quo plura vide apud Vossium, lib. III. pag. 405. Quodnam vero hîc dicatur λύχνιον, τῷ Πέρσῃ *confectum*, mihi non compertum. τῷ Πέρσῃ, ex Graecorum usu, intellexi *Persarum regi*: pro quo quod Villebrunius scripsit, *au roi Persée*, id temere ac gratuito sumtum putavi. Id enim Graece Περσεῖ foret: at Πέρσῃ tenent mssti cum editis.

Εἰς ὕλην μὲν, ξύλων ἐκ τῆς Αἴτνης παρεσκεύαστο ἑξήκοντα τριηρικῶν σκαφῶν πλῆθος ἐξεργάσασθαι δυναμένων. f

f » Ait, εἰς ὕλην μὲν ξύλων ἐκ τῆς Αἴτνης παρεσκεύαστο. » Sic [etiam] Epitoma; & ferri poteſt. Planior tamen » ſententia fuerit, ſi ſcribamus, εἰς ὕλην μὲν ξύλων, » ξυλεία ἐκ τῆς Αἴτνης παρεσκεύαστο, ἑξ. τριηρ. σκαφῶν » πλῆθος ἐξεργάσασθαι δυναμένη. Ita uſurpavit paulo » ante [pag. 204. c.] vocem ξυλεία: Ὅ φασι παγῆναι » πεντήκοντα πλοίων πεντηρικῶν ξυλείᾳ. Aut ſic: εἰς δ' » ὕλην μὲν ξύλων ἐκ τ. Α. παρεσκεύαστο: *paraverat*. Nam » & κατεσκεύασμαι & παρεσκεύασμαι tam active, quam » paſſive, ſumi ſolent. « CASAUBONUS. — εἰς ὕλην μὲν, ξύλωσιν ἐκ τῆς Αἴτνης &c. legendum cenſuit VILLEBR. — In vulgata ſcriptura nil mutant nec membr. *A.* nec ms. *Ep.* niſi quod ms. *Ep.* in fine perperam δύναμιν habet, pro δυναμένην. Si tenenda vulgata, in hunc fere modum fuerit intelligenda, quaſi dixiſſet, εἰς ὕλην δὲ τῆς νεὼς παρεσκεύαστο ὕλην ξύλων - - δυναμένην. Id ſi durius videtur, poſſis pro ξύλων, ξυλείαν legere, vel cum Villebrunio ξύλωσιν, quo vocabulo Thucydides uſus eſt II. 14. unde & a Polluce adnotatum, VII. 124. Sive ὕλην μὲν ξύλων tenendum duxeris, a qua ὕλῃ ξύλων conſulto diſtinguere videri poteſt auctor τὴν εἰς τὴν ἄλλην χρείαν ὕλην, quam paulo poſt dicit; percommodum fuerit quod eſt a Caſaubono propoſitum, εἰς δ' (ſcil. πλοῖον) ὕλην μὲν ξύλων. Suſpicari vero quoque licebat, praepoſitionem εἰς a vetere aliquo librario temere fuiſſe invectam: ſatis enim etiam fuerat, Ὕλην μὲν ξύλων &c. Quamcumque vero rationem eligas, nil opus fuerit, ut *accuſativum* caſum cum *nominativo* permutes: quoniam, ut recte obſervavit Caſaubonus, verbum παρεσκεύαστο percommode activa notione accipitur: eademque ratione etiam ſequuntur alia verba activa, aut ſignificationem activam haud dubie habentia, ἡτοιμάσατο, συνήγαγε &c.

γόμφους τε καὶ ἐγκοίλια καὶ σταμίνας. σταμῖνας circumflexo accentu ſcribe cum ms. *Ep.* & hic & pag. ſq. lit. *b.* Sic & apud Etymologum (p. 724 extr.) σταμῖνες ſcribitur: pariterque apud Euſtathium ad Od. ε'. p. 221, 9 ſqq. ubi hic Athenaei locus etiam adfertur, &, quid ſit quod σταμῖνας veteres dixerint, diſquiritur. Euſtathii verba citavit H. Stephanus Theſ. T. I. col. 1804. Bene Dammius in Lexico Etymol. σταμὶν interpretatur *ſtatumen, lignum erectum in navis latere, cui affiguntur aſſeres, & cui incumbit tabulatum.*

τὴν εἰς τὴν ἄλλην χρείαν ὕλην, τὴν μὲν ἐξ Ἰταλίας, τὴν δ' ἐκ Σικελίας. Tenendum hoc putavi, a CASAUBONO fic editum: fed explicatione opus habet id, quod ab eodem ad ifta verba adnotatum eft, cum ait: » Scri» pfimus ex antiquis, καὶ τὴν εἰς τὴν ἄλλην χρείαν ὕλην, » - - τὴν δ' ἐκ Σικελίας. Poftrema in editis male defide» rantur. « — Scilicet quatuor poftrema utique verba, τὴν δ' ἐκ Σικ. deerant editionibus fuperioribus, a Cafaubono e msstis adiecta, quibus & noftri codices adfentiuntur. Sed prima verba inverfe fcripta exhibebant eaedem editiones Ven. & Baf. cum utroque noftro codice, in hunc modum, τὴν εἰς τὴν ἄλλην ὕλην (magis etiam vitiofe ed. Ven. εἰς τὴν ὕλλην ὕλην) χρείαν. Quorum verborum ordinem ita, ut ratio poftulare videbatur, tacite invertit idem Cafaub. cui etiam Dalecampius praeiverat, *& ad alios ufus idonea materia*, vertens.

εἰς δὲ σχοινία λευκαίαν μὲν ἐξ Ἰβηρίας· κάνναβιν δὲ καὶ πίτταν (vulgo κίττον) ἐκ τοῦ Ῥοδανοῦ ποταμοῦ. » Eu» ftathius, [ad Od. β'. pag. 106, 26 fqq.] Ἀθήναιος ἱστο» ρεῖ περί τινος, καὶ ὅτι εἰς σχοινία ἡτοιμάσατο λευκέαν » μὲν ἐξ Ἰβηρίας· κάνναβιν δ' ἐκ τοῦ Ἠριδανοῦ ποταμοῦ. » Εἴη δ' ἂν ἴσως λευκέα, δέρμα λεύκης παρόμοιον τῷ ἐκ » φιλύρας. Scribe igitur in Athenaeo, λευκέαν μὲν ἐξ » Ἰβηρ. Sic & Eclogarius. [nempe, ex cuius Epitoma de» fumferat ifta Euftathius.] Arboris λεύκης, *populi*, librum » decorticatum ad conficiendos funes, appellabant λευ» κέαν: ficut detractam pellem leoni, λεοντέην; vulpi, ἀλω» πηκέην; & alia id genus. In Hefychii Gloffis alicubi [fub » voc. Σιλλόν,] legas, σιλλόν, λευκαίας σχοινίον. Melius » idem alibi: Λευκέα per fimplex ε:« [Λεύκεα ibi vulgo editur; fortaffe pro Λεύκαια] » quod interpretatur σχοῖ» νος, recte, fi accipias pro *fune* fimpliciter, & ἀντὶ σχοι» νίου; nam *iunci* fpeciem λευκέαν novimus nullam. *Rho» dani* nomine intellige fluminis illius utramque ripam: » ubi etiam hodie *cannabis* copia non tenuis. Sed fluvii » huius nomen diverfe fcriptum invenimus. In Epitoma » diferte Ῥαδανοῦ: mendofe, ut palam eft. In Euftathii » codicibus Ἠριδανοῦ. An & hoc mendofum? ita videtur » mihi quidem. At voce κίττον quid faciemus? *Hederae* » ufum effe nullum ad funes nectendos, recte pronuntiant » docti. Quare in Excerptis & Euftathio veftigium nul» lum eius verbi. Πίτταν, opinor, fcripferat auctor:

f »quod etiam doctissimo *Gesnero* venerat in mentem. *Pi-»cem* non postremas obtinere in nautica supellectile, om-»nes norunt.« CASAUBONUS. — In vocabulo λευκαίαν, quod cum editis tenent veteres membranae, nil mutare ausus sum. Collatis duobus Hesychii locis, ab ipso Casaubono laudatis, cum hoc nostro, & cum aliis vetustis Glossis, λευκαίαν defendit SALMASIUS, *spartum* intelligens; Exercit. Plin. pag. 538 extr. »Graecorum σπάρτος, »inquit, Latinorum est *genista. Spartum Ibericum*, λευκαίαν »Graeci videntur nuncupasse a candore, quasi *candidum »iuncum* dixeris, vel quod candorem traheret ex macera-»tione, vel quod caeteris iuncorum generibus esset can-»didius; ut multae arbores & herbae congeneres foliis »λευκοῖς & μέλασι distinguuntur.« Conf. eumdem ad Spartian. T. I. pag. 178. In Philoxeni Glossis legitur: Λευκαία ἐν θεάτροις, *spartum*. Rectius vero fortasse λεύκαια antepenacute scribitur apud Salmas. Exerc. Plin. pag. citata ineunte. Fluvii nomen perspicue, ἐκ τοῦ Ῥοδανοῦ ποταμοῦ scribitur in nostro ms. *Ep.* sicut in edd. & in ms. *A.* Vulgatum κίττον, ne Casaubono suffragari videretur, defendit *Villebrunius*; ad *albam* illam *hederam* hoc spectare contendens, qua obumbratum tabernaculum paulo post (pag. 207. d.) traditur: cuius interpretationis calliditatem docto viro non invideo. Ego vero, licet editam scripturam tueantur membranae, tamen πίτταν, *picem*, cum aliis viris doctis corrigere non dubitavi; quomodo etiam haud cunctanter Salmasius scripserat l. c. col. b. sub fin. *Picis* usum aliquem in eadem hac navi mox ipse commemorat auctor pag. 207. b. sed alius etiam atque multiplex in navibus & in supellectile nautica picis usus erat. Confer rursus pag. 208. *a.* & Polyb. V. 89, 6. Mendam hoc loco etiam *accentus* arguebat; cum κίττον penacute scriberetur, quae erat vox nihili. *Hedera* graece κιττὸς sonat; *pix* vero, πίττα. Iam *picis* copia *circa Rhodanum* fluvium an aliis etiam scriptoribus commemorata sit, nescio equidem: in Cisalpina Gallia observatam eam Straboni video lib. V. pag. 218. a. Massilienses vero, qui sunt Rhodano vicini, generatim omni rerum copia abundasse quae ad navigationem pertinent, docet idem auctor, lib. IV. pag. 180. a. b.

πολλαχόθεν συνήγαγε. συνήγαγε δὲ καὶ &c. In ea verborum structura, quam cum msto *A.* exhibebant

editi, post πολλαχόθεν haud dubie desiderabatur verbum. Saepissime autem in eam partem peccarunt librarii, ut, ubi bis deinceps ponere idem verbum debuerant, semel omiserint. Epitomator, quo illud incrustaret ulcus, totam ῥῆσιν sic incepit, γόμφους τε ἡτοιμάσατο καὶ ἐγκοίλια &c. ut omnes consequentes accusativi a verbo ἡτοιμάσατο penderent.

ἐν μησὶν ἓξ εἰργάσατο. Intelligo teneri commode aoristum verbi medii activa notione posse, quemadmodum & praecesserunt activa verba, & sequens verbum περιελαμβάνετο pariter activa notione accipi potest. Sed pro εἰργάσατο, utique compositum ἐξειργάσατο desiderari videtur; quemadmodum lit. b. in fine capitis ait, ὡς οὖν τὴν ἐκτὸς ἐπιφάνειαν ἐξειργάσατο.

ταῖς ἐκ μολίβου ποιηθείσαις κεραμίσιν ἀεὶ καθ' ὃ ναυπηγηθείη μέρος περιελαμβάνετο. Supra pag. 204. a. ubi μόλυβδον edebatur, nihil ex membr. *A.* adnotatum; ms. *Ep.* vero μόλιβδον habebat. Hoc loco, ubi ἐκ μολίβδου edebatur, ἐκ μολίβου scribitur in utroque nostro codice; quod tenendum putavi, licet paulo post rursus variet scriptura. Infra, pag. 208. d. pro μολίβδου, quod cum editis codex *Ep.* tenuit, rursus μολίβου dedere membr. *A.* De qua varietate scripturae in hoc vocab. vide quae collegere viri docti ad Moerin p. 256 sq. Deinde mendose καθ' ὃν ναυπηγ. legebatur in editt. omnibus, pro quo verum καθ' ὃ restituimus, praeeunte ms. *Ep.* Quod vero consentiente utroque codice edebatur, προσελαμβάνετο, id non ferendum putavi; omninoque περιελαμβ. corrigendum censui, quemadmodum paulo post (lit. b.) in eadem re verbum περιελήφθη positum erat consentientibus libris. Continuo dein operarum errore ὥς ἂν, pro ὡς ἂν, scriptum; qui error invitis nobis, ex ed. Cas. 1. in nostram irrepsit.

Ἀρχιμήδης ὁ μηχανικὸς μόνος αὐτὸ κατήγαγε δι' ὀλίγων σωμάτων. » Dalecamp. *paucis instrumentis:* imo vero, » *paucorum servorum ope.* σώματα, ut in libris Iuris civilis » Romanorum passim *corpora*, pro *servis:* quamquam id » Iulio Polluci non probatur. Σώματα, inquit, [III. 78.] » ἁπλῶς, οὐκ ἂν εἴποις, ἀλλὰ δοῦλα σώματα. Sed obti- » nuisse contrarium, testatur in Ancyroto Epiphanius. » Εἴωθεν ἡ ἀνθρωπότης καλεῖν τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τοῦ ἑνὸς » ὀνόματος· οἷον, ὅτι δεσπότης ἐστὶν ὀγδοήκοντα σωμάτων.

a » *Solent vulgo hominem de nomine alterius partium ex quibus » constat appellare: ut cum dicimus, Est herus LXXX corpo- » rum.* ἀνθρωπότητα dixit Epiphanius, pro, *vulgo homines*: » sicut solent beati Patres Graeci τὴν ἀδελφότητα, Lati- » ni *fraternitatem* ponere, pro *coetu fratrum* & ecclesiâ. Sed » non solum vulgus ita locutum; verum & eruditissimi » quique Graecorum, spreto Pollucis imperio. Harpo- » cration, de institutis a Solone primum lupanaribus lo- » quens, Νίκανδρος, inquit, ἐν ἕκτῳ Κολοφωνιακῶν Σόλωνά » φησι σώματα ἀγοράσαντα εὐπρεπῆ, ἐπὶ στέγης στῆσαι. » id est, *Nicander lib. VI. Colophoniacorum auctor est, So- » lonem servas pulcras emisse & in cella prostituisse.* Aristote- » les, & sentiendi & loquendi recte norma, De Miracu- » lis auditis: Λέγουσιν, οὕτω τοὺς οἰκοῦντας τὰς Γυμνησίας » Ἴβηρας καταγύνους εἶναι, ὥστε ἀντὶ ἑνὸς σώματος θηλυ- » κοῦ διδόναι τοῖς ἐμπόροις τέτταρα καὶ πέντε σώματα » ἄρρενα. Apud Demosthenem, in ea contra Evergum & » Mnesibulum, τὸ σῶμα, & ὁ ἄνθρωπος, & τὸ σῶμα τῆς » ἀνθρώπου pro eodem ponuntur. Sic etiam accipe in hoc » Phlegontis Tralliani loco, cuius mentem doctissimus in- » terpres non est assecutus: ἐὰν οὖν σοι φαίνηται περὶ » τούτων γράφειν τῷ βασιλεῖ, ἐπίστειλον κἀμοὶ, ἵνα καὶ » τῶν σωμάτων τινὰ τῶν ἱστορούντων τὰ κατὰ μέρος ἐξα- » ποστείλω σοι. Vertendum erat: *Si ad principem de ea re » videtur tibi scribendum, scribe etiam ad me, ut servos quos- » dam tibi mittam eorum qui rem totam tenent.* Quo maior » esset fides miraculosae narrationi, offeruntur *servi*, qui » tormentorum perpessione, si opus sit, veritatem obsi- » gnent. Ergo etiam hic σώματα sunt *personarum corpora*, » non instrumenta. Sed obstat interpretationi huic Procli » narratio, primo in Euclidem commentario. Narrat ille, » deductam hanc navem non δι' ὀλίγων σωμάτων, *pauco- » rum servorum opera*: sed unius Hieronis regis. Πάντων » ἅμα Συρακουσίων ἑλκύσαι τὴν ναῦν οὐ δυναμένων, Ἀρχι- » μήδης τὸν Ἱέρωνα μόνον αὐτὴν καταγαγεῖν ἐποίησεν. Quo- » modo conciliabimus? Tam facile quam descendit imber » cum pluit. Sic nempe dici Proclo, *Hieronem solum eam » navem deduxisse*, quomodo ait Athenaeus, *solum Archi- » medem.* Hic fecisse dicitur, quia faciendi rationem inve- » nit: ille, quia honoris sui caussâ operi manum admo- » vit. Quod igitur Athenaeus, *paucorum ministerio Archime- » dem usum*, scribit: idem & de Hierone est intelligendum:

» atque hoc etsi diserte non ait Proclus, non tamen ne- a
» gat. « Casaubonus. — Ad evincendum, perperam a
Dalecampio *σώματα* per *instrumenta* esse reddita, non tan-
tis motibus fuerat opus. Caeterum nolim ego cum do-
ctissimo Viro *servos* hoc loco intelligi: nec enim proba-
bile est, ad augustam illam deducendae talis navis caeri-
moniam, ubi praesertim ipse etiam Rex (ut ex Proclo
idem Casaubonus docet) manum operi admovit, *servilia*
corpora fuisse adhibita. Nec prorsus de nihilo est, quod
Pollux l. c. praecepit, *σώματα* non per se *servos* sonare,
sed *δουλικὰ σώματα*. Nam licet, ubi ex sermonis con-
nexione & ex adiunctis intelligitur, de *servis* agi, etiam
nude *σώματα* *servi* dici possint; tamen *σώματα* genera-
tim idem valet ac *homines*: quo de usu illius vocabuli
vel ex eis exemplis, quae a nobis in Lexico Polybiano
voc. *σῶμα* collecta sunt, abunde constat. Quare *δι' ὀλί-
γων σωμάτων* rectius sic reddi censui, *paucorum hominum
operâ*. Procli narrationem non turbare nos debere, recte
monuit Casaubonus. Legitur illa libro secundo Commen-
tariorum in primum librum Elementorum Euclidis, pag.
28. edit. Basil. 1523. Caeterum quod auctor noster hic
ait, Ἀρχιμήδης ὁ μηχανικὸς μόνος αὐτὸ κατήγαγε, id ad
aliam navem retulit Plutarchus, in Marcello p. 307. a.
cuius locus cum hoc conferendus.

*κατασκευάσας γὰρ ἕλικα, τὸ τηλικοῦτον σκάφος εἰς
τὴν θάλασσαν κατήγαγε· πρῶτος δ' Ἀρχιμήδης &c.* » *He-
» lix*, machina cochlearum instar claviculatim spiratim-
» que striata, cuius circumductu attolluntur & sustinen-
» tur gravissima pondera. Hac utuntur aurigae Germani
» in subvehendis curribus onustis, ut si quid est in rotis
» vitii extrahant, corrigant & reponant. Vulgo, *une vis.* «
Dalecampius. — » Ait auctor, *πρῶτος δ' Ἀρχιμήδης* b
» *εὗρε τὴν τῆς ἕλικος κατασκευήν*. Et Proclus: *ἡ ἕλιξ οὐκ
» ἦν τοῖς πρὸ τοῦ Ἀρχιμήδους πορίμη*. Sed de *helice* multa
viri docti, quae non repetam. « Casaub. — Satis-ne con-
stet hodie inter doctos eosdemque artis mechanicae peri-
tos, quale potissimum fuerit instrumentum, qualisve ma-
china, quae *helix* hic vocatur, mihi non compertum.
Pro eo quod auctor noster ait, *κατασκευάσας γὰρ ἕλι-
κα, τὸ τηλ. σκ. εἰς τὴν θαλ. κατήγαγε*, Plutarchus loco
cit. scribit: *αὐτὸς* (Ἀρχιμήδης) *ἄπωθεν καθήμενος, οὐ με-
τὰ σπουδῆς, ἀλλὰ ἠρέμα τῇ χειρὶ σείων ἀρχήν τινα πο-*

b λυσπάστου μηχανήματος προσηγάγετο λείως καὶ ἀπταίστως. Machinae genus describit Vitruvius lib. X. cap. 5. quod *polyspaston appellatum* ait, *quod multis orbiculorum circuitionibus & facilitatem praestet & celeritatem.* Sed illius quidem machinae usus *tres ordines hominum* requirit, funibus onus ducentium.

Ὡς δὲ καὶ τὰ λριπὰ &c. Excurrit continua periodus usque ad finem capitis: cuius periodi cum longior sit protasis, repetitur particula ὡς sub finem, ὡς οὖν τὴν ἐκτὸς ἐπιφάνειαν ἐξειργάσατο.

ὧν (ἥλων) οἱ πολλοὶ δεκάμνοοι ἦσαν. Sic codex mstus uterque; recte δεκάμνοοι a singulari δεκάμνοος, contracte δεκάμνους, quod idem valet ac δεκαμναῖος, *decem librarum.* Eadem formâ πεντάμνους dictum vidimus IV. 148. f. Sic ἐξάμνους, & ipsum δεκάμνους, apud Eusfath. ad Od. τ'. pag. 717, 17. Quod temere δεκάμναιοι posuerunt editores, id in accentu etiam peccabat: oportebat saltem δεκαμναῖοι. *Ibid.* » Ait de *clavis aeneis*, » quibus munita haec navis, διὰ τρυπάνων δ' ἦσαν οὗτοι » ἡρμοσμένοι. Itaque etsi decem ac quindecim pondo pen» debant hi clavi, quia tamen *terebra* terebrata erant fora» mina in quae erant immittendi, crassiores sesquidigito » ipsos esse non oportuit, aut circiter. Nam ultra hunc » modum terebra non habet explicationem, auctore Vi» truvio lib. X. cap. 22.« CASAUB. *Ibid.* τοὺς σταμίνας συνέχοντες. σταμῖνας corrigendum supra monui ad pag. 206. f. In *articulo masc. gen.* τοὺς consentiunt ambo mssti nostri cum editis, licet analogia desiderare videatur ut sit nomen *foeminini generis*, quemadmodum etiam Eustathius ad Od. ε'. pag. 221, 9 sqq. plus semel usurpavit: de quo etiam monuit H. Steph. in Thes. hac voce.

μολυβδαίναις δὲ κεραμίσιν ἀπεστεγνοῦντο. Haud dubie aut μολυβδίναις (sive, quod perinde est, μολιβδίναις) κεραμίσιν oportebat, aut μολυβδαίναις (vel μολιβδαίναις) *absque* κεραμίσιν. Nam μολύβδαινα (vel μολίβδαινα) est substantivum: quare infra (lit. d.) διὰ κεραμίδων ἢ μολυβδαινῶν dicit. Magis tamen de *globo* vel *glande plumbea* usurpatum videtur id nomen, quam de *lamina.* (Confer Indicem nostrum Graecitatis Appianeae, hac voce.) μολύβδινος vero, vel μολίβδινος, adiectivum est; qua ratione μολιβδίνα (vel μο-

λύβδινα) σηκώματα Polybius dixit, VIII. 7, 9. & XXII. 10, 4. Non damno verbum ἀπεστεγανοῦντο, quo usus est Epitomator; cui illustrando valere poterit nomen στεγανώματα, quod ab Hesychio & ab Etymologo exponitur οἱ ἐν τοῖς τοίχοις σύνδεσμοι vel ἔνδεσμοι. Sed tenendum putavi id quod & hic cum editis habent vetustae membranae, & paulo post (lit. d.) rursus eaedem membranae dederunt; cuius verbi vis in *adstringendo* posita est.

AD CAP. XLI.

Ἦν δ' ἡ ναῦς τῇ μὲν κατασκευῇ εἰκόσορος. Dalecampius: *Viginti remorum ordines in ea navi fuerunt.* Ad quae verba nihil Casaubonus; sed PALMERIUS haec adnotavit: »Bene ita vertit interpres secundum rei veritatem; male secundum verba mendosa, quae vertit. Putavit nempe, εἰκόσορον ναῦν fuisse *navem viginti remorum ordinum*; sed debuit in Graeco secundum suam versionem mutare vocem εἰκόσορος in εἰκοσήρης: [at Graeca Athenaei numquam edidit Dalecampius:] maxima enim est differentia. Εἰκόσορος, *navis* est *actuaria*, non magni pretii, *quae viginti tantum remis agitur*, ut dicitur τριακόντορος, quae *triginta*. At εἰκοσήρης, navis erat maxima & molis extraordinariae & stupendae, quae *viginti remorum ordines* habebat.« Sic ille, in *Exercit. in Auct. Graec.* pag. 500. Quod sane verissime observatum. Nam sic εἰκόσορον ναῦν (ut alia nunc, aliosque auctores omittam) Hesychius & Etymologus diserte εἰκοσάκωπον interpretantur, quod nequaquam convenit huic loco. Contra, quemadmodum prodigiosa illa Ptolemaei Philopatoris navis (pag. 203. e.) τεσσαρακοντήρης fuit, sic hanc Hieronis εἰκοσήρην fuisse, id est, *viginti ordines* sive *versus habuisse remigum* consentaneum est; cuius generis unam etiam deinde in Ptolemaei Philadelphi adparatu fuisse, (fortasse hanc ipsam, quae ab Hierone dono missa est patri illius Ptolemaeo Soteri) cum duabus τριακοντήρεσι, aliisque τρισκαιδεκήρεσι, & pluribus gradatim minoribus, dixerat Noster pag. 203. d. Quare haud temere fecisse doctissimum LEROY puto, quod haud cunctanter, *eicoserem fuisse* hanc navem, id est, *viginti versus remigum habuisse* pronunciaverit, in libro, cui titulus *Les Navires des Anciens considérés par rapport à leurs Voiles*,

c Parif. 1783. cap. 5. ubi de hac ipfa Hieronis navi egit. At equidem, verofimilem ac propemodum certiffimam emendationem fub contextu indicaffe contentus, vulgatam fcripturam, quam uterque nofter codex mstus tuetur, non fum aufus loco movere; quoniam fieri potuerat, ut fcriptor ille, e quo defumta haec narratio, vocabulo *εἰκόσορος* pro eo, quod utique aptius & magis proprium erat, uteretur.

τριπάροδος δέ. Attigerat hunc locum Cafaubonus fupra, ad p. 203. f. fed ita ut nihil definiret. Praetermifit ifta verba *Leroy*, cum longe plurima parte defcriptionis huius navigii, in *velorum* maxime rationem inquirens. Villebrune in verfione fic pofuit, *il avoit trois courfiers;* fubiecta adnotatione huiusmodi: »*πάροδος fignifie, à la* »*lettre, passage, chemin; & en terme de marine, fur* »*nos galères, coursier.*« Gallicum illud vocabulum in Dictionario Academiae olim regiae Gallicae fic exponitur: »*Coursier, en termes de Marine, c'eft le paffage de la proue à la poupe dans une galère entre les bancs des Forçats.*« Latine rectiffime (puto) *foros* reddideris. *Navis* autem *tres foros habens*, idem fere fonare videtur ac *tres pontes habens.* *Ibid.* *τὴν μὲν κατωτάτω* (fcil. *πάροδον*) ἔχουσα ἐπὶ τὸν γόμον. Quo pacto, cum modo praeceſſerit *ναῦς*, defendi poffit ἔχων, quod cum editis hic habent veteres membranae, prorfus non video. Iftam tamen fcripturam non modo intactam reliquit Cafaubonus, fed prorfus filentio praeteriit. Monuit Villebrunius, ἔχουσα corrigendum; quod in oculos incurrebat. Atqui id ipfum perfpicue dedit nofter ms. *Ep.*

ἐφ' ἧν διὰ κλιμάκων πυκνῶν ἡ κατάβασις ἐγίνετο. »*Per* »*fcalas plures:* vel, *per multorum graduum fcalas.* Nam »*κλίμαξ* utrumque fignificat, *gradum*, & *fcalas.* Illud »commoditatem defcendendi indicat: hoc, intervallum ma»gnum, quod ab una contabulatione fuit ad aliam.« Casaubonus. — Mihi prior ratio potior vifa erat. Ambigue *Villebrune* expreffit: *on y défcendoit par de nombreux gradins.*

εἰς τὰς διαίτας: & mox, *δίαιται τετράκλινοι τοῖς ἀνδράσι:* dein, *ἡ δὲ ναυκληρικὴ δίαιτα.* Quemadmodum *συμπόσιον* non modo *convivium* fignificat, fed & *locum ubi agitur convivium, coenaculum;* (veluti pag. 205. d. e. & f.) fic & *δίαιτα*, non modo *victum*, *epulas*, *coenam*,

denotat; (veluti, *παρὰ τὴν δίαιταν*, *inter epulas*, saepe cum apud Nostrum, tum apud alios;) sed & *coenaculum, locum ubi victum capimus.* At quemadmodum *διαιτᾶσθαι* & *τὴν δίαιταν ποιεῖσθαι* est etiam, generatim, *vitam agere, morari aliquo in loco, habitare;* sic & *ἡ δίαιτα habitationem* quamlibet, aut *conclave*, frequentissime denotat.

Ταῦτα δὲ πάντα δάπεδον εἶχεν ἐν ἀβακίσκοις συγκείμενον ἐκ παντοίων λίθων, *&c.* » Exposuimus hunc locum » Commentariis ad Sueton. lib. I. c. 46. ubi de *musivo opere* notamus. Est vero argumentum Principis literarum » amantis, quique (ut ait Pindarus) ἀγλαΐζεται μουσικῆς » ἐν ἀώτῳ, quod obiter hic observatur de *Hierone:* qui » *tessellatis suae* huius *navis pavimentis universum Iliadis argumentum curaverat exprimendum.* Sic rex Franciscus, pa- » ter ille & Mecaenas literarum ac literatorum, in cuius- » dam praelongae ambulationis, quae Fonte-bellae-aquae » visitur, parietibus, universae Odysseae argumentum so- » lertis pictoris penicillo spectandum exhibuit. Lege au- » tem sic: ἐν οἷς ἦν κατεσκευασμένος πᾶς ὁ περὶ τὴν Ἰλιά- » δα μῦθος θαυμασίως ταῖς κατασκευαῖς. κᾀν ταῖς ὀροφαῖς » καὶ θυρώμασι δὲ πάντα ἦν ταυτὰ πεποιημένα. « CASAUBONUS. — Ἄβαξ, est *tabula calculataria.* ἀβάκιον, *tabella.* ἀβακίσκος, *minuta tabella, tessula.* Verba ista, ταῦτα δὲ πάντα δάπεδον εἶχεν, - - παντοίων λίθων, citans Eustathius ad Od. χ'. pag. 786, 40. haec adnotavit: Ἔνθα ὅρα τὸ ἀβακίσκοις. ἐξ οὗ δῆλον, ὡς οὐ μόνον ἐπὶ σανίδος ὁ ἄβαξ καὶ τὸ ἀβάκιον, ἀλλ' ἰδοὺ καὶ ἐπὶ λίθων, ὁμοιοσχημόνων ξυλίνοις ἄβαξιν. Sequentia apud Nostrum verba, in hunc modum expressa distinctaque legebantur in editt. Ven. Bas. & Cas. 1. ἐν οἷς ἦν κατεσκ. πᾶς ὁ περὶ τὴν Ἰλιάδα μῦθος θαυμασίως. ταῖς τε κατασκ. - - πάντα ἦν ταῦτα πεποιημένα. κατὰ δὲ *&c.* Quae eodem prorsus modo tenenda iudicavi, nisi quod πεπονημένα scriberem, quod percommode dedere membr. *A.* in eam sententiam, quam in latina versione expressi. Ista verba πάντα ταῦτα referuntur ad eadem illa *conclavia*, de quibus initio dixerat, Ταῦτα δὲ πάντα δάπεδον εἶχεν. Verbum ἐπεπόνητο sonat *diligenter, exquisite elaborata & ornata erant:* quo verbo in eamdem sententiam idem auctor utitur p. 208. b. cum ait, ἡ δὲ ναῦς πᾶσα οἰκείαις γραφαῖς ἐπεπόνητο. Hoc loco in ed. Cas. 2 & 3. servatâ reliquâ omni verborum serie, temere post θαυμασίως di-

ſtinctio orationis prorſus *deleta* erat; poſt *πεποιημένα* vero
comma loco maioris diſtinctionis erat poſitum. In ms. *Ep.*
deſunt verba, *ταῖς τε κατασκευαῖς* - - *πεποιημένα.*

d *ἐν οἷς κῆποι παντοῖοι θαυμασίως ἦσαν ὑ π ε ρ β ά λ λ ο ν-*
τ ε ς (*π ε ρ ι β ά λ λ ο ν τ ε ς* edd.) *ταῖς φυτείαις διὰ κε-*
ραμίδων ἢ μολυβδαινῶν κ α τ ε σ τ ε γ ν ω μ έ ν ω ν. Cum
περιβάλλοντες vulgo legeretur, abeſſetque verbum *κατε-*
στεγνωμένων, ad iſta *ἐν οἷς κῆποι* - - *μολυβδαινῶν* haec
adnotavit CASAUBONUS : » Lege *διὰ κεραμίδων μολυβ-*
» *δαινῶν*, ſublato ἢ. Hoc vult : *inſtitutos fuiſſe omnis ge-*
» *neris hortos in ambulationibus illis : ex quibus hortis manan-*
» *tes plantae per laminarum plumbearum commiſſuras, navem*
» *totam circumdabant.* Κῆποι ſunt, herbarum hortenſium
» inſtitutae areolae in congeſta terra ſuper navis tegmen :
» vel erant iis ſimiles quos *Adonidis hortos* vocant, in
» quibus alſioſae plantae educantur intra *περιφορήτους* te-
» ſtas : cuiusmodi & illa *dolia* erant, quorum ſtatim fit
» mentio. Sic plures horti facti erant in ambulationum
» ſuperficie. *Κεραμίδας μολυβδαίνας* dixit, ut Suetonius *char-*
» *tam plumbeam* ; [in Ner. c. 20.] quod pluribus ibi expo-
» ſuimus. *Laminas plumbeas* ſignificat, in ſpeciem laterum
» formatas. Sic paulo poſt, [p. 208. d.] *πλίνθοι μολύβδου.*
» Illae ipſae ſunt, de quibus ante locutus eſt auctor,
» [pag. 207. a.] *ταῖς ἐκ μολύβδου ποιηθείσαις κεραμίσιν*
» *ἀεὶ καθ' ὃ ναυπ.* & iterum [lit. b.] *μολυβδαίναις κερα-*
» *μίσιν ἀπεστεγνοῦντο.* « — Equidem, ſicut loco proxime
citato *μολυβδίναις* (vel *μολιβδίναις*) *κεραμίσιν* pro *μο-*
λυβδαίναις me malle profeſſus ſum, ſic hoc loco ferri
poſſe *κεραμίδων ἢ μολυβδαινῶν* iudicavi : ſin deletam ἢ
coniunctionem malles, rurſus *μολυβδίνων* oportuiſſe mihi
perſuaſi. Ad eadem verba in diverſam partem commen-
tatus eſt CORAY : » Forte legendum (inquit) *διὰ κερα-*
» *μίδων ἀ λ η θ ι ν ῶ ν , tegulis v e r i s,* i. e. ex terra factis.
» Addit *ἀληθινῶν* ex induſtria, ne confundantur ſcilicet
» cum tegulis, quibus ſupra (lit. a.) *ἐκ μολίβου ποιηθεί-*
» *σαις*, & (lit. b.) *μολυβδαίναις* (malim *μολυβδίναις*) ad-
» didit. Quod attinet ad lectionem textus, ea ſi legatur
» ut eſt, *ἢ μολυβδαινῶν* redolet marginalem notam inepti
» Grammatici, vel corruptam lectionem *τοῦ ἀληθινῶν* : ſi
» mutetur in *οὐ μολυβδαινῶν*, (vel *οὐ μολυβδίνων*,) erit
» dilucidatio marginalis, a Grammatico tamen docto ſatis
» adſcripta. Conf. quae de notione vocabuli *ἀληθινὸς* ſu-

»perius dixi not. ad pag. 202. a.« Sic Vir doctissimus d in *Notis msstis* ad hunc locum. Mihi vero haudquaquam improbabile videbatur, terram eam, quae ad formandos istos hortos fuisset adgesta, quae subinde etiam irriganda erat, (conf. infra lit. e.) *plumbeis laminis*, tam infra suppositis, quam latera undique cingentibus, *conclusam* fuisse & *coërcitam*. Quo etiam valet verbum κατεστεγνωμένων, quod, cum deesset editis, dederunt nobis veteres membr. *A.* idemque verbum & ex cod. Hermolai Barbari adnotavit Villebr. pro quo ex codice Romano κατεστεγνωμένα in lectionibus Aegianis adnotatum reperio: de quo miror prorsus tacuisse Casaubonum in Animadversionibus. Quod si κατεστεγνωμένοι esset, posset ad κῆποι referri: sed κατεστεγνωμένων haud incommode, ac fortasse commodius etiam, ad κεραμίδων μολυβδίνων refertur, id est, ad *laminas plumbeas*, quas *firmiter compactas & inter se constrictas* dixerit, (conf. supra, lit. b.) scilicet ne aqua penetraret: sive vulgatam scripturam teneas, διὰ κεραμίδων ἢ μολυβδαινῶν, possis intelligere, *partim coctis laterculis*, *partim plumbeis laminis*; puta, fundum coctis laterculis fuisse stratum, latera laminis plumbeis cincta, omnibus firmiter inter se compactis constrictisque. Epitomator, omissis istis omnibus, nude sic scripsit, ἐν οἷς κῆποι παντοῖοι· καὶ σκηναὶ κιττοῦ λευκοῦ &c. De vocabulo κῆποι observabit diligens lector, plerumque in plurali numero illud nomen usurpare Graecos: quo commodius auctor de pluribus areolis loquens, variis plantarum generibus instructis, κῆποι παντοῖοι dicere potuit. Iam, quod ad verbum περιβάλλοντες adtinet, quod vulgo hic consentientibus membranis *A.* legebatur, quo pacto illud probare potuerit Casaubonus, & in ea quam protulit interpretatione adquiescere, non video. — »Multum me fallit coniectura,« (sic ad hunc locum Palmerius monuit, *Exercit. in Auct. Graec.* p. 500.) »aut »scripserat Athenaeus περιθάλλοντες, *circum viren-»tes & ramosi*. Nam κῆποι περιβάλλοντες in navi habet »aliquid duri, imo absurdi; & magis convenit περι-»βαλλόμενοι.« — Corayus noster, vulgatum περιβάλλοντες defendens, scribit: »Forte legendum, περι-»βάλλοντες τὰς φυτείας.« — puto hoc sensu, *comprehendentes*, *complexi plantas* vel *plantationes*. Sed vereor, ne pro ea sententia περιβαλλόμενοι in verbo me-

d dio (quod Palmerio in mentem venerat) scriptum oportuerit. Ego, memor frequenter a librariis inter se mutatas praepositiones περὶ & ὑπὲρ (in compositione praesertim verborum) me observasse, ὑ π ε ρ β ά λ λ ο ν τ ε ς debuisse librarium mihi persuasi; ut essent κῆποι παντοῖοι θαυμασίως ὑπερβάλλοντες ταῖς φυτείαις, *horti varii generis, mirifice praestantes* (vel *excellentes*) *plantationibus*. Nam etiam aliâs delectatum videmus auctorem, e quo haec ducta sunt, verbo illo ὑπερβάλλειν: sic quidem & paulo post (lit. e.) ὑπερβαλλόντως κατεσκεύαστο dicit: rursusque pag. 208. f. βάθος ὑπερβάλλον ἔχουσα. Sic vero & ὑπερβάλλουσαν ὁρμὴν, δαψίλειαν, χαρὰν, Polybius dixit locis in Lexico nostro Polybiano indicatis.

σκηναὶ κιττοῦ λευκοῦ. Ad istam *hederam albam* referendum censuit Villebrune id quod supra (p. 206. f.) vulgo legebatur, καὶ κίττον ἐκ τοῦ Ῥοδανοῦ. *Ibid.* καὶ ἀ μ π έ λ ω ν, ὧν αἱ ῥίζαι. Recte sic edidit Casaubonus. Perperam ἀμπελώνων αἱ ῥίζαι ed. Ven. & Bas. cum ms. *A.* ἀμπέλων ῥίζαι ms. *Ep.*

e τὴν ὀροφὴν κυπαρίττου, τὰς δὲ θύρας ἐλέφαντος καὶ θυίου. Intellige ἐκ κυπαρίττου, & ἐξ ἐλεφ. καὶ θυίου. conf. ad pag. 201. a. Desunt ista verba *Epit.* Est vero θύον sive θυῖον eadem arbor quae θύα, vel θυία, vel θύεια: de qua supra ad pag. 205. b. Latinis *citrus atlantica*. Vide Plinium, lib. XIII. cap. 15 sq. sect. 29 & 30. *Ibid.* γραφαῖς δὲ καὶ ἀγάλμασιν &c. Et haec desunt *Epit.* Vulgo vero, nullâ interpositâ distinctione, sic legebatur, τὰς δὲ θύρας ἐλέφαντος καὶ θυίου γραφαῖς καὶ ἀγάλμασιν &c. Quod ferendum non erat: haud dubie aut γραφαῖς δὲ, ut nos ex coniectura edidimus, aut γραφαῖς τε oportuit.

AD CAP. XLIII.

σχολαστήριον, *exhedram* interpretatus erat Guil. Budaeus; *locum in quo commodum est* σχολάζειν *& quiescere post labores*, Henr. Stephanus. Intelligi autem *otium literatum* debere, monstrat id quod continuo adiicitur de *bibliotheca*.

f κατὰ δὲ τὴν ὀροφὴν πόλον. Vide Polluc. IX. 46. & Wesseling. ad Herod. II. 109. quibus adde quae de πόλῳ veterum disputavit Bailly, in *Histoire de l'Astronomie, Eclair-*

cissemens lib. IV. sect. 33. p. 384. *Ibid.* κατὰ τὴν Ἀχραδίνην. Sic ms. *A.* & *Ep.* quos sequi debui: licet Ἀχραδινὴν acute, quemadmodum hîc editum erat, vulgo etiam apud Polybium & apud Diodorum Siculum scribi noverim. Esse unam e quatuor partibus, quibus constabat urbs Syracusanorum, vel ex Cicerone Verr. IV. 53. notum est. *Ibid.* ἑκατέρωθεν τῶν τοίχων. Sic ms. *Ep.* ἑκατέρου τῶν τοίχων edd. cum ms. *A.* ubi ἐξ ἑκατέρου corrigebat CORAY. Paulo post quidem (p. 208. a.) rursus τῶν τοίχων ἑκατέρωθεν consentientibus libris scribitur.

κατεσκεύαστο διὰ μολιβδώματος καὶ σανίδων κλει- a
στὸν ἰχθυοτροφεῖον. Cum κλειστῶν perperam in editt. Ven. Bas. & Cas. 1. consentiente utroque nostro msto legeretur, eius loco πλείστων positum est in ed. Cas. 2. & 3. Ego CORAYO nostro obtemperavi, κλειστὸν corrigendum monenti. Sic paulo ante ὑδροθήκη κλειστὴ memoratur. Eiusdem CORAYI ingenio & ista emendatio debetur ἐνετρέφοντο, pro οὗ ἐτρέφοντο, quod quamquam uterque noster codex cum editis tuebatur, tamen mendosum esse non dubitavi. Cum eodem Viro docto suspicari licebat, pro ἐν ᾧ, oportuisse ἐν ᾗ, scil. θαλάττῃ: sed hic quidem ferendum vulgatum censui, ad ἰχθυοτροφεῖον relatum. πλῆρες θαλάττης, *marina aqua repletum:* sic de navibus, θαλάσσης ἐπίμπλαντο, Appian. Hist. Syr. c. 27. & Civil. V. 85. & τὴν θάλασσαν (ἡ ναῦς) ἀθρόως ἐδέχετο, idem Civil. V. 107.

ὑπῆρχον δὲ καὶ τῶν τοίχων ἑκατέρωθεν τρόποι προσεωσμένοι, - - ἐφ' ὧν κατεσκευασμέναι ἦσαν ξυλοθῆκαι &c. » Planius scriptum est in Epitome τόποι προσεωσμ. » Sed hanc lectionem confutat sequens locus, [hac pag. » lit. c.] ubi eadem vox iterum posita. De illo mox vi» derimus: hic vero τρόπον *tignum* significare, non male » coniicit Dalecampius. Videtur, si mendo caret codex, » artis fabrilis aut lignariae proprium esse vocabulum, ut » alia multa omnium artium; quae hodie obscura esse » vel doctissimis, amissis eius argumenti libris, mirum » non est. Veteres magistri hac in parte quanta negligen» tia usi fuerint, omnes sciunt. Praeter vulgo notam & » pueris huius dictionis significationem, accipitur in re » nautica pro *funibus* vel *loris:* ut cum ait Scholiastes » Aristophanis, μεγάλοι τοῖς τριήρεσιν ὀφθαλμοὶ γίνονται, » δι' ὧν τὰς κώπας ἐμβάλλοντες ἐκωπηλάτουν. ἐφράττοντο

» δὲ καὶ δερματίνοις τρόποις πρὸς τὸ μὴ τρίβεσθαι τὰ σα-» νιδώματα. Hanc ſignificationem non praetermiſerunt » Grammatici : de ea multa Heſychius. « CASAUBONUS. — At, quam ſit illa ſignificatio ab hoc loco aliena, adparet. Nec vero quidquam usquam reperio, quod vel ad firmandum vel ad illuſtrandum ſignificatum, quem h. l. habere videtur id vocabulum, pertineat, niſi forte huc faciat quodammodo id quod obſervavit Etymologus p. 769. lin. 7 ſqq. Τροπίδια, τὰ εἰς τρόπιν νεὼς εὐθετούμενα ξύλα - - - καὶ ὁ τροπός· ἐφ' οὗ τίθεται ἡ τρόπις. Id eſt: Τροπίδια, *ligna ad carinam navis idonea.* - - Et ὁ τροπὸς, *ſuper quo ponitur carina.* Igitur videndum, ne τροποὶ acute apud Noſtrum fuerit ſcribendum : quemadmodum & in altera ſignificatione τροπὸς, non τρόπος, recte ſcribitur. Propemodum vero praeferendum iudicarem τόποι, quod & noſter ms. *Ep.* agnoſcit; niſi verbum προσεσμένοι aliud nomen ſibi iunctum deſiderare videretur.

b ἄτλαντές τε περιέτρεχον τὴν ναῦν ἐκτὸς ἑξαπήχεις, οἳ τοὺς ὄγκους ὑπειλήφεισαν &c. » Euſtathius legit ἐντός. « [ad Od. α'. p. 19, 11. Male, haud dubie. In ἐκτὸς cum edd. & ms. *A.* recte conſentit noſter ms. *Ep.*] » Quid ſint » *atlantes* & *telamones* in architectura, habes apud Vitru-» vium lib. VI. cap. 10. Sed adſcribenda ſunt Euſtathii » verba, quibus hunc locum expoſuit. Καὶ ἴσως τοιαύτης » ἐννοίας παρὰ τῷ Δειπνοσοφιστῇ οἱ ἄτλαντες, ἐν τῷ, πε-» ριέτρεχον τὴν ναῦν ἄτλαντες ἐντὸς, ἑξαπήχεις. εἰ μὴ » ἄρα ζώδια, εἴ τ' οὖν ἀνδριάντες ἦσαν ἐστηλωμένοι πρὸς » μίμησιν Ἄτλαντος. *Fortaſſe ab eadem mente,* (*ſuſtinendi* » nempe ſignificatione) *dicti ſunt apud Deipnoſophiſtam* ἄτ-» λαντες, *cum ait:* navem ambibant ab interiore parte » atlantes ſenorum cubitorum. *Niſi tamen* ſigna *potius ſunt,* » animalis figurâ; *hoc eſt*, ſtatuae, pro columnis poſitae, » figurâ Atlantis. « CASAUBONUS.

AD CAP. XLIII.

Τούτων δὲ (τῶν πύργων) ἑκάστῳ παρεδέδεντο κεραῖαι δύο, ἀφ' ὧν κατεσκεύαστο φατνώματα, δι' ὧν ἠφίεντο λίθοι πρὸς τοὺς ὑποπλέοντας τῶν πολεμίων. DALECAMPIUS: *Harum ſingulis adnexae fuerunt antennae, & ſuper his aperta foramina, quibus in accedentes hoſtes ſaxa deturbarentur.* Ad haec IDEM in ora : » κεραῖαι, *antennis ſimiles trabes*, transver-

» sae. φατνώματα, veluti *fenestrae*, per quas in subeun- b
» tes despectus esset. « — Tum Casaubonus: » Nolim
» κεραίαν hic *antennam* latine dici, sed *tignum eminens* vel
» *proiectum*. Duo fuere parietibus turrium infixa tignorum
» capita, super quibus extructa erant τὰ φατνώματα:
» quo nomine intelligitur hic *paries* aut *lorica crebris distin-
» cta toxicis*. Appello τοξικὰς, cum Symmacho & Grae-
» cis Iurisconsultis, *fenestras longas & angustas, ad emitten-
» da* potius *tela*, quam ad lucem admittendam factas. Fre-
» quentiam earum fenestrarum in illo pariete declarat ad-
» pellatio φατνώματος: quod verbum *opus* significat ad
» *praesepis formam fabricatum*: cuiusmodi speciem exhibent
» *lacunata domorum tecta*. Caeterum κεραίαις istis similes
» illae fuerunt, quarum mox [lit. d.] fit mentio, etsi
» longe alio in loco sitae. « — Villebrune, suâ aucto-
ritate, (sed praeeunte, ut videtur, Adamo) cum verba
Graeca sic convertisset, *Au haut de chacune de ces tours on
avoit fait deux saillies latérales percées de crénaux* &c. in sub-
iecta Adnotatione sic praecepit: » *Casaubon devoit lire ici
» παρεδέδμηντο, non παρεδέδεντο, quoique ce mot-ci soit
» le texte actuel. Ensuite κεραῖαι sont des saillies.* « —
Qui sicut gratuito prorsus & frustra sumsit, κέραιαν si-
gnificare *proiecturam aedificii*, sic non minus temere ver-
bum παρεδέδμηντο huc invehere ausus est. Nomen κε-
ραία, proprie *antennam* sonans, subinde pro *rostro illius
machinae* usurpatur, quam *tollenonem* latine vocamus, sub-
inde etiam pro ipso *tollenone*. Sic quidem, quas Polybius
VIII. 7, 8 & 10. & XXII. 10, 4. itemque quas Plutarchus
in Marcello, pag. 306. c. κεραίας dixit, easdem Livius
XXIV. 34, 10. & XXXVIII. 5, 4. *tollenones* interpretatur.
Conf. Sigonium & I. Fr. Gronov. ad Liv. XXIV. 34, 10.
Caeterum, satis sanum esse verbum παρεδέδεντο, non
equidem spondeam; ac fuit cum παρετέθειντο legendum
suspicarer: nec tamen magnopere solicitare ausim. Tuen-
tur illud quidem cum editis ambo nostri codices mssti.
Pro eodem paulo post (lit. d.) scribit auctor, ἐξ ἑκάστου
τῶν ἱστῶν κεραῖαι λιθοφόροι ἐξήρτηντο, eâdem fere senten-
tiâ. Vocabulum φάτνωμα vulgo *lacunaris* vel *laquearis ge-
nus* quoddam denotare, ita *striatum* ut aliquam cum *prae-
sepi* similitudinem habeat, satis constat: atque ita reddi-
dimus apud Nostrum pag. 196. c. & apud Polyb. X. 27,
10. Conf. Wesseling. ad Diodor. Sic. lib. I. cap. 66. Ne-

que aliter veteres Grammatici interpretantur. Hesychius: Φατνώματα· σανιδώματα: & idem alibi, στεγάσματα οἴκου. Suidas: Φατνώματα· σανιδώματα· στέγη διάγλυφα. Ibi editio princeps Mediolanensis, nulla post σανιδώματα interposita distinctione, σανιδώματα στέγη διάγλυφα habet, paulo propius vero: nempe σανιδώματα στέγης διάγλυπτα videtur oportuisse, ut est apud Eustath. ad Iliad. ε'. pag. 414 extr. Pari tamen modo, ut vulgo apud Suidam, editur etiam in Etymologico Magno, col. 789. At hoc loco idem vocabulum magis ex coniectura, quam certa ratione, interpretati sunt viri docti: & Casaubono quidem ac Dalecampio, *fenestras* & *foramina* interpretantibus, iam praeivisse alios, ex Indice Thesauri HENR. STEPHANI disco, ubi ait: » Φατνώματα ex Athenaeo afferunt & pro *navium foraminibus*, per quae in adnavigantes missilia emittuntur. «

c Τεῖχος δὲ ἐπάλξεις ἔχον καὶ καταστρώματα διὰ νεὼς ἐπὶ κιλλιβάντων κατεσκεύαστο· ἐφ' οὗ λιθοβόλος ἐφειστήκει *&c.* Vertit Dalecampius: *Super navis foris murus praeterea cum propugnaculis extructus fuit, & in eo iaciendis saxis collocata machina, lignis in tria veluti crura divisis suffulta.* Adnotavit autem CASAUBONUS: » Illud διὰ νεὼς interpretor, *secundum navis longitudinem.* Sed miram sententiam » haec verba continent. Quis enim credat, *murum*, de » quo loquitur, *fulcris tripedibus* [haec enim sunt κιλλίβαντες] *fuisse impositum?* Cur non potius tabulato na» vis est superstructus? An hoc eo fine factum, ut trans» ferri mangana simul & hic murus possent in quamcun» que partem opus esset, manente interea navi immota? » Nam cum loco moverentur catapultae & ballistae, ipsa» rum quoque *propugnaculum*, quod erat istud τεῖχος, » transferri oportebat. Probabilius videbatur nobis, non » loricam quae defendebat tormenta, sed machinam quae » saxa & hastas iaculabatur, fuisse collocatam super cilli» bantibus. Quare ita lectionem concinnabamus: τεῖχος » δὲ ἐπάλξεις ἔχον καὶ καταστρώματα διὰ νεὼς κατεσκεύα» στο· ἐφ' ὧν ἐπὶ κιλλιβάντων λιθοβόλος ἐφειστήκει. Hoc » est: *Murus cum propugnaculis, itemque tabulata in navi* » *fuerunt extructa: quibus imposita erat catapulta tripedibus* » *fulcris sustentata.* « — VILLEBRUNIUS Graeca sic convertit: *Le long du vaisseau, & de chaque coté*, [haec proxima de suo adiecit] *l'on avoit élevé sur un échaffaudage*

volant, un mur ayant des banquettes & des parapets, où étoit C
placé un lithobole. Epitomator, omissis verbis τεῖχος δὲ - - κατεσκεύαστο, deinde sic pergit, λιθοβόλος τε ἐφειστήκει &c. Membranae *A.* ab edita scriptura nil dissident. Mihi locus minime ad liquidum perductus videtur. Suspicor vero, non id dicere voluisse Moschionem, *nonnisi unam catapultam muro illi fuisse impositam;* sed *in catapultarum numero fuisse unam eâ magnitudine eâque vi*, quam continuo exponit. De *cillibante* adnotavit DALECAMPIUS id, quod ex Aristophanis Scholiaste ad Acharn. vs. 1521. docuerat Suidas: »Κιλλιβὰς, instrumentum in tria veluti »crura divaricatum, cui fatigati pugna milites scuta im»ponebant.«

τριτάλαντον λίθον ἀφιείς. Haec cum Dalecampius reddidisset, *quae saxum trecentarum librarum pondo vibraret;* monuit CASAUBONUS: »Verte, *saxum emittens pondo CCCLX.* »Nam τάλαντα singula Vitruvio pendere sciunt docti pon»do CXX.« *Ibid.* ἑκάτερον δὲ τῶν βελῶν ἔβαλλεν ἐπὶ στάδιον. Nescio quem nodum hic in scirpo quaerens Villebrunius, miras emendationes, minime illas necessarias, excogitavit. Nihil verbis istis planius. Ad ἔβαλλεν intellige τὸ μηχάνημα τοῦτο: *machina illa emittebat utrumque teli genus ad stadii longitudinem.*

μετὰ δὲ ταῦτα παρατρήματα ἐκ τρόπων παχέων συγκείμενα, διὰ ἁλύσεων χαλκῶν κρεμάμενα. DALECAMPIUS haec cum proxime praecedentibus connectens, sic reddidit, *per foramina in crassis trabibus exsculpta, aeneis catenis suspensa.* Tum in ora haec adnotavit: »περιτρήμα»τα, *balistarum foramina, per quae saxa eiiciuntur.* Vitru»vius περίτρητα vocat, cap. 2. lib. I. & cap. 17. lib. X.« Denique in Addendis ad suas Adnotationes haec adiecit idem Interpres: »*Foramina.* In Graeco ἐκ τροπῶν. Legi »ὀπῶν. ὀπαὶ architectis, tignorum & asserum cava cubi»lia & columbaria. Inde μετοπαὶ, denticulorum & tri»glyphorum intervalla.« Sic ille. Ad eadem deinde verba CASAUBONUS: »Non intelligo [inquit] ista, μετὰ δὲ »ταῦτα παρατρήματα - - κρεμάμενα: etsi placuit diu Da»lecampii interpretatio, cum apud Vitruvium in descri»ptione harum machinarum περίτρητον legerem, & alia »quaedam unde vir doctus suam interpretationem hau»sit: qui παρατρήματα vertit *foramina;* & τρόπους, *tra»bes.* Vitruvii verba sunt lib. X. cap. 18. ubi de ballistis

c » & catapultis loquitur: *Sumuntur tigna amplissima longitu» dine: suprafiguntur cheloniae, in quibus includuntur suculae. » Per media autem spatia tignorum insecantur & exciduntur » formae, in quibus excisionibus includuntur capitula catapul» tarum, cuneisque distinentur, ne in contentionibus moveantur.* » En *tigna*, en *foramina*, hoc est, τρόπους & παρατρήμα» τα, ut illas voces Dalecampius accipit. Sed non est » profecto verum quicquid veri speciem habet: sicut hic » accidit. Nam falsam esse docti viri interpretationem du» bium mihi nullum est. Obsecro, si τρόποι sunt *trabes* aut » *tigna*, quale dicemus esse hoc loquendi genus, παρατρή» ματα ἐκ τρόπων συγκείμενα, *foramina ex trabibus compo» sita?* Non ex tignis foramina componuntur: sed in ti» gnis aut trabibus vel terebrâ vel aliquo alio instrumen» to fiunt. Praeterea, cum superiori de petraria machina » sermoni subiiciat auctor haec verba, μετὰ δὲ ταῦτα, » errant omnino qui adhuc in istis de illius machinae par» tibus tractari putant. Censemus loqui auctorem de *plu» teis, quibus tegebatur murus ille modo memoratus.* Quamob» rem non παρατρήματα scribi debet, sed παραρτήμα» τα, aut παραῤῥύματα. Utro modo legas, nec a » vulgata scriptura longe abieris; & rem, quam diximus » intelligi, apte expresseris. Posterior tamen dictio apud » historicos in frequentiore usu. Quos enim Latini *pluteos* » dicunt, illi παραῤῥύματα, sive παραρύματα, a fine; » apponuntur enim ad *tuitionem*: aut a materia, δέῤῥεις. » Quoniam vero plutei isti rei, quam defendebant, prae» pendebantur, eleganter & παραρτήματα vocari potue» runt. ἄρτημα est omne *quod suspenditur*: παράρτημα, » *quod suspenditur ante aliud, & id obiectu suo tutatur.* Lo» qui Moschionem de re pendente, evincunt manifesto » ista sequentia, διὰ ἁλύσεων χαλκῶν κρεμάμενα. Porro » *pluteos* ex alia re alii conficiebant: *istos* ait auctor ἐκ » τρόπων παχέων *fuisse* συγκειμένους. Noli dubitare, τρό» πους hic esse *rudentes* & *nauticos funes*: quam huius vo» cis significationem supra [ad hanc pag. lit. a.] probavi» mus. *Ex rudentibus* confiebant *storeae*, quas machinis » praependebant. Caesar de Bello Gall. lib. II. [immo, » de Bell. Civil. II. 3.] *Storeas ex funibus anchorariis tres » in longitudinem parietum turris, latas IV pedes, fecerunt: » easque ex tribus partibus, quae ad hostes vergebant, eminen» tibus trabibus circum turrim praependentes religaverunt. Quod*

» *unum genus tegumenti aliis locis erant experti nullo telo ne-* c
» *que tormento traiici posse.* Habemus in his verbis quicquid » ad interpretationem nostri auctoris iure desideres. *τρό-* » *ποι παχεῖς*, sunt *funes anchorarii*, *παραρτήματα*, *floriae* » *praependentes.* « — Haec Casaubonus: cuius emendationem (*παραρτήματα*) adoptans Villebrune, ne quid docto huic viro acceptum referret, ipsum *Casaubonum Aegio eam debere*, aperte fidenterque adfirmat. At in eo quidem libro, in quo *Aegianas* sive *lectiones* sive *emendationes* consignatas habuisse Casaubonum docuit idem Villebrunius in Praefatione, in eodem ipso (inquam) libro, qui nobis haec scribentibus ad manus & ante oculos est, nihil quidquam ad vulgatam hoc loco scripturam *παρατρήματα* adnotatum esse, nos contra adfirmamus. Vulgatum tenet ms. *A.* In Epitome omissa ista ipsa verba, *μετὰ δὲ - - κρεμάμενα.*

Τριῶν δὲ ἱστῶν ὑπαρχόντων &c. Hinc *τριάρμενον* dixit d
hanc navem Proclus, loco supra ad pag. 207. a. citato. *Ibid. κεραῖαι λιθοφόροι.* Vide supra, ad lit. b. *Ibid. πλίνθοι μολίβου*; id est, *ἐκ μολίβου*, vel *μολύβδινοι. μολίβδου* h. l. scriptum in edd. & in ms. *Ep.* *μολίβου* in ms. *A.* Vide ad pag. 207. a. *Ibid.* *ἠφίεντο* dedere ambo codices mssti; recte, ab *ἀφίημι.* *ἐφίεντο* edd. *Ibid. χάραξ κύκλῳ τῆς νεὼς σιδήρου.* Rursus intellige *ἐκ σιδήρου.* Suo arbitratu *σιδήρεος* scripsit Epitomator.

κατὰ τοὺς ἱστοὺς ἐν τοῖς καρχησίοις. Dalec. *in malo-* e
rum carchesiis. Tum idem in ora: » *Corbibus.* « — Non male. Est enim *καρχήσιον* proprie quidem *summa pars mali, ita instructa, ut ex ea aptari antennae & tollenones possint.* Illud autem *καρχήσιον*, in maioribus navibus, impositum vel circumpositum *θωράκιον* habet, quasi *loriculam* diceres, id est, *corbem quadratam* in qua stare nauta vel miles potest. (Confer Nostrum lib. XI. p. 474 sq.) Quare cum hic dicat auctor, *κατὰ τοὺς ἱστοὺς ἐν τοῖς καρχησίοις* stetisse viros, perinde est ac si dixisset *ἐν τοῖς θωρακίοις.* *Ibid. ἐπὶ μὲν τοῦ πρώτου τρεῖς ἄνδρες.* Voculam *οὖν*, quae post *ἐπὶ μὲν* temere in editis inserta erat, ignorat codex noster uterque.

Τῶν δὲ ἱστῶν ὁ μὲν δεύτερος καὶ τρίτος εὑρέθησαν· δυσχερῶς δὲ ὁ πρῶτος εὑρέθη ἐν τοῖς ὄρεσιν τῆς Βρεττίας. (vulgo *Βρεττανίας.*) Dalec. *Ex malis navis, secundus & tertius facile reperti sunt, primus difficulter in Britanniae montibus.* — » Plane Dalecampio assentior de priore membro; quod

e » ille mancum una dictione iudicavit, legitque εὑρέθησαν » εὐχερῶς. Possumus & sic scribere, εὑρέθησαν αὐτοῦ, » vel ἐν Σικελίᾳ. At *Britanniae* nomen in posteriore mem» bro satin' ex fide? Mihi non videtur; qui sciam insu» lam illam iis temporibus, Graecis Latinisque hominibus » parum fuisse notam, navigationem vero in oceano op» pido paucis adhuc tentatam. Legendum censeo, ἐν τοῖς » ὄρεσι τῆς Βρεττίας, *in montibus Brutiorum.* Eam par» tem Italiae sic Graeci nominant: Italiam vero nullo » nomine aeque celebrant antiqui Graeci ac propter ma» teriae copiam. ἄφθονα ξύλα ἔχειν inquit Thucydides: » πολύδενδρον appellat Archestratus poëta: εὔξυλον Appia» nus: neque silet Theophrastus Histor. libro quinto. » Cassiodorus lib. V. cap. 16. *Cum nostrum igitur animum » frequens cura pulsaret, naves Italiam non habere, ubi tanta » lignorum copia suffragatur, ut aliis quoque provinciis expe» tita transmittat.* Brutiam sylvam Strabo [lib. VI. p. 261. » a.] aliique Geographi describunt. « CASAUBONUS. — De *Brutiis*, non de *Britannia* agi, nemini dubium esse potest: neque id negavit SALMASIUS, cum vulgatae loci huius scripturae patrocinium susciperet, (Exercit. Plin. pag. 227.) ad aliorum scriptorum loca aeque corrupta provocans. Mihi rectissime iudicasse WESSELINGIUS visus erat, indoctorum amanuensium haec esse delicta. Quare sicut ille apud Diodorum Siculum Ecl. 8. ex lib. XIV. Βρεττίας, pro Βρεττανίας, quod ibi olim vulgatum erat, recipere non dubitavit; sic mihi hoc loco quin idem facerem non cunctandum duxeram. Fortasse tamen haud absurde coniectaveris, aliam scripturam, vulgatae propiorem, olim hoc loco & in aliis similibus locis obtinuisse, quae corruptelae isti ansam dederit: nempe Βρεττιανῆς. Nam ἡ Βρεττιανὴ vocatur *Brutiorum regio* cum apud alios, tum apud Polyb. I. 56, 3. & IX. 27, 11. Ad verbum εὑρέθησαν intelligi quidem adverbium εὐχερῶς poterit, sed nil opus esse illo adiecto nobis visum erat.

f 'Αρχιμήδους ἐξευρόντος. Sic cod. ms. uterque. 'Αρχ. εὑρόντος edd. *Ibid.* 'Ονομα δ' ἦν τῇ νηῒ, Συρακοσία. Et hoc, pro edita scriptura, Συρακουσία, dedere ambo codices mssti: quod cur non teneretur, nulla caussa erat. Sic quidem & saepe aliâs libri mssti, cum apud Nostrum, tum apud alios. Parique ratione *Syracosio versu*,

ſyllaba *ω* brevi, Virgilius dixit, Eclog. 6, 1. Paulo poſt f quidem (pag. 209. a.) & plerumque alibi in Συρακουσ. cum editis conſentiunt mssti. Sed Dorum linguâ, adeoque ipſorum Syracuſanorum idiomate, per *ο* breve, non per *ου*, ſyllaba illa efferebatur. Sic quidem conſtanter & Theocritus & Pindarus utuntur; ita quidem, ut etiam, ubi productam ſyllabam cupiunt, non *ου* diphthongum, aut *ω* longum (quo aliàs pro *ου* uti amant Dores) adhibeant, ſed literam *σ* duplicent. Vide Pindar. Pyth. III. vs. 124. & Theocrit. Epigr. XVII. 5.

Ἀλεξάνδρειαν αὐτὴν μετωνόμασεν. Defenderit fortaſſe iſtam ſcripturam aliquis ex eo, quod apud Stephanum Byzant. legitur, λέγεται καὶ Ἀλεξάνδρειος τὸ κτητικόν. id eſt, *Poſſeſſivum nomen etiam* Ἀλεξάνδρειος *formatur.* At hoc quidem adiectivum nomen in foeminino genere aut Ἀλεξανδρεία penacute formatum fuerit, aut (quod analogiae magis fuerit conveniens) Ἀλεξάνδρειος, ſicut in maſculino. Quare probabilior eſt ſcriptura, Ἀλεξανδρίδα, quam alteri ſuperſcriptam exhibet ms. *Ep.* Eſt enim Ἀλεξανδρὶς, ut idem monuit Byzantinus Stephanus, foemininum τοῦ Ἀλεξανδρεύς. conf. pag. 209. e. Sin vera h. l. ſcriptura vulgata Ἀλεξάνδρειαν, idem nomen navi fuerit impoſitum quod fuit urbis *Alexandriae.* Nec vero id ipſum a veri ſpecie alienum debebit videri: pariter quidem & noſtra aetate ſubinde naves quaſdam civitatum nomina habuiſſe (v. c. *la ville de Paris*) novimus.

μεθ' ὃν χίλια πεντακόσια βαστάζουσαι. Deſunt iſta verba Epitomae. A vulgata autem olim ſcriptura μεθ' ὧν, nil diſcedit (quod ſciam) ms. *A.* Dalecampius *cum eo* (ſcil. *cercuro*) interpretatus eſt: at id Graece μεθ' οὗ foret. μεθ' ὃν corrigendum (*poſt illum*, ſcil. *cercurum*) perſpecte monuit Coray. Eamdemque ſcripturam ex ora etiam codicis Pariſ. *C.* laudavit adoptavitque Villebrune. *Ibid.* ἁλιάδες. *naves piſcatoriae.* De his vide Berglerum ad Alciphr. pag. 47 ſq. *Ibid.* ἄλλοι γε ἐξάκ. Nonniſi operarum errore factum, ut ἄλλο γε legeretur in edit. Caſ. 2. & 3.

AD CAP. XLIV.

Ἐρεῶν τάλαντα διςμύρια. Id eſt, *lanae talenta vicies mille.* Recte ἐρεῶν vetuſtae membranae, a ſing. ἡ ἐρέα, de a

a quo nomine dictum ad pag. 197. b. ἐρέων ed. Ven. & Bas. quam vocem ut mendosam asterisco notans editor Basileensis, in ora κρέων posuit. κρεῶν ille voluerat, quod in lat. vers. expressit Dalecampius, *carnis vigesies mille*; & in graecum contextum recepit Casaubonus, nulla veteris lectionis mentione facta. In nostra versione latina nescio quo errore factum est, ut *dolia decem mille* poneretur, pro *decies mille*; & *talenta viginti millia*, pro *talenta vicies mille*.

Ὁ δ' Ἱέρων, ἐπεὶ πάντας τοὺς λιμένας ἤκουε, τοὺς μὲν

b ὡς ἀδύνατοί εἰσι τὴν ναῦν δέχεσθαι. Ad vulgatam olim scripturam ὡς δυνατοί εἰσι, adnotavit CASAUBONUS: » Aio scribendum vel invitis omnibus codicibus, τοὺς μὲν » ὡς οὐ δυνατοί. Quam γραφὴν invenio nunc in Ex» cerptis Hoeschelianis, melioris saepe fidei quam omnes » membranae. Vertendum enim, *Cum intelligeret Hieron, » omnium Siciliae portuum, alios navem hanc capere non posse, » alios etiam periculo esse obnoxios, constituit dono mittendam » illam esse Alexandriam ad Ptolemaeum regem.* Proclus ta» men, Hieronem de industria navem fecisse, auctor est, » ut ad Ptolemaeum mitteret. « — Vetus mendum esse mihi visum erat δυνατοί εἰσι, quod correcturus Epitomator οὐ δυνατοί εἰσι scripsisset. Probabilius autem videbatur, ex ΑΔΥΝΑΤΟΙ decurtatum olim ΔΥΝΑΤΟΙ fuisse: quare istud praeferendum putavi. Procli verba, quae respicit Casaubonus, eodem loco leguntur quo ista, quae supra ad pag. 207. a. protulit idem doctus Athenaei commentator. Verba Procli haec sunt: τὴν τριάρμενον ναῦν, ἣν παρεσκευάζετο (ὁ Ἱέρων) πέμπειν Πτολεμαίῳ τῷ βασιλεῖ τῶν Αἰγυπτίων.

ἔχει δ' οὕτως τὸ Ἐπίγραμμα. Ex hoc Athenaei loco *Epigramma* ARCHIMELI *in Navem Hieronis* Adpendici Anthologiae pag. 519. inseruit *Henr. Stephanus*, & in Analectis Poëtarum Graecorum posuit BRUNCK T. II. pag. 64. Quare & Animadversionibus illustravit IACOBS, in Animadv. in Epigrammata Anthol. Vol. II. Part. I. pag. 190 sqq.

c *Vers.* 1. Τίς τόδε σέλμα πέλωρον ἐπὶ χθονὸς εἴσατο; In Epit. πελώριον scribitur, ex interpretatione, adversante metro. σέλμα, proprie *transtrum*, *sedes remigum*; pro *tota navi*, ut *trabs* apud Romanos poëtas. Tum εἴσατο edebatur apud Athen. & in Anthol. Stephani: pro quo re-

ctius εἵσατο ms. *Ep.* quemadmodum edidit Brunck: ab c
ἕω vel ἕζω, *colloco*, *statuo*. Pariter quidem εἵσατο leni spiritu ter quaterque scribitur in omnibus Suidae editionibus, sub hac ipsa voce, ubi ἀνέθηκε & κατέθετο exponitur, sed εἵσατο correxit Küsterus in Adnot. ad voc. Εἰνοσίφυλλον, & Brunck in Analect. T. I. p. 191. num. 5. Sic & apud Herodot. I. 66. editum, ἱρὸν εἱσάμενοι, *aedificato templo*. Confer notata ad Hesych. voc. Εἵσατο.

Vers. 3. κατὰ δρυόχων. Cum his quae de vocab. δρύοχοι a Brunckio observata repetiit Iacobs, confer quae notavimus ad Polyb. I. 38, 5. Eustathii locus, quem ex editione Romana Brunckius citavit, exstat in Comment. in Odyss. σ'. pag. 715. l. 23 sqq. edit. Basil.

Vers. 5 *sq.* ἢ κορυφαῖς Αἴτνας παρισούμενον, ἤ τινι νάσων,
ἃς Αἰγαῖον ὕδωρ Κυκλάδας ἐνδέδεται,
τοίχοις ἀμφοτέρωθεν ἰσοπλατές. —

Recte ἢ κορυφαῖς ed. Ven. Bas. & Cas. cum msstis, particula ἢ gravi accentu notatâ. Pro quo, cum & in Stephani Anthol. & apud Athen. in ed. Cas. 2 & 3. literâ maiuscula Η scriberetur nullo adiecto accentu, ἦ κορυφαῖς edidit Brunckius, tenens tamen deinde ἤ τινι. Possis repetitam illam particulam ἢ pro *partim*, *partim*, accipere: *partim Aetnae vertices aequantem navem*, nempe altitudine; *partim uni ex Cycladibus amplitudine parem*. Verbum ἐνδέχεται, quod habebant editi libri, absque animadversione tenuerunt viri docti. Erat tamen nimis utique languide dictum, *quas* (*Cycladas*) *admittit Aegaeum mare*: nam hoc sonat id verbum; non id, quod (quamvis percommode ad sententiam) in latina versione Dalecampius posuit, *quas amplectitur Aegaei maris unda*. Haud paulo significantius videtur quod uterque codex mstus nobis obtulerat, ἐνδέδεται: id est, *quas insulas illigatas sibi habet mare Aegaeum; quibus implicatum & veluti impeditum est*, ut non sit ita liberum & apertum ut alia maria. Quod ipsum si cui minus placet, videat, an necesse iudicet ut in ἐνδέδυται mutetur, quod sonaret *quibus vestitum est Aegaeum mare*. Pro ἰσοπλατὲς, a masculino ἰσοπλατὴς, est alia forma eiusdem adiectivi, ἰσόπλατος, IV. 128. d. ubi (quod ad illum locum adnotare oblitus sum) ἰσόπλατυς scribitur in ed. Ven. & Bas. quam scripturam merito suspectam habuit H. Stephanus in Indice Thesauri: nam ibi quidem ἰσόπλατος, quod restituit Casaubonus, tuentur mssti.

d *Verf.* 9 *fq.* »Quintum difltichum eft huiusmodi:

»Ἄστρων γὰρ ψαύει καρχήσια· καὶ τριελίκτους
»θώρακας μεγάλων ἐντὸς ἔχει νεφέων.

»Mirifice extollit poëta navis huius magnitudinem & alti»tudinem. Ait, tantum illius effe ἐπανάστημα, ut *carche»fiis fuis*, id eft, *fummis malis, coelum tangat; ipfum autem »corpus*, & τὸ κύτος, *intra nubes condat.* Amplitudinem »navis declarat hac periphrafi, τριελίκτους θώρακας. Intel»ligit autem *triplicem contignationem*, propter quam voca»ta eft navis haec a Mofchione τριπάροδος. Lege illius »verba. Archimelus, ut diximus, hac periphrafi ipfum »*navis corpus* intelligit; quod quidem ait *condi* ἐντὸς νε»φέων, *intra nubes.* Et membranae omnes, & Epitome, »& (quod caput eft) fententia ipfa, tuentur hanc lectio»nem adverfus viri incomparabilis ingeniofam emenda»tionem ὑφέων.« CASAUBONUS. — Scilicet *Iofephus* SCALIGER, ad Catulli Carm. LXV. vs. 10. pro ἐντὸς ἔχει νεφέων, quod confentientibus libris hic legitur, ἐντὸς ἔχει ὑφέων corrigendum cenfuerat; τὰ ὕφη νεὼς *texturam navis* intelligens, id eft, *navis aedificium;* quemadmodum & Catullus *texta carinae* dixit, & alii poëtae latini *texere naves* ufurparunt, pro *aedificare.* Quam emendationem, a Dalecampio adoptatam, tum a Cafaubono repudiatam, probavit BRUNCK in Notis ad Analecta; & parum congruum nubium epitheton effe μεγάλων monens, & ipfarum *nubium* mentionem hoc loco inutilem iudicans, cum iam *aftra* nominaffet poëta. Eiusdem vero emendationis neceffitatem fe plane non videre profeffus IACOBS, rurfus vulgatum defendit. »*Nubes*, inquit, fideribus in»feriores; recte itaque poëta ait, *antennas fidera, ipfum »navis κύτος autem nubes attingere.* Imo eiusmodi acumiae, »[inquit] quod in meliore poëta vix tuleris, nihil verfi»ficatore noftro dignius.« — Quod parum congruum epitheton nubium effe μεγάλων monuerat Brunckius, adfentiens illi idem Vir doctus, nihil impedire ait, quo minus leniffima mutatione unius literae μελάνων corrigamus. τριελίκτους θώρακας, de *triplici navis contignatione* cum Cafaubono & Brunckio accipiens IACOBS, Hefychium & Suidam citat, vocem θώραξ per πύργος interterpretantes, & Horatii verba laudat, ex Epod. I. *Ibis Liburnis inter alta navium, amice, propugnacula.* Unde probabiliori fortaffe ratione ftatuere licebat, de *octo illis tur-*

ribus locutum esse Archimelum, de quibus pag. 208. b. c. d dictum; quarum turrium quamque *trium* fuisse *contignationum* novisset poëta. De tribus illis θωρακίοις, quae pag. 208. e. commemorata sunt, accepit VILLEBRUNE. Sic vero, inter altitudinem τῶν καρχησίων & τῶν θωράκων nullum foret discrimen; adeoque, postquam καρχήσια *tangere astra* dixit poëta, nimis languide utique & incongrue subiecturus erat, τοὺς θώρακας *nubibus condi.*

Vers. 11 *sq.* Πείσμασιν ἀγκύρας ἀπερείδεται, οἷσιν Ἀβύδου &c. »*Funes anchorarios* navis Syracusiae comparat cum *funibus quibus olim Xerxes Hellespontum iunxit.* Respiciebat »poëta Herodoti hunc locum in fabrica illius pontis: »[VII. 36.] Ταῦτα δὲ ποιήσαντες, κατέτεινον ἐκ γῆς, στρεβλοῦντες ὄνυξι ξυλίνοις, [immo, ὄνοισι ξυλίνοισι,] τὰ »ὅπλα· οὐκέτι χωρὶς ἑκάτερα τάξαντες, ἀλλὰ δύο μὲν »λευκολίνου δασάμενοι ἐς αὐτὴν, [ἐς ἑκατέρην] τέσσαρα »δὲ τῶν βυβλίνων. παχύτης μὲν ἦν αὕτη καὶ καλλονή. κα»τὰ λόγον δὲ ἦν ἐμβριθέστερα τὰ λίνεα, τοῦ (vel τῶν) »τάλαντον ὁ πῆχυς εἷλκε. *His factis, e terra funes tetenderunt, fidiculis* [asellis] *ligneis torquentes: neque iam*, uti »fecerant prius, *separatim eos collocarunt; sed byblinis quaternis binos e lino albo adiungebant. Ac crassities quidem & »species talis erat: sed linei validiores erant, sicuti par est; »cum eorum cubitus unus talentum penderet.*« CASAUBONUS.

Vers. 13. & *seq.*

Μανύει στιβαρᾶς κατ' ἐπωμίδος ἀρτιχάρακτον
γράμμα, τίς ἐκ χέρσου τάνδ' ἐκύλισσε τρόπιν.

»Ait, *auctorem* huius *navis declarari inscriptione, quae fuit »sculpta in illius epomide.* Ἐπωμίδα vocat maxime eminen»tem & conspicuam in prora aut puppi partem. Omnes »libri tuentur hanc lectionem: alioquin scriberem ἐπωτί»δος: prorae extrema utrimque prominentia vocabant »ἐπωτίδας. Fuit moris, modo in prora, modo in puppi, »& navis & tutelae nomina, & quicquid vellent aliud, »inscribere.« CASAUBONUS. — ἐπωτίδες vulgatum nomen erat. ἐπωμὶς, poëtico sermoni magis conveniens videri debebat. In Graeca versione Ezechielis prophetae, cap. 41, 2. ἐπωμίδες πυλῶνος, sunt *latera portae.* Vocabulum γράμμα, pro ἐπίγραμμα, *inscriptio*, etiam alibi reperitur. Sic apud Nostrum, XI. 466. f. in Achaei tragici versibus. Pariter apud Polyb. IV. 33, 2 & 4.

Vers. 15 *sqq.* φατὶ γὰρ, ὡς Ἱέρων Ἱεροκλέος Ἑλλάδι πάσῃ

καὶ νάσοις καρπῶν πίονα δωροφόρον,
Σικελίας σκαπτοῦχος, ὁ Δωρικός. —

»Inſcriptionem navis verſibus ſuis complectitur Archi-
»melus. Ea autem fuit huiusmodi: ʽΙΕΡΩΝ ʽΙΕΡΟΚΛΕΟΥΣ
»ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΣΥΡΑΚΟΣΙΩΝ ΤΟΙΣ ΤΕ ΑΛΛΟΙΣ ʽΕΛΛΗΣΙ ΚΑΙ
»ΤΑΙΣ ΝΗΣΟΙΣ ΤΟΥΤΟ ΤΟ ΣΙΤΗΓΟΝ ΠΛΟΙΟΝ. Supplen-
»dum eſt verbum, quod in inſcriptionibus fere omitte-
»bant: id autem eſt, κατεσκευάσατο. Elegantiſſime vero
»Archimelus hanc epigraphen verſibus iis expreſſit, quos
»modo adſcripſimus.« Casaubonus. — Cum φασὶ γὰρ
vulgo legeretur, miratus ſum & Editores & Commenta-
tores absque ulla animadverſione hoc tenuiſſe, quod ta-
men nil aliud ſonat, niſi *Dicunt enim:* quod quam ſit
alienum nil opus eſt ut moneamus. Bene quidem Dale-
campius in verſione, *Loquitur enim* poſuit; ſcilicet *inſcri-
ptio loquitur*, vel *dicit*. At id graece φησὶ γὰρ eſt, quod
hic habet Epitome. Nempe Dorico idiomate φατὶ ſcri-
pſerat poëta: id ab imperito aliquo librario in φασὶ erat
corruptum. Nos id, quod haud dubie verum erat, reſti-
tuere non dubitavimus. Ad proximum verſum, cum ſic
e in editis legeretur, καρπὸν πίονα δωροφόρον, haec
eſt Casauboni Animadverſio: »In iſto verſu mendum
»ingens deprehendimus, cuius mirum necdum ſuboluiſſe
»tot doctis viris qui hoc Epigramma attigerunt. Legen-
»dum enim, ʽΕλλάδι πάσῃ καὶ νάσοις, καρπὸν πίονα
»δωροφορῶν: non autem δωροφόρον, quod nulla ratio-
»ne tolerari poteſt. Significat poëta, *ſtructam hanc navem
»ab Hierone, ut frumentum Graecis inſulanis aliisque aſporta-
»ret, ac gratis divideret.* Hoc ille vocat δωροφορεῖν καρπὸν
»πίονα. Sic poëtae *fruges* vocant, vel εὔφρονα καρπὸν, ut
»libro ſecundo dicebamus. Nullum dubium eſt, voluiſſe
»Hieronem famam hanc de ſe per Graeciam ſpargi: ideo-
»que hanc navem appellaſſe in elogio quod inſculptum
»eſt, σιτηγὸν πλοῖον. Quare etiam Moſchio paulo ante
»ſic vocavit: [pag. 206. e.] ʽΙέρων ὁ Συρακουσίων βασι-
»λεὺς ἦν καὶ περὶ ναυπηγίας φιλότιμος, πλοῖα σιτηγὰ κα-
»τασκευαζόμενος, ὧν ἑνὸς τῆς κατασκευῆς μνησθήσομαι. Cum
»haec dudum ſcripſiſſem, inſpecta Epitome Hoeſcheliana
»accuratius, inveni hanc lectionem, καρπῶν πίονα δω-
»ροφόρον. Laudo & probo: ſic tamen, ut emendatio-
»nis ſuperioris nos non poeniteat.« — Caſauboni iſtam
emendationem, καρπὸν πίονα δωροφορῶν, adopta-

vit Brunck. Alteram lectionem, quam ex Epit. Hoesch. e protulit idem Casaubonus, veriorem iudicavit IACOBS. » Navis ipsa, (inquit) frumento onusta, vocatur πίων » δωροφόρος καρπῶν. Tum ad accusativum, subaudiendum » verbum ἔπεμψε. « — Et sic prorsus, καρπῶν πίονα δωροφόρον, dedere etiam vetustae nostrae membr. *A.* In καρπῶν consentit quoque noster *ms. Ep.* sed in eodem mendose δωροφόρων scribitur. Quod denique adiicitur Σικελίας σκαπτοῦχος ὁ Δωρικός, adnotavit CASAUBONUS: » Poëta ita expressit verba inscriptionis, ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΣΥ- » ΡΑΚΟΣΙΩΝ. Quis nescit, Syracusanos *Dores* fuisse? Ne- » que enim vana est gloriatio illius mulierculae Syracu- » sanae, quae apud Syracusanum poëtam [Theocr. Idyll. » XV. 93.] ait, Δωρίσδεν δ' ἔξεστι δοκῶ τοῖς Δωριέεσσι. «

Παρέλιπον δ' ἑκὼν ἐγὼ τὴν Ἀντιγόνου ἱερὰν τριήρη, ἣ ἐνίκησε τοὺς Πτολεμαίου στρατηγοὺς περὶ Λεύκολλαν τῆς Κώας. Nescio an restituere auctori debuerim Παρέλειπον, quod dabant veteres membranae; istud quidem, quod editum tenui, e nullo vetusto libro ductum est. Nam in Epit. prorsus deest hoc verbum. — » Haec iam » ex sua persona loquitur Masurius. Λεύκωλαν, uno λ, » melius mssti. Iidem constanter retinent τῆς Κῴας. Quia » tamen apud Geographos & Historicos altum de hoc pro- » montorio silentium, non est reiicienda coniectura Dale- » campii, τῆς Κιλικίας. Plinio enim [lib. V. c. 27. sect. 26.] » *Leucolla*, Pamphyliae & promontorium est & oppidum. » Pamphylia autem vicina Ciliciae. Aut scribe, τῆς Κύ- » πρου, sive Κυπρίας, ex Strabone. « CASAUBONUS. — Ad ista verba, Λεύκολλαν τῆς Κώας, *Leucollam Coae*, adnotaverat DALECAMPIUS: » Lego *Ciliciae.* Est enim *Leu-* » *colla*, promontorium in Cilicio mari, & oppidum Che- » lidoniarum insularum. « — Post Casaubonum, in hunc locum sic commentatus est PALMERIUS: » Casaubonus ait, » omnes msstos habere Λεύκωλαν: mallem haberent Λεύ- » κολαν, ut Plinius: Strabo habet Λεύκολλαν, ubi etiam » legendum credo Λεύκολαν. Nam licet de *Coorum Leucola* » nihil dixerint Geographi, eadem est ubique nominis ra- » tio: *ab albedine* scilicet *lapidis*, ἀπὸ λευκοῦ λᾶ, dicta sunt » ea promontoria. De hac autem pugna, tali nomine in- » signita, magnum apud alios auctores silentium. *Deme-* » *trius* quidem, *Antigoni* filius, superavit Cillem, *Ptolemaei* » ducem, sed Antigono absente, & pugna terrestri in Sy-

e »ria: [Plutarch. in Demetr. pag. 891.] pepulit & Me»nelaum, Ptolemaei fratrem; at locus non dicitur. Et, »si *Demetrium* nominasset Athenaeus, reponerem ex Plu»tarcho [pag. 895 sq.] pro τῆς Κώας, τῆς Κύπρου. Nam »ex illius pugnae narratione, non procul a *Leucola*, *Cy»pri promontorio*, pugnata est ea insignis pugna navalis; »sed in ea *Ptolemaeus* ipse affuisse dicitur, non autem *An»tigonus*. Ideo non ausim aliquid mutare. Mirum tamen »est, Diodorum, qui libro XIX. & XX. Antigoni facta »exsequitur, nullam de hac *ad Leucolam pugna* mentio»nem fecisse. Si qua fuit, tunc debuit fieri, quando Pto»lemaeum, Halicarnassum obsidentem, Demetrius pepu»lit, & obsidionem solvit, quod narrat Plutarchus in »Demetrio. [pag. 891 extr.] « — Haec *Palmerius*; quem illud quidem non magnopere movere debebat, quod *Antigonum* Athenaeus dicat victoriam eam reportasse, quam ab eo per *Demetrium* filium reportatam alii tradant auctores. Diodorus Siculus, postquam lib. XX. c. 19. in rebus Olymp. CXVII. 3. gestis breviter commemoravit, Demetrium Antigoni filium in Cilicia Ptolemaei duces vicisse, & oppida recepisse; deinde eodem libro XX. cap. 47 sqq. in rebus Olympiadis CXVIII. 2. pugnam navalem ad Cyprum, qua victor excessit idem Demetrius fuse describit. Erat autem illa luculentissima pugna, cuius ob felicem exitum *Reges* primum adpellati sunt Antigonus & Demetrius: quare probabile est, eamdem esse quam hîc dicit Athenaeus. Pugnatam autem eam esse haud ita procul Salamine, Cypri urbe, cum ex Plutarcho tum ex Diodoro intelligitur. Atqui haud procul ab eadem urbe nominatur a Strabone Λεύκολλα, *Cypri portus*. Unde probabile omnino fit, Κυπρίας hoc loco pro Κώας scriptum oportuisse. Habent autem libri non Κῴας cum subscripto iota, ut in Animadv. scripsit Casaubonus, sed Κώας absque iota; quod quidem perinde est. Ad alterius nominis quod adtinet scripturam, codicem mstum ego nullum novi, in quo Λεύκωλαν, ut ait Casaubonus, sit exaratum; nec, cur Λεύκολαν simplici λ literâ maluerit Palmerius, video: cum praesertim & apud Plinium tribus locis *Leucolla* geminata litera scribatur, pariterque Λεύκολλα apud Strabonem. Atque ita plane, Λεύκολλαν, diserte etiam hîc scriptum in utroque nostro codice; pro quo tamen Λεύκωλλαν erat editum. Maximas naves, quibus in illo

M 4

proello usus erat Demetrius, ἑπτήρεις fuisse Diodorus e tradit lib. cit. cap. 50. Sed, & ἑπτήρεις, & πεντήρεις, & alias maiores naves ad belli usum instructas, etiam *triremes*, tamquam generali nomine, subinde dictas esse notum est.

ἔπειτα δὲ καὶ τῷ Ἀπόλλωνι αὐτὴν ἀνέθηκεν. Vulgatae olim scripturae, ἐπειδὴ καὶ &c. hic sensus erat, *victoriam illam reportasse Antigonum, postquam triremem Apollini dedicasset.* Quae sententia si cui probata fuerit, nihil repugno. Equidem CASAUBONO obsequendum putaveram, ἔπειτα δὲ corrigere iubenti. *Ibid.* τῆς Συρακουσίας. τῆς Συρακούσης ms. *Ep.*

AD CAP. XLV.

Τοσαῦτ' οὖν καὶ περὶ τοῦ τῶν νεῶν καταλόγου, οὐκ ἀπὸ Βοιωτῶν ἀρξάμενοι, κατελέξαμεν, ἀλλ' ἀπὸ πανηγυρικῶν πομπῶν. f DALECAMPIUS, ad illa verba, *non a Boeotis exorsi*, in ora adnotaverat: » Insulsa quadam vulgarique » ratione. Erasm. proverb. *Boeoticum ingenium.* « — Inde CASAUBONUS: » Paene pudet me hunc locum interpre» tari; est enim apertissimus. Sed cogit nos in planissimis » saepe locis immorari interpretum securitas, ne dicam » supinitas. Quis credat, posse aliquem virum doctum re» periri, qui *secundam Iliadis* ῥαψῳδίαν non legerit? - - - » qui nescierit, partem eius libri peculiari nomine dictam » Νεῶν κατάλογον, vel Βοιωτίαν, quia incipit ab hoc ver» su, Βοιωτῶν μὲν Πηνέλεως καὶ Λήϊτος ἦρχον. « —

Καὶ ἐπεὶ τὸν καλὸν Οὐλπ. οἶδα πάλιν προσβαλοῦντα ἡμῖν, τίς αὕτη ἡ παρὰ τῷ Καλλιξένῳ ἐγγυθήκη. » Scrib. » προβαλοῦντα: *quaesiturum a nobis.* Minus recte docti, » προβαλόντα. « CASAUBONUS. — Nempe, *rursum nobis proposuisse*, in versione scripserat Dalecampius. Vulgatum προσβαλοῦντα, quod tenent veteres membranae, defendi quidem hactenus poterit, ut sonet, *adgressurum nos*, aut *nobis insiliturum*, scilicet *quaerendo.* Sic προσβάλλειν τοῖς πολεμίοις, vulgatissima dictio in re bellica. Sed tam frequenter a librariis permutantur πρὸ & πρὸς, ut facile credam προβαλοῦντα hic scripsisse auctorem. Vocabulo ἐγγυθήκη usus erat Callixenus in descriptione pompae Ptolemaei Philadelphi, pag. 199. c. & e. Possis suspicari, verba quaedam eodem pertinentia hic intercidisse. Epitomator quidem, reliqua admodum contrahens, pluraque omit-

tens, initio tamen paulo uberior eſt. Sic enim habet: Ὅτι ἡ παρὰ Καλλιξείνῳ ἐν τῇ διηγήσει τῆς Διονυσιακῆς (intellige πομπῆς) ἐγγυθήκη, λέγοντος, εἶτα λέβητες ἐπ' ἐγγυθήκαις, λεβήτων ὑπόθημα ἦν χαλκοῦν. Tum ſtatim pergit: Καὶ Πολέμων· ἐγγυθήκη, καὶ ἐπ' αὐτῆς κύπελλον. (conf. pag. 210. a.] Adnotaverat ad hunc locum Dalecampius: »Quidam legunt ἀγγειθήκη, quod *vaſorum & » armorum conditorium ſit.* « — Quo ſpectat animadverſio Casauboni: »Qui ſuſpectam habent vocem ἐγγυθήκη, » & emendare conantur, audiant veteres Grammaticos: » Ἐγγυθήκη, σκεῦός τι. οἱ δὲ, ἄγγος χωρητικὸν σκευῶν· » ἢ τὴν νῦν ἀγγοθήκην, παρὰ τὸ ἐγγὺς κεῖσθαι. « [Sic Etymol. M. col. 308. a. Similiaque habent & Suidas, & Harpocration, qui ad ipſum etiam Callixenum provocavit.] » Athenaeo mox ἀγγοθήκη eſt aliud. Romani priſci » vocabant *incitegam*, ut ad Feſtum ſuum obſervavit Io» ſephus Scaliger: inſecuta aetas aliquando *repoſitorium;* » ut Plinius libro XVIII. extremo: *Necnon & conviviis » menſisque noſtris, vaſa quibus eſculentum additur, ſudorem* » repoſitoriis *linquentia, diras tempeſtates praenuntiant.* Pe» tronius: *guſtantibus adhuc nobis* repoſitorium *allatum eſt, » cum corbe, in qua gallina erat.* Gloſſae antiquae: *Enceteria, » machina lignea qua amphora ſuſtinetur.* Videntur uſi voce » Graeca *engetheca*, quae hic leviter corrupta. De *incitegis* » loquitur Iavolenus Iuriſconſultus, in lege centeſima Dig. » De Legatis III. & appellat βάσεις. *Cui Corinthia vaſa legata » eſſent, ei* βάσεις *quoque eorum vaſorum collocandorum cauſſa » paratas deberi Trebatius reſpondit. Labeo autem id non pro» bat, ſi eas* βάσεις *teſtator numero vaſorum habuit. Proclus » vero recte ait, ſi aeneae quidem ſint, non autem Corinthiae, » non deberi.* « — Ἐγγυοθήκη ſcribitur apud Lucian. in Lexiph. cap. 2.

λόγος τις εἰς Λυσίαν ἀναφέρεται, &c. Eamdem orationem citat Harpocrat. in Ἐγγυθήκη. Verba hic ex ea prolata, in Lyſiae Fragmentis, num. 42. retulit Taylor, p.
a 15. edit. Reisk. In eisdem verbis quod βουκεφάλεια in ed. Caſ. legebatur, id ex edit. Baſ. adhaeſit, in quam temere irrepſerat. Rectius (ut mihi videbatur) βουκεφάλια dedit ed. Ven. cum ms. *A.* Βουκεφάλεια oppidi nomen eſt, ab Alexandri *bucephalo* denominati. Ad verba, ἄλλο ἔτι μέγεθος τὸ αὐτό: haec adnotavit Casaubonus: » Hoc eſt, *emblemata, quae poſſunt incitegae huic inſeri &*

» *tolli, tantum pendunt, quantum ipsa incitega.* Emblemata a » illa sunt quae modo nominavit, σατύρων πρόσωπα καὶ » βουκεφάλεια. Quid autem sunt βουκεφάλεια? an *bubula » capita?* vix puto: nam cur coniunxisset cum Satyris? » De *humani capitis simulacris* accipio *vaegrandibus & defor- » mibus:* qualia solent plastae in nostrorum caminorum » atlantibus saepe effingere, atque aliis locis inter ridicu- » laria. Etiam Satyricae personae eius generis erant, pro- » pter τὸ ἀλλόκοτον τῆς ἰδέας, ut loquuntur Graeci. « — Equidem, cur βουκεφάλια non, quod ipsum nomen plane indicat, *bubula capita* cum Dalecampio, aut (ex vulgari fortasse sermonis usu) *variorum animantium capita* intelligeremus, non video: nec, cur eiusmodi sigilla non misceri potuerint satyricis personis, ulla caussa adparet. Minime vero omnium in eam partem, quae Casaubono placuit, hoc loco acceperim. Neque vero magis percipio, quid commoverit doctum Animadversorem, ut verbis illis, ἄλλο ἔτι μέγεθος τὸ αὐτὸ, istam quam protulit sententiam subiiceret. Nec cum VILLEBRUNIO, ἄλλα δ' ἔτι corrigere necessarium puto. Etsi enim per se aliquid obscuritatis habere ista verba videri poterant; tamen, quae continuo sequuntur, ὁ γὰρ αὐτὸς τεχνίτης πολλὰ σκεύη ταὐτὰ καὶ ὅμοια ἐργάζεται, satis ostendebant, quam in partem ista essent accipienda; nempe in eam, quam commode DALECAMPIUS his verbis expresserat: *Paris magnitudinis altera quoque in eadem officina est.* Ubi, quod adiecit *in eadem officina*, id quidem in Graecis non comparet, ac nescio an rectius omissum in versione fuisset; sed manifestum videtur, hoc dicere Lysiam, *aliud fuisse vas eiusdem magnitudinis:* coniectareque licebit, ipsam caussam, quae in ista oratione agebatur, in eo esse versatam, ut per dolum permutatam fuisse queratur Lysias suam engythecam cum alia, quae vel minoris per se fuisset pretii, aut quam cum sua certe permutatam ipse noluisset. ἄλλο ἔτι, intelligi debebit ἄλλο σκεῦος, quo vocabulo non modo continuo post utitur orator, sed eodem iam paulo ante etiam usus esse videtur in verbis ab Athenaeo omissis.

ὡς καὶ ὁ Καλλίξενος εἴρηκε. Καλλίξεινος expressum volueram, quemadmodum & in superioribus editionibus & in codicibus manu exaratis nomen istud hoc loco scribitur. Eodem modo Καλλίξεινος scriptum in utro-

que nostro codice pag. 203. e. ubi Καλλίξενος edd. Pariter p. 196. a. ubi ad Καλλίξενον, quod habent editi libri, nihil quidem ex ms. *A*. adnotatum est, tamen in ms. *Ep*. Καλλίξεινον scriptum video. Caeterum parum refert: unum idemque nomen est.

b ἐξηγούμενος διάθεσιν. Vide notata ad p. 196. f. *Ibid*. τὸ ἐν Δελφοῖς ὑπόστημα. Idem valet ὑπόστημα, ac paulo ante & alibi ὑπόθημα. Sic idem illud vas, de quo hic agitur, τὸ ὑπόθημα τοῦ Ἀλυάττου κρατῆρος vocat Pausanias, X. 16.

ἀνάθημα Ἀλιάττου, οὗ ὁ Ἡρόδοτος μνημονεύει, ὑποκρητηρίδιον (olim ὑποκριτ.) αὐτὸ καλῶν. » Scribendum per » η in tertia, ὑποκρητηρίδιον. Non est enim, ut scribunt, » *exiguum tribunal*, [sic Dalec. in ora:] sed *quasi cratercula* » *parva*. Sed adscribenda sunt mellitissimi scriptoris verba » ad loci huius lucem. Ἀνέθηκε δὲ, ait de Halyatte Lydo, » ἐκφυγὼν τὴν νοῦσον, δεύτερος οὗτος τῆς οἰκίης ταύτης, » ἐς Δελφοὺς κρητῆρά τε ἀργύρεον μέγαν, καὶ ὑποκρητηρί- » διον σιδήρεον, κολλητὸν, θέης ἄξιον διὰ πάντων τῶν ἐν » Δελφοῖσιν ἀναθημάτων, Γλαύκου τοῦ Χίου ποίημα, ὃς » μοῦνος δὴ πάντων ἀνθρώπων σιδήρου κόλλησιν ἐξεῦρε. « Casaubonus. — Vide Herodot. I. 25. ibique Wesseling. & quem is laudavit Reinesium, Variar. Lect. III. 6. p. 441. Mendosum ὑποκριτηρίδιον apud Athenaeum cum editis tenet ms. *A*. sed ὑποκρητηρίδιον habet ms. *Ep*. ubi post ista verba, quae ad pag. 209. f. protulimus, sic pergit Abbreviator: Καὶ Πολέμων, ἐγγυθήκη, καὶ ἐπ' αὐτῆς κύπελλον. ἣν καὶ ὑποκρητηρίδιόν τινες καλοῦσι· δύνανται γὰρ ἐπιτίθεσθαι ἐπ' αὐτὸ καὶ κρατῆρες καὶ ἄλλα σκεύη. Ἡ δ' ὑπ' Ἀλεξανδρέων &c. Quae verba ex codice Corseliano proferens Andreas Schottus, Observ. Humanar. lib. I. c. 6. pag. 9. addenda apud Athenaeum post verba, ὑποκρητηρίδιον αὐτὸ καλῶν, ista censuit, δύνανται γὰρ - - ἄλλα σκεύη: quae tamen ex eis ipsis, quae paulo post (lit. c.) in opere pleniore leguntur, huc traxerat Epitomator. Pro ὑποκρητηρίδιον vero, cum apud Herodotum, tum apud Nostrum ὑποκρητήριον scriptum oportuisse probabile fecit Reinesius l. c. ubi etiam monuit, perperam Casaubonum *craterculam parvam* esse interpretatum, cum *basin* sive *fulcrum* dicere debuisset. *Ibid*. καὶ ὁ Ἡγήσανδρος. Articulum ὁ, qui deerat editis, dedere membr. *A*.

c ἐντετορευμένα ζωδάρια. Vide notata ad pag. 199. a. &

ad pag. 196. f. Vulgo autem continuo tenore iſta hîc ſcri- c
bebantur, *διὰ τὰ ἐν αὐτῷ ἐντετορευμένα ζωδάρια, καὶ ἄλλα τινὰ ζωΰδια καὶ φυτάρια ἐπιτίθεσθαι ἐπ' αὐτῷ δυνάμενα καὶ κρατῆρας καὶ ἄλλα σκεύη.* Quae turbata eſſe nemo, puto, qui diligentius inſpexerit, ibit inficias. Videat eruditus lector, an collatâ eiusdem vaſis deſcriptione, quam Pauſanias X. 16. exhibet, emendari quae hîc corrupta ſunt, aut reſtitui quae deſunt, poſſint. Mihi haud ſatis liquere profiteor: illud video, quod ante notavi, ex poſtremis quae hîc leguntur verbis, iſta ſumſiſſe Epitomatorem, *δύνανται γὰρ ἐπιτίθεσθαι ἐπ' αὐτὸ καὶ κρατῆρες &c.* ubi *ἐπ' αὐτὸ* ſcripſit ille, (ſic certe eſt in noſtro ms. *Ep.*) pro *ἐπ' αὐτῷ*, quod hîc habet ms. *A.* cum editis. Nec vero ad ſanandum iſtum locum ſatis fuerit, poſt *φυτάρια* particulam *καὶ* inſerere, quod VILLEBRUNIO placuit.

AD CAP. XLVI.

Ὁ γὰρ τῷ προειρημένῳ Ἀντιόχῳ ὁμώνυμος βασιλεὺς, Δημητρίου δ' υἱός. »Maximam in hiſtoria confuſionem ge- d
»nerat ea nominum ſimilitudo in eadem familia. Fuit tamen, ut ego coniicio, *Antiochus* iſte *Grypus* dictus, filius »Nicatoris.« PALMERIUS. — At qui mox commemoratur, *ἄλλος δ' Ἀντίοχος βασιλεὺς, ἐπιτελῶν τοὺς ἐν Δάφνῃ ἀγῶνας &c.* illum eſſe *Antiochum Grypum* cognominatum, perſpicue declarat ipſe auctor noſter lib. XII. p. 540. *a.* Fuerit igitur is, de quo hîc agitur, *Antiochus Sidetes*, *Demetrii Soteris filius*: idem cuius expeditio adverſus Arſacem Parthorum regem commemoratur XII. pag. 540. b. c. ubi de eo eadem res, quae hoc loco, eisdem verbis ex eiusdem *Poſidonii* Hiſtoriarum libro quartodecimo repetitur. Ibi, pro eo quod hoc loco *ὁλομερῆ* legebatur, rectius *ὁλομελῆ* conſentientibus libris ſcribitur; quam ſcripturam hîc quoque auctori reſtituimus, praeeunte etiam hoc ipſo loco codice noſtro *Ep.* Sic rurſus hac pag. lit. e. & pag. 540. b. *ὁλομελῶν βρωμάτων*. Vocabulum *ἑστιάτωρ*, quod aliàs *convivatorem* ſignificat, id eſt eum *qui convivium praebet*, de *conviva* uſurpavit Poſidonius.

σὺν ἀνδρομήκεσι λημνίσκων πλήμασι χρυσῶν. Olim cum & *χρυσοῖς* legeretur, nec ante iſta verba, nec poſt, diſtingueretur oratio, monuit ad hunc locum CASAU-

d BONUS: »Et a fronte & a tergo horum verborum poni »debet virgula. Pro πιλήμασι, placebat scribi εἰλήμασι: »nam *lemniscis* convenit τὸ εἰλεῖσθαι potius, quam τὸ πι-»λεῖσθαι. *Appenduntur* enim & *circumvolvuntur* coronis »lemnisci. Quia tamen etiam libro XII. [p. 540. c.] ita »scriptum, nec variant codices, feramus hanc lectio-»nem: & lemniscorum πιλήματα interpretemur *crebram* »eorum *interpositionem & πυκνὴν θέσιν.* At χρυσῶν omni-»no lege, non χρυσοῖς; & ita lib. XII. [nempe ibi in »χρυσῶν consentiunt libri.] Capitolinus, in gemina huic »historia: *Coronas quin etiam datas, lemniscis aureis inter-»positis.* — In eamdem fere, quam Casaubonus exposuit, sententiam *Henr.* STEPHANUS monuerat, (Thes. Gr. Ling. III. 297. a.) λημνίσκων πιλήματα dici, pro λημνίσκοι πι-λυθέντες. At in eam sententiam quo pacto ἀνδρομήκεσι dici potuerit, non video: oportebat ἀνδρομήκεων, ad λημνίσκων relatum; ut esset, *frequens interpositio lemnisco-rum, ad hominis longitudinem dependentium.* Quare mihi non satis liquere illius dictionis vim profiteor. Paulo minus tamen incommodi habere visus erat ille dativus ἀνδρομή-κεσι, si πίλημα cum Hesychio μίτρας interpretaremur: qua notione πιλήματα ἀνδρομήκεα λημνίσκων χρυσῶν, id est, *mitrae longitudine hominis ex lemniscis aureis*, haud ita insolito more dici potuit pro eo quod proprie dicendum fuerat, *mitrae ex lemniscis aureis ad hominis longitudinem de-pendentibus.* Aliàs quidem πίλημα etiam pro πῖλος, *pileus*, usurpari novimus. Rursus vero alià notione accipiendum idem vocab. apud Nostrum XII. 535. f. in illa dictione, ἐμβάτης πίλημα λαμβάνων τῆς πολυτελεστάτης πορφύρας, ubi haud incommode H. Stephanus interpretatur, *calceus confectus ex lana purpurea in modum πίλων.* Hoc loco in Epi-tome desunt verba, καὶ μετὰ ταῦτα - - πλήθη: in membr. *A.* vero χρυσοῖς scribitur, ut erat editum; quod fortasse etiam ferri potuerat, cum vocabulo πιλήμασι ea notione, quam dixi, accepto: commodius tamen visum erat χρυ-σῶν, quod a Casaubono monitus ex lib. XII. pag. 540. recepi.

e καὶ λαβεῖν τὴν κάμηλον, καὶ τὸν παρεστῶτα παῖδα. In-fra, XII. 540. b. ubi eadem res repetitur, sic scribitur, καὶ λαβεῖν τε τὴν κάμηλον, καὶ τὰ ἐπὶ τὴν κάμηλον, καὶ τὸν παρ. παιδ. quod ad hunc locum etiam Casaubonus adnotavit.

ὥστε καὶ προσαποφέρειν πολλὰ, καὶ καταυλούμενοι f πρὸς χελωνίδος πολυκρότου ψόφους. Particulam καὶ post ὥστε, quae hic deerat editis, dedit ms. *A*. Eamdem vero & editi cum msstis agnoscebant lib. XII. pag. 527. f. ubi eadem res ex eiusdem *Posidonii Historiarum libro XVI.* repetitur. Ex eodem loco inferiore, χελωνίδος hoc loco correxi, cum χελιδόνος legeretur hic in edd. & in utroque codice msto. Ad scripturam olim h. l. vulgatam spectat CASAUBONI animadversio huiusmodi: »Verbo »προσαποφέρειν significantur apophoreta, quorum copiam »domum referebant quisque convivarum. Sequentia per»tinent ad temulentorum hominum domuitionem post »convivia intempestiva. Sed claudicat oratio, etiamsi scri»bas, ut libro XII. καὶ καταυλουμένους πρὸς χελωνίδος πο»λυκρότου ψόφους. Nam omnino deest verbum. Lego sic: »ὥστε προσαποφέρειν πολλὰ, καὶ αὐτοὺς ἀποφέρεσθαι κατ»αυλουμένους πρὸς χελωνίδος ψόφους. Quam bene ista »quadrant in homines temulentos? χελωνὶς hoc loco idem »opinor ac χέλυς.« — At nobis nullum verbum desiderari videbatur: percommode enim ista καὶ καταυλούμενοι, & quae sequuntur, cohaerent cum γαστριζόμενοι, cum quo etiam continuo illa coniunxit Epitomator, omissis verbis quae in pleniore opere interferuntur, ἐν αὐτοῖς - - πολλά. Contra, altero isto loco, XII. 527. f. error inest: nam pro καὶ καταυλουμένους, quod ibi legitur, aut καὶ καταυλούμενοι oportebat, aut nude καταυλουμένους, absque καὶ copulâ.

AD CAP. XLVII.

ὁ δ' Ἀλέξανδρος οὗτος ὢν Ἀντιόχου τοῦ Ἐπιφανοῦς υἱὸς a ὑποβληθεὶς, δι' ὃ (olim διὸ) εἶχον μῖσος πάντες ἄνθρωποι εἰς Δημήτριον. »Deest verbum ἐτύγχανεν, iungen»dum cum participio ὤν: vel scribendum ἦν: & omnino »δι' ὃ, non διό. Aut accipe διὸ pro γὰρ, ut initio Ni»comacheorum, διὸ καλῶς ἀπεφήναντο τ' ἀγαθόν. Nam »qui putant esse illativam ibi particulam διὸ, falluntur; »cum ob duplex vitium non procedat argumentatio. Porro »caussam *odii publici*, *quo flagravit Demetrius*, narrat Io»sephus lib. XIII. cap. 3. Ἀπεχθῶς γὰρ εἶχον πρὸς τὸν »Δημήτριον διὰ τὴν ὑπερηφανίαν αὐτοῦ καὶ τὸ δυσέντευ»κτον.« CASAUBONUS. — »*Alexander* ille fuit, qui &

a »Prompalus & *Balas* dictus est: de quo mentio fit Maccab. I. cap. 10. & apud Strabonem libro XIII. & Iustinum lib. XXXV.« PALMERIUS. — De participio illo ὢν videndum, an ferri possit ut absolute positum, aut intelligendo, ὁ δ' Ἀλέξανδρος οὗτός ἐστιν ὁ ὢν &c. *Is Alexander hic est, qui erat Antiochi filius suppositiius.*

περὶ οὗ ἱστόρησεν ὁ ἑταῖρος ἡμῶν Ἀθήναιος ἐν τοῖς Περὶ τῶν ἐν Συρίᾳ βασιλευσάντων. Sic obiter nos docet *Athenaeus* noster, praeter hoc Deipnosophistarum opus alios a se editos *libros* esse *De Syriae Regibus*.

Διογένης ὁ Ἐπικούρειος, - - ἐκ Σελευκείας τῆς ἐν Βαβυλῶνι. Non aliunde, quam ex hoc Athenaei loco, notus iste *Diogenes Epicureus* est; non confundendus cum Stoico Diogene, qui & ipse Seleuciâ Babyloniae fuit oriundus. Vide Diog. Laërt. VI. 81. & ibi Menag. *Ibid.* ἕξιν ἔχων ἱκανὴν ἐν οἷς μετεχειρίζετο λόγοις. »*Usum habens non parvum in ea philosophia quam profitebatur*: id est, *doctrinae Epicureae non mediocriter peritus.*« CASAUBONUS.

b ἀναδοχῆς δ' ἐτύγχανε. ἀποδοχῆς malim: hoc quidem vocabulo aliàs in ea re utuntur Graeci, non isto. *Ibid.* παρὰ τοῦ βασιλέως - - χαίροντος. Si teneamus τοῦ βασιλέως, necessario χαίροντος oportuit. Sin verum est χαίροντι, quod cum editis vetustae membranae tenent, necessario παρὰ τῷ βασιλεῖ scriptum oportebat: sed & τοῦ βασιλέως tenent, quod sciam membranae. Malim autem utique παρὰ τῷ βασιλεῖ - - χαίροντι. Sic quidem saepe atque etiam constanter apud Polybium, ἀποδοχῆς τυγχάνειν παρά τινι. Vide Lexicon Polyb. in Παραδοχή. In Epitoma, tota deest huius Diogenis historia.

συνεχώρησε, καὶ τὸν στέφανον προσχαρισάμενος. Cum post συνεχώρησε nulla olim poneretur distinctio, monuit CASAUBONUS: »Distingue, συνεχώρησε, καὶ τὸν στέφανον προσχαρισάμενος. Diogenes ab Alexandro ius tantum petierat purpurae & aureae coronae: quorum illud regiae maiestatis, hoc sacerdotii in Asia fuit indicium, ut ad Suetonium notavimus. Alexander *& ius concessit, & hoc amplius coronam auream dono dedit.* Interpreti parum hoc visum, qui & *purpuram* ait *datam*: atqui auctor non dicit.«

c λυσιῳδοῦ γυναικός. Vide XIV. 620. e. & ibi notanda. Confer interim Strabon. XIV. 648. a. b. Bergler. ad Al-

ciphr. pag. 97. & Iacobs Animadv. ad Anthol. Vol. II. c
Part. I. pag. 313. *Ibid.* *ἠξίου κατακλίνεσθαι.* Sic recte *ms. A.* Perperam *ἠξίον* ed. Ven. Inde *ἠξίουν* ed. Bas. & Cas. *Ibid.* *ἔμενεν ὁ φιλόσοφος, καὶ τὴν λυσιῳδὸν ἐπαινῶν οὐκ ἐπαύσατο.* » *Μένειν* hic *vultus constantiam* significat: » nam, cum Diogenem cachinnarent omnes, ille contra » neque erubuit, neque indignatus est; sed *eodem servato* » *vultu, mulierculae in laudes effusus est.* « CASAUBONUS. — Eâ sententiâ aliàs pleniore *ῥήσει* dicitur *μένειν ἐν ἑαυτῷ.* Atque sic ipsum nudum verbum *ἔμενε* lubens hic accipiam cum Casaub. Nec opus videtur, ut cum ARNALDO (Animadv. Critic. c. 14. pag. 80.) corrigamus, *ἔμενε τὴν λυσιῳδὸν ἐπαινῶν, καὶ οὐκ ἐπαύσατο*, id est, *usque laudavit, neque eam laudare cessavit.*

οὐχ ὅμοιος Ἀθηνίωνι τῷ Περιπατητικῷ φιλοσόφῳ &c. d
Memorabilem narrare historiam adgreditur auctor noster: in qua, cum quod ad ingenium moresque hominis spectat, de quo agitur, & ad rationem qua tyrannidem Athenis ille & occupavit & exercuit, tum quod ad levitatem primo, dein ad patientiam pertinet populi Atheniensis, multa sunt quae mirabilia admodum accidere legentibus, ac propemodum incredibilia videri deberent; si post ea tempora, quae haud ita pridem vidit aetas nostra, quidquam porro vel incredibile vel mirum in hoc genere videri posset. Illud equidem miratus sum, quod per se quidem leve est, & ad nomen solum hominis pertinet; qui factum sit, ut, quem reliqui scriptores (Strabo, lib. IX. pag. 398. Pausanias, lib. I. cap. 20. p. 47 sq. Plutarchus, in Numa, pag. 66. c. in Sylla, pag. 458 sqq. in Lucullo pag. 404. b. & in Praeceptis gerendae Reip. pag. 809. e. Appianus, de Bello Mithr. c. 21 *sqq.* qui Epicuream Philosophiam professum ait; denique Dio Cassius, in Excerptis Peiresc. num. 124. T. I. Opp. p. 50 sq. & in Excerpt. Ursin. num. 173. p. 73. ed. Reim.) uno ore omnes *Aristionem* nominant, eumdem Athenaeus noster, qui res eius copiosissime omnium, praeeunte Posidonio auctore, persecutus est, constanter *Athenionem* adpellaverit; neque aliud hominis illius nomen cognitum habuisse videatur, nisi istud, quo haud multo ante illa tempora fugitivorum servorum in Sicilia dux, Cilix natione, innotuerat. Vide Casauboni Animadv. ad initium capitis seq.

τῷ καὶ διατριβῆς προστάντι φιλοσόφου. Sic recte edi-

tiones Ven. Baſ. & Caſ. 1. cum membr. *A.* διατριβὴ φιλό-
σοφος, eſt *ſchola philoſophica.* conf. pag. 186. c. & 188. e.
Ibid. καθ' ἕκαστα. Non damno καθ' ἕκαστον, quod
erat editum; ſed membranarum ſequi debui auctoritatem.
Epitomator, omiſſo iſto introitu, totam Athenionis hi-
ſtoriam ex abrupto ab his verbis incepit, Μὴ τοῖς τριβω-
e νίοις &c. quae paulo poſt leguntur. *Ibid.* Εἰ μὲν φρά-
σω τἀληθές. Grotius, poſtquam iambos iſtos, inter Aga-
thonis tragici fragmenta, in Excerptis ex Tragoediis &
Comoed. Graecis pag. 437. retulit, in Notis deinde ait:
» Male φράζω apud Athenaeum. « Ubi, quid ſit quod tur-
baverit magnum virum, neſcio: quinque quidem editio-
nes, quarum exempla nobis ad manus & ſub oculis ſunt,
cum priore in verſu, tum poſteriore, recte φράσω tenent.

AD CAP. XLVIII.

f ὁμώνυμος Ἀθηνίωνι τῷ δεσπότῃ παρετρέφετο. » Eleganter
» παρετρέφετο, *negligenter alebatur, neque in ſpem magnam.*
» Fuit hic nebulo binominis: non quomodo Plato, qui
» prius eſt dictus Ariſtocles; aut Theophraſtus, qui prius
» Tyrtamus; aut beatiſſimus Paulus, qui prius Saulus:
» ſed peculiari more omnium qui ius civitatis fraude ac-
» quirebant. Semper enim παρέγγραφοι cives novum no-
» men in cenſum & tabulas publicas deferebant, non illud
» quo ante noſcebantur. Ergo iſte, infans quidem, & dum
» ſervit ſervitutem appellatur *Athenio*: poſtea vero *Ariſtio*
» appellari coepit, παρέγγραφος Ἀθηναίων πολίτης γενό-
» μενος, ut mox dicitur. Theophraſtus, in Notationibus
» Morum, capite de Maledicentia: Ὁ μὲν πατὴρ Σωσίας
» ἐξ ἀρχῆς ἐκαλεῖτο· ἐγένετο δ' ἐν τοῖς στρατιώταις Σωσί-
» στρατος, ἐπειδὴ ἐς τοὺς δημότας ἐνεγράφη. Haec eſt
» ratio, cur iſtum alii *Athenionem*, alii *Ariſtionem* nomi-
» nent, ut Plutarchus & Appianus. « Casaubonus. — Equi-
dem, ut paulo ante profeſſus ſum, qui *Athenionem* hunc
hominum nominaverit, neminem novi praeter unum no-
ſtrum Athenaeum. Eſt vero utique probabilis admodum
ea ratio, qua iſtum auctorum diſſenſum explicavit doctus
Animadverſor.

γήμας τε παιδισκάριον εὔμορφον, μετὰ τούτου πρὸς
τὸ σοφιστεύειν ὥρμησε. Suſpicabar μετὰ τοῦτο, *poſt
haec.* Si vera vulgata ſcriptura, in qua nil mutant vete-

res membranae; intelligendum fuerit, *adiutrice* usum esse *uxore ad venandos adolescentes* qui scholam ipsius frequentarent. Epitomator quidem, caetera tenens, ipsa illa duo verba μετὰ τούτου omisit. *Ibid.* ὑποδραμὼν τὸν βασιλέα. Pollux III. 148. ὑποδραμεῖν, τὸ κολακεῦσαι. *Ibid.* μεγίστης τυχὼν προαγωγῆς. Sic recte codex mstus uterque. Cum aliis, tum Polybio, frequentatum vocabulum. Perperam προσαγωγῆς edd. *Ibid.* ὥστε μὴ μόνων τῶν ἐπιφ. ὀφλ. Sic edd. & ms. *A*. Et ferri potest: malim tamen μὴ μόνον. Epitomator, istis omissis, statim ὡς καὶ τὴν δημοκρ. scripsit. a

AD CAP. XLIX.

ὁ Ἀθηνίων ἐπανήκεν. Sic edd. Sed ἐπανῆγεν mssti; quod teneri ab Editoribus, & restitui a nobis debuerat. Hesychius: Ἐπάναγε· ἐπάνελθε, ἐπίστρεφε. Exempla reciproci vel intransitivi usus, ut aiunt Grammatici, verbi ἐπανάγειν plura dabit Lexicon nostrum Polybianum. *Ibid.* τοῦτο μαθόντες οἱ Κεκροπίδαι. » Athenien» ses ridet, qui hac appellatione plurimum gaudere soliti. » Aristophanes: [Plut. 773.] χώραν τε πᾶσαν Κέκροπος. » Enarrator: παίζει πρὸς Ἀθηναίους φιλεγκωμίους ὄντας. « CASAUBONUS. b

σχεδὸν τὸ πλεῖστον μέρος τῆς πόλεως - - ἐξεκέχυντο. Ex ms. *A*. hoc restitui: a quo praeter necessitatem discesserant alii. *Ibid.* ὁ μηδέποτε ἐπὶ τοῦ τρίβωνος ἑωρακὼς πορφύραν πρότερον. Dalecamp. *qui prius pannoso tritoque pallio vestitus purpuram nunquam vidisset.* — Inde CASAUBONUS: » Non negaverim, ἐπὶ τοῦ τρίβωνος verti » posse, *quamdiu pallium gestaverit philosophicum.* Atque ita » summa hominis vilitas indicatur, qui inter scholasticos » pueros sic vixerit ignobilis & obscurus, ut nemini un» quam purpurato potuerit innotescere, ac ne videre » quidem. Placet tamen magis, ut ἐπὶ τοῦ τρίβωνος inter» pretemur *super pallio.* Nam mediocris conditionis ho» mines *purpureo clavo* (Graeci vocant σημεῖον) vestem » ornabant, aut *institâ purpureâ* praetexebant. Hoc igitur » indignatur Athenaeus, hominem qui nunquam fuerit » περιπόρφυρος, factum repente ὁλοπόρφυρον. « c

οὐδενὸς οὐδὲ Ῥωμαίων ἐν τοσαύτῃ φαντασίᾳ καταχλι-

c δῶντος τῆς Ἀττικῆς. » Id eſt, *cum ne Romanorum quidem* » *quisquam tanta ſpecie, ac faſtuoſa pompa, tantoque omnium* » *faſtidio Atticam eſſet ingreſſus.* De Romanis vere hoc » Athenaeus, & hiſtoriae convenienter. Semper huma- » nius & civilius cum Athenienſibus Romani magiſtratus » egêre. Clarum in Antonio exemplum: quem narrat Ap- » pianus, [Bell. Civil. lib. V. cap. 76.] Athenis cum eſſet, » iſſe per urbem ſine inſignibus poteſtatis, duobus tan- » tum amicis comitatum, cum totidem famulis. Tacitus, » ſecundo Annalium, [c. 53.] de Germanico: *Hinc ventum* » *Athenas: foederique ſociae & vetuſtae urbis datum, ut uno li-* » *ctore uteretur.* De vocabulo φαντασία ſatis dictum alibi. « Casaubonus. — Ubinam de vocab. φαντασία differuerit Caſaubonus, nobis non liquet. Nec vero raro admodum ea notione illud occurrit, ut *oſtentationem* & *pompam* ſignificet. Polybio inprimis frequenter ſic uſurpatum. Vide Lexicon noſtrum Polybianum; & Wetſtenium ad Acta Apoſtol. XXV. 23.

ὁπότε Ἀθηνίων ὁ πάνυ - - διὰ τὸν βασιλέα σιληποςδῶν διὰ τῆς χώρας καὶ πόλεως πομπεύει. » ὁπότε eſt *quando-* » *quidem:* non *interea dum.* Neque διὰ τὸν βασιλέα bene » vertunt, *praetextu regis;* ſed *per regem*, id eſt *regias opes.* « d Casaubonus. — Verbum σιληποςδῶν Dalecampius in verſione compluribus his Latinis exprimendum putaverat: *ſi quis alloqueretur, contemptim oculos aliò distorquens, & compellantibus ſuperbe tamquam oppedens.* Auctore vero Heſychio, σιληποςδεῖν idem ſonat ac στρηνιᾶν, ἁβρύνεσθαι, θρύπτεσθαι, χλιδᾶν. De eodem verbo Corayus noſter in *Notis mstis* haec docuit: » Non cepit rarum vocabu- » lum σιληποςδῶν Dalecampius. De ipſius ſignificatione » ſiluit Caſaubonus: nec ſatis nos docent Lexicographi, » neque Critici. (cf. Notas ad Heſych.) Viderunt omnes » propemodum, vocem eſſe compoſitam ex πορδὴ vel » πέρδειν: aſt de etymo ac ſenſu proprio vocis haud con- » ſtabit, donec alterius membri compoſitionis notio non » fuerit declarata. Vocem σιληποςδῶ neoterici Graeci ho- » die ſcribere & pronunciare ſolent τζιληποςδῶ. Iſta vox » ex duobus manifeſto vocabulis conſtat, videlicet τοῦ » τζίλα & πορδή. Primum, quod veteres τίλον & σπατί- » λην dixere, notat *ventris egeſtionem iuſto nimis ſolutiorem,* » ſive *ſtercoris liquidi emiſſionem.* Verbum τζιλῶ, & cum » praepoſitione κατατζιλᾶν notat *ſtercus liquidum edere,*

» *diarrhoea laborare*: adeo ut illud Aristophanis, κατατιλᾷ d » τῶν Ἑκαταίων (Ran. 366.) nonnisi per verba κατατζι- » λᾷ τῆς Ἑκάτης τ᾽ ἀγάλματα in Neograecorum linguam » vertere possis. Vero itaque perquam simile est, anti- » quos Graecos non modo τιλᾶν, sed & σιλᾶν (for- » san in dialecto Dorica) dixisse; unde manarit compo- » situm σιληπορδεῖν. Hactenus de vocis etymo. Τζιλη- » πορδῶ apud nos proprie dicitur de equis, mulis, asinis, » pecoribus, & aliis id genus animalibus, quae *petulantia* » quadam *efferuntur, exsiliunt, interque saltandum crebros edunt* » *crepitus*, quos aliquando ipsa stercoris solutioris egestio » sequitur. Τζιλοπόρδημα est nomen ipsius petulantiae ani- » malium, quam Galli per *pétarade* exprimere solent; a qua » notione nec ipsum Romanorum vocabulum *petulantia* » longe abest. In usu metaphorico, τζιληπορδῶ apud eos- » dem Graecos recentiores significat, *insolentius me effero*, » *lascivio*; quod & ipse Athenaeus innuit, dum superius » (lit. c.) καταχλιδῶντος τῆς Ἀττικῆς dixit, quod hic » per σιληπορδῶν exprimere maluit. Nos, quum σαλα- » κωνίαν alicui exprobrare volumus, vulgare hoc prover- » bium usurpamus, καὶ πτωχὸν τ᾽ ἀρνίον, καὶ τζιληπορδά- » ρικον, *ovis quamvis pauper* (per metaph. scilicet, pro, *ma-* » *cra*) *tamen calcitrando crepitus edit.* «

οἱ περὶ τὸν Διόνυσον τεχνῖται. *Artifices Bacchici* vertit Dalechamp. Rectius ad usum Romanorum scriptorum fuisset, *artifices scenici.* Sed lepide profecto Villebrune, *la compagnie des ouvriers de Bacchus*, pro eo quod Gallice dicimus *les artistes du théatre.* *Ibid.* τὸν ἄγγελον τοῦ νέου Διονύσου. *Nuncium* vel *legatum novi Bacchi*; id est, Mithridatis. Vide Cicer. Orat. pro L. Flacco, cap. 25. & Plutarch. Sympos. lib. I. Quaest. 6. Conf. Petr. Victor. Variar. Lect. VII. 4. & Muret. Var. Lect. I. 3. in Gruteri Thes. Crit. T. II. p. 898.

ὁ δὲ πρότερον ἐκ μισθωτῆς οἰκίας ἐξιὼν, εἰς τὴν Δι . . . οἰκίαν, τοῦ τότε πλ. ἀνθρ. - - εἰσενέχθη. Dalecampius: *Egressus ille prius ex aedibus quas conduxerat, in Dieusi domum - - - subvectus est.* — » Non intelligit ista Dale- » campius, ὁ δὲ προτ. ἐκ μισθ. οἰκ. ἐξιών. Nam hoc ge- » nere loquendi *paupertatem* Athenioni exprobrat, qui fue- » rit *solitus in conducto habitare.* Sed mirum profecto, ἐξιέ- » ναι οἰκίας pro οἰκεῖν οἰκίαν dixisse. In poëta non esset » cur miraremur. Sed alludit auctor ad ἐξόδους dierum

d » privatâ aliquâ solennitate insignium: tunc enim domo » sua exire, & inde pompam ducere, honestius, quam » ex conductitia. Hoc malo, quam sinceram lectionem » incrustare, & hoc similive modo rescribere, *ἐν μισθωτῇ* » *οἰκίᾳ οἰκῶν*. Prioribus *ἐξόδοις* e domo opponit mox *pom-* » *paticum egressum ex Dieusi aedibus. εἰς τὴν Διευσοικίαν.* » Scripta lectio *Διευς οἰκίαν*. Interpretes ambo, *Διεύσου* » *οἰκίαν*. Nihil habeo quod dicam de isto.« CASAUBO-NUS. — Nec ego de isto homine quidquam, quod dicam, habeo: quoniam vero manifesto mendosam vidi nominis terminationem, quam habent libri, nonnisi primores literas, quae carere vitio videbantur, recipere in contextum consultum duxi, reliquam mendosam scripturam infra adnotasse contentus. Suspicatus autem eram, sed mera coniectura erat, fortasse *Διαίου οἰκίαν* scriptum oportuisse. Ferri fortasse possit scriptura *εἰσενέχθῃ*, quam cum editis tenent (quod sciam) membranae: sed rectius utique *εἰσηνέχθη* scribetur. Epitomator, omissis istis omnibus, post verba *οἱ περὶ τὴν Διον. τεχν.* statim sic perrexit, *χλαμύδα τε φοροῦντι, καὶ δακτύλιον χρυσίου ἐγγεγλυμμένην ἔχοντα &c.*

κεκοσμημένην στρωμναῖς τε καὶ γραφαῖς καὶ ἀνδριᾶσι. Olim cum esset *ἀνδράσι*, monuit CASAUBONUS: » Quis sanus unquam posuit *viros* inter *domus ornamenta* » vel *supellectilem?* Scio, philosopho in Politicis inter pa- » trisfamilias instrumenta censeri servos: sed quaeram » rursus, ecquis Graece doctus *ἄνδρας* appellavit *servos?* » Absque dubio legendum est *ἀνδριάσι. Statuas* non » solum in foris & aliis publicis locis fuisse olim positas, » sed & in aedibus privatis atque atriis, Plinio magistro » scimus libro XXXIV. capite quarto.« — Vel invitis membranis obtemperandum fuisse docto viro, nemo non videt: modo, mutato accentu, *ἀνδριᾶσι* scriptum oportuit.

e *δακτύλιον χρυσίου, ἐγγεγλυμένην ἔχοντα τὴν Μι-θριδάτου εἰκόνα.* Intellige, ut saepius ante vidimus, *δακτύλιον ἐκ χρυσίου*. Tum *ἐγγεγλυμμένην* scribe, geminata *μ* litera, quemadmodum scriptum ab Epitomatore modo vidimus. *Ibid. ἀνέμενον αὐτοῦ τὴν πρόοδον.* Ad editam olim scripturam *πρόσοδον*, perspecte rursus monuit CASAUB. » Scribendum *πρόοδον*, *dum prodi-* » *ret in publicum.* Frequens vox eâ notione in historia Im-

» peratorum. Sequitur ὁ δὲ μόλις προῆλθε. « — Eam ipſam probam ſcripturam dedit nobis ms. *Ep.*

AD CAP. L.

βασιλεῖς μὲν αὐτὸν - - δορυφοροῦσι. Sic bene codex a uterque; a quorum ſcriptura praeter neceſſitatem diſceſſere editores, *αὐτῷ* ſcribentes. Nam perinde cum quarto & cum tertio caſu conſtruitur id verbum. Conſtructionis cum accuſativo exempla ex Thucydide & ex Plutarcho produxit H. Steph. in Theſ. I. 950. c. quibus plura facile adiici poſſent. *Ibid. δυναστεύει δὲ τῶν - - ἐθνῶν.* Ad vulgatum *δυνάσται δὲ*, quod tenent quidem ambo noſtri mssti, nec ſolicitaverat Caſaubonus, perſpecte adnotavit CORAY: » An *δυνάσται τε*, vel *δυναστεύει* » *δὲ*? « — Et nobis quidem utique haud ferendum viſum erat vulgatum: languidius vero dictum videbatur *δυνάσται τε*, cum praeſertim poſt *βασιλεῖς μὲν* particula *δὲ* ſuo loco hic recte ſtaret. Itaque *δυναστεύει δὲ* correxi, quod facile a librariis in *δυνάσται δὲ* potuerat detorqueri. Reperitur quidem cum dativo caſu conſtructum illud verbum apud Noſtrum, XIV. 624. b. Itemque cum accuſativo, apud Syracidem cap. 5, 3. & cap. 12, 5. Sed non dubitavi, quin perinde etiam cum genitivo caſu iungi potuerit, quemadmodum *βασιλεύω*, *δεσπόζω*, aliaque ſimilia verba, quae idem valent ac *βασιλεύς εἰμι*, *δεσπότης εἰμί.*

Ῥωμαίων δὲ στρατηγὸς μὲν Παμφυλίας, Κόϊντος ὁ Ὄππιος, παραδοθεὶς ἀκολουθεῖ δέσμιος. Mendoſum nomen ὁ Ἴππιος, quod olim hic legebatur, callide omiſit Epitomator, praenomen Κόϊντος adpoſuiſſe contentus. Recte vero ὁ Ὄππιος correxit Caſaubonus. Vide Livium in Epit. libri LXXVIII. & Appian. de Bello Mithrid. cap. 17 & 20.

Μάνιος δὲ Ἀκύλλιος. Adnotaverat CASAUBONUS: » Re- b
» cta appellatio Μάνιος, ut apud Plutarchum & Appianum,
» Latinis, *M'. Aquilius*. De eius conſulatu, quem geſſit
» collega Marii quintum conſulis, vide in Faſtis ad an-
» num DLIII. [DCLIII voluerat ſcribere.] De eius *trium-*
» *pho*, ſed minore, hoc eſt ovatione, in anno ſequente. «
— Et *Aquilius* & *Aquillius* latine ſcribi id nomen, ſatis

b notum est: id Graeci, ut h. l. factum, Ἀκύλλιος efferre consueverant.

συνδέτην ἔχων ἀλύσει μακρᾷ Βαστάρνην πεντάπηχυν. »Iste modus fuit custodiae militaris: quem ex »Seneca & aliis scriptoribus vir amplissimus Iustus Lipsius »ad III. Annalium patefecit. Barbari fere vasto & proce»ro corpore erant: ideo vocat *Bastarnam* hunc πεντά»πηχυν, *altum pedes septem & semis*: qua de re diximus »ad Suetonii lib. III. cap. 68.« CASAUB. — LIPSIUM vide in Excursu ad Taciti Annal. lib. III. c. 22. ubi etiam monuit, Μάνιος & Ὄππιος hoc loco corrigendum. Conf. Acta Apost. cap. 12, 6. & cap. 28, 16. & quae ibi congessit Wetstenius. Pro συνδέτην videndum censuit CORAY vir doctus, in Notis msstis, ne σύνδετον scriptum oportuerit. Ac sane ista vocabuli forma, ὁ συνδέτης, nusquam alibi, quod sciam, in Graeco sermone reperitur. Nec tamen audendum putavi mutare vulgatum, utriusque codicis auctoritate firmatum. Quantus est, in tanta monumentorum veterum clade, numerus vocum ἅπαξ λεγομένων! Porro, cum ὁ συνδεσμώτης Graecis usurpatum vocabulum memoretur, quidni eâdem ratione ὁ συνδέτης dici potuerit? Denique ipsum etiam illud, de quo quaerimus, Suidas adnotavit: Συνδέτας, συνδεδεμένους. Κακοὺς γὰρ εἶχον τοὺς λογισμοὺς συνδέτας. Vocab. ἀλύσει leni spiritu notatum dabant edd. neque aliud quid ex ms. *A.* adfertur. Sed ἁλύσει scriptum in cod. *Ep.* Utrumque recte.

τῶν δ' ἄλλων Ῥωμαίων οἱ μὲν θεῶν ἀγάλμασι προσπεπτώκασιν. Haec verba, ita posita, nil aliud sonant, nisi, *reliquorum Romanorum alii ad Deorum simulacra supplices procubuerunt.* Sed aliquid amplius utique dicere voluisse videtur Athenion, nempe id quod Freinshemius in Supplem. Liv. LXXVIII. 45. ait: *ad Deorum simulacra effuderunt spiritum.* At id quidem Graece tali quodam modo erat efferendum, προσπεπτωκότες πεπτώκασιν vel ἀπολώλασιν.

οἱ δὲ λοιποὶ μεταμφιεσάμενοι τετράγωνα ἱμάτια, τὰς ἐξ ἀρχῆς πατρίδας πάλιν ὀνομάζουσι. »De iis auctor lo»quitur, *qui per Asiae urbes ius civitatis erant consecuti*: »quod ius etsi parcius eo tempore adhuc datum, quam »sub Impp. factum postea, certum tamen vel ex M. Tul»lii actionibus in Verrem, a non paucis, qui ambitiose »petierant, fuisse impetratum. Hi ubi erant civitatem na-

» cti, *togam Romanam assumebant*: cuius gestandae peregri- b
» nis ius non fuit, ut ex Suetonio constat. *Istos igitur*,
» ait Posidonius, *Asiam obtinente Mithridate*, metu periculi,
» *Romanae civitati renuntiasse, togamque posuisse, & ad Grae-*
» *canicum habitum rediisse.* τετράγωνα ἱμάτια sunt *Graeco-*
» *rum*, non autem Romanorum. Appianus Ἐμφυλίων lib.
» V. [cap. 76. nostrae edit.] ἀφέλειαν δὲ ἰδιωτικὴν αὖθις
» ἐξ ἡγεμονίας, καὶ σχῆμα τετράγωνον ἔχων, καὶ ὑπόδη-
» μα Ἀττικόν. « [Ibidem, cap. 11. στολὴν εἶχε τετράγω-
νον Ἑλληνικὴν ἀντὶ τῆς πατρίου, καὶ ὑπόδημα ἦν αὐτῷ
λευκὸν Ἀττικόν.] » Quod sequitur, τὰς ἐξ ἀρχῆς πατρί-
» δας πάλιν ὀνομάζουσιν, erat vertendum, *priorem quisque*
» *patriam fatentur.* « CASAUBONUS.

καταχαλεῖται τὸν θεὸν βασιλέα. » In istis articulus
» alieno loco est positus, καταχ. τὸν θεὸν βασ. pro κα-
» ταχαλεῖται θεὸν τὸν βασιλέα. « IDEM.

θεσπιωδοῦσι. Rectius scribetur θεσπιῳδοῦσι.

AD CAP. LI.

τρίψας τὸ μέτωπον, *frontem perfricans.* De ista locutio- c
ne, quam Latini etiam a Graecis mutuati sunt, vide quae
disseruit Pet. Victorius Var. Lect. VIII. 6.

Μὴ ἀνέχεσθαι τῆς ἀναρχίας, ἣν ἡ Ῥωμαίων σύγκλητος
ἐπισχεθῆναι πεποίηκεν. » *Quam Romanus senatus fecit ut ob-* d
» *tineret*: hoc est, invexit, & cuius caussa est. Mirum vero,
» si haec non est plani hominis calumnia in Romanum
» nomen. Sic enim Athenas invectam ἀναρχίαν a Romano
» senatu dicit, quasi omnes Atheniensium magistratus ac
» sacerdotes iussi essent abdicare se magistratu ac sacerdo-
» tio, nullo tamen in eorum loca suffecto. Longe aliter
» historiae illorum temporum auctores. Strabo in his, li-
» bro IX. [pag. 398. b.] Ῥωμαῖοι παραλαβόντες αὐτοὺς
» (Athenienses) δημοκρατουμένους, ἐφύλαξαν τὴν αὐτονο-
» μίαν αὐτοῖς καὶ τὴν ἐλευθερίαν· ἐπιπεσὼν δ' ὁ Μιθριδατι-
» κὸς πόλεμος τυράννους αὐτοῖς κατέστησεν, οὓς ὁ βασι-
» λεὺς ἐβούλετο. « CASAUBONUS. — » Insolentius loquen-
» di genus, quod appellare solent Grammatici πρὸς τὸ
» σημαινόμενον. Sensus ex resolutione vocis compositae
» ἀναρχίας petendus est, hoc modo: μὴ ἀνέχεσθαι τῆς
» ἀναιρέσεως τῶν ἀρχῶν, ἃς (ἀρχὰς) ἡ Ῥωμαίων σύγκλη-
» τος ἐπισχεθῆναι πεποίηκεν. Optime se gessit interpres

d » in declaratione huius loci: minus feliciter Casaubonus. » Simili modo usurpavit vocabulum *ἀναρχία* Plutarchus » in Coriolano T. II. pag. 113. edit. Reisk. *ἀλλ' ἀναρχίαν » ἔχοντας, ἡγεμόνας ἰδίους ἄρχοντας προσαγορεύειν*, quod » pariter torsit Criticos, excepto Xylandro. « CORAY. — Dalecampius latine sic reddiderat: *ne abrogatos & sublatos vestros magistratus diutius abesse patiamini, quos Romanorum senatus supersedere a munere suo decrevit.* Casauboni ratio illud incommodi habere videri poterat, quod verbum passivum *ἐπισχεθῆναι* eadem notione accipiat, qua aliàs nonnisi in activa forma (quod sciam) positum id verbum reperitur: *τοῦτο ἐπέχει*, *hoc obtinet, locum habet, durat.* Contra, si *ἐπισχεθῆναι*, ex alio usu eiusdem verbi, intelligas *inhiberi, prohiberi*; utique ad eam rationem, quae est a doctissimo Corayo proposita, fuerit confugiendum. At non diffiteor equidem, durum admodum mihi videri, relativum pronomen *ἣν*, quod manifeste ad *ἀναρχίαν* refertur, ita accipere ac si *ἃς ἀρχὰς* dixisset auctor. Quare in Casauboni interpretatione adquievi. Quodsi compertum foret, nullo prorsus pacto verbum passivum *ἐπισχεθῆναι* ista notione accipi posse; videndum existimaveram, ne *ἐ π ι σ χ υ θ ῆ ν α ι* scriptum oportuerit, id est, *firmari, ingruere, invalescere.* Caeterum, inter Plutarchi locum a doctissimo Viro citatum, (legitur ille p. 221. e. edit. Francof.) & inter hunc nostrum, non aliam similitudinem mihi visus sum deprehendere, nisi quod utrobique vox *ἀναρχία* occurrat. Sed apud Plutarchum Coriolanus, optimatium partibus addictus, cum de plebe loquens ait *ἀναρχίαν ἔχοντες*, hoc dicit, *plebem nullum respectum habere imperii consulum & auctoritatis senatus*: contra Athenio, plebi blandiens, *ἀναρχίαν a Romanis vel invectam vel firmatam* dicens, hoc maxime dicere videtur, *Romanos*, utpote optimatibus faventes, *imperium populi*, penes quem summa Athenis potestas esse debebat, *infirmasse sustulisseque.*

καὶ τὴν θεῶν χρησμοῖς καθωσιωμένην Πνύκα ἀφῃρημένην τοῦ δήμου. » Quasi edicto vetuissent Romani, ne in *Pnyce* » convenirent cives Athenienses. Cum autem dicit *τὴν » θεῶν χρησμοῖς καθωσ.* significat quondam *oraculo monitos » esse Athenienses, ut eum locum consecrarent.* Non reperies » hanc sortem neque apud Pausaniam, neque in Gram- » maticorum commentariis, ubi tamen de Pnyce scribun-

» tur non pauca. Sed verissimum est quod in universum d » de ea urbe scripsit Strabo, nullam illius fuisse partem, » de qua non extaret aliqua insignis fabula vel historia. « Casaubonus. — Recte πνύκα edd. Corrupte πύκνα ms. *A*. qui vetus fuisse error videtur; quem corrigere non ausus Epitomator, totam istam ῥῆσιν omisit.

μὴ περιίδωμεν - - - τὴν ἱερὰν τοῦ Ἰάκχου φωνὴν καταστιγασμένην. » De hac *voce sacra* Plutarchus in Themi- » stocle: [pag. 119. d. e.] ἐν τούτῳ τοῦ ἀγῶνος ὄντος, φῶς » μὲν ἐκλάμψαι μέγα λέγουσιν Ἐλευσινόθεν, ἦχον δὲ καὶ » φωνὴν τὸ Θριάσιον κατέχειν πεδίον ἄχρι τῆς θαλάττης, » ὡς ἀνθρώπων ὁμοῦ πολλῶν τὸν μυστικὸν ἐξαγαγόντων » Ἴακχον. Vigesimâ nempe Boëdromionis mensis *Iacchum* » deducebant cum cantu & pompa ex urbe Eleusinem. » Idem auctor, in Phocione: [pag. 754. b.] Εἰκάδι ἡ φρου- » ρὰ Βοηδρομιῶνος εἰσήχθη, ἐν ᾗ τὸν Ἴακχον ἐξ ἄστεος Ἐλευ- » σίναδε πέμπουσι. In Camillo: [pag. 138. d.] τῇ εἰκάδι » Βοηδρομιῶνος τὸν μυστικὸν Ἴακχον ἐξάγουσι: ubi nihil » interest, scribas ἐξάγουσιν, an ἐξᾴδουσιν: ut in Scholiis » Comici [ad Ran. 326.] μιᾷ [μία] τῶν μυστηρίων εἰκὰς » ἐστι, (perperam vulgo ἐγκὰς) ἐν ᾗ τὸν Ἴακχον ἐξᾴδου- » σιν. Arrianus lib. II. rerum Alexandri: [cap. 16.] καὶ » ὁ Ἴακχος ὁ μυστικὸς τούτῳ τῷ Διονύσῳ, οὐχὶ τῷ Θη- » βαίῳ, ἐπᾴδεται. Plura de hoc ritu Aristophanes in Ra- » nis. « Casaubonus. — Conf. Schol. ad eiusdem Comici Nubes, vs. 301.

τὸ σεμνὸν ἀνάκτορον τοῖν θεοῖν κ ε κ λ ε ι μ έ ν ο ν. τὸ σεμνὸν ed. Cas. 2. & 3. operarum errore. Teneri utique κ ε κ λ ε ι σ μ έ ν ο ν poterat, quod cum editis agnoscit ms. *Ep.* quemadmodum paulo ante etiam omnes κεκλεισμένα dabant. Hoc loco cum κεκλιμένον scribatur in vetustis membranis, ex κ ε κ λ ε ι μ έ ν ο ν id corruptum putavi; quae & ipsa legitima forma est a verbo κλείω. — » Da- » lecampius, qui non ignorabat ἄνακας Athenis dictos es- » se Dioscuros, putavit ἀνάκτορον esse illorum templum. » In quo fugit eum ratio: tam enim fallitur quam saepe » alii etiam doctissimi viri, qui Atticum iusiurandum, νὴ » τὼ θεώ, vertunt *Aecastor*. Semel moneo, τὼ θεὼ apud » scriptores Atticos accipiendum de *Cerere & Proserpina*: » quas hoc loco intelligi praecedens *Iacchi* mentio docet » certissime. Quis nescit, in mentione mysticorum sacro- » rum hos semper coniungi? Scio ἀνάκτορον exponi ab

Harpocratione, *ἱερὸν Διοσκούρων*. Sed & *Cereris templum* ita vocasse Athenienses, Hesychio atque aliis observatum non nescio.« CASAUBONUS. — Confer OLEARIUM ad Philostr. pag. 600. ubi monet, Casaubonum sententiam suam etiam firmare potuisse ex ipso Athenaeo, lib. IV. pag. 167 extr. ubi *ἀνάκτορον* certissime *Cereris Eleusiniae templum* est.

e *εἵλοντο τὸν Ἀθηνίωνα στρατηγὸν ἐπὶ τῶν ὅπλων.* »*Στρατηγὸς* est, *qui militibus praeest*, &, ut Suetonii vocem usurpem, *ducatum habet.* Quare igitur addit *ἐπὶ τῶν ὅπλων*? Quia seculo Athenaei *στρατηγοὶ* in municipiis dicebantur etiam civiles & urbani magistratus: ut in Actis Apostolor. cap. 16. & Lege 6. §. 16. item 15. §. 9. Digest. De Excusatione Tutorum. Non igitur simpliciter *στρατηγὸς* Athenarum creatur Athenio, sed *στρατηγὸς ἐπὶ τῶν ὅπλων*: quae potestas dictaturae affinis ac prope eadem fuit.« CASAUBONUS. — Nomen *στρατηγὸς* de civili magistratu dictum etiam apud Nostrum vidimus, II. 37. c. d. Et notum est, quos *praetores* vocabant Romani, eosdem, non modo cum exercitui praeessent, verum etiam cum civilem in urbe magistratum gererent, *στρατηγοὺς* dictos esse a Graecis scriptoribus. Sed iam apud Demosthenem, pro Coron. pag. 238. ed. Reisk. in psephismate, alius commemoratur *ἐπὶ τῶν ὅπλων στρατηγὸς*, & alius *ὁ ἐπὶ τῆς διοικήσεως*. Confer SPANHEM. ad Iulian. p. 77.

ἶσα βαίνων Πυθοκλεῖ. »Quid cogitabant docti, cum rescriberent *Περικλεῖ*? [Dalec. *Periclis gravitate & passu incedens.*] Suidas: *Ἶσα βαίνων Πυθοκλεῖ. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου· ἀντὶ τοῦ, συνὼν ἀεὶ καὶ μηδὲ βραχὺ ἀφιστάμενος. καὶ Μένανδρος· Παρ' αὐτὸν ἶσα βαίνουσ' ἑταίρα πολυτελής.* Assentior Suidae, *ἶσα βαίνειν τινὶ*, esse, *moribus atque ingenio cum aliquo conspirare.* In hoc tamen proverbio aliter accipiendum; pro, *tanto fastu ac pompa incedere ac faceret Pythocles*; quod Graeci *σοβεῖν* dicunt: vel, pro *vivere alicuius moribus.* *Βαίνειν* a consequenti est *βιοῦν*. Sic *ἁβρὰ βαίνειν* dicebant pro *molliter & delicate vivere.* Hesychius docte: *Ἁβρὰ βαίνων· ἁβρόβιος.* Aliis dicitur *ἁβροδίαιτος*.« CASAUBONUS. — Sua ex Harpocratione Suidam hausisse, Küsterus adnotavit. Demosthenis verba leguntur in Or. de Falsa Legat. pag. 442. ed. Reisk. ubi haud dubie *superbus hominis incessus* notatur.

Eadem proverbiali locutione usus est Alciphron, lib. III. Epist. 56. e

διότι, Νῦν ὑμεῖς ἑαυτῶν στρατηγεῖτε, προέστηκα δ' ἐγώ. Particula διότι, sicut aliàs ὅτι, pleonastice posita: quemadmodum apud Polybium & Epictetum frequenter observavimus. Monuit etiam CASAUBONUS: » διότι vacat; omissum propterea ab Eclogario. « Tum IDEM: » Scribendum est, προέστηκα δ' ἐγώ. Elegans sententia. » Sensus est: *Nunc demum, o Athenienses, restitutum est vobis in vos imperium: ego autem dux vester sum.* Itaque τὸ » κράτος quidem τῆς πολιτείας penes vos erit: at ego » [solummodo] praeivero vobis, ceu princeps senatus » reliquis senatoribus in libera republica. « — Certissimam adoptavi docti Animadversoris emendationem. Quod erat editum λέγων, id παραδιορθώσει debebatur primi Editoris. λέγω habent veteres membr. *A.* quod ex δ' ἐγώ corruptum: ΛΕΓΩ, ex ΔΕΓΩ. Verba ista προεστ. δ' ἐγώ omisit Epitomator.

ὧν ἠβούλετο ὑποβαλὼν τὰ ὀνόματα. Sic ms. *A.* ὑποκαλῶν ms. *Ep.* ὑποβαλλὼν ed. Ven. & Bas. ὑποβάλλων ed. Cas.

AD CAP. LII.

τύραννον αὐτὸν ἀναδείξας ὁ φιλόσοφος, καὶ τὸ τῶν f Πυθαγορικῶν ἀναδείξας δόγμα περὶ τῆς ἐπιβουλῆς, καὶ τί ἠβούλετο αὐτοῖς ἡ φιλοσοφία. In ed. Ven. & Bas. sic legebatur, τύραννον αὐτὸν ἀναδείξας, δόγματα περὶ τῆς ἐπιβουλῆς &c. omissis sex verbis, & δόγματα in plur. posito, pro δόγμα. CASAUBONUS, postquam in sua editione ex msstis Italicis δόγμα correxisset, & verba ista ὁ φιλόσοφος - - ἀναδείξας (omissa tamen καὶ particula post φιλόσοφος) supplesset, haec adnotavit: » Narratio ista *de » occupata tyrannide ab Aristione*, mutilata legebatur in » Athenaei codicibus vulgatis. Membranae multa verba » utiliter suggesserunt: sed nondum tamen persanata sunt » omnia. Nam τὸ ἀναδείξας mendosum esse codicem arguit, aut etiam fortasse defectum adhuc aliquot verbis. » Alluditur ad historiam Diogeni Laërtio relatam in Py» thagora. Tradiderunt quidam, affectasse eum philoso» phum Crotonis tyrannidem, vel, ut ait Tertullianus,

f »Thuriorum. Aristionem exemplum istud Pythagorico-»rum renovasse, atque etiam imitatum esse, absque dubio »significare auctor voluit. Respicit autem ad *insidiarum ge-» nus* quo usus Pythagoras hoc moliens: quae historiae »istius pars nobis hodie est incognita.« — Adiectâ ante τὸ τῶν Πυθ. particulâ καὶ, quam & dedere membr. *A.* & eamdem cod. mstus Hermolai Barbari (nobis Paris. *B.* insignitus) agnoscit, persanatus locus, quod ad verba spectat, videtur: nec sane opus est, ut cum VILLEBRUNIO sive ADAMO, quem secutus ille videtur, corrigamus *τύραννον αὐτὸν ὁ φιλόσοφος κατεστήσατο, τῶν Πυθαγορικῶν ἀναδείξας δόγματα.* Pro αὐτὸν malim αὑτὸν vel ἑαυτὸν cum Epitomatore; qui quidem, caeteris omissis, non nisi ista adposuit, *τύραννον ἑαυτὸν ἀναδείξας ὁ φιλόσοφος, τοὺς μὲν εὖ φρονοῦντας τῶν πολιτῶν &c.* Ad rem quod adtinet, Diogenes Laërt. VIII. 39. ubi de obitu Pythagorae loquitur, & de incensa domo Milonis in qua ille tunc versabatur, ait: *tradere nonnullos, patratum illud a Crotoniatis esse, timentibus ne tyrannidem ille cum suis occuparet.* Ac, fuisse illud Pythagorae propositum, eoque maxime spectasse arcana philosophi consilia cum suis agitata, utique cum alii nonnulli scriptores, tum, quos continuo deinde citat auctor noster, *Theopompus* & *Hermippus* statuerunt. At horum quam suspecta nobis esse debeat in hoc genere fides, perspecte docuit MEINERS, in *Historia Originis & Progressus Scientiarum apud Graecos*, Germanico sermone conscripta, lib. III. cap. 1. Tom. I. pag. 228 sqq. & pag. 292. Caeterum quid sit, quod opinioni illi dederit occasionem, eodem libro luculenter exposuit idem Vir doctus: scilicet, quod id egisset Pythagoras cum suis interioris admissionis amicis, partimque etiam perfecisset, ut in Magnae Graeciae civitatibus, quae vel turbulentae democratiae (ὀχλοκρατίαν rite Graeci philosophi vocant) tempestatibus agitatae, vel indignorum hominum tyrannide essent oppressae, eiectis tyrannis, & potestate plebis iusto modo temperata, iis viris, qui simul prudentissimi & integerrimi essent, administratio reipublicae committeretur, adeoque ἀριστοκρατία verissime nominata, id est, *virorum vere optimorum praestantissimorumque imperium* stabiliretur. Apud auctorem nostrum, cum paulo post verba praescripta, sic legeretur, ἀλλ' Ἕρμιππος &c. recte monuit CASAUBONUS: »Scribe καὶ Ἕρμ. vel ἄλλοι τε καὶ

»Ἕρμιππος.« — Nobis id, quod edidimus, καὶ Ἕρμιππος, membranae nostrae *A.* praeivere: eodemque modo in *ms. B.* legi, ex Villebrunii ad hunc locum adnotatione intellexi. Deinde, Καλλιμάχειος, an Καλλιμάχιος scribas, nihil interest. Vide II. 58. f. *Hermippus* ille (de quo consule Vossium lib. I. de Hist. Graec. c. 16. pag. 103.) quam parum meruerit elogium quo eum Iosephus prosecutus est, *nobilissimum* dicens *eorum qui Pythagorae vitam scripserunt*, cum ex ipso fragmento, quod Iudaicus scriptor protulit, tum ex his quae apud Diogenem Laërtium leguntur, satis adparere monuit *Meiners* l. c. Cum hanc narrationem de Athenionis tyrannide ex *Posidonii Historiis* se depromturum professus sit Athenaeus, (pag. 211. e.) non tamen idcirco existimandum est, omnia quae narrationi interserta legimus, perinde ex Posidonio ducta esse. Tam iniquam enim sententiam, qualis hic haud obscure significatur, de Pythagora tulisse Posidonium, Stoicum philosophum, (quem eumdem Historiarum scriptorem esse constat) haudquaquam simile vero est; atque etiam manifesto falsum esse fidenter pronunciare possemus, si, quod in Pythagoram elogium apud Senecam Epist. XC. legimus, (cum ait, *Zaleucum & Charondam in Pythagorae sancto secessu iura didicisse*) illud ex Posidonio duxisse Senecam, (quod idem *Meiners* censuit, libro cit. cap. 3. pag. 472.) non suo nomine scripsisse, constaret. Non inobservatum vero hoc loco debet praeteriri, quod plane quemadmodum Athenaeus, sic & Appianus, ubi de *Athenionis* tyrannide, quem *Aristionem* is vocat, verba fecit, (de Bello Mithrid. cap. 28.) occasionem inde ceperit in Pythagoreos & omnino in Philosophos acerbius invehendi.

τοὺς μὲν εὐφρονοῦντας. Divisis vocibus εὖ φρονοῦντας scribe, ut est in msstis, & in superioribus editionibus, a quarum praescripto temere discessere nostrae operae. Quae sequuntur verba, παρὰ τὰ Ἀριστ. καὶ Θεοφρ. δόγματα, vulgo, *nullâ interpositâ distinctione*, cum superioribus verbis τοὺς μὲν εὖ φρονοῦντας τῶν πολιτῶν iungebantur. Ibi animadvertit CASAUBONUS: »Liber Excerptorum, περὶ τὰ Ἀριστ. Locus est perturbatus. τὸ παρὰ confirmat, quod Athenio fuit Peripateticus: ac videtur per iocum dicere Masurius, egregium hunc Peripateticum *diversae sectae homines*, quique aliud probarent quam quod ipsi placeret, perditum isse.« — περὶ habet

a etiam noster ms. *Ep.* παρὰ vero membr. *A.* cum edd. Hanc igitur scripturam παρὰ recte tenens Casaubonus, verba ista in eamdem sententiam accepit, quam paulo planius suo sermone sic expressit VILLEBRUNE: *Athenion ne tarda donc pas à se défaire des citoyens qui, quoique bien intentionnés, ne suivoient pas les principes de l'école d'Aristote & de Theophraste.* Mihi contra satis certum videbatur, parum curasse nebulonem illum, utrum Lycei, an alienae Scholae placita sequeretur aliquis, dummodo ipsius partibus in republica esset addictus, tyrannidique ipsius faveret: itaque ista verba, παρὰ τὰ Ἀριστοτ. &c. tamquam in parenthesi posita accepi, & in eamdem fere sententiam interpretatus sum, quam Dalecampius latine sic expresserat: *Primum enim, contra Theophrasti & Aristotelis praecepta, sapientes & erga rempublicam bene affectos e medio sustulit: qua re cognitum est, non falso proverbium usurpari, Ne puero gladium.* conf. paulo inferius ad lit. e. f.

διὰ τῶν τειχῶν αὐτοὺς καθιμήσαντας φεύγειν. Conf. Acta Apost. IX. 25. & II. ad Corinth. 11, 33. Idem illud tempus fuit, *quo tempore*, ut scribit Cicero in Bruto c. 89. *princeps Academiae Philo cum Atheniensium optimatibus, Mithridatico bello, domo profugit, Romamque venit.* *Ibid.* δορυφόρους ἔχων πολλοὺς τῶν φρακτικῶν καλουμένων. » φρακτικοὺς, id est, *latus obsepientes.* « DALECH. — » Vocat » φρακτικοὺς, non quos putant interpretes: sed *cataphractos milites*, quorum ferrea omnis species. Eustathius, » Ἰλιαδ. ν'. [pag. 892, 3.] τὸ δὲ φράξαντες, τοὺς μεθ' » Ὅμηρον φρακτικοὺς καὶ καταφράκτους ὁπλίτας παρήγαγε. » Non dubito, respexisse Eustathium Athenaei hunc lo» cum, uti solet, cum φρακτικοὺς nominaret. « CASAUBONUS. — Citaverat illum Eustathii locum etiam H. Steph. in Thes. Gr. Ling. IV. 192. c. φρακτικῶν recte tenet ms. *Ep.* Perperam ἀφρακτικῶν ms. *A.*

τὰ Ῥωμαίων φρονεῖν προσεποιεῖτο. Aut corrupta haec, aut mutilata esse iudicavi. Per se enim nil aliud sonant, nisi, *simulabat se partibus studere Romanorum:* quare in latina versione verba ista ex coniect. supplevi, *quo cognosceret aliorum voluntatem.* Nec tamen, id ipsum dicere voluisse auctorem, spondeam. Mireris Casaubonum silentio hunc locum praetervolasse: nec enim sententiam verborum, qualia vulgo consentientibus libris leguntur, eam esse posse, arbitror, quam Dalecampius expressit, dicens, *Advo-*

catâ concione ſaepius Romanorum ille res intelligere ſe aſſimulabat; quem quidem Villebrunius ſecutus eſt: neque magis eam vim habet verbum προσεποιεῖτο, quam ei tribuit Freinshemius, in Supplem. Liv. LXXVIII. 49. ubi ait, *multos ſtudere Romanis insimulans.* Paulo brevius, quam in opere pleniore, Epitomator, omiſſis verbis συνάγων δὲ &c. ſic ſcripſit, προσεποιεῖτο δὲ καὶ τὰ Ῥωμαίων πολλάκις φρονεῖν. Paulo poſt, ἐφόνευεν commode de- b
dit codex uterque cum ed. Ven.

καὶ τὰς πύλας. Cum poſt πύλας vulgo non diſtingueretur oratio, monuit CASAUBONUS: » Diſtingue ſic: » καὶ τὰς πύλας, τριάκοντα καταστήσας ἐφ' ἑκάστῃ, οὔτ' » εἰσιέναι τὸν βουλόμενον, οὔτ' ἐξιέναι εἴα. Ita nihil opus » emendatione, quae aliquando nobis viſa eſt bella, καὶ » τὰς πύλας τηρῶν, τριάκοντα &c. « — Adhibui, quam ille commendavit, diſtinctionem: ſic accuſativus τὰς πύλας haud incommode a verbis εἰσιέναι & ἐξιέναι pendet. Conſulto-ne, an caſu, ἐφ' ἑκάστῃ in Animadv. ſcripſerit idem vir doctus, neſcio. Equidem a librorum ſcriptura, ἐφ' ἑκάστης, *ad unamquamque*, nil diſcedendum putavi. Totam iſtam ῥῆσιν, & quae ſequuntur usque στρεβλώσας, omiſit Epitomator.

τοσαῦτα χρήματα συνήθροισεν, ὡς καὶ φρέατα πληρῶσαι πλείονα. » *Tantas divitias coacervavit, ut iis vel plures* » *putei impleri potuerint.* Accipio enim πληρῶσαι, pro πλη» ρῶσαι ἄν. Cur enim pecuniam in puteos coniiceret Ari» ſtio? Niſi tamen id ab eo factum deſperata urbis con» ſervatione ſub extremum obſidionis tempus; quamquam » id Plutarchus in vita Syllae non dicit. « CASAUBONUS.

ἀκρίτους ἀπώλλυε προσβασανίσας. » Imo προβα» σανίσας, ut interpres. « CORAY. — Nempe, *tormentis prius excruciatos*, reddidit Dalecamp. Percommode utique: & perſaepe πρὸς & πρὸ voculas permutatas a librariis novimus. Ferendum tamen vulgatum putavi, *insuper, etiam cruciatos.* Favet quidem emendationi id quod paulo poſt legitur, (lit. d.) ὧν ἐνίους καὶ προκατανάλισκε &c.

αὐτοῦ τὰς ψήφους φέροντος. Sic recte mssti. Temere c
αὐτοῦ καὶ ψήφους φέροντος edd.

εἰς τὴν ὑπερόριον ἀποδημεῖ. τὴν articulum, qui deerat d
editis, commode dedit ms. *A.* Tota ῥῆσις, ab ἐξέπεμπε usque ἀποδημεῖ, deeſt Epitomae. In ſequentibus, ἐκήρυσ-

d *σέν τε, δύνοντος ἡλίου &c.* nil mutant mssti, nisi quod *ἐκήρυσσέ τε* commode scriptum in *Epit.* non *ἐκήρυσσέν τε.*

AD CAP. LIII.

ἐκπέμψας γοῦν εἰς τὴν νῆσον Ἀπελλικῶντα, &c. Suspensa est sententia: neque in his, quae post parenthesin sequuntur, ea est orationis structura, quae cum isto principio apte cohaereat. De *Apelliconte Teio* conferendus Strabo, lib. XIII. pag. 609. In scripturam Ἀπελλικῶντα, penultimâ circumflexâ, consentiunt libri: sic & deinde (lit. f.) Ἀπελλικῶν tenent omnes. Apud Strabonem Ἀπελλίκων, Ἀπελλίκοντος, scribunt.

Ad τὰ Περιπατητικὰ, ni intercidit verbum aliquod, in-
e telligendum nomen *βιβλία.* *Ibid. τά τ' ἐκ τοῦ Μητρῴου τῶν παλαιῶν αὐτόγραφα ψηφίσματα.* Vide Harpocrat. & Suidam, in Μητρῷον, ibique Valesium & Küsterum. Iulianus Orat. V. p. 298. edit. Petav. Τὸ *μητρῷον, οὗ τοῖς Ἀθηναίοις δημοσίᾳ πάντα ἐφυλάττετο τὰ γράμματα.*

Ibid. ὡς ἂν ἀπὸ τῆς αὐτῆς δὴ αἱρέσεως ὄντι. Sic bene edd. *διαιρέσεως* mssti *A. B.* & *C.* quod tenendum censuit Villebr. Desunt haec in Epitoma, ubi post verba *ἀψίκορον ζήσαντα βίον* (lit. d.) statim sic pergitur (ex lit. f.) *ὃς εἰς Δῆλον ἐξορμήσας &c.* Ista tamen. *χοίνικα κριθῶν &c.* paulo post in eadem *Epit.* alio loco inserta sunt.

f *Ἀθηνίων δ' ἐπιλαβόμενος τῶν δογμάτων τῶν τοῦ Περιπάτου.* » Accipe *εἰρωνικῶς*: *ille egregius Peripateticus.* Sed » malo *ἐπιλαθόμενος*, *oblitus.* « CASAUBONUS. — Vulgatum tenuit VILLEBRUNE, sic reddens: *Mais Athenion, se tenant aux dogmes de la philosophie Peripatéticienne:* subiectâ haç adnotatione: » *Je ne sais à quoi pensoit Ca-* » *saubon en voulant lire ici ἐπιλαθόμενος, contre tous les tex-* » *tes. Athenion ne s'en souvenoit que trop bien, puisqu'il ré-* » *duisit les Atheniens à une vie si chétive.* « Quae ille scribens quid spectarit, quidve in animo habuerit, equidem exputare non potui. *ἐπιλαθόμενος τῶν δογμ. τ. τ. Περ.* eâdem ratione hîc dictum mihi persuaseram, qua supra (lit. a.) *παρὰ τὰ Ἀριστοτέλους καὶ Θεοφράστου δόγματα.*

χοίνικα κριθῶν - - ἀλεκτορίδων τροφήν. » Appellat *gal-* » *linarum, non hominum demensum, choenicis quadrantem* pro » integra choenice exhibitum: quia legitimus modus de-

»mensi diurni erat *choenix.*« CASAUBONUS. — Conf. Plutarch. in Sylla, p. 460. a. f

τοῦτο δὲ ἐπιγνοὺς ὁ Ὀρόβιος, στρατηγὸς Ῥωμαίων, καὶ φυλάσσων τὴν Δῆλον, φυλάξας ἀσέληνον νύκτα. »*P. Orbius* est, quem rexisse Asiam provinciam liquet no»bis ex ea M. Tullii pro Flacco. Nec tamen Ὄρβιος scripse»ris in textu Graeco recte. Solent enim Graeci nomina »Romana sic efferre, ut Graecae originis speciem illis, »si fieri potest, inducant. *Orbium* hac ratione *Orobium* »dixerunt; quasi esset ab ὄροβος, *ervum:* sicut alia mul»ta virorum nomina Graeca & Latina a leguminum ap»pellationibus deducta. Hoc mihi observent tyrones, cum »Graecos auctores historiae Romanae legent. Multos »enim eruditissimos viros inobservantia huius rei in er»rorem impulit.« CASAUBONUS. — *P. Orbii*, in Asia praetoris, meminit utique Cicero pro L. Flacco, c. 31 sq. At is sane esse non potest, quem hic auctor noster Ὀρόβιον commemorat. Quae enim res hic narrantur, eae gestae sunt anno Urbis DCLXVII vel DCLXVIII: ex ipsa autem Ciceronis oratione satis intelligitur, Orbium illum, quem is dicit, non nisi viginti & aliquot annis post hoc tempus praeturam gessisse. Quare hic quidem quis fuerit Ὀρόβιος, adhuc in obscuro manet: nec enim alius scriptor, quod sciam, eiusdem meminit: ac ne expeditio quidem Apelliconis in Delum ab ullo alio, praeter Nostrum, commemoratur. *Delum per id ipsum tempus,* vel paulo ante, *ab Archelao, Mithridatis duce, captam occupatamque esse* Appianus narrat, Bell. Mithrid. c. 28. adiicitque, *eumdem Archelaum sacram e Delo pecuniam per Aristionem* (quem eumdem *Athenionem* auctor noster vocat) *Athenas misisse, dato ad pecuniae custodiam praesidio bis mille militum; eorumdemque militum operâ mox Aristionem tyrannidem Athenis occupasse.*

Quod deinde vulgo hic legitur, *καὶ φυλάσσων* a *τὴν Δῆλον*, id partim cum proxime praecedentibus verbis incommode connectitur interpositâ *καὶ* coniunctione, quae *rectius abesset:* partim inconcinne sonat, si quae continuo sequuntur spectes, *φυλάσσων τὴν Δῆλον, φυλάξας ἀσέληνον νύκτα.* Quare fere non dubito, *καταφυλάσσων* pro *καὶ φυλάσσων* scriptum oportuisse. *Tueri, praesidio tenere urbem* vel *regionem*, percommode quidem simplici verbo *φυλάττειν* dicunt Graeci; sed in eam sen-

a tentiam frequentius compositis verbis *παραφυλάττειν*, *διαφυλάττειν*, utuntur. Iam *καταφυλάττειν* quidem (aut, quod idem sonat, *καταφυλάσσειν*) in eam partem usurpatum nusquam vel legere me memini, vel nunc quaerens reperio: sed tantus est verborum cum *κατὰ* praepositione compositorum numerus, quae eodem fere significatu ac simplicia accipiuntur, ut non videatur dubitandum, perinde & *καταφυλάσσειν*, pro *φυλάσσειν* vel *παραφυλάσσειν*, bene Graece dici potuisse. Porro, tam frequenter permutari voculae *καὶ* & *κατὰ* a librariis solent, (vide Lexicon Polybianum, pag. 317. num. 3.) ut nemini mirum accidere debeat, idem peccatum hic fuisse admissum. Sed ne opus quidem est, ut verbo *καταφυλάσσων*, quod auctori hoc loco restituendum putamus, significatum tribuamus, quo nusquam alibi usurpatum reperitur. Eodem hoc verbo *καταφυλάσσειν* usus est Aristophanes, in Concion. vs. 481 sq. ed. Brunckii, notione *observandi quid fiat, quid geratur.*

φύλαττε σαυτὴν ἀσφαλῶς, (πολλοὶ γὰρ οἱ πανοῦργοι,)
μή που τις, ἐκ τοὔπισθεν ὢν, τὸ σχῆμα καταφυλάξῃ.

Igitur eâdem ratione *καταφυλάσσων τὴν Δῆλον*, significabit, *Delum observans*: id est *in proximo stans cum classe*, & *quid in insula gereretur observans*; quam in partem simplex etiam verbum *φυλάσσων* hoc loco accipiendum esse, a doctissimo Viro DUTHEIL in *Notis msstis* perspecte monitum video: quae interpretatio cum universa reliqua narratione egregie convenit. Ista dein verba, *φυλάξας ἀσέληνον νύκτα*, latine tali quodam modo commode reddentur, *capta occasione noctis illunis*. Epitomator eamdem narrationem in hunc modum contraxit: ὃς (Ἀπελλικῶν) εἰς Δῆλον ἐξορμήσας, πανηγυρικῶς μᾶλλον ἢ στρατιωτικῶς ἀναστρεφόμενος, καὶ ἀφυλάκτως κοιμώμενος, Ὀρoβίου τοῦ Ῥωμαίων στρατηγοῦ ἐπιθεμένου ἐν ἀσελήνῳ νυκτὶ, ἡττήθη· κατακοπέντων Ἀθηναίων ἑξακοσίων τὸν
b ἀριθμὸν, ζωγρηθέντων δὲ περὶ τετρακοσίων. Quod deinde adponitur *Trophaei epigramma*, Analectis suis inseruit Brunck, T. III. p. 284. num. DCXXX.

AD CAP. LIV.

ἐξ ἱματίου τύραννος ἦν. » *Occasione vestis, tyrannidem in» vasit.* Erat enim similitudo magna inter sacerdotum ve-

» stes & principum. Sacerdotis igitur insignia assumere » concessus, in tyrannidis παράσημα illa vertit. Adeo » parva saepe rerum maximarum principia: imo vero interdum etiam ridicula; ut cum Regillianus militari ioco, aut verius grammaticali, imperium Romae promeruit. « Casaubonus. — Dalecampius vertit, *habitu ipso tyrannidem prae se ferens.* Mihi videtur hoc dicere auctor: *ex pallio tyrannus factus est:* id est, *qui paulo ante pallium ut philosophus gestaverat, tyrannidem occupavit.* Caeterum a nullo scriptore, quod sciam, praeter nostrum, servata nobis est illius hominis memoria.

πορφυροῦν μὲν μεσόλευκον χιτῶνα ἐνδεδυκώς. Nihil ex toto hoc capite habet Epitome. In ms. *A.* vero μέσον λευκὸν χιτ. scriptum. Recte autem μεσόλευκον edd. — » Regia haec vestis erat, & primorum quoque sacerdotum. De rege Persarum ex octavo Παιδείας notum. » Lucianus in Pseudomanti, de Alexandro Cocona plano: » προεισπέμπεται δὲ ὁ Ἀλέξανδρος κομῶν ἤδη, καὶ πλοκάμους καθειμένος, μεσόλευκον χιτῶνα πορφυροῦν ἐνδεδυκὼς, » καὶ ἱμάτιον ὑπὲρ αὐτοῦ λευκὸν ἀναβεβλημένος. Sequitur, » χλαμύδα δὲ ἐφεστρίδα περιβεβλημένος, *amictus chlamyde » simili trabeae:* nam ἐφεστρὶς erat equitum. Verum haec » alibi. « Casaubonus. — Vide Xenoph. Cyrop. VIII. 3, 13. & quae ibi viri docti notarunt. Confer Nostrum, V. 196. c. 197. f. & inprimis XII. 537. e. c

ὑποδούμενος λευκὰς Λακωνικάς. Nomen invenere apud Graecos varia ὑποδημάτων genera, a locis ubi primum in usu esse coeperant: ea autem nomina fere in foeminino genere efferri solent, Ἀργεῖαι, Ῥοδιακαὶ, Λακωνικαὶ, &c. Vide Polluc. VII. 88. & Hesych. sub eisdem vocibus. Intelligitur, puto, substantivum κρηπῖδες, quod adiectum p. 198. a. aut ἐμβάδες, βλαῦται, aut aliquod simile. Et Λακωνικῶν quidem, quarum frequens apud Comicum mentio, *rubrum* fuisse *colorem* Pollux ait l. c. Sed & λευκὰς fuisse Λακωνικὰς ex Nostro hic discimus. Quemadmodum vero ad ista adiectiva foeminini generis substantivum κρηπῖδες aut aliquod tale intelligendum dixi, sic in illa dictione IV. 134. b. βαυκιζόμενον τὰ λευκὰ, in qua nonnihil haesitabamus, (in Animadv. Tom. II. pag. 424.) ad τὰ λευκὰ intelligendum fuerit substantivum ὑποδήματα. Conf. Poll. VII. 92.

AD CAP. LV.

c *περὶ ὧν Δημοχάρης ἔλεγεν, ὥσπερ ἐκ θύμβρας οὐδεὶς ἂν δύναιτο κατασκευάσαι λόγχην, οὐδ' ἐκ Σωκράτους στρατιώτην ἄμεμπτον.* Ad vulgatam olim ſcripturam, quam membranae *A.* praeiverant, Δημοχάρης ἢ Κράτης, perſpectiſſime vir ſummus RUHNKENIUS monuerat: »Tollendum ἢ Κράτης, quod eſt librarii, dubitantis »Δημοχάρης an Δημοκράτης eſſet ſcribendum.« — Vide Reiskii Oratorum Graecor. Vol. VIII. pag. 180. In aliam partem erratum eſt in noſtro cod. *Epit.* in quo ſic ſcriptum, περὶ ὧν Δημόχαριν ἔλεγεν. Minime profecto obſcurum *Democharis* nomen, ſaepius laudatum Athenaeo, qui praeſertim declamationibus (*calumnias* non immerito magna quidem ex parte dixeris) quas contra philoſophos ille effuderat, mire delectatus fuiſſe videtur. Idem ipſum dictum, quo hic utitur, ex eodem *Demochare* ſupra iam citaverat Noſter, pag. 187. d. ubi vide quae notavimus. Inprimis vero de illo Oratore eodemque Hiſtoriarum ſcriptore conſule quae ſuo more, id eſt, exquiſita doctrina parique iudicio disputavit, quem modo laudavi, Ruhnkenius ad Rutilium, in Reiskii Or. Graec. Vol. VIII. pag. 179 ſqq. Videtur autem Athenaeus, quae iam Maſurium ſuum contra Socratem, contra Platonem aliosque philoſophos disputantem facit, eorum maiorem partem ex eiusdem DEMOCHARIS ſcripto illo, de quo ſupra l. c. diximus, depromſiſſe. Sane pleraque cum ira quadam & ſtudio, & omnino ira dicta ſunt, ut prodere videantur hominem qui & temporibus propior fuiſſet, & ſingulari quadam occaſione excitatus ad ea ſcribenda acceſſiſſet.

Ὁ γὰρ Πλάτων φησὶ, τρεῖς στρατείας στρατεύσασθαι Σωκράτη, &c. »*Platonis* locus *de tribus Socratis ſtipendiis*, »eſt in Apologia, ubi illius militiae memorantur. Sed in »Charmide & extremo Convivio plura legas de iisdem. »Meminit & in Critone. Disputationem Athenaei contra »Platonem quanti faceremus, dudum indicavimus ad Dio»genem Laërtium.« [Dixerat CASAUBONUS ad Laert. II. 22. difficile eſſe aſſentiri Athenaeo, falſa eſſe contendenti omnia, quae a graviſſimis auctoribus, aetate proximis atque aequalibus, *de Socratis militia* tradita fuiſſent.] »Neque eſt, cur nos iudicii eius poeniteat: praeſertim »cum & Senecam & Plutarchum, viros graviſſimos, vi-

» deamus perpessitii huius senis militares labores comme» morare; hunc in Alcibiadis vita, illum in Epistola CIV. » Credamus & nos tantis auctoribus potius, quam uni » Athenaeo: cuius equidem diligentiam in nonnullis, iu» dicium in multis soleo desiderare. Ac ne sola auctori» tate magnorum Scriptorum tueri sententiam nostram vi» deamur, age auctoris diversum sentientis argumenta » expendamus. « CASAUBONUS.

Pergit idem doctus Animadversor: » *Falsum est*, ait Athe- d » naeus, *expeditioni Amphipolitanae interfuisse Socratem.* Quo » argumento autem probat? Ἡ μὲν γὰρ, inquit, ἐπὶ Ἀμφίπο» λιν στρατεία γέγονεν ἐπὶ Ἀλκαίου, Κλέωνος ἡγουμένου, » ἐξ ἐπιλέκτων ἀνδρῶν, ὥς φησι Θουκυδίδης. τούτων οὖν » τῶν ἐπιλέκτων ἀνάγκη εἶναι καὶ Σωκράτην, ᾧ πλὴν τρί» βωνος καὶ βακτηρίας οὐδὲν ἦν. *Expeditio adversus Amphipo» lin praetore Alcaeo* (anno 3. Olymp. LXXXIX.) *facta est, » Cleone duce, ex delectis & gravis armaturae militibus, ut au» ctor est Thucydides. Horum delectorum militum unum fuisse » oportet etiam Socratem: cui praeter pallium & baculum erat » nihil in bonis.* Non recte vocem ἐπίλεκτοι accipiunt, qui » putant respicere Athenaeum Thucydidis verba, quibus » dicit, *in expeditionem hanc non nisi germanos cives Athe» nienses profectos esse.* Illuc potius auctor respicit, quod ait » idem historicus, [lib. V. cap. 2.] ὁπλίτας *omnes fuisse*, » id est, *gravis armaturae milites*, qui huic militiae nomen » dederunt. Ita igitur disputat Deipnosophista: In Amphi» politana expeditione nemo fuit nisi ὁπλίτης. Socrates » non fuit ὁπλίτης: homo ita egenus ut πανοπλίαν sibi » parare nullo modo potuerit. Quid inde sequatur, ma» nifestum est. Sed quis non videt, plumâ levius esse hoc » argumentum? Esto: sic fuerit Socrates egenus, ut ar» ma ὁπλίτῃ necessaria de suo parare non habuerit. Quid? » amicos nullos habuit? Quo autem illa nobilis & mul» torum scriptis celebrata Atheniensium ὁπλοθήκη, nisi » ut strenuis militibus, sed tenuis census, arma suppedi» tarentur? «

τίς οὖν εἴπεν ἱστοριογράφος ἢ ποιητής; ἢ ποῦ Θουκυδίδης e τὸν Σωκράτην παρενέχρωσε τὸν Πλάτωνος στρατιώτην; » Alterum Athenaei telum est huiusmodi: *Thucydides & » caeteri historici ac poëtae de hoc Socratis stipendio silent omnes: »* ergo falsa & conficta res est. Invalidum prorsus telum, » & vere ἅλιον βέλος. Narrat Olori filius, *Cleonem in ea*

e » *expeditione mille ducentos secum habuisse milites*: quorum » omnium nemo unus, praeter ducem, nominatim indica» tur. In ea turba selectorum virorum latuisse Socratem, » vilem & pauperem hominem, quid mirum? Sed de hoc » argumentationis genere in universum pronunciat Stra» bo, acerrimi vir iudicii, vere & docte, nihil eo esse » vanius, nihil fallacius. « Casaubonus. — Ad verba, τίς οὖν εἶπεν; adparet intelligendum, τὸν Σωκράτη γεγονέναι ἕνα τούτων τῶν ἐπιλέκτων. Verbum παρενέχρωσε Casaubonus, quo pacto acceperit, nobis non aperuit. Dalecampius, *depinxit*, reddidit. Mihi interpretatio ab illo verbi χρώζω usu ducenda visa erat, quo idem valet ac πελάζω, ἅπτομαι, ψαύω, ψηλαφῶ, *adpropinquo, tango, attingo*: de quo usu vide H. Steph. in Thes. IV. 638. f. g. & Valcken. ad Euripidis Phoen. vs. 1619. Potuit autem pro simplici χρώζω etiam compositum ἐγχρώζω eo commodius poni, quod ista verbi χρώζω notio a vulgata dictione ἐν χρῷ, id est, *in cute, ad cutem*, vel *prope*, (de qua Suidam vide, & H. Steph. IV. 637.) derivata est, quemadmodum diserte Eustathius monuit, ad Iliad. δ'. p. 356, 4. Et pro ἐν χρῷ etiam unâ voce ἐγχρῷ apud Hesychium scribitur. Inde παρεγχρώζω perspicue id significare mihi visum erat, quod perapte huc convenit, *obiter tango*, quod ipsum in versione nostra posui.

Πότε δὲ καὶ εἰς Ποτίδαιαν ἐστρατεύσατο, ὡς ἐν τῷ Χαρμίδῃ εἴρηκεν ὁ Πλάτων, φάσκων αὐτὸν καὶ τῶν ἀριστείων τότε Ἀλκιβιάδῃ παραχωρῆσαι; &c. Platonis *Charmidem* vide, ipso dialogi initio, p. 106. T. V. edit. Bip. tum eiusdem *Convivium*, T. X. p. 267 sq. — » Sequitur de expedi» tione ad Potidaeam: cui interfuisse Socratem, & prae» mium fortitudinis inde retulisse scribit *Plato*. Revincit » Athenaeus, duobus itidem argumentis. Prius est, *aucto» rum silentium*; qua de re modo diximus: alterum, quod » *ad Potidaeam pugna nulla fuit pugnata*. [καθόλου μάχης
f » μηδεμιᾶς συμπεσούσης, ὡς ἱστόρηκε Θουκυδίδης.] » Haec urbs tres continuos annos ab Atheniensibus op» pugnata, aegre tandem fecit deditionem. Toto eo tem» pore nullum memorabile proelium fuisse commissum af» firmat auctor; neque nos negamus. Sed, decretoriam » quidem & ὁλοσχερῆ pugnam editam esse, ne Plato qui» dem dicit. Saepius vero factum ut cum hostibus manum » consererent Athenienses, quis sanus dubitabit? Plutar-

» chus hac de re: [in Alcibiad. pag. 194. e.] ἰσχυρᾶς δὲ f » γενομένης μάχης, ἠρίστευσαν ἀμφότεροι: [*ambo*,] *So-* » *crates & Alcibiades*.« Casaubonus. — Pro συμπεσούσης in *ms. Ep.* ἐμπεσούσης scribitur; quod specie non caret. Est sane magis usitatum hoc verbum ea notione, *incidere*, *accidere*: at συμπίπτειν pariter eodem modo haud semel Polybius usurpavit; v. c. τούτου δὲ συμπεσόντος, *quo facto*. Vide Lexicon Polyb. pag. 580. num. 2.

ὁ Πλάτων ἐπάγει καὶ τὴν ἐπὶ Δηλίῳ γενομένην, μᾶλλον δὲ πεπλασμένην, ἀνδραγαθίαν. &c. » *Tertia* sequitur *Socra-* » *tis militia*; de qua extat luculentum M. Tullii testi- » monium, libro I. de Divinatione: [cap. 54.] *Socra-* » *tes, cum apud Delium male pugnatum esset, Lachete prae-* » *tore, fugeretque cum ipso Lachete: ut ventum est in trivium;* » *eâdem quâ caeteri fugere noluit. Quibus quaerentibus, cur* » *non eâdem viâ pergeret, deterreri se a Deo dixit. Tum qui-* » *dem ii qui aliâ viâ fugerant, in hostium equitatum inciderunt.* » Quae adversus hanc militiam Socratis proferuntur, om- » nia sunt ἀνερμάτιστα, & tantum coniecturae, praeterea » nihil. Omissa igitur eorum confutatione, mendam indi- » cemus quae latet in istis, εἰ γὰρ καὶ τὸ Δήλιον εἴρηκε » Σωκράτης, ὡς ἱστορεῖ Ἡρόδικος ὁ Κρατήτιος ἐν τοῖς Πρὸς » τὸν Φιλοσωκράτην, ἅμα τοῖς πολλοῖς ἀσχημόνως ἂν » ἔφευγε. Nullam sententiam probam ex hac scriptura eli- » cias. Scribe, ᾕρηκε. *Demus*, inquit, *verum esse quod Hero-* » *dicus Cratetius tradit, Socratem inter primos Delium occupas-* » *se; statim tamen cum caeterâ turbâ illum fugisse turpiter faten-* » *dum erit.* Thucydidem lege in octavo belli Peloponnesiaci » anno. [lib. IV. cap. 96.] Eius sunt subiecta verba, Πα- » γώνδου δύο τέλη &c. Mox autem cum ait, μόνος Σωκρά- a » της βρενθυόμενος, καὶ τὼ ὀφθαλμὼ παραβάλλων, ad no- » tissimum Aristophanis versum alludit, [Nub. 362.] ὅτε » βρενθύῃ τ' ἐν ταῖσιν ὁδοῖς καὶ τὼ 'φθαλμὼ παραβάλλῃ.« Casaubonus. — Pro corrupto εἴρηκε, quod erat editum, ᾕρηκε dedit ms. *A.* propius ad verum accedens. Porro Κρατήττιος, quod hic vulgo legebatur, mendosum haud dubie erat: omninoque aut Κρατήτιος oportuit, ut pag. 219. c. & VII. 340. e. & XIII. 586. a. aut Κρατήτειος, ut VI. 234. d. & apud Suidam, sub hac ipsa voce. (cf. Scholiast. Villoisoni ad Iliad. γ'. 155. De ipso *Herodico*, consule Ionsium, de Script. Hist. Phil. II. 13. 6. &, qui hunc laudavit, F. A. Wolfium in Prolegom. ad Homer.

pag. 277.) Deinde Παγώνδου recte ex Thucydide editum: corrupte in membranis scribitur ἔφευγεν· ἄγων δ' οὐ δύο. In Epitome desunt ista. Denique οἱ δ' εἰς Πάρνηθα necessario corrigi debuit, pro οἱ δὲ Παρν. quod ferri non poterat. πρὸς Παρν. scribitur apud Thucydidem l. c. sed εἰς Παρν. apud Athenaeum agnoscit Epitoma. Quod deinde ait, οὐκ ἄλλος οὐδεὶς ποιητής: in eis verbis deesse nonnihil, vix dubitari potest. Quod intercidisset, id ex pag. 215. e. supplendum suspicatus eram. *Poëtas* autem, quos dicit, *Comicos* intelligit. vide p. 219. a. b.

Πῶς δὲ καὶ τῶν ἀριστείων Ἀλκιβιάδῃ παραχωρεῖ, τῷ b μηδ' ὅλως κεκοινωνηκότι ταύτης τῆς στρατείας; » *Alcibia-* » *dem proelio ad Delium interfuisse*, negat districtim Athe- » naeus. Aiunt Plato, [in Conviv. pag. 268.] Plutar- » chus, [in Alcib. pag. 195. a.] alii, quibus fidem habeo » potius.« Casaubonus. — Verbum παραχωρεῖ, in praesente tempore, commode dedit codex noster uterque: a qua scriptura praeter necessitatem discessere editores.

Ἐν δὲ τῷ Κρίτωνι &c. » Deinceps exerto brachio grave » iaculum in Platonem torquet philologus Naucratita: » quod cuiusmodi sit videamus. Ἐν δὲ τῷ Κρίτωνι, ait, ὁ » τῇ Μνημοσύνῃ φίλος Πλάτων, οὐδὲ ποιήσασθαί ποτε ἀπο- » δημίαν τὸν Σωκράτη, ἔξω τῆς εἰς Ἰσθμὸν πορείας, εἴρηκε. » Platoni obiicit, quod vetus dictum sustulerit, *mendacem* » *memorem esse oportet*. Ideo per iocum appellat illum, τῇ » Μνημοσύνῃ φίλον, *divae Monetae charum:* vult dicere, *ob-* » *liviosum:* ita enim accipienda & scribenda vox Μνημο- » σύνῃ.« [Scilicet *maiusculâ literâ initiali*, ut proprium nomen, scriptam eam vocem recte voluit Casaub. Videtur autem auctor ille, e quo haec mutuatus est Athenaeus, (quem, ut supra professus sum, *Democharem* fuisse suspicor,) ista dum scriberet, ὁ τῇ Μνημοσύνῃ φίλος, Pindari illa verba in animo habuisse, quae pag. 191. f. laudata sunt, φίλος δὲ Μοίσαις, Εὐθυμίᾳ τε μέλων.] » *Obli-* » *tum autem sui Platonem*, ait, *cum negaret in Critone*, [p. 120. » T. I. edit. Bip. Cap. 14. edit. Forster.] *Socratem ex urbe* » *unquam pedem extulisse, nisi semel quando ad spectaculum* » *Isthmiorum est profectus.* Non meminerat videlicet Plato, » cum illa scriberet, eorum quae dixerat alibi de expedi- » tionibus ad Potidaeam & Amphipolim, urbes Thraciae » vicinas aut Thracias. Audiamus Platonem. Verba sunt » illius in Critone: Οὐ γὰρ ἄν ποτε τῶν ἄλλων Ἀθηναίων

» ἁπάντων διαφερόντως ἐν τῇ πόλει ἐπεδήμεις, εἰ μή σοι b
» διαφερόντως ἤρεσκε· καὶ οὔτ' ἐπὶ θεωρίαν πώποτε ἐκ τῆς
» πόλεως ἐξῆλθες, ὅτι μὴ ἅπαξ εἰς Ἰσθμὸν· οὔτ' ἄλλοσε
» οὐδαμόσε, εἰ μή ποι στρατευόμενος. [στρατευσόμενος.]
» *Neque enim ita plurimum unus tu ex omnibus Atheniensibus*
» *in urbe maneres*, [immo, *mansisses*,] *nisi illa plurimum*
» *tibi placeret:* [*placuisset :*] *qui nunquam vel ad spectaculum*
» *ullum extra urbem profectus sis, nisi semel ad Isthmum, aut*
» *usquam alio, nisi cum militiae caussa aliquo ivisti.* Ita scribi-
» tur hic locus hodie in publicis exemplaribus: quem si et-
» iam in suis codicibus ita scriptum invenit Athenaeus, ne-
» mo illum pro sano sanus habeat. Nam Plato quidem cave-
» re melius non potuit, ne contraria scripsisse cuipiam iure
» videretur. Sed omnino alterum duorum necesse: ut
» vel postrema Platonis verba in suo exemplari non le-
» gerit Athenaeus; vel in suis Excerptis illa non adnota-
» rit, cum superiorem locum excerperet. Saepe scripto-
» rem hunc peccare graviter, dum suorum Excerptorum
» fidem sequitur, neque ad fontes ipsos adit, multis lo-
» cis probatum nobis satis superque. « Casaubonus. — Si, quod nos suspicabamur, ex Demochare transduxit istam disputationem Athenaeus; statuendum fuerit, aut olim in nonnullis Platonis codicibus defuisse verba illa, εἰ μή ποι στρατευσόμενος, aut callide & invidiose dissimulata esse ab oratore, philosophorum inimico.

οὐκ ἔστιν δ' ἔτυμος ὁ λόγος οὗτος. Verba ex *Stesichori* carmine mutuo sumta; ut discimus ex Platonis Phaedro, pag. 313. Tom. X. ed. Bipont.

ὁ γὰρ Ἀντισθένης καὶ προσεπάγει τῇ ψευδογραφίᾳ, λέγων οὕτως· Ἡμεῖς δὲ ἀκούομεν κἀν τῇ πρὸς Βοιωτοὺς c
μάχῃ τὰ ἀριστεῖά σε λαβεῖν. Vocem μάχῃ, quae deerat editis, commode dedit ms. *A.* » Iam in *Antisthenem*
» styli mucronem convertit auctor: in quo illud repre-
» henditur, quod scripserit, *Socratem etiam in pugna con-*
» *tra Boeotos virtutis praemio cessisse Alcibiadi.* Pugna *ad-*
» *versus Boeotos* ea est, quam *ad Delium* commissam dicebat
» Plato. Delium enim Boeotiae oppidulum fuit. *Ex illo*
» *autem praelio palmam retulisse aut meritum esse Socratem*,
» nemo veterum, opinor, praeter *Antisthenem* scriptum re-
» liquit. Ego vero cum Athenaeo hic sentio: & Anti-
» sthenem censeo scripsisse per incogitantiam πρὸς Βοιωτούς, pro eo quod debuerat dicere, πρὸς Ποτιδαιά-

c ν τ α ς. Bis enim praemio donatum Alcibiadem fuisse con- » cessu Socratis, non fit mihi verisimile. « CASAUBONUS. — In Epit. desunt ista de Antisthene omnia: quae vero deinde sequentibus capitibus de Xenophontis & Platonis erroribus chronologicis disputantur, valde contracta sunt.

προτερεῖ δὲ κατὰ πάντας τοὺς ἱστορικοὺς τῆς ἐπὶ Δήλιον στρατείας ἡ περὶ Ποτίδαιαν, ἧς Φορμίων ἐστρατήγει. » Non adscribit numerum annorum; nisi desint haec, » ἔτη η'. Sic enim res habet. Phormionis in Thraciam » expeditio & Potidaeam obsessam, Pythodoro praetore » accidit, anno I. Olympiadis LXXXVII. Cum ad Delium » pugnatum est, Isarchus erat archon, Olympiadis LXXXIX. » anno item primo. Medium tempus, anni octo. « CASAUBONUS. — In Graecis istis verbis, in quibus quidem nihil dissentiunt mssti ab editis, vide ne sedes inter se permutaverint duae voculae ἐπὶ & περὶ, scriptumque oportuerit περὶ Δήλιον, & ἐπὶ Ποτίδαιαν. Sane, *ad Delium* pugnatum est, non *adversus Delium*: at *contra Potidaeam* (ἐπὶ Ποτίδαιαν) suscepta expeditio. Ferri potuisset ἐπὶ Δηλίῳ, (ut pag. 215. f.) quod idem valet ac περὶ Δήλιον.

AD CAP. LVI.

Πάντ' οὖν ψεύδονται οἱ φιλόσοφοι, *&c.* » Superiorem ad- » versus Platonem velitationem excipit digressio, qua » probare nititur Athenaeus, *philosophos*, qui fere viros » eruditos & φιλολόγους habent despectui, *in ratione tem-* » *porum multa solitos peccare & turpiter hallucinari.* Quod ut » probet, dicta quaedam duorum nobilissimorum Philoso- » phorum, *Xenophontis* & *Platonis*, examinare instituit. » Ex his duobus, qui sine ulla controversia universi gre- » gis οἱ κορυφαιότατοι fuere, de caeteris vult fieri conie- » cturam. Nam scopum suum his generalissimis verbis au- » ctor indicat: Πάντ' οὖν, inquit, ψεύδονται οἱ φιλόσοφοι, καὶ » πολλὰ παρὰ τοὺς χρόνους γράφοντες οὐκ αἰσθάνονται. No- » bilis sane disceptatio haec est: in qua maximi momenti » res agitur, temporum recta observatio. Sapientissime » enim Tatiano dictum, Παρ' οἷς ἀσυνάρτητός ἐστιν ἡ τῶν » χρόνων ἀναγραφὴ, παρὰ τούτοις οὐδὲ τὰ τῆς ἱστορίας » ἀληθεύειν δύναται. Quid autem viro sapienti turpius ob- » iicias, quam mendacium & falsiloquium? Ac scopus » quidem disputationis huius is est, quem dixi. Caeterum

» de allatis adversus Xenophontem & Platonem ab Athe- c » naeo argumentis quid sentiendum sit, indicavimus suis » locis. « [scilicet in Animadversionibus, quas mox deinceps subiiciemus.] » Quoniam vero sine inspectione fastorum caeca est omnis quae de temporibus instituitur disputatio; priusquam illustrare & emendare aggredimur quae » in hac parte obscura habentur & corrupta, brevem atque huic tantum dissertationi accommodatam *earum » Olympiadum descriptionem* subiecimus, *quibus de hic agitur.* « CASAUBONUS.

Nos SCHEMA CHRONOLOGICUM, quale *Casaubonus* exhibuit, subiecimus: in quo si qua adnotanda nobis visa sunt, ea uncinis pro more nostro inclusa, interspersimus.

OLYMPIAS LXXXVII.

1. Πυθόδωρος.

Phormio in Thraciam ducit exercitum militum ἐπιλέκτων, & Potidaeam pergit obsidere. [Thucyd. I. 64. Athen. V. 216. c.] *Socrates, inter ἐπιλέκτους merens, Alcibiadi praemium virtutis parit.* [Plato, apud Athen. V. 215. e. & 216. c. Non sunt hi vero ἐπίλεκτοι illi, quos dicit Athenaeus pag. 215. d. sed sicut illos Thucydides ὁπλίτας adpellat, sic & hos qui Phormione duce expeditionem adv. Potidaeam susceperunt.]

2. Εὐθύδημος. [Athen. V. 217. b.]

Hipponicus, Calliae pater, dux exercitus contra Tanagraeos. [Athen. V. 218. b.] *Bellum Peloponnesiacum incipit.*

3. Ἀπολλόδωρος.

Plato nascitur, inquit Athenaeus: [V. 217. b.] *alii volunt, anno sequente.*

4. Ἐπαμινώνδας. [Sic Diodor. Sicul. XII. 46. Ἐπαμείνων, vel Ἐπαμύνων Athen. V. 217. e. Anno tertio belli Peloponnesiaci. Athen. ib.]

Pericles moritur. [Thuc. II. 65. Athen. V. 217. e.] *Alexander rex Maced. obit: Perdiccas ei succedit, & regnat annos XXIII.* [Athen. ib. ex emend. Cas.]

c

OLYMPIAS LXXXVIII.

1. Διότιμος.
2. Εὐκλείδης.
3. Εὐθύδημος.
4. Στρατοκλῆς.

OLYMPIAS LXXXIX.

1. Ἴσαρχος.

Amipsias Comicus docet Connum. [Athen. V. 218. c.] *Pugnant Athenienses ad Delium, duce Hippocrate. Socrates Alcibiadem periculo eripit. Induciae annuae Peloponnesiacum bellum interrumpunt.* [Athen. V. 218. d.]

2. Ἀμυνίας. [Ἀμεινίας apud Athen. V. 218. d. Sic & Wesseling. apud Diodor. XII. 72.]
3. Ἀλκαῖος.

Cleone duce mittitur exercitus contra Amphipolin: in eo militat Socrates. [Athen. V. 215. d. 218. d. e.] *Eupolis docet fabulam* Κόλακας, *mortuo iam Hipponico.* [Athen. V. 218. b.] *Protagoras fuit tum Athenis, cum paullo ante eo venisset secundum.* [Athen. ibid.]

4. Ἀριστίων, [*Athen.*] ἢ Ἀρίστων. [Diodor. Sicul. XII. 75.] *Autolycus athleta vincit Pancratio: Callias eius* νικητήρια *celebrat: Xenophontis Convivium: Eupolis docet Autolycum.* [Athen. V. 216. d.] *Pherecrates docet* Ἀγρίους [Athen. V. 218. d.]

OLYMPIAS XC.

1. Ἀριστόφιλος [Diodor. Sicul.] ἢ Ἀστύφιλος. [Athen. V. 218. d. e.]

Protagoras, Platonis dialogus, hoc anno habitus fingitur. [Athen. V. 218. c. d.]

c

2. Ἀρχίας.

3. Ἀντιφῶν.

4. Εὔφημος.

Agatho tragicus coronatur contra antagonistas: eiusque τὰ ἐπινίκια ἑστιᾶται apud Platonem in Convivio. [Athen. V. 216. f. Diod. Sic. XII. 81.]

OLYMPIAS XCI.

1. Ἀριστόμνηστος.

2. Χαβρίας.

3. Πείσανδρος.

4. Κλεόκριτος.

OLYMPIAS XCII.

1. Καλλίας. [Conf. Olymp. XCIII. 3. & Notata ad Athen. V. 218. a.]

2. Θεόπομπος.

3. Γλαύκιππος.

4. Διοκλῆς.

OLYMPIAS XCIII.

1. Εὐκτήμων.

2. Ἀντιγένης.

3. Καλλίας.

Navali pugnâ ad Arginusas vincunt Athenienses Lacedaemonios. [Athen. V. 218. a.] *Archelaus regnare incipit in Macedonia.* [Athen. V. 217. f. ex emend. Casaub.]

4. Ἀλεξίας.

c

OLYMPIAS XCIV.

1. Ἀναρχία *post Pythodorum vitio creatum. Triginta tyranni.*
2. Εὐκλείδης.
3. Μικίων.
4. Ξεναίνετος, ἢ Ἐξαίνετος.
   Xenophon ἤκμαζεν, *ait Diogenes Laërtius.* [Laërt. II. 55.]

OLYMPIAS XCV.

1. Λάχης. [vide ad annum seq.]
2. Ἀριστοκράτης.
   Archelaus rex Macedoniae occiditur. [Diodorus Siculus XIV. 37. refert ad Olymp. XCV. 1.]
3. Ἰθυκλῆς.
4. Λυσιάδης.

---

d καθάπερ οὐδ' ὁ καλὸς Ξενοφῶν· ὃς ἐν τῷ Συμπ. &c. » *Quo* » *chronica peccata obiicit* Athenaeus XENOPHONTI. Ea cuius» modi sint videamus. Prius continetur verbis hisce: ὃς » ἐν τῷ Συμποσίῳ ὑποτίθεται Καλλίαν τὸν Ἱππονίκου, Αὐ» τολύκου τοῦ Λύκωνος ἐρῶντα· καὶ νενικηκότος αὐτοῦ παγ» κράτιον, ἑστίασιν ποιούμενον, καὶ σὺν τοῖς ἄλλοις δαιτυ» μόσι παρόντα· τὸν ἴσως μηδὲ γεννηθέντα, ἢ περὶ τὴν » παιδικὴν ἡλικίαν ὑπάρχοντα. Summa reprehensionis est: » *absurde Xenophontem fecisse, cum ei convivio, quod propter* » *Autolyci athletae victoriam a Callia celebratum est, quem*» *dam interfuisse dixerit, qui per aetatem non poterat, quippe* » *aut recens adhuc natus, aut omnino ne natus quidem.* Post» ea temporum ratio explicabitur, in quibus dicitur erra» tum: sed quaerendum prius est nobis, quisnam ille fue» rit ἀπροσδιόνυσος conviva. *Autolycum* putavit intelligi » Dalecampius, non scio quid secutus: nam Athenaeus, » ut edita lectio sonat, *Calliam* ait fuisse. Considera eius » verba attente: non aliud reperies quo referas τὸ παρ-

» όντα, quam illa praecedentia ὑποτίθεται Καλλίαν. d
» Prorsus ita tantum accipi possunt quae adscripsimus ver-
» ba. Sed, falsam esse lectionem editam, invicto argu-
» mento probamus nos: quia nempe falsissima [& eis
» ipsis, quae ab Athenaeo posita sunt, repugnans] haec
» sententia est. Absurdum enim dictu, *Calliam* aut pueru-
» lum fuisse *Aristone praetore*, (eo anno agitatum convi-
» vium illud Xenophonteum) aut omnino ne natum qui-
» dem. Auctor est Athenaeus ipse aliquanto post, [pag.
» 218. b.] *Alcaeo archonte*, sive priore anno quam *Ariston*
» esset archon, [conf. pag. 218. d. e.] *Calliam Hipponici*
» *patris sui (aliquanto ante mortui) crevisse haereditatem.* Cum
» hoc clare mox doceat auctor, putabimus illum tam in-
» sanum, ut de eodem *Callia* illa scriberet, τὸν ἴσως μηδὲ
» γεννηθέντα? Porro, de *Autolyco* interpretari, quod do-
» ctis visum, non placet nobis. Magna enim & violenta
» mutatione opus fuerit, ut ei sententiae accommodetur
» scriptura omnium librorum. Praeterea falsum est, Au-
» tolycum necdum fuisse natum archonte Aristone. Hic
» est *Autolycus*, quem refert Plutarchus [in Lysandro,
» pag. 441. e.] occupata a Lysandro urbe humi prostra-
» visse Callibium, harmostam Lacedaemonium, baculum
» intentantem: quod egregium facinus magno illi postmo-
» dum stetit, occiso propterea ab immanibus tyrannis.
» Quis vero credat, robur hoc animi & παράστημα τῆς
» ψυχῆς in eum cadere, qui vix excesserit ex ephebis?
» Atqui ab *Aristone* praetore ad annum confusionis, quo
» venerunt Athenae in Lysandri potestatem, anni interce-
» dunt vix sedecim aut septemdecim. Exposuimus caus-
» sas, cur neque in vulgata lectione, neque in priorum
» censorum interpretatione acquiescere possimus. Viderint
» eruditi, an iudicio nostro sint acquieturi: Lego, καὶ
» σὺν τοῖς ἄλλοις δαιτυμόσι παρόντα ἑαυτὸν, ἴσως μηδὲ
» γεννηθέντα. *Xenophon*, inquit, *in Convivio facit Calliam*
» *Hipponici F. Autolycum Lyconis F. amare; cui post partam*
» *pancratio victoriam praebet epulas: atque ei convivio ait Xe-*
» *nophon se quoque inter caeteros convivas interfuisse; qui*
» *fortasse ne natus quidem tum fuit.* Diserte scribit *Xenophon*
» initio Convivii, *se iis epulis praesentem adfuisse quas descri-*
» *bit.* οἷς δὲ, ait, παραγενόμενος ταῦτα γιγνώσκω, δηλῶσαι
» βούλομαι. Quod autem *de natalibus Xenophontis dubitanter*
» loquatur [Athenaeus,] nemini videri mirum debet

d »Nam & Diogenes Laërtius, qui ex professo quaesivit, »& alii veteres, annum quo natus ille disertissimus scri»ptor ignorarunt. Quare eo praetermisso, vigentis ma»xime aetatis & mortis tempora tantum indicat nobis »Diogenes. ἤκμαζεν, ait, κατὰ τὸ τέταρτον ἔτος τῆς τε»τάρτης (Suidas legit ὀγδόης) ἐνενηκοστῆς Ὀλυμπιάδος. »[Laërt. II. 55. Suidas, in Ξενοφῶν Γρύλλου.] Si ponimus »humani corporis florem & ἀκμὴν, ut censeo, circa an»num trigesimum; colliges hinc, tempore acti convivii »quod ei descriptum est, natum fuisse Xenophontem *an»nos decem*; quae est illa quam παιδικὴν ἡλικίαν Athe»naeus appellat. Vita functum scribit Diogenes [II. 56.] »anno primo Olymp. CV. hoc est, septuagenario maio»rem, si verum est superius ratiocinium. Putem ego »satis certum: aut, si quid mutandum, contrahendum »potius hoc curriculum, quam ulterius extendendum: »quod quidem emendationem nostram & interpretatio»nem firmat non mediocriter.« CASAUBONUS. — Equidem, quod ad caput caussae ad ipsamque sententiam spectat, adsentiens doctissimo viro, probansque emendationem ab eo prolatam, paululum ab eodem discedendum in verborum constitutione putavi. Scilicet, utique inserendum pronomen ἑαυτὸν sive (quod idem valet) αὑτὸν iudicavi, sed non idcirco delendum τὸν *articulum*; quem in ista orationis connexione, pro illaque sententia, indoles Graeci sermonis desiderare mihi videbatur. Tum vero (quod per se quidem leviusculum est) magis placuit αὑτὸν, quam ἑαυτὸν; cum ob usum optimorum quorumque auctorum, de quo iam saepius dictum, quem & alibi sequi solitum Athenaeum vidimus; tum quod ea ratione facilius adparebat, quam pronus fuerit librariorum lapsus, e tribus vocibus παρόντα αὑτὸν τὸν mediam omittentium. VILLEBRUNIUS, memor usus illius Atticorum praesertim scriptorum, αὑτοῦ, αὑτῷ, αὑτὸν, pro ἑαυτοῦ, ἑαυτῷ, ἑαυτὸν usurpantium, pariter αὑτὸν hoc loco legendum censuerat: sed de tenendo articulo τὸν non cogitans, ipsam voculam τὸν ex αὑτὸν decurtatam a librariis statuit. Membranae nostrae *A.* hoc loco in eodem cum editis errore versantur: in Epitoma omissa est tota haec Athenaei observatio. Caeterum, quod ad *Xenophontis Convivium* spectat, confer quae in eodem libello e iam supra (p. 187 sq.) ab auctore nostro reprehensa sunt.

ἔστι δὲ οὗτος ὁ καιρὸς καθ' ὃν Ἀριστίων ἄρχων ἦν. » His d
» verbis declaratur illud tempus, quo *νικητήριον* Autolyci » convivium celebravit Callias. *Erat*, inquit, *archon Aristion*, » sive (ut scribit Diodorus Siculus lib. XII.) Ἀρίστων: » quod etiam clare mox probatur. « CASAUBONUS. — Constanter Ἀριστίων scribitur apud Athenaeum, cum hoc loco & mox lit. *f.* tum rursus p. 218. d. & e. quam scripturam (ut ad Diodorum Sicul. XII. 75. adnotavit Wesseling.) veriorem, quam quae apud Diodorum vulgo obtinet, iudicavit MEURSIUS de Archont. lib. III. 7.

Πάλιν ὁ Ξενοφῶν ποιεῖ τὸν Σωκράτην λέγοντα &c. » Transit e
» iam ad posterius *χρονικὸν ἁμάρτημα* Xenophonteum. » Summa criminationis est: *Xenophon in Symposio dictum ob-* » *scoenum quoddam Pausaniae commemorat, quasi pronuntia-* » *tum esset ab illo in eo convivio quod Platoni est descriptum.* » *Quod neque verum est; nihil enim tale extat in Platonis Li-* » *bro: neque esse potest; nam Xenophonteum convivium qua-* » *tuor ipsis annis antecedit Platonicum. Bis igitur peccat* » *Xenophon.* Enimvero geminum hoc peccatum unica re- » sponsione facile diluas. Nego enim tibi, Athenaee, quod » ponis tu pro vero ac confesso: *Xenophontem respexisse* » *Platonis Convivium.* Nimis enim friget ratio illa, qua mox » suspicionem tuam tueris: sed de ea paullo post. « CASAUBONUS.

Καί τοι Παυσανίας γε &c. Leguntur illa verba in *Xenophontis Conviv.* p. m. 709. (edit. Basil. 1569.) Ibi quod omissa est vocula *ἄν*, quae post *μάλιστα* in Athenaei libris repetitur, id arbitratu Editorum fieri potuit, quos pleonastica eiusdem particulae repetitio, quamquam minime aliena ab Attici scriptoris stylo, offendisse videtur. *Ibid. θαυμαστὰ λέγων, εἴ γε οἱ ψόγου τε ἀφρ.* » Haec » quoque Xenophontis verba sunt; non Athenaei, ut pos- » sint videri. Ac recte quidem Attica illa Musa Pausa- » niae iudicium & sententiam confutat. Athenaeus vero » lib. XIII. veteres aliquot huius generis infames militias » refert. « CASAUBONUS. — De re confer lib. XIII. pag. 602. In verbis, commodius hic apud Nostrum scribitur *ψόγου τε ἀφροντιστεῖν*, quam vulgo apud Xenophontem *ψόγου τε καὶ ἀφροντ.* Mendose tamen in membr. *A.* scribitur *εἰ γε οἱ ψόγου γε ἀφρ.* ubi quidem facile adparet, pro *γε* posteriori, *τε* debuisse librarium.

Παυσανίου γὰρ οὐκ οἶδα σύγγραμμα· οὐδ' εἰσῆκται παρ' f

f ἄλλῳ λαλῶν οὗτος περὶ χρήσεως ἐραστῶν &c. »It obviam »obiectioni, & responsionem modo allatam a nobis di»luit. *Non potest*, ait, *negari*, *Xenophontem illa tamquam »ex Platone citare. Unde enim habeat? cum neque Pausanias »scriptum ediderit ullum*, *neque alius quisquam Socraticorum*, »*qui dialogos scripserunt*, *tales ei sermones attribuat.* En ar»gumentum Achilleum! Quasi vero non potuerit bellum »illud apophthegma Pausaniae, etiam nec scriptum me»moriâ hominum contineri, ac per ora virûm volitare. »Sic multa ex Platone affert Aristoteles, quae frustra »quaeras in libris Platonicis: ut illud eximium, Nico»mach. lib. I. cap. 4. de duplici via docendi; nam quae»cunque ex Platonis scriptis ad illum locum docti pro»ferunt, diversa sunt & ἀπροσδιόνυσα. Sed Athenaeum »in hanc sententiam impulerunt haec maxime Xenophon»tis verba de Pausania, ἀπολογούμενος ὑπὲρ τῶν ἀκρασίᾳ »συγκαλινδουμένων: quae verba cum aliis nonnullis, quae »in illius scriptis habentur, iam olim doctis hominibus per»suaserunt, Platonem & Xenophontem, ὥσπερ διαφιλο»νεικοῦντας, similis argumenti libros edidisse, in queis »simultatum inter ipsos latentium vestigia essent non ob»scure impressa. [Vid. XI. 504 sq. & A. Gellium XIV. 3.] »Sed enim coniecturam hanc curiosorum hominum tam fa»cile est nobis contemnere, quam fuit ipsis proclive in li»teras eas referre.« CASAUBONUS. — Verba ista οὐδ' εἰσῆκται παρ' ἄλλῳ λαλῶν οὗτος &c. sic convertit Villebrune, *personne ne l'a fait parler ainsi sur le commerce de gens livrés à cette passion*: quasi οὕτως legisset, *pro* οὗτος. Qua novatione nil erat opus. Hoc dicit auctor: *a nemine alio hic* (sc. Pausanias) *introductus est loquens de illo argumento.* Ista, περὶ χρήσεως ἐραστῶν καὶ παιδικῶν, Dalecampius vertit, *de amatorum & amasiorum utilitate*: quae rectius, ut mihi quidem videtur, idem Villebrunius accepit de *ratione qua* χρῶνται ἀλλήλοις, de *mutuo commercio* vel *consuetudine.*

Πλὴν εἴτε κατέψευσται τοῦτο Ξενοφῶν, εἴτ' ἄλλως γεγραμμένῳ τῷ Πλάτωνος ἐνέτυχε Συμποσίῳ, παρείσθω. »Contendit his verbis, duorum alterum esse verum: *aut »falso id commentum esse Xenophontem*, *aut incidisse in li»brum Platonis aliter scriptum* atque hodie praeferunt pu»blica exemplaria: *utrum horum potius sit credendum*, *de eo*, »inquit, *liberum esto cuiusque iudicium.* Sic accipi debuerunt »illa, εἴτ' ἄλλως γεγρ. τῷ Πλ. ἐνέτυχε Συμπ. παρείσθω.

» quae aliter non est interpretari. Neque vero dubitare de- f
» bemus, Platonem post primam librorum suorum editio-
» nem multa in melius mutasse, vel per se, vel amico-
» rum monitu, vel denique ab osoribus suis reprehensum.
» Itaque οὐκ ἀπὸ σκοποῦ suspicetur aliquis cum Athenaeo,
» infandum illud Pausaniae dictum, post editum Xeno-
» phontis Symposium, a Platone fuisse inductum deletum-
» que. Sic soliti poëtae comici tragicique publicatas iam
» fabulas suas, quae minus placuerant, emendare, ut do-
» cuimus libro III. cap. XXVI. [Vide ad III. 110. b. T.
» II. Animadv. pag. 261 sqq.] Sed quid exemplum ab
» aliis petimus? cum de Platonis diligentia in scriptis suis
» emendandis testimonium veterum Criticorum extet? qui
» divinum virum suorum correctioni esse immortuum me-
» moriae prodiderunt, multaque post ipsius obitum reper-
» ta esse mutata & emendata; cuius rei & Quintilianus
» meminit extremo libro octavo.« CASAUBONUS. — De Platone, usque ad extremum vitae spiritum scripta a se edita corrigente & refingente, videndus in primis Dionysius Halicarn. libro DE Compos. Verbor. cap. 25. Vol. V. ed. Reisk. pag. 208 sq. cuius verba etiam ad Quintilian. VIII. 3, 46. citavit Io. Matth. Gesner.

Ἀριστίων, ἐφ' οὗ τὸ συμπόσιον ὑπόκειται συνηγμένον. Cum ἀνηγμένον esset editum, monuit CASAUBONUS:
» Scribe, ut constet Hellenismus, συνηγμένον: nisi quis
» mihi probet, ἀνάγειν συμπόσιον Graecum esse ut συνά-
» γειν, de quo verbo auctor admonet libro octavo sub
» finem; [VIII. 365. c.] idemque alibi saepe illo utitur.«
— Ipsum συνηγμένον nobis dedere membr. *A.* De cuius verbi usu vide notata ad IV. 142. c. Idem verbum hoc loco codex Paris. *B.* agnoscit. Quae deinde, sub finem
huius disputationis, post μετὰ δὲ τέτταρα ἔτη ἐπεχειρη- a
θέντα, leguntur decem verba, παρ' Ἀγάθωνι - - - οὐ δεόντως ῥηθέντα, ea temere omissa erant in ed. Ven. & Bas. Eadem ex lectionibus Aegianis aliisque codicum Italicorum excerptis tacite adiecit Casaubonus. Eadem vero, ut consentaneum erat, agnoscunt membranae *A.*

AD CAP. LVII.

Ὅλως δὲ λῆρός ἐστι τῷ Πλάτωνι τὸ Συμπόσιον. — » Λῆ-
» ρος, hoc est, *res ficta, non vere gesta.* Gravius hanc vo-

a » cem interpretari non debemus: neque aliud auctor vo-
» luit. Quod autem Plato in deligendis Symposii sui con-
» vivis nullam temporum rationem habuerit, non solus
» hic Criticus, neque primus observavit; sed & alii e ve-
» teribus ante ipsum. Aristides, in Apologia communi:
» *Ἐν τῷ Συμποσίῳ Πλάτων συνάγει εἰς ταυτὸν Ἀριστοφά-*
» *νην, καὶ Σωκράτην, καὶ Ἀγάθωνα, ἔτι μειράκιον ὄντα, ὥς*
» *φησί. προάγει δὲ εἰς τοσοῦτον τοὺς χρόνους, ὥστε*, &
» quae deinceps sequuntur. Macrobius, primo Saturnalio-
» rum, postquam aliquot Platonis anachronismos notas-
» set: *Annos ergo coëuntium*, ait, *mitti in digitos*, *exemplo*
» *Platonis nobis suffragante*, *non convenit*. « Casaub.

b *ἀπὸ δὲ Ἀπολλοδώρου &c.* Recte sic edd. Perperam *ἐπὶ δὲ Ἀπολλ.* ms. *A.* *Ibid.* *λέγων οὕτως ἐν τῷ Συμποσίῳ· εἰ νεωστὶ ἡγῇ τὴν συνουσίαν γεγονέναι, ὥστε κἀμὲ παραγενέσθαι*; Omnia ista verba, *λέγων οὕτως - - συνουσίαν γεγονέναι*, occasione repetiti ex exiguo intervallo verbi *γεγονέναι* omissa in vetustis editionibus, tacite restituit auctori Casaubonus ex codicibus, quorum excerpta ille habuerat: eademque verba veteres nostrae membr. *A.* agnoscunt. Platonis verba leguntur in Conviv. sub initium, in hunc modum: *Παντάπασιν ἔοικέ σοι οὐδὲν διηγεῖσθαι σαφὲς ὁ διηγούμενος, εἰ νεωστὶ ἡγῇ &c.* id est, *Revera nihil certi retulisse ille tibi videtur, si quidem convenisse illos adeo nuper existimas*, &c. Quare, quoniam ista, *εἰ νεωστὶ ἡγῇ*, arctissime cum superioribus cohaerent; videri utique poterat, per librariorum incuriam superiora ista intercidisse. Sed subit animum cogitatio, quod alibi passim cum a Nostro, tum ab aliis, qui aliorum scriptorum loca citant, factum observamus, ut abrupta & e connexione cum praecedentibus violenter evulsa verba nonnumquam adponant, id eo facilius hic facere potuisse Athenaeum, quoniam vel sic sententia quodammodo constaret verbis; scilicet si voculae *εἰ* tribueretur vis interrogativa, ut *εἰ ἡγῇ* intelligeretur, *An putas? Putas-ne?* Sic VI. 228. c. *εἰ ἔχομεν δεῖξαι*; *possumus-ne probare?* Pro *ἡγῇ* est *ἡγεῖ* in membr. *A.* sive ex Attico idiotismo, sive ex librarii more vocales *η* & *ει* temere permutandi.

c *Ἐγὼ γάρ· ἔφη.* Recte *ἔφη* edd. ut est apud Plat. Perperam *ἔφην* ms. *A.* *Ibid.* *Πόθεν, ἦν δ' ἐγὼ, ὦ Γλαύκων.* Pro eo, quod corrupte in ed. Ven. & in vetustis membr. legebatur, *ἦν δ' ἐγὼ, ὦ Λύκων*, Basileensis editor, cum

apud Platonem ἦν δ' ἐγ' ὦ Γλαύκων expressum videret, c sic posuit ἦν δ' ἐγὼ Γλαύκων, omissa vocula ὦ: quem hactenus sequens Casaubonus, ut ὦ pariter omitteret, ex Italicis excerptis mendosum nomen Λύκων postliminio rursus invexit. Ego ἦν δ' ἐγὼ ὦ cum membranis nostris & ed. Ven. tenens, veram scripturam Γλαύκων restituere non dubitavi. *Ibid.* οὐκ ἐπιδεδήμηκε; Vocem ἐνθάδε, quam ex Platone adiecit editor Basileensis, nullo incommodo omittere potuerat Athenaeus.

κατὰ γὰρ τὸν εἰπόντα ποιητὴν, ὅττι κεν ἐπ' ἀκαιρίμαν γλῶτταν ἔλθῃ. Epitomator, adpositis illis verbis ὅττι κεν &c. adiecit φησί τις ποιητής: quae vero deinde in opere pleniore sequuntur, omisit. *Poëta ille* quis fuerit, non liquet. Eisdem autem verbis, veluti proverbio, alii etiam usi auctores. Dionysius Halic. de Compos. Verbor. Opp. T. V. p. 5. ed. Reisk. εἰ μέλλουσι μὴ πᾶν, ὅ τι κεν ἐπ' ἀκαιρίμαν γλῶσσαν ἔπος ἔλθῃ, λέγειν. Confer Pet. Victorii Var. Lect. XI. 16. & Solanum ad Luciani librum de Conscrib. Histor. cap. 32. ubi eadem ῥῆσις occurrit.

οὐ γὰρ ἀγράφως τι ἔλεγεν, ἀλλὰ πάνυ ἐσκεμμένως. Post ἐσκεμμένως in ed. Ven. & in membr. *A.* nullà prorsus interpositâ distinctione sequebantur illa verba ὡς ἐν τῷ Γοργίᾳ γράφων φησίν. In ed. Bas. post ἐσκεμμένως, *comma* ponitur: quod cum in sua editione tenuisset CASAUBONUS, monuit dein idem in *Animadvers.* »Scribo »sic: οὐ γὰρ ἀκαίρως τι ἔλεγεν, ἀλλὰ πάνυ ἐσκεμ»μένως; ὅς ἐν τῷ Γοργίᾳ γράφων φησί. Sublata interro»gationis nota periodum totam mire obscuravit. Male »etiam ἀγράφως scripserunt isti imperiti, pro ἀκαίρως: »quam vocem restituimus ex praecedente sententia. Di»xit auctor ibi, *Platonem scriptis mandasse quicquid ἐπ' ἀκαι»ρίμαν γλῶτταν venisset.* Id nunc probaturus, lectorem »suum ita compellat. *Quid?* ait: *dicemus-ne Platonem ni»hil ἀκαίρως, nihil inepte, nec contra temporum rationem scrip»sisse, verum omnia circumspecte? qui quidem in Gorgia hoc »scriptum reliquerit.* ἀγράφως factum esse ex ἀκαίρως, si »non est verum, (neque enim dari possunt in hoc gene»re eruditionis γραμματικαὶ δείξεις Mathematicorum, »vel ἐπιστημονικαὶ ἀποδείξεις philosophorum) veri certe »quam simillimum est. Nos hanc coniecturam pro vera »amplectimur: cuius tamen priusquam veniret in men»tem, ἀγράφως λέγειν dictum putabamus παροιμιακῶς,

c » pro *effutire aliquid temere, de quo non ante cogitaveris.* Proprie iis conveniat, qui, ut Tarſenſes olim rhetores, extemporalem temeritatem (ſic recte Quintilianus τὴν αὐτοσχεδίαν λέξιν vocat) colebant.« — Nobis & parum felix viri docti emendatio, & frigida interpretatio viſa erat. Similiter fortaſſe alii de ratione a nobis inita iudicabunt: quod aequo feremus animo. Interim iacta alea eſt. Prioribus quidem verbis οὐ γὰρ ἀγράφως τι ἔλεγεν, ut perſpicua, ſic percommoda ſententia ea ineſſe nobis videbatur, quam in latina verſione expreſſimus. Arcte autem haec verba cum eis, quae proxime praecedunt cohaerent, eorumque reddunt rationem. Cum in ſuperiori ῥήσει ſic dicere coepiſſet auctor, ὅττι κεν ἐπ' ἀκαιρίμαν γλῶτταν ἔλθῃ, *quidquid importunam linguam ſubiret*, exſpectaſſes eum ſubiecturum, τοῦτο λέγει vel τοῦτο φησὶ, *id dicit;* quem in modum eamdem ῥῆσιν concluſam videmus apud Dionyſium Halic. & apud Lucianum, locis paulo ante citatis. At praeter opinionem ibi τοῦτο γράφει dixerat Noſter: *quidquid linguam ſubit, id ſcribit.* Id cur ita poſuerit, nunc declarat. οὐ γὰρ ἀγράφως τι ἔλεγεν: *nihil enim ille dicebat, quin continuo ſcriberet.* (Notat ſcilicet philoſophi πολυγραφίαν, ſcribendique pruritum.) Iam vero, quod ſuperius ſimul adiecerat τοῦτο μὴ διακρίνας γράφει, eo ſpectat id quod hîc ſubiicit, ἀλλ' οὐ πάνυ ἐσκεμμένως, *ſed id quidem parum utique conſiderate:* ubi idem valent iſta verba ac ſi dixiſſet, ἀλλ' ὅ τι καὶ λέγει καὶ γράφει, τοῦτο οὐ πάνυ ἐσκεμμένως λέγει καὶ γράφει: iſtaque, οὐ πάνυ ἐσκεμμένως, per uſitatam Graecis ſcriptoribus traiectionem verborum, qua οὐ particula negativa non ad proximam vocem, ſed ad remotiorem refertur, idem valent ac πάνυ ἀσκέπτως. Mutatio autem ſcripturae a nobis propoſita, ἀλλ' οὐ πάνυ, pro ἀλλὰ πάνυ, (ου, pro α) quamvis ad ſententiam graviſſimi momenti, tamen, ad literarum ductus quod adtinet, quam ſit ea leviuſcula, ſatis adparet: quod ſi cui minus perſpicuum videbitur, adeat is & expendat quae in Animadv. noſtr. T. II. pag. 186. ad Athen. III. 100. f. adnotata ſunt; ubi vice verſa α in ου mutatum (διουπλεω pro διαπλεω) in vetuſtis noſtris membranis vidimus.

AD CAP. LVIII.

Ὡς ἐν τῷ Γοργίᾳ γράφων, φησίν· Ἄθλιος ἄρα οὗτος ὁ d Ἀρχέλαος &c. *Veluti (inconsiderate) loquitur, cum in Gorgia scribit.* Ὡς refertur ad οὐ πάνυ ἐσκεμμένως, quod modo praecessit. — »Prima haec *Platonis accusatio* in eo » posita est, quod *inconsulte scripserit in Gorgia, regnante* » *apud Macedonas Archelao Periclem Athenis recens fuisse mor-* » *tuum; cum ab huius obitu ad initium regni Archelai, anni* » *intercedant minimum viginti tres.* Quid Athenaeo respon- » deri queat, videbimus post aliqua.« CASAUB. — Platonis verba in Gorgia leguntur pag. 53. T. IV. ed. Bip. Deinde ista, quae paulo post citat Noster, καὶ Περικλέα τοῦτον νεωστὶ τετελευτηκότα, habes ibid. pag. 122. In nostris membr. *A.* sic scribitur, νεωστὶ τετελευτηκότα εἰδέναι. εἰ δὲ νεωστὶ τετελεύτηκε &c. scilicet, ut saepe aliâs, iunctae duae scripturae; altera prava, εἰδέναι, ex εἰ δὲ νεωστὶ corrupta; tum haec ipsa vera ac proba, εἰ δὲ νεωστί.

ἄρχοντος Ἐπαμείνονος. »Ut in aliis multis, sic in e » praetoris huius nomine, magna varietas. In Diodori » Bibliotheca lib. XII. [cap. 46.] Ἐπαμινώνδας nomina- » tur. At Laërtius, [III. 3.] Πλάτων ἐπ' Ἀμυνίου [immo » vero Ἀμεινίου ibi & olim legebatur & hodie legitur] » γέγονεν, ἐφ' οὗ Περικλῆς ἐτελεύτησε. Alii *Aminonem* vo- » cant. In argumento Euripidis Hippolyti: ἡ σκηνὴ τοῦ » δράματος ὑπόκειται ἐν Θήβαις ἐπὶ Ἀμείνονος [ἐν Θήβαις. » Ἐδιδάχθη ἐπὶ Ἀμείνονος] ἄρχοντος, Ὀλυμπιάδι πζ'. » ἔτει δ'. Censeo verum nomen Ἐπαμύνων, quod idem » sonat cum Ἀμυνίας. Et ita fere Epitome, ubi scriptum » Ἐπαμίνωνος. Nam Ἐπαμείνων respuit analogia.« CASAUBONUS. — Ἐπαμίνωνος scriptum etiam in nostro ms. *Ep.* Ἐπαμείνονος in ms. *A.* sicut in editis. ἐπ' Ἀμεινωνος legendum censuit Salmas. in Exercit. Plin. p. 111. & p. 157. itemque Menagius ad Laërt. III. 3. vel 4. quem vide copiose super huius viri nomine disserentem. Contra WESSELINGIUS ad Diodor. l. c. verissime, ut videtur, germanum fuisse viri nomen Ἐπαμείνων iudicavit, quale veteres nostrae membr. & edd. apud Athenaeum exhibent; ab eo nomine autem non differre illud quo eumdem virum Diodorus adpellavit, Ἐπαμινώνδας. Caeterum quemadmodum constanter Athenaeus (haud secus, atque alii fere omnes Graeci scriptores) ubi annum designat

e quo res quaepiam gesta est, non *nude* ἄρχοντος (*absque praepositione*) cum archontis nomine scribit, sed ἐπὶ ἄρχοντος: (vide pag. 215. d. p. 217. a. b. p. 218. a. b. & e.) sic & hoc loco ἐπὶ ἄρχοντος Ἐπαμείνονος scripsisse videtur.

ἐφ' οὗ (nempe Ἐπαμείνονος ἄρχοντος) τελευτᾷ Περδίκκας, καὶ τὴν βασιλείαν Ἀρχέλαος διαδέχεται. » Quid » audio? *Anno* igitur *eodem Pericles fato fungitur, & Ar-* » *chelaus regnare incipit?* Diva Moneta, tuam fidem! An » non enim dicebamus paulo ante, hoc unicum in Plato- » ne hîc reprehendi, quod Periclis mortem ad tempora » Archelai regis Macedonum transtulerit? *Nam* (dicebat » modo Auctor) *si nuper obierat Pericles; nondum re-* » *gnabat Archelaus: si rex erat Archelaus; pridem mor-* » *tuus erat Pericles. Praecessit enim Archelaum Perdiccas; qui,* » *incipiens regnare quo anno exstinctus est Pericles, habenas re-* » *gni annos viginti tres tractavit.* Cum haec clarissime dis- » putentur [vulgatam scripturam si sequamur] ab Athe- » naeo; quis interpretum stomacho non invideat, qui » vulgatam loci huius scripturam adeo εὐστομάχως tu- » lerint? Nos quidem non possumus: ac licet sileant » omnes membranae, affirmare tamen non dubitamus, » incogitantià aliud agentis librarii omissam esse isto loco » periodum integram. Eam igitur ex ingenio, quia ex li- » bris non possumus, restituamus. Scribendum: Περικλῆς » δ' ἀποθνήσκει κατὰ τὸ τρίτον ἔτος τοῦ Πελοποννησιακοῦ » πολέμου Ἐπαμύνωνος ἄρχοντος· [immo teneamus, ἐπ' » ἄρχοντος Ἐπαμείνονος·] ἐφ' οὗ τελευτᾷ Ἀλέξανδρος, » καὶ τὴν βασιλείαν Περδίκκας διαδέχεται· » ὃς ἐβασίλευσεν ἕως Καλλίου· [ἄρχοντος nobis » placuit adiicere:] ἐφ' οὗ τελευτᾷ Περδίκκας, καὶ » τὴν βασιλείαν Ἀρχέλαος διαδέχεται. Quae bis posita » fuerant verba, ἐφ' οὗ τελευτᾷ, item illa, τὴν βασιλείαν » διαδέχεται, scriba indoctus [vel parum cautus] casu » an consilio semel praeteriit cum integra sententia. Quo- » ties corruptos optimos scriptores praetermissionibus hoc » genus, ante integravimus? Historica veritas, quod ad » notata hîc tempora, sic habet. Olympiadis LXXXVII. » anno ultimo, & *Pericles* peste Athenis periit, & in Ma- » cedonia *Alexander* rex obiit; cui successit *Perdiccas.* Huius » regnum quot fuerit annorum, varie proditum ab anti- » quis historicis. Sed recte Athenaeus, *Marsyam* & *Philo-*

» *chorum* secutus, *annos tres & viginti* regnasse illum sta- e
» tuit. Quadrat hic numerus exacte cum Diodori Siculi
» rationibus. Scribit ille libro XII. [immo lib. XIV. cap.
» 37.] Κατὰ τὴν Μακεδονίαν Ἀρχέλαος ὁ βασιλεὺς ἔν τινι
» κυνηγίῳ πληγεὶς ἀκουσίως ὑπὸ Κρατεροῦ τοῦ ἐρωμένου,
» τὸν βίον μετήλλαξε, βασιλεύσας ἔτη ἑπτά. *Occisum* ait
» *Archelaum praetore Aristocrate, anno altero Olympiadis* XCV.
» *regnasse autem annos septem.* Ex eo paret liquido, coepis-
» se hunc regnare anno tertio Olympiadis XCIII. qui Ar-
» chontem habuit Calliam. Ergo etiam anno illo Perdic-
» cas, cui succedebat Archelaus, desiit regnare. Inde si
» retroversum ascendas ad annum qui Pericli vitam ade-
» mit, Perdiccae vero regnum contulit, reperies annos
» ipsos XXIII. Recte igitur probatum Athenaeo, *Periclis*
» *mortem regnante Archelao nuperam & admodum re-*
» *centem* dici non potuisse. Recte & nos Athenaei co-
» dices vitiatos & defectos, in integrum restituimus. «
CASAUBONUS. — Adeo manifeste vitiata mutilataque vulgata lectio, tam insigni autem veri specie commendabilis, quod ad summam quidem rei spectat, mihi visa erat medela a Casaubono oblata, ut eam (uncinis utique a librorum scriptura distinctam) in contextu reponere non dubitaverim, quamvis de nonnullis a docto Viro observatis etiam atque etiam disceptare adhuc liceat. Veluti, id statim non prorsus exacte ad veritatem ille scripsit, quod ait, obitum Archelai a Diodoro referri ad ann. 2. Olymp. XCV. Aristocrate praetore: nam in rebus anni superioris, Lachete praetore, Archelai obitum Diodorus l. c. commemorat. Tum vero monuere viri doctissimi, ferendum non esse in eodem illo Diodori loco numerum ἔτη ἑπτά, ut qui iusto minor esset, quandoquidem eiusdem Archelai in rebus etiam anni 3. Olymp. XCII. ut iam tum Macedoniae regis meminerit idem Diodorus lib. XIII. cap. 49. & τεσσαρεσκαίδεκα scriptum oportuisse cum Prideaux & Dodwello iudicavit Wesselingius. In quo illud commode accidit, quod, etiamsi ponamus ibi apud Diodorum numerum XIV, initium regni Archelai nihilominus in *Calliae praeturam* incidat, scilicet in annum 1. Olymp. XCII. quo pariter praetor sive archon Callias fuit: sed tum utique numero *XXIII annorum*, quos regnasse *Perdiccas* statuitur, non amplius constabit ratio: verum nonnisi XVII anni manebunt. Sed quo pacto quà-

e ve fiducia nos hac aetate ſperare poſſumus certi aliquid nos reperturos ſuper ea quaeſtione, ſuper qua iam olim multiplex atque maximum fuiſſe videmus veterum ſcriptorum diſſidium? Illud obiter obſervatum velim, ubi in priſcorum temporum hiſtoria de *numero annorum* quaeritur, *quibus rex aliquis regnum obtinuerit*, ibi ad communes difficultates, quibus fere implicatae ſunt quaeſtiones ad veterum temporum rationem ſpectantes, & ad pervulgatas cauſſas frequentium illarum corruptelarum, quas in numerorum notis in veterum ſcriptis deprehendimus, aliam inſuper cauſſam accedere, quae inſigni nonnumquam ſcriptorum diſſidio originem dederit: ſcilicet, quod, cum interdum ſuperſtite patre filius in regni conſortium fuerit receptus, alii ſcriptores initium regni ab illo ipſo tempore numeraverint; alii contra ab eo demum anno, quo poſt patris obitum in plenum ius imperii filius ſucceſſit. Sed quae hic agebatur quaeſtio, eam altioris indaginis eſſe intelligo: velimque videant docti Viri, qui & ingenio & otio abundant, an commodiorem certioremque rationem vel interpretandae vel emendandae vulgatae hoc loco apud Athenaeum ſcripturae ſint reperturi. Chronographo Pario ſi fides ſit, mortuus fuerit Alexander Macedoniae rex, eique ſucceſſerit Perdiccas, Euthippo (ſive Euippo) Athenis archonte, id eſt, Olymp. LXXIX. anno 4.

Poſtquam corruptis vulgo Athenaei verbis medicinam quaeſivit CASAUBONUS, deinde ad diſcutiendam culpam, quam Platoni auctor noſter impingit, progreditur. »Caeterum, inquit, qui *Platonis Gorgiam* perlegerit, & eum »locum diligenter expenderit, ubi *de morte Periclis* facit »mentionem, non erit ei difficile Athenaeo reſpondere. »Philoſophi eloquentiſſimi verba ſunt: [in Gorgia, pag. »122.] Τί δέ; Θεμιστοκλέα οὐκ ἀκούεις ἄνδρα ἀγαθὸν »γεγονότα, καὶ Κίμωνα, καὶ Περικλέα τουτονὶ τὸν νεωστὶ »τετελευκότα, οὗ καὶ σὺ ἀκήκοας; Diſputans Plato de »dicendi facultate, quatuor viros in exemplum profert »ex omni τῶν δημαγωγῶν numero: Miltiadem, Themi»ſtoclem, Cimonem, & Periclem. Omnium horum *no»viſſimus* obierat Pericles, annis fere viginti poſt mortem »Cimonis, qui & patri Miltiadi ſuperſtes fuerat & The»miſtocli. Cum igitur dicit Plato, νεωστὶ τετελευτηκέναι »*Periclem*, non hoc vult, heri aut nudius tertius deſiiſſe

» illum vivere, vel recentem ἁπλῶς esse illius excessum: » sed *respectu superiorum recentem esse*; quando post omnes » illos intervallo satis longo mori ei contigerit. Voces » illae, *nuper*, νεωστὶ, ac similes, nullius certi temporis » determinationem habent: sunt enim τῶν πρός τι, & ad » aliquid semper referuntur. Itaque modo brevius, modo » longius tempus designant. Ad haec, illud mihi cogita: » *Periclis* eam famam, nomen, & res gestas fuisse, ut » mirari non debeas, si in animo Platonis & aliorum gra» torum civium quam diutissime, quam recentissima vixit » viguitque illius recordatio.«

Ἐν δὲ τῷ αὐτῷ Γοργίᾳ ὁ Πλάτων τὸν Σωκράτη ποιεῖ λέγοντα. Καὶ πέρυσι &c. Vide *Platonis Gorgiam*, p. 59 sq.

Τοῦτο ὁ Σωκράτης οὐ κατὰ ἀδυναμίαν ἐποίησεν, ἀλλὰ μᾶλλον κατὰ ἀνδραγαθίαν. Cum sic vulgo & corrupte & defecte ederetur, Τοῦτο οὐ Σωκράτης οὐ μᾶλλον κατὰ ἀνδραγαθίαν: adnotavit CASAUBONUS: » Cor» ruptus ac lacer etiam hic locus. Sententia ex istis nul» la: quae optima erit ex integrata hoc modo lectione: » τοῦτο δ' ὁ Σωκράτης οὐ δι' ἄγνοιαν ἐποίει, μᾶλλον » δὲ κατ' ἀνδραγαθίαν. Scribit Plato, *Socratem confessum* » *in senatu, se nescire sententias rogare.* Ait Athenaeus, *fa-* » *ctum id a Socrate non per ignorantiam*, quod nesciret in » suffragia concilium mittere; *sed generosi animi specimen* » *ab illo esse editum, ne contra leges & publicam utilitatem* » *sancire aliquid cogeretur.* Historiam ex Xenophonte repe» tit auctor. Quorsum autem spectat haec isto loco [hoc » apud Athenaeum] narratio? Ut planum faciat, *Gor-* » *giam scriptum a Platone post annum a Periclis excessu* (quem » dicit eo in libro νεωστὶ τετελευτηκέναι) *vicesimum quar-* » *tum*: quod extrema verba [in fine huius capitis, p. 218. » a.] probant planissime.« — Pro corrupto Τοῦτο οὐ Σωκρ. membranae nostrae *A.* τοῦτο ὁ Σωκρ. dederunt; eodemque modo in ms. *Paris. B.* scribitur: pro quo utique Τοῦτο δ' ὁ Σωκρ. malebam, ut ex coniect. Casaubonus voluerat; sed & istud ferendum fuit. Lacunam ex ingenio supplere tentanti eidem viro docto praeiverat DALECAMPIUS, qui sic in ora adnotaverat: » *non ignorantia edendi senatuscon-* » *sultum.*« Nobis verissimum complementum nostrae membranae obtulere: ubi perapte illud, κατὰ ἀδυναμίαν, respondet istis verbis, quae Socratem dicentem Plato fecerat, οὐκ ἠδυνάμην.

Ξενοφῶν ἐν πρώτῳ Ἑλληνικῶν. Vide *Xenoph. Hist. Graec.* Lib. I. cap. 7. sect. 9. pag. 45. ed. Mori. Conf. Memorab.
a Socr. I. 1, 48. *Ibid.* Καλλίξεινος. In hanc scripturam apud Nostrum consentiunt ambo mssti cum editis. Eodem modo *Callixeni* Rhodii Historici nomen aliquoties scriptum supra observavimus.

AD CAP. LIX.

b Ἀλλὰ μὴν καὶ ὁ ἐν τῷ Πρωταγόρᾳ διάλογος - - γενόμενος. Restituimus hanc scripturam e vetustis membranis, a quibus temere discesserunt recentiores. De argumento, haec adnotavit CASAUBONUS: » Hoc est alterum Platonis peccatum παρὰ τοὺς χρόνους. Hoc autem ait. *Fingit Plato in Protagora, praesentem in urbe sophistam illum fuisse, cum id colloquium est habitum. Quod cum de posteriore Athenas adventu Protagorae intelligatur, necesse est habitos eos sermones praetore Amynia*, [Aminia] *aut Alcaeo certe:* id est, anno secundo vel tertio Olympiadis LXXXIX. *Plato tamen disputationis illius annum designat*, Olympiadis insecutae primum, *praeturam obtinente Astyphilo.* In quo *bis illum peccare* contendit Athenaeus: *primum, quia Protagorae posterior in urbem adventus aliquot annis illum* [*annum*] *praecedit: deinde, quia propter bellum Peloponnesiacum, eo maxime anno flagrans, Hippias Eleus,* [*quem eidem colloquio interesse fingit,*] *versari Athenis non potuit.* «

μετὰ τὴν Ἱππονίκου τελευτὴν γενόμενος, παρειληφότος ἤδη τὴν οὐσίαν Καλλίου. Id est, *post Hipponici* (qui pater Calliae fuerat) *obitum institutus sermo, cum iam hereditatem crevisset Callias.* » Apparet ex ipso Platone: [Protag. p. 97. T. III. ed. Bip.] Ἐπεδήμει γὰρ ἄρα Πρόδικος ὁ Κεῖος· ἦν δὲ ἐν οἰκήματί τινι, ᾧ πρὸ τοῦ μὲν ταμιείῳ ἐχρῆτο Ἱππόνικος, νῦν δὲ ὑπὸ τοῦ πλήθους τῶν καταλυόντων ὁ Καλλίας καὶ τοῦτο ἐκκενώσας, ξένοις κατάλυσιν πεποίηκε. « CASAUB.

τοῦ Πρωταγόρου παραγεγονότος τὸ δεύτερον οὐ πολλαῖς πρότερον ἡμέραις. » Triduo ante advenisse facit Plato: [pag. 85.] ὦ τί λέγεις; Πρωταγόρας ἐπιδεδήμηκε; Σωκ. τρίτην γε ἤδη ἡμέραν. Sed in Athenaei textu verbum deest, supplendum nobis, si volumus rectam procedere orationem. Legendum, τοῦ Πρωταγόρου μέμνηται παραγεν. « CASAUBONUS.

Εὔπολις τὸν Πρωταγόραν ὡς ἐπιδημοῦντα εἰσάγει. » Ver- c
» ba Eupolidis, *Ἔνδοθι μέν ἐστι Πρωταγόρας ὁ Τήϊος.* Vir
» doctus [Dalecampius] cum non caperet quorſum haec
» ſpectarent, infelici diligentia uſus eſt in exprimenda
» voce *ἐπιδημοῦντα.* Atqui non illud quaeritur, primus-
» ne an ſecundus fuerit is Protagorae in urbem adven-
» tus. Convenit enim inter Platonem & Athenaeum, non
» primo, ſed iterum, Athenas illum tunc viſiſſe. Verum
» Athenaeus *annum* illum quaerit, quo Sophiſtam incly-
» tum *iterum* Athenae viderunt. Atque in hac quaeſtione
» tractanda rectam & certam methodum iniiſſe Athenaeum
» nemo iverit inficias. « CASAUBONUS. — Verba *ἐπιδη-
μοῦντα εἰσάγει* verterat Dalec. *inducit peregrinum, & Athe-
nas primum commeantem.* EUPOLIDIS verba, quae ubi le-
gantur indicare lectori ſuperſedit Caſaubonus, reperies
apud Diogenem Laërt. in Protagorae vita, IX. 50.

Ἀμειψίας δ' ἐν τῷ Κόννῳ. — » *Ἀμειψίας ἐν τῷ Κον-
» νῷ δύο πρότερον ἔτεσι διδαχθέντι.* Sic fabulam hanc no-
» minat & Ariſtophanis Scholiaſtes ad Aveis. [vs. 989.]
» In argumento tamen *Nebularum* Κόνος ſcriptum : [Κόννος
» in ed. Küſteri pag. 51.] Sed legi malim ubique Κόννος,
» ut infra, libro ſeptimo extremo, [pag. 327. d.] & noni
» initio. [pag. 368. e.] Verum eſt quod dicitur hic : *Ami-
» pſiam biennio prius Connum docuiſſe, quam ederentur Eupo-
» lidis Colaces.* Enarrator Ariſtophanis : [in Argum. Nub.
» modo cit.] *Αἱ πρῶται Νεφέλαι ἐδιδάχθησαν ἐν ἄστει
» ἐπὶ ἄρχοντος Ἰσάρχου· ὅτε Κρατῖνος μὲν ἐνίκα Πυτίνῃ,
» Ἀμειψίας δὲ Κόννῳ.* *Iſarchus* hic praetor fuit anno pri-
» mo Olympiadis LXXXIX. *Alcaeus*, tertio. « CASAUBO-
NUS. — Vel invitis membranis, veram ſcripturam reſti-
tuere auctori noſtro non dubitavi. De eodem fabulae ti-
tulo confer Hemſterh. ad Polluc. X. 171.

δῆλον οὖν, ὡς μεταξὺ τούτων τῶν χρόνων παραγέγονεν.
» Anno videlicet ſecundo dictae Olympiadis, praetore
» *Amynia.* [*Aminia.*] Ita inventum eſt Athenaeo illud quod
» quaerebat tempus. Quid ad haec reſponderi pro Plato-
» ne queat, fateor ingenue, me nihil videre. Nam quod
» aliquis dicat, Protagoram qui Archonte Amynia Athe-
» nas rediit, diuturniorem in urbe moram feciſſe, ideo-
» que nihil erraſſe Platonem, qui praetore Ariſtophilo
» [Aſtyphilo] facit illum adhuc praeſentem : etſi poteſt
» fieri ut ita ſit, tamen ea reſponſio philoſophum culpâ

c »non liberat. Diserte enim Plato ait, Protagoram, cum »id convivium agitabatur, ante tres dies tantum adve»nisse.« Casaubonus. — Riserit fortasse divinus Plato laboriosorum hominum conatus, ad tam subtilem trutinam fictiones ipsius exigentium. Cui respondere hi poterunt, tametsi pictoribus atque poëtis quidlibet audendi concedatur potestas, tamen & hos ipsos, sed philosophum maxime, ubi fictionibus ludere voluerit, utique decere, ut temporum, locorum, personarumque, in rebus praesertim quae adeo recenti memoria gestae finguntur, habeat rationem.

ὁ δὲ Πλάτων καὶ τὸν Ἠλεῖον Ἱππίαν &c. Vide Platonis Protagoram, p. 97. T. III. ed. Bip.

d *πρὸ τοῦ τὰς ἐνιαυσίας ἐπὶ Ἰσάρχου ἐλαφηβολιῶνος συντελεσθῆναι σπονδάς.* »Harum *induciarum* in Historia Thu»cydidis & Bibliotheca Diodori nulla mentio. Quod pro»pterea putem accidisse, quia breve tempus duraverunt; »sicut etiam Athenaeus paulo post satis manifesto indi»cat.« Casaubonus. — At disertissime sane easdem *annuas inducias* Thucydides commemorat lib. IV. c. 117. ipsiusque foederis formulam, in qua initium induciarum in diem decimum quartum mensis *Elaphebolionis* ponitur, exhibet ibid. cap. 118. Earumdemque *annuarum induciarum* Diodorus meminit lib. XII. cap. 72. Id unum inter hos & Athenaeum differt, quod, quas inducias auctor noster cum Olympiadum notatore Anonymo ad *Isarchi* praeturam Olymp. LXXXIX. 1. retulit, easdem Thucydides in *Aminiae* praeturam, qui illi successit, reiicere videatur, ad quam diserte eas retulit Diodorus. Sed istud *μνημονικὸν* Casauboni *σφάλμα* iam notatum video a Palmerio, in Exercit. in Auct. Graec. p. 501. Confer Vincentii Cantareni Variar. Lection. cap. 15. (ed. Traiect. ad Rhen. 1754. pag. 74 sq.) quod cap. inscribitur: *Plato in Protagora ab Athenaei calumnia vindicatus.*

Ὁ δὲ τὸν διάλογον ὑφίσταται γινόμενον περὶ τοὺς καιροὺς τούτους. Cum sic olim legeretur; monuit idem Casaubonus: »Quid igitur peccavit, Plato, si *sub ipsum* »*principium induciarum* Hippiam in urbem introducit? Nu»gae! Non hoc voluit Athenaeus, sed eius contrarium »potius. Idem nempe commissus hic error, atque ante in »disputatione de Periclis morte & regno Archelai. De»sunt, inquam, etiam hic nonnulla. Lego: *Ὁ δὲ τὸν*

» διάλογον ὑφίσταται γενόμενον οὐ περὶ τοὺς καιροὺς καθ' οὓς προσφάτως ἐγεγόνεσαν, ἀλλὰ πολὺ ὕστερον· » λέγει γοῦν &c. *Plato*, inquit, *facit interesse sermoni in » urbe habito* Hippiam: *qui cum esset Eleus & Pelopon- » nesius, belli tempore tutò Athenas ingredi non potuit; nisi » forte praetore* Isarcho, *quando factae sunt brevis tempo- » ris induciae. Sed Plato tempus, quo fuit in urbe Hippias, » aliud longe denotat; annum videlicet proximum illi quo* Phe- » recrates *fabulam* Ἀγρίους *docuit; unde efficitur, archon- » te* Astyphilo *Hippiam Athenis fuisse; nam Pherecratis » drama priore anno fuit editum, praetore* Aristione; *por- » ro Astyphilus quintus est ab Isarcho, sub quo inducias conve- » nisse dicebamus.* Haec summa disputationis istius. Appa- » ret vero, Athenaeum alios historicos illorum tempo- » rum habuisse quam Thucydidem & Diodorum, qui so- » li ad nos pervenerunt. Illi *induciarum* hic memoratarum » nullam faciunt mentionem: sed earum loco *foedus* ini- » tum narrant praetore Alcaeo *in annos quinquaginta. Al- » caeus* autem medium locum obtinet in illo quinquen- » nio, quod *Isarchus* inchoat, claudit *Astyphilus*. Pluribus » haec nobis exposita necessario, propter interpretum τὸ » ἀταλαίπωρον, ne aliud dicam.« — Foederis illius, (paucos quidem dies duraturi) quod in quinquaginta annos *Alcaeo* praetore conclusum est, meminit Thucydides lib. V. cap. 18 sq. & Diodorus lib. XII. cap. 74. Sed de illo utique hic non agitur. De *annuis induciis*, quas commemorat Athenaeus, paulo ante docuimus, memoria falsum esse doctissimum Animadversorem, cum nullam earum mentionem nec apud Thucydidem nec apud Diodorum occurrere contendit. Ad verba Athenaei quod spectat, quum nihil horum habeat Epitome, nonnisi membranarum *A.* subsidio uti potuimus; quarum auctoritate duo verba αἱ σπονδαὶ, quae deerant in editis, adiecimus. Caeterum, ubi eodem in errore cum editis versabantur membranae, probabiles secuti sumus Casauboni coniecturas.

ἄνθρωποι ἄγριοι, οἵους πέρυσι Φερεκράτης ὁ ποιητὴς ἐδίδαξεν ἐπὶ Ληναίῳ. (vulgo, ἐπὶ Λήναια, apud Nostrum.) Dalec. *Nam si feri homines essent, quales in Agrestibus fabula dudum Pherecrates designavit, edita Bacchi festis ludis.* Rectius Casaubonus: » *Quales erant in fabula, » quam superiore anno docuit Pherecrates in certamine Lenaico.*

d »Scribe, ut apud Platonem, ἐπὶ Ληναίῳ. Agones diversi »Athenis celebrabantur in honorem Bacchi, Astycus, & »*Lenaeus* sive *Lenaicus*. *Lenaeum* fuit Bacchi templum ex»tra urbem in ea parte agri Attici, ubi erant *vineta* & »*torcularia*: vel, ut tradunt alii, ubi credebatur *torcular* »*omnium primum* fuisse visum. Inde dicti agones ἐπὶ Λη»ναίῳ, vel Ληναΐται: interdum etiam ἐπιλήναιοι. Verte»runt πέρυσι, *dudum*: inde illae Cimmeriae tenebrae.« — *Platonis* verba in Protag. leguntur pag. 121. T. III. ed. Bip. Quam scripturam ex illo loco hic restituendam commendavit Casaubonus, ea haud cunctanter accipi a nobis debuit. Confer Suidam & Hesych. in Ἐπὶ Ληναίῳ.

ἄρχων Ἀ σ τ ύ φ ι λ ο ς. »Diodorus vocat Ἀριστόφιλον: »aut certe illius codices. Et qui mox scribitur hic Ἀμει»νίας, apud Diodorum aliosque Ἀμυνίας: quae scriptu»ra placet.« CASAUBONUS. — Athenaei scripturam, Ἀστύφιλος, firmat Marmor Arundel. ut monuit Wesseling. ad Diodor. XII. 77. Alterius Archontis nomini, Ἀμει»νίας, etiam apud Diodorum XII. 72. meliores codices favent; quare id ipsum ibi adoptatum a Wesselingio.

AD CAP. LX.

e Κἂν ἄλλοις δ' ὁ Πλάτων φησί. &c. »*Socratem* ab Apol»line *mortalium omnium* pronuntiatum esse *sapientissimum*, »Graeci Latinique scriptores multi, atque etiam e Patri»bus nonnulli, memoriae prodiderunt. Sed auctores pri»mi eius historiae, unde sumserunt omnes alii, sine du»bio fuerunt Plato & Xenophon: quorum uterque *sor»tem Chaerephonti in eam sententiam datam* refert, in sua »uterque pro Socrate Apologia. Non defuere iam olim, »qui non solum fidem habendam negarent summis viris »in hac narratione, verum etiam ultro illos accusatum »irent, quod rem fabulosam & commentitiam in literas »retulissent. Hoc ipsum etiam auctor noster facit isto loco, »instituta ea de re cum *Platone* & *Xenophonte* non inepta »disputatione. Primum autem ipsos inter se committit: »negans, de eadem re eadem scripta esse ab ambobus: »deinde adversus Platonem separatim; mox adversus »utrumque in commune argumenta quaedam profert. Ait »igitur, Κἂν ἄλλοις δ' ὁ Πλάτων φησί. Transit a praece»dentibus criminationibus Platonis & Xenophontis, in

» queis de temporibus agebatur, ad alias generis diversi. e » ἐν ἄλλοις, id est, in Apologia Socratis, ut iam diximus. « CASAUBONUS. — ἐν ἄλλοις, sonat, *in alia parte suorum operum, alibi.* Vide IV. 155. a. & ibi not. conf. VI. 228. d. & 254. b. Habes autem verba *Platonis*, in Apol. Socr. cap. 5. p. 48. ed. Fischer. Conf. Laërt. II. 37.

Κᾀν τούτοις δὲ μὴ συμφωνῶν Ξενοφῶν, τί φησί; Χαιρεφῶντος γάρ ποτε &c. — » Sequitur post allatum Platonis » locum, κᾀν τούτοις δὲ μὴ συμφωνῶν Ξενοφῶντι φησί. » Legendum, μὴ συμφ. Ξενοφῶντι, ὅς φησι: *ne in his » quidem congruens Xenophonti, qui ait.* Subiicitur statim » ecloga Xenophontis, ex illius itidem Apologia pro So» crate. [sect. 14. pag. 338. edit. Memorab. Socr. Oxon. » 1741.] Vir doctus [Dalec.] tamen vertit: *qua in re » dissidet a Xenophonte. Platonis verba sunt: Nam cum in » Delphis &c.* Non possum quin exclamem, ἡλίκον ἐστὶ » τὸ τύμμα, καὶ ἡλίκον ἄνδρα δαμάσδει; Nam quot ab» surditates hic commissae, ob voculae ὅς omissionem? O » Critica, Critica! quam aspernanda saepe proferunt, qui » te aspernantur! « CASAUBONUS. — Equidem, in eamdem cum docto Animadversore sententiam, leniorem laborantibus vulgo verbis adferre medicinam tentavi; nullam literam vel mutans vel demens vel adiiciens, modo Ξενοφῶντι in duas voces, Ξενοφῶν τί, dirimens. κᾀν, pro καὶ ἐν positum, *absque accentu* scribere malui, quam κᾂν, quod pro καὶ ἐὰν positum intelligi solet. Pro ξυμφωνῶν, quod erat editum, συμφωνῶν scripsi cum nostris membranis, Athenaei stilo convenientius. *Etiam in his*, inquit, *a Platone dissentiens Xenophon*: nempe *in his etiam*, quemadmodum de suffragiis non rogatis in senatu; de quo dissensu paulo ante dictum. *Ne in his quidem*, quod Casaubonus voluit, Graece sic sonaret, μηδ' ἐν τούτοις.

» Sed pergamus. Ἀνεῖλεν, ait, ὁ Ἀπόλλων πολλῶν παρόν» των, μηδένα εἶναι ἀνθρώπων ἐμοῦ μήτε δικαιότερον μήτε » σωφρονέστερον. Dalecampius sic: *Oraculo Deus pronun» ciavit, ex hominibus qui viverent nullum esse me iustiorem, » ac magis temperantem.* Legit τῶν ὄντων μηδένα. Vera » est sententia; sed emendatio falsa: quod non potuit ab » eo observari qui ad ipsum non adisset fontem. Lege » ἀνεῖλεν ὁ Ἀπόλλων πολλῶν παρόντων, μηδένα εἶναι » ἀνθρώπων &c. *respondit Apollo praesentibus multis, nemi» nem esse* &c. Xenophontis verba sunt: Χαιρεφῶντος γάρ

» ποτε ἐπερωτῶντος ἐν Δελφοῖς περὶ ἐμοῦ, πολλῶν παρόν-
» των, ἀνεῖλεν ὁ Ἀπόλλων, μηδένα εἶναι ἀνθρώπων ἐμοῦ μή-
» τε ἐλευθεριώτερον, μήτε δικαιότερον, μήτε σωφρονέστερον. «
Casaubonus. — Confer omnino Menagium ad Laërt.
II. 37. ubi quod acute ille obſervavit, apud Scholiaſten
Ariſtophanis de eodem oraculo differentem ad Nub. vs.
144. vocem ὁμολογῶν ex ὁ Δημοχάρης corruptam videri,
mire convenit id cum eo quod ſupra (ad p. 215. c.) pro-
feſſi ſumus nobis probabile fieri, hasce philoſophorum re-
prehenſiones ex Democharis κατηγορίᾳ κατὰ φιλοσόφων
maxime deſumſiſſe Athenaeum. Cuius oratoris declama-
torio ſtilo haud male etiam congruit illa loquendi formu-
la interrogativa, quam paulo ante Noſtro reſtituimus,
Ξενοφῶν τί φησί; *Xenophon quid ait?*

f Πῶς οὖν εὔλογον, ἢ πιθανὸν, *&c.* » Probabilius viſum
» Athenaeo, ſi quid omnino de praeſtantia *Socratis* Apol-
» lo pronuntiavit, *viri iuſti & temperantis teſtimonium* ei fuiſ-
» ſe exhibitum, ut ſcribit Xenophon; quam *ſapientis*, ut
» tradit Plato. Etſi enim excellentiſſimae virtutes ſunt
» iuſtitia & temperantia; longe tamen auguſtius eſt *ſapien-*
» *tiae* nomen: *quae nullo modo in eum videtur poſſe cadere*,
» *qui ſe nihil ſcire profiteatur.* Nam e contrario vere ſa-
» pientem illum demum accipimus, qui rerum omnium
» cauſas norit, neque eorum quicquam ignoret, quae
» humanis ingeniis ſunt ἐφικτά. Propter haec Athenaeus
» Platonem privatim hîc aggreditur, ut abſurda & parum
» probabilia locutum. Sic autem disputat. *Non eſt ſimile*
» *veri, Deum omniſcium pronuntiaſſe hominem ſapientiſ-*
» *ſimum, qui nihil ſciret.* εἰ γὰρ, inquit, τοῦτό ἐστι σο-
» φία τὸ μηδὲν εἰδέναι, τὸ πάντα εἰδέναι φαυλότης ἂν εἴη.
» *Si nihil ſcire ſapientia eſt, omnia ſcire vitium eſt.* Hinc ne-
» ceſſaria elicitur concluſio: Si Socrates, qui nihil ſcit,
» omnium eſt ſapientiſſimus; Apollo, qui omnia ſcit,
» omnium inſipientiſſimus. Apollinis enim peculiaris glo-
» riatio eſt, quod nihil neſciat. Οἶδα δ' ἐγὼ, ait, ψάμ-
» μου τ' ἀριθμὸν, καὶ μέτρα θαλάσσης· καὶ κωφοῦ ξυνίημι,
» καὶ οὐ λαλέοντος ἀκούω. Reſpondeat fortaſſe Plato: So-
» cratem iudicatum σοφώτατον, non quod nihil ſciret:
» ſed cum ob caeteram virtutem ſuam, tum quia pluri-
» marum rerum cognitione praeditus, ſcire tamen ſuum
» putavit eſſe τὸ μηδὲν, & inſcitiam meram, comparatio-
» ne verae ſapientiae. « Casaubonus.

βλὰξ γάρ τις ἦν τοιαῦτ' ἐρωτῶν τὸν Θεὸν, &c. » Deinceps Athenaeus utrique horum philosophorum (Platoni » Xenophontique) fidem elevare conatur; hanc ipsorum » narrationem ut fictitiam & ridiculam exagitans. Scribe, » τῶν Ἀττικῶν ἐρίων εἰ ἄλλ' ἐστι μαλακώτερα; ἢ τῶν ἐν » Βάκτροις καὶ Μήδων εἰ εἰσί τινες δυνατώτεροι; restituta » utroque loco particula εἰ, ut in sequentibus exemplis. « CASAUBONUS. — Nonnisi unum sequitur exemplum, in quo εἰ particulam interrogativam adiectam habebant libri; nempe illud, ἢ εἰ Σωκράτους ἐστί τις σιμότερος. In duobus praecedentibus exemplis, ignorant eam particulam cum editis ambo nostri mssti: nam & Epitoma hanc partem disputationis exhibet. Nos utrobique adiecimus, Casaubono morem gerentes: in quo si quis nimis promtos fuisse & intempestive obsequiosos iudicaverit, nil magnopere habeo quo diluam culpam: quippe intelligo, utramque ῥῆσιν etiam absque εἰ particula potuisse interrogative accipi, & tamen percommode in tertia ῥήσει adiici eam potuisse. Ne σιμώτερος per ω cum codicibus nostris scriberem, vetuit prima syllaba σι constanter longa, ut apud Theocr. III. 8. & Aristoph. in Concion. vs. 705. ed. Br. & vs. 617. ubi recte σιμότεραι scribitur, neque aliter scribi patiebatur metri ratio. Pro τῶν ἐν Βάκτροις καὶ Μήδων si quis καὶ Μήδοις ex ms. *Ep.* praeferendum iudicaverit, non valde repugnem: quamquam, si Μήδοις hic scripsit auctor, paulo ante ἐν Βακτριανοῖς potius, vel ἐν Βακτρίοις, quam ἐν Βάκτροις, dicturus fuisse videtur. Caeterum Μήδων si teneamus, utique repetitum ante hanc vocem *articulum* malebam, sic, τῶν ἐν Βάκτροις καὶ τῶν Μήδων.

Τοὺς γὰρ τὰ τοιαῦτα πυνθ. εὐστ. ἐπιρραπίζει ὁ Θεός. De usu verbi ἐπιρραπίζειν vid. Animadv. ad IV. 168. f.

» Cave male capias proxime sequentia: ὡς καὶ τὸν πυ» θόμενον, (ἤτοι Αἴσωπός ἐστιν ὁ λογοποιὸς, ἢ ἄλλος τις) » Πῶς ἂν πλουτήσαιμι Διὸς παῖς καὶ Λητοῦς υἱέ; χλευά» ζων ἀπεκρίνατο, Εἰ τὸ μέσον κτήσαιο Κορίνθου καὶ Σικυῶ» νος. Praetermissae parentheseos notae fecerunt, ut fal» sissimam sententiam animo conciperet eruditus interpres. » Verte igitur: *Sicut ei qui quaesierat, (sive is est Aesopus » fabularum scriptor, sive alius) Qui fiam dives, fili Iovis & » Latonae? respondit* Apollo *hominem irridens, Si tuum erit » totum quà itur Sicyone Corinthum.* Aesopo editam hanc

a » fortem fuisse vulgo scribunt *paroemiographi*: quibus ac-» cedit Comici Scholiastes ad Aves, [vs. 969.] Αἰσώπῳ » τῷ μυθογράφῳ, χρωμένῳ περὶ πλούτου, ὁ Θεὸς εἶπεν· Εἰ » τὸ μέσον κτήσαιο Κορίνθου καὶ Σικυῶνος.« CASAUBONUS. — Pro ἤτοι Αἴσ. & ἢ ἄλλος, quae agnoscit noster ms. *A.* cum editis, εἴ τ' Αἴσ. & εἴ τ' ἄλλος, quae haud dubie praestabant, recepi ex ms. *Ep.* Eamdem scripturam ex coniectura etiam commendaverat CORAY, in *Notis msstis.* » Melius forsan constabit, inquit, Hellenismi ratio, si scri-» pseris εἴ τ' Αἴσωπος - - εἴ τ' ἄλλος τις.« — Pro πλουτήσαιμι quum operarum errore πλουτήσαιμοι in ed. Bas. legeretur, propagatum id mendum in ed. Casaub. Et quamquam recte idem Casaubonus in Animadv. πλουτήσαιμι scripserit, tamen eadem illa menda non modo in ed. Cas. 2. & 3. in contextu non correcta est, sed & in Animadv. (certe in ed. Cas. 3.) pariter πλουτησαιμοι scriptum. Quod eo notatum volui, ne quis forte suspicetur, πλουτῆσαί μοι (scil. γένοιτο) scriptum oportuisse: quam quidem scripturam etiam metrum reprobaturum erat. Dein, quod Διὸς παῖς καὶ Λητοῦς υἱὲ scripsit Casaubonus in Animadv. id non consulto fecit, sed imprudenti excidit docto viro: voci παῖς nullum enim hic fuisse locum adparet; nec eam liber ullus agnoscit: fideliter tamen eamdem repetierunt qui editiones Casaub. 2. & 3. curarunt. Apud Scholiasten Aristoph. loco citato, bis Εἰς τὸ μέσον κτίσαι vulgo corrupte scribitur: sed veram scripturam Suidas tenuit in Εἰ τὸ μεσ. qui, quae ibi habet, ex eisdem vetustis in Aristophanem Scholiis descripsit. Rationem responsi adiecit cum eodem Comici Enarratore Suidas: εὔφορος γὰρ αὕτη ἡ χώρα. *Fertilis enim haec est regio.* Quod quidem ita verum fuit, aut certe vulgo creditum, ut hoc ipsum etiam verbum in proverbium abierit, Εἴη μοι τὰ μεταξὺ Κορίνθου καὶ Σικυῶνος. *Sit mihi quod Sicyonem interiacet & Corinthum!* ut docet Zenobius Proverb. Centur. III. 59. & Eustath. in Iliad. β. p. 220, 37.

AD CAP. LXI.

Ἀλλὰ μὴν οὐδὲν, ὧν ὁ Πλάτων εἴρηκε &c. οὐδὲν ὧν, non οὐδ' ὧν scriptum oportuisse, res ipsa clamabat. Quare sic quoque ex coniectura corrigendum iam olim TOUPIUS monuerat, ad Longin. pag. 198. Nec vero aliter in

ſuo exemplari legiſſe Epitomator videtur; qui quidem in hunc modum locum iſtum expreſſit: Ὅτι οὐδὲν ὧν ὁ Πλάτων εἶπε περὶ Σωκράτους, οὐδὲ κωμικός τις εἴρηκε.

οὐθ' ὅτι μαίας βλοσυρᾶς υἱὸς ἦν. » Locus de *matre Socra-* b
» *tis* eſt in Theaeteto, [pag. 62. T. II. ed. Bip.] ubi de
» ſe ait ipſe: *ὡς ἐγώ εἰμι υἱὸς μαίας μάλα γενναίας καὶ*
» *βλοσυρᾶς Φαιναρέτης. Mihi*, inquit, *mater eſt obſtetrix ge-*
» *neroſa valde, & animi ferox Phaenareta.* Sic vertimus hic
» elegantem dictionem *βλοσυρά*: convenienter, ut puto,
» tam menti Socratis, quam latinitati. Proprie *βλοσυρό-*
» *της* eſt *torvitas*: ſed alio ſenſu pius filius Socrates ma-
» trem ſuam appellat generoſam & *βλοσυράν*; ut ſi ver-
» naculo ſermone dicas, *c'eſt une maitreſſe femme.* Latini
» *ferocem animum* appellant: de quo apte dixeris, quod
» Ariſtides vere & eleganter, *ἡ μεγαλοφροσύνη ἔμφυτον*
» *κτῆμα τοῖς κρείττοσι.* Videtur Athenaeus in deteriorem
» partem accepiſſe hoc verbum: qui *Platoni vertat vitio,*
» *quod fecerit Socratem matrem ſuam appellantem βλοσυράν.* «
CASAUBONUS. — Docuerunt etiam veteres Grammatici, non ſemper in deteriorem partem accipi illam vocem. Apud Heſychium quidem nil aliud reperias, niſi *Βλοσυρόν· φοβερὸν, καταπληκτικόν.* Sed apud Suidam habes: *Βλοσυρος· ἀξιωματικὸς, καταπληκτικὸς, φοβερὸς, σεμνός.* Et ſic commodiſſime *βλοσυρὰν* apud Platonem pro *σεμνὴν* accipiemus. Scholiaſtes Apollonii ad Argon. II. 742. *βλοσυρὰν* etiam pro *λαμπρὰν* apud poëtam illum accipi poſſe exiſtimaverat. In Timaei Lexico Platonico fruſtra quaeras id vocabulum.

οὐθ' ὅτι Ξανθίππη χαλεπὴ ἦν γυνὴ, ἥτις καὶ νιπτῆρας αὐτοῦ κατέχει τῆς κεφαλῆς. » Non memini apud Plato-
» nem iſta legere. In Xenophontis Convivio dicitur So-
» crates *χρῆσθαι γυναικὶ, τῶν οὐσῶν, οἶμαι δὲ καὶ τῶν γε-*
» *γενημένων καὶ τῶν ἐσομένων χαλεπωτάτῃ.* « CASAUBONUS. — Hiſtoriolas, quae de *Xanthippe* circumferebantur, collectas habes a Menagio ad Diogenem Laërt. II. 37 ſq. Neque apud illum quidquam ex Platone in hanc partem enotatum reperias, neque ex Xenophonte alium locum, quam qui ex Convivio a Caſaubono etiam laudatus eſt: ſed totum Xenophontis locum ſive apud ipſum, ſive apud Menagium perlegiſſe iuvabit.

οὐθ' ὡς Ἀλκιβιάδης συνεκοιμήθη (Σωκράτει) ὑπὸ τὴν αὐτὴν γενόμενος χλαῖναν. Vide Platonis Convivium p. 265.

b T. X. ubi pro vocabulo χλαῖνα, quo hîc utitur Noſter, τρίβων ponitur. ὑπὸ μιᾷ χλαμύδι Lucianus dixit. conf. Iacobs Animadv. in Anthol. Vol. I. Part. II. pag. 39. *Ibid.* καί τοι ἀναγκαῖον ἦν τοῦτο ἐκκωδωνισθῆναι ὑπὸ Ἀριστοφάνους. Hunc locum laudans Toup ad Longin. ſect. 23. pag. 198. verbum ἐκκωδωνίζειν nude *divulgare* interpretatur: in quo tamen maior quaedam vis ineſſe videtur; quam vim non male, tametſi pluribus quam opus erat ambagibus, Dalecampius his verbis expreſſit: *quae omnia neceſſum fuit ab Ariſtophane, veluti quodam tintinnabulo perſonari & divulgari.* Gallice diceres, *Ariſtophane l'auroit ſans doute fait ſonner bien haut.*

Ἀσπασία μέν τοι ἡ σοφὴ τοῦ Σωκράτους διδάσκαλος τῶν ῥητορικῶν λόγων. » De *Aſpaſia* in promtu ſunt » Platonis aliorumque veterum teſtimonia. « Casaub. — Speciem utique habet emendatio, quam loco huic adferendam eruditiſſimus Iacobs, in *Notis msstis*, cenſuit, διδάσκαλος τῶν ἐρωτικῶν legens, provocansque ad Syneſii Dionem pag. 59. (edit. Petav.) ubi haec leguntur: ᾗ (ſcil. Ἀσπασίᾳ) προσεφοίτα (ὁ Σωκράτης) κατὰ χάριν τοῦ τὰ ἐρωτικὰ παιδευθῆναι. Quo accedit, quod paulo poſt (lit. d.) apud ipſum etiam auctorem noſtrum eadem Aſpaſia ἐρωτοδιδάσκαλος *Socratis* adpellatur: quemadmodum & apud Syneſium l. c. continuo recte iſta verba ſequuntur: Εἰ δέ τινα κατὰ τὴν Ἀσπασίαν τε καὶ Σωκράτην ἐρωτικὰ ἐννενόηκας, *&c.* At Platonem ſi inſpicias in Menexeno, p. 277. T. V. perſpicue ibi profitetur Platonicus Socrates, *fuiſſe ſibi Aſpaſiam* διδάσκαλον περὶ ῥητορικῆς: & disputationis nexus ac conſecutio ſatis declarant, ſic ibi, nec aliter, ſcribi debuiſſe. De eademque *Aſpaſia* loquens Enarrator Ariſtophanis ad Acharn. 526. ἦν σοφίστρια, inquit, καὶ διδάσκαλος λόγων ῥητορικῶν. Quae verba indidem repetiit Suidas in Ἀσπασίαι. Quare apud Syneſium potius in prioribus verbis τὰ ῥητορικὰ pro ἐρωτικὰ fuerit corrigendum, quam apud Noſtrum ἐρωτικῶν legendum pro ῥητορικῶν. Denique ex eis ipſis quae ibi apud Syneſium praeceſſerunt, ſatis intelligi videtur, non aliter eum, niſi τὰ ῥητορικὰ, ſcriptum voluiſſe. Vulgatam apud Noſtrum ſcripturam tuetur ms. *Ep.* cum ms. *A.*

c ἅπερ Ἡρόδικος ὁ Κρατήτιος παρέθετο. Κρατήτειος nunc dabant edd. nec aliud ex ms. *A.* enotatum. conf. ſupra ad pag. 216. In Epit. haec non leguntur. παρέθετο, *publica-*

vit interpretatus erat Dalec. quum *protulit*, *adposuit*, *citavit*, aut simile quid debuisset: de quo monuit Hemsterh. ad Aristoph. Plut. p. 244. c

ASPASIAE qui perhibentur *versus in Socratem*, exhibuit Io. Christian. Wolfius in Mulierum Graecarum Fragmentis pag. 26. In his, *Vers.* 5 *sq.* » Indicium *magni gaudii & » repentini* ponitur *sudor*:

» Κἀγὼ ὅπως ἤκουσα, χαρᾶς ὑπὸ σῶμα λιπαίνω
» ἱδρῶτι. —

» Simillime apud Persium: [Sat. II. vs. 54.]

» *Si tibi crateras argenti, incusaque pingui*
» *auro dona feram, sudes; & pectore laevo*
» *excutias guttas: laetari praetrepidum cor.*

» Verbum λιπαίνειν exponitur ab Hesychio, κλαίειν ποιεῖν: » quae interpretatio non aliena est ab hoc loco, ubi usur- » patur pro *rigare* vel τήκειν. Interdum de rebus fusilibus » dicitur, quae conflantur in unum liquefactae, ut obser- » vabamus ad Strabonem. [ad Strab. lib. V. pag. 223.] » Etiam lacrymae saepe subitam laetitiam comitantur: » quod & Sophocles & poëtae alii saepe expresserunt. Ita- » que in istis,

— βλεφάρων δὲ γόος πέσεν οὐκ ἀθελήτως, d

» accipiam γόος pro *lacrymis*; quia utplurimum lacrymae » indicia sunt & comites γόου, id est *luctus*. « CASAUBONUS. — Merito suspectam nobis esse debere glossam illam Hesychianam, λιπαίνει - - κλαίειν ποιεῖ, docuit Küsterus in Nota ad eum locum. Quidni vero, notione e proximo petitâ, verbum λιπαίνω hic intelligamus *nitere facio?* Λιπαρὸς certe, sicut *unctum* & *oleo delibutum* denotat, sic & de eo *quod quovis modo nitet* haud raro usurpatur. Et Λιπαρὸν, inter alia, στίλβον interpretatus est Hesychius; recte sane: quod quamplurimis, si opus esset, veterum auctorum testimoniis firmari posset. Apud Suidam eadem interpretatio per librariorum incuriam intercidisse videtur. Cum enim ait: Λιπαρός· αἰθηρός· παρὰ τὸ λίπα. στίλβει γὰρ καὶ τὸ ἔλαιον, id est, *nitet enim etiam oleum*: vix videtur dubitari posse, ante verba στίλβει γὰρ positam fuisse interpretationem στίλβων, *nitidus*. Atqui, quid quaeso incommodi habet dicere, *corpus sudore nitens?* Aut cur, quod ante pedes est, procul quaerendo frustra laboremus?

Vers. 7 *sq.* Στέλλου, πλησάμενος θυμὸν Μούσης κατόχοιο,
ᾗ τόνδ' αἱρήσεις ᾠδῶν δεινοῖσι πόθοισι.

d »*Socrati* amore ſaucio & anxio ita praecipit *Aſpaſia. Col-* »*lige te*, inquit, *& luctum iſtum cohibe, animum tuum appli-* »*cans ſtudiis Muſicae; quae vim habet conciliandi amicitias &* »*firmandi: hac illum capies, acri deſiderio cantilenarum illectum.* »Muſa κάτοχος active dicitur, ἡ δυναμένη κατέχειν, »*quae poteſt iunctos continere animos amantium.* Explicat ipſa »poëtria, cum ſubiicit, [*Verſ.* 9 *ſq.*] τῇδε καθέξεις αὐ- »τὸν, προσβάλλων ἀκοαῖς ὀπτήρια θυμοῦ. *Hac ratione* (id »eſt, muſicâ) *illum retinebis, inſinuans illi per aures expreſ-* »*ſam imaginem animi tui.* Elegantiſſimam ſententiam in »longe alium ſenſum detorſerunt interpretes, quia videre »quiti non ſunt, qua notione uſurpetur hic vox ὀπτή- »ρια: quam non nego alibi ſignificare id quod illi expreſ- »ſerunt. Hic vero aliud nihil eſt, quam quod ipſi dixi- »mus. « CASAUBONUS. — Vocabulum κάτοχος *verſ.* 7. cum Caſaubono *activa* notione accipiens, Μοῦσαν κάταχον Latine uno verbo redditurus *Muſam captricem* interpretatus ſum; ſcil. *quae animos capiat captosque teneat:* cui ſententiae favere illud inprimis videbatur, quod proxime ſequitur, veluti dictionem iſtam quae in aliam partem accipi poterat explicans, ᾗ τόνδ᾽ αἱρήσεις: rurſusque paulo poſt, τῇδε καθέξεις αὐτόν. Sed perraro atque etiam rariſſime *active* uſurpari eam vocem intelligo; cuius uſus non aliud exemplum reperire mihi licuit, praeter illud quod a Budaeo e Plutarcho adnotatum retulit H. Steph. in Theſ. I. 1347. d. ubi κάτοχον Plutarchus vocat τὸν μνημονικόν, id eſt, ut ait ille, *eorum quae apprehendit tenacem:* locum vero Plutarchi, ubi legitur illa dictio, ne indicavit quidem Budaeus, qui illius meminit in Comment. Ling. Graec. pag. 867. neque vero in Indicibus ad Plutarchi editionem Reiskianam quidquam tale enotatum reperio. Quare non male fortaſſe fecerint qui apud poëtriam noſtram vocabulum, de quo quaerimus, ſenſu perquam uſitato acceperunt, quem Heſychius adnotavit, ubi Κάτοχοι, ἐνθουσιῶντες ἢ ἔνθεοι interpretatur. Quam in partem DALECAMPIUS commode verba iſta, πλησάμενος θυμὸν Μούσης κατόχοιο, ſic reddidit, *Muſaeque divino afflatu mentem imple.* Et VILLEBRUNE: *remplis-toi l'eſprit de l'enthouſiasme de la poëſie.* Vellem placuiſſet eidem Villebrunio expromere nobis, quo pacto verſus iſte cum ſequenti exaratus ſit in duobus codicibus Pariſ. *B.* & *C.* quibus ille uſus eſt. Nam, cum totum hunc luſum, qui Aſpaſiae tribuitur,

ignoret Epitoma, e qua haud raro mendosam codicis sui d scripturam correxit Venetus Editor, scire velim suo-ne ex ingenio versus istos ille correxerit, an ab aliquo librario nostris membranis iuniore iam correctos in suo codice repererit. Quales enim a nobis sunt editi, satis ut videtur emendati, tales etiam in superioribus editionibus leguntur, nisi quod pro δεινοῖσι perperam in edit. Ven. Bas. & Cas. 1. δεὶν οἶσι expressum sit. At in vetustissimo msto *A.* aliorum omnium qui hodie supersunt parente, postremum verbum *septimi versus* cum his quae sequenti versu continentur, in hunc modum exarata leguntur, κατόχοιμιτον δερυσεις ωσι δεινη πόθοισιν. Ubi, sicut alia bene curata ab eo, qui ista monstra procuravit, sic illud commode factum videtur, quod ᾠδῶν pro ωσι posuerit. Sed cum tribus istis literis vox ὠσὶ (id est, *auribus*) contineatur, videndum tamen ne posterius hemistichium illius versus alio nescio quo modo fuerit constituendum: nisi forte pro voce ᾠδῶν, cum revera recteque olim hic scripta fuisset, per male sedulam librarii alicuius industriam vox ὠσὶ e margine fuit invecta, ubi adnotata illa erat pro interpretatione vocis ἀκοαῖς; quae secundo abhinc versu in contextu legitur. In *postremi Versus* interpretatione palam atque rectà in diversum a Casaubono discedendum mihi putavi: qui, quo eam eliceret sententiam, quae ipsi *elegantissima*, mihi (ut dicam quod sentio) frigidiuscula visa erat, vocabulum ὀπτήρια ita accepisse videtur, quasi idem ac κάτοπτρον, id est *speculum*, valeret; cuius usus vocabuli illius nullum, quod sciam, apud quemquam Graecum scriptorem exemplum occurrit. Vocabulum τὰ ὀπτήρια nonnumquam generatim accipitur de *dono quod alicui (quisquis ille fuerit) datur, quando primum in conspectum eius admittimur.* Sic apud Callimachum in Hymn. in Dian. vs. 74. ὀπτήρια (quemadmodum ibi Scholiastes adnotavit) generatim intelliguntur τὰ ὑπὲρ τοῦ ἰδεῖν δῶρα. Sed sigillatim eo nomine (ut docet Hesychius hac voce, & Pollux II. 59. & III. 36.) adpellabantur apud Graecos *ea munera, quae sponsus sponsae dabat, quando primum illam spectare velo nudatam ei licebat.* Quo ipso ex usu vocabulum illud huc translatum esse, nemo (semel quidem admonitus) non videt. Quo magis miror, quum DALECAMPIUS in eamdem partem accepisset id nomen, *sponsalia munera* vertens, aspernatum esse eam sententiam Casau-

d bonum; & post hunc ab Ezech. Spanhemio, de usu vocabuli ὀπτήρια copiose ad Callimachi locum citatum disputante, & multa huc spectantia ex variorum scriptorum monumentis depromente, hunc Athenaei silentio fuisse praetermissum. Nempe adiectum vocabulum θυμοῦ molestiam creasse Casaubono videtur, quippe quod quo pacto cum illa vocis ὀπτήρια acceptione congrueret, haud satis adparebat. Me quidem, fateor, diu in suspenso tenuit illud ipsum vocabulum θυμοῦ, quod etiamnunc (si modo sanum sit) incertus sum quam in partem potissimum sit accipiendum. In versione Graecis subiecta, quia aliquid fuit ponendum, eam sententiam expressi, quae maxime probabilis mihi visa erat. Integros duos posteriores versus latine sic reddidit DALECAMPIUS: *Musicâ eum retinebis, si, musica cum audierit, ob benevolum erga te animum sponsalia munera tu addas.* VILLEBRUNIUS, contra morem, Casauboni fere secutus sententiam, eosdem versus suo sermone in hunc modum expressit: *C'est par la musique que tu le captiveras, en portant jusqu'à son ame, par la voie des oreilles, l'image entière de ta passion.*

ἐρωτοδιδάσκαλον ἔχων τὴν Μιλησίαν. Parum recte Villebrune, *ayant une Milésienne pour maitresse en amour.* Debebat, *la Milésienne:* nempe ipsam Aspasiam. *Ibid.* ἀλλ' οὐκ αὐτὸς θηρεύεται, ὡς ὁ Πλάτων ἔφη, λινοστατούμενος ὑπὸ Ἀλκιβιάδου. Respicit ea quae dicentem ipsum Alcibiadem fecit Plato in Convivio, p. 261. T. X. ed. Bip. ubi quidem verbo λινοστατεῖν non utitur Alcibiades, sed aliis in eamdem sententiam: ἐπιθέσθαι *se* dicens *Socrati*, & ἐπιβεβουλευκέναι: pro quibus, ridiculi caussa, verbo λινοστατούμενος usus est Athenaeus, aut, a quo is haec mutuatus est, Demochares. Athenaei ista verba ex Epitoma citavit Eustath. ad Iliad. σ'. p. 1223, 23. *Ibid.* οὐ διαλείπει γε κλαίων. Reposui hoc κλαίων, quod haud dubie in corrupto καλλίων latebat: pro quo δακρύων ex ingenio sive suo, sive nescio cuius docti viri, posuerat editor Venetus, quem alii secuti sunt. Legitime vero *cum participio verbi* construitur verbum διαλείπω, non cum *genitivo nominis.* *Ibid.* δυσημερῶν. » δυσημερεῖν de eo dici» tur, qui *non sit in amore suo felix:* non, ut putarunt in» terpretes, de eo, qui *suam defleat calamitatem.* « CASAUB. — δυσημερεῖν generatim dicitur, *cui inceptum, qualecumque id fuerit, minus ex voto succedit; qui rem suam male ge-*

rit: quemadmodum εὐημερεῖν generatim de *re bene gesta*, & de quovis genere *felicitatis* usurpatur. Quare, quamquam hic utique *infelicitas in amore* intelligitur, tamen non male Dalecampius sententiam auctoris verbis illis expressit: *Socrates lacrymari non cessat, ut equidem arbitror, infoelicitatem suam deflens.* Neque vero opus esse arbitror, ut, adiectâ copulativâ particulâ, καὶ δυσημερεῖν scribamus, quemadmodum IACOBS vir doctus censuit, in *Notis mstis.* Sed vel *delendum comma post* οἶμαι, quod ex ed. Cas. in nostrum exemplum transiit, vel *ante & post* οἶμαι *comma* ponendum, quo *in parenthesi* positum intelligatur hoc verbum: nam participium δυσημερῶν ab ὡς ἂν pendet; hoc modo: οὐ διαλείπει γε κλαίων, ὡς ἂν (οἶμαι) δυσημερῶν.

Τίπτε δεδάκρυσαι. δὲ δάκρυσαι duabus vocibus edidit e Wolf in Poëtriis Graecis l. c. Male. Nam δεδακρυμένον Graeci dicunt *qui lacrymas profundit.* *Ibid.* σκηπτὸς πόθος ὄμμασι θραυσθείς. σκηπτὸς πόθου corrigit IACOBS in *Notis mstis.* Equidem duo substantiva σκηπτὸς & πόθος per *adpositionem*, quam vocant Grammatici, absque copulativa particula haud incommode iungi potuisse putaveram; & naturalem verborum structuram talem conceperam: πόθος ἐνναίων στέρνοις, θραυσθεὶς ὄμμασιν (id est, ἐξ ὀμμάτων) παιδὸς ἀνικήτου, σκηπτός; id est, ὥσπερ σκηπτός. Eamdem fere in sententiam, uno verbo, ἔρως ἐνέσκηψε εἰς αὐτὸν, dixit Alciphron lib. I. Epist. 13. cui loco hunc nostrum admovit Berglerus, pag. 54. Conferre vero etiam iuvabit id quod lib. XII. pag. 524. e. legitur, cum iam dux copiarum esset Alcibiades, etiam tum adhuc pulcrum voluisse eum videri, & scuto usum esse, in quo pro insigni fuisset ἔρως κεραυνὸν ἠγκυλημένος, id est, *amor fulmen vibrans.* Sed hoc loco, in quo versamur, negotium mihi facessit verbum θραυσθείς: quod nusquam ea notione, quam hic connexio orationis suadebat, usurpatum reperio. Nam, sive genuinum sit illud verbum, (quod uterque quidem codex mstus cum editis tuetur) sive nescio qua ratione corruptum, *vibratus*, *excussus*, *irruens*, aut tale aliquid sonare debet. Conferre utcumque possis Aristophanis verba, in Nub. vs. 997. ed. Br. ubi sicut verbum ἀποθραυσθῇς, ἐκπέσῃς exponitur apud Suidam, aut ἀποπέσῃς in Glossa a Brunckio laudata, sic h. l. θραυσθεὶς pro ἐμπίπτων poni potuerit. — Mox, quod ait, τὸν ἐγὼ τιθασόν σοι &c. recte sic legitur in ed.

Ven. Baf. & Caf. 1. ut in mstis: mendofe vero τὸ ἐγὼ τιθ. in ed. Caf. 2. & 3.

f Πόθεν, ὦ Σώκρατες, φαίνῃ; Tacite ex *Platone* (initio *Protagorae*, p. 84. T. III. ed. Bip.) correxit Cafaubonus. Perperam βαίνει ed. Ven. & Baf. Id vero ex φαίνει corruptum; quod eft in msto *A*. nefcio utrum ex vocalium η & ει confufione, an ex Attico idiotifmo. Sic certe in eodem codice pag. 217. c. in loco pariter ex ἀττικωτάτῳ Platone prolato, ἡγεῖ pro ἡγῇ fcriptum obfervavimus. Viderint quibus codicum msstorum thefauri patent, an probati Platonis libri mssti iftâ formâ in fecundis verborum paffivorum vel mediorum perfonis (quemadmodum fere probatiffimi quique Ariftophanis codices) utantur. Confule interim Maittairium, De Dialectis, pag. 63. & quem is laudat Suidam in Ἀττει. Pariter VI. 225. a. eft ὠνεῖ, pro ὠνῇ.

ἢ δῆλαδὴ &c. ἢ particula, hoc loco, ficut in Athenaei editionibus, fic & apud Platonem *gravi accentu* vulgo notatur, & tamen *interrogative* ab interpretibus accipi folet. Rectius vero ea particula, ubi mere interrogativa eft, nec fimul notionem coniunctionis *aut*, *vel*, includit, in probatis codicibus, ut apud Homerum, fic apud alios auctores, ἦ fcribitur circumflexo accentu. Quare & hoc loco non male fecerit, qui ἦ δηλαδὴ fcripferit. Sed eft alia etiam ratio, quâ eadem ἢ particula, gravi licet accentu notata, tamen ut interrogativa quodammodo accipi poteft; fcilicet ubi refertur ad praecedens aliquod pronomen vel adverbium interrogativum: quo de ufu iftius particulae vide Indicem noftrum Graecitatis Epicteteae p. 347. & loca ibi citata. Sic hoc loco ἢ ad praecedens Πόθεν refertur, & perinde intelligenda eft, ac fi proxime ante eam repetita effet vox Πόθεν. *Unde, Socrates, ades? unde, nifi videlicet a venatione?*

Ibid. ἐφαίνετο ὁ ἀνὴρ ἔτι. Apud Platonem vulgo abeft a ὁ articulus. *Ibid.* σὺ μέντοι &c. Potuit apud Athenaeum per librariorum incuriam ante σὺ intercidere οὐ particula negativa: potuit vero etiam in eamdem fententiam σὺ μέντοι Athenaeus dicere, quâ Plato οὐ σὺ μέντοι cum interrogatione fcripfit. Homeri locus ad quem refpicitur, exftat in Odyff. κ'. vs. 279.

AD CAP. LXII.

Αἰσχίνης ὁ Σωκρατικὸς, ἐν μὲν τῷ Τηλαύγει, Κρι- a
τόβουλον τὸν Κρίτωνος ἐπ' ἀμαθίᾳ καὶ ῥυπαρότητι βίου
κωμῳδεῖ. *&c.* » *Veterum Philosophorum plerique etiam Comi-*
» *cos maledicentiâ vicerunt.* Hoc & dicit philologus, & co-
» natur demonſtrare. Profert in medium AESCHINIS *Socra-*
» *tici* dialogum, cuius erat titulus *Telauges*: ſimili de cauſ-
» ſa inditus, ac ſi Comici *Nebulas* appelles *Socratem.* Prae-
» cipuus enim auctoris ſcopus in illo dialogo fuit, *Telau-*
» *gem* neſcio quem traducere venuſte, & vitia illius ri-
» denda omnibus propinare. Demetrius Phalereus, vel
» quicunque eſt alius auctor libelli illius eruditiſſimi: Εἰ
» ψόγους εἰκαιοψόγους εἶναι θέλοι τις, παράδειγμα τὸ τοῦ
» Αἰσχίνου ἐπὶ τοῦ Τηλαυγοῦς· πᾶσα γὰρ σχεδὸν ἡ περὶ
» τὸν Τηλαυγῆ διήγησις ἀπορίαν παράσχοι ἂν, εἴτε θαυ-
» μασμὸς, εἴτε χλευασμός ἐστι. Ex iſtis, non ſolum ar-
» gumentum *Telaugis* cognoſcimus; verum etiam genus
» ipſum ſcriptionis & modum. Erat enim ſimile ſcriptum
» Satyris Latinorum poëtarum, demto metro. Ridens
» quippe, & laudanti ſimilis, verum de Telauge dicebat:
» nec de illo tantum, ſed etiam de aliis. *Nam*, ait No-
» ſter, *Critobulum Critonis filium* ἐπ' ἀμαθίᾳ καὶ ῥυπαρότητι
» βίου ab Aeſchine fuiſſe ibidem *licentiâ comicâ exagitatum.*
» Graeci appellant ἀμαθῆ, non illum tantum *qui eſt indoctus &*
» *literas neſcit*; ſed eum etiam *qui eſt moribus impolitis & ſcae-*
» *vis atque inhumanis.* Literae enim, niſi (ut eſt vetus di-
» ctum) diſcantur ἐπ' ἀριστερὰ, humanitatem nos docent,
» & *mores* non ſinunt eſſe *feros.* Sic accipiendum hîc no-
» men ἀμαθία. « CASAUBONUS. — Τηλαύγει, Τηλαύγην,
penacute ſcribunt apud Noſtrum edd. & mssti; recte:
non, ut paſſim alibi reperitur, Τηλαυγὴς, Τηλαυγεῖ, Τη-
λαυγῆ. Nam accentu diſtinguitur proprium nomen, ab
appellativo. Nullum autem alium *Telaugem* novit antiqui-
tas, praeter Pythagorae filium: quare, quis fuerit ille,
quem Aeſchines traduxerit, cum Caſaubono ignoramus;
niſi ab eodem Pythagorae filio nomen huic dialogo im-
poſitum eſt; quae videtur fuiſſe Menagii ſententia, cuius
vide Notas ad Laërt. II. 61. At id ſi vel maxime ſtatua-
mus, tamen intelligi par eſt, alium quemdam ſuae aetatis
hominem in animo habuiſſe Aeſchinem, quem ſub *Te-*
laugis nomine in eo dialogo exagitaverit. Demetrii ver-

a ba, quae a Casaubono prolata sunt, leguntur in libello περὶ Ἑρμηνείας, sect. 291. edit. Schneid. In *Critobuli* nomine menda ex ed. Cas. 1. in nostrum exemplum irrepsit. Κριτόβουλον oportebat, ut habent aliae omnes editt. cum msstis; non Κριθόβουλον.

τὸν δὲ Τηλαύγην αὐτὸν, ἱματίου μὲν φορήσεως καθ' ἡμέραν ἡμιωβόλιον ψαφεῖ τελοῦντα μισθόν. — » Obiicit Telaugi » sordidam vitam & animum illiberalem. Notam illiberalitatis affert, quod *forensi veste carens, a fullone utendam* » *sumere solitus sit, pactus cum illo de diurna mercede quam debeat pendere.* Saepe fullones hac fraude usi, ut traditis » sibi ad poliendum vestimentis, in quaestum suum abuterentur. Simillima ἀνελευθερίας nota apud Theophrastum in Characteribus, de eo qui uxori suae in publicum proditurae famulas ad actum conducit. Simillima » etiam quae scribit idem venustissimus philosophus in descriptione hominis parci. Si quis verba Aeschinis interpretari malit de *veste honestiore ad festorum celebrationem*, » quam de forensi quotidiana, per me licet. Minus tamen » probabile est, *quotidie a fullone vestem conduxisse Telaugem.* « Casaubonus. — Scilicet in eam sententiam, quam postremo tetigit vir doctus, Athenaei verba accepisse videri poterat *Dalecampius*, sic vertens: *ipsum vero Telaugen, quod ob vestem spurcam, quam gestabat, quotidie fulloni dimidium obolum pro mercede solveret.* Nec tamen satis adparet, quo pacto haec acceperit hic interpres: nam ad verba, *ob vestem spurcam*, in ora adnotavit: » *Inquinamentis & sordibus purgandam.* «

κωδίῳ δὲ ἐζωσμένον, καὶ τὰ ὑποδήματα σπαρτίοις ἐνημμένον σαπροῖς. » Sic scribendum. Describit adhuc » sordidum *Telaugis* cultum. Ait, *solitum praecingi pellibus* » *lanatis.* κώδιον Graecis est δέρμα σὺν τοῖς ἐρίοις. Pauperes » & mendici ita amiciebantur, nec non operae rusticae, » ut alibi dicebamus: [ad Theophr. Charact. p. 146 sq.] » utebantur his etiam pro veste stragula. In Equitibus » Aristophanes traducit τὸ τοῦ Κρατίνου κώδιον. Affinia » sunt κώδιον & θύλακος: nam & θύλακος scorteum vel » pelliceum saccum significat, aut aliud sacco simile. » Comicus θυλάκους appellavit Persarum braccas e pellibus. *Aeschines* igitur, ut κώδια, sic & θυλάκους *Telaugi* » attribuebat: quod cognoscimus ex alio Demetrii Phalerei loco, [sect. 170.] quem ascribam ut illustrem. Χρή-

» σονται ποτε καὶ οἱ φρόνιμοι γελοίοις πρός τε τοὺς καιρούς. a
» οἷον ἐν ἑορταῖς, καὶ ἐν συμποσίοις· καὶ ἐν ἐπιπλήξεσι δὲ πρὸς
» τοὺς τρυφερωτέρους, ὡς ὁ Τηλαυγὴς Ξύλακος, καὶ ἡ Κρά-
» τητος ποιητική, καὶ φακῆς ἐγκώμιον ἂν ἀναγνῷ τις ἐν
» τοῖς ἀσώτοις. Lego, ὁ Τηλαυγοῦς Ξύλακος. Non dubium
» eſt, intelligi hunc Aeſchinis dialogum, de quo etiam
» ſub libri finem ea ſcribit Demetrius quae paulo ante
» protulimus. Verbo unico Ξύλακος obſcure indicavit to-
» tius libri argumentum: quia, ut videtur, multus fuerat
» Aeſchines in reprehendendo Telaugis amictu. Eodem per-
» tinet calceaminis quo utebatur deſcriptio: καὶ τὰ ὑποδή-
» ματα σπαρτίοις ἐνημμένον σαπροῖς· *& calceamenta geſtantem*
» *contexta e funiculis corruptis ac nihili.* Alibi exponimus hunc
» locum ubertim. « Casaubonus. — Videtur in ſcriniis
habuiſſe Caſaubonus (cum plurimis aliis ſcriptis, ad quae
ſaepius remittit lectorem, quae tamen lucem publicam num-
quam viderunt) adumbratum opus de Veſtimentis veterum:
quo in opere hunc Athenaei locum copioſe pertractare
conſtituerat. Verba κωδίῳ δὲ ἐζωσμένον, cum corrupta
eſſent in vetuſtis codicibus, omiſit pro more ſuo Epito-
mator. Scilicet nomen κωδίῳ a vetere aliquo librario,
cui verbum paulo ante poſitum κωμῳδεῖ adhuc in mente
verſabatur, in κωμῳδίᾳ erat detortum, quod etiam vete-
res noſtrae membr. *A.* hoc loco habent. Id editor Ven.
in κωδίᾳ mutavit, quod ſervatum in aliis omnibus editio-
nibus. At ἡ κωδία longe aliud eſt, nempe *caput papaveris:*
recteque Caſaubonus monuit, κωδίῳ ſcriptum oportuiſ-
ſe, quod a nobis auctori tandem reſtitutum. Porro ἐνημ-
μένον, a verbo ἐνάπτω, correximus, praeeuntibus msstis.
ἐνῆφθαι δὲ τὰ ὑποδημ. σπαρτ. σαπροῖς ſcripſit Epitoma-
tor. Apud Demetrium l. c. emendationem Caſauboni, ut-
pote certiſſimam, merito in contextum recepit Schneiderus.

καὶ τὸν Λυσίαν δὲ, τὸν ῥήτορα, οὐ μετρίως διαγελᾷ. b
Etiam haec verba, olim corruptiſſima, praetermiſit Epi-
tomator. Cum ſic vulgo conſentientibus noſtris membra-
nis, ederetur, σαπροῖς, καὶ τελέσαντα τὸν ῥήτορα &c.
locum hunc ſic reddidit Dalecampius: *eumdem autem
haud mediocriter irridet, quod rhetorem quemdam initiaſſet phi-
loſophiae myſteriis.* Casaubonus vero in *Animadverſ.* haec
adnotavit: » Pone τελείαν στιγμὴν poſt vocem σαπροῖς:
» & ſequentia ſic ſcribe, καὶ Τελέσαντα τὸν ῥήτορα οὐ
» μετρίως διαγελᾷ. Qui non adnimadverterunt, vocabu-

b »lum Τελέσαντα aliter hic accipi debere quam vulgo usur»petur, mentem auctoris videre non poterant. Est vero »*Telesas* proprium nomen alicuius oratoris vel rhetoris »inepti, cuius imperitiam castigaverat ridendo Aeschines. »Sic autem Graeci multa participia, modo praesentis, »modo indefiniti temporis, in propria nomina verterunt: »cuiusmodi sunt ista, ut de multis pauca referamus: *Ara»ros*, (ἀραρὼς enim,) *Alexamenus*, *Dexamenus*, *Tisamenus*, »*Cassamenus*, (reperies apud Parthenium hoc nomen) *So»zomenus*, *Epamynon*, *Paraballon*, & *Parabrycon*. *Telesanti* »affinia nomina sunt *Telesis* & *Telestes*. « — Nec erat vero per se utique absurdum statuere, fuisse Aeschinis aetate imperitum aliquem rhetorem, cui *Telesanti* nomen fuisset, irrisum exagitatumque ab Aeschine; quamvis nemo sit hodie, qui illud rhetoris nomen vel ullibi extra hunc Athenaei locum legerit, vel fando audiverit. Sed si de obscuro aliquo & ignoto homine locutus esset Athenaeus, nude Τελέσαντα ῥήτορα, non τὸν ῥήτορα dicturus erat. Adiectum τὸν *articulum* indicio esse, de *viro* quodam *satis noto* agi, intelliget puto quisquis cum Graeci sermonis genio familiaritatem aliquam contraxerit. Quare quum satis constet, & inimicitias exercuisse & inter se obtrectasse Aeschinem Socraticum & *Lysiam* oratorem; (vide Laërt. II. 63. ibique Menagium, & ipsum Athenaeum nostrum, lib. XIII. p. 611 sq.) non dubitavi quin Toupio adsentirem, in Epist. Crit. pag. 147. contendenti, sub voce Τελέσαντα hoc loco τὸν Λυσίαν latere. Et quoniam in Τελέσαντα supererat terminatio τα, quae ex separatâ quadam voculâ detorta videri debebat, quae vocem Λυσίαν olim excepisset; suspicatus sum, τὸν Λυσίαν δὲ scriptum reliquisse Athenaeum.

Ἱππόνικον μὲν, τὸν Καλλίου, κοάλεμον προσαγορεύει. τὸν Καλλίου cum Dalecampio *Calliae filium* interpretatus sum; rectius fortasse facturus, si *Calliae patrem* reddidissem. Satis quippe notum est, non magis a patribus filios, quam ab illustribus aut famosis filiis patres subinde apud Graecos fuisse cognominatos. *Hipponicus* autem ille, de quo hic agitur, famosi *Calliae* pater; (de quorum utroque paulo superius dictum, p. 218. b.) quamquam & ipse Calliam patrem habuit, ut ad Aeliani Var. Hist. XIV. 16. docuit Perizonius, tamen ea aetate, qua ista scripsit Aeschines, a filio potius (cuius & continuo deinde ipse Athe-

naeus diserte meminit) quam a patre cognominari soli- b
tus videtur. Nec enim hic de filio quodam eiusdem fa-
mosi Calliae cogitari debet; hic enim, dilapidato immenso
patrimonio, pauper & miser, nullo quod sciam filio reli-
cto, obiit. conf. Athen. XII. 537. b. c. & Aelian. Var.
Hist. IV. 23. Κοάλεμος· ἠλίθιος, ἀνόητος: Hesych. & Sui-
das. Vox Aristophanica, ex Equit. 198. & 221.

*λέγει γὰρ, ὡς ὁ μὲν Πρόδικος Θηραμένην μαθητὴν ἀπε-
τέλησεν· ὁ δ' ἕτερος Φιλόξενον τὸν Ἐρύξιδος, καὶ Ἀριφράδην
&c.* » Postquam dixit auctor, *Aeschinis dialogum, cui in-
» dex erat* C a l l i a s, *vituperationem & irrisum continuisse duo-
» rum* celeberrimorum *sophistarum, Prodici & Anaxagorae;
» quorum priore Theramenes erat usus magistro, posteriore Phi-
» loxenus & Ariphrades Arignoti frater,* subiungit: θέλων c
» ἀπὸ τῆς τῶν δηλωθέντων μοχθηρίας καὶ π ε ρ ὶ τ ὰ φ α ῦ-
» λ α λ ι χ ν ε ί α ς ἐμφανίσαι τὴν τῶν παιδευσάντων διδα-
» σκαλίαν. Novum & insolens auribus meis loquendi ge-
» nus, ἡ περὶ τὰ φαῦλα λιχνεία: sed puto aliter scriptum
» prius fuisse. Imo vero legendum est omnino, ἀπὸ τῆς
» τῶν δηλ. μοχθ. καὶ περὶ τὰ φαῦλα σ π ο υ δ ῆ ς, καὶ λιχ-
» νείας ἐμφαν. Prodici & Anaxagorae tres discipulos no-
» minarat & exagitarat Aeschines, Theramenem, Philo-
» xenum, Ariphradem: *ea fine,* inquit Athenaeus, *ut ex
» discipulorum moribus de praeceptorum doctrina fieret iudicium.*
» In quo fecisse Aeschinem improbe, negare non possu-
» mus. Neque enim aequum aut fas est, ut τὰ τῶν ὁμιλη-
» τῶν ἁμαρτήματα, τῶν προεστώτων sint κατηγορήματα:
» sicut praeclare adversus Platonem disputat sophista Ari-
» stides in ea quam vocavit Κοινὴν Ἀπολογίαν. [Conf.
» Xenoph. Memorab. I. 2, 12 sqq.] Caeterum ex Comi-
» cis & aliis scriptoribus Graecis nota sunt eruditis trium
» istorum diversi generis vitia. *Theramenes,* cognomento
» Cothurnus, varius, inconstans, & versipellis. « [vide
Aristophanis Plut. 546. & ibi Schol. rursusque ibid. vs.
998 sqq. Plutarch. in Nicia, pag. 524. a. & Suidam in Θη-
ραμ. ibique Küst.] » *Philoxenus,* non gulosus, sed gula
mera & ingluvies. [vide Nostrum I. 6. b. & ibi notata.]
» *Ariphrades,* testimonio Aristophanis in Equitibus [vs.
» 1278 sqq. conf. Vesp. 1271 sq. & ibi Schol.] nequam,
» impurus, & infando Lesbiorum morbo infamis. Omnia
» haec verbo indicavit Athenaeus: μοχθηρίαν refer ad The-
» ramenem; τὴν περὶ τὰ φαῦλα σπουδὴν, ad Ariphradem:

c » λιχνείαν ad Philoxenum. Ita nobis semper Musae fa- » veant, ut haec emendatio est vera, certa, & necessaria! « CASAUBONUS. — In Epitoma totus locus *de Aeschinis Callia* desideratur: membranae *A.* vero in vulgatâ scripturâ, καὶ περὶ τὰ φαῦλα λιχνείας, nihil mutant. Quam scripturam ut sanam integramque defendens VILLEBRUNIUS, praecedentibus verbis, in quibus nihil desiderabatur, eam adferendam mutationem censuit, quam, si vel maxime medicinâ egerent illa verba, nemo Graece doctus admissurus erat. Nempe sic legi vult mirus hic artifex, ϑέλων ὑπὸ τῆς τούτων δηλωθείσης μοχθηρίας καὶ περὶ τὰ φαῦλα λιχνείας &c. Mihi & laborare illa verba, quae Casaubonum offenderant, visa sunt; & tam insigni veri specie sese commendavit emendatio ab illo prolata, ut in contextum recipienda (nec tamen absque aliqua dubitationis significatione) videretur.

Ἀλκιβιάδου κατατρέχει, ὡς οἰνόφλυγος, καὶ περὶ τὰς ἀλλοτρίας γυναῖκας σπουδάζοντος. Cum in ed. Bas. per operarum errorem σπουδάσοντος esset expressum, isque error in editionem Casaub. esset propagatus; in Animadversionibus deinde haec adnotavit idem CASAUBONUS: » Scribe, καὶ περὶ τὰς ἀλλοτρίας γυναῖκας σπουδάσαντα. De Alcibiade loquitur; quem testantur historici & » poëtae omnium mulierum fuisse virum. « — Eademque adnotatio (mendo in contextu relicto) eodem modo repetita est in Animadversionum editione secunda & tertia. Atqui manifestum erat, imprudenti excidisse Casaubono illud verbum σπουδάσαντα, voluisse autem σπουδάσαντος scribere. Nempe sic ex coniecturâ emendaram voluerat mendosam editionis suae lectionem: qui si Venetam inspexisset editionem, verissimam scripturam σπουδάζοντος erat in ea reperturus, quam eamdem mssti etiam libri omnes tenent. In Excerptis e Codicibus Italicis, quae praesto erant Casaubono, non adnotata erat haec scriptura; quia collati illi codices fuerant cum exemplo editionis Venetae, quae editio ipsam veram scripturam tenebat. Is (ut iam saepe observavimus) multorum errorum fons fuit, a doctissimo Casaubono partim non animadversorum, partim etiam commissorum.

AD CAP. LXIII.

καὶ παράνομον εἶναι λέγει. Omnino verbum finitum c
in ista ῥήσει desiderabatur: quare utique vulgatum λέ-
γων in λέγει mutandum iudicavi. Id ipsum etiam ms.
Ep. dabat: qui quidem per se in hoc genere, ubi nonnisi
de structura orationis quaeritur, non magnam habet au-
ctoritatem; quoniam suo arbitratu saepe, sicut multa
omittit, sic in aliis constructionem mutat verborum. Ex-
pressus autem in Epit. hic locus in hunc modum: Ἀντισθέ-
νης δὲ τὸν αὐτὸν Ἀλκιβιάδην παράνομον εἶναι λέγει καὶ εἰς
γυναῖκας &c. Rectius vero haud dubie idem *ms. Ep.* pau-
lo post ὡς τοὺς Πέρσας dedit, quam ὡς Πέρσας, quod
erat editum consentiente ms. *A.*

ἡ δ' Ἀσπασία. *Antisthenes* non minus quam Aeschines d
(cuius *Aspasia* paulo ante, lit. *b.* memorata est) dialo-
gum, cui *Aspasia* titulus erat, edidit. Vide Diog. Laërt.
VI. 17. Perperam Villebrunius haec & quae sequuntur,
inde a verbis Ὁ δὲ Πολιτικὸς, rursus ad *Aeschinem* retu-
lit. Πολιτικὸς, qui nominatur a Nostro, haud dubie idem
est dialogus, quem Laërtius IV. 16. περὶ Νόμου ἢ περὶ
Πολιτείας inscriptum facit.

*Ἀρχεστράτου φησὶν εἶναι συμβιώτην, τοῦ παραπλή-
σια ταῖς ἐπὶ τῶν μιαρῶν οἰκημάτων ἐργαζομένου. Arche-
stratus*, qui hic commemoratur, fuerit-ne Gelous ille
poëta, Γαστρονομίας auctor, cuius frequentissima apud
Nostrum mentio, merito dubites cum PERIZONIO ad Ae-
liani Var. Hist. XI. 7. Nec tamen male convenit quae hic
notatur *Archestrati spurcities* cum ea, a qua se non alie-
num lurco ille poëta ipse profitetur apud Athenaeum, VII.
310. b. Nam fere ex altero impuritatis genere in alterum
provolvi solitos id genus hominum legimus. Vocabulum
συμβιώτην, ut edidimus, sic penacute scriptum erat in
superioribus editionibus; nescio an & in ms. *A.* In Epi-
toma haec desunt. Rectius vero acute συμβιωτὴν scri-
pseris. Ad articulum ταῖς, Casaubonus in exemplo editio-
nis Basileensis, quod olim ipsius fuerat, sua manu sup-
plendum nomen πόρναις in ora adnotaverat: quod tamen
nomen nec in contextum suae editionis recepit, nec de
eo in Animadversionibus monuit. Et satis quidem com-
mode subintelligi potuit vel id ipsum nomen, vel γυναι-
ξὶ, παιδίσκαις, aut tale aliquod; nec opus erat adiecto.

d Vide Suid. in Οἰκήματα. Usurpasse autem Atticos οἴκημα pro πορνείῳ vel χαμαιτυπείῳ satis notum: cui significationi mire convenit adiectivum nomen μιαρόν. Nec tamen illa scriptura, ἐπὶ μιαρῶν οἰκημάτων, ex vetere quodam libro ducta est; sed tacite a CASAUBONO, ipsius ex coniecturâ, pro ἐπὶ τῶν μικρῶν οἰκ. quod dabant libri, recepta. Sic etiam, multo ante quam Athenaeum ederet, ad oram eiusdem libri, quem modo dixi, sua manu notaverat idem vir doctus: » Lego μιαρῶν.

καὶ Πλάτωνα δὲ μετονομάσας Σάθωνα ἀσύρως καὶ φορτικῶς &c. Eadem fere repetit Noster lib. XI. pag. 507. a. conf. Laërt. III. 35. & VI. 16. Unde ductum illud nomen, adnotavit ad Laërtium MENAGIUS; nempe ab ἡ σάθη, *mentula, membrum virile*: unde ὁ Σάθων, quasi *mentulatus*, seu *cui supellex illa largior.* conf. Schol. ad Theocr. IV. 62. & Hesych. in Σάθει & Σάθων, ibique Interpretes. Quare merito dicit Athenaeus, φορτικῶς, id est, *odiose & insolenter*, Platonis nomen in eum modum detortum fuisse ab Antisthene. Sed quod adiiciebatur in editis, ἀκύρως, id sane quovis modo ἄκυρον erat, & ab hoc loco alienum. Peropportune ἀσύρως dedere membr. *A.* nisi quod ἀσυρῶς, cum accentu in ultima, debuisse videtur: id vero est, *foede, spurce*; vel *proterve, flagitiose*; ab adiectivo ἀσυρὴς, quo bis usum Polybium observavimus. Hesychius: Ἀσυρῆ· ἀκάθαρτα: & Ἀσυρές· βδελυρόν· προπετὲς, βλοσυρὸν, θρασύ.

e Τούτοις γὰρ τοῖς ἀνδράσιν οὐδεὶς ἀγαθὸς σύμβουλος εἶναι δοκεῖ, οὐ στρατηγὸς νόμιμος, οὐ σοφιστὴς ἀξιόλογος, οὐ δῆμος εὐλόγιστος. Cum, οὐ στρατηγὸς, οὐ μῖμος, vulgo legeretur; adnotavit CASAUBONUS: » Ut hic mendum suspectaremus, duo nos admonuêre: nam &, epitheton suum deesse voci στρατηγὸς, praecedentia & sequentia demonstrant apertissime; &, *mimos* recenseri inter gravissimas personas, quis ferat aequo animo? Ne dubita, inesse mendum huic loco. Scribo, οὐ στρατηγὸς νόμιμος, *nemo istis videtur dux legitimus*: vel, οὐ στρατηγὸς φρόνιμος, *dux prudens.* Sed malo νόμιμος: neque aliter scriptum auctori. Sic eam vocem Augustus usurpat in epistola ad Tiberium: *Iucundissime, & ita sim foelix, vir fortissime, & dux* νομιμώτατε. « — Vide Sueton. in Tiber. c. 21. ubi monuit Ernesti, νόμιμον dici etiam pro *perito, idoneo ad aliquod*, ut de historicis, philo-

sophis, &c. laudans in eam partem Wesselingium ad Diodor. lib. I. c. 6. quem utique consuluisse de illius vocabuli usu iuvabit. Aliâs satis notum est, idem ac δίκαιον sonare νόμιμον, *iustum & probum virum*; verbi caussa, apud Xenoph. IV. 6, 5. coll. vs. 6. & apud eumdem in Cyropaed. I. 6, 27. ubi δικαιότατός τε καὶ νομιμώτατος ἀνὴρ etiam de bellico duce dicitur. Utrovis modo accipiendum hoc loco id vocabulum, non est dubitandum quin restituendum illud hic fuerit auctori. Mendosum οὐ μῖμος ex *Epit.* adoptaverat primus editor: paulo propius ad verum accedebat ὁ μῖμος, quod est in membr. *A.* Villebrunius, cum *Casauboni emendationem* non posset non probare, rursus *Aegio eam subreptam* affirmat: cui ego rursus eumdem librum, quo Aegianae continentur lectiones, *innocentiae Casauboni* testem oppono. e

ἀλλὰ Σωκράτης, ὁ μετὰ τῶν Ἀσπασίας &c. Haec *Dalecampius* sic vertit, *& tamen Socrates frequens est cum Aspasiae tibicinis, &c.* ut, quo pacto cum superioribus cohaereant, prorsus non adpareat. Similiter *Villebrune*, quasi novi sermonis initio facto: *Quant à Socrate, il est toujours avec la joueuse de flute*, &c. Equidem, nisi molestiam facesseret id quod proxime praecessit, οὐ δῆμος εὐλόγιστος, istud ἀλλὰ Σωκράτης cum superioribus οὐδεὶς ἀγαθὸς σύμβουλος &c. percommode sic cohaerere dicerem, ut ἀλλὰ idem valeret ac ἀλλ' ἢ vel πλὴν: *Hos homines si audias, nemo est bonus consiliarius*, &c. *praeterquam Socrates*: atque etiam tenendo consuetam particulae ἀλλὰ vim, eadem futura erat sententia, intelligendo ἀλλὰ Σωκράτης μόνος ἐστὶν αὐτοῖς πάντα ταῦτα: *sed unus Socrates illis est haec omnia*, nempe *bonus consiliarius* & reliqua. Cui sententiae quum parum apta viderentur illa verba interserta, οὐ δῆμος εὐλόγιστος: videndum duxeram, ne ex alio quodam nomine vox δῆμος sit corrupta. Sed de hoc utcumque statuatur, persuasum habeo, id ipsum fere quod in latina versione expressi, dixisse hoc loco Athenaeum, aut (rectius ut dicam) Democharem, sive quisquis sit auctor e quo hanc in philosophos invectivam Deipnosophista depromsit.

ὁ μετὰ τῶν Ἀσπασίας αὐλητρίδων ἐπὶ τῶν ἐργαστηρίων συνδιατρίβων. Invidiose, ac prorsus calumniose dictum. Sunt enim τὰ ἐργαστήρια (quae in latina versione silentio praeteriit Dalecampius) hic non, quas Villebrunius intellexit, *opificum officinae*; sed *officinae Veneris*, *domus me-*

e *ritoriae*; verbo, *lupanaria:* prorfus ut οἰκήματα. Sic, pro eo quod meretrix vulgo dicitur ἐπ' οἰκήματος ἑστάναι, προεστάναι vel καθῆσθαι, Demofthenes contra Neaeram, pag. 1367. edit. Reiskii dixit, ὁπόσαι ἂν ἐπ' ἐργαστηρίου κάθωνται.

καὶ Πίστωνι τῷ θωρακοποιῷ διαλεγόμενος, καὶ Θεοδότην διδάσκων τὴν ἑταῖραν, ὡς δεῖ τοὺς ἐραστὰς ἀπολαύειν, ὡς Ξενοφῶν παρίστησιν ἐν δευτέρῳ Ἀπομνημονευμάτων. »*Socratis cum Piftone thoracopoeo colloquium,* »relatum eft in literas a *Xenophonte, Commentariorum libro* »*tertio.* Sed ille Πιστίαν vocat, [Memorab. III. 10, 9.] »non Πίστωνα. Eodem libro [cap. XI.] habentur & *fer*»*mones cum Theodota habiti.* Et errat Dipnofophifta, fi, ut »habent omnia exemplaria, fcripfit ἐν δευτέρῳ Ἀπομν. Sed »eft fortaffe exfcriptoris culpa, qui β pofuit pro γ.« CASAUB. — Πίστωνι apud Athenaeum cum editis habent membr. *A.* In *Epit.* haec defunt: & quae proxime fequuntur, fic contracta funt, ὁ Θεοδότην τὴν ἑταίραν διδάσκων ἃ οὔτε Νικὼ ἡ Σαμία &c. Pro ἀπολαύειν *Paulus* LEOPARDUS Emendat. lib. VI. cap. 3. ex Xenophonte ἀπελαύνειν vel ἀποκλείειν corrigendum cenfuerat, illa nempe verba refpiciens ex Memor. III. 11, 10. ὅτι δεῖ τὸν μὲν ἐπιμελόμενον ἀσμένως ὑποδέχεσθαι, τὸν δὲ τρυφῶντα ἀποκλείειν. Cui nemo facile adfentietur: nec enim tam *abigendorum*, quam *venandorum & retinendorum* iuvenum artem edoctam a Socrate Theodotam & Xenophon narrat, & Deipnofophifta exprobat Socrati. Infolens utique videri illa dictio poterat, ὡς δεῖ τοὺς ἐραστὰς ἀπολαύειν. Nam huiusmodi quidem conftructione verbi, ἀπολαύειν τι (vel ἀγαθόν τι) τινὸς, nihil frequentius; hâc fententia, *fructum e re quapiam, five ex homine, capere:* at cum *accufativo perfonae*, ἀπολαύειν τινὰ, vix usquam reperias. Si Xenophonteum requireres verbum, τοὺς ἐραστὰς θηρᾶν oportebat: nam in eo tota fere disputatio apud Xenophontem verfatur. vide ibi vs. 6. & fqq. Sed iftud quidem nimium quantum a librorum fcriptura recedit. In promtu foret, τῶν ἐραστῶν ἀπολαύειν corrigere: (conf. Memorab. I. 2, 29.) at id nunc non videtur dicere voluiffe auctor. Minoribus etiam ambagibus (quandoquidem perfaepe υ & β literas inter fe permutatas a librariis novimus) fufpicari licebat ἀπολαύειν ex ἀπολαβεῖν effe detortum; ea notione accepto hoc verbo, qua *intercipere*

aliquem ne effugere possit significat. Sed ne hoc quidem temere accipiendum putem: ac fortasse ne solicitari quidem vulgatum debebat. ἀπολαύειν interdum idem significat ac χρῆσθαι: qua notione manifeste Xenophon usurpavit in Cyropaed. IV. 3, 19. Et ibi quidem cum genitivo casu construitur: quod si eadem notione cum accusativo etiam construere licuerit, ista dictio ὡς δεῖ τοὺς ἐραστὰς ἀπολαύειν idem valebit, ac ὡς δεῖ τοῖς ἐρασταῖς χρῆσθαι, quae sententia perapte convenit huic loco: *quo pacto oporteat amatoribus uti*, vel, *cum amatoribus agere*: quam in sententiam verbo προσφέρεσθαι, eamdem vim habente, usus est Xenophon in eodem Socratis cum Theodota colloquio, Memor. III. 11, 9. Ac verbum ἀπολαύειν in eamdem prorsus sententiam cum accusativo casu constructum nusquam quidem me reperire memini: sed tamen pariter pro χρῆσθαι usurpatum simulque accusativo casui iunctum habemus apud ipsum Athenaeum nostrum, VI. 237. f. ubi ἀπολαύειν τὸν βίον, sonat, *suis uti facultatibus.* Alium locum ex Theophrasto citavit H. Stephanus, ubi pariter cum solo accusativo (absque genitivo casu) constructum idem verbum reperitur. Is locus est libro III. de Caussis Plantar. cap. 3. ubi haec verba leguntur, ἵνα ἀπολαύῃ (scil. τὰ δένδρα) τὴν προσαύξησιν καὶ τὴν τροφήν. Sed ibi quidem videndum, ne plane ἀπολάβῃ scriptum oportuerit, quod idem fere ac simplex λάβῃ valeat: *ut incrementum & nutrimentum capiant arbores.*

Νικὼ, ἡ Σαμία. Haec ἡ 'πιβόντος Νικὼ vocatur in f
Asclepiadis Epigr. 14. T. I. Analector. Brunckii pag. 214. Sit-ne eadem, quae Αἴξ, id est *Capra*, cognominata infra memoratur, XIII. 582. e. f. 583. c. nescio: sed non videtur esse alia. conf. XIII. 587. a. *Ibid.* Καλλιστράτη, ἡ Λεσβία. Bellarum istarum matronarum recensum percurrens, quem Noster libro XIII. exhibet, huius nomen non observavi. *Ibid.* Φιλαινὶς, ἡ Λευκαδία. De hac vide VIII. 335. c. d. *Ibid.* ὁ Ἀθηναῖος Πυθόνικος. Hunc *Pythonicum* in numero Scriptorum Eroticorum deperditorum recensuit FABRICIUS, Bibl. Graec. T. VI. pag. 830. nulla alia nisi huius loci usus auctoritate. *Ibid.* περιττῶς scripsi cum membr. *A.* περισσῶς edd.

κατὰ γὰρ αὐτὸν δὴ τὸν Πλάτωνα ἐπιῤῥεῖ δή ὄχλος μοι τοιούτων Γοργόνων καὶ Πηγάσων καὶ ἄλλων ἀμηχάνων a
πλήθει τε καὶ ἀτοπίᾳ τερατολογιῶν τινων φύσεως. —

a »Scribe τερατολόγων τινῶν φύσεων. « CASAUBONUS. — Speciosa videri poterat emendatio: *prodigiosarum quarumdam naturarum.* At τερατολόγος dicitur homo *qui prodigia crepat, qui monstra narrat:* an de *re monstrosa* vel *prodigiosa natura* pariter dici potuerit, etiam atque etiam dubito. Contra, substantivum nomen τερατολογίαι, licet proprie *narrationes prodigiosas & de rebus mirabilibus institutas* significet, tamen nullo incommodo per metonymiam pro eo quod est proprie τὰ τερατολογούμενα videtur accipi posse. Sic τερατολογίαι φύσεως fuerint *prodigia, monstra, quae in rerum natura esse perhibentur; naturae monstra quae narrantur.* Quare tenendam putavi scripturam, quam cum editis uterque noster codex mstus tuetur. Quid sit vero quod ista verba veluti *ex Platone ducta* adfert auctor; id quidem diu studioseque quaerens, nihil aliud reperi, nisi quod ERASMUS ad Adagium, Ἐπιῤῥεῖ τὸ ἐξαντλούμενον, p. m. 329. adnotavit, spectasse Athenaeum illum Platonis locum, qui exstat libro VII. de Legibus sub initium: [p. 321. T. VIII. ed. Bip.] ubi tamen nec *Gorgonum*, nec *Pegasi*, nec ullius alterius *monstri* fit mentio; unum verbum ἐπιῤῥεῖν occurrit, quod utcumque huc referri possit. Ait quidem HENR. STEPHANUS, in Indice Thesauri Graec. Ling. sub voce Πήγασος, *Platonem apud Athenaeum* τὰς γοργόνας καὶ τοὺς πηγάσους *numerare inter* τὰς τῆς φύσεως τερατολογίας: sed Platonis locum, ubi tale quid legatur, nullum indicavit. Pro ἀμηχάνων, perperam ἀμηχανῶν scribitur in ed. Bas. & Cas.

AD CAP. LXIV.

PARMENONIS *versus*, quibus reliquos convivas obiurgat Ulpianus, quod eorum nemo, postquam loqui Masurius desiit, verbum ullum faciat, iambi sunt scazontes. — »In eorum *secundo*, Σκυθιστὶ φωνεῖ, οὐδὲ κόππα (vel, »quod est idem, κάππα) γινώσκων, exprimitur hominis ebrii stupor, qui & rationis & linguae usum amisit. »Itaque, licet Graece doctus aut Graecus, *Scythice*, id »est, *barbare loquetur:* licet callens literarum, nesciet le»gere, ac ne literas quidem noscet. « CASAUBONUS. — κόππα cum editis tenent membr. *A.* κάππα habet ms. *Ep.* quae videtur Casaubonus pro *eiusdem literae* diversis nominibus accepisse: quam in sententiam etiam Eustathius

in Iliad. κ'. pag. 697, 3. ait, τὸ κάππα στοιχεῖον, κόππα κατὰ γλῶσσαν ἐλέγετο. Quod quidem secus esse, ostendunt ea quae Scaliger ad Eusebium & Salmasius in Exercit. Plin. pag. 626 sq. docuere. Est enim κόππα, ea litera quae latinorum *q* respondet, quae in Orientalium idiomatibus *kuph*, *koph*, vel *quoph* vocatur. Confer Hesych. in Κάππα, & in Κοππατίας, ibique Interpretes, tum Solanum ad Lucian. adv. Indoctum, cap. 5. T. VIII. Opp. pag. 364 sq. & Buherium, in Differt. de Priscis Graecor. & Latinor. Literis, ad calcem Palaeogr. Montf. pag. 568 sqq. Iam ad id quidem, quod hic agitur, perinde esse poterat utram teneremus scripturam; sed consultius tamen debuit videri, veterum membranarum fidem sequi; cum praesertim vix umquam in eisdem α vocalis cum ο permutata reperiatur, Epitomator autem suo arbitratu κάππα (ut notius vulgatiusque nomen) pro κόππα scribere potuerit. Unum tamen occurrit, quod scripturae κάππα hoc loco prae altera videri possit patrocinari: id nempe, quod apud Hesychium legitur: Κάππα· τινὲς δὲ τὸ ἐλάχιστον. Ubi tam docte quidem, quam ingeniose, τὸ κάκιστον corrigendum censuit Buherius l. c. pag. 569 sq. sed videndum, ne glossa illa ad ipsum hunc *Parmenonis* poëtae locum, quem prae manibus habemus, spectet; nam illud οὐδὲ κόππα (vel κάππα) γινώσκων haud adeo absurde interpretari aliquis potuerit οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον γινώσκων.

Vers. 3. κεῖται δ' ἄναυδος, ἐν πίθῳ κολυμβήσας. » Scribit Abbreviator ἄναυλος, non invenuste: imo, ut ego » quidem censeo, venustissime. Inest enim allusio ad utri» cularios & *pithaulas*: quos necesse est manere mutos, si in » eorum organis soni instrumenta fuerint corrupta. « CASAUBONUS. — At noster ms. *Ep.* cum *A.* & editis ἄναυδος tenet; rectissime. De tibiis certe aut de *pithaulis*, quos dicit Casaubonus, non cogitaverat poëta. ἐν πίθῳ κολυμβήσας, iocose dicitur *qui se mero ingurgitavit*, quasi *qui ipsi dolio sese immersisset*.

Vers. 4. κάθυπνος, ὡς μήκωνα φάρμακον πίνων. Cum φαρμάκων esset editum, adnotavit CASAUBONUS in *Animadv.* » Corrige operarum errorem φαρμάκων, » pro φάρμακον. « — Non fuerat autem φαρμάκων operarum erratum: sed id ipsum cum editionibus Ven. Bas. & Cas. 1. tenet codex noster mstus uterque. Recte tamen

b fecisse mihi visi sunt qui editionem Cas. 2. & 3. curarunt, quod morem gerentes monito docti viri, φάρμακον ediderint: quod & nos recepimus. Per adpositionem iuncta sunt duo nomina, μήκωνα φάρμακον. Casaubono praeiverat etiam DALECAMPIUS, latine vertens, *tanquam papaver medicamentum biberit.*

Περὶ ὧν, ὡς ὄντως γεγόνασι. Bene a primo editore adiecta illa ὡς particula, quam ignorant veteres membranae. Epitomator, omissis proxime praecedentibus & sequentibus, nude sic scripsit: Περὶ Γοργόνος Ἀλέξανδρος ὁ Μύνδιος τάδε ἱστορεῖ. *Ibid.* κάτω βλέπον. — »De animali, quod κάτω βλέπον vocatum est, cum alii, tum »Aelianus, libro VII. cap. 5. in Historia Animalium.« CASAUB. — Apud Plinium lib. VIII. cap. 21. sect. 32. *catoblepas* vocatur: sic & apud Solinum, & apud Melam lib. III. cap. 3. Mireris vero, apud neminem ex Romanis istis scriptoribus, historiae illius, quam de *Marii militibus* ex Alexandro Myndio narrat Noster, vestigium ullum reperiri.

c φέρειν δὲ χαίτην ἀπὸ τοῦ μετώπου καθειμένην. Sic recte codex uterque: qua ratione, βαθὺν πώγωνα καθειμένος, saepe apud Lucianum & apud alios.

d τὸ αὐτὸ ποιησάντων ἑτέρων καὶ νεκρῶν γενηθέντων, καὶ τῶν προσφερομένων ἀπολλυμένων. Si ita scripsit, e quo haec Athenaeus hausit, Alexander Myndius, inficete scripsit. Ut brevius, sic haud paulo commodius Epitomator, homo sane haud absurdus: πάλιν δὲ καὶ πάλιν τὸ αὐτὸ ποιησάντων ἑτέρων, καὶ τὰ αὐτὰ τοῖς προτέροις παθόντων. Tum continuo idem: ἱστορήσαντές τινες παρὰ τῶν ἐπιχωρίων τὴν τοῦ ζώου φύσιν, μακρόθεν ἐνεδρεύσαντες κατηκόντισαν: omissis istis, ἱππεῖς τινες Νομάδες, quae sane parum concinne vulgo posita sunt, postquam *nullâ interpositâ coniunctione* modo dixerat ἱστορήσαντές τινες.

e Ἐκεῖνο - - - οὐκέτι πιστὸν, ὡς εἰσί τινες κατὰ τὴν Λιβύην ὀπισθονόμοι καλούμενοι βοῦς. &c. — »Quantum memoriae »Athenaei fidere debeamus, docent quae scribit de *bobus* »*retropascentibus: quorum* ait *nullum historicum praeter Alexan*»*drum Myndium fecisse mentionem.* τοῦτο, inquit, ἄπιστόν »ἐστι, οὐδενὸς ἑτέρου ἐπιμαρτυροῦντος ἱστορικοῦ. Id vero »falsissimum. Omnium auctorum, qui boum ὀπισθονόμων, »&, ut loquitur Aristoteles, ἀναχωρούντων πάλιν πυγη»δὸν, meminerunt, antiquissimus (quod sciri possit hodie)

» Herodotus est. [IV. 123.] Illius fidem secuti sunt Ari- e
» stoteles, De Partibus Animalium lib. II. cap. 17. Pom-
» ponius Mela, [I. 8. ubi vide quae adnotavit Is. Vos-
» sius, pag. 595 sqq.] Plinius, libro VIII. cap. 45. [sect.
» 70.] &, opinor, quicunque alii de iis aliquid scripse-
» runt. « CASAUBONUS. — Nec praeteriit rem Aelianus, de Nat. Anim. XVI. 33. de quo etiam Abbreviator Athenaei monuit: nam postquam quae pluribus verbis Athenaeus exposuit, in brevia haec contraxit: Ὅτι τὰ περὶ τῶν ὀπισθονόμων βοῶν ἱστορούμενα, οὐκ ἀληθῆ: continuo adiicit: Τί δὲ περὶ τούτων ἱστόρηται, ζήτει εἰς τὸ (sic notum est loqui solitos medii aevi Graecos, pro ἐν τῷ) περὶ ζώων ἰδιότητος Αἰλιανοῦ.

AD CAP. LXV.

ἀνατεθεῖσθαί τε τὰς δορὰς ταύτας ἐν τῷ τοῦ Ἡρακλέους f
ἱερῷ, ἐν ᾧ οἱ τοὺς θριάμβους κατάγοντες στρατηγοὶ ἑστιῶσι τοὺς πολίτας. Pro ἀνατεθ. δὲ, quod erat editum, τε dedere membr. *A.* In *Epit.* haec desunt. De re, quae hic agitur, miratus sum quae in ROSINI Antiquit. Roman. lib. I. cap. 5 extr. leguntur: » Peracto triumpho, *in Iovis*
» *Capitolini templo* instaurabatur convivium: Posidonius
» lib. II. Historiarum, & ex eo Athen. lib. V. cap. ult.
» Licet alii non in ipso Capitolio, sed in Capitolii porti-
» cibus epulas istas apparari solitas docuerunt. - - Nec
» desunt qui *in templo Herculis* exhibitum epulum trium-
» phale velint, *quod is totum orbem terrarum victor peragras-*
» *set.* P. Crinitus lib. XXIV. de honesta Discipl. c. 5. « — Apud Dionysium quidem Halic. Antiq. Rom. V. 17. apud Valerium Max. II. 8. 6. & apud Plutarch. in Quaest. Roman. num. 80. T. II. Opp. pag. 283. ubi epuli triumphalis fit mentio, locus non designatur quo celebrari solitum illud epulum. *Templi Herculis* in Capitolio consecrati nusquam mentionem factam reperio. De *magno Herculis simulacro* Romae in Capitolio posito dedicatoque, vide Livium IX. 44 extr. ibique Drakenb. & Harduinum ad Plin. lib. XXXIV. cap. 7. sect. 18.

κατὰ τὸν Βαβυλώνιον Ἡρόδικον. HERODICUS *Babylonius*, a incertum an idem cum Grammatico illo, quem *Crateteum* vel *Crateium* paulo ante nominatum vidimus, p. 219. b. Eumdem vero esse, perquam probabile fit ex eo, quod

a ſicuti hic in ſubiecto *Epigrammate* ridet *Ariſtarcheos*, ſic & Cratetem, a quo ille cognominatus eſt, acrem Ariſtarchi aemulum adverſariumque fuiſſe conſtat. Vide Wolfii Prolegom. ad Homer. pag. 276 ſq. *Epigramma* huius Herodici, ex hoc loco olim ab Henr. Stephano in Adpendicem Anthologiae pag. 524. relatum, repetiit Brunck, Analector. T. II. p. 65.

Verſ. 1. Φεύγετ' Ἀριστ. ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάττης. Ductum ex Iliad. β'. 159. adnotavit Iacobs ad Anthol. Vol. II. P. I. pag. 194. *Verſ.* 2. τῆς ξουθῆς δειλότεροι κεμάδος. Bochartus in Hieroz. I. 3, 22. pag. 912. verſum iſtum citans, κεμάδα, ait, videri eſſe Plinii *rupicapram*, Germanorum *Gems*, Gallorum *chamois*. De eo animali confer Aelianum de Nat. Anim. XIV. 14. ubi colore πυῤῥόθριξ eſſe κέμας traditur, ut hoc loco ξουθός. Valet enim ξουθὸς idem ac πυῤῥὸς, Heſychio interprete. Intelligendam videri *antilopen reduncam*, quam Pallas vir doctus deſcripſit, monuit Schneiderus ad Aelian. l. c.

Verſ. 3. γωνιοβόμβυκες. »*qui in angulorum tenebris & sordibus verſantur.*« Iacobs l. c. p. 195. *Ibid.* μονοσύλλαβοι. »*qui vocularum minutias tractant:*« Erasmus, Adag. pag. 153. Similiter Germani dicunt, *Wortklauber und Sylbenſtecher*. Longe vero alia notione idem vocabulum accipitur in proverbio illo, Πᾶς δεσπότης δούλῳ μονοσύλλαβος· τὸ δ' ἱκετεύειν μακρόν: apud Eraſmum l. c.

Verſ. 4. τὸ σφὶν, καὶ σφῶϊν. »Lege, τὸ σφὶν καὶ τὸ σφῶν.« Pierson ad Moerin pag. 340. Vulgatum καὶ σφῶϊν perſpicue tenet codex mstus uterque. *Verſ.* 5. δυσπέμφελοι. Idem valet ac δυσάρεστοι, δύσκολοι, id eſt, *difficiles, moroſi.* Vide Heſych. in Δυσπέμφελος, & Euſtath. ad Iliad. π'. pag. 1111, 41 ſqq. Recepit autem iſtam ſcripturam primus editor ex Epitoma, quae id in contextu habet; fortaſſe ex Abbreviatoris ingenio. In vetuſtis quidem membranis *A.* δυσπέμφελον ſcribitur, quod & in codd. Pariſ. *B.* & *C.* reperit Villebrune, & in noſtro ms. *Ep.* inter lineas a prima manu adnotatum: quod ipſum vide ne verum ſit, ex Iliad. π'. 748. interpretandum, ubi πόντος dicitur δυσπέμφελος, id eſt, δυσχείμερος, τραχὺς καὶ ταραχώδης, *mare aſperum, tempeſtuoſum, non facile transmittendum.*

Κατὰ γὰρ τὸν κωμῳδιοποιὸν Ἀναξ. Rurſus, ut conſtanter alibi, κωμῳδιοποιὸν dedere membr. *A.* ubi κωμῳ-

δεσποιὸν edd. & *κωμικὸν Epit.* ANAXANDRIDAE iambos in Excerpta sua retulit *Grotius* pag. 644 sq. unde Latinam versionem mutuati sumus. *Vers.* 3. οἱ δέ γ' αὐτοῖσιν σο- b φοί. οἱ δ' αὐτοῖσι σοφοὶ ms. noster uterque. γε particulam opportune inseruit primus editor. αὐτοῖσιν, adiectâ ν literâ, quam ignorabant editi cum msstis, flagitabat metri ratio.

ἀναχωροῦντες οἱ πολλοὶ λεληθότως, διέλυσαν τὴν συνουσίαν. Postrema verba Dalecampius reddidit, *convivium solutum est.* Id Graece sonaret, διελύθη ἡ συνουσία. At hoc non dicere voluit Athenaeus: certe non modo continuatur coenae narratio per totum opus, verum etiam initium demum capit Coena proprie nominata, & legitima, ab eis quae libro VII. exponuntur: tribus continuis autem libris, quarto, quinto & sexto, nihil aliud continetur nisi sermones per id temporis spatium habiti, quod inter *Gustationem*, quae dicitur, & *Coenam ipsam* interponebatur. Vide Casauboni Animadv. ad initium libri quarti rursusque ad initium sexti libri. Quapropter hoc loco dicere non potuit auctor, *solutum esse nunc convivium;* sed hoc dicit, *complures e convivis*, gustando puta satiatos, non exspectata coena, e consessu excessisse. Mireris tamen quid sit quod οἱ πολλοὶ dicat, quod non tam, *multos* aut *complures*, significat, quam, *plerosque:* cum tamen eosdem fere e convivis, qui adhuc verba fecerunt, deinde etiam sequentibus libris differentes inducat auctor. Malebam πολλοὶ, pro οἱ πολλοί: sed nihil discrepantiae e membranis *A.* adnotatum: in Epitoma vero deest postrema ῥῆσις huius libri.

Mihi, exitum huius Libri cum sequentis exordio conferenti, visum nonnumquam erat, similiter fecisse Athenaeum atque nostra aetate nonnulli faciunt auctores, qui opus exorsi per plura quaedam volumina continuandum, in parte operis resistentes, finem se facere velle totius simulant, patientiae parcituros Lectorum; mox vero deinde initio sequentis voluminis profitentur, crebris multorum postulationibus exorari se passos esse, ut denuo manus operi admoverent, atque institutum ad finem perducere conarentur.

ANIMADVERSIONES IN ATHENAEUM.

AD LIBRI SEXTI

CAP. I.

p. 'ΕΠΕΙΔΗ *ἀπαιτεῖς, συνεχῶς ἀπαντῶν, ἑταῖρε Τιμόκρατες,*
222 *τὰ παρὰ τοῖς δειπνοσοφισταῖς λεγόμενα, &c.* — » Etiam
a » hic liber sermones refert habitos inter Gustationem & » legitimam Coenam, sicut diximus quarti initio. Appa» ret moris fuisse, ut satis longa interponeretur mora in» ter utrumque cibum. Nam hoc intervallo temporis fa» cit auctor pronunciata esse, quae ipse libris quarto, » quinto, & sexto est complexus. Sed iam Coena inci» piebat apponi, cum ea dicerentur quae liber iste [liber » hic] continet. Ait enim non longe a principio, [pag. » 224. b.] *Ἐπεισῆλθον ἡμῖν παῖδες, πλῆθος ὅσον ἰχθύων » φέροντες*: & sub finem iterum, [pag. 262. b.] *παρεφά» νη πλῆθος οἰκετῶν τὰ πρὸς τὴν ἐδωδὴν εἰσκομίζοντες.* [conf. » pag. 270. e.] Ordo in his sermonibus, qui quidem e » rerum natura pendeat de quibus agitur, nullus est: in» est tamen aliquis, ab auctoris ingenio & dispositione » profectus. Elegantissimo enim artificio variae de variis » rebus dissertationes ita invicem nectuntur, ut anuli ca» tenarum. Prior semper sermo posteriori ansam praebet: » posterior, ex priore ortus, non ante definit, quam » novae alicui disputationi occasionem produxerit. Prae» cipua libri huius capita adnotata sunt ab auctore non » longe a principio: [pag. 228. c. d.] item a nobis cum » cura, in *Operis totius Synopsi.* Initio producuntur *Eclo» gae* aliquot *veterum Poëtarum, quibus comparantur inter se*

» *Comoedia & Tragoedia.* Nam, cum primis libri huius ver- a
» bis dixisset auctor, *Timocratem sodalem suum novos a se*
» *subinde sermones exigere;* nata inde est occasio recitandi
» *versiculos Antiphanis*, qui *Comoediam contendens cum Tragoe-*
» *dia*, dixerat, *omnia in illa nova & inaudita esse afferenda:*
» *in hac, omnia vulgata & omnibus nota.* Similiter & cae-
» terae partes invicem connectuntur: quod facile obser-
» vabunt lectores, semel a nobis admoniti. « CASAUBO-
NUS. — Quam *Operis totius Synopsin* dicit doctus Commentator, ea cum aliis ad Athenaeum *Prolegomenis*, in Praefatione Animadversionum promissis, lucem publicam numquam viderunt; ut alibi iam a nobis observatum. *Tragoediae & Comoediae collatio*, quam initio huius libri complurium Poëtarum verbis instituit, eo spectat, ut, cum Timocrates videatur suspicari, (id quod res erat) omnes has Deipnosophistarum Disputationes fictas esse, & totam operis descriptionem universumque institutum nonnisi ingenio Athenaei deberi, Athenaeus contra contendat, (non serio utique, sed quo universi instituti rationem tenoremque servaret) non, ut in Comoediae compositione, omnia suo ex ingenio esse ducta; sed, perinde atque in Tragoedia, cum universi argumenti summam tum personarum partes iam ante ipso facto definitas descriptasque, &, (ut ipsius verbo utar, ex pag. 223. d. & 224. b.) *datas* fuisse: ita quidem, ut iam ipse non tam *dare* has Deipnosophistarum disputationes Timocrati, quam *reddere*, possit. Possis quidem istud *reddere*, non *dare*, in eam etiam partem accipere, quod totum opus revera nihil fere, quod Athenaeo proprium & ex eius ingenio ductum sit, contineat, sed omnia ex aliis auctoribus excerpta atque congesta. At visus est mihi id ipsum magis, quod modo dicebam, Deipnosophista noster spectasse.

τὰ παρ' Ἀντιφάνει λεγόμενα ἐν Ποιήσει. » No-
» lim temere fidem librorum damnare, qui in ANTIPHA-
» NIS nomine hic consentiunt: puto tamen, *Poësin*, quae
» hic nominatur, eam esse fabulam, quam pars veterum
» Criticorum *Aristophani* adscribebat, pars *Archippo.* Au-
» ctor vitae Aristophanis: [pag. XIV. ed. Küsteri.] Ἔγρα-
» ψε δὲ δράματα μδ'. (Suidae codd. νδ'.) ὧν ἀντιλέγε-
» ται τέτταρα, ὡς οὐκ ὄντα αὐτοῦ. ἔστι δὲ ταῦτα, Ποίη-
» σις, Ναυαγὸς, Νῆσοι, Νιόβη· ἅ τινες ἔφασαν εἶναι τοῦ
» Ἀρχίππου. Qui *Antiphani* attribuat, novi praeterea ne-

a » minem. Neque vero dubium eſt, ſocordiâ exſcriptorum » *Antiphanis & Ariſtophanis* nomina multis locis fuiſſe cor» rupta, altero alterius loco poſito.« CASAUBONUS. — Cum vetuſtae membr. *A.* tum ms. *Ep.* hoc loco *ANTIPHANIS* nomen tenent. Confer notata ad VI. 261. f. Latinam verſionem eclogae ex huius poëtae fabula, *Poëſi*, a GROTIO mutuati ſumus, qui eam eclogam exhibuit in Excerptis ex Tragoediis & Comoediis Graecis p. 622 ſq.

Verſ. 2. *εἴ γε πρῶτον οἱ λόγοι.* Sic percommode codex ms. uterque cum editis. *εἴ γε*, *ſiquidem*, *quandoquidem*, *nam:* quam particulam Grotius, neſcio quid ſpe-
b ctans, in *εὖ γε* mutavit. *Verſ.* 5. *Οἰδίπουν γὰρ ἄν γε φῶ.* Voculas *αν γε* opportune ex ingenio inſeruit primus Editor: quibus carere verſus non poteſt, niſi aliud neſcio quid intercidiſſe ſtatuas. *Verſ.* 10. *εἴρηχ' ὅτι* pro *εἴρηκεν ὅτι* ſcripſit Grotius: quem ſecuti ſunt Bentlei, in Epiſt. ad Millium pag. 17. & Hermann, DE Metris, p. 155. Potuit tamen, ſalvis legibus iambici metri, vulgatum teneri, quod & diſerte uterque codex mstus tuetur. Tertius pes dactylus eſt; quartus, anapaeſtus.

Verſ. 11 *ſqq.* *ἀγανακτῶν δ' Ἄδραστος εὐθέως ἥξει, πάλιν τ' ἄπεισι. &c.* » *Verſus XII.* eſt hypermeter: *ἥξει » πάλιν τί πείσεθ' ὅταν μηθὲν δύνωντ' εἰπεῖν ἔτι.* Duo » nempe in unum conflati: ſed quorum priorem etiam » membranae exhibent imperfectum. Sic illae:

» *ἥξει, πάλιν τ' ἄπεισι* . . . . . .
» *Ἔπειθ' ὅταν μηδὲν δύνωντ' εἰπεῖν ἔτι,*
» *κομιδῇ δ' ἀπειρήκασιν ἐν τοῖς δράμασιν,*
» *αἴρουσιν ὥσπερ δάκτυλον τὴν μηχανήν,*
» *καὶ τοῖς θεωμένοισιν ἀποχρώντως ἔχει.*

» Aſcripſimus plusculos verſus, quia eos interpres acci» pit contra mentem poëtae, qui hoc potius voluit: *Tra» gicos, quando ipſis haeret aqua, ut neſciant quid dicant,
c » ſed plane in textura fabularum ſuarum ſunt ita impediti, ut » victos ſeſe fateri neceſſe habeant, machinam attollere loco » digiti aut manus, atque ita ſpectatoribus ſuis abunde ſatis» facere.* Ineſt in his, quod non attendunt docti, tacita » comparatio tragicorum poëtarum cum athletis: quod » declarant voces *ἀπειρήκασιν* & *αἴρειν δάκτυλον.* Athle» tae cum antagoniſtis palmam de ſe coguntur concede» re, *ἀπαγορεύειν* dicuntur: ſolitique iidem, in teſtimo» nium *ἥττας*, manum attollere, ut ex Plutarcho atque

» aliis notum. Poëtae huic, *αἴρειν δάκτυλον*, quod Plu- c
» tarcho *τὴν χεῖρα ἀνατείνειν*. Ergo, *ut athletae victi ma-*
» *num tollunt: sic Tragici, cum expedire se non possunt, ma-*
» *chinam*, id est, *Deum e machina repente faciunt prodire.*
» Sed melior longe conditio Tragicorum: illi enim, cum
» manum tollunt victoriam amittunt: hi, machinam tol-
» lentes vincunt, & spectatoribus suis abunde satisfaciunt. «
CASAUBONUS. — Vide Plutarchum in Lycurg. T. I. Opp. pag. 52. a. & ibi Xylandri Adnot. eumdemque Plutarch. in Apophthegm. Lacon. T. II. Opp. pag. 228. d. Adde Ciceron. de Consolat. apud Lactant. III. 28. & Virgil. Aeneid. XII. 936. quibus cunctis quidem locis formula ista usurpatur, *manum tollere, palmas tendere*; non, *digitum tollere.* Apud Persium vero, Satyr. III. 119. ubi poëta ait, *digitum exsere, peccas*; adnotavit vetus Scholiastes: *Digito sublato ostendere, victum se esse a vitiis; tractum a gladiatoribus, qui victi, ostensione digiti, veniam a populo postulabant.* At ibi recte alii monuere interpretes, in longe diversam partem accipiendum illud, *digitum exsere*; ex Stoicorum praecepto interpretandum, quod *ne digitum quidem temere exserendum* monet, id est, *ne minimam quidem rem temere agendam*: de quo vide Epicteti Dissert. II. 11, 17. & ibi notata. Et in eam fere partem GROTIUS hoc loco verba poëtae accepisse videtur, cum latine sic redderet, *tam facile, quam digitulum*, (id est, minimo motu, levissimâ operâ) *tollunt machinam.* Reperiuntur tamen alia loca, apud Latinos quidem scriptores, ubi formula illa, *digitum tollere*, haud dubie a *pugilibus victos se professis* ducta est. Vide Petri Fabri Agonistic. lib. I. cap. 8. & Basil. Fabri Thes. Erud. Scholast. ex recensione Matth. Gesneri, voce *Digitus*, num. 3. Quare haud invitus equidem Casauboni amplectar interpretationem. Iam, ut ad superiora paulisper redeamus: ad verba illa, *Vers.* 11 *sq.* *ἀγανακτῶν δ' Ἄδραστος εὐθέως ἥξει*, opportune adnotavit GROTIUS: » In
» *Alcmaeone* tragoedia erat colloquium Alcmaeonis cum
» *Adrasto.* Vide Plutarchum de Legendis Poëtis. « Exstat Plutarchi locus haud procul a fine illius libelli, T. II. Opp. pag. 35. d. Eamdemque rem repetit idem auctor, in libello DE Capienda ex Inimicis Utilitate pag. 88 extr. & seq. Deinde *Vers.* 12 *sq.* idem GROTIUS censuerat: » Ma-
» le ex superiori versu (in vulgata olim scriptura) repe-
» titum fuisse *τί ποιοῦσ'.* « Et, vulgatum *ὅταν μηδὲν δύ-*

c *νωντ', a se ob connexionem in ὅτε δὲ μηδὲν δύναντ' mutatum esse*, ait. Quod si mireris, vocabuli πάλιν nullam prorsus rationem ab eodem Grotio fuisse habitam, sciendum est, in editione Ven. & Bas. (quarum lectionibus saepe plus ille tribuit, quam lectionibus Casaubonianis) sic scriptum fuisse *versum duodecimum*,

ἥξει τί πείσεθ' ὅταν μηδὲν δύνωντ' εἰπεῖν ἔτι:

tum deinde demum sic edidisse Casaubonum,

ἥξει πάλιν τί πείσεθ' ὅταν μηθὲν δύνωντ' εἰπεῖν ἔτι:

insertâ particulâ πάλιν, quae, ut inserenda isto loco, adnotata erat in lectionibus Aegianis. Iam, si vetustae membranae ita scriptum hunc locum exhiberent, quemadmodum Casaubonus in Animadvers. dixit:

ἥξει πάλιν τ' ἄπεισι. . . . . .

Ἔπειθ' ὅταν μηδὲν δύνωντ' εἰπεῖν ἔτι:

nulla prorsus ratio fuerat, cur vel minimum dubitaremus eamdem adoptare scripturam. At totus locus, inde a verbis ἀγανακτῶν δ' Ἄδραστος, usque ἀποχρώντως ἔχει, deest Epitomae; in vetustissimis vero membranis *A.* sic scribitur: ἥξει πάλιν ταπεισιθ' ὅταν μηθὲν &c. Verum vel sic, quamquam non quovis modo certissima, tamen perquam probabilis erat coniectura Casauboni, (sive illius librarii e cuius codice is eam, quam dixit, lectionem excerptam reperit) cum statueret, veterem illam scripturam, πάλιν ταπεισιθ' ὅταν, ex ista corruptam decurtatamque esse, πάλιν τ' ἄπεισι. ἔπειθ' ὅταν &c. Quare, certius nihil habens, hoc amplexus sum. Caeterum scripturam μηθὲν, satis quippe probatam, tenui: quae praeter necessitatem in μηδὲν mutata est in ed. Cas. 2. & 3. postquam ipse Casaub. in Animadv. ita scripserat. Villebrunius, poëtae verbis Gallice sic conversis: *Adraste paroitra en colere, mais il s'en retournera* * . . . . *Lorsque les poëtes tragiques n'ont plus rien à dire, &c.* hanc subiecit adnotationem: »*Je suis le manuscrit A, auquel se* »*rapporte l'abrégé; c'est une allusion à ce que fit Adraste: il* »*alla assiéger Thèbes, & s'en retourna sans succès.*« Ubi, recte-ne, an secus, verbum ἄπεισι acceperit de *reditu Adrasti ab urbe Thebanorum*, non definire ausim. Illud mihi videor intelligere, *in codice msto Hermolai Barbari* (quem ille nota *A.* nos notâ *B.* insignire consuevimus) eodem fere modo atque in membr. *A.* scriptum esse istum poëtae locum. Verbis illis, *au quel se rapporte l'abrégé*, quidnam si-

gnificaverit Vir doctus, me nescire profiteor. Illud scio, de *Epitome* haec accipi non posse: cum, quod totus locus (ut modo dictum) in Epitoma desideratur, tum quod Epitomâ numquam usus est Villebrunius; quamquam, si modo uti voluisset, ad manus ei fuerat idem ille optimus codex, cuius usura nobis est concessa. *Versu* 14. pro ἀπειρήκασιν, perperam ἀπειρηκόσιν scribitur in membr. *A.*

Vers. 18. Cum sic olim ederetur, a

εὑρεῖν ὀνόματα καινὰ, κἄπειτα τὰ διῳκημένα,

recte monuit CASAUBONUS: »Tolle vocabulum super»fluum κἄπειτα: versum enim vitiat, nec multum sen»tentiam adiuvat.« — Pariter GROTIUS, abiectâ illâ voce, adnotavit: »Quod hic ante τὰ praecedebat κἄπειτα, »extrusimus, ut sensui abundans, versui noxium.« — Quibus obsequi non dubitavi, licet importunam vocem teneant cum editis ambo codices msti.

Vers. 20. παραλίπῃ. Perperam παραλείπῃ ms. *A.* *Vers.* 21. Χρέμης τις ἢ Φείδων τις ἐκσυρίττεται. »Senum co»micorum nomina sunt *Chremes* & *Phidon.* Probabam »scribi, Χρέμης τίς, ἢ Φείδων τίς ἐκσυρ. mutato accentu »in vocula τίς, commodiore aliquanto sententiâ. Sed »vulgatam lectionem firmat ultimus versus.« CASAUBONUS. — Quid lucraremur, si τίς acuto accentu scriptum esset, exputare equidem non potui. Temere Φίδων, pro Φείδων, est in ms. *A.* perpetuâ vocalium ι & ει permutatione. *Vers.* 22. ταῦτ' ἔξεστι ποιεῖν. *Haec licet facere:* nempe παραλείπειν, id est, *praetermittere* nonnulla quae vel ad signandam personam, vel ad ipsam rem, quae agitur, planiorem faciendam videri possint pertinere: horum igitur nonnulla, immo etiam multa praetermittere licet in Tragoedia, quia & res & personae iam aliunde notae sunt spectatoribus.

Δίφιλος δ' ἐν Ἑλενηφοροῦσιν. Cum mendose scriptus esset fabulae index, monuit CASAUBONUS: »Scribe »Ἑλενηφοροῦσι. Festi nuncupati Ἑλενηφόρια Pollux memi»nit extremo opere. Codex Huraldinus, ἐν Ἐλεωνηφρου»ροῦσι: quasi fuisset huius Diphileae fabulae index, οἱ »Ἐλεώνην φρουροῦντες: *Praesidium Eleonae.* Non placet; »non una de caussa.« — Vide Polluc. X. 191. ibique Hemsterh. Nomen invenit festum a vase quodam, *Helena* dicto, in quo arcana sacra gestabantur. Pro Ἑλενηφόρια apud Pollucem codex mstus Ἑλενοφόρια habet, quod

a magis placet. Mendosa nostrarum membranarum scriptura Ελαιωνηφορoῦσιν, praeterquam quod ε cum αι suo more permutavit librarius, fortasse ex duplici lectione orta est, cum super ἐλενηφορ. notata esset vocalis ο, scripturam ἐλενοφορ. indicans: quae vocalis deinde temere intra ipsam vocem recepta, atque etiam in ω mutata est.

Ὦ τόνδ' ἐποπτεύουσα &c. Versus dramatis comici factos ad imitationem Tragicorum, exhibet GROTIUS in Excerpt. p. 784 sq. unde versionem Latinam Graecis nostris subiectam depromsimus. *Vers.* 2. Βραυρῶνος ἱεροῦ &c. *Brauron*, locus Atticae prope Marathonem, in quo Dionysia celebrabantur, ut docet Suidas ex Aristophanis Schol. ad Pac. 874. Ibidem erat vetus Dianae signum, teste Pausania, lib. I. cap. 23. & celebrabatur festum Dianae Brauroniae, ut Hesychius adnotavit. Plura dabit Iungerm. ad Polluc. VIII. 107. & Meurs. de Populis Atticae, & in Reliquis Atticis cap. 3.

AD CAP. II.

b Τιμοκλῆς δ' ὁ κωμῳδιοποιὸς &c. » Sequitur *TIMOCLIS* » elegantissimus locus, qui ita incipit:

»Ὦ 'τὰν ἄκουσον ἤν τι σοι μέλλω λέγειν:

» ubi malim, ὅ τι σοι μέλλω (aut, ut scribitur alibi, δοκῶ) λέγειν. « CASAUBONUS. — *Alibi*, quod ait vir doctus, id est, apud Stobaeum, Serm. CXXIII. ed. Gesn. ubi pariter ac hic apud Nostrum ἤν τι scribitur. Exhibuit hos versus graece latineque GROTIUS in Florilegio, pag. 508 sqq. unde versionem Latinam huc transtulimus.

c *Vers.* 3. πολλὰ λυπῆρ' ὁ βίος. Sic edd. apud Nostrum. Apud Stobaeum λυπήρ' scribitur. λυπηρὰ ὁ βίος exserte nostri mssti *A.* & *Ep.* In *versu* 5. duo verba γὰρ νοῦς, quae cum Stobaeo agnoscunt apud Nostrum membr. *A.* & editi, desunt in ms. *Ep.* sed vacuo nonnullo spatio relicto.

Vers. 9. Paulo concinnior videri poterat verborum scriptura, quam exhibebant editi, ὁ μὲν γὰρ ὢν πένης. Sed sequi debui codicum nostrorum fidem, quorum uterque ὁ μὲν ὢν γὰρ dabat. Et ms. *Ep.* quidem sic habet, ὁ μὲν, ὢν γὰρ πένης, commate post μὲν interposito. Non placet quod ex Stobaeo Grotius tenuit, ὢν μὲν γάρ: nam

adiecto opus erat articulo. *Verf.* 10. Praetuli πτωχ. αὐτοῦ, quod cum Stobaeo dabant veteres noftrae membranae. αὐτοῦ edd. cum ms. *Ep.* Conf. vs. 19. *Ibid.* τὸν Τήλεφον. De *Telephi paupertate* confer (quem ad Apollodori Biblioth. III. 9, 1. Heynius laudavit) Ariftophanem Nub. 918. & Ran. 866. ibique Spanhemium. Notum Horatianum, ex Arte Poët. *Dolet fermone pedeftri Telephus & Peleus, cum pauper & exful uterque* &c. Adde Noftrum, pag. 223. e. C

Verf. 12. Vulgatam fcripturam, ὁ νοσῶν δὲ μανικῶς, tenet codex nofter uterque: haud dubie vero praeftabat ὁ νοσῶν τι μανικὸν, quod eft apud Stobaeum.

Verf. 13. Ὀφθαλμιᾷ τις; εἰσὶ Φινεῖδαι τυφλοί. »Verfum hunc fic edidimus, fidem fecuti Abbreviato»ris, in cuius Excerptis ita fcriptum diferte. Quod fi »haec lectio vera eft, de *Phineo* aliter quam alii fenfit »Timocles. Non enim *Phinei liberos*, fed *ipfum* oculis ca»ptum narrant poëtae. In Stobaeo editum, ἴσιφον ἴδε τυ»φλόν: nec multo aliter veteres Athenaei membranae, »οισι φινίδε τυφλόν. Docti emendant ex coniectura, Οἰ»δίπουν εἴσιδε τυφλόν: nos legebamus, Φίνε' εἴσιδεν τυ»φλόν: quam γραφὴν & Turnebus in fuo codice ad»notarat. Teftificati funt quidam, reperiffe [fe] in ve»teribus, εἰσὶν Ἀρνίδαι τυφλοί: de quo docti cogitent. »Nos vero confenfus omnium msstorum, de quibus ali»quid exploratum habemus, impellit, ut Diphilum a »caeteris diverfum poëtis, ita fcripfiffe ut editum eft, »cenfeamus: nam etiam in magni Meffaei codice, ita li»quido fcriptum.« CASAUBONUS. — Quas *Athenaei membranas* Cafaubonus ait foedam illam fcripturam habere, οισι φινίδε τυφλὸν, eae (quod fciam) nullae funt; nifi forte depravatiffimus codex, e quo iftud monftrum in editionem Ven. tranfiit, indeque in editionem Baf. propagatum eft. Veriffimam fcripturam, εἰσὶ Φινεῖδαι τυφλοὶ, quam ex fuo codice Epitomae primus HOESCHELIUS depromferat, communi confenfu & nofter codex *Epit.* & membranae *A.* & Romanus codex Aegii, & Huraldi Meffaei liber, denique (ut ad extremum ipfe Cafaubonus profiteri videtur) libri omnes mssti tuentur. Eamdemque merito in Florileg. recepit GROTIUS, fubiectâ hac Adnotatione: »Ἴσιφον εἶδεν τυφλὸν (apud Stobaeum) libri ha»bent etiam mssti. At, quam repofuimus, lectionem apud

»Athenaeum exstare, Salmasius monuit. Fabulae memi»nit Apollonii Scholiastes, & citantur tragoediae eius ar»gumenti.« — Utique *Phineum* ipsum, ut ait Casaubonus, oculis captum fuisse narrant poëtae; in his Apollonius Rhodius, Argonaut. II. 184. sed caussa poenae fuit, (ut docent alii; in quibus fuit Sophocles, teste Schol. Apollon. ad II. 178.) quod *ipse duos filios* suos e priori matrimonio susceptos, novercae calumniis incitatus, *excaecaverat*. Confer Apollodori Biblioth. III. 15, 3. ibique Heynii notata.

d *Vers.* 19. τὰς αὐτὸς αὑτοῦ συμφ. Sic ms. *Epit.* (puto & membr. *A.*) cum Stobaeo. αὐτὸς αὐτοῦ edd. Vide ad vers. 10.

AD CAP. III.

ἀποδίδομέν σοι τὰ τῶν δειπν. λείψανα, καὶ οὐ δίδομεν. *Non damus tibi;* (id est, *non donamus, tamquam de nostro:*) *sed reddimus*, & *tradimus, prouti accepimus*. Vide quae ad initium huius libri adnotavimus. *Ibid.* ὡς ὁ Κοθωκίδης φησὶ ῥήτωρ &c. »*Orator Cothocides, qui Demosthe»nem irrisit* propter subtilem distinctionem inter δοῦναι & »ἀποδοῦναι, est *Aeschines*. Utriusque loci extant hodie, »noti vel iis qui nondum aere lavantur.« CASAUBONUS. *Cothocidem* Aeschinem adpellavit ipse Demosthenes, pro Corona, pag. 288. ed. Reisk. Nempe, τὸν δῆμον Κοθωκίδης erat Aeschines, ut docet auctor vitae eius, in Reiskii Orat. Graec. Vol. III. pag. 12. Ipsius *Aeschinis verba* huc spectantia, leguntur in Orat. contra Ctesiphont. pag. 475 sq. ed. Reisk. ubi vide quae a Brodaeo & Tayloro adnotata sunt. *Demosthenis* locus, quem spectaverat Aeschines, extat in Orat. DE Haloneso, pag. 77 sq. Ἁλόνησον, simplici litera ν in media voce, dedere ambo nostri mssti, quemadmodum editur apud Demosthenem & Aeschinem & apud Stephanum Byzant.

e Ὅπερ Ἀντιφάνης -- ἐρεσχελεῖ. Rectam verbi scripturam tenet ms. *Ep.* cum editis. Partem verborum *ANTIPHANIS*, quae adponit Noster, citavit etiam Plutarchus in Demosth. pag. 850. b. c. Quam vero in sententiam dictum sit apud poëtam illud, ἀπέλαβεν ὥσπερ ἔλαβεν, haud satis adparet. Prima specie videatur hoc dici,

paterna bona recepit, recuperavit, ſicut acceperat. At cum in e tali dicto nullum inſit acumen, quod tamen quaerendum videtur in eius ſermone, qui iſta apud Antiphanem loquitur; ſuſpicatus ſum, in alium neſcio quem ſenſum ab illo detortum eſſe verbum ἀπέλαβεν. Fortaſſe, anſam capiens ab illo verbi ἀπολαμβάνειν uſu, quo *ſcorſim ducere* ſignificat, (de quo uſu vide quae collegit Wetſtenius ad Marc. VII. 33.) iocoſe ἀπέλαβε dixit, pro ἀπέβαλε, *perdidit, diſſipavit.*

In *ALEXIDIS verſu* 1. nullâ interpoſitâ diſtinctione in ed. Ven. & Baſ. legebatur, Ἀπέλαβες τουτὶ δ' ἔστι τί ὃ παρ' ἡμῶν &c. Tum ſic edidit Caſaubonus, Ἀπέλαβες. Τουτὶ δ' ἐστι τί; *&c.* Commodiſſime vero membr. *A.* dedere id quod nos repraeſentavimus: Ἀπόλαβε. Τουτὶ δ' ἔστι τί; In ms. *Ep.* tota iſta deſideratur Alexidis ecloga. *Perſonarum partes* adiectis notis *A.* & *B.* diſtinximus, praeeunte Dalecampio; a cuius tamen ratione in nonnullis diſceſſimus. In *verſu ult.* pro vulgato ἀποδεδώκαμεν, ſcribendum ἀπεδώκαμεν monuerat CASAUBONUS. Nempe hoc flagitabat metri ratio. Pariterque in altera ecloga, ex eiusdem *ALEXIDIS Adelphis*, quum *verſ.* 2. ſic legeretur in editis: f

Οὐκ, ἀλλ' ἀποδέδωκας, ἐνέχυρόν που λαβών:

monuerat idem CASAUBONUS: » Concinna metrum:

» Οὐκ· ἀλλ' ἀπέδωκας, ἐνέχυρον δήπου λαβών. «

Ibi mendoſum quidem ἀποδέδωκας tenent manuſcripti libri: ſed δήπου recte ſcriptum in utroque noſtro codice.

Ἀναξίλας δὲ, ἐν Εὐανδρείᾳ. *&c.* — » *ANAXILAE* Εὐαν- a » δρείαν alibi nominatam non reperio. Ea vox *fortium* » *virorum proventum* ſignificat. Inde ſunt hi verſus:

» Καὶ τὰς παλαίστρας σοι μὰ τὴν γῆν μὴ σύ γε δῷς,
» ἀλλ' ἀπόδος. καὶ δὴ φέρουσ' ἐξέρχομαι.

» Emendo, libris melioribus deficientibus:

» Καὶ τὰς παλάθας ἐμοὶ, μὰ Γῆν, μὴ σύ γε δῷς,
» ἀλλὰ ἀπόδος.

» Dalecampius aliter coniiciebat, Καὶ τὰς παλευτρίας μὰ » Γῆν. « CASAUBONUS. — In *Epit.* deſiderantur iſti verſus. Membranae *A.* vero vulgatam olim ſcripturam tenent. Caſauboni emendationem in *verſ.* 1. adoptans TAYLOR (in Notis ad Aeſchinis Orat. contra Cteſiph. p. 477. ed. Reisk.) *alterum verſum* ſic concinnavit:

ἀλλ' ἀπόδος. καὶ δὴ τὰς φέρουσ' ἐξέρχομαι.

a Nempe hiatus ille, quem admiserat Casaubonus, ἀλλὰ ἀπόδος, merito non placebat Tayloro: at nobis non magis placere potuit ille articulus τὰς, pro αὐτὰς, haud sane feliciter insertus. Verbo δῶς a fine prioris versus ad posteriorem translato, nihil erat quod in hoc altero versu vel ad metrum vel ad sententiam desiderares: nam pronomen quidem αὐτὰς per se subintelligebatur. Ac ne poterat quidem prior versus, ob σὺ brevem syllabam, in verba μὴ σύ γε δῶς desinere. In eodem vero *priore versu*, cum ferri utique non possit παλαίστρας, satis placet παλάθας, quod est a Casaubono propositum: cuius si reliqua versus concinnatio stare posset, pro μὰ Γῆν, (ut in scholio sub contextu dixi) ellipticam formulam μὰ τὴν malueram; sed quoniam, ut modo monuimus, verbum δῶς ad sequentem versum est referendum, in posteriore hemistichio prioris versus nihil mutandum, totus vero versus in hunc modum fuerit concinnandus:

Καὶ τὰς παλάθας ἐμοὶ, μὰ τὴν Γῆν, μὴ σύ γε.

At cum ne sic quidem satis certa sit coniectura, maneatque suspicio, sub verbis παλαίστρας σοι aliud quid fortasse latere; consultius duxi, ad latus positâ scripturâ corruptâ, vacuum in contextu spatium certiori (si qua reperietur) emendationi relinquere. Quod vero de μὰ τὴν pro μὰ Γῆν ponendo in scholio dixeram, indictum velim.

Timoclis versum primum prorsus alteratum corruptumque exhibebant editi libri, in hunc modum:

Οὐκοῦν κέλευε νῦν τὰ πάντων μᾶλλον ἤ.

Nos ad verbum & ad literam eum edidimus, prout scriptus est in optimis nostris membranis:

Οὐκοῦν κελεύεις νῦν με τὰ πάντα μᾶλλον ἤ.

Epitomator duos priores versus huius eclogae omisit.

Vers. 2. τὰ προσόντα. *Supervacanea* vertit Dalecamp. quasi περιόντα vel περισσὰ legisset. Nobis nil opus visum erat a scripta lectione discedere. τὰ προσόντα intellexi, *quae rei insunt*, id est, *quae ad rem proxime pertinent.* Hesychius: Προσόν· ἐνυπάρχον. Et videtur idem fere esse, ac id quod aliàs dicunt τὰ πρὸς λόγον vel πρὸς ἔπος ὄντα. *Ibid.* Pro πάνυ γε temere πᾶν γε habent ed. Cas. 2. & 3.

Vers. 3. Verba, καὶ πρῶτα - - ὀργιζόμενος, quae *alteri personae* tribuimus, rectius fortasse *eidem personae* tribuentur, quae loqui coeperat. Itaque deinde *Vers.* 4. sic di-

ſtinguendae fuerint partes. *B.* Ὁποῖος; *A.* Ὁ Βριάρεως a *&c.* Recte vero poſt Ὁποῖος *diſtincta* eſt *oratio* in ms. *Ep.* Et manifeſtum videtur, interrogative accipiendam eſſe illam vocem: neque minus manifeſtum, *Briareum* illum, quem dicit poëta, nullum alium eſſe intelligendum, niſi ipſum *Demoſthenem*: cuius & *iactantia*, & *oratoriae artis lenocinia*, & *militiae* turpis *fuga*, *cum tamen cives ſuos continuo ad bellum ſtrenue capeſſendum excitaret*, falſâ ironiâ his ipſis verſibus ridentur. Mire vero CASAUBONUS, cum continuo tenore verba iſta legeret, ὁποῖος ὁ Βριάρεως *&c.* ad eadem verba, & quae ſequuntur, in hunc modum commentatus eſt: » *Briareus* ille, de quo Timocles ait, ὁ τοὺς » καταπέλτας τάς τε λόγχας ἐσθίων, vel *praeſtigiator* fuit » de genere eorum, qui *enſes fingebant ſe vorare*, quorum » mentio apud Plutarchum & alios; vel, quod potius » putem, *Thraſo aliquis & glorioſus miles*, qui de robore » ſuo & pugnis ſolitus inverecunde ſe iactare. De huius» modi hominibus vulgo dicere ſolemus, *il mange les cha» rettes ferrées.* Cui ſimillimum Graeci poëtae dictum, *qui » catapultas & lanceas comedit.* In quo etſi alluſio eſt ad » praeſtigiatores, de quibus locuti ſumus; de iis tamen » non recte haec dicantur. Soliti enim thaumatopoei illi, » quo facilius fidem invenirent, parvos enſes vorandos » ſuſcipere. Ideo Plutarchus: τὰ Λακωνικὰ ξίφη διὰ μικρό» τητα καταπίνουσιν οἱ θαυματοποιοί. Similiter & Grego» rius Palamas, Theſſalonicae archiepiſcopus, ſcribit, » praeſtigiatores ſolitos λιθίδια καὶ σιδήρια καταβροχθίζειν.« — Homo λόγχας ἐσθίων, Germanis *ein Eiſenfreſſer.*

AD CAP. IV.

Prioribus capitis huius verbis ſcite Athenaeus materiam b ſibi praeparat, quae ipſi ſuppeditaret Argumenta omnium diſputationum, quae non ſolum toto libro ſexto, verum etiam ſeptimo & octavo libro continentur. Quo de artificio etiam ipſe paulo poſt (pag. 228. c. d.) admonere lectores ſuos non praetermiſit. Scilicet ex eo quod hic dicit, Ἐπεισῆλθον ἡμῖν παῖδες, *Ingreſſi ſunt nobis pueri*, vel *ſervi*, naſcitur quaeſtio de *Servis* & *de varia ſervorum conditione*, quae deinde agitatur pag. 262 & ſqq. cap. 81 ſqq. noſtrae editionis; rurſusque de *ſervorum multitudine*, pag. 271 ſqq. cap. 101 ſeqq. Quod ait, πλῆθος ὅσον ἰχθύων θα-

b λασσίων λιμναίων τε: (ubi quidem adiecta desideres verba καὶ ποταμίων: nisi nunc *fluviatiles pisces* sub communi τῶν λιμναίων denominatione comprehendit, quoniam *fluviatiles* etiam pisces non tam in medio fluminum gurgite, quam in locis sinuosis prope terram aut in alveis lateralibus solent capi, ubi magis *stagnantes* sunt aquae:) ista igitur *piscium multitudo*, quae hîc commemoratur, argumentum praebet, in quo totus Liber septimus & octavus versantur. Tum, quod ait ἐπὶ πινάκων ἀργυρῶν, inde nascuntur quaestiones, primo, de *usu vocabuli πίναξ aliorumque vicini significatus*, pag. 228. cap. 13 sq. dein, de *argenteis vasis*, & omnino de *argento & auro*, p. 229 sqq. cap. 15 seqq. Rursus, simul a piscium commemoratione, simul a verbo ὀψωνήκει, quo hîc utitur auctor, occasionem mox capit de *piscariis Atheniensibus* differendi, pag. 224. c. & seqq. cap. 4 sqq. Denique istis verbis, καί τις τῶν παρασίτων καὶ κολάκων ἔφη, praeparat animum lectoris ad disputationem, primum, *de Parasitis*, quae pag. 234 sqq. cap. 26 & seqq. instituitur, tum *de Adulatoribus*, p. 248 sqq. cap. 53 & seqq.

μονονουχὶ γὰρ καὶ τὰς Νηρηΐδας ὀψωνήκει. » Comicae » licentiae est loquendi genus, quo utitur Athenaeus, ut » illatorum mensae piscium copiam significet: *ipsas prope- » modum Nereidas erat opsonatus*. Quid *Nereidibus* commu- » ne est cum *piscibus qui prostant in foro?* Eustathius Iliad. » ρ'. φαύλη δὲ σύνθεσις ὄψου, οὐ μόνον τὸ ἀσυμμέτρως ὀψω- » νεῖν, κατὰ τὸν κωμῳδούμενον ὀψωνεῖν τὰς Νηρηΐδας, διὰ » τὸ πολυτελὲς τῆς τῶν ἰχθύων ἐξωνήσεως. « Casaubonus. — At nescio quem nodum in scirpo quaesisse videtur vir doctissimus. *Nereides Deae* habitant regnantque *in mari*, in quo pisces capiuntur. Nec vero *pisces* istos eo *cum Nereidibus* confert auctor, ut eorum *copiam* (de qua cogitavit Casaubonus) sed ut *exquisitam pulcritudinem raramque magnificentiam* significet: quod ipse etiam Eustathius eis verbis, quae ab eodem Casaubono prolata sunt, observavit.

καί τις τῶν παρασίτων καὶ κολάκων ἔφη, τὸν Ποσειδῶ c πέμπειν τῷ Νεπτουνίῳ ἡμῶν τοὺς ἰχθῦς· οὐ διὰ τῶν ἐν τῇ Ῥώμῃ ἴσον ἴσῳ τὸν ἰχθὺν πωλούντων· ἀλλὰ τοὺς μὲν ἐξ Ἀντίου κεκομίσθαι &c. Ista quum latine minus commode reddidisset Dalecampius, monuit Casaubonus: » Haec » sic erant vertenda: *Parasitorum & adulatorum dixit ali-*

» *quis, Posidonem pisces misisse Neptuno nostro, non per eos* c
» *qui Romae pisces argentum contra vendunt, sed eorum alios* » *Antio fuisse advectos: alios* &c. Aliud longe est διὰ τῶν, » quam διὰ τοὺς: quod non observant interpretes. Quid » sit, *vendere* ἴσον ἴσῳ, declarant Diphili versus, [apud Nostrum, p. 226. f.]

» Γόγγρον μὲν, ὥσπερ ὁ Πρίαμος τὸν Ἕκτορα,
» ὅσον εἵλκυσεν, τοσοῦτο καταθεὶς ἐπριάμην.

» Laurentium vocant isti parasiti *Neptunum*, vel *Neptu-* » *nium*, quasi *Neptuni filium:* non aliam ob caussam, nisi » ob ingentem istam piscium copiam. « — Desunt ista verba Epitomae. In ms. *A.* vero non Νεπτουνίῳ scribitur, sed Νιττουνίῳ, quod ex Νιπτουνίῳ corruptum est; quae vera videtur fuisse scriptura, restituenda auctori. Licet enim a *nando* nomen *Neptuni* derivarit Cicero de Nat. Deor. II. 26. & a *nubendo* vel *nuptu* Varro de Ling. Lat. IV. 10. tamen probabile est, Graecum scriptorem eam formam huic nomini dedisse, quasi a Graeco verbo νίπτειν esset derivatum. Vide Lexica Latina in voce *Neptunus.*

ἐκ Ταρακίνων. ἐκ Ταρακινῶν vel potius Ταῤῥακινῶν videtur oportuisse; sive τὰ Ταῤῥακηνὰ (aut Ταῤῥακινὰ) statuas nominativum casum cum Stephano Byz. sive αἱ Ταῤῥακῖναι cum Ptolemaeo. Strabo quidem in sing. num. τὴν Ταῤῥακίναν dixit, lib. V. p. 231. d. Ταῤῥακείνων scribitur in membr. *A.* solenni confusione vocalis ι longae cum ει diphthongo. *Ibid.* νήσων Ποντίων. Vide Cellar. Geogr. Antiq. T. I. pag. 950.

οὐκ ὀλίγον ἀποδέουσι τῶν &c. Idem valet οὐκ ὀλίγον, ac si οὐδὲ ὀλίγον dixisset, *ne minimum quidem, non tantillum.* Simillimo modo locutus est Arrianus in Epist. ad L. Gellium, Epicteti Dissertationibus praemissa, Ἐπικτήτῳ δ' οὐκ ὀλίγος, nempe λόγος ἐστί: ubi videsis quae notavimus, in Epicteteae philosophiae Monum. Tom. II. Part. I. pag. 8.

In Antiphanis, ex *Adolescentibus, vers.* 1. vulgatum ᾤμην tenebat codex noster uterque; sed ᾠόμην utique desiderabat metri ratio: de quo iam monuerat Toup in Curis Noviss. in Suidam p. 223. ed. Lips. & Koppiers in Observatis Philolog. pag. 48. ante quos iam eodem modo correxerat Grotius in Excerpt. pag. 619. Maiore ausu Iacobs, in Animadv. ad Anthol. Vol. I. Part. I. p. 331.

ſic ſcribendum conjectaverat, Τέως μὲν ὤμην τὰς κόρας
d τὰς Γοργόνας. *Verſus tertius* in ed. Baſ. & Caſ. in haec verba exibat, ἐμβλέπων γὰρ αὐτοῖς, tum *quartus* incipiebat a voce Ἰχθυοπώλαις. In *ed. Ven.* vero, diviſa voce αὐτοῖς ſic ſcribitur:

ἔλθω, πεπίστευκ' εὐθύς. ἐμβλέπων γὰρ αὐ-
τοῖς ἰχθυοπώλαις, &c.

quam rationem tenuit GROTIUS, probavitque TOUP. Mihi diremtum iſto modo vocabulum in comici poëtae iambis vix ferendum viſum erat: probavique rationem, quam IACOBS l. c. inierat,

— — — ἐμβλέπων γὰρ ἂν
τοῖς ἰχθυοπώλαις, — —

Neque opus videtur novatione ab eodem Viro docto in *Notis msstis* propoſita, ubi ſic ille malebat:

ἔλθω, πεπίστευκ' εὐθύ· μόνον γὰρ ἐμβλέπων
τοῖς ἰχθυοπώλαις &c.

Epitomator, metri nullam habens rationem, nude ἐμβλέπων γὰρ τοῖς ἰχθυοπώλαις ſcripſit. Idem Abbreviator, certe ſcriba noſtri codicis, *Verſu* 5. pro ἀποστραφέντι, perperam ἀποστρέφοντι poſuit. *Verſionem Latinam*, quam verſibus iſtis ſubiecimus, a GROTIO mutuo ſumtam eſſe, etiam nobis non monentibus intelligent lectores. Quid ſit vero, quod idem GROTIUS dramati iſti Antiphanis titulum fecerit Νεανίσκος, *Adoleſcens*, in ſingulari, non video. Provocat ille quidem ad Stobaei Florileg. (ex ipſius edit.) p. 391. at ibi ipſe Grotius, *Antiphanes Adoleſcentibus*, ſcripſit; & Geſnerus, (Serm. XCV.) *Antiphanis in Neaniſcis.* Quare imprudenti excidiſſe Grotio ſuſpicor, ut in Excerptis l. c. titulum dramatis in ſingulari numero ſcripſerit.

AD CAP. V.

AMPHIDIS eclogam, ex *Impoſtore*, Excerptis ſuis inſeruit *Grotius* pag. 521. *Verſ.* 1 *& ſeq.* ῥᾷόν ἐστι μυρίαις μοίραις. » Rara nimis locutio. Pro eo quod dixiſſet alius, »ῥᾷόν ἐστι μυριάκις, dixit μυρίαις μοίραις: quod genus »dicendi idiotiſmus noſter uſurpat.« CASAUBONUS. — Gallico idiomate *mille fois* dicunt: propius vero etiam ad Graecam iſtam formulam accedit quod Latine dicimus, *ſexcentis*, aut *infinitis partibus.*

Verſ. 3. ἄν τι ἐπερωτᾷ τις. Recte pronomen τι inſeruit GROTIUS (in Excerpt. pag. 521.) quod & metrum & ſententia flagitabat. Epitomator, omiſſa maiore parte huius verſus, totam eclogam finit in verbis ἢ πρὸς τοὺς - - ἐν ἀγορᾷ. *Verſ.* 5. Οὓς ἐὰν dedit ms. *A.* Οὓς ἐ ἂν edd.

Verſ. 9. ὡσεὶ προσέχων ὅδ' οὐδὲν &c. Sic recte, ut mihi videbatur, ſcriptum in ed. Ven. & Baſ. ὅδ' pro ὅδε, idem valens ac οὗτος; cui dein *verſ.* 10. reſpondet ὁ δὲ, id eſt, *ille vero*, vel *alius vero*. In ms. *A.* ſic ſcribitur, ὡσεὶ προσέχων δ' οὐδὲν: quod & metrum & ſententia mendoſum eſſe clamabat. In ed. Caſaub. ſic habes, ὡσεὶ προσέχων· ὁ δ' οὐδὲν &c. In Animadverſionibus vero, in hunc modum ſcribendum idem CASAUBONUS cenſuit, ὡσεὶ προσέχων δ' ὅδ' οὐδὲν &c. Is nempe ſuperiora verba in diverſam ſententiam accipiens, totum locum inde a *Verſu* 5. hoc modo interpretatus eſt: » *Iſtos ſi rogaveris*, (quanti?) » *alius ſumens in manus aliquid eorum quae forte aderunt, ca-* » *put demittet ut Telephus, ac primo tacebit;* (*quanquam iure* » *hoc quidem: omnes enim uno verbo piſcarii ſcelerati ſunt:*) » *alius, tanquam non advertat animum, & quaſi nihil audi-* » *verit, polypum aliquem percutiet: alius incandeſcet, ac verbis* » *integris loqui aſpernans*, *tuor*, inquit, *obolis emas licet: at* » *ſudis haec octo* *b o l i s*. *Haec audienda ſunt, ſi quid obſonari* » *velis.* « — Inde ſic pergit CASAUBONUS: » Numeri enal- » lage tenebras magnas offudit his verſiculis, alioqui pa- » rum obſcuris: etſi quid apud poëtas frequentius? Sic » igitur *AMPHIS*, cum dixiſſet οὓς, ſubdit λαβών: quod ex- » ponendum ut expreſſimus. Nam omnino *de piſcario* capi » debent iſta, [*verſ.* 5 *ſq.*] ἢ λαβών τι τῶν παρακειμένων: » item illa ſequentia, ἔκρουσε πόλυπόν τινα: quibus mire » exprimuntur geſtus piſcariorum, emtores faſtidientium, » ac ne reſponſione quidem dignantium. τὶ τῶν παρακει- » μένων, intellige cultrum, aut ſimile quid aliud, tabulae » vel menſae illi impoſitum, ſuper qua proſtant piſces. » Vox πρῶτον [*verſu* 7.] alterius fortaſſe locum occupa- » vit; etſi ferri poteſt. ἀνδροφόνους Graeci vocant omnes » *inſigniter improbos*. Libro nono coquus praecipit diſci- » pulo, ut ſit ἀνδροφόνος; id eſt, ut in aedibus divitum » omni fraudum genere utatur: in eodem, Gnathaena » meretrix appellatur ἀνδροφόνος. Athenaeus mox, [pag. » 228. c.] διδάσκων αὐτὸν, τίνα δεῖ λέγοντα πρὸς τοὺς ἀν-

e »δροφόνους ἰχθυοπώλας ὠνεῖσθαι ἃ βούλεται.« — Pariter GROTIUS, *versu* 9. ὡσεὶ προσέχων δ' ὁ δ' οὐδὲν *&c.* scribens, latine sic vertit: *At alius tanquam surdus aut aliud agens:* & in brevi Adnotatione ait: »Illud δ' nectendo »sensui adiecimus.« — Scilicet & ipse, perinde ac Casaubonus, ista verba *vers.* 5 *sq.* ἢ λαβών τι τῶν παρακειμένων *&c.* latine sic reddidit: *illorum alius quidem de mensa tollens aliquid, tanquam Telephus, stat capite prono tacitus.* Quorum rationem merito improbans doctissimus DUTHEIL in *Notis msstis*, superiora illa verba ad emtorem refert, & totum locum inde a *Versu* 5. perspecte in hunc modum Gallico sermone reddidit: »*Si quelque ache-»teur les interroge, & en maniant quelqu'une des pièces étalées, »se courbe humblement, comme Télèphe, gardant d'abord le si-»lence; (ce qui est bien naturel, car ces gens-là sont tout au-»tant d'assassins à faire peur;) l'un, comme s'il ne vous ap-»percevoit pas, ou ne vous avoit point entendu, &c.*« Quae interpretatio ita unice vera nobis visa est, ut mirari subiret quo pacto ab ea aberrare Casaubonus & Grotius potuerint. Nam, ut alia omittam, manifestum videri debebat, non potuisse piscarios illos, quos ut hominum arrogantissimos depingit poëta, atque etiam ἀνδροφόνους adpellat, ab eodem poëta eisdem in versibus cum *Telepho* conferri; quem & aliàs in scena ut *pauperem & exsulem* proponi solitum paulo ante (pag. 223. c.) vidimus, & eumdem nunc idem poëta noster ut σιωπῇ κύπτοντα depingit, id est, *submisse stantem, ac ne hiscere quidem audentem.*

Vers. 10. ἔκρουσε πόλυπόν τιν'. Sic edidit Casaub. Sed πώλυπον per ω longum scribitur in ed. Ven. & Bas. praeeunte ms. *A.* quod vide ne aut ipsum verum sit, (nam eodem modo πώλυπον scribitur III. 108. c. & πώλυψ, VIII. 356. e. rursusque πώλυποι in Archestrati versu apud Nostrum VII. 318. f.) aut, quoniam illa Dorica magis forma est, vide ne πούλυπουν scripserit auctor, quae est verissima Attica forma. Conf. I. 7. d. II. 64. a. IV. 169. d. ibique notata. Sic vero delenda fuerit vocula τιν', quae vereor ne ex parum commoda interpretatione irrepserit: nam *polypus*, quem piscarius, nihil se audisse simulans, concutit, videtur ex mente poëtae idem piscis esse, cuius pretium pauper emtor timidiuscule percunctatus erat; cui is ob id ipsum nil respondet, quoniam persuasus est, pauperem hominem tanti non emturum,

quanti is polypum vendere cupit. *Ibid.* Quum ὁ δ' ἐπρήσθη καί τ' οὐ λαβὼν eſſet editum, κ' οὐ λαλῶν corrigendum monuit CASAUBONUS; non declarans, ex ingenio, an e ſcriptis libris ducta ſit emendatio. Ex membranis vero noſtris, ad mendoſam ſcripturam καί τ' οὐ nihil discrepantiae adfertur; ſed pro λαβὼν recte illa λαλῶν dabant. Illud καί τ', originem ſi quaeris, κᾆτ' ſcribi debebat, id eſt, κᾆτα, pro καὶ εἶτα: quod ad ſententiam per ſe probum fuerat, ſed metro non conveniebat. Tum *verſu* 11. pro ὅλα τὰ ῥήματ', quod invito metro erat editum, (pro quo etiam exſerte ὅλα τὰ ῥήματα ſcribitur in membr. *A.*) recte idem CASAUBONUS ὅλα ῥήματ' absque articulo ſcribi iuſſit: cuius emendationes Grotius adoptavit. In fine eiusdem *verſ.* 11. mendoſum eſſe τεττάρων, quod eſt in membranis, cum metri ratio arguebat, tum id ipſum quod proxime ante dicitur, συλλαβὴν ἀφελών. Quare recte iam primus editor decurtatum τάρων pro τεττάρων poſuit. Eâdem vero de cauſſâ etiam initio *Verſus* 12. pro vulgato ὀβολῶν, quod ibi editi cum membr. tenebant, βολῶν ſcribendum iudicavi; cum praeſertim multo etiam magis in promtu eſſet, primâ ſyllabâ, quae per ſe breviſſima erat, hoc vocabulum truncare, quam praecedens τεττάρων. Et ſic, in fine eiusdem verſus, perſpicue ὀκτὼ βολῶν ſcribitur in membranis, non ὀκτ' ὠβολῶν, ut ut erat editum. *Ibidem*, pro ἡ δὲ κέστρ', ſuo more exſerte ἡ δὲ κέστρα eaedem exhibent membranae. Ubi quum *mugilem* intellexiſſet Dalecampius, monuit CASAUBONUS: »Κέστρα non eſt *mugil:* (κεστρεὺς enim is dicitur:) ſed »quam alii Graeci σφύραιναν vocabant. Latinis, *ſudis.* Prae»ter Varronem & Plinium, Gloſſae: *Sudis*, σφύραινα ἰχ»θὺς, καὶ σκόλοψ.« — Vide Athenaeum lib. VII. p. 323. & Rondelet apud Geſnerum de Aquatil. pag. 883. ipſumque Geſnerum pag. 884.

Ἄλεξις, Ἀπεγλαυκωμένῳ. De titulo huius *fabulae* ALEXIDIS nonnihil dictum eſt ad III. 117. c. Eclogam habet f GROTIUS in Excerpt. pag. 559. cuius Latina verſione, nonnullis tamen (quemadmodum & in ſuperiori Ecloga ex Amphide) mutatis, rurſus uſi ſumus. *Verſ.* 2. Pro ποιεῖν, eſt ποεῖν in ms. *Ep.* Bene: ſed & iſtud probum, nam & in ποιεῖν diphthongus in prima ſyllaba ob ſequentem vocalem corripi poteſt. In eodem ms. *Ep.* poſt οὐ πάνυ τι (*verſ.* 3.) ſtatim ſequitur Τοὺς δὲ ἰχθυοπώλας

&c. omissis mediis. *Versus* 4. in editt. Ven. & Bas. itemque in membr. *A.* sic scriptus erat:

ὑπὸ τῆς πόλεως μείζω τῶν ἄλλων φρονεῖν.

Ubi quum claudicaret metrum, tacite medicinam adhibuit CASAUBONUS, μείζω τι scribens. Poterat μεῖζόν τι corrigere: sed nil necesse erat μείζω mutare: & potest commode τὶ pro κατά τι, *nonnihil*, accipi. Casauboni emendationem tenuit Grotius: sed in ed. Cas. 2. & 3. corrupte μείζοτι, pro μείζω τι, expressum est.

Vers. 6. ἐπὰν ἴδω. Sic mssti cum edd. Id si verum est, oportet postrema syllaba in ἐπὰν longa sit: quae tamen brevis usurpari solet. *Eodem vers. & sq.* τὰς δ' ὀφρῦς ἔχοντας ἐπάνω τῆς κορυφῆς. Mire Grotius: *superciliosos cum oculis demissitiis nostro imminere vertici.* Rectius Dalecampius: *supercillis vertice capitis altioribus.* Hyperbolice dictum: quod imitatus Lucianus, Dial. Mort. X. c. 9. T. II. Opp. p. 162. ed. Bip. ὑπὲρ τὸ μέτωπον τὰς ὀφρῦς ἐπῆρκεν dixit; ubi ὑπερῆρκεν fortasse scribi debuerat, quod in ὑπῆρκε mutatum in ms. Oxon. Sic quidem apud eumdem Lucianum (sive quis est alius libelli auctor) DE Amoribus, cap. 54. T. V. Opp. pag. 319. scribitur, τὴν ὀφρῦν ὑπὲρ αὐτοὺς τοὺς κροτάφους ὑπερήρκασι. Sed tamen verbo ἐπαίρειν in eadem dictione & alii usi sunt, & Alciphron lib. I. Epist. 34. τὰς ὀφρῦς ὑπὲρ τοὺς κροτάφους ἐπῆρας: ubi similes variorum auctorum in hoc genere hyperbolicos lusus collegit Bergleri diligentia.

Vers. 8. Post ἐὰν, recte ἐρωτήσῃς dedit ms. *Ep.* quemadmodum scribendum adnotaverat BRUNCK in ora sui libri. Pro ἐάν τ', ἐὰν δ' scripsere Grotius, & Valckenaer ad Theocr. pag. 241. sed τ' non incommode tuentur mssti a cum edd. *Vers.* 10. εἴπερ ὠνεῖ dedit codex uterque: recte, ex Atticorum usu; sicut ἡγεῖ pro ἡγῇ, V. 217. b. ubi vide not.

Ad *Vers.* 10 *& seq.* haec adnotavit CASAUBONUS: » Male accipiunt haec:

» Ὀκτὼ λάβοις ἄν; εἴπερ ὠνῇ τὸν ἕτερον.

» ὦ 'τᾶν λάβε καὶ μὴ παῖζε τοὺς οὐ δεῖ. παράτρεχε.

» Personas ita distingue. Qui emturit pisces, ait, *Vin' tu » octo obolos?* pro duobus videlicet mugilibus, de quibus » dixit, πόσου τοὺς κεστρέας πωλεῖς δύ' ὄντας; Igitur pe» tenti decem, offert octo. Respondet piscarius, εἴπερ ὠνῇ » τὸν ἕτερον: *accepturum se octo obolos, sed pro altero tantum*

» *mugile*. Ait deinde emtor: *Sume, o bone*, octo obolos, a
» & ambo da pisces, *neque nos puta dignos quos illudas*. » At piscarius: *Aufer te hinc curriculo!* « — Pro τοὺς οὐ δεῖ, magis corrupte τοῦ σοι δεῖ habet ms. *Ep.*, sed vulgatum cum editis tenent membr. *A*. Ubi cum τοὺς, pro οὖς positum, non ferendum esse in Attici comici iambis praeclare vidisset GROTIUS, οὖς οὐ δεῖ correxit, & quo utcumque mederetur laboranti metro, μὴ παῖζ' cum apostropho scripsit:

ὦ 'τᾶν, λάβε καὶ μὴ παῖζ' οὖς οὐ δεῖ. παράτρεχε.

Quo quidem restitutus Atticismus; at metro nondum satis erat consultum, spondeo in quartam iambi sedem admisso. Id vitium quo persanaretur, VALCKENARIUS l. c. sic scribendum iudicavit:

ὦ τᾶν λάβε, καὶ μὴ παῖζέ γ' οὖς οὐ δεῖ· τρέχε.

Ac sane perfacile ΓΟΤΣ in ΤΟΤΣ mutari a librariis potuit: sed illud audacius factum merito videatur, pro composito verbo παράτρεχε, quod tuentur ambo nostri codices mssti, simplex τρέχε substituere; quandoquidem non tam in hanc partem peccare consueverunt librarii, ut composita verba pro simplicibus ponant, quam in contrariam, ut, ubi composita debebant, neglectâ praepositione simplicia subinde verba ponant. Et hîc quidem percommode etiam stare ipsum illud compositum παράτρεχε videtur, in quo παρὰ praepositio eamdem vim habet ac in verbo παρέρχεσθαι, cum *praeterire* significat, & in similibus: ut hoc sonet παράτρεχε, *ocius praeteri*, scil. *praeter meam tabernam; noli hîc consistere, sed ocius viam qua venisti persequere*. Quo magis probanda mihi visa est ingeniosa CORAYI coniectura, in *Notis msstis* levissimâ mutatione sic corrigentis, quemadmodum edidimus, Τόσου δεῖ· παράτρεχε. id est, *Tanto mihi opus est; non vendo minoris: proripe te ocius!*

AD CAP. VI.

In DIPHILI *Curioso*, *vers*. 2. pro 'Αθήνησι, quod ibi habent edd. & mssti, 'Αθήνησιν corrige, metri caussâ. *Vers*. 3. In vulgato olim τὸ δ', ὡς ἔοικε, τὸ γένος, nil mutant mssti nostri; tenuitque eamdem scripturam GROTIUS in Excerpt. pag. 793. At mihi omnino τόδε δὴ (i. e. τοῦτο δὴ) τὸ γένος corrigendum videbatur. *Vers*. 6.

κόμην - - ἱερὰν τοῦ Θεοῦ. » Morem veteres Graeci ha» bebant, *comam alicui Deo consecrandi*, a temporibus us» que Homeri: quod Homerus ostendit Iliad. XXIII. 142. « *Petr.* VICTORIUS, *Var. Lect.* VI. 22.

b *Verf.* 10. οὐχὶ προσθεὶς ὁ π ο δ α π ῶ ν. Cum ob metrum ferri non posset vulgatum προσθεὶς σ ο ι π ο τ α π ῶ ν, GROTIUS προσθεὶς δὲ π ο τ α π ῶ ν scripsit. Multo vero commodius TOUP in Epist. Crit. pag. 107. ὁ π ο τ α π ῶ ν correxit; quod equidem ita amplexus sum, ut ὁ π ο δ α π ῶ ν per δ literam scriberem, quemadmodum ποδαπῶν scriptum in vetustis membranis: quae scriptura certior probatiorque quam altera. Eodem modo νόμισμα ὁποδαπὸν habes apud Demosth. contra Polyclem, pag. 1217. ed. Reisk. *Verf.* 11. ἔπειτα δ' ἂν τ' ἀργ. Si ex msstis libris ducta esset γ' particula, quam post ἔπειτα insertam habent editi, teneri ea utcumque potuisset; quemadmodum & Grotius & Toupius l. c. eam tenuerunt. Sed tamen haud satis commode hoc loco posita videri debuit: quare, cum nonnisi ex primi editoris ingenio adiectam intellexissem, cum δ' permutare eam placuit.

Verf. 12. ἐπράξατ' Αἰγιναῖον. De *Aeginaeis obolis*, crassioribus & maioris pretii, quam sunt *Attici*, vide Polluc. IX. 76. & Bentlei Differt. ad Phalar. Epist. pag. 347 sq. laudatos a Toupio l. c. *Ibid.* & *vs. sq.* ἂν δ' αὐτὸν δέῃ κέρματ' ἀποδοῦναι, προσαπέδωκεν Ἀττικάς. Κέρματα dicuntur *minoris pretii nummi*: unde τὸ καταλλάττειν νόμισμα, (*nummum maioris pretii nummis minoris pretii permutare*,) Graeci κερματίζειν dicunt. Vide Polluc. VII. 170. & IX. 87 sqq. & quae collegit Wetstenius ad Evang. Iohann. 2, 15. Ac nonnisi fere de *aeneis nummis*, praesertim *minutioribus*, usurpatum id nomen videtur. Sin verum est quod hic scribitur, Ἀ τ τ ι κ ὰ ς, nihil aliud subintelligi poterit nisi δραχμάς; adeoque & δραχμαὶ in κερμάτων numero fuerint relatae, accipiendaque ista verba fuerint de *auri cum argento permutatione*: quod mihi minus fit probabile. Quare suspicor, Ἀ τ τ ι κ ο ὺ ς (scil. ὀβολοὺς) scriptum oportuisse. Ex ms. *A.* nihil quidem discrepantiae ab editâ scripturâ adfertur: sed, quam facile α & ου permutari a librario potuerint, iam plus semel observavimus. Epitomator in testimonium hic vocari non potest, nam finem eclogae ille fecit in voce Αἰγιναῖον. *Verf.* 14. κατ' ἀμφότερα τὴν καταλλαγὴν ἔχει. καταλλαγὴ, aliâs, *permutatio*

pecuniae: hoc loco (ut apud Demosth. contra Polyclem, p. 1216, 18. ed. Reisk.) *lucrum quod quis facit ex permutando pecunia.*

Ξέναρχος, Πορφύρᾳ. Quae fabula hic sine exceptione c XENARCHO tribuitur, de eadem alibi dubitat Noster, sitne *Xenarchi*, an *Timoclis.* Vide IX. 431. a. & Suidam in Τιμοκλῆς. Eclogam ex Athenaeo repetiit GROTIUS in Excerpt. pag. 697. qui cum in *Latina versione* duos versus (sextum septimumque) omiserit, fuerunt nobis illi versus nostro Marte, utcumque potuimus, (minus utique, quam cupiebamus, faventibus Latinis Musis) supplendi: etiamque in sequentibus nonnihil a Grotiana versione discedendum nobis putavimus, quo auctoris sensum pressius exprimeremus.

Vers. 1. Οἱ μὲν ποιηταὶ (φησὶ) λῆρόν εἰσιν. Cum metrum non ferret, Οἱ δὲ, quod erat editum, GROTIUS Οἱ δὴ correxit. Nobis vero percommode Οἱ μὲν dedere membr. *A.* In ms. *Ep.* abest coniunctio. Verbum φησὶ, quod sequitur, adparet extra metrum esse positum, ad nominativum Ξέναρχος relatum. In fine versus, οὐδὲν scripsit Grotius: qui tenere potuerat οὐδὲ ἕν, quod habet ed. Cas. consentientibus msstis. Corrupte οὐδὲν ἕν ed. Ven. & Bas. *Vers.* 3. ταὖτ' recte ed. Bas. & Cas. cum msstis, quod valet τὰ αὐτά. Minus commode ταῦτ' Grot. cum ed. Ven. *Vers.* 6 *sq.* Cur *lege vetitum fuerit rigare pisces* in foro, ex sequentibus intelligitur: scilicet, ne recentes adhuc esse viderentur, cum aridi essent & intus fortasse putridi.

Vers. 8 *sq.* εἶθ' εἴς θεοῖσιν ἐχθρὸς &c. Si id quod *vers.* 9. in editis legebatur, εἰσεῖδε, ex msstorum librorum fide esset editum, nihil magnopere in εἴ τις, quod ibidem *vers.* 8. legitur, desiderares. Sed pro εἰσεῖδε *vs.* 9. ὡς ἴδε habent membr. *A.* & codex Rom. ab Aegio collatus; &, rectius ad metrum, ὡς εἶδε ms. *Ep.* Ex quo intelligitur, istud εἶτ' εἰς, quod initio *versus* 8. habent veteres membranae, non ex εἴ τις, ut statuit princeps Athenaei editor, sed ex Εἶθ' εἴς fuisse corruptum. Litera τ, loco τοῦ θ, ex vetusto more adhaesit negligendi elisionem vocalium, & (verbi caussa) εἶτα εἴς scribendi. Ad sententiam quod spectat: GROTIUS, Graeca sic vertens,

Nam si quis hominum natus iratis Deis
pisces inspexit aridos, piscarius

pugnam continuo de composito conserit:

alium statuit, *videntem pisces aridos*; alium, *piscarium rixas excitantem*: quare etiam *versu* 10. ἐποίησεν αὐτῷ sua auctoritate scripsit, cum tamen in αὐτοῖς libri omnes consentiant. Mihi haud dubie idem piscarius intelligendus videbatur, qui pisces suos nimis aridos videret, & qui rixas excitaret. Quam in sententiam DALECAMPIUS interpretatus illos versus erat:

Si quis ex illis maxime Diis invisus
exarescentes pisces viderit, pugnare
statim se cum alio simulat de industria.

In eamdemque sententiam manifeste versus illos acceperat Epitomator, sic scribens, neglecto (ut saepe aliâs) metro: Θεοῖς τις ἐχθρὸς ἄνθρωπος πάνυ ξηραινομένους ὡς εἶδε τοὺς ἰχθῦς, μάχην ἐποίησεν αὐτοῖς &c. Sed pro eâdem sententiâ perincommodum utique pronomen αὐτοῖς erat, & vel in αὐτὸς erat mutandum, vel minimâ ac fere nullâ mutatione pro ἐποίησεν αὐτοῖς, divisis vocibus, ἐποίησ' ἐν αὐτοῖς scribendum: quod nobis praeferendum visum erat. ἐν αὐτοῖς, *inter ipsos*, scil. *piscarios.*

d In *Versibus* 13 & 14. quum vulgo sic editi legerentur, prout etiam a nobis editi sunt,

ἔκειτο νεκρὸς οἷα μετὰ τῶν ἰχθύων.
βοᾷ τις ὕδωρ. ὁ δ' εὐθὺς ἐξάρας πρόχουν
τῶν ὁμοτέχνων τις, &c.

nihil desiderabas: & percommode sicut alia, sic ista ἔκειτο νεκρὸς οἷα, & βοᾷ τις ὕδωρ, & ἐξάρας πρόχουν, posita videri debebant. Iam, postquam cognoveris duas illas voces, νεκρὸς οἷα, non comparere in msstis libris, (desunt ea certe tam vetustis nostris membr. *A.* quam codici *Epit.*) ingenium admirari subeat eius viri, (sive is *Musurus* fuerit, qui principem editionem curavit, sive doctus aliquis ante eum librarius) qui male mulctatum versum perapte insertis illis verbis in integrum restituisset: nisi forte adeo suspicio etiam exoriatur, gratuito atque falso nos statuisse, membranas nostras *A.* esse unicum fontem, e quo omnes alii, qui hodie (praeter Epitomen) supersunt Athenaei codices, sint derivati; quandoquidem ipsa illa verba νεκρὸς οἷα ex codice aliquo msto, qui ex alio quam nostro cod. *A.* derivatus esset, ducta utique videri possint. Sed ubi cogitaveris, in eisdem ambobus nostris codicibus deinde βοᾷ δέ τις scribi; intelliges, iustum perfe-

ctumque senarium, nescio cuius viri ingenio praeter necessitatem alterarum, olim sic sonasse, d

ἔκειτο μετὰ τῶν ἰχθύων. βοᾷ δέ τις.

Nempe, quod ulcus Emendator ille in priori versu censuerat inesse, id posteriorem occupaverat: qui, quoniam pro eo nonnisi haec verba supererant,

ὕδωρ. ὁ δ᾽ εὐθὺς ἐξάρας πρόχουν,

utique mutilus aut alio modo corruptus erat. Et huic quidem parum vel nihil medentur membranae *A*. Nam quod illae pro ἐξάρας (quod Casaubonus edidit) ἐ ξ α ί ρ α ς habent, id pro illarum more videri debuit nihil aliud valere nisi ἐ ξ ᾴ ρ α ς, cum iota subscripto, quemadmodum a nobis est editum. Mendosum manifeste est, quod in ed. Ven. & Bas. scribitur, ἐξαήρας: sed suspicionem hoc ipsum movere poterat, ἐ ξ α ε ί ρ α ς fortasse oportuisse, quod (Homerico more) idem ac ἐξάρας valeret. Ac sane ἐ ξ α ί ρ α ς illud in nostris membranis, quae tantum non constanter ι *longum* cum ε ι permutant, perinde ἐ ξ α ε ί ρ α ς atque ἐξάρας valere poterat. Isto igitur sumto, & suppleto ad nomen πρόχουν *articulo* (quem facile omittere potuerat librarius aliquis, membranas nostras & Epitomatorem aetate antecedens) talem habueris versum,

ὕδωρ. ὁ δ᾽ εὐθὺς ἐ ξ α ε ί ρ α ς τ ὸ ν πρόχουν:

in quo nihil fere desideres, nisi quod Comici iambis parum convenire videatur *Ionicum* ἐξαείρας pro ἐξᾴρας. Et revera loco illius verbi aliud olim in vetustissimis libris fuisse positum, ex Epitomae scriptura colligas, quae ἐ ξ α ρ ά ξ α ς habet: parum quidem hoc ipsum commode, quandoquidem idem valens ac συντρίψας vel καταβαλὼν, ita quidem ut τὰς θύρας ἐξαράσσειν dicatur *qui portas effringit:* (vide Suid. in Ἐξαράξειν.) nisi ἐ ξ α ρ ά ξ α ς hoc loco intelligere liceat *cum impetu expromens;* quam in partem Epitomator fortasse verbum illud accepit. At hoc quidem urgere minime ausim: quin potius videndum arbitror, ne & ἐξαράξας, quod habet ms. *Ep.* & ἐξαιρας, quod est in membranis *A.* (& quod in his ipsis, ni fallunt lectiones nostrae ex eisdem excerptae, sic absque accentu ἐξαιρας scribitur) ex ἐ ξ ε ρ ά σ α ς sit corruptum. Sic, cum in eisdem membr. *A*. sexcenties & millies αι pro ε ponatur, librarius porro nonnisi in eo erraverit, quod terminationem ας omiserit, deceptus eisdem literis ας proxi-

d me praecedentibus. Valet autem ἐξεράσας, *euacuans*, *profundens*, *in terram effundens*. Sic non modo ἐξερᾷν τοὺς λίθους & τὰς ψήφους dixit Aristophanes Acharn. 340. & Vesp. 987. ubi vide Schol. sed & ἐξέρα τὸ ὕδωρ, *effunde aquam*, Demosthenes ait, in fine Orat. pro Phormione, & contra Nausimachum; & παρὰ πόδας τῶν ἱεροφαντῶν ἐξερᾶσαι (ex optima scriptura codicis Vat.) τὸ ὕδωρ, Dionys. Halic. Antiq. II. 79. ubi vide quae Hudsonus adnotavit. Quod autem idem Hudsonus ibi ἐξεράσαι plus semel penacute scripsit, (ut quidem in ed. Reisk. T. I. pag. 384. expressum) in eo falsus est doctus Britannus: nam *penultimam* in eo verbo *longam* postulat cum Grammaticorum lex de verbis in ραω desinentibus, tum Aristophanis auctoritas, qui & in ἐξεράσω & in ἐξεράσατε (locis modo citatis) syllabam ρα haud dubie longam usurpavit: quare etiam apud Diog. Laërt. IX. 4. ἐξερᾶσαι veram esse scripturam, recte monuit Menagius. Itaque, nisi nos fallit nostra coniectura, in *Xenarchi* Ecloga, quam prae manibus habemus, duo versus, de quibus quaerebamus, in hunc maxime modum fuerint refingendi:

ἔκειτο μετὰ τῶν ἰχθύων. βοᾷ δ' ἑ τις
ὕδωρ. ὁ δ' εὐθὺς ἐξεράσας τὸν πρόχουν.

Vers. 15. ἀκαρῆ παντελῶς. Non ἀκαρεῖ, ut mendose expressum in scholio nostro sub contextu, sed ἀκαρεὶ acute scriptum in ms. *Ep.* quemadmodum apud Harpocratem h. v. editur, & passim alibi. Utrum praeferas, idem valebit ac βραχὺ vel μικρὸν, *parum*, *paululum*: sed praestare videtur ἀκαρῆ, quod cum editis tenent membr. *A.* Vide Schol. Aristoph. ad Vesp. 669. tum Ammonium & Moerin h. v. & quae ibi notarunt viri docti, & quae ad Aristoph. Plut. 244. notavit Ez. Spanhem. Illud nobis adiicere liceat: quod apud Etymologum pag. 78, 42. vulgo ἀκαρεί scribitur, id manifeste vitiosum esse, & omnino ἀκαρῆ ibi scriptum oportuisse; quoniam ex professo ibi non nisi de eis adverbiis disputat auctor, quae in η terminantur, sive nudum illud, sive iota habens subscriptum.

Vers. 16. » Penultimus versus manifestus est vitii,

» κατέχεε, κατὰ δὲ τῶν ἰχθύων ἅπαξ ἰπάνυ.

» Lege:

» κατέχειν κατὰ δὲ τῶν ἰχθύων ἁπαξάπαν. «

Casaubonus. — Quae mihi emendandi ratio multo prae-

stabilior eâ, quam *Grotius* iniit, atque etiam unice vera, visa est. Mirabar vero, utrumque nostrum codicem vulgatam scripturam κατέχει, & ἅπαξ ἐπάνω, communi consensu tenere. *Vers.* 17. εἴποις γ' ἄν, pro εἴποις τ' ἄν, percommode dedit ms. *Ep.* Eodemque modo corrigi iusserat CASAUB.

AD CAP. VII.

ANTIPHANIS eclogam ex *Moechis*, habes apud GROTIUM in Excerpt. pag. 617. *Vers.* 2 *sq.* τὸ γὰρ μὴ ἀποχρῆν ἀποθανεῖν αὐτοῖς ἁλοῦσιν. Vulgatam olim scripturam, quam cum editis tenet codex noster uterque, τῷ γὰρ μὴ ἀποχρῆν, nec Casaubonus, nec Grotius solicitaverat. Erat ea tamen perincommoda: nam sententiam continebat hanc: *eo enim quod illis non sufficit captis mori, - - traditi piscariis - - putrescunt.* Quasi haec *caussa* esset, *cur traditi piscariis putrescant, quia* scilicet *non sufficit illis mori postquam capti sunt.* Nam sic in illa scriptura verba cohaerent: ubi post ταφῆναι in ed. Ven. quidem *interpungitur* oratio, at in ms. *Ep.* non nisi *comma* ponitur, in ed. Bas. & Cas. vero plane omissa distinctio, atque ita etiam (ni fallor) in ms. *A.* Cui incommodo remedium adlaturus KOPPIERS, in Observatis Philolog. p. 44. totum locum sic refingendum suspicatus est:

» Οὐκ ἔστιν οὐδὲν θηρίον τῶν ἰχθύων
» ἀτυχέστερόν τοι. οὐ γὰρ ἀπόχρη γ' ἀποθανεῖν &c.

» Saepius (inquit) vocula οὐκ, aliis interiectis, a τοι divellitur.« Itaque constructionem naturalem verborum talem statuebat, Οὔ τοι ἐστιν οὐδὲν ἀτυχέστερον &c. — At paene praestabat, me iudice, vulgatum tenere, quam tantis ambagibus tamque multiplici novatione medicinam tentare. Poterat utcumque illud τῷ γὰρ μὴ ἀποχρῆν &c. ad superiora ita referri, ut intelligeretur: *Eo enim* (sunt omnibus aliis animantibus infeliciores) *quod non sufficit illis* &c. Sed in eamdem fere sententiam, quam haud dubie in animo habuerat poëta, ut minori molitione, sic multo doctiore ratione, locum istum curavit vir omni doctrina politissimus CORAY; qui in *Notis msstis*, nobiscum communicatis, ad hunc locum sic breviter est commentatus: » Distinguo atque emendo ANTIPHANIS *versus* » hoc modo:

» Οὐκ ἔστιν οὐδὲν θηρίον τῶν ἰχθύων

c » ἀτυχέστερον. Τὸ (non τῷ) γὰρ μὴ ἀποχρῆν ἀποθανεῖν
» αὐτοῖς ἁλοῦσιν, εἶτα κατεδηδεσμένοις
» εὐθὺς ταφῆναι! Παραδοθέντες ἄθλιοι κ. τ. λ.
» Illud τὸ γὰρ μὴ ἀποχρῆν - - - ταφῆναι! est ellipsis per-
» elegans satisque nota ex Grammaticorum observatis in
» Aristophanem. Conf. huius Comici Plut. 593. τὸ γὰρ ἀν-
» τιλέγειν τολμᾶν ὑμᾶς κ. τ. λ. nec non Nub. 268. τὸ δὲ
» μὴ κυνῆν οἴκοθεν ἐλθεῖν - - ἔχοντα. « — Scilicet ex elliptico isto sermonis usu subintelligendum hoc loco, Ἀτυχέστατον γὰρ τὸ μὴ ἀποχρῆν &c. aut interrogative, Οὐ γὰρ τοῦτο πάντων ἀτυχέστατον; τὸ μὴ &c. *Nonne enim hoc omnium est infelicissimum, quod* &c. Confer quae Küsterus notavit ad Nub. 268. &, qui ab eo laudatur, Eustathius ad Odyss. ε'. pag. 233 extr. & seq.

Vers. 7. μόλις δ' ἐγ' ἄν ποτ'. Sic iam inde a prima editione bene correctum, cum ex msstorum lectione (μόλις δ' ἄν ποτ') claudicaret versus.

In verss. 8 & 9. nonnihil mendosa & perperam distincta oratio erat, cum sic legeretur in editis:

— ἔδωκαν τῶν νεκρῶν ἀναίρεσιν·
τούτῳ κομίσας ὁ δὲ ἐξέβαλεν οἴκαδε.

Ibi haec adnotavit Casaubonus: » In Antiphanis testi-
» monio distingue:

» — ἔδωκαν τῶν νεκρῶν ἀναίρεσιν
» τούτῳ· κομίσας ὁ δ' ἐξέβαλ' εὐθὺς οἴκαδε.

» Iunge τὸ οἴκαδε cum remotiore verbo κομίσας: nam si
» referas ad ἐξέβαλεν, legendum esset οἴκοθεν. « — Sic ille non modo distinctionem orationis correxit, verum etiam posteriori versui inserta voce εὐθὺς medendum censuit. Equidem multo expeditiorem rationem probavi, qua labans metrum Grotius sustentavit, ἐξέβαλλεν scribens pro vulgato ἐξέβαλεν. Quod autem apud eumdem Grotium (Excerp. p. 617.) versus iste, omissâ voculâ ὁ, sic scriptus est,

τούτῳ· κομίσας δ' ἐξέβαλλεν οἴκοθεν:

id quidem operarum errore, non editoris consilio factum esse, cum per se intelligebatur, tum ex ipsius Grotii adnotatione (ibid. pag. 977.) adparet. At ipsa quidem illa vocula nonnisi emendationi primi editoris debetur; nam uterque noster codex mstus, eâ omissâ, sic habet, κομίσας δ' ἐξέβαλεν οἴκαδε. Quare etiam sic corrigendum statuere poteras versum,

τούτῳ. κομίσας δ' ὃ δ' ἐξέβαλλεν &c.

quod & metro perinde conveniebat, & ad usum loquendi paulo commodius videtur. Pro οἴκαδε, aptius utique οἴκοθεν videri debebat, quod Grotius recepit: sed istud quum teneant ambo codices mssti, mutare non sum ausus. Debebant igitur ista verba, κομίσας ἐξέβαλλεν οἴκαδε, sic accipi, quasi dixisset, κομίσας οἴκαδε, ἔβαλλεν ἐξ οἴκου.

In eiusdem ANTIPHANIS ecloga ex *Philothebano*, *Versu* f 2. pro συνάγοντα, quod reclamante metro in editis scriptisque legebatur, συναγαγόντα correxi, praeeunte GROTIO in Excerptis pag. 631. Sed, quod idem Grotius verba ista συναγαγόντα τὰς ὀφρῦς his latinis reddidit, *reducta fronte in verticem*, in eo sequi doctissimum virum non debueram. Id enim graece sonabat, ἀνάγειν, ἀνασπᾶν, & ἐπαίρειν vel ὑπεραίρειν ἐπάνω τῆς κορυφῆς, *&c.* quae sunt hominis fidentis & arrogantis: vide supra, pag. 224. f. & ibi notata: cuius contrarium est, συνάγειν τὰς ὀφρῦς, *contrahere supercilia*, quod est hominis vel timentis, ut apud Lucian. in Demosthenis Encom. cap. 16. vel *tristis & morosi*, qualem hic dicit poëta. conf. Aristoph. Plut. 756. & Nub. 582. ibique Schol. & Nostrum, l. 30. c.

Quartus versus, sic sonans,

ἐὰν σαπροὺς δὲ, κομιδῇ παίζειν καὶ γελᾶν,

peccat contra senariorum leges, spondeum habens in quarta sede. Quem versum eo nomine notavit HERMANNUS, DE Metris, pag. 166. simul observans, vix eum videri mutationem admittere. Tenent quidem eumdem verborum ordinem libri omnes: sed in ms. *Ep. incisam orationem post* κομιδῇ video, non post δὲ, ut in edd. Quo admoneor, (quod observationem meam olim praeterierat) adverbium κομιδῇ (sive κομιδῆ malueris) commodius ad σαπροὺς referri: unde simul via sternitur emendationi, quae vel ita instirui poterit,

ἐὰν σαπροὺς κομιδῆ δὲ, παίζειν καὶ γελᾶν:

sive in hunc modum malueris,

ἐὰν κομιδῇ σαπροὺς δὲ, παίζειν καὶ γελᾶν.

Postremo versu, recte οἰμώζειν μακρὰ habent membr. *A.* cum edd. Perperam μακρὰν ms. *Ep.*

Ἄλεξις ἐν Πυλαίαις. Adnotavit DALECAMPIUS: » Quidam legunt ἐν Πυλαίοις, in *Circulatoribus*, sive *Cir-» cumforaneis.* « — Ubi quinam sint illi *quidam*, quos dixit vir doctus, nescio: illud scio, non esse codices msstos; quos nullos viderat, nec excerpta ex ullo habuerat Da-

lecampius. Membranae noſtrae vulgatum tenent: Epitomator vero ſuo more indicem fabulae omiſit. Πυλαία (quod ipſum etiam Dalecampius adnotavit) Graecis dicebatur *concilium Amphictyonum Pylis congregatum*. Vide Suid. h. v. Quo ſenſu autem *Alexis* dramati illi titulum Πυλαῖαι fecerit, non liquet. In eclogâ ex illo dramate prolatâ, quum *Verſus quartus* vulgo ſic ſcriberetur,

a φόρους. μονονουχὶ δεκατεύουσι γάρ:

monuit CASAUBONUS: » Pede uno decurtatus verſus: ita » absque dubio replendus:

» φόρους· ἡμῶν μονονουχὶ δεκατεύουσι γάρ. «

GROTIUS (Exc. p. 587.) in hunc modum refinxit ſenarium:

φόρους· οὐχὶ μόνον ἀποδεκατεύουσι γάρ.

Monens in Notis: » οὐχὶ μόνον ſe correxiſſe ob ſequentia; » ἀποδεκατ. vero, ob verſum. « Nempe μονονουχὶ valet *tantum non*, *propemodum*: ex *verſ.* 6. autem adparet, *non modo* dicere voluiſſe poëtam. Itaque bene quidem ad ſententiam habet verſus Grotianus, quem in contextum recepi. At ſicut Caſauboni ſenarius peccabat ſpondeo in ſecundam ſedem admiſſo: ſic ne in Grotiano quidem (ſive ultimam ſyllabam vocis οὐχὶ longam, ſive brevem ſtatuas,) ſatis cautum eſſe metro intelligo. Vide igitur, ne, ut metro, ſic & ſententiae conſultum fuerit, ſi ſic legamus:

φόρους· μόνον ἡμῶν οὐχὶ δεκατεύουσι γάρ.

Particulae iſtae μόνον & οὐχὶ, interſerta voce ἡμῶν ſeparatae, videntur haud incommode pro οὐχὶ μόνον accipi poſſe.

AD CAP. VIII.

In *ALEXIDIS* ecloga ex *Lebete*, *verſ.* 1. *ſq.* τοῦ πλουσίου Ἀριστονίκου. *Ariſtonicus dives*, eſt pater famoſi illius Calliae, de quo ſupra V. 218. b. & 220. b. filius Calliae τοῦ λακκοπλούτου, de quo vide Noſtrum XII. 537. b. & Perizon. ad Aelian. XIV. 16.

Verſus 2. ſic conceptus vulgo legebatur:

Ἀριστονίκου. τίθησι γὰρ νυνὶ νόμον.

Ubi verbum τίθησι non magis ad uſum ſermonis erat aptum, quam ad metri rationem. Quo lubentius amplexus ſum τίθεται, quod eius loco GROTIUS poſuit, Excerpt. p. 575. Nec vero idcirco ſatis conſultum metro eſſe, pulcre video. At nec, quid lucraremur, ſi cum eodem Grotio, transpoſitis verbis γὰρ & νυνὶ, ſic ſcriberemus,

Ἀριστονίκου. τίθεται νυνὶ γὰρ νόμον,

exputare potui. Sanandi metri variae quidem atque variae excogitari rationes possunt, sed nulla satis certa nobis occurrebat. Expeditissima fere illa fuerit, si legamus:

Ἀριστονίκου· καὶ τίθεται γὰρ νῦν νόμον.

sive in hunc modum malueris:

Ἀριστονίκου. ἐτίθετο γὰρ νυνὶ νόμον.

Vers. 3. πωλῶν γε. Vocula γε fulciendo metro recte inserta iam a primo editore. *Vers.* 4. ἰχθῦν ὑποτιμήσας, ἀποδῶτ' ἐλάττονος. — »Lego ἐπιτιμήσας: ut »legitur pag. 228. b. τὸν ξενικὸν οἶνον ἐπιτετίμηκας πολύ. »Hoc ultimum est quod Galli dicunt *renchérir*, in sensu »transitivo: illud Alexidis ἐπιτιμήσας, exprimunt per »*surfaire.* « CORAY in *Notis msstis.* — Tam speciosa utique, quam docta emendatio. Prioris acceptionis verbi ἐπιτιμᾷν exempla nonnulla apud Demosthenem habemus, ubi τὸν σῖτον ἐπιτιμηθῆναι ait, *auctum esse pretium tritici*, pag. 918, 22. & 1208, 2. ed. Reisk. Exemplum posterioris significatus, cui percommodus hic locus foret, Suidas adnotavit, in Ἐπιτιμῶσα, quam vocem interpretatur, βαρύνουσα τὴν τιμήν. At hoc quidem loco non necessario desiderari videtur verbum, quod significet *augere pretium*, *nimium statuere pretium*; satis erat, *aestimare*, *indicare* vel *statuere pretium aliquod quodcumque*: quae notio cum inesse videretur verbo ὑποτιμήσας, mutare consentientem codicum nostrorum cum editis scripturam non sum ausus. Nam sicut apud Xenoph. in Apolog. Socr. ὑποτιμᾶσθαι est *statuere praemium vel poenam, quam commeruisse nos aestimamus*: (conf. Epicteti Dissert. III. 24, 61. & ibi not.) sic ὑποτιμᾷν percommode valebit *pretium statuere* vel *indicare merci*. Similiter ὑποτιμήσασθαι apud Aristotelem Oeconom. lib. II. sect. 35. (T. II. Opp. p. 510. d. edit. Duval.) est *facultates suas aestimare*, vel *aestimare quantum tributi aequum sit ut pendamus pro ratione nostrarum facultatum*: & ibidem, pro ὑποτιμήσαντο, mox ponitur αὐτοὶ ἔταξαν. Rursus apud eumdem, ibid. sect. 5. (p. 502. e.) haec verba habes ἵνα οἱ πένητες δύνωνται ὑποτιμᾶσθαι, id est, *quo etiam pauperes possent aestimari, censeri, & tributum quod quisque penderet definiri posset.*

Vers. 7. τῆς ἀξίας ἀγαπῶσιν. »Concise dictum, pro τῆς »ἀξίας τιμῆς πωλεῖν ἀγαπῶσιν. Alioquin esset scribendum »τὴν ἀξίαν. « CASAUB. — ἡ ἀξία, pro ἀξία τιμή, vulgatissima dictio. Verbum vero πωλεῖν e superioribus fa-

b cile hic intelligebatur. Porro in verbo ἀγαπῶσιν est alia vulgatissima ellipsis adverbii μᾶλλον, ad quod refertur dein ἢ particula: de qua loquendi formula non cogitasse videtur Epitomator, cum εἶτ' εἰς ἑσπέραν scripsit, contra auctoris mentem. ἢ τῆς ἑσπέρας cum editis recte tenent membr. *A*. *Vers.* 8. σαπροὺς ἅπαντας. Sic non dubitavi cum GROTIO corrigere: licet vulgatum ἅπαντες teneat codex noster uterque.

Vers. 9 *sq.* »Cum ait,

»Κἀνταῦθα καὶ γραῦς, καὶ γέρων, καὶ παιδίον
»πεμφεῖς ἅπαντες ἀγοράσουσι κατὰ τρόπον.

»hoc significat: Legem modo recitatam Aristonici, adeo »vendendi cupidos piscarios reddidisse, ut *iam vel anus* »*aliqua, aut senex quivis, aut puer denique, possit ab illis* »*mercari se fraude sua*, ut erat in XII. tabulis. [vide Cic. »de Leg. II. 24.] Πεμφεῖς est, πνοὴν ἔχοντας: *viventes* »*adhuc & spirantes.* Pisces non spirant quomodo caetera »animalia, (etsi Hippocrates in libro DE Flatibus πάντας »ἰχθύας ἀναπνεῖν scribit, & ita placet etiam Plinio:) »spirant tamen naturae suae lege, & ἀναλόγως, ea re- »spiratione quam philosophi non ἀναπνοὴν, sed διαπνοὴν »vocant: sunt qui ἐμπνοὴν proprie dici velint. Clemens »Alexandr. Strom. lib. VII. Τί οὖν φασι περὶ τοῦ θεοῦ; »πότερον διαπνεῖται, ὡς τὸ τῶν δαιμόνων γένος; ἢ ἐμ- »πνεῖται μόνον, ὡς τὰ ἔνυδρα, κατὰ τὴν τῶν βραγχίων »διαστολήν; ἢ περιπνεῖται καθάπερ τὰ ἔντομα κατὰ τὴν »τῶν πτερύγων ἐπίθλιψιν τῆς ἐντομῆς. Πέμφυξ, sive πεμ- »φὶς, est *flatus, anima.* Hesychius interpretatur, ψυχὴν »ὀρνίθων. Lycophroni πεμφίδες sunt *animae defunctorum*, »isto versu de Ulyssis in orcum descensu, ἀκούσει κεῖθι »πεμφίδων ὄπα. Inde πεμφὶς, *habens flatum*, sive *animam.* »In antiquis & Athenaei & Epitomes, πεμφθεὶς exara- »tum erat: quod etiam defendi potest.« CASAUBONUS. — At, cur solummodo *defendi?* quidni *unice teneri debuerat* ista veterum librorum scriptura? Nempe, error primum in ed. Ven. operarum incuria commissus, πεμφεὶς pro πεμφθεὶς ponentium, deinde auctus in ed. Bas. ubi πεμφεῖς excudebatur; is (inquam) error occasionem dederat eruditae disputationi, qua effici debebat, vocabulum πεμφὶς (quod nullum in universa Graeci sermonis copia usquam reperitur) *animatum, vivum* significare: ea disputatio, sero animadverso errore, ut in spongiam in-

cumberet, aegre patiebatur doctissimus Animadversor. Merito vero h. l. adnotavit CORAY: »Praefero alteram le»ctionem πεμφθεὶς. conf. Theophrasti Charact. περὶ Ἀπι»στίας: ἀποστείλας τὸν παῖδα ὀψωνήσοντα, ἕτερον παῖδα »πέμπειν, πευσόμενον πόσου ἐπρίατο.« — Illudque ipsum, πεμφθεὶς, iam olim unice recepit Grotius, ne mentione quidem facta alterius mendosae scripturae.

In *altera ecloga* ex eâdem *ALEXIDIS* fabulâ, ubi ait c
τά τ' ἄλλα γὰρ νενομοτέθηκε πολλὰ, aut subintelligendum καλῶς, quod adverbium ex vocabulo κρείττων repetendum: aut ex eo, quod continuo deinde ait νόμον χρυσοῦν, hîc intellige τά τ' ἄλλα χρυσᾶ νενομοτέθηκε, *alias aureas tulit leges.* Mox qui sequitur versus,

χρυσοῦν· τὸ μὴ πωλεῖν ἔτι καθημένους,

eum eodem modo scriptum exhibet codex noster uterque, nec in eo quidquam *Grotius*, metricarum legum alioquin & peritissimus & observantissimus, mutavit. Nec vero, quo pacto metrum expedirem, cum *pyrrhichius in quarta senarii sede* sit, reperire equidem potui. Nescio, an πωλεῖν γὰρ ἔτι oportuerit, ut esset tribrachys.

Septimus versus nihil difficultatis habebat,

εἶτ' εἰς νέωτά φησι γράψειν κρεμαμένους.

Quoniam tamen perperam eum Dalecampius sic reddiderat, *Deinde ut appensis tabulis pretium scribant in posterum;* monuit CASAUBONUS: »Observa sermonis compendium, »quod interpretes decepit, pro πωλεῖν τοὺς ἰχθύας τοὺς »ἰχθυοπώλας κρεμαμένους. Expositio pendet ex praece»dentibus. Dixit enim, *lege nova cautum esse ne quis pisca»rius pisces vendat nisi stans.* Nunc addit, *auctorem* huius »legis *edictum sequente anno aliud esse promulgaturum* in hanc »sententiam: *Ne quis piscarius pisces vendat nisi pendens.* »Legis utriusque ratio est eadem: sed haec posterior ef»ficacissima erat futura.« CASAUBONUS. — Callida ambiguitas, quae in verbo κρεμαμένους inest, vel nobis non monentibus, in oculos incurrit lectoris.

Vers. 8. Quod θᾶττον ἀποπέμπουσι habent edd. cum ms. *A.* id *male* positum GROTIUS iudicans, ἀποπέμψουσι correxit. Pariterque CORAY, in *Notis msstis:* »Lego, inquit, ἀποπέμψουσι. *Citius dimittent em»tores: quemadmodum Dei, e machina apparentes*, finem fa»bulis imponendo spectatores dimittunt. conf. p. 222 extr.

»Αἴρουσι, ὥσπερ δάκτυλον, τὴν μηχανήν·

c » καὶ τοῖς θεωμένοισιν ἀποχρώντως ἔχει.
» Plato in Cratylo, pag. 316. T. III. edit. Bipont. allu-» dit ad hanc ἀποπομπὴν spectatorum post machinae ad-» paritionem, his verbis: εἰ μὴ ἄρα δὴ, ὥσπερ οἱ τραγῳ-» δοποιοὶ, ἐπειδάν τι ἀπορῶσιν, ἐπὶ τὰς μηχανὰς κατα-» φεύγουσι, θεοὺς αἴροντες, καὶ ἡμεῖς οὕτως εἰπόντες ἀπαλ-» λαγῶμεν. « — Eamdem ipsam vero scripturam, ἀπο-πέμψουσι, dedit nobis etiam noster codex *Epit.*

AD CAP. IX.

Ἀντιφάνης ἐν Μισοπονήρῳ. Perperam Ἀριστοφάνης d ms. *Ep.* *Vers.* 2. οἱ γενομένοισιν. οἱ γεννωμένοισιν idem ms. *Ep.* invito metro.

Vers. 3. Mireris utrumque codicem cum editis in compositum verbum διαδιδόασιν consentire, in quo nec ullam vim hoc loco habere praepositio διὰ potest, & metro manifeste officit. Nude διδόασιν scripsi cum Grotio, in Excerpt. pag. 615. quae formatio verborum in μι non solis Ionibus propria fuisse videtur, sed & Atticis usitata. vide Maittaire de Dialect. pag. 130. Quod ni ita esset, διδοῦσι corrigendum erat cum Iacobs in *Notis msstis.* Videtur primus Editor metro, copiâ laboranti, succurrere voluisse omisso verbo πίνειν, quod utique salvâ sententiâ poterat abesse. At non viderat ille, alia parte laborans metrum ea ratione esse invectum, nempe spondeo in quarta senarii sede, cum sic (in ed. Ven. & Bas.) scriberetur:

διαδιδόασιν ἵππων καὶ βοῶν γάλα.

Verbum vero πίνειν, quod post βοῶν tacite inseruit Casaubonus, & Codices Italici ei obtulerant, & noster codex uterque agnoscit.

Vers. 4. Οὐχὶ μὰ Δία τιτθὰς &c. Hermannus, aegerrime ferens quatuor brevium syllabarum concursum, Οὐ μὰ Δία rescriptum malebat, de Metris pag. 154. At praeclare ipse intellexit Vir doctissimus, quantus sit numerus exemplorum, in optimis quibusque Graecorum poëtarum codicibus occurrentium, quae praecepto ipsius refragentur.

Vers. 5 & 6. Cum *quintus versus* vulgo in hunc modum scriptus legeretur,

καὶ παιδαγωγοὺς αὖθις, ὧν μείζω γε * μαίας νὴ Δία:

ſic ad hunc locum commentatus eſt CASAUBONUS: » Ver- » ſus ille ex membranis ſanari nequit: omnes enim ſimi- » liter depravatae. Conſtat, verſus duos in unum eſſe » conflatos, deperditis non paucis dictionibus. Lego:

» καὶ παιδαγωγοὺς αὖθις ἐξωλεστάτους
» ὧν μεῖζον οὐδέν ἐστι κακὸν, νὴ τὸν Δία.

» *Scythae*, ait, *non introducunt in aedes ſuas neque nutrices* » *infantibus ſuis, neque pueris paedagogos, quae duo ſunt ma-* » *la peſſima.* Deinde auctor in *nutrices* acrius invehitur: » quas ait *deterius malum eſſe quam ſint paedagogi, aut etiam* » *impoſtores & plani.* Non falſo ea poëtam praedicare de » nutricibus, norunt qui earum moroſitatem, arrogan- » tiam, ἀπληστίαν, & malignitatem domi ſuae quotidie » experiuntur. « — Veteres noſtrae membranae nihil a vulgata ſcriptura diſcedunt: Epitomator vero, cum in ſuo etiam exemplari mutilatum locum reperiſſet, & ea ipſa verba, quae membranae *A.* habent & proxime ſequentia praetermiſit; ab illis, καὶ παιδαγωγοὺς αὖθις, ſtatim ad iſta transiens, πολὺ γὰρ αὖ γένος μιαρώτατον τοῦτ' ἔστιν. Mihi vero defectum, quo laborat hic locus in quo verſamur, GROTIUS, nonnulla a Caſaubono accipiens, multo quam ille felicius, &, quod ad ſententiam quidem ſpectat, certiſſima ratione expleſſe viſus eſt, ita ſcribens ut a nobis editum eſt:

καὶ παιδαγωγοὺς αὖθις, ὧν μεῖζον κακὸν
οὐκ ἔστιν οὐδὲν, μετά γε μαίας, νὴ Δία.

Verſus 8 & 9. in hunc modum editi legebantur:

τοὺς μετραπατῶντας τούς τ' ἀγυρτοῦντας· πολὺ γὰρ
γένος μιαρώτατον τῶν τ' ἐστὶν, εἰ μὴ νὴ Δία
τοὺς ἰχθυοπώλας &c.

Ad quae monſtra nihil prorſus animadverſionis a Caſaubono tentatum exſtat, nedum quidquam ad ea procuranda collatum. GROTIUS, non poſſe iſta ita ferri praeclare videns, emendandi rationem iam inde a praecedenti verſu iniit: qui quum conſentientibus membranis ſic eſſet editus,

αὗται δ' ὑπερβάλλουσι· μετά γε, νὴ Δία,

ille tres continuos verſus (*ſeptimum*, *octavum* & *nonum*) in hunc modum refinxit:

αὗται δ' ὑπερβάλλουσι τούς τε μετραπατῶν-
τας, τοὺς ἀγυρτοῦντάς τε πολύ· καὶ γὰρ γένος
μιαρώτατον τῶνδ' ἐστὶν, εἰ μὴ, νὴ Δία,

d τοὺς ἰχθυοπ. ———

Quae, licet ad metri rationem exacta, tamen alioqui quam sint scabrosa & parum congrua reliquo istorum versuum colori, nemo non videt. Nobis, ut ad verum propius accedere, ac ipsam fortasse auctoris verissimam repraesentare scripturam possemus, viam stravere optimi nostri libri mssti: quos vellem paululo etiam pressius, quam a me factum nunc demum intelligo, secutus essem. Nam *versum* 8. ad membranarum *A.* praescriptum sic rescriptum velim,

τοὺς μητραγυρτοῦντάς γε. πολὺ γὰρ αὖ γένος &c.

Iam, *septimum* quidem *versum*,

αὗται δ' ὑπερβάλλουσι· μετά γε, νὴ Δία,

in quem ad verbum cum editis consentiunt veteres nostrae membranae, bene sic habere, neque quidquam in eo mutare debuisse Grotium, color atque tenor totius eclogae ostendere videtur. Nam & connexio orationis percommoda est; & formulam νὴ Δία eodem modo saepius in his versibus de industria repetitam videmus; & formula μετά γε cum ad sensum necessaria est, tum eodem modo vers 11. repetitur. Deinde ista verba, (*vers.* 9.)

e μιαρώτατον τοῦτ' ἐστίν· εἰ μὴ, νὴ Δία,

perfectissimum complent senarium, quem eodem quo scripsi modo & ms. *Ep.* & membranae *A.* exhibent; ubi pro mendoso τῶν τ' ἐστὶν, quod erat editum, percommode uterque codex τοῦτ' ἐστὶν dabat. Restabat concinnandus *versus* 8. medius inter illos duos interiectus. Illius igitur versus hemistichium posterius, communi consensu membranae *A.* & ms. *Ep.* tale offerebant,

— — — πολὺ γὰρ αὖ γένος,

quae verba cum sequentibus verbis, μιαρώτατον τοῦτ' ἐστὶν, perapte connectuntur. Praecedentia in Epitome, ut supra dictum, omissa sunt. Membranae *A.* vero, pro *primo versus* 8. *hemistichio*, haec monstrosa utique verba dabant

τοὺς μητραρπατῶντας γυργοῦντάς γε.

Ubi illud statim adparebat, quod & praeclare viderunt editores, in μητραρπατ. ρ literam ante π temere irrepsisse, & deinde perperam γυργ. pro γυρτ. esse scriptum. Sed istud praeterierat doctorum virorum observationem, quod in eisdem vetustis membranis frequenter usu venisse iam saepius a nobis observatum; scilicet, perperam

iunctas esse duas scripturas, quarum altera ex vetere e contextu, altera (quae alterius interpretationem aliquam continebat) e margine aut e scholio interlineari ducta esset. Simillimus igitur error, cuius tam multa iam exempla adnotavimus, quin hic quoque fuerit commissus, perspicuum esse videtur. Nempe,

τοὺς μητραγυρτοῦντάς γε

vetus veraque fuerat scriptura; cuius posteriori parti, pro interpretamento, superscripserat aliquis vocem ἀπατῶντας, quemadmodum apud Suidam nomen ἀγύρτης per ἀπατεὼν exponitur. Istud scholion perperam accipiens indoctus aliquis librarius, monstrosam inde scripturam

τοὺς μητραπατῶντας γυρτοῦντάς γε

consuit. Quae scriptura deinde sive a recentioribus librariis, sive a primo editore, magis etiam deformata est, cum μητραπατ. in μετραπατ. mutarent, (quasi de *mensurarum adulteris*, quos vocat Grotius, ageretur) & τοὺς τ' ἀγυρτοῦντας scriberent. Atqui ἀγυρτέω non est graecum verbum: sed μητραγυρτεῖν habes apud ipsum Nostrum, XII. 541. e. de quo confer Perizonium ad Aelian. Var. Hist. IX. 8. & quem is laudat Dionys. Halic. II. 19. T. I. pag. 275 sq. ed. Reisk. Adde Eustath. ad Odyss. ρ'. pag. 636, 36 sqq. Quum γε particulam, post ista verba in membranis nostris positam, aut non animadvertissem olim, aut parum commode in eadem ῥήσει, (quoniam modo praecedebat μετά γε) bis positam iudicassem; omissâ illâ, quo iustam mensuram haberet senarius, continuo deinde πολύ τοι γὰρ, ex coniecturâ, pro πολὺ γὰρ scripseram. Sed nil magnopere obstare videtur, quin credamus, loquacem illum hominem, quem ista dicentem fecit poëta, bis etiam in uno commate eâdem uti potuisse particulâ, quâ tantopere delectatum & ante & post hunc versum videmus. In istorum versuum interpretatione Latina, a Grotii versione, quam alioqui tenuimus, fuit nobis discedendum.

Versus 11. decurtatus sic legebatur in edd. & msstis:

μετά γε τοὺς τραπεζίτας ἔθνος.

Commode tamen in ms. *Ep.* post τραπεζίτας *incidebatur* oratio. Ibi CASAUBONUS: »Scribo, inquit, & expleo:

» καὶ μετά γε τοὺς τραπεζίτας, ἔθνος ἕτερον. «

Quem in ista quidem emendatione non habuisse quod de Musarum favore sibi gratularetur, satis adparet. Commo-

e dius multo GROTIUS sic correxit:

καὶ τούσδε μετά γε τοὺς τραπεζίτας· γένος &c.

Mihi vero simillima eis, quae iam toties repetita sunt, verba omissa a librariis visa erant: quare sic fere scripsisse poëtam, mihi persuaseram:

μετὰ τούς γε, νὴ Δία, τραπεζίτας· ἔθνος &c.

Cur ἔθνος in γένος cum Grotio mutarem, nullam caussam vidi.

AD CAP. X.

Δίφιλος ἐν Ἐμπόρῳ. Cum ἐν Ἐμπορίῳ h. l. legeretur in editt. vett. & in membranis, adnotavit CASAUBONUS: »Malim Ἐμπόρῳ: ut paullo post, [pag. 227. e.] »& libro septimo [pag. 316. f.] legitur. Sic nominabatur »& Philemonis fabularum una. Plautus: *Graece haec vo-»catur Emporos Philemonis; eadem Latine Mercator M. Ac-»cii.* Laudatur Varroni & Pacuvius in *Mercatore.* Corri-»ge Harpocrationem in Ναύκληρος, ubi citatur Diphilus »ἐν Πόρρῳ. Scribe, Δίφιλος Ἐμπόρῳ.« — In ed. Cas. 1. & 2. ἐν Ἐμπόριῳ scribitur, perperam posito accentu. In ed. Cas. 3. ἐν Ἐμπορίᾳ, temere prorsus.

In DIPHILI, ex *Mercatore*, *Vers.* 2. Vocandi casum Πόσειδον tenent mssti cum editis; quem nil opus erat ut in rectum Ποσειδῶν mutaret GROTIUS in Excerpt. pag. 787. Recte vero idem GROTIUS, quum vulgo *secundus versus* in haec verba desineret, αὐτῶν ἐλάμβανεν, tertius autem in ista, ἡμέρας πολὺ, vocem αὐτῶν in tertii initium reiecit, πολὺ autem initio quarti posuit. Eodem modo HERMANNUS, De Metris pag. 165. *Vers.* 5. εἴ με προσγελάσειέ τις recte emendarunt iidem docti viri. Ferri potuerat εἴ μοι, si per metrum licuisset. Nam προσγελᾶν perinde cum dativo casu construitur, ut apud Lucian. in Deorum Dial. VII. cap. 1. & cum accusativo, ut apud Euripid. in Med. 1162.

Postremus versus, in editis sic scribebatur:

ὅσον εἵλκυσε, τοσοῦτον καταθεὶς ἐπριάμην.

Et sic quoque in ms. *Ep.* Quo fiebat syllaba πρι in ἐπριάμην longa, quam brevem tamen usurpant Graeci. Quare GROTII rationem secutus sum,

ὅσον εἵλκυσεν, τοσοῦτο καταθεὶς ἐπριάμην.

Habent vero εἵλκυσεν etiam veteres nostrae membranae.

Metro autem non valde repugnabat τοσοῦτον, quod f magis Atticum esse videtur: adeoque teneri hoc potuerat.

In *Alexidis* ecloga ex *Hellenide*, *Vers.* 3. Ἂν ἀνατραπῇ percommode dedit uterque noster codex. Male vero, in fine eiusdem versus, ὡς γένηται habet ms. *Ep.* pro ὡς γίνεται.

Vers. 4. » Corruptus est hic versus,

» ληφθῇ νέων τις, καταπεπτώκασ' εὐθέως.

» Etsi ita mssti, omnino tamen legendum καταπεπώκα» σιν, *devorant*: & ita recte Dalecampius. Sensus lectio» nis huius est: *Si versa navi iuniorum aliquem cete pre»hendant, illum statim devorant.* Sed enim cete non solum » *pueros iuvenes*, verum & parectatos, & viros τελείους, » & senes absorbent, omnesque obvios cuiuscumque ae» tatis aut staturae. Lego ληφθῇ νεώς τις, hoc sensu: » si navem, aut e navi tabulam, aliquis naufragus, viam » ad salutem quaerens, prehenderit, saepe tamen nihil » agit miser: cum enim aquarum periculum evasisse vi» debitur, in feras marinas incidet, a quibus perdetur. » Ita legendum esse docent illa in superiore versu, εἶθ' ὡς » γίνεται, *ut fieri solet.* Nam in naufragio nunquam non » fit, ut lacerae navis tabulae prehendantur. « Casaubonus. — At quanto expeditius, aut quid magis in promtu erat, quam νέων pro participio verbi νέω accipere? *si quis nans, nando salutem petens, deprehenditur.* Sic rectissime Grotius. ναίων suo more habent membranae *A.* νέων recte tenet ms. *Ep.* καταπεπώκασ' vero (non καταπεπτ.) habet codex uterque.

Vers. 5. αὐτοί τ'. Et hoc dedit uterque cod. mstus, multo commodius quam αὐτοί γ', quod erat editum.

Ἄρχιππος ἐν Ἰχθύσιν. Ad vulgatum Ἱππεῦσιν, monuerat Casaubonus: » Corrigendum Ἰχθύσιν: & » *Equites* in *Pisces* vertendi. Primum, poëtae huius *Equi»tes*, nusquam [nempe, nusquam alibi] in libris vete» rum: deinde, libro VII. [pag. 311. e.] ubi iterum hi » versus descripti, veram lectionem invenias. Hic est *Ar»chippus* comicus, quem ut poëtarum omnium φορτι» κώτατον, ab aequalibus irrisum scribit Aristophanis Scho» liastes ad Vesp. [vs. 479.] *Pisces Archippi* & noster sae» pius laudat, & Pollux lib. X. c. 5. Idem lib. VI. c. 3. » ait, παντοπωλίαν verbum esse Archippi in Piscibus. » Meminit & Harpocration in Πάλιν αἱρετός. Versus in-

a »de hic descripti sententiam hanc continent: *Hermaeum*, »*piscariorum impurissimum*, *pisces vendere non integros*, *sed* »*aliqua parte imminutos*, *ad maius compendium*: *puta*, *squa*»*tinam & mustelam degluptos*: *lupos exenteratos*. Longe ali»ter Dalecampius: sed non animadvertebat, pro ἐντέρων, »quod hic legitur, scribendum esse ex libro septimo ἐντε»ρεύων aut ἐξεντερεύων.« CASAUBONUS. —— Dalecamp. sic interpretatus erat: *Is vi nos deglubit*: *squatinas enim*, *squalos & lupos nobis*, *ut aiunt passim*, *vendit ipsis visceribus*. Recte vero Casaubonus: *squatinam & mustelam degluptos vendit*: scilicet cute detracta, quam seorsim venderet cupidus homo. Inservit enim cutis squatinae (τῆς ῥίνης) fabrilibus usibus, ut supra notatum, IV. 135. f. ubi vide notata: eiusdemque generis est galei sive musteli stellati cutis, quae in eosdem usus deglubi solet, ut adnotavit Gesner de Aquatil. pag. 613. e. Etiamque in medicatos quosdam usus adhiberi solitam *squatinae cutem*, Plinius auctor est, XXXII. 9, 34. Quod vero *lupum piscem* ait poëta *exenteratum* vendi ab eodem homine, potest id ad *lactes* referri *luporum*; quas cum muraenarum lactibus in deliciis habitas esse, Lampridius indicat in Heliogab. cap. 23. citatus a Gesnero pag. 513. Fortasse etiam *cerebrum* ex *luporum* capite subdole extrahere noverat idem cupidus piscarius, quod separatim venderet, ut cibum inprimis expetitum lurconibus. conf. Nostrum, VII. 311. d. Sic igitur sententia huius eclogae satis in salvo: non item verba. Quidquid enim facias, nisi maiorem quamdam novationem tentare volueris, claudicabit metrum. Tres posteriores versus h. l. sic editi legebantur:

κάπηλος Ἑρμαιός ἐστιν, ὃς βίᾳ δέρων
ῥίνας γαλεούς τε πωλεῖ καὶ λάβρακας
ἐντέρων ὥς λέγουσιν ἡμῖν.

Et consentiunt membranae *A*. nisi quod in primo versu verbum ἐστὶν ignorent. Idem verbum ἐστὶν deest lib. VII. pag. 311. e. ubi iidem versus & in edd. & in membr. *A*. in hunc modum scripti:

κάπηλος Ἕρμαιος ὃς βίᾳ δέρων ῥίνας
γαλεούς τε πωλεῖ καὶ τοὺς λάβρακας
ἐντερεύων.

Ms. *Ep*. hoc loco nil aliud habet, nisi: Αἰγύπτιος μιαρώτατος τῶν ἰχθύων κάπηλος Ἕρμαιος. Libro VII. autem consentit ms. *Ep*. cum edd. & ms. *A*. nisi quod perperam

ῥίνου pro ῥίνας habeat. Ego hoc loco in illo *verſu*, κάπηλος Ἑρμ. &c. ſcripturam membranarum noſtrarum ſecutus, quam eamdem libro VII. libri omnes agnoſcunt, pulcre intelligo, parum conſultum eſſe metro: nam, ut taceam ſcabroſum in medio eſſe verſum, in fine *ſpondeum* habet; quippe in ῥίνας primam longam eſſe vel duo illa exempla docent, quae libro IV. 131. e. & 135. f. leguntur: quare & h. l. & 131. e. per diphthongum ῥεῖνη ſcribitur in membranis. Tum vero in ſequenti verſu, a

γαλεούς τε πωλεῖ καὶ λάβρακας, ...

expediri metrum non poſſe, niſi in fine *defectum verſum* ſtatuas, ipſe profeſſus ſum *lacunâ* punctis nonnullis indicatâ. Nunc propemodum malim *primum verſum* ita reſtitutum, ut ab editoribus concinnatus erat, verbo ἐστὶν inſerto. Sic enim ſatis commode decurrit metrum,

κάπηλος Ἑρμαιός ἐ σ τ ι ν, ὃς βίᾳ δέρων.

Nam in Ἕρμαιος ſyllaba μαι ob ſequentem vocalem corripi poſſe videtur, ut ſit tertius pes anapaeſtus - μαιος ἐστ - : & reliqua haud dubie bene habent. Tum vero in *ſequente verſu*, commodiſſimus utique videtur articulus τ ο ὺ ς, qui pag. 311. ad λάβρακας adiicitur: at, qui inde naſcitur ſenarius,

ῥίνας γαλεούς τε π ω λ ε ῖ κ α ὶ τ ο ὺ ς λάβρακας,

parum fuerit legitimus, ob ſpondeum -λεῖ καὶ - in quarta ſede. Initium *poſtremi verſus* in hunc modum olim fuiſſe conceptum,

ἐ ξ ε ν τ ε ρ ε ύ ω ν, ὡς λέγουσιν ἡμῖν. —

paene habeo perſuaſum.

Ἄλεξις δ' ἐν Ἐπικλήρῳ. Ipſa *Alexidis* verba, quae huc ſpectant, paulo poſt adponuntur, lit. d. e. Epitomator autem illos verſus hoc loco ſtatim adpoſuit. b

A D C A P. X I.

In *Anaxandridae* ecloga ex *Ulyſſe*, *Verſ.* 3. α ὐ τ ὴ, quod erat editum, tenet codex uterque noſter. At ſicut ſaepe, ubi αὕτη dabant libri, in αὐτὴ illud fuit mutandum; ſic hic pro αὐτὴ omnino α ὕ τ η corrigendum iudicavi; nempe αὕτη ἡ χειρουργία ἡμῶν, τῶν ἁλιέων. Sic deinde verſ. 15. ἥδε ait. Quod ἐκ λοπάδος, & dein ἀπὸ τοῦ ταγήνου ait poëta, iſtud ad *elixa* pertinere, hoc ad *frixa*, iam ſaepius obſervavimus.

c *Verf.* 5. & 6. Duo isti versus quum deessent editioni Ven. & Bas. ex msstis eos adiecit Casaubonus. Ac video illos ex Aegianis Lectionibus adnotatos in ora libri qui olim Casauboni fuerat: eosdemque ei offerebat Epitoma Hoescheliana. Leguntur quidem pariter & in nostro ms. *Ep.* & in vetustis membr. *A.* sed ubique *quintus versus* sic scriptus erat,

'Επὶ τίνα δ' ἄλλην τέχνην, ὦ χρηστὲ σὺ,

manifeste claudicante metro: quod non commodiore certioreque ratione fulciri posse nobis videbatur, quam interfertâ γὰρ particulâ inter voces ἄλλην & τέχνην. Ad exponendam sententiam haec spectat animadversio CASAUBONI: » *Age* (inquit piscator) *dic mihi, o bone, quae* » *ars est alia, cuius gratia iuvenes ora sibi comburant?* Ut » integra sit sententia, supplendum, *quemadmodum propter* » *nostram artem* (hoc est, pisces quos capimus) *fieri solet.* » Memineris *quam ferventissimos cibos* adamasse veteres po- » pinones: qua de re dictum est libro primo. «

Verf. 7 & *seqq.* » Addit poëta, ut quidem nos scribimus:

» Ἦ ὠθισμὸς ἐστι δακτύλων τοιοῦτος, ἢ
» καὶ πνιγμὸς, ἐὰν ταχὺ μὴ δύνηται καταπιεῖν,
» ἀλλ' οὐ μόνη γὰρ τὰς συνουσίας ποιεῖ
» εὔοψος ἀγορά;

» Ita prorsus est scribendum. Nam in hisce omnibus ope- » ram & oleum docti viri perdiderunt. Offendit iam olim » exscriptores principium huius versus, ἢ ὠθισμός. Itaque » omnium suffragiis recepta est inepta vox ἠθισμὸς, quae » & Dalecampio placita. Illa vero isto loco ridicula est » ἁπαξαπλῶς. [*Per digitos* c o l a t u r *cibus*, reddiderat Da- » lec.] Synizesis initio versus, exemplo Homeri, ἢ οὐχ » ἅλις, & ἢ οὐχ ὁράᾳς. Sensus est: *Artem esse nullam nisi* » *piscatorum, propter quam sic digiti* c o l l i d a n t u r, *atque* » *adeo homines sese ipsi strangulent, si deglutire statim non* » *queant quod in os iniecerint: solam esse denique piscium co-* » *piam, quae convivantium mensas instruat.* Studiosi confe- » rant aliorum interpretationes: vestigium verae senten- » tiae vix reperient. ὠθισμὸς proprie de *conferta turba* di- » citur, *ubi alius alium impellit.* Theocritus, [XV. 72 sq. » 'Αθρόος ὄχλος·] ὠθεῦνθ' ὥσπερ ὕες. Elegantissime hic usur- » patur de *digitis plurium manuum, quae omnes eandem simul* » *petant patinam.* Elegantissime etiam πνιγμὸν adiicit, ut » *summam aviditatem* ostendat eorum qui pisces amant. εὔο-

» ψος ἀγορὰ, *forum ubi pisces abundant:* [*& vili pretio ven-* C
» *duntur.*] ὄψον, *piscis.* [immo, *pisces.*] Sic & accipe in
» Timoclis versibus de Corydo parasito: [pag. 241. a.]
» Ἀγορὰν ἰδεῖν εὔοψον, εὐποροῦντι μὲν ἥδιστον. Lege se-
» quentes ibi versus: nihil nisi *pisces* nominat. Significat,
» *tunc maxime agitari convivia, cum piscium magna copia in*
» *foro.*« CASAUBONUS. — Recte ὁ ὠθισμὸς dedit noster ms. *Ep.* *Festinationem* interpretatus sum: intelligenda autem utique *festinatio plurium simul eodem tendentium, & sese mutuo pellentium trudentiumque*: posses haud incommode uno latino verbo *conflictum* reddere. Recte etiam (*cod. vers.* 7.) τοιοῦτος dedit idem ms. *Ep.* pro τοιοῦτων, quod erat in ed. Ven. & Bas. & in ms. *A.* *Versu* 8. cum vocabulum πνιγμὸς latine *pruritum* redderem, Graecum κνισμὸς in animo habueram. Debebam vulgatam significationem, *suffocatio*, tenere. Pariter apud Polybium, IV. 58, 9. ὠθισμὸς & πνιγμὸς iunguntur: ὁ δ' Ἀρχίδαμος ἐν τῷ περὶ τὰς πύλας ὠθισμῷ καὶ πνιγμῷ διεφθάρη. Sed lepide hoc loco poëta πνιγμὸν (quod perspecte Casaubonus observavit) *strangulationem faucium* dixit. Ad verbum δύνηται, ut saepius alibi, τις *pronomen* erat subintelligendum. Ad versuum constitutionem quod spectat, perperam in editionibus omnibus vox πνιγμὸς *versui septimo* erat adiecta: *octavus* autem in ed. Ven. sic scriptus erat,

ἐὰν ταχὺ μὴ δύνηται καταπιεῖν ἀλοὺς μόνον

absque distinctione in fine. Eamdem scripturam tenens editor Basileensis, *punctum* post μόνον posuit. In ed. Cas. sic scribitur idem versus,

ἐὰν ταχὺ μὴ δύνηται καταπιεῖν ἄλλου μόνον;

Sequebatur dein rursus in omnibus editionibus versus brevissimus, in hunc modum scriptus:

ἡ γὰρ τὰς συνουσίας ποιεῖ
εὔοψος ἀγορά. &c.

Jam equidem, praeeunte Casaubono in Animadversionibus, vocem πνιγμὸς ad *octavum versum* reiiciens, probe videram ad metrum adhuc ibidem desiderari aliquid: nec vero satis certus eram, esset-ne cum eodem Casaub. καὶ πνιγμὸς scribendum, an satis foret πνιγμός γ' ἐὰν scribere, an alia denique nescio qua ratione metro laboranti esset succurrendum. *Eodem vers.* 8. pro ταχὺ μὴ, quod erat editum, transpositis verbis μὴ ταχὺ dabat codex noster uterque: quod, ut commodius, a nobis re-

c ceptum eſt. Epitomator in verbo *καταπιεῖν* finem fecit totius Eclogae. In ms. *A.* vero ſequitur (*verſ.* 9.) ἄλλου (ſic) μόνονη γὰρ &c. quod & e codicibus Italicis adnotatum reperiſſe videtur Caſaubonus: qui perſpecte primum illud vidit, vocem ἄλλου in duas ἀλλ' οὐ eſſe dirimendam; tum & iſtud percommode, quod, pro μόνονη vel μόνον ἢ, nude μόνη ſcribendum cenſuit. Nam licet utramque vocem μόνον & ἢ in contextu tenuerim, tamen prope abſum ut credam, rurſus hoc loco, ut toties alibi, duas diverſas lectiones (μόνον, & μόνη) in unam fuiſſe a vetere librario contractas. Tenendo utramque vocem, μόνον & ἢ, duplici modo accipere iſta verba poſſis: uno modo, ut intelligas, Ἀλλ' οὐ μόνον (τοῦτο·) ἢ γὰρ εὔοψος ἀγορὰ τὰς συνουσίας ποιεῖ: id eſt, *at non hoc ſolum*, nempe non ſolum gulae ſingulorum grati ſunt piſces; *nam piſcibus abundans forum convivia etiam conciliat*: altero modo, quaſi ſic eſſet ſcriptum cum interrogatione, Ἀλλὰ γὰρ οὐχὶ μόνον ἢ εὔοψ. ἀγ. &c. *at enim, nonne ſolummodo piſcibus abundans forum* &c.

Verſ. 10 *ſq.* »Sequitur,

» — — τίς δὲ συνδειπνεῖ βροτῶν
» φρυκτοὺς καταλαβὼν ἢ κορακίνους ὠνίους;
» ἢ μηδέν;

»Fruſtra haec conati ſunt interpretari. Corrigenda prius »erant. Scribe,

» φρύκτ' οὐ καταλαβὼν, ἢ κορακίνους ὠνίους,
» ἢ μαινίδ';

» *Quis eſt mortalium*, ait poëta, *qui convivium inſtituere ve»lit, aut poſſit etiam ſatis laute, ſi nulli reperiantur venales »piſces, aut ſaltem piſciculi?* φρυκτὰ vel φρυκτοὺς, omiſſis »vocibus ἰχθύδια vel ἰχθῦς, vocabant *piſces minutos qui »& edebantur & vaenum exponebantur fricti.* Heſychius, »φρυκτά· ξηρὰ ἰχθύδια εὐτελῆ. Simillime ἑψητοὺς appel»labant *piſciculos qui cocti vendebantur.* Meminit autem »poëta *phryctorum, coracinorum*, & *maenidum*, hoc ſigni»ficans: ſi meliores & laudatiores piſces nequeant repe»riri, κατὰ δεύτερον πλοῦν etiam iſtos experi. Alioqui »magna iſtorum erat vilitas: quos quidem Alexis comi»cus libertinis relinqui vult, indignos qui a proceribus »gulae edantur. Ἀπελευθέρων, inquit, ὀψάρια θηρεύουσί »μοι· τριχίδια, καὶ σηπίδια, καὶ φρυκτούς τινάς. Loco »vulgatae ſcripturae, ἢ μηδὲν, quae ferri nequit, emen-

» davimus ἢ μαινίδα, volentibus (opinor) omnibus eru» ditis. « CASAUBONUS. — Equidem quin istas adoptarem emendationes nullus dubitavi.

Vers. 15. Esse iusto breviorem istum versum, d

τῶν ἀλιέων; ἥδε γὰρ δαμάζεται,

satis adparet. Quid sit vero potissimum, quod desit, definire non ausim. Forsan αὐτὸν δαμάζεται: nam licet praecedat μειρακύλλιον in neutro genere, poterat tamen eo referri pronomen in masculino; habito respectu ad sensum, non ad literam, ut aiunt Grammatici. Verbum δαμάζεται activa notione accipiendum, sicut subinde apud Homerum.

Ad Verss. 16. & 17. haec est CASAUBONI Animadversio: » Versu penultimo, pro ἀρίστου πύλας, scribendum » videtur εἰς ᾅδου πύλας. Sed in eo versu satisfacere no» bis nondum quiti sumus. Etiam in superiore, quid ap» pellentur ἑφθὰ πρόσωπα *piscium*, nescio. Fortasse ἑφθοῖς » πατανίοις: *patinis iurulentorum piscium.* « — At ἑφθοῖς προσώποις ἰχθύων, ut perspecte CORAY in *Notis msstis* monuit, idem valet ac κεφαλαῖς vel κεφαλαίοις ἰχθύων. Sic pro eo quod apud Nostrum VII. 293. b. γλαύκου κεφάλαια, & pag. 295. c. γλαύκου κεφαλὴ dicitur, idem Anaxandrides comicus, cuius haec est ecloga, γλαύκου πρόσωπον dixit p. 295. e. Quod dein ait,

ἄγουσ' ὑπ' αὐτὰ τὰ σώματ' ἀρίστου πύλας,

ad ea verba idem vir doctus CORAY haec adnotavit: » Legendum forsan στόματ', quae comice appellat πύ» λας ἀρίστου, *ostia per quae transit prandium.* « — Mihi, quaenam postremis versibus huius eclogae potissimum insit sententia, non liquere profiteor: &, si liqueret, non esset animus eam exponere. Sub verbis, a convivio petitis, latere Graecam obscoenitatem, PALMERIUS monuit: cuius exstat prolixa ad hunc locum adnotatio, in Exercitat. p. 502 sq. quam ibi quaerat curiosus harum elegantiarum lector; videatque an ei faciant satis, quae ad illustrandas varias poëtae dictiones a docto viro prolata sunt. Taceo immanes novationes, quibus suo more emendare illustrareque hunc locum ausus *Sam.* PETITUS, nihil prorsus promovit: cuius luxuriantis ingenii commenta si quis cognoscere cupit, adeat eius Miscellan. lib. VI. cap. 1.

AD CAP. XII.

d "Ἄλεξις ἐν Ἐπικλήρῳ. »Subiiciuntur verſus *ALEXIDIS*, »quibus pronunciat poëta, *Omnem pauperem qui piſces emat »multos ſaepiusve, neceſſario graſſatorem eſſe nocturnum ac »praemiatorem. Itaque ſi cui veſtis ablata noctu fuerit, mane »veniendum eſſe in forum piſcarium, & emtores ibi obſervan»dum. Nam ſi aliquem viderit robuſtum & valentem pauperem »anguillas a Micione ementem, huic ſtatim manus eſſe iniicien»das, & in carcerem obtorto collo rapiendum.* Omnia in »Graeco planiſſima: niſi quod εἶτα poſitum pro *itaque*: »τηρεῖν & ἀπάγειν, pro τήρει & ἄπαγε, (ut in oracu»lo quod habetur hoc ipſo libro, [pag. 232. f.] καὶ σὺ »φέρειν τιμῆεν ἐμοὶ γέρας,) vel, quod eodem redit, τη»ρεῖν δεῖ & ἀπάγειν δεῖ. Graecanicae elegantiae transla»titium genus, notum omnibus queis nori poëtae. Item »illud Ariſtotelis, πρῶτον εἰπεῖν, id eſt, εἰπεῖν δεῖ.« CASAUBONUS. — Lepidos ex *Epiclero* (ſive *Orba-haerede*) *ALEXIDIS* verſiculos, habes in GROTII Excerptis p. 786 ſq. unde Latinam verſionem mutuati ſumus.

Verſ. 2. In πρὸς τοῦτ' conſentiunt libri: pro quo πρὸς e ταῦτ' poſuit Grotius, praeter neceſſitatem. *Verſ.* 3. Pro ποιεῖ, ποεῖ ſcriptum in ms. *Epit.* ſicut paſſim alibi; ſcilicet, quo penultima ſyllaba brevis fieret, quae tamen etiam in ποιεῖ ob ſequentem vocalem corripi poterat. *Verſ.* 5. Pro τηρεῖν, eſt τηρεῖ in ms. *Ep.* perperam: ſic & deinde ἀπάγει male, pro ἀπάγειν. *Verſ.* 6. ὃν δ' ἂν ἴδῃ tenuit Grotius, ut eſt in edd. & msstis. Attamen fulcro indigebat metrum: quare εἶθ' ὃν ἂν ἴδῃ ſuaſerat IACOBS in *Notis msstis.* Nobis expeditius videbatur, ὃν δ' ἐὰν corrigere. *Verſ.* 7. παρὰ Μικίωνος. Vide ſupra, lit. b. *Ibid.* Pro ἐγχέλυς, quod hic cum edd. & msto *Ep.* tenuit Grotius, ἐγχέλεις recte dederunt membr. *A.* Sic & lib. VIII. pag. 331. e. f. ubi in ed. Ven. & Baſ. ἐγχέλυς in accuſ. plur. legebatur, (quod inde citavit H. Steph. in Theſ. T. I. pag. 1931. h.) ſcripti libri ἐγχέλεις habent, quemadmodum ibi Caſaubonus edidit. Caeterum de huius nominis flexione conſule Maittairii Dialectos, pag. 24.

DIPHILI Eclogam, ex *Mercatore*, habet GROTIUS in Excerpt. pag. 786 ſq. unde Latinam verſionem in noſtros lectorumque noſtrorum uſus transtulimus. *Verſ.* 1. Pro

eo quod edebatur, e

Τοιοῦτο νόμιμόν ἐστι, βέλτιστ', ἐνθάδε,

in membr. *A.* sic scribitur, τοιοῦτον νόμιμον τοῦτ' ἐστιν βέλτιστ' ἐνθάδε. Ex quo par erat intelligi, in eum modum, quo a nobis factum, constitui debuisse primum versum, vocem τοιοῦτον autem ad νόμον τινὰ fuisse referendam.

Vers. 2. Κορινθίοις, ἵν', ἐάν τιν' &c. »Scribe Κορινθίοισιν, ἐὰν &c. Quo enim τὸ ἵνα? Idem mendum in istis Alexidis de cauponum fraudibus, libro X. »[pag. 431. e.] ἐν τοῖς συμποσίοις ἵν' οὐ πίνετε ἄκρατον, »nam scribendum συμποσίοισιν οὐ πιν.« CASAUBONUS. — Quod quamvis vere videatur a doctissimo viro monitum, ferendum tamen vulgatum putavi. Quemadmodum hoc loco sequitur infinitivus ἀνακρίνειν, sic & alibi nonnumquam mihi videor coniunctionem ἵνα cum infinitivo modo constructam observasse, sive pleonastica quadam ratione, aut potius per ἀνακολουθίαν quamdam, (quemadmodum ὅτι haud raro construi solet; de qua constructione vide Lexic. nostrum Polyb. in Ὅτι) sive per imitationem vicinae coniunctionis ὡς, sive denique per ellipsin verbi δέῃ, ad infinitivum subintelligendi. Quidquid sit, suspicatus eram, non temere factum esse, ut, quemadmodum in editis, sic & vetustis membranis nostris ita diserte ἵν' ἐὰν exaratum esset: & sicut eam particulam tenuit Grotius, sic & ego mutare veritus sum; cum praesertim eamdem particulam hic tenuerit Epitomator, licet caeteroquin alia sermonis constructione usus sit. Nempe in nostro quidem cod. *Ep.* sic scriptum: Ὅτι Κορινθίοις νόμιμον ἦν, φασὶ Δίφιλος, ἵν' ἐάν τιν' ὀψωνοῦντ' ἀεὶ λαμπρῶς ὁρῶμεν, τοῦτον ἀνακρίνωμεν πόθεν ζῇ &c.

Vers. 6. »Sextus versus, transpositione duarum dictio- f »num factus claudus, restituatur earum traiectu,

»ἐᾶν ἀπολαύειν τοῦτον ἤδη τὸν βίον.« CASAUBONUS. — Nempe, cum ἤδη τοῦτον scriberetur, pes spondeus erat in quarta senarii sede. Rariorem constructionem verbi ἀπολαύειν cum accusativo casu, supra notavimus, ad V. 220. e. Dictionem autem illam, ἀπολαύειν τὸν βίον, non tam cum Dalecampio intellexeram *frui vitae luxu*, quemadmodum vernaculo sermone dicimus, *jouir de la vie; das Leben geniessen:* sed, *suis facultatibus uti prout ipsi visum fuerit;* quam sententiam com-

mode illis verbis GROTIUS expressit, *suo arbitratu facere impendia.*

Vers. 9. ὃς ἂν δὲ μὴ π ε ί θ η τ'. Sic ed. Casaub. non male. πείθηται ed. Ven. & Bas. cum ms. *Ep.* Sed π ί θ η-τ α ι ms. *A.* unde commodius π ί θ η τ' formari possit.

Vers. 11. Pro τῷ δημίῳ, id est, *lictori*, vel *carnifici*, suo arbitratu τῷ δικαίῳ posuit Epitomator; quasi *iustitiae* diceret, quemadmodum Gallice dicimus, *livrer un malfaiteur à la justice.*

a *Vers.* 13. τοῦτον· σ υ ν ι ε ῖ ς; Sic recte ms. *A.* more Attico, tamquam a verbo συνιέω. Observabit lector prosodiae studiosus, vocalem *iota* in verbo ἵημι & eius compositis naturâ longam esse: vide Brunck ad Lysistr. 157. quamvis ob vocalem ante vocalem etiam corripiatur nonnumquam, ut monuit Clark ad Iliad. ο'. 24. Perperam, nullâ interpositâ distinctione, in ed. Ven. & Bas. scribitur τοῦτον συνίης. Post τοῦτον interpunxit Casaub. & post συνίης signum interrogandi posuit. In *Epit.* verbum συνίης vel συνιεῖς omissum est.

Vers. 14. ἢ λωποδυτεῖν τὰς νύκτας. Nihil caussae erat, cur τῆς νυκτὸς corrigendum suspicaretur TAYLOR, in Indice ad Lysiam, pag. 928. ed. Reisk. Percommode & accusativus casus positus est, & pluralis numerus. *Vers.* 17. τοιοῦτον, absque τὸ, erat in ed. Ven. Inde τοιούτων ed. Bas. & Cas. τ ὸ τ ο ι ο ῦ τ ο ν dedit ms. *A.* ubi prima syllaba in τοιοῦτον ob sequentem vocalem corripitur; ut secundus senarii pes, anapaestus sit. Epitomator post vocem ψευδῆ, omissis nonnullis versibus, sic pergit: Καὶ ἐπάγει, (scilicet Δίφιλος·) περὶ τῶν σελίνων &c.

b *Vers.* 21. οὐκ ἔστιν ἰ χ θ υ η ρ ὸ ν ὑπὸ σοῦ μεταλαβεῖν. ἰχθυάριον correxit Grotius. At inusitatum prorsus istud vocabulum. ἰχθύδιον Graecis est diminutivum τοῦ ἰχθύος. Neque vero ulla novatione erat opus. Subintellige τι, ut sexcenties apud poëtas praesertim: eritque perapte dictum οὐκ ἔστιν ἰχθυηρόν τι &c. *nihil ad piscem pertinens, nihil quod vel piscem oleat.* Poterat etiam τι adiici, hoc modo: οὐκ ἔστι τι ἰχθυηρὸν &c. Diverso quodam, nec tamen valde remoto sensu, πινακίσκον ἰχθυηρὸν Aristophanes dixit, in Plut. vs. 815. & in Telmissensibus apud Polluc. X. 82.

Vers. 22. σ υ ν ῆ χ α ς ἡμῶν εἰς τὰ λάχανα τὴν πόλιν. Deesse istum versum Epitomae, paulo ante significavi. Quod in membr. *A.* legitur σ υ ν ῆ κ ά ς τ ι ἡμῶν, id nec

ad sententiam ullius frugis erat, nec ad metrum. Ac su- b spicor propemodum, illud τι imperite in contextum esse adscitum, cum ad verbum συνῆκας aliquis, dubitans quae ei vis inesset, in ora adscripsisset, τί; id est, *quid hoc? quid hoc significat?* Editores, importunam voculam τι abiicientes, metro recte consuluere: at sic nondum satis consultum esse sententiae mihi visum erat, quam sententiam GROTIUS perapte verbis illis expressisset, *ita civitas compulsa ad vitam olitoriam est;* de qua eàdem iam olim quoque percommode *Pet.* VICTORIUS monuisset, Variar. Lect. VII. 16. cum ait, *queri eum qui loquitur, sumtibus & voracitate istius hominis fieri, ut & ipse & universa civitas necessario ad olera redigatur.* Id vero Graece non συνῆκας sonare mihi videbatur, a verbo συνίημι, sed συνῆχας, a συνάγω: quod verbum eo sensu, qui huic loco aptissimus esset, frequentatum Polybio observavimus in Lexico Polyb. hac voce, num. 2. & 3. conf. quae supra ad Athenaeum diximus, V. 197. d. Et pulcre quidem memor, τὰ λάχανα hìc non tam ipsa *olera*, quam *forum olitorium* dici, (de quo cum alii viri docti monuerunt, tum TOUPIUS in Append. Notar. in Theocr. pag. 28.) verba ista sic intellexeram: *civitatem nostram* (i. e. *cives omnes*) *in forum olitorium compulisti* vel *conclusisti*, hoc est, *eo redegisti ut nonnisi in olitorio foro victui nostro prospicere possimus.* At denuo eumdem locum libero animo relegens, intelligo, praeter necessitatem a me solicitatum & praepropere in oram relegatum esse verbum, quod fortasse bene habebat. Nempe, quod continuo sequitur, περὶ τῶν σελίνων μαχόμεθα, id evincere videtur, Homericum ξυνέηκε μάχεσθαι in animo habuisse poëtam, cum συνῆκας hoc loco scriberet. Caeterum eiusdem fere argumenti versiculos ex alia eiusdem Alexidis fabula, qui lib. VIII. pag. 338. d. e. leguntur, cum his conferre iuvabit: istorum versuum postremus talis est, ἐν τοῖς λαχάνοις τὸ λοιπὸν ἡμῖν ἡ μάχη.

Vers. 25. ἢ κίχλην γε, pro mendoso ἢ κίχλην καὶ, iam ex ingenio correxerat GROTIUS: id ipsum vero nobis dedit uterque noster codex mstus. *Vers.* 27. τὸν ξενικὸν οἶνον ἐπιτετίμηκας. De isto usu verbi ἐπιτιμᾶν confer dicta ad pag. 226. b. sed inprimis consule Ruhnkenium ad Timaei Λέξεις Πλατ. pag. 115 sq.

Σώφιλος ἐν Ἀνδροκλεῖ. Vide notata ad II. 67. f. *Ibid.*

ὀψονόμους ἀξιῶν αἱρεῖσθαι. »Non recte ὀψωνόμους »editum. Nam analogia postulat vel ὀψωνιονόμους: vel »ὀψονόμους, quomodo & membranae meliores scribunt, »& Eustathius. *Obsonomi* sunt aediles, quibus cura pi»scium venditio; ut videant, ne cuiusquam intemperie »& ingluvie excandesiat forum piscarium.« CASAUBONUS. — Veram scripturam, ὀψονόμους, tenet noster ms. *Ep.* & ex Epitoma Eustathius ad Iliad. λ'. 814, 21.

c. πρός τινα δυσώνην. »Graeci eos *qui non frugalitatis stu*»*dio, sed amore pecuniae, parvo obsonarent*, appellabant δυσ»ώνας, quasi dicas, *difficiles emtores*. Atque eam vocem »abiisse in proverbium, auctor Iulius Pollux lib. X. Tali »fuit ingenio amicus ille Lyncei Samii, de quo narrat »auctor, *editam a* LYNCEO *Artem obsonandi*, qua docebat »δυσώνην quendam suum amicum, quomodo & gulae & »crumenae simul posset consulere. Vide libro septimo, »ubi de mormyro pisce agitur.« CASAUBONUS. — Pollucis locus non libro decimo legitur, sed lib. III. sect. 126. ubi, cum ait, *se nescire, an vocabulum* δυσώνης *apud quemquam reperiatur, excepto proverbio;* proverbium illud dicit, quod apud Suidam in Οὐδεὶς commemoratur his verbis, Οὐδεὶς δυσώνης χρηστὸν ὀψωνεῖ κρέας. Igitur LYNCEI Τέχνην ὀψωνητικὴν, quam citat Noster, aut non noverat Pollux, aut non recordatus erat. Locus ex Athenaei libro septimo, quem dixit Casaubonus, est VII. 313. f. ubi corrupte Δύσωνι ἢ Ζήνωνι vulgo scribitur, tamquam proprium nomen, pro δυσώνῃ. A nomine δυσώνης formatum est verbum δυσωνεῖν, quod & ex Platone comico citavit Pollux l. c. & legitur in Nicarchi Epigr. 18. T. II. Analect. Brunckii, pag. 354. Quod paulo post ait, ἀλύπως ὠνεῖσθαι, eodem pertinet quo illud ἐδίδουν στενάξας, p. 226. f. Pro ἃ βούλεται, est ἃ βούλοιτο in ms. *Ep.*

AD CAP. XIII.

Εἰ ἔχομεν, ἔφη, δεῖξαι ἀργυροῖς σκεύεσιν &c. Εἰ interrogative, subintellecto verbo, ζητῶ εἰ, *quaero an;* quod verbum mox exserte adiicitur, lit. d. Conf. notata ad pag. 217. b. De *Quaestionibus* illis, *ab Ulpiano propositis*, & unde occasionem ceperit earum quamque movendi, tum ubi earum quaeque deinde tractetur, vide quae notavimus ad p. 224. b. c.

Duorum *versuum Homericorum*, prior, Τοῖσι δ' αὖ &c. legitur Odyss. π'. 49. Alter, Odyss. α'. 141. & δ'. 57. De vi atque usu vocabuli π ί ν α ξ, paulo post ad initium d
capitis sequentis (lit. e.) dicemus. Mox, μὴ μ ό ν ω ς τάγηνον bene correctum in editis: id enim debuisse videtur scriba membranarum *A.* cum μόνος scripsit. Epitomator breviter haec expedivit: quod autem ad τάγηνον adiecit παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, id fortasse intercidit in membr. *A.* forsan vero etiam de suo hic adiecit Abbreviator, quia superiora ista verba, ubi τοὺς ἀρχαίους nominaverat auctor, omisit.

μὴ π ά ν τ α πίνωμεν ἢ καὶ ἐσθίωμεν. Desunt haec in *Ep.* Nil mutat ms. *A.* Valet autem πάντα idem fere ac παντάπασιν. Latine diceres, *ne toti simus in bibendo; ne nihil aliud prorsus agamus nisi ut bibamus.* Aut, quemadmodum πολλὰ valet πολλάκις, id est, *saepe:* sic πάντα valere potuerit πάντοτε, *semper.*

A D C A P. X I V.

Π ί ν α κ α μὲν ἔχεις, τὸ σκεῦος, ὠνομασμένον κ α ὶ παρὰ e
Μεταγένει τῷ κωμικῷ. De vi atque usu vocabuli πίναξ, quae huc spectant, percommode ex Oro Grammatico explicavit Etymologici Magni auctor, pag. 672. ubi sic: Πίναξ, ἡ σανίς· — πινακάς τε νεῶν· — καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὸ σκεῦος λέγεται, ὡς τὸ, κρειῶν πίνακας παρέθηκεν: ἐνταῦθα γὰρ τὰ σκεύη λέγει· ἐπειδὴ πάλαι ἐπὶ σανίδων ἴσως τὰ κρέα ἐτίθεσαν ὀπτῶντες ἢ κατακόπτοντες. οὗτος Ὧρος. Scilicet, vox πίναξ, proprie *tabulam ligneam* significat: abusive vero, ut apud Homerum, *quadram* vel *lancem ligneam*, super qua olim carnes mensae inferebantur. — Apud Homerum igitur & *lignea* & *plana* (sicut *tabula*) *quadra* vel *discus* intelligi debet πίναξ, ubi de vase agitur quod cibo mensae inferendo inservit. Procedente vero tempore etiam *cava vasa*, nempe *concavae lances* vel *patinae*, πίνακες dicebantur: unde cognomen κ ο ῖ λ ο ι πίνακες apud Polluc. X. 82. quod apud eumdem Polluc. VI. 84. vulgo in κοινοὶ corruptum legitur. Et non modo *lignea* vasa, sed & *aenea* & *argentea*, pariter πίνακες dicta sunt. Sic χαλκοῦς & ἀργυροῦς πίνακας, quibus impositi panes & assae carnes inferebantur mensae, commemorat Lynceus Samius apud Nostrum, IV. 128. d. &

e 129. b. c. & ipse Athenaeus haud multo ante hunc locum in quo versamur (VI. 224. b.) ait, in Deipnosophistarum convivio illatam esse *piscium* multitudinem ἐπὶ πινάκων ἀργυρῶν. Et hoc quidem maxime sensu *Aristophanes Grammaticus* (proxime ante) apud Nostrum monuisse videtur, *recentiorem esse usum* τὰ ὄψα (id est, *pisces*) ἐπὶ πινάκων *mensis adponendi;* nempe de κοίλοις πίναξι, qui apud Pollucem vocantur, istud dicens. Quod vero istam *Ulpiani* quaestionem, *an Graecum nomen sit* πίναξ, *de vase usurpatum?* tam breviter hoc loco expediat Athenaeus, ut neminem nisi *Metagenem* comicum nominet, qui illo vocabulo ista notione usus sit; id eo factum, quoniam paulo post, ubi de *argenteis vasis* disputatur, ad eamdem quaestionem simul respondendi occasio nascebatur: cap. 16 sq. pag. 230. e. f. & 231. c. & e. ubi & Aristophanis, & Platonis comici, & Philippidis, & Sopatri testimonia citantur, in quibus idem vocabulum eadem notione usurpatum occurrit. Quo spectat hoc ipso loco, in quo nunc versamur, adiecta καὶ particula, Πίνακα μὲν ἔχεις - - ὠνομασμένον καὶ παρὰ Μεταγένει: cui particulae in tali connexione orationis ea vis inest, ut ante ostendat lectori, subiectum iri deinde, haud ita multo post, nonnihil quod ad id, quod nunc commemoratur, referatur, & cum eo sit coniunctum. Caeterum, in eadem *Ulpiani* quaestione, illud mihi parum esse perspicuum profiteor, quonam potissimum sensu quaesiverit, εἰ ὁ πίναξ Ἑλληνικὸν ὄνομα; Haud satis enim video, utrum, ex Grammaticorum usu, τὸ Ἑλληνικὸν opposuerit τῷ Ἀττικῷ? an τῷ Ἑλληνικῷ oppositum intellexerit τὸ ξενικὸν καὶ ἐξωτικόν? an omnino, nihil horum cogitans, id solum quaesiverit, sitne nomen πίναξ, isto sensu, *usitatum bene Graece loquentibus?* Illud obiter hoc loco observatum velim, vocabuli πίναξ nullam in Graeco sermone vel originationem vel cognationem reperiri. Nam cum ὁ πίνος, *sordes, squalor*, (quod rectius ὁ πῖνος scribitur, ut apud Etymologum p. 672, 39. primâ syllabâ longâ; conf. Apollon. Rhod. II. 200. & 301.) nihil profecto communionis ὁ πίναξ habet. Quod vero a Grammaticis nonnullis sive a verbo πίνειν (*bibere*) derivatur id nomen, ut apud Eustath. ad Odyss. π'. pag. 593, 28. sive a πεινᾶν (*esurire*) ut apud Etymolog. in Πινάκιον, παρὰ τὸ τῇ πείνῃ ἄκος φέρειν: utramque derivationem & prosodia reprobat, (nam in his ver-

bis prima syllaba longa est, quae in πίναξ corripitur) e & primaria propriaque nominis vis, cui nihil vel cum edendo vel cum bibendo commune est.

Τήγανον. Iam saepius hoc vocabulum in superioribus, sive sub hac forma, sive sub altera τάγηνον, occurrebat. vide I. 5. c. III. 107. c. pag. 108. a. b. c. pag. 115. e. &c. De utrâque formâ, τήγανον & τάγηνον, confer Polluc. X. 98. & quae ibi & ad Moerin pag. 362 sq. a viris doctis monita sunt.

εἴρηκεν ἐν μὲν Λήροις Φερεκράτης. Ad vulgatam olim script. ἐν Μενδήροις adnotavit CASAUBONUS: »*Mendēros*, *PHERECRATIS* fabulam, unde existimabimus nomen invenisse? Liquet mihi, scribendum esse εἴρηκε μὲν ἐν Λήροις. Poëtae huius Λήρους saepius citat Deipnosophista: illud alterum neque reperies usquam, neque est Graecum vocabulum.« — Recte monitum haud dubie, quod ad titulum fabulae: sed non opus erat verborum mutare ordinem, & μὲν particulam praepositioni ἐν anteponere. *Pherecratis verba*, quae in edd. & msstis, itemque apud Eustath. ad Od. τ'. pag. 692, 8. sic vulgo scripta leguntur,

Ἀπὸ τηγάνου τ' ἔφασκεν ἀφύας φαγεῖν:

iustum effectura erant senarium, si prima syllaba vocis ἀφύας longa esset. At eam constanter brevem usurpant Graeci: vide I. 7. e. & f. IV. 135. a. VII. 285. Quare iusto brevior versus, aut ita constituendus ut a nobis factum,

— — ἀπὸ τηγάνου τ' ἔφασκ' ἀφύας φαγεῖν.

aut in hunc fere modum (coll. III. 108. c.) sanandus:

ἀπὸ τηγάνου τ' ἔφασκεν ἀφύας καταφαγεῖν.

Alter *Pherecratis* versus, ex eiusdem *Persis*, deest Epitomae. Quod in eo scribitur ὑφάπτειν τοῦ φλέως, fortasse φλέω malles, quemadmodum apud Aristophanem scribitur in Ran. vs. 246. ἡλάμεθα διὰ κυπείρου καὶ φλέω, ubi vide graeca Scholia. Sed apud Theophrastum genitivus casus pariter in ως flexus vulgo legitur, quamquam acuta voce, τοῦ φλεώς: Hist. Plant. IV. 11. p. 90. med. ed. Heins. Esse autem plantam aquaticam & palustrem, e *scirporum* vel *arundinum* genere, satis constat: e qua vestes contextas gestasse Indos Herodotus testis est III. 98. alibi sportas & storeas texi solitas Pollux docet, X. 178. Quod ad formam nominis spectat, idem Pollux ibidem ait: Φλεῦς μὲν κατὰ τοὺς Ἴωνας, φλέως δὲ κατὰ τοὺς Ἀττι-

κοῦς. Gloſſae: *Scirpus*, φλοῦς, πάπυρος. Plura dabit Bodaeus a Stapel ad Theophr. pag. 463 ſq. & pag. 429 ſq. Quod vero apud eumdem Theophr. VI. 1. τὸ φλέως ab aliis στοιβὴ dictum perhibetur, ibi & ſequentibus capitibus mendoſe φλέως pro φέως vulgo ſcribi, de planta vero agi longe diverſa, idem Bodaeus docuit: & recte quidem apud Plinium, ubi is locus Theophraſti reſpicitur, *pheos* ſcribitur, XXI. 15, 54. Caeterum, ex *Pherecratis verſiculo* h. l. diſcimus, ſiccatum *phleum* alendo igni & frigendis piſcibus interdum inſerviiſſe. Genitivum vero caſum, partitive (ut aiunt Grammatici) per ellipſin nominis μέρος, vel τὶ pronominis, accipiendum eſſe, perſpicuum eſt.

f Φιλωνίδης δ' ἐν Κοθόρνοις. » Pollux laudat lib. IX. [ſect. » 29.] τὸ πεντηκοστολογεῖν ἐν Φιλωνίδου Κοθόρνοις ἐστὶν » εἰρημένον. « CASAUB. — Eiusdem fabulae meminit idem Pollux, X. 115. *Ibid.* ὑποδέχεσθαι καὶ βατίσιν καὶ τηγάνοις. » Videtur eſſe quae dicitur figura ἓν διὰ δυοῖν, » *excipere raiis & ſartagine*: pro, *raiis in ſartagine frixis*, » βατίσι τηγανισταῖς. « CASAUBONUS. — Poſſis & *raias elixas* intelligere, & *alios piſces frixos*. Verba iſta poëtae, quemadmodum & ea quae proxime ſequuntur, continuo tenore ſcripta legebantur; quae a nobis ut partes ſenariorum iambicorum deſcripta ſunt. ὀσφρομένην, pro eo quod editum erat ὀσφραινομένην dedere membr. *A.* recte. Moeris: Ὀσφρόμενος, Ἀττικῶς. ὀσφρησάμενος, Ἑλληνικῶς. Heſychius: Ὄσφρεσθαι, τὸ ὀσφρανθῆναι. In Epitoma deſunt iſta ex Philonide.

Εὔβουλος δ' ἐν Ὀρθάνῃ. Sic pro mendoſo Ὀρθάχνῃ, quod hîc legebatur, corrigendum monuit CASAUB. — Confer III. 108. d. & 105. f. ibique not. Verſiculi qui ex *EUBULI Orthane* citantur, iam ſupra legebantur III. 108. b. Inde θερμῇ - - πνοῇ corrigendum monuit CASAUB. pro mendoſa ſcriptura θέρμη & πνοὴ, quae hîc obtinebat: ſed veram ſcripturam hoc etiam loco dabat noſter ms. *Ep.* Quod ait, καὶ πάλιν: notandum, id non ſemper ita accipi debere, quaſi ea verba, quibus haec formula praefigitur, *poſt iſta, quae prius adpoſita erant, legerentur* in auctore e quo utrumque teſtimonium depromtum eſt. Nam haec verba, Πᾶσα δ' εὔμορφος γυνὴ &c. apud Eubulum *ante iſta* legebantur, ῥιπὶς δ' ἐγείρει &c. ut ex III. 108. d. diſcimus. Multo autem emendatior hoc loco & editus & in membr. *A.* ſcriptus erat hic verſus,

ἐρῶσα φοιτᾷ τηγάνῳ τε συντρυφᾷ,

quam superiore isto loco, quem ex hoc corrigi debere ibi monuimus. Epitomator quidem h. l. istud καὶ πάλιν, cum sequentibus verbis, praetermisit.

Φρύνιχος ἐν Τραγῳδοῖς· Ἡδὺ δ' ἀποτηγανίζειν &c. » *Tra- a »goedi* PHRYNICHI, Athenaeo mox laudati, itemque alibi »saepius, nominantur & Harpocrationi in Διάθεσις. Ex »ea fabula extat apud Pollucem extremo libro VII. hic »versus elegantissimus,

»Σὺ δὲ τιμιοπώλης ὡς Ἀχιλλεὺς οὐδὲ εἷς.

»Proverbii speciem habet, *Carius vendis quam ullus Achil- »les.* Virgilius:

»*Exanimumque auro corpus vendebat Achilles.*

»De eo genere venditionis dicebamus capite primo ex »Diphilo: [ad pag. 224. c. coll. pag. 226. f.] neque au- »diendi qui vocem τιμιοπώλης aliter interpretantur in »hoc versiculo. *Versum* PHRYNICHI ne Eustathius qui- »dem aliter concipit. Aliquando placebat:

» — — — Ἡδὺ δὲ
»ἀποτηγανίζειν ἐστὶ συμβολῶν ἄνευ.« CASAUBONUS. — Nempe, qualia Phrynichi verba vulgo leguntur,

Ἡδὺ δ' ἀποτηγανίζειν ἄνευ συμβολῶν,

disiecta utique exhibent poëtae membra, aut quocumque alio modo turbatum certe, non iustum senarium. Nec vero quidquam discrepant mssti libri, nisi quod Ἀδὺ pro ἡδὺ scribitur in nostro ms. *Ep.* At Doricae illi formae non erat hic locus: & ἡδὺ in suo codice Epitomae legisse Eustathius videtur, qui in Comment. ad Od. τ'. p. 692, 10 sq. non aliter scripta citat ista verba, quam sic ut apud Athenaeum vulgo leguntur. Verbum ἀποτηγανίζειν (non tam a nudo nomine τήγανον ductum, quam a formula ἀπὸ τηγάνου φαγεῖν, p. 228. e. III. 108. c. VIII. 355. e.) proprie intelligendum esse e *sartagine comedere*, non, ut Dalecampius vertit, *in sartagine parare*, monuit CORAY ad Xenocr. de Alimento ex Aquatil. p. 172 sq.

Φερεκράτης ἐν Μυρμηκανθρώποις. » PHERECRATIS *Myr- »mecanthropi* adducuntur in testimonium a Polluce libro »VII. cap. 3. & cap. 13. item libro X. cap. 23.« CASAUB.

Θεοδωρίδαν. Sic correxi ex VII. 302. c. XI. 475. f. b XV. 699. e. f. quemadmodum desiderare analogia videbatur. Vulgo h. l. Θεωδωρίδαν scribebatur. Epitomator quidem haec ex *Theodorida* praetermisit. Mox ἔν τινι ποιη-

b ματίῳ scripsi praeeuntibus membranis: e quibus quidem scripturam enotatam talem video, ποιήματι ῷ τηγάνοι. Sed ῳ (sive ᾦ ibi scriptum) initio versus illius hexametri stare non potuit: quare aut significat ἔν τινι ποιήματι ᾧ, *in quodam poëmate suo*: aut, quod multo probabilius, ποιηματίῳ. Extrema *Theodoridae* verba, ἐν ὀψητῆρι κολύμβῳ, *in obsonario aheno* interpretatus est Dalecamp. non male, ut videtur; sed hariolando magis, quam certa ratione. Vocabuli κόλυμβος nonnisi tres hi significatus innotuerunt Lexicographis, *urinator*, *natatio* vel *urinatio*, *avis quaedam urinatrix*. Hoc loco intelligenda videtur *olla* vel *ahenum* adeo *amplum & profundum*, *ut in eo veluti urinari possis*. Vocem ὀψητήρ prorsus ignorant Lexica: possit autem significare *vas quo obsonium elixatur*.

Χωρὶς δὲ τοῦ τ στοιχείου Ἴωνες &c. » *Iones*, ait au» ctor, χωρὶς τοῦ τ στοιχείου ἤγανον λέγουσι: & hoc » probat allato *Anacreontis exemplo*. Itaque Eustathium non » sequor, qui *Doribus* hoc tribuit. Nam Anacreon, & mo» ribus, & scriptione, Ionicus; non Doricus. « CASAUBONUS. — Scilicet Eustathius postquam passim alibi obiter monuisset, pro τήγανον per glossam vel dialectum ἤγανον etiam dici, semel diserte ait, δωρικῶς ita dici, ad Od. τ'. pag. 961 extr. eodem loco, quo continuo deinceps plura ex Athenaeo, quae hoc capite in quo versamur leguntur, adfert; in his illa, (pag. 962. init.) χρῆσις δὲ ἠγάνου δίχα τοῦ τ, καὶ παρὰ Ἀνακρέοντι· χεῖρά τ' ἐν ἠγάνῳ βαλεῖν. Inde Hemsterhusius, ad Polluc. X. 98. p. 1273. statuit, *& Dores & Iones* ἤγανον dixisse. At *Doribus* nemo hoc tribuit praeter unum Eustathium: is autem, quae de hac vocabuli forma praecipit, ea non aliunde nisi ex Athenaeo (nempe e suo codice Epitomae Athenaei) duxisse videtur. Iam apud Athenaeum vetustae quidem membr. *A.* cum edd. in scripturam Ἴωνες consentiunt; at in nostro ms. *Ep.* ipsa illa vox miro quodam & monstroso modo corrupta est, simulque intricatius scripta, ita quidem ut vix aliud quid nisi κρωες exsculpas; quae nihili vox est. Quare suspicari licet, etiam in eo codice, quo Eustathius usus est, corruptam vocem Ἴωνες fuisse, sed ita ut illius loco Δῶρες ibi esset scriptum; aut (quod facilius credam) ut sub mendosa scriptura, quam exhibebat codex, vocem Δῶρες latere ille sibi persuaserit.

AD CAP. XV.

ὁ ἐμὸς Ἰόβας. *popularis meus Iuba.* De *Iuba*, Mauro, c hoc dicit Aemilianus, quem & ipsum natione Maurum finxerat Athenaeus. *Ibid.* μεταβαλόντων. μεταβαλλόντων edd. cum ms. *A.* Praetuli aoristum, quem dedit ms. *Ep.* *Ibid.* κατὰ μίμησιν ἐκδιαιτηθεῖσα Κλεοπάτρα. Ridiculus propemodum auctor *Iuba*, cum ait, *luxuriam a Romanis didicisse Cleopatram.* Confer cum hoc loco, quae de illa ex alio auctore narravit Noster lib. IV. pag. 147 sq.

ἀργυροῦν καὶ χρυσοῦν ἀπεκάλει κέραμον. »Quae »de vocabulo κέραμος dicuntur, usurpato a nonnullis pro »*argenteis vasis*, rationem habent manifestam: sic alia in»finita nominata sunt ἀπὸ τῆς παλαιᾶς χρήσεως, non ex »sua natura: ut apud Homerum, arma χάλκεα; & vul»go, *pyxis*, δέλτος, *cucurbitulae*, aliaque hoc genus; de »quibus docte Eustathius non uno loco. B. Chrysosto»mus, Homilia septima in Epist. ad Colossenses: Τί γὰρ, »εἰπέ μοι, τῆς χρυσῆς πλατάνου διαφέρουσι κατὰ ἄνοιαν »οἱ κεράμια ποιοῦντες χρυσᾶ, καὶ χύτρας, καὶ ἀλάβα»στρα; « CASAUBONUS.

κεραμά τ' ἀπεδίδοτο τὰ ἀποφόρητα τοῖς δειπνοῦσι, καὶ τοῦτ' ἦν τὸ πολυτελέστατον. Omisit ista Epitomator. Ex ms. *A.* vero nulla discrepantia adfertur, nisi quod τε post κέραμα plene scriptum habeat. Videtur autem κεράμεά τε aut κεράμειά τε scriptum oportuisse: nisi suo more ita locutus Iuba Maurus est. Hesychius: Κεράμεα· ὁ παντοδαπὸς κέραμος. Tum abundat, ni fallor τὰ articulus: nam ἀπεδίδοτο ἀποφόρητα (vel ἀποφορητὰ) τοῖς δειπνοῦσι, absque articulo, hoc sonare poterat, *asportanda, auferenda donavit coenantibus.* Tum vero rursus parum congruit, quod in *singulari numero neutrius generis* loqui pergit, καὶ τοῦτ' ἦν τὸ πολυτελ. Res ipsa perspicue narrabatur supra, IV. 148. a.

τὸν Ῥωσικὸν εὐανθέστατον ὄντα κέραμον. Ῥῶσος, ut scribitur apud Stephanum Byzant. vel Ῥωσσὸς, ut apud Strab. lib. XVI. p. 751. d. & apud Nostrum, XIII. 586. c. & 595. d. oppidum Syriae, inter Issum & Seleuciam: *Rhosos*, Plinio lib. V, 20, 22. Inde possessivum nomen, teste eodem Stephano, Ῥωσικὸς formatur. εὐανθέστατον nescio, utrum *floribus pulcre pictum distinctumque* dicat, an omni-

no *nitidiſſimum*, *pulcerrimum*. Apud Noſtrum, IX. 399. a. τὸ εὐανθὲς τοῦ ὄρνιθος, eſt *pulcritudo avis verſicoloris*. In Cebetis Tabula, cap. 21. nominatur στέφανος εὐανθὴς πάνυ καὶ ποικίλος, *corona ex pulcris admodum variisque floribus nexa*. Apud Lucian. Dial. Deor. XIV. 2. ἄνθος εὐανθέστατον, *flos pulcerrime florens*. Apud Suidam, εὐανθὴς γλῶσσα, *ſermo floridus*, *nitidus*.

d τάς τε τῶν δευτέρων τραπέζας. Intellige τῶν δευτέρων δείπνων. Aliâs brevius τὰς δευτέρας τραπέζας dicunt. *Ibid.* Quod ait τοῖς Ἰταλικοῖς ἐθισμοῖς, ad incolarum *inferioris Italiae* luxuriam pertinet; unde dictae αἱ Ἰταλικαὶ τράπεζαι, I. 25. e. conf. XII. 527. d. *Ibid.* κανίσκια - - χρυσᾶ, γεγονότα πρὸς τὰ πλεκόμενα ταῖς σχοίνοις. πρὸς, id eſt, *ad ſimilitudinem*; ut bene reddidit Dalecampius. Quod τοῖς σχοίνοις ſcripſit Epitomator, id ſua auctoritate feciſſe videtur. Certe non damnandum erat ταῖς σχοίνοις, quod cum editis agnoſcit ms. *A*. Quamquam enim maſculino genere ὁ σχοῖνος Theophraſtus uſurpavit, IV. 13. tamen alii foeminini generis nomen faciunt, velut Dioſcorides, lib. IV. cap. 50.

AD CAP. XVI.

e Ἡλιόδωρος ὁ Ἀθηναῖος. &c. »*Heliodorus Athenienſis*, »ex quo refert auctor, *Ariſtophanem comicum fuiſſe Naucratitam*, is eſt, cuius facit mentionem tot locis in tantulo ſcripto Harpocration. Comicum fuiſſe peregrinitatis »ſuſpectum, teſtantur & veteres Grammatici in eius vita: non tamen *Naucratitam*, verum *Aeginetam* a quibusdam eſſe dictum illi ſcribunt, & cauſam explicant. Suidas, *Aegyptium* fuiſſe, ex aliis prodidit; quod huic ſententiae *Heliodori* convenit.« Casaubonus.

πεντεκαίδεκα δ' ἐστὶ ταῦτα βιβλία. Cum deeſſent iſta verba editionibus Ven. & Baſ., tacite Caſaubonus in ſua edit. e codicum msstorum excerptis haec ſupplevit πεντεκαίδεκά ἐστι ταῦτα τὰ βιβλία. Nos iſtud ſupplementum dedimus, quale legitur in vetuſtiſſimis membr. *A*. Epitomator, ſuo more haec talia omittens, nil aliud hoc loco poſuit, niſi, Ὅτι Ἀριστοφάνη τὸν κωμικὸν Ναυκρατίτην φησὶν ὁ Ἀθηναῖος Ἡλιόδωρος. Tum continuo ſic pergit: Ἔλεος ἐμπέπτωκέ μοι τὶς, φησὶ Φιλιππίδης, ὅταν &c. ex pag. 230. a.

In ARISTOPHANIS, ex *Pluto*, *versu postremo*; qui in integra fabula est num. 816. (vs. 815. ed. Brunck.) cum ὁ δεῖπνος scriptum sit in vetustis nostris membranis, manifestum est ὁ δὲ ἰπνὸς debuisse librarium, neglecto ut ei moris erat apostropho, pro ὁ δ' ἰπνὸς, quod & apud Nostrum ubique editum est, & apud Aristophanem ante Brunckium vulgatum erat. Eamdem scripturam δεῖπνος Brunck. ex cod. Paris. *B*. cum in ora sui Athenaei adnotavit, tum in editis ad Aristoph. Notis citavit. Non est hic locus, sive de scriptura huius vocabuli, sive de subiecta ei notione copiosius disputandi: videndus HEMSTERHUSIUS & BRUNCK, qui satis late istum locum tractarunt, aliorumque doctorum virorum, cum veterum, tum recentiorum interpretationes expenderunt. Equidem ἰπνὸς hoc loco, non (ut vulgo a multis factum) *caminum* aut *furnum*, nec cum TOUPIO *latrinam* aut *sellam familiarem*, intelligendum censui; sed *laternam*, cum HEMSTERHUSIO & DAWESIO in Miscell. Crit. pag. 200. ut haec esset sententia: *pro cornea, quae olim fuerat, eburnea facta est laterna.* In eamdem partem per φανὸς interpretatus est Scholiastes, provocans ad alium eiusdem Comici locum, ubi manifeste eâdem notione idem vocabulum usurpatur; scilicet in Pace, vers. 841. ubi rursus vide quae in Scholiis notantur. *Ibid.* γέγονεν ἐξαπίνης ἐλεφαντινος. Quoniam pro γέγονεν apud Aristophanem ἡμῖν scribitur, suspicatus est DAWES l. c. scripsisse Athenaeum,

ὁ δ' ἰπνὸς γέγον' ἡμῖν ἐξαπίνης ἐλεφάντινος.

At potuit Athenaeus, memoriter citans illum versum, ita scribere, ut ex vetustis membranis aliisque codicibus editum est.

Πλάτων δ' ἐν Πρέσβεσι· Κατέλαβον Ἐπικράτης τε καὶ Φορμίσιος. » *PLATONIS* comici *Legatorum*, praeter » Athenaeum meminit Harpocration in Ἀποκηρύττοντες, & » in Ζητητής. De *Epicrate* & *Phormisio*, qui in producto Pla» tonis loco nominantur, lege Aristophanis Scholiasten » ad Ranas, [vers. 996.] & Concionantes: [vers. 71. & » 97.] nam de iisdem Plato loquitur. « CASAUBONUS. — De *Epicrate* adde Harpocrationem in ea voce, & Valesii Notas pag. 113. *Phormisii* nomen, sicut hoc loco apud Nostrum, sic rursus XIII. 570. per ι vulgo scribitur: at non est ea legitima Graeci nominis forma. Haud cunctanter Φορμίσιος fuit corrigendum; quae constans scriptu-

ra est apud Aristophanem & eius Scholiasten, tum apud Hesychium in Ἀριστόδημος, & apud Suidam in Φορμίσιος & in Ἠλινδημένον.

a In SOPHRONIS verbis, ex *Mimis muliebribus*, vox δοκία nihil aliud (quoad equidem video) valere potest, nisi τὰ δοκεῖα: quod dictum fuerit pro δοχεῖα, id est, *receptacula, repositoria, abaci.* Sic πανδοκεῖον, pro πανδοχεῖον.

AD CAP. XVII.

In *PHILIPPIDIS vers.* 5. pro δυοῖν ὀβολῶν, est δυεῖν ὀβ. in ms. *A.* sicut passim alibi, non modo in foem. gen. sed & in masc. Sic rursus pag. 274. f. uterque noster codex δυεῖν βασιλέων habet. conf. IV. 137. f. & ibi not. *Latinam versionem* istorum versuum ex GROTII *Excerptis* petivi, pag. 808. Ibi *versu* 5. pro *saepe etiam tribus*, quod posuerat Grotius, temere *aut etiam tribus* in nostrum irrepsit exemplum; bene quidem quod ad sententiam, sed male quod ad metrum.

b In *ALEXIDIS*, ex *Hippisco* vel *Equuleo*, *vers.* 1. pro τοῖς παισὶ, perperam τοῖς πᾶσι scriptum in ed. Ven. & Bas. & in membr. *A.* in quo vocabulo iam saepe eodem modo erratum vidimus. Tacite τοῖς παισὶ correxit Casaub. ex XI. 502. f. ubi iidem versus repetuntur, nonnihil etiam aucti ab initio. Tota ecloga, certe septem priores versus desunt in ms. *Ep.* de quo mox dicetur. *Vers.* 4.

c ἤγε δύο δραχμάς. Sic edd. non male: ut primus pes sit dactylus, secundus iambus. ἦγεν δύο δρ. scribitur in membr. ne sic quidem incommode; ut sit primus spondeus, alter anapaestus. Eodemque modo scribitur etiam pag. 502. f. quare eam scripturam hic quoque receptam velim.

Versus 5. qualis hic, consentientibus membranis, editur:

ἴσως ἑτέρας· ψυκτηρίδιον, δέκ' ὀβολοὺς,

iusto brevior est, unius syllabae detrimentum passus in medio. Ex coniectura facile corrigas:

ἴσως ἑτέρας· ψυκτηρίδιον δὲ δέκ' ὀβολοὺς,

ut penultimus pes, qui pyrrhichius erat, fiat tribrachys. Sed alter locus, ubi repetitur hoc Alexidis testimonium, aliam offert medicinam. Et ibi quidem desunt duo priora versus verba, reliqua vero sic in editis scripta leguntur,

ψυκτήριόν τε δύ' ὀβολούς. Sed in utroque nostro codice e msto in hunc modum, ψυκτηρίδιόν τε δύ' ὀβολούς. Quare sic corrigendus versus:

ἴσως ἑτέρας· ψυκτηρίδιόν τε δύ' ὀβολούς.

Nempe hoc dicit: *frigidarium illud*, sive *parvum psycterem*, *d u o s pendere obolos*, id est, *tertiam partem drachmae*. Quod cum ita leve sit pondus, ut vix credibile sit, argenteum psycterem confici posse tantilli ponderis, adiicit, (*Versu* 6.) Φιλιππίδου λεπτότερον, id est, *tenuius Philippide*. Et de tenuitate mox deinde (lit. d.) docet, fuisse artifices, qui *argentum malleo ducere nossent ad membranae tenuitatem*. PHILIPPIDES autem (incertum, idem-ne Comicus poëta, qui eâdem certe aetate vixit, an a poëtâ diversus) ita tenui macilentoque corpore fuit, ut macies hominis in proverbium abierit, multisque iocis dederit occasionem; de quibus vide Nostrum, XII. 552. d. e. De eodem homine confer quae notavit Valesius ad Harpocrationis pag. 270, 18. (Notarum pag. 59.) & Perizon. ad Aelian. Var. Hist. X. 6.

Quae verba dehinc sequuntur (eodem *Vers.* 6. & *sq.*) ἀλλὰ ταῦθ' ὅλως &c. videntur ea *alteri personae* tribuenda: & commode (puto) eram facturus, si literâ maiusculâ, 'Αλλὰ ταῦθ' scripsissem, & notam *B.* praefixissem, qua alterius personae partes indicarentur. Qui vero *post septimum versum* vulgo sequebantur, de eis latus fuerit dubitandi locus. Scilicet inde a septimo versu, veluti continuatâ eâdem *ALEXIDIS* eclogâ, sic vulgo legebatur:

πρὸς ἀλαζονείαν οὐ κακῶς νενοημένα
ἦν. οἶδα δὲ κἀγὼ τινὰ πολίτην ἡμέτερον
πτωχαλαζόνα, ὃς δραχμῆς ἔχων
τὰ πάντ' ἀργυρώματ', ἐβόα καλῶν τὸν οἰκέτην
ἕνα ὄντα καὶ μόνον, ὀνόμασι δὲ χρώμενος
ψαμμακοσίοις· παῖ Στρομβιχίδη, μὴ τῶν χειμερινῶν d
ἀργυρωμάτων
ἡμῖν παραθῇς, ἀλλὰ τῶν θερινῶν.

Huc igitur spectat CASAUBONI animadversio haec: » *ALEXIDIS* ecloga ex eius *Hippisco*, ex diverso genere » versuum constat. Praecedunt septem integri & ἀρτίποδες senarii iambici: deinde sequuntur trochaici, ut ap» paret, male distincti. Mihi hoc insolens videtur: quia una » est & continua ῥῆσις. Olim conati sumus in iambicos » versus omnia redigere. [Vide Casaub. ad Theophr. Cha-

d » ract. cap. περὶ Ἀλαζονείας, p. 347.] Sed repugnat con-
» tumaciter verborum modulus plerorumque. Nam, prae-
» ter octavum verſum, qui nullo negotio poteſt refingi,
» ut ſit prioribus ſimilis,

» νῦν· οἶδα δὲ κἀγὼ ἡμέτερον πολίτην τινὰ,

» ne fruſtra hîc fuerimus valde vereor. Ac venit nunc » mihi in mentem, fortaſſe *Athenaei* ea eſſe *verba*, *non* » *poëtae:* quod acuto lectori diiudicandum relinquo. Eclo- » garius aperte tribuit Alexidi, Οἶδα τινά φησιν Ἄλεξις » πολίτην ἡμέτερον &c. « — Haec ille. Iam, de verſuum conſtitutione ex vetuſtis noſtris Membranis non aliter, niſi ex metri obſervatione, quod verbis ineſſe videatur, iudicari poteſt: nam ſingulorum verſuum initia aut exitus nusquam in illis membranis notantur. In verbis autem eis, de quibus nunc quaerimus, nihil ab editis eaedem diſſentiunt, niſi quod τὰ πάντα ἀργυρώματα plene in eis ſcriptum, & quod deinde Στρομβιχίδης pro Στρομβιχίδη habeant, non male, atque etiam percommode, more Atticorum, vocativum caſum in nominibus praeſertim propriis ſimilem facientium nominativo. Epitomator, omiſſis ſeptem prioribus verſibus, qui haud dubie Alexidis ſunt, poſt extrema Philippidis verba, (lit. b.) εὐθὺς ἕτερος ἥρπασεν, continuo ſic pergit: Οἶδα τινὰ φησὶν Ἄλεξις πολίτην ἡμέτερον, & dehinc eadem verba adponit, quae ex membranis edita ſunt: & in his quidem, τὰ πάντα ἀργυρώματα absque apoſtropho, ſicut membranae; Στρομβιχίδη vero, ſicut editi libri. Is igitur aperte, ut a Caſaubono obſervatum eſt, verba illa ad *Alexidem* auctorem retulit. Sed, quod iam alibi paſſim ab eodem Epitomatore factum obſervavimus, ut, cum nimis interdum feſtinaret, teſtimonium aliquod ad alium auctorem retulerit quam ad quem ab Athenaeo in opere pleniore manifeſte relatum erat: id eo facilius hoc loco accidere ei potuerat, ubi haud admodum perſpicuum erat, utrum Alexidi ea verba ſimul cum ſuperioribus tribuiſſet Athenaeus, an Aemilianum ſuum ſuo nomine haec dicentem induxiſſet. Quare equidem, cum haud ſecus ac Caſaubonus perſuaſum haberem, ſi iſtis verbis continuati *Alexidis verſus* exhiberentur, pariter illos, atque ſuperiores, debere eſſe *iambicos ſenarios*, quorum tamen ad modulum non ſine magna molitione redigi illa verba poſſe videbantur; in eam conceſſi ſententiam, ut ſtatuerem, quae ſeptimum

Alexidis versum sequerentur, ea suo nomine loquentem d Aemilianum ab Athenaeo induci. Neque vero diffiteor, poëtico quodam colore tincta eadem verba videri: quae si quis *continuationem versuum Alexidis* esse iudicaverit, videat an placeat ratio, qua ad iambici metri leges GROTIUS ea revocavit, in Excerptis pag. 557. ubi septem prioribus versibus septem hos subiecit:

ἦν. οἶδα δ' αὐτὸς κἀγὼ πτωχαλαζόνα
πολίτην τινὰ ἡμέτερον, ὃς δραχμῆς ἔχων
τὰ πάντα τ' ἀργυρώματ', ἐξεβόα καλῶν
τὸν οἰκέτην ἕνα καὶ μόνον ὄντα· χρώμενον
δ' ὀνόμασι ψαμμακοσίοις· παῖ Στρομβιχίδη,
μὴ τῶν χειμερινῶν ἡμῖν ἀργυρωμάτων
νῦν παραθῇς, ἀλλὰ τῶν θερινῶν.

Quos latine sic reddidit:

Ostentatorem novi ego in re paupere
popularem nostrum, cui cum vasa argentea
drachmâ valerent non plus, Stentoreo sono
servum vocabat, unicum hunc, sed qui unicus
innumera ferret nomina: Heus Strombichide,
hyberna nobis vasa nunc mensaria
ne pone, verum aestiva.

In *NICOSTRATI* testimonio, λοιπή τις ὄξις &c. λεπτή τις fortasse scribendum coniectaverat PIERSON ad Moerin pag. 281. & rectà sic corrigi iussit IACOBS ad Antholog. Vol. I. Part. II. pag. 327. Ac fieri potest ut sic scripserit vel poëta vel ipse etiam Athenaeus: sed consentientem utriusque nostri codicis cum editis scripturam mutare non sum ausus, cum & ipsa nihil admodum incommodi haberet. *Ibid.* Quod ait τῆς εὐπαρύφου λεπτότερον, intellige εὐπαρύφου ἐσθῆτος: *vestem* autem *purpura praetextam* hoc loco nominavit, cum *tenuissimam & subtilissimam* dicere vellet; ut monuit H. STEPHANUS, in Thes. T. III. p. 1767. c. Procopius apud Suidam, in Εὐπάρυφα, de εὐπαρύφῳ veste loquens, notat τὸ ἠραιωμένον τε καὶ κενὸν αὐτῆς, id est, *subtilitatem tenuitatemque.*

Ἐξήλαυνον γάρ τινες τὸν ἄργυρον καὶ τότε εἰς ὑμένος ἰδέαν. DALECAMPIUS: *Quidam enim argentum malleo ducebant vel usque ad membranarum tenuitatem.* Idemque in ora: »Bracteas illas nos *argenti-folia* nuncupamus.« — Inde CASAUBONUS: »Interpres, inquit, omittit praecipua verba καὶ τότε. Nam hoc observat obiter Athenaeus, *ar-*

d »*tem ducendi malleo argentum in tenuissimas laminas*, *iam ae-* »*tate Nicostrati*, antiquissimi comici, *fuisse cognitam*. Hoc »ille colligit ex istis illius verbis, λοιπὴ τις ἕξις ἐστι &c. »Docti qui putant de bracteis sentire Athenaeum, quas »vulgo appellamus *argenti folia* vel *auri*, non recte sen- »tiunt. Nam ex illis non fiunt vasa argentea cuiusmodi »erant acetabulum illud Nicostrati, & poculum psy- »cterium.«

AD CAP. XVIII.

Καὶ Ἀντιφάνης δὲ ἐν Λημνίαις. Particulam καὶ, quae post δὲ incommode repetebatur in editis, expunxi auctoritate membranarum. Mendosum Λήμναις tenent illae quidem cum editis: sed haud dubie Λημνίαις fuit corrigendum, de quo iam & DALECAMPIUS monuerat; & deinde CASAUBONUS: »Recte (inquit) Dalecampius Λημνίαις. »*Lemnias* etiam e Latinis poëtis Turpilius ediderat.« — Infra, eodem hoc libro, p. 258. c. d. veram scripturam tenent e membr. cum edd. De dictione, ὦ πολυτίμητοι θεοὶ, quae in *Antiphanis* testimonio legitur, vide notata ad III. 84. c.

In SOPATRI ecloga, ex fabula cui titulus *Lenticula*, quum duo posteriores versus vulgo sic scriberentur,

οἵαν ποτ' ἔσχε καὶ Θίβρων ὁ Ταντάλου
μαλακὸν ταλάντοις ἐκταλαντωθεὶς ἀνήρ:

adnotavit CASAUBONUS: »Scripti Θιάρων: & sequente »versu μαλακὸς, non μαλακόν.« — At in Θίβρων consentiunt ambo nostri mssti. Dein μαλακὸν tenet ms. *A.* sed μαλακὸς habet *Epit.* DALECAMPIUS, duos versus latine sic reddens,

Quale habuit quondam Thymbron, Tantali filius,
perquam multis talentis exutus homo:

pro μαλακὸν vel μαλακὸς, μυρίοις cogitasse videtur; tum ex Θίβρων, Θύμβρων fecit, huncque statuit *Tantali filium* a poëta dici. Multo rectius haud dubie ERASMUS, (in Adagio, *Tantali talenta*) ista *SOPATRI* verba citans, genitivum Ταντάλου ad ταλάντοις retulit; Graeca sic latine reddens,

Qualem olim habebat & Thribon, qui molliter
exutus est ipsis talentis Tantali.

Nempe celebratae olim *Tantali divitiae*, hac ipsâ formulâ in proverbium abierant, ut *ingentes Divitiae*, Ταντάλου

τάλαντα vulgo dicerentur: quod liquido Suidas docet in e Ταντάλου, & in Τὰ Ταντάλου. Iam Θρίβων consulto-ne Erasmus scripserit, an casu ita apud eum editum sit, nescio; nostri quidem libri (ut paulo ante dixi) in vulgatum Θίβρων consentiunt: qui quidem *Thibro* quisnam caeteroquin fuerit mortalium, incompertum nobis. *Thimbronem* novimus, Lacedaemonium, post bellum Peloponnesiacum Harmostam in Asiam missum: de quo Harpocration, & quos ad Harpocrationem auctores Valesius laudavit. De eo an hic agatur, equidem non definiam. Vocem μαλακὸν Erasmus adverbialiter accipiens, *molliter* interpretatus est: poteras fortasse *sensim sensimque, paulatim*, intelligere; quemadmodum, verbi caussa, μαλακὸς λόφος dicitur *clivus qui paulatim in planitiem descendit*. Equidem codicis *Epit.* lectionem adoptavi, qua fit ut adiectivum μαλακὸς ad ἀνὴρ pertineat, & *mollis effoeminatusque vir* intelligatur. Quod ait poëta, ἐκταλαντωθεὶς, id respectum habet ad proverbium illud, quo in contrariam partem utebantur,

τὰ Ταντάλου τάλαντα ταντιλίζεται,

id est, *Tantali talenta accumulat*; de quo Suidas videndus. Ex quo species quaedam accessura esset lectioni, quam h. l. codex *Ep.* exhibet, ἐκταντἀλωθεὶς, nisi haec metro repugnaret. At sicut in *Sopatri versu* ipsum metrum editam lectionem ἐκταλαντωθεὶς tuetur: sic in illo proverbio, quod ex Suida adtulimus, (quod & ipsum iambico senario comprehensum est) rursus metrum ταντιλίζεται desiderat, non ταλαντίζεται. In utroque autem verbo perinde ludere proverbio licuit.

Θεόπομπος - - ἐν ταῖς πρὸς Ἀλέξανδρον συμβουλαῖς. f Idem THEOPOMPI scriptum infra, lib. XIII. pag. 595. a. hoc titulo citatur, Θεοπ. ἐν τῇ πρὸς Ἀλέξανδρον ἐπιστολῇ. cf. Ruhnkenii Hist. crit. Oratorum Graec. in Reiskii Oratorib. Graec. Vol. VIII. pag. 163. *Ibid.* περὶ Θεοκρίτου τοῦ πολίτου τὸν λόγον ποιούμενος. — »Lege συμπολίτου: [sic praecepit TOUP ad Suid. P. II. p. m. 168.] »uterque enim ex Chio.« — Atqui, licet id ipsum dederit ms. *Epit.* tamen recipere invitis vetustis membr. *A.* dubitavi. Potuerat enim suo arbitratu, interpretamenti caussa, eo vocabulo uti Abbreviator. Sane, sicut Romanorum sermone *civis*, sic & apud Graecos πολίτης, idem valebat ac συμπολίτης. Sic paulo ante (lit. c.) πο-

f λίτην τινὰ ἡμέτερον, pro *συμπολίτην*, dixerat ſive Alexis ſive Athenaeus. Rurſus IX. 381. f. *παρά τινι τῶν πολιτῶν ἡμῶν*. *Ibid.* Ἐξ ἀργυρωμάτων δὲ καὶ χρυσῶν. χρυσωμάτων exſpectaſſes: ſed nil mutant libri; & poteris haud incommode χρυσῶν ἐκπωμάτων intelligere, quemadmodum mox deinde nude χαλκῶν & κεραμέων dicit, ſubintellecto eodem nomine ſubſtantivo. Mox, quod ait καὶ τούτων ἐνίοτε κολοβῶν: ſic ſcribendum eſſe ex coniectura viderat monueratque TOUPIUS l. c. Id autem ipſum dedit noſter codex *Ep.* & ex Epitoma ſic ſcripſerat Euſtathius ad Od. σ'. pag. 567, 37.

In *DIPHILI* teſtimonio, ex *Pictore*, *verſ.* 1. Ἄριστον ἐπεχόρευσεν ἐκλελεγμένον. *Prandium exhibuit*, vertit Dalecampius. At id Graece ἐχορήγησεν ſonabat: (conf. pag. 229. d.) neque vero locum hîc habere poterat id verbum, quod activam habet vim: intranſitivum verbum deſiderabant ſequentes nominativi. Mendoſe ἐπεχώρευσεν ed. Ven. & Baſ. Sed percommode habere videtur ἐπεχόρευσεν, quod conſentientibus membranis *A.* edidit Caſaubonus. Ac poterit illud vel ita intelligi, ut in verſione poſuimus, *proſiluit*, id eſt, *ſubito & inopinato in menſa adparuit:* vel, rectius fortaſſe, *longo veluti choro proceſſit exquiſitum epulum.* Ex tota Diphili ecloga Epitoma-
a tor nihil aliud adpoſuit, niſi verba iſta ex *verſ.* 3. Λοπάδων παρατεταγμένη φάλαγξ, φησὶ Δίφιλος.

Verſ. 4. ὀπτῶν ἐπῆγε σωρὸς ἀπὸ τοῦ τηγάνου. Nil opus eſſe nobis viſum erat, ut cum doctiſſimo VALCKENARIO (ad Phoeniſſas pag. 66.) ἐπῄει corrigeremus. Eamdem vim habere videtur ἐπῆγε. Et cum modo nominata ſit παρατεταγμένη φάλαγξ, percommode hic ſteterit verbum ex tacticis petitum. Verbum ἄγειν cum ſuis compoſitis in re tactica uſurpatur de *agmine progrediente.* Compoſitum verbum ἐπάγειν, pro diverſo ſignificatu praepoſitionis ἐπὶ & pro diverſa conſtructione cum accuſativo caſu aut cum dativo, valet vel *progredi adverſus hoſtes*, vel *progredi poſt alios*, *ſuccedere aliis.* Poſteriori notione hoc loco accipiendum nobis videbatur. Simili ratione in coenae cuiusdam deſcriptione verbo ἐπεισέπλει, pariter e re tactica petito, uſus eſt alius poëta apud Noſtrum, VII. 300. c. *Verſ.* 5. ἐν θυσίαις bene edidit Caſaub. Mendoſe ἐν θύσιας ed. Ven. & Baſ.

Φιλήμων, Ἰατρῷ· Καὶ γυλίας τιν' ἀργυρωμάτων. n Scri-

» be γύλιόν τινα ἀργ. id est, *vidulum* aut *peram vasorum* a » *ex argento.* « CASAUB. — Probavit Casauboni emendationem BENTLEI, in Emend. in Philem. pag. 113. Sane nusquam alibi ἡ γυλία vel ὁ γυλίας legitur: sed ὁ γυλιὸς vel γύλιος est *pera militaris*, saepe apud Aristophanem, & apud alios. confer Nostrum XI. 473. e. & pag. 483. b. Nec tamen adeo certum erat, alteram vocabuli formam, quam cum editis tuentur membranae, numquam fuisse in usu. In *Epit.* quidem deest Philemonis testimonium.

Λουτρὸν, θεραπαίνας, ἀργυρώματα. » Desumta sunt ver» ba ex *Heautontimorumeno* MENANDRI. Sententiae, opi» nor, pars erant, quae integra apud Terentium:

» — — *Hem tot mea*
» *solius solliciti sunt caussa, ut me unum expleant?*
» *ancillae tot me vestiant? sumtus domi*
» *tantos ego solus faciam?* « — CASAUBONUS.

Λυσίας δ' ἐν τῷ περὶ τοῦ χρυσοῦ Τρίποδος, &c. Vide b *LYSIAE Fragmenta*, a TAYLORO collecta, in ed. Reisk. pag. 34.

Οἱ δ' ἑλληνίζοντες λέγειν δεῖν φασιν ἀργυροῦν κόσμον καὶ χρυσοῦν κόσμον. » Eadem observatio apud veteres ma» gistros. Ἀργύρωμα, inquiunt illi, aut χρύσωμα pro *va*» *sis* [*vel argenteis vel aureis*] non usurpant qui loquuntur » accuratius: sed ἀργυροῦν vel χρυσοῦν κόσμον. Cui τηρη» σειδίῳ quantum sit tribuendum, discant tirones ex Iu» lio Polluce lib. X. cap. 44. « CASAUBONUS. — Quos *veteres magistros* dixit vir doctus, *apud quos eadem legatur observatio*; hi, quod sciam, nulli alii sunt, nisi unus EUSTATHIUS, qui in Comment. ad Od. ό. pag. 567, 28. ad verbum ex Athenaei Epitoma haec exscripsit: Οἱ ἑλληνίζοντες οὐκ ἀργυρώματα καὶ χρυσώματα φασὶν, ἀλλ' ἀργυροῦν καὶ χρυσοῦν κόσμον. Quem *Pollucis* locum laudat Casaubonus, is legitur sect. 174. libri decimi, ubi probat vocabulorum usum ἀργυρώματα & χρυσώματα in vasorum numero. Ibi vide quae adnotarunt Kühnius & Hemsterhusius: & confer Menag. ad Laërt. IV. 38. Equidem cogitans, quantus sit probatissimorum auctorum numerus, qui istis vocabulis eadem notione usi sunt, miratus sum quinam essent illi ἑλληνίζοντες quos Athenaeus improbasse dicit istum usum. Sane aegre mihi persuadeo, illos esse intelligendos, quos KÜSTERUS dixit; cum ad Suidam, voce Ἀργυρώματα, ait: » Sic quidem (nempe ἀργυρώ-

b » ματα καὶ χρυσώματα) *aurea & argentea vasa* apud Graecos vulgo appellabantur: sed *qui accuratius &* Ἀττικώτερον *loqui volebant*, ἀργυροῦν & χρυσοῦν κόσμον dicebant, » si credendum est Athenaeo. « — *Henr.* STEPHANUS in Indice Thes. pag. 851 sq. nullum alium praeter hunc ipsum Athenaei locum, quem prae manibus habemus, adducit, ut probet » Ἑλληνίζειν dici eos, *qui non tantum Graece loquuntur, sed etiam qui vere ac proprie loquuntur Graece: qui Graeci sermonis puritatem vel elegantiam affectant: qui proprie & eleganter loqui Graece student.* « Apud Lucianum quidem, in Deorum Concilio, cap. 9. Opp. T. IX. ed. Bip. pag. 186. ἑλληνίζειν nude sonat *Graece loqui*; in Philopseude vero cap. 34. T. VII. pag. 287. καθαρῶς ἑλληνίζειν est, *pure Graece loqui.* Apud Moerin vero & alios Grammaticos notum est opponi inter se ea quae Ἀττικῶς, & quae Ἑλληνικῶς dicta perhibentur. Caeterum ἀργυροῦς καὶ χρυσοῦς κόσμος, rectius & magis proprie de *mundo muliebri* dici, quam de *vasis*, videri debebat: ista certe notione optimi quique scriptores utuntur. Sic & apud Nostrum, cum alibi passim, tum paulo inferius pag. 232. e. f. & pag. 233. vocabulum κόσμος usurpatur. Ac nescio an in his, quae hoc loco de illa dictione monentur, turbatum sit nonnihil per librariorum culpam.

AD CAP. XIX.

Φίλιππος - - φιάλιον χρυσοῦν κεκτημένον &c. Eamdem historiolam, de *poculo aureo*, ex eodem DURIDE *Samio* iam supra, lib. IV. pag. 155. d. tetigerat Noster: ubi pro eo, quod h. l. φιάλιον dicit, ποτήριον χρυσοῦν dixerat. Eamdem rem ex hoc Athenaei loco retulit Eustathius ad Iliad. λ'. p. 815, 25. Nisi peculiaris caussa fuerit, cur illud aureum poculum tam singulari studio curaque prosecutus sit Philippus; adparet intelligendum esse id factum, priusquam e Thraciae metallis eam auri vim coepisset extrahere, qua res multo maiores effecisse callidus Macedo, quam bellica virtute, traditur.

c τὴν Ἀτρέως δὲ χρυσῆν ἄρνα, &c. » *Thyestes* cum *aurei velleris agnum* surripuisset *Atreo* fratri, uxorem eius stupri quoque consuetudine sibi conciliavit. Hoc facinore irritatus *Atreus*, primum quidem regno expulit; deinde, leviorem poenam illam arbitratus, filium ei comedendum

» apposuit. Cuius sceleris Sol immanitatem exhorrescens, » cursum retro convertit. Pausanias lib. II. [cap. 18.] « DALECAMPIUS.

ἐκ ποτηρίων δὲ χαλκῶν ἔπινον οἱ σφόδρα δοκοῦντες πλουτεῖν. Sic cod. *Epit.* cum edd. & ms. *A.* Eustathius vero l. c. plurima ex hoc capite ad verbum fere ex Epitoma Athenaei describens, pro οἱ σφόδρα δοκοῦντες πλουτεῖν, suo arbitratu οἱ σφόδρα ὄλβιοι scripsit: (ad Iliad. λ'. pag. 815, 29.) quod eo observatum velim, ne talia semper pro varietate lectionis apud Athenaeum habenda statuat studiosus lector. d

Ἡρόδοτός τε φησὶ, &c. Vide Herodot. II. 151. conf. Diodor. I. 66. Multa aliena miscere Athenaeum, monuit ad Herodotum Wesselingius: quod memoriae lapsu factum a Nostro probabile est; nisi quid etiam librarii peccarunt, veluti quod φιάλας ἀργυρᾶς apud Athenaeum legitur, moxque rursus ἀργυραῖς, cum φιάλας χρυσέας dixisset Herodotus.

Συληθέντος γοῦν (οὖν ms. *Ep.*) τοῦ Πυθικοῦ ἱεροῦ ὑπὸ τῶν Φωκικῶν τυράννων &c. Verba ista repetens Eustathius l. c. pag. 815, 29. post τυράννων haec adiicit, ἐν οἷς καὶ Φάϋλος καὶ Φάλαικος δοκοῦσιν εἶναι: quae h. l. nec Athenaeus habet, nec noster codex Epitomae. Sed desumsit ea Eustathius ex loco inferiore, p. 232. e. ubi vide quae notamus.

ἀνέτειλεν ὁ κατὰ Πίνδαρον εὐρυσθενὴς πλοῦτος. Perperam e εὐρυσθένης penacute scribitur in ed. Ven. Bas. & Cas. 1. (nescio an & in membr. *A.*) quae nominis proprii forma est: atque etiam maiusculâ literâ Εὐρυσθένης scriptum in ed. Bas. Recte εὐρυσθενὴς ms. *Ep.* & ed. Cas. 2. & 3. PINDARI verba habes initio Pythicae quintae, Ὁ πλοῦτος εὐρυσθενής.

AD CAP. XX.

ὑπὸ πρώτου Γύγου τοῦ Λυδῶν βασιλέως ἀνετέθη. » Herodotus, unde sumserunt caeteri scriptores, narrat copiose libro primo: [cap. 14.] ubi expositis Gygis donariis subiicit: Οὗτω δὴ ὁ Γύγης, πρῶτος βαρβάρων τῶν » ἡμεῖς ἴδμεν, ἐς Δελφοὺς ἀνέθηκεν ἀναθήματα, μετὰ Μίδην τὸν Γορδίεω τὸν [Φρυγίης] βασιλέα. « CASAUBONUS. — In cod. *Ep.* scribitur ὑπὸ τοῦ πρώτου Γύγου τοῦ Λυδ. βασ. perperam ad πρώτου adiecto *articulo*.

τρίποδα καὶ νίκην χρυσοῦ πεποιημένα. Intellige ἐκ χρυ- f

σου, ut superiore libro saepe observavimus: sic mox τρίποσι χαλκοῦ πεποιημένοις. Praepositionem adiectam habes pag. 232. a.

a Λακεδαιμόνιοι οὖν χρυσ. Particulam οὖν commode dedit ms. *A*. Coniunctivas particulas saepe neglexit Epitomator: praesertim ubi sic, quemadmodum hoc loco, ad sequentia progreditur, ut particula ὅτι utatur. Ὅτι Λακεδαιμόνιοι &c. In eodem *ms. Ep.* mox dein haud incommode sic scriptum: παρὰ Κροίσου τοῦ Λυδοῦ πορευθέντας ὠνεῖσθαι. At in editis & in membr. *A*. quum sequatur ὠνεῖσθαι παρ' ἐκείνου, perperam praecedebat παρὰ Κροίσου τοῦ Λυδοῦ: utique παρὰ Κροῖσον τὸν Λυδὸν oportebat, ut a nobis correctum est. *Ibid.* καὶ οἳ πορευθέντες. Recte οἳ cum accentu scriptum in ed. Ven. & in msstis nostris. Minus commode καὶ οἱ πορ. ed. Bas. & Cas. absque accentu.

Ἱέρων δ' ὁ Συρακόσιος. Sic, non Συρακούσιος, scriptum in utroque nostro codice: de qua scriptura dictum ad lib. V. pag. 208. f. *Ibid.* ἐξ ἀπέφθου χρυσοῦ. Ἀπέφθου, τοῦτ' ἔστι τοῦ πολλάκις ἑψηθέντος, ὥστε γενέσθαι ὄβρυ-

b ζον. Sic Suidas, ex Schol. Thucyd. ad II. 13. *Ibid.* Cum sic vulgo legeretur, ἀπέδοτό γ' οὖν τοῖς παρὰ τοῦ Ἱέρωνος, ὃν ἠβούλοντο, monuit CASAUBONUS: »Repete duas »literas a fine vocis Ἱέρωνος, & scribe ὅσον ἠβούλοντο.« — Cui non potui quin obtemperarem, licet vulgatum teneat codex noster uterque. Ex vetustiore codice, qui totus uncialibus literis scriptus erat, manaverat error.

AD CAP. XXI.

c EPIGRAMMATIS *prioris Vers.* 3. καί μ' Ἀντηνορίδης ἐφόρει κρείων Ἑλικάων. »*Et me gestabat princeps Helicaon, An»tenoris filius.* Natalis vertit, *rex Helicarum*: quod proba»rem, si mihi ex geographis aut poëtis notum esset ullum »oppidum eo nomine. At Dalecampius, *inter Graecos il»lustris princeps.* Non illi veniebat in mentem haec scri»benti, cuiâs fuerit Antenor.« CASAUBONUS. — Vide Iliad. γ'. 123. unde ducta ista verba. Quem ad locum Eustathius p. 296 extr. & seq. interpretationi favens Natalis Comitis, ait: πόλις δὲ, αἱ Ἑλίκαι. - - Ἑλίκαι δὲ αὗται, πόλις Τρωϊκή.

d *Alterius* EPIGRAMMATIS *Vers.* 4. νικήσας ἵπποισι παρὰ

πλατὺν Ἑλλήσποντον. » Ex Homero deſumta eſt hiſtoria d
» ſeu fabula, Iliad. ψ'. [vs. 512 ſq.]

» Δῶκε δ' ἄγειν ἑτάροισιν ὑπερθύμοισι γυναῖκα,
» καὶ τρίποδ' ὠτώεντα φέρειν.

» Verte illa, παρὰ πλατὺν Ἑλλήσποντον, non, ut interpretes, » *in Helleſponto ſpatioſo :* (Itane ? *in Helleſponto*, tamquam » in circo, certamen curule peregerunt Graecorum pro» ceres?) ſed, *ad ſalſum Helleſpontum.* De voce πλατὺς » ſatis libro primo. « CASAUBONUS. — De mira illa interpretatione vocis πλατὺς dictum lib. II. p. 41. b. Totum Epigramma cum Analectis ſuis insereret BRUNCKIUS T. III. pag. 179 ſq. praeterierat doctiſſimi Viri obſervationem hic Athenaei locus. Itaque nonniſi ad Euſtathium provocavit, ex quo illud protulerat Clark in Notis ad Iliad. ψ'. 513. Atqui ex Athenaeo noſtro illud deſcripſerat Euſtathius, pag. 1431, 37. Inde etiam factum, ut *verſu* 2. ubi θῆκεν πόδας recte apud Athenaeum (ſicut deſiderabat metrum) editum eſt, θῆκε πόδας Brunckius cum Clarkio ediderit; quoniam ſic apud Euſtathium editum, qui ita in ſuo codice Epit. ſcriptum repererat, quemadmodum & habet noſter ms. *Ep.* & ipſae etiam membr. *A.* Nempe in illis codicibus, ubi non erant diſtincti verſus, numquam talia curarunt librarii.

AD CAP. XXII.

καὶ Φαΰλλος. Aut ſic, aut Φάϋλος ſcribi id no- e
men debuit. Vide Suidam in Φαῦλος, & quae ibi adnotavit Küſterus. Conf. Harpocrat. in Φαῦλλος, & ibi Notam Valeſii. Adde Demoſth. adv. Ariſtocr. pag. 661, 11. ed. Reisk. & Reiskii variet. lect. ad eum locum. Apud Diodor. Sic. lib. XVI. cap. 35 ſqq. conſtanter Φάϋλλος ſcribitur, ſed ibi Pletho Φάϋλος, ut adnotavit Weſſel. not. *n.* Apud Polybium, V. 72, 8. ubi alius eiusdem nominis commemoratur, probatiſſimi libri Φάϋλλον dedere, alii Φάϋλον. Apud Noſtrum lib. XIII. pag. 608. a. & b. ubi idem nomen bis recurrit, ſemel mendoſe Φύλλον ſcribunt veteres membranae, deinde Φαυλλος absque accentu. Hoc loco Φάϋλλος habet ed. Ven. Φαῦλλος ed. Baſ. Φαῦλλος ed. Caſaub. Φαῦλος vero non modo membr. *A.* verum etiam ms. *Ep.* ſed, qui ſua ex Epitoma ſumſit, Euſtathius, Φάϋλος ſcripſit; certe ſic apud eum editur ad Iliad. λ'. p.

815, 29. Et Epitomator quidem, praetermisso initio huius capitis, ab his statim verbis incipit: Ὅτι Ἀλκμαίωνι πυνθανομένῳ φησὶν Ἔφορος, πῶς ἂν τῆς μανίας ἀπαλλαγείη &c. Deinde vero postquam utrumque adposuit *oraculum*, *Alcmaeoni & Menelao datum*, post ista verba τίσιν ἐχθίστην ἀποδώσει, (lit. f. extr. pag.) sic pergit: Ἀνέθηκαν οὖν ἄμφω. Ἐπεὶ δὲ Ὀνόμαρχος καὶ Φαῦλος καὶ Φάλαικος ἅπαντα τὰ τοῦ ναοῦ ἐξεκόμισαν, τὸ τελευταῖον αἱ γυναῖκες αὐτῶν τὸν τῆς Ἐριφύλης κόσμον ἔλαβον, καὶ τὸν τῆς Ἑλένης ὅρμον. Καὶ ἔρις δὲ ταῖς γυναιξὶν ἐνέπεσε περὶ τοῦ κόσμου τούτου, &c. quae leguntur pag. 233. a.

De *Eriphyle*, *Alcmaeone*, & *Amphiarao* notae sunt fabulae. Vide Apollodori Biblioth. lib. III. c. 6 sq. & quos ibi auctores Heynius laudavit.

a τὸν τῆς Ἑλένης ε ἴ λ η φ ε. Verbum, quod desiderabatur, opportune dedit noster codex *Epit.* *Ibid.* ἡ δὲ, τῷ ἀνδρὶ θάνατον ἐβούλευσεν. *Illa vero* (nempe, quae Eriphyles monile nacta erat) *maritum per insidias interficiendum curavit.* Haec Athenaeus ex Ephoro. Aliter ex Phylarcho rem narrat Parthenius, Eroticor. cap. 25. sed ita, ut haud incommode conciliari inter se utriusque narrationes possint.

AD CAP. XXIII.

Πλάτων δὲ ὁ θεῖος, καὶ Λυκοῦργος ὁ Λάκων &c. » PLA» TONIS lex, qua sancitur *ut privatis pecuniam habere au» ream vel argenteam fas ne sit*, extat Legum libro quinto. » De antiquo *Lacedaemoniorum* more, capite puniendi eos » penes quos *auri argentive* fuerit repertum aliquid, habes » apud Xenophontem & Plutarchum, in ipsorum de illa » Republica scriptis. « CASAUBONUS.

b Ad vulgatam olim scripturam, τῶν μεταλλευομένων τ ὸ ν σ ί δ η ρ ο ν καὶ τ ὸ ν χ α λ κ ὸ ν ἀ ρ κ ε ῖ σ θ α ι νομίζοντες, percommode doctissimus CORAY monuit in *Notis msstis*: » Legendum τ ῷ σ ι δ ή ρ ῳ καὶ τ ῷ χ α λ κ ῷ, nisi » malis τὸ ἀ ρ κ ε ῖ σ θ α ι in ἀ ρ κ ε ῖ ν mutare. « — Nempe ἀρκεῖσθαι significat *contentum esse*, & cum dativo casu, non cum accusativo construitur: quam emendationem si adoptaveris, subintelligendum fuerit verbum δεῖν, *statuentes contentos esse debere homines ferro & aere.* Posteriorem

medelam ipſe codex *Epit.* nobis obtulit, ἀ ρ κ ε ῖ ν exhibens. b

Quae ſequuntur de ZENONE *Stoico*, ea Epitomator (puto, quod corrupta videret) prorſus praetermiſit. Ad illa verba, τὴν μὲν ἀ ρ χ ὴ ν αὐτῶν καὶ φυγὴν ἀπειπὼν, adnotavit CASAUBONUS: »Recte & vere *Dalecam*»*pius*, τὴν μὲν ε ὐ χ ὴ ν.« — Nempe is, *optare aut fugere*, in verſione poſuerat; recte utique quod ad ſententiam: quare, quo ſenſus aliquis Graecis verbis ineſſet, vocabulum etiam a Caſaubono commendatum adoptavi, quod ipſum quoque unice verum cenſuit LIPSIUS, in Manud. ad Stoicam Philoſ. lib. II. cap. 23. ſub fin. At vereor tamen, ne παραδιόρθωσις magis haec ſit, quam διόρθωσις. Nam in Stoicorum ſermone ſicut τῷ φευκτῷ opponitur τὸ αἱρετὸν, ſic τῇ φυγῇ opponitur ἡ α ἵ ρ ε σ ι ς: vide Laërt. VII. 105. & Suidam in Ἀδιαφορία, Stobaeum Eclog. Ethic. pag. 170. τὸ εὐκτὸν vero, aut τὴν εὐχὴν, nusquam eo ſenſu uſurpata a Stoicis reperire memini. Quare videndum, ne (ut in ſcholio etiam notavi) aut τὴν μὲν α ἵ ρ ε σ ι ν αὐτῶν oportuerit, aut τὴν μὲν ἀρχὴν τ ὴ ν α ἵ ρ ε σ ι ν αὐτῶν, *ſtatim quidem, primum omnium, adpetere aut fugere illa vetans.* Porro vero, quum ad participia νομίσας, ἀπειπὼν, & προστάσσων, nullum adſit verbum finitum, quo tamen carere non poterat oratio, ſuſpicatus ſum intercidiſſe poſt τὴν χρῆσιν δὲ verba nonnulla in eam ſententiam, quam ibidem indicavi.

In his, quae continuo ſequuntur, τῶν λιτῶν καὶ ἀ π ε ρ ί τ τ ω ν &c. rurſus CASAUBONO morem geſſi, haec monenti: »Poſtea lege, τὴν χρῆσιν δὲ τῶν λιτῶν καὶ ἀ π ε»ρ ί τ τ ω ν π ρ ο η γ ο υ μ έ ν ω ς ποιεῖσθαι προστάσσων: non, »ut editum eſt vulgo, & in veteribus etiam ſcriptum, »τὴν χρῆσιν δὲ τῶν λιτῶν καὶ π ε ρ ι τ τ ῶ ν π ρ ο η γ ο»ρ ε υ μ έ ν ω ς ποιεῖσθαι προστάσσων. Omnes Graece do»cti ſtatim concedent mihi, utrumque verbum, a nobis »mutatum, neceſſario fuiſſe mutandum: at vim vocis »προηγουμένως, in qua totius ſententiae cardo vertitur, »non intelligent niſi Stoicae philoſophiae periti. Senſus »Athenaei eſt, ut paucis complectar: Zenonem res omnes »dividere in εὐκτὰ, φευκτὰ, & ἀδιάφορα: *optanda, fu*»*gienda*, & *indifferentia*: divitias cenſeri ab eo neque inter »optanda, neque inter fugienda, ſed inter indifferentia. »Praecipere ergo illum ſuis diſcipulis, ut *in iis quae ne-*

b » *cessaria ad vitam, parabilia & tenuia maxime probent; ad-*
» *versus divitias vero ita se comparent, ut neque illas miren-*
» *tur si non adsint, neque si adsint ab iis corrumpi se posse*
» *metuant.* Facere aliquid aut probare προηγουμένως, &
» *propter aliud*, sive, ut loquuntur Stoici, κατὰ περίστα-
» σιν, sunt *opposita.* « — De voce προηγουμένως vide Fabricium ad Sextum Empir. IX. 390. & de Stoicorum praesertim usu illius vocis consule loca in Indice nostro Epicteteo ad voces προηγούμενος & προηγουμένως. Quid sit autem quod dicat hoc loco auctor, τὴν χρῆσιν τῶν λιτῶν καὶ ἀπερίττων προηγουμένως ποιεῖσθαι, haud satis me percipere fateor: &, ut iam significavi, etiam nunc post adoptatam Casauboni emendationem, turbatam nonnihil & haud satis integram suspicor esse orationem, partim librariorum incuriâ, partim etiam fortasse ipsius auctoris culpâ. Quoad coniectare probabili admodum ac paene certa ratione licet, hoc dicere voluit auctor: *Ex his quae sunt* ἀδιάφορα, *seligenda praesertim ea esse quae sint* λιτὰ *&* ἀπέριττα: *& his ipsis semper utendum* προηγουμένως, ὅπως ἀδεῆ καὶ ἀθαύμαστον *&c.* Nempe haec posteriora, ὅπως ἀδεῆ *&c.* connexa sunt cum illo προηγουμένως, & ita ad illud referuntur, ut declarent, quid sit quod dixerit προηγουμένως ποιεῖσθαι τὴν χρῆσιν αὐτῶν: scilicet, *in usu rerum per se indifferentium illud semper praecipuo & primario loco spectandum esse, ut eum teneamus* conservemusque & magis atque magis confirmemus in nobis *animum, quo nihil miremur, nisi quod honestum & vere bonum sit, nihil metuamus nisi quod turpe.* Confer Epicteti Enchirid. cap. 4 extr. nostrae edit. (cap. 9. ed. Wolf.) & Dissertat. Epicteti lib. I. cap. 4. sect. 20. & quae ibi notavimus. Iam, quod ait
c τοῖς μὲν κατὰ φύσιν, ὡς ἐπὶ πολὺ χρῶνται· τῶν δ' ἐναντίων μηδὲν ὅλως δεδοικότες, λόγῳ καὶ μὴ φόβῳ τούτων ἀπέχωνται: id ad illam partem Stoicae disciplinae pertinet, qua ipsarum rerum indifferentium duo statuunt esse genera; alias enim earum esse secundum naturam, alias contra naturam: istas igitur aestimatione quidem aliqua prae contrariis dignas, adeo seligendas esse sapienti; has nulla aestimatione dignas esse, adeoque reiiciendas. (Vide Laërt. VII. 105. Cic. de Fin. III. 15.) Igitur τοῖς μὲν κατὰ φύσιν, (nempe τῶν ἀδιαφόρων τοῖς κατὰ φύσιν) inquit, ὅπως ὡς ἐπὶ πολὺ χρῶνται, *ut* ex rerum indifferentium genere *eis maxime utantur, quae sunt secundum natu-*

tam : (*maxime*, ait, five *plerumque*, ὡς ἐπὶ πολύ: nempe, nisi peculiaris ratio suadeat, ut haec nunc relinquant, & eis non utantur: conf. Epicteti Diss. lib. IV. cap. 13, 21.) *a contrariis vero* (ab eis ex rerum indifferentium genere quae sunt contra naturam) *abstineant*, & quidem *ratione, non metu; ut qui nihil horum* (quae, licet contra naturam, tamen per se indifferentia sunt) *metuant.* Notum est, ex rerum *indifferentium* genere, *secundum naturam* esse eas dixisse Stoicos, quae aut ad praesentem sensum gratae sint, aut futuro aliquo commodo sese commendare videantur: *contra naturam* vero has, quae aut per se ingratae sint, aut aliquam molestiam videantur adlaturae.

Οὐδὲν γὰρ ἡ φύσις ἐκβέβληκεν ἐκ τοῦ κόσμου τῶν εἰρημένων. » Apud Graecos multifariam accipi vocem κόσμος » nemo ignorat. Ut interpretes accipiunt, κόσμος hic est » *vita hominum.* Iidem ἐκβάλλειν interpretantur *eiicere* & » *contemnere.* Acutius exponas, & disputationi huic con» venientius, *educere atque in lucem producere*, ut sit sensus: » *Natura nihil eorum, quae tantopere mirantur homines, ob» vium esse voluit: argentum igitur & aurum in terram abdi» dit, unde extrahi & proferri nisi labore plurimo non queant.* « Casaubonus. — Haud incommoda utique sententia est, in quam verba ista doctus Animadversor accepit. At dubitavi tamen, satis-ne ea & cum sermonis usu & cum connexione orationis conveniret; visusque mihi erat hoc dicere auctor: *Prudentius fecere Stoici & naturae convenientius, quod praedictarum rerum*, (nempe argenti & auri & aliarum rerum pretiosarum, de quibus initio capitis dixerat) *rectum usum concederent, non, ut Plato & Lycurgus, prorsus eas eiectas sublatasque vellent. Neque enim natura illas res e mundo prorsus eiecit*, quemadmodum e suis rebuspublicis Plato & Lycurgus: *sed sub terra recondidit venas earum*, &c. Mox deinde καὶ οὐχ οἱ μεταλλ. recte dedit codex noster uterque, pro ἀλλ' οὐχ, quod tam importune, quam temere, editum erat.

» Δείγματος μὲν οὖν χάριν ἐπείπερ ἐπιπόλαιον αὐτῶν » ἐστι τὸ γένος. Instituit probare, multis magnisque dif» ficultatibus auri possessionem parari. Tam clarum hoc » ex praecedentibus verbis, quam quod maxime. At enim» vero contrariam plane sententiam verba proxime se» quentia continent: facit enim mentionem *auri ramento» rum*, quae colligere aut nullus est aut certe non magnus

d » labor; quem tamen ipsum multis modis imminuit, cum
» ait *deferri ista ramenta etiam a parvis fluminibus*: itaque
» addit, *colligi illud aurum a mulierculis & viris imbecillis*.
» Cedo, *difficilis rei* haeccine est probatio, an *facilis*? Ni-
» mis certum, corruptum esse hunc locum, & aliquot vo-
» cibus defectum. Scribe igitur, ut vitium saltem appa-
» reat: Δείγματος μὲν οὖν χάριν, * * * ἐπείπερ ἐπι-
» πόλαιον αὐτῶν ἐστι τὶ γένος. Verba, quae deficiunt,
» velle praestare, immensae fuerit temeritatis. Sententia
» tale quid postulat, Δείγματος μὲν οὖν χάριν αὐτὰ
» πένιαχοῦ ἐκβέβληκεν. Sensus est: *Naturam, quae
» in totum procul ab hominum conspectu aurum & argentum ab-
» didit, certis tamen in locis parabilia & inventu facilia ea vo-
» luit esse, tantum ut ne ignota essent mortalibus: siquidem*,
» ait, *genus est* quoddam *horum, quod in summa terrae
» superficie inveniatur. Nam in oris & extremitatibus Orbis et-
» iam fluvioli qualescumque auri ramenta deferunt; quae radunt
» & separant mulieres ac viri invalidi, lotaque in conflatorium
» coniiciunt*. Hac oratione nihil planius, nihil clarius. Quid
» sit δείγματος χάριν, aut γεύματος, satis alibi ostendi-
» mus. [vide Casaub. ad I. 28. f. & ad Theophr. Charact.
» p. 342.] τὶ γένος omnino scribendum, non τὸ γένος. «
Casaubonus. — Verba supra scripta omisit Epitomator, post πολυκτησίαν statim sic pergens: Ὅτι ἐν ταῖς ἐσχατιαῖς τῆς οἰκουμένης &c. Membranae *A.* nihil a scriptura typis olim vulgata discedunt. Esse autem corruptam illam scripturam, nemo dubitaverit. Casaubonus, verba nonnulla intercidisse statuens, perspecte (me iudice) viderat quid ad sententiam desideraretur. At mihi non tam defectu, quam unius vocabuli aut duorum corruptela laborare locus hic videbatur, levi mutatione sanandus. Nempe, quod vocabulo ἐνιαχοῦ expressum volebat Casaubonus, id ipsum in voce ἐπεί περ latebat: qua in ἔστιν οὗπερ (unde corrupta erat) mutatâ, nihil amplius desiderabatur. Valet autem ἔστιν οὗπερ idem ac ἔστιν ὅπου vel ἔσθ' ὅπου, id est, *alicubi, nonnullis in locis*. Cur vero τὸ γένος, ut voluit idem vir doctus, in τὶ γένος mutaremus, nullam caussam vidi: quin potius percommode habet τὸ γένος, scilicet τῶν εἰρημένων, nempe τῶν πολυτελῶν μετάλλων. *Sunt loca*, inquit, *ubi veluti speciminis caussa, in aperto positum est, ac paene in superficie terrae invenitur genus horum metallorum*: quibus scilicet specimi-

nibus natura videtur notum facere voluisse hominibus d utrumque genus, quod in sinu suo terra condit. Simili modo τὸ γένος paulo post usurpatur, pag. 234. c.

εἴ γ' ἐν ταῖς ἐσχατιαῖς τῆς οἰκουμένης καὶ ποτάμια τὰ τυχόντα ψήγματα χρυσοῦ καταφέρει. » Quod ait de *flu-* » *viis extremi Orbis, qui auri ramenta volvunt*, Tagum respi- » cit Hispaniae, & alios Indiae χρυσοῤῥόας. Et sententia » & verba ab Herodoto. Nam in Thalia scribit historiae » pater: [III. 106.] αἱ δ' ἐσχατιαί κως τῆς οἰκουμένης τὰ » κάλλιστα ἔλαχον· κατάπερ ἡ Ἑλλὰς τὰς ὥρας πολλόν τι » κεκραμένας ἔλαχε. Et statim de India: χρυσὸς ἄπλετος » αὐτόθι ἐστὶν, ὁ μὲν ὀρυσσόμενος, ὁ δὲ καταφορεύμενος ὑπὸ » τῶν ποταμῶν. « CASAUBONUS.

καὶ ταῦτα γυναῖκες καὶ ἄνδρες ἀσθενεῖς τὰ σώματα, σὺν ταῖς ἄμμοις ὑποψήχοντες διϊστᾶσι, καὶ πλύναντες ἄγουσιν ἐπὶ τὴν χώνην. Cum ὑποψύχοντες, (i. e. *refrigerantes*) mendose editum esset, mendâ ex ipsis membranis nostris *A.* derivatâ, monuit idem CASAUBONUS: » ὑποψήχοντες recte Epit. & Dalec. per η, non per υ: » *radentes, verrentes cum pulvisculo*, ut ille ait. Inde ψήγματα, *ramenta*, de *scobe aureo vel argenteo*. De hac ratione » auri parandi lege Strabonem libro tertio. « — Sic ille. Et ὑποψήχοντες dedit etiam noster cod. *Epit.* similiter atque pag. 257. a. ubi pro mendoso κατέψυχε recte κατέψηχε idem codex dedit. Strabonis locus, quem dicit Casaubonus, exstat pag. 146. ubi *arena, quae ramenta auri continet*, ἡ χρυσῖτις ἄμμος vocatur. Quod apud Athenaeum καταψήχειν dicitur, id apud Strabonem σύρειν. Ὁ δὲ χρυσὸς, inquit, οὐ μεταλλεύεται μόνον, ἀλλὰ καὶ σύρεται· καταφέρουσι δ' οἱ ποταμοὶ καὶ οἱ χείμαῤῥοι τὴν χρυσῖτιν ἄμμον. Et deinde sub finem pag. Ἐν δὲ τοῖς ῥείθροις (ex emend. Cas. pro Ἐρυθροῖς) σύρεται, καὶ πλύνεται πλησίον ἐν σκάφαις. Ubi verbum σύρειν eo fere significatu accipitur, de quo H. Stephanus in Thes. T. III. col. 1139. d. praecepit, cum ait: » Σύρειν dicuntur etiam qui *rastris stipulas* aut » foena aut simile quid *in unum acervum contrahunt*: item » qui scopis sordes e parietibus detrahunt aut in pavimen- » to *converrunt*. « Et sicut a σύρω derivatur nomen σύρμα, idem fere valens ac απόψηγμα, (vide H. Stephan. ibid. lit. f. & g.) sic a ψήχω est ψῆγμα, unde ψήγματα χρυσοῦ, *auri ramenta* vel *auri scobes*. Diodorus Siculus de eadem re agens, lib. V. cap. 27. pro eo quod Noster ὑποψήχον-

d τες dixit, vulgatiſſimum verbum συνάγοντες poſuit. Atque ſic ſatis bene curatum hunc locum, ut nihil in eo deſiderares, exiſtimaveram. Nam illud quidem minime me turbaverat, quod ταῖς ἄμμοις in plurali numero poſitum eſt: quo numero in multis nominibus uti amant Graeci, ubi in latino ſermone & in vernaculis linguis ſingularem fere tenemus. Nec tamen poſſum, quin doctiſſimam Corayi ad hunc locum Adnotationem cum erudito lectore communicem, etiamque atque etiam expendendam commendem. » Hellenifmi ratio, inquit, poſtulat nume» rum ſingularem, σὺν τῇ ἄμμῳ. Τὸ ὑποψύχοντες inter» pres maluit exprimere per *ſubradentes*, quod eſt ὑποξύον» τες vel ὑποψῶντες. [*ſubradentes ab arena ſeparant*, ver» terat Dalec.] Genuina lectio olim fuiſſe videtur σὺν ταῖς » ἄμμαις ὑποτύπτοντες κ. τ. λ. Ariſtophanes Avib. » 1145.

» Οἱ χῆνες ὑποτύπτοντες ὥσπερ ταῖς ἄμαις
» εἰς τὰς λεκάνας ἐνέβαλον αὐτὸν τοῖν ποδοῖν.

» Quid ſit ὑποτύπτειν, ſatis liquet ex Herodot. lib. II. » c. 136. lib. III. c. 130. & lib. IV. c. 119. « — Confer omnino Küſterum ad Ariſtoph. l. c. & Valckenar. ad Herodot. III. 130.

ὡς παρὰ τοῖς Ἐλουντίοις φησὶν ὁ ἐμὸς Ποσειδώνιος, καὶ ἄλλοις τισὶ τῶν Κελτῶν. Verba iſta omiſit Epitomator. τοῖς Ἐπακτίοις unde arripuerint editores neſcio; videntur autem hoc dediſſe iuniores codices: nam nec ex Italicis codicibus aliud quid adnotatum repererat Caſaubonus, nec ex Pariſ. *B.* & *C.* diverſam ſcripturam Villebrunius enotavit. Igitur *apud litorales* reddidit Natalis Comes; *apud maris accolas*, Dalecampius: uterque recte, ſi vera iſta ſcriptura. Iam non opponam equidem, vocabulum ἐπάκτιος nonniſi poëtis fuiſſe uſitatum: potuerat enim eodem uti *Posidonius*; quem in Hiſtoriis ſuis *multa uti ſolitum orationis exornatione, & inſtinctu quaſi poëtico raptum multa etiam exaggeraſſe*, Strabo ſcribit lib. III. pag. 147. At hoccine dixiſſe Poſidonium putabimus, *maris accolas Gallos aurum e rivis & torrentibus traxiſſe?* Cur *maris* potius *accolae*, *quam fluminum?* Nempe iſtud incommodum ſentiens vel Villebrunius, vel quem is ſecutus eſt Adamus, *populos fluminum accolas* intellexere: *les peuples voiſins des rivières.* At rurſus, vocabulum ἀκτὴ nonniſi de *maris litore*, ad quod franguntur (ἄγνυν-

ται) fluctus, usurpatur: nec *ἐπάκτιος* alios nisi *maris accolas* denotare potest. Quid multa? *ἐπακτίους* populos hoc loco ignorant vetustae nostrae membr. *A.* in quibus quod *παρὰ τοῖς Ἐπουντίοις* scribitur, id non dubitandum duxi quin ex *Ἐλουντίοις* esset corruptum: ut hoc dixerit Posidonius, *apud Helvetios & alios nonnullos Galliae populos auri ramenta e fluviis & torrentibus colligi.* Et quis nescit, in Helvetia (quae Galliae olim accensebatur) complures esse fluvios torrentesque auri ramenta vehentes? Quod ait, *ὁ ἐμὸς Ποσειδώνιος*, id (quemadmodum *ὁ ἐμὸς Ἴοβας*, pag. 229. c.) *popularis meus* intelligendum. Qui hoc dicit, *Pontianus* est, (vide p. 231. b.) quem *Nicomediensem* Bithynum statuit Athenaeus in Prooemio. Iam *Posidonius*, qui a fortunarum suarum & scholae sede *Rhodius* est cognominatus, origine non quidem Nicomediensis erat, sed *Apamensis*, adeoque & ipse *Bithynus.* d

καὶ τά τε πάλαι μὲν Ῥίπαια καλούμενα ὄρη, εἶθ' ὕστερον Ὄλβια προσαγορευθέντα, νῦν δὲ Ἄλπια, (ἔστι δὲ τῆς Γαλατίας) αὐτομάτως ὕλης ἐμπρησθείσης, ἀργύρῳ διεῤῥύη. » Manifesto hic scriptor *Rhipaeos* montes confundit cum » *Alpibus*: qui error multis veterum communis. Quare » etiam sanctissimus pater Basilius *Rhipaeos montes* appel» lat, unde manat fluviorum rex Eridanus. Sed & *Alpes* » cum *Pyrenaeis* permiscet: nam illa vetus fabula de *for» tuito montium incendio, quo detecta fuerint auri & argenti » metalla eo casu liquata*, Pyrenaeis convenit, non Alpi» bus; vel nomine teste, quod ex eventu illo volunt im» positum. Haec erat veterum *ἀγεωγραφησία*: cuius il» lustre exemplum apud Orpheum in Argonauticis, quo » loco ait, Rhipaeos montes Calpen, qui est mons ad » Gaditanum fretum, Phlegram & Alpes Cimmeriorum » terram circumcludere & solis lumine privare.« CASAUBONUS. — Totidem verbis, sine ulla dissensione, exhibent ista cum editis ambo codices mssti. Confusionis illius *Rhipaeorum* montium & *Alpium* quis primus fuerit auctor; aut vetustiorum scriptorum quis tradiderit, *Alpes* primum *Olbes* fuisse nominatos, nunc mitto quaerere. Illud unum obiter moneo, adparitionem argenti in terrae superfi- e cie ex combustione silvarum ad Hispaniae montes referri ab Aristotele sive quisquis est auctor libelli de Mirabilib. Auscult. cuius vide cap. 88. pag. 180. edit. Beckm. & quae ibi ab editore adnotatata sunt. Eamdem vero fa-

bulam diserte ad *Pyrenaeos* montes retulit Diodorus Sic. V. 35. atque inde originem nominis repetiit, praeeunte (ut videtur) Posidonio. Confer Casaub. ad Strab. lib. III. pag. 146 extr. & seq. & Wesseling. ad Diodor. l. c.

κατὰ τὸν Φαληρέα Δημήτριον - - - *Πολλάκις καταναλώσαντες τὰ φανερὰ τῶν ἀδήλων ἕνεκα, ἃ μὲν ἔμελλον, οὐκ ἔλαβον· ἃ δ' εἶχον, ἀπέβαλον· ὥσπερ αἰνίγματος τρόπον ἀτυχοῦντες.* » Locum ex *Demetrio Phalereo*, ad ter» tium Strabonis olim illustravimus: nam eius elegantiam » interpretes non cepere. « CASAUB. — Casaubonum vide ad Strab. III. pag. 147. & confer Diodorum lib. V. c. 37. & quae ibi notavit Wesseling. In verbis nihil difficultatis: ad *ἃ μὲν ἔμελλον* adparet intelligendum *λαβεῖν*, quod planius etiam Diodorus expressit, sic scribens, *ἃ μὲν ἤλπισαν λαβεῖν.* Quare illud mireris, quid sit quod *aenigmati* simile inesse illis verbis aut Demetrius aut Posidonius voluerit. Nempe (quod ad Strabonem Casaubonus, ad Diodorum Rhodomannus, ad Athenaeum CORAY in *Notis msstis* adnotavit) aenigma illud Demetrius in animo habuerat, quod in Homeri Vita, quae Herodoto auctori tribuitur, his verbis comprehensum legitur: (cap. 35. pag. 760. edit. Wessel.)

Ἅσσ' ἕλομεν, λιπόμεσθα· ἃ δ' οὐχ ἕλομεν φερόμεσθα.

Ubi si solutionem aenigmatis (de *pediculis* captis, & non captis) cognoveris; facile intelliges, Demetrium, cum verba illa in Athenienses dicens simul aenigmatis praedicti eos admoneret, gravius aliquid, quam quod verba sonabant, dicere & amarius irridere eos voluisse.

AD CAP. XXIV.

Λακεδαιμόνιοι δ' ὑπὸ τῶν ἐθῶν κωλυόμενοι εἰσφέρειν - - - *ἄργυρον καὶ χρυσόν.* » Oraculum Apollinis, *ἁ φιλοχρηματία Σπάρταν ὀλεῖ.* Victorius, cap. I. 25. Variar. « DALECAMP. — Scilicet tractavit hunc locum *Petr.* VICTORIUS Variar. Lect. libro XXV. cap. 1. ubi provocans ad illud oraculum Spartanis datum, (de quo vide Cicero n. Offic. II. 22. Plutarch. Apophthegm. Lacon. pag. 239. Suid. in *Δειπνοξενοί*. Clement. Alex. Paedag. lib. IV. p. 353. ed. Heins.) *ὑπὸ τῶν θεῶν* apud Athenaeum legendum censuit. Quem secutus Dalecamp. sic vertit, *cum Dii vetuissent.* Contra, vulgatam scripturam *ὑπὸ τῶν ἐθῶν*,

quam tenent ambo nostri mssti, defendit BRODAEUS, Emend. lib. VII. cap. 30. in Gruteri Thes. Crit. T. IV. p. 25 sq. Paulo post, παρακατετίθεντο recte dedit codex f uterque.

Γύλιππον γ' οὖν - - ἀποθανεῖν ἀποκαρτερήσαντα λόγος, καταγνωσθέντα ὑπὸ τῶν Ἐφόρων νοσφισάμενον ἐκ τοῦ Λυσανδρίου χρήματος &c. » *Gylippum Spartiatam inedia vitam finisse fama est*, ut narrat Deipnosophista, *con- » demnatum sententiá ephororum, ob aversam praedae Lysandreae » partem.* Hoc postremum ita Athenaeus, νοσφισάμενον ἐκ » τοῦ Λυσανδρίου χρήματος. Periti linguae Graecae mi- » rabuntur mecum usum huius vocis χρῆμα, & scriben- » dum iudicabunt ἐκ τῶν Λυσάνδρου χρημάτων; » non enim χρῆμα vocant Graeci *pecuniam* & *divitias*, sed » χρήματα. Et Plutarchus in hac historia, *Lysander*, in- » quit, τῶν χρημάτων τὰ περιόντα ἀπέστειλεν εἰς Λακε- » δαίμονα. Constantissime tamen, quod editum est, tuen- » tur scripti omnes, etiam Epitoma. Fortasse hoc levius- » culum videbitur: at illud non leve, quod sequitur: pul- » cherrimam enim & verissimam sententiam corrumpunt » interpretes suis emendationibus. τοῦ δὲ ἀνατιθεμένου θεῷ, » καὶ συγχωρουμένου δήμῳ καθάπερ κοσμήματος καὶ κτή- » ματος, οὐ ῥᾴδιον ἦν τὸν θνητὸν ὀλίγωρον γενέσθαι. *Sed » cum Deo consecrarentur* aurum & argentum, *& publica lo- » ca iis ornari, publiceque ipsa possideri concederentur, difficile » erat hominem mortalem illa contemnere.* Deliberatum diu a » Lacedaemoniis quid facerent praedâ Lysandreâ: decre- » tum tandem, ut *pars Diis consecraretur*, illorum templis » appendenda, *pars vero in usus publicos asservaretur.* Hoc » ubi semel constitutum, *difficile erat*, inquit auctor, *pri- » vatorum cupiditates inhibere.* Cur enim privatim asperna- » rentur, quod publice aestimari viderent? Plutarchum » lege in Lysandro, ubi etiam par & gemina huic senten- » tia: [pag. 442. e.] Οὐ γὰρ ἦν, ait, δημοσίᾳ τιμώμενον » (τὸ χρυσοῦν καὶ ἀργυροῦν νόμισμα) ὁρῶντας, ἰδίᾳ κατα- » φρονεῖν ὡς ἀχρήστου. Nemo igitur virum doctum au- » diat, qui legit hoc loco, τοῦ δ' οὐκ ἀνατιθεμένου θεῷ. « CASAUBONUS. — Scilicet sic verterat Dalecamp. *aurum quidem, praesertim quod Diis consecratum non est.* Idem interpres graeca verba ἀποθανεῖν ἀποκαρτερήσαντα reddiderat *mortem aequo animo tulisse*: de quo errore monuit DAVISIUS ad Ciceron. Tusc. I. 34. Συρακοσίους, ut frequen-

a ter alias, uterque dedit codex msstus. Pariter in singularis numeri nomen χρήματος consentit uterque: quod fortasse a stylo Posidonii non omnino abhorrebat; nam multa quidem insolentius dicta ille amavit. Λυσανδρείου, quod est in ms. *Ep.* magis placet, quam Λυσανδρίου, quod habent membr. *A.* cum edd. Quod vero deinde καὶ συγχωρουμένου δήμῳ legitur, id ex recentioris librarii aut ex primi editoris probabili correctione est: nam quae post vocem χρήματος leguntur, desunt in Epitoma: ms. *A.* vero (ut sub contextu adnotatum) δήμου habet; pro quo si δημοσίου malles, adiiciendus foret infinitivus εἶναι, hoc modo, καὶ συγχωρουμένου δημοσίου εἶναι καθάπερ κοσμήματος &c. Sed in eo, quod est editum, adquiescendum videtur.

AD CAP. XXV.

Τῶν δὲ Γαλατῶν οἱ Κορδισταὶ καλούμενοι. » *Corndistae Galli*, sine dubio sunt *Scordisci*, quos Strabo » ex eodem Posidonio *Gallos* nominat libro VII. [p. 296. » a.] Non tamen assentior diligentissimo *Abrahamo Ortelio*, » qui rescribebat hic οἱ Σκορδίσκοι. Repugnant enim omnia » exemplaria antiqua & Abbreviator: praeterea *binomines* » *fuisse Scordiscos* auctor Strabo; cuius quidem verba [l. c.] » ita scribuntur, τοὺς δὲ Σκορδίσκους ἔνιοι Σκορδίσκας κα- » λοῦσι; sed Geographum censemus scripsisse, ἔνιοι Κορδι- » στὰς καλοῦσι. Sic statim adiicit, *Tauriscos* a quibusdam » *Tauristas* esse appellatos. « CASAUBONUS.

b Βαθανάτιος δέ τις ἡγεμὼν &c. » Galli ducis nomen » hic memorati varie scriptum in veteribus offendimus, » Ἀθανάτιος, aut Βατάνατος. « IDEM. — Βαθανάτιος habent editiones omnes: quam scripturam primus editor, haud improbabili ratione, partim ex sequente Βαθανάτους, partim ex mendosa & vacillante scriptura quam h. l. veteres membranae habebant, collegit. Videtur utique scriba vetustarum nostrarum membranarum rursus hic ut saepe aliâs, duas aut plures diversas scripturas, quae in exemplari ipsius indicatae erant, imperite coniunxisse, cum (ut sub contextu indicavi) sic scriberet, Γαλατῶν βαδηγαβα. ἀθανάτιος δέ τις &c. Quod si tamen veram statuas istam scripturam ἀφ' ἧς καὶ τὴν ὁδὸν, quam paulo post eaedem nostrae veteres membranae cum editis

tenent, intelligendum fuerit, in illa superiore earumdem membranarum scriptura, praeter viri nomen, latere etiam nomen foeminae. In codd. Par. *B.* & *C.* teste Villebrunio sic scriptum, δη γα βα ἀθανάτιος: sed in *C.* liturà inducta sunt ista δη & γα. Porro in ed. Ven. & Bas. omissa deinde sunt septem verba, Βαθανατίαν καλοῦσι, καὶ τοὺς ἀπογόνους τοὺς ἐκείνου, quae ex Italicorum codicum excerptis tacite adiecit Casaub. in sua edit. Et habent eadem verba nostrae membr. *A.* nisi quod in eis Βαθανατ-τίαν, non Βαθανατίαν, scriptum: pro quo nomine in Aegianis lectionibus (in ora exempli editionis Bas. quod olim Casauboni fuerat) Βαθανίαι scribitur. Epitomator, omissis aliis, breviter sic habet: Ἀθανάτιος δέ τις ἡγεμὼν διῴκισεν αὐτοὺς ἐπὶ τοὺς περὶ τὸν Ἴστρον τόπους· οὗ καὶ τοὺς ἀπογόνους Βαθανάτους καλοῦσιν. In superioribus, ubi μετὰ Βρέννου recte ex Epit. editum est, perperam μετὰ Βρέννους scriptum in membr. *A.*

ἢ περὶ τὸν χαλκὸν &c. Voculam ἢ, in editis omissam, c commode adiectam dedit codex noster uterque. Deinde vero adparebat, pro ἢ μηδὲ, quod est in Epitoma, ἢ εἰ μηδὲ oportuisse; & pro καὶ εἰ μηδὲ, quod erat in membr. *A.* & in editis, pariter aut ἢ εἰ μηδὲ oportuisse, aut ἢ καὶ εἰ μηδὲ, servata καὶ particula, quae haud incommode adiicitur. Mox pro τοῦτ' ἦν, quod ex ms. *Ep.* editum erat, ταύτην dedere membr. *A.* in quo latebat ταῦτ' ἦν, quod erat verum. Pluralis ταῦτα refertur ad τὸν χαλκὸν καὶ σίδηρον. Caeterum totum hoc caput, quemadmodum obiter etiam Casaubonus significavit, simul cum superioribus ex *Posidonii* Historiis excerptum videtur.

AD CAP. XXVI.

τὰς τοῦ Οὐλπιανοῦ ἀπολύσασθαι προτάσεις. Vide pag. 228. c. d. e. *Ibid.* ὧν τὰς ὑπολειπομένας διελόμενοι, ὁ μὲν Πλούταρχος ἔφη. Istud διελόμενοι, *discussuri* interpretatus sum: quam in partem verbum διαιρεῖσθαι a probatissimis auctoribus nonnumquam usurpari, post Guil. Budaeum Henr. Stephanus docuit in Thes. Ling. Gr. T. I. col. 193. b. c. d. At in eam sententiam in futuro tempore διαιρησόμενοι aut διελούμενοι scriptum oportebat. Et curatius si inspicias verba, sic vertenda intelliges: *quarum*

quaestionum eas, *quae supererant*, *inter se partiti* (scilicet, *reliqui* vel *alii ex Deipnosophistis*,) *primus Plutarchus in hunc modum locutus est.* Dixerat auctor, οἱ πολλοὶ ἐφιλοτιμήσαντο &c. *plures* vel *plerique certatim contendebant solvere quaestiones ab Ulpiano propositas*: ex istis igitur pluribus verba iam fecerat Aemilianus, inde a pag. 228. e. usque ad p. 231. b. Dein *Pontianus*, a pag. 231. b. ad pag. 234. c. Nunc ex reliquis Deipnosophistis *Plutarchus* disputare incipit. Quod modo dixi, Graeca verba sic vertenda esse, *primus Plutarchus*; notio ac vis, quam voce *primus* expressam velim, inest in Graeca vocula μὲν, cum ait ὁ μὲν Πλούταρχος: quae vocula indicat, secuturos alios ex Deipnosophistis, qui alias quaestiones aut aliam partem earumdem quaestionum sint discussuri. Atque ita est: nam pag. 248. c. succedit Plutarcho Democritus, post ea quae de *Parasitis* ille dixerat, verba faciens de *Assentatoribus*; tum rursus idem Democritus de *Servis* disputare incipit, pag. 262. b. Denique super eodem argumento nonnulla adiicit *Masurius* p. 271. b. usque ad libri finem. Confer quae ad pag. 224. b. adnotavimus. Atque huc spectat quod hîc ait auctor, διελόμενοι, *partientes inter sese reliquas quaestiones.* Sic διελέσθαι, *partiri inter se*, cum alii usurparunt, tum Polybius I. 7, 4. & VII. 4, 2.

d Πολέμων γοῦν &c. » Sequitur longus de *vario Parasitorum genere* sermo: quem dum aggreditur auctor, » *Polemonis*, antiquissimi scriptoris, varia cognomina » obiter πολυμαθίας χάριν nobis indicat. Sic ille: Πολέμων γοῦν, (ὁ εἴ τε Σάμιος, ἢ Σικυώνιος, εἴ τ' Ἀθηναῖος » ὀνομαζόμενος χαίρει, ὡς ὁ Μοψεάτης Ἡρακλείδης λέγει, » καταριθμούμενος αὐτὸν καὶ ἀπ' ἄλλων πόλεων· ἐπεκαλεῖτο δὲ καὶ Στηλοκόπας, ὡς Ἡρόδικος ὁ Κρατήτειος εἴρηκε) » γράψας περὶ Παρασίτων, φησὶν οὕτως. Quia erant doctorum de huius viri patria discrepantes sententiae, sequebantur quisque quod probabilissimum videbatur. Ita » *Polemonem* alius *Samium* dixit, alius *Sicyonium*, alius » *Atheniensem*, alii item aliter. Nam, exempli gratia, Suidas *natum* ait *in Iliaco pago Glycea*: addens, *donatum postea fuisse civitate ab Atheniensibus.* Egregium vero est quod » narrat idem, propter hanc caussam Polemonem a nonnullis Ἑλλαδικὸν indigetatum fuisse, ut si latine dicas » *Graecanicum* aut *Graeciensem.* Subiicit Athenaeus cognomen aliud Polemonis, *Stelocopam* nominans, auctore

» *Herodico*, *Cratetis* antiquissimi Critici *discipulo*, unde d
» ei *Cratetii* [vel *Cratetei*] cognomen adhaesit. Olim stu-
» diosos literarum adeo non pudebat profiteri per quos
» profecissent, ut multi a praeceptoribus suis cognomina-
» ri gloriosum duxerint. Sic Herodicus *Crateteus* cognomi-
» natus: Diodorus & Artemidorus, Aristophanis Gram-
» matici discipuli, ambo *Aristophanei* dicti: sic Ister, *Calli-*
» *machius*: sic Callimachus, *Herophilius*: (quod cogno-
» men aliter extulit Erotianus, cum ait, *ὡς ἱστορεῖ Καλ-*
» *λίμαχος ὁ ἀπὸ τῆς Ἡροφίλου οἰκίας*:) sic Rholus, [hoc
quid sit nominis, aut mortalium quis fuerit *Rholus*, in-
compertum mihi] » *Democriteus.* Sic alii, quos praeter-
» mitto. Porro, unde *Stelocopas* fuerit *Polemon* ap-
» pellatus, caussam non adiicit Athenaeus. Eruditi homi-
» nes *στηλοκόπαν*, quasi *ἐστηλοκοπημένον* aut *ἐστηλιτευ-*
» *μένον* putant nominatum: quippe cuius nomen ob de-
» sertum vadimonium columnae inscriptum & infamatum
» fuerit, more qui olim Athenis obtinuit. « [Sic fere *Da-*
lecampius, citans Hesychium: cui, ait, *στηλοκοπεῖν* esse
infamia notare. At, verbum *στηλοκοπεῖν* non legitur apud
Hesychium, sed *Στηλιτεῦσαι· ἐπὶ στήλης γράψαι, θριαμ-*
βεῦσαι, δημοσιεῦσαι, παραδειγματίσαι. Docuit autem
Pollux, VIII. 73. *ἐστηλοκοπημένος* idem valere ac *ἐστηλι-*
τευμένος: ubi confer quae notarunt Interpretes.] » Quan-
» to est humanius, & probabilius etiam, quod nos divi-
» nabamus? dictum *Polemonem στηλοκόπαν*, propter *nava-*
» *tam ei operam in perquirendis, describendis & publicandis ve-*
» *terum monumentorum inscriptionibus.* Declarant libri ab eo
» editi; quorum titulos saltem hodie habemus superstites.
» Eius generis erat volumen, cui titulum fecerat, Περὶ
» *τῶν κατὰ πόλεις Ἐπιγραμμάτων*, id est, *De Inscriptio-*
» *nibus quae per urbes* Graeciae *visuntur.* Meminit auctor
» libro X. [pag. 436. d. & 442. e.] Item opus aliud, cuius
» erat index, Περὶ τῆς Ἀθήνησιν Ἀκροπόλεως; cuius etiam
» fit in his libris mentio non semel. [XI. 472. c. & 486.
» d. XIII. 587. c.] Sed titulum explicat Strabo libro IX.
» [pag. 396.] Πολέμων, ait, *ὁ περιηγητὴς τέτταρα βιβλία*
» *συνέγραψε περὶ τῶν ἀναθημάτων τῶν ἐν τῇ Ἀκροπόλει.*
» *Polemon periegetes libros quatuor conscripsit de Donariis quae*
» *erant in Arce.* Huc etiam refer illos eiusdem alibi nomi-
» natos Athenaeo libros, *De Donariis urbis Lacedaemonio-*
» *rum*: *De Tabulis quae Sicyone habentur*: *De Poecile Porti-*

» *cu urbis Sicyonis :* (& De Thesauris qui Delphis asservantur ; quo de libro mentionem faciens Plutarchus, » scriptoris huius eruditionem honestissimo prosequitur » elogio. Sic enim scribit in quinto Symposiacorum, pro» blemate altero : [pag. 675. b.] τοῖς Πολέμωνος τοῦ Ἀθη» ναίου περὶ τῶν ἐν Δελφοῖς Θησαυρῶν οἶμαι ὅτι πολλοῖς » ὑμῶν ἐντυγχάνειν ἐπιμελές ἐστι, καὶ χρὴ, πολυμαθοῦς » καὶ οὐ νυστάζοντος ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς πράγμασιν ἀνδρός. » Lege caetera, atque ibi scribe ἐν τῷ Σικυωνίων Θησαυρῷ » potius, quam Σικυωνίῳ : intelligit enim *Sicyoniorum the*» *saurum*, qui Delphis servabatur, ut & multorum alio» rum populorum, sicut Strabo quoque testatur.) « — [Quae istis parentheseos signis inclusa sunt, non leguntur in prima editione Animadversionum Casauboni.] » Eximie vero firmant nostram sententiam sequentia mox e » verba [apud Nostrum, lit. e.] ex Polemone descripta : » Ἐν Κυνοσάργει, ait, ἐν τῷ Ἡρακλείῳ, στήλη τίς ἐστιν, » ἐν ᾗ ψήφισμα Ἀλκιβιάδου : & deinceps alia multa. Qui » igitur tantâ diligentiâ Graecarum urbium inscriptiones » de columnis, pilis, statuis, & omne genus donariis de» scripsisset, στηλοκόπας, ioculari quidem, sed aptis» simo nomine est dictus, παρὰ τὸν κόπον τὸν περὶ τὰς » στήλας. Sic δοξοκόπους dixerunt, qui industriam & la» borem omnem suum ad gloriae aucupium referrent. Sic » etiam δημοκόπους appellabant, qui in demerendo popu» lo assidue occupabantur : ad cuius benevolentiam cum » malis artibus plerique iter affectarent, ex eo factum, » ut in malam partem id vocabulum sumeretur. Nae erat » iniquum & indignum facinus, virtute, studio & prae» claris laboribus partum cognomen in probri & dedeco» ris argumentum doctissimo viro & de literis optime me» rito vertisse. « CASAUBONUS. — Ex analogia nominum δοξοκόπος & δημοκόπος suspicari possis, στηλοκόπος scriptum oportuisse, non στηλοκόπας : sed nil mutant membr. *A.* nec opus est ut solicitetur ea scriptura. Epitomator, omissis omnibus quae ad *Polemonem* spectant, sic scripsit: Τὸ τοῦ παρασίτου ὄνομα, φησὶν Ἡρώδικος, νῦν μὲν ἄδοξον ἐστι &c. quasi, quae *de Parasitis* proxime adponuntur, ea non ex *Polemone* protulisset Athenaeus, sed ex *Herodico :* cum tamen ipsius Polemonis scriptis haud dubie usus sit auctor noster, Herodicum vero nonnisi hactenus citaverit, quod ille tradidisset, *Polemonem* a nonnullis *Stelo-*

copam fuisse cognominatum. De eodem Polemone, qui aetate Ptolemaei Epiphanis vixit, confer Vossium DE Historicis Graec. lib. I. cap. 18. pag. 119 sqq. *HERACLIDEM Mopseaten*, ex Mopso vel Μόψου ἑστία, Ciliciae oppido, strictim commemoravit Fabric. Bibl. Graec. T. IX. p. 21. ad hunc locum Athenaei provocans, & ad Stephanum Byz. in Μόψου ἑστία, ubi adnotatur, ex illo oppido oriundum fuisse *Grammaticum Heraclidem, Mopseaten.*

Τὸ δὲ τοῦ παρασίτου ὄνομα πάλαι μὲν ἦν σεμνὸν καὶ ἱε- c
ρόν. » *Olim*, inquit, *parasiti nomen venerabile erat & sanctum.* » Quia nimirum Graecis quondam ita appellati, quos Ro» mani in superstitionum suarum ritibus *viros epulones* di» xerunt: puto etiam, *Titios sodales* non multum ab istis » fuisse diversos. Quid quod etiam *Deos epulones* finxit » vaesana antiquitas, quos *Iovis parasitos* vocat beatus Au» gustinus, DE Civitate Dei, lib. VI. cap. 7. « CASAUBONUS. — De voce Παράσιτος confer Grammaticos, Moerin, & Thomam Magistrum, eorumque Interpretes. Porro consuli potest Commentatio quae exstat in *Histoire de l'Académie des Inscriptions*, Tom. XXXI. pag. 51 sqq. *Sur les Parasites des Dieux dans l'Antiquité, avec quelques Observations sur les Parasites de théatre*: auctore LE BEAU iuniore.

Στέφανος Θουκυδίδου. Stephanus, Thucydidis filius. De e
illo Thucydide vide Fabric. Bibl. Graec. T. I. pag. 874. *Ibid.* *Τὰ δὲ ἐπιμήνια θυέτω.* Ἐπιμήνια sunt *sacra quae fiunt ἐν ταῖς νουμηνίαις.* Vide Hesych. in Ἐπιμήνιοι, ibique Interpretes; & Meursium in Graecia Feriata, voce Νουμηνία.

Οἱ δὲ παράσιτοι ἕνα τῶν ἐκ τῶν νόθων, &c. » Quae de» scribuntur ex *Alcibiadis Psephismate*, aucta sunt a nobis » verbis aliquammultis, quae reperta in chirographis libris. » Nondum tamen plena est oratio, sed suspensa & im» perfecta, hoc fortasse modo concinnanda ut integretur: » *Οἱ δὲ παράσιτοι ἕνα ἐκ τῶν νόθων καὶ τῶν τούτων παίδων » κατὰ τὰ πάτρια παρασιτεῖν ἀναγκαζόντων.* (vel, » *εἰς τοὺς παρασίτους εἰσαγόντων.*) *ὃς δ' ἂν μὴ θέλῃ παρασιτεῖν, » εἰσαγέτω ὁ ἱερεὺς καὶ περὶ τούτων εἰς τὸ δικαστήριον.* Iubet » lex, *ut Herculani templi*, quod *Cynosargis* erat, *parasiti, » quotannis unum e spuriis aut spuriorum liberis in suum or» dinem cooptent: si quis iure vocatus non obtemperet, ut de eo » ad concilium iudicum referat sacerdos.* Parasitos & epulo» nes *in Herculis templo* habitos, non mirum; cum ipse » quoque ἀδδηφάγος & voracissimus crederetur. *Cyno-*

e „ *fargis* facra faciebant ex illegitimo matrimonio nati: „[vide Suidam, in Κυνόσαργες:] quos & lex Mofaica in „re facrorum iubet effe a caeteris fegreges ad decimam „usque generationem. Deuteronom. cap. 33. Plutarchus „in Themiftocle: *τῶν νόθων εἰς Κυνόσαργες συντελούντων* „(*τοῦτο δ' ἔστιν ἔξω πυλῶν γυμνάσιον* Ἡρακλέους, *ἐπεὶ* „*κἀκεῖνος οὐκ ἦν γνήσιος ἐν θεοῖς, ἀλλ' ἐνείχετο νοθείᾳ* „*διὰ τὴν μητέρα νόθην οὖσαν*) *ἔπειθέ τινας &c.* Meminit „& in Ἐρωτικῷ: nec non Demofthenes contra Ariftocra„tem. Extat etiam apud Ifaeum [in Reiskii Oratorib. „Graec. Vol. VII. pag. 147.] lex, qua arcentur nothi ab „omnibus facris gentilitiis. Sic enim habet: *μηδὲ νόθῳ,* „*μηδὲ νόθῃ, ἀγχιστείαν εἶναι μήθ' ἱερῶν μήθ' ὁσίων ἀπ'* „Εὐκλείδου *ἄρχοντος.* Habes fuper hoc Solonis veterem „legem, apud Comicum in Avibus.“ CASAUBONUS. — At Solonis lex *περὶ τῶν νόθων*, quae commemoratur apud Ariftophanem, Av. 1659 fqq. ad bonorum participationem, id eft, ad haereditatem fpectat, non ad communionem facrorum.

Ἐν *τοῖς κύρβεσι τοῖς περὶ τῶν* Δηλιαστῶν. Hefychius: Κύρβεις· *στήλη τρίγωνος, ἢ ξύλινος ἄξων, ἐν ᾧ τὸ παλαιὸν οἱ νόμοι ἐγράφοντο.* Idem: Δηλιασταί· *οἱ εἰς* Δῆλον *πεμπόμενοι θεωροί.*

f *Καὶ τὼ κήρυκε ἐκ τοῦ γένους τῶν* Κηρύκων *τοῦ τῆς μυστηριώτιδος· τούτους δὲ παρασιτεῖν ἐν τῷ* Δηλίῳ *ἐνιαυτόν.* „*Et ut duo fint ceryces facrorum miniftri de genere Ceryc*„*cum, ex ea familia quae myfteriorum facris operabitur. Hi* „*ut in Delio templo annum unum functionem obeant parafito*„*rum.* Inter antiquiffimas gentes populi Athenienfium fuit „*gens* Κηρύκων: qui non erant *caduceatores*, neque *praeco*„*nes*; fed *facrorum miniftri.* Diodorus Siculus libro primo „[cap. 29.] *Cerycas Athenienfium*, Aegyptiorum *paftopho*„*ris* affimilat. Haec ftirps, ut in familias plures erat di„ftincta, ita etiam divifae fingularum familiarum functio„nes fuerunt: quod obfervandum, ut intelligantur illa „verba *τοῦ τῆς μυστηριώτιδος*; ubi neceffario deeft ali„quid, ex ufu loquendi omiffum; puta *ἐφημερίας*, ut „apud Lucam Evangeliftam, [cap. 1, 5.] vel *μερίδος*, „aut *σπονδῆς*; ut cum ait Pollux, [I. 36.] *ὀνομάζονται* „*δὲ καὶ μυστηριώτιδες σπονδαὶ, καὶ μυστικαὶ ἡμέραι.*“ CASAUBONUS. — Pollux, de *Cerycibus* agens, lib. VIII. fect. 103. ab hoc initium facit, ut dicat: Κῆρυξ *ὁ μὲν*

τις τῶν μυστικῶν. Ibi vide quae a Kühnio notata sunt. f

Ἐν δὲ Παλληνίδι τοῖς ἀναθήμασιν ἐπιγέγραπται τάδε. » Id est, *Donariis, quae in Pallenide porticu habentur, haec » sunt inscripta.* Errant qui de *Pallene* Achaeorum urbe » putant hic agi. Primum, aliud est in geographia *Palle-» ne*, aliud *Pallenis*. Deinde urbs Achaiae, quam illi di-» cunt, non *Pallene* dicebatur, verum *Pellene*. Imposuit » eis depravata apud Strabonem in descriptione Achaiae » scriptura [lib. VIII. pag. 385 extr.] in editionibus quae » nostram praecesserunt. *Pallene* dicebatur in Attica po-» pulus sive pagus unus Antiochidis tribus. [Steph. Byz. » in Παλλήνη.] *Pallenis* vero, loci nomen qui proprius » fuit eius δήμου: supplendum enim στοὰ, vel aliud quid. « Casaubonus. — Παλλήνην fuisse nomen pagi Attici, Antiochidis tribus, Stephanus Byzantinus docet & Harpocration. Illius pagi civis, Παλληνεύς: ut docent iidem, & Scholiastes Aristoph. ad Acharn. 233. Iam a Παλληνεὺς est foemininum Παλληνὶς, ut ab Ἀλεξανδρεὺς, ἡ Ἀλεξανδρίς; a Σινωπεὺς, ἡ Σινωπίς. Inde *Minerva* quae in eo pago colebatur, Παλληνὶς dicebatur, id est, *Minerva Pallenensis*, apud Euripidem in Heraclidis, vs. 849. Eiusque *templum*, quod ibi erat, Παλληνίδος Ἀθηναίης ἱερὸν, apud Herodot. I. 62. Atque etiam per metonymiam, & brevitatis caussa, Παλληνὶς Ἀθήνη, vel nude Παλληνὶς, *ipsum templum Minervae, quod Pallenae erat*, nonnumquam dicebatur; ut apud Euripid. in Heraclid. vs. 1031. apud Polyaenum Strategem. I. 21, 21. & hoc loco apud Nostrum. Parique modo rursus accipiendum id vocabulum paulo post, p. 235. a. ubi qui citatur *Themisonis* liber, Παλληνὶς inscriptus, nihil aliud videtur fuisse, nisi *historia templi Minervae Pallenensis*, & descriptio explicatioque donariorum, quae in eo Deae dedicata erant.

οἱ ἐπὶ Πυθοδώρου ἄρχοντος. Archontem *Pythodorum*, nescio an eumdem de quo hic agitur, supra (in tabula synoptica Olympiadum ad lib. V. p. 216. c. descripta) vidimus magistratum gessisse anno primo Olympiadis LXXXVII. Ad ea quae hoc loco sequuntur, aut olim vulgo sequebantur, Casauboni est Animadversio haec: » Non in-» telligo quod scriptum sic est, ἐπὶ δὲ φυλῆς ἱερείας » παράσιτοι ἐπὶ Λυκοστράτου Γαργήττιος Περι-» κλῆς Περικλείτου Πιτθεύς. Vertunt docti, *Sub Lyco-» strato e sacra tribu parasiti fuere Pericles Gargettius Pittheus*

f » *Pericliti filius.* Legerunt φυλῆς ἱερᾶς. Ego nullam Athe» nis *sacram tribum* novi: imo vero nulla fuit, non di» cam ἱερὰ, sed neque ἱερατικὴ, qualis apud Iudaeos Le» vitica. Erit aliquis sensus, si, relicto *vacuo spatio* ad ca» piendum *tribus nomen* quod deest, scribas ἱερατευούσης » vel ἱερευούσης, id est, tali *tribu rem divinam faciente, ar» chonte Lycostrato.* Quid, si aliter accipiendum servatâ » voce ἱερείας? Erant enim sacra, quibus *foemina sacerdos* » praeerat: unde illa formula apud Thucydidem & alios » historicos frequens, ἐπὶ ἱερείας τῆς δεῖνα, *sacerdote hac » vel illâ.* Ita fuerit nomen proprium *Phyle*, nisi aliud eius » loco substituendum, ut ἐπὶ δ' Ἐριφύλης ἱερείας: de quo » suum esto cuiusque arbitrium, sua existimatio. Illud ve» ro certissimum, scribendum esse ἐπὶ Λυκοστράτου Γαρ» γηττίου. *Gargettius* & *Pittheus* ex consuetudine Attica » τὸν δῆμον indicant: neque debuere pro virorum nomi» nibus propriis haberi. « — Post Casaubonum varie tentarunt hunc locum MEURSIUS, De Populis Atticis in Πιθεύς; tum *Sam.* PETITUS, de Legibus Atticis; contra quem disputavit *Anton. Maria* SALVINUS in Miscell. Observ. Crit. Amstelodami editis anno 1734. vol. IV. tom. I. pag. 253 sqq. qui Casaubono maxime adsentitur. Denique luculentissime eumdem locum tractavit *Adrian.* HERINGA, Observ. Criticar. cap. 32. qui in hunc fere modum conceptam fuisse inscriptionem statuit:

Ἄρχοντες καὶ παράσιτοι ἀνέθεσαν, οἱ ἐπὶ
Πυθοδώρου ἄρχοντος στεφανωθέντες χρυσῷ
στεφάνῳ. Ἐ ρ ι φ ύ λ η ς ἱερείας.
Παράσιτοι·
Ἐ π ί λ υ κ ο ς Σ τ ρ α τ ί ο υ Γαργήττιος.
Περικλῆς Περικλείτου Π ι θ ε ύ ς.
Χαρῖνος Δημοχάρους Γαργήττιος.

Cum agatur de Minervae templo, habuit illud antistitem sacerdotem foeminam; cuius nomen (quodcumque illud fuerit, in φυλη terminatum) in illa inscriptione commemorabatur. Quod pro vulgato ἐπὶ Λυκοστράτου Γαργήττιος, Casaubonus ἐπὶ Λυκοστράτου Γ α ρ γ η τ τ ί ο υ, necessario legendum censuerat, Meursius vero ἐπὶ Λ υ σ ι σ τ ρ ά τ ο υ: multo sane probabilius, immo paene certum videtur, sic legendum, minimâ mutatione ac fere nullâ adhibitâ, ut est ab *Heringa* propositum, Ἐπίλυκος Στρατίου Γαργήττιος. Atticum nomen fuit Στράττιος, & apud

ipſum Athenaeum paulo inferius, pag. 244. d. e. memoratur aliquis huius nominis in paraſitorum numero, ſed paraſitorum quidem generis diverſi. Pro vulgato Πιτθεὺς, oportuiſſe Πιθεὺς absque τ litera, Meurſius aliique monuerunt, & evincebat nominis origo, de qua Stephanus Byzant. Πίθος, ὁμωνύμως τῷ ἀγγείῳ, δῆμος τῆς Κεκροπίδος φυλῆς &c. Eorum quae hac pag. lit. e. & f. leguntur, nihil habet Epitome. Membranae *A.* in omnibus conſentiunt cum edd. f

Κἀν τοῖς τοῦ βασιλέως δὲ νόμοις γέγραπται. Et in Regis legibus ſic ſcriptum eſt. — » *Regem* intellige *ſacrificulum*: » nam de antiquis Athenarum regibus non loquitur. « CASAUBONUS. Heſychius: Βασιλεύς· ἄρχων τις Ἀθήνησιν, [εἷς τῶν Ἀθήνησιν ἐννέα ἀρχόντων, Harpocr. & Suid. in Βασιλικὴ διαδρομή.] μυστηρίων προνοῶν. Varias partes *officii Regis* illius *ſacrificuli* deſcribit Pollux VIII. 90. De Romanorum *Rege Sacrificulo*, cuius nominandi eadem fere ratio erat, quae illius ex Archontibus Athenienſium, quem Βασιλέα nominabant, vide Livium lib. II. cap. 2. & quae ibi cum ab aliis viris doctis tum a Drakenborchio notata ſunt.

In *CLEARCHI Solenſis* verbis, Ἔτι δὲ παράσιτον, νῦν a μὲν τὸν ἕτοιμον, τότε δὲ τὸν εἰς τὸ συμβιοῦν κατειλεγμένον, DALECAMPIUS τὸν ἕτοιμον intellexit *promptum paratumque hominem*: quem ſecutus eſt POTTERUS in Archaeol. Graec. lib. II. cap. 3. nec aliud quid adnotaverat Caſaubonus. Acute vero & probabiliter utique CORAY, in *Notis msstis*: » Forte τὸν ἄτιμον. Supra pag. » 234. d. τὸ τοῦ παρασίτου ὄνομα νῦν μὲν ἄδοξόν ἐστι. » Nec me fugit, τὸν ἄτιμον (cum articulo) poſtulare am- » plius aliquid ad integritatem ſententiae: ſed hoc exci- » dit forſan amanuenſium culpâ ex Clearchi teſtimonio. » Porro defendi poteſt ἄτιμον & ex mox ſequentibus, ἔτι » δὲ καὶ τήμερον ταῖς ἐντιμοτάταις ἀρχαῖς συγκα- » ταλέγουσι παρασίτους. « — De his quidem proximis verbis mox videbimus: ſed eo facilius ἄτιμον in ἕτοιμον mutari potuit, quod penultima in ἄτιμον longa eſt, & ſubinde ι longum in vetuſtis noſtris membranis cum η aut cum οι permutatur. At frequentius tamen ι cum η vel ει, οι vero cum υ permutatur: & non modo membranae *A.* ſed & ms. *Ep.* τὸν ἕτοιμον hoc loco tenet. Porro vero nimis durum videri poterat τὸν ἄτιμον: quod multo gra-

a vius est quam quod ante dicebatur, τὸ παρασίτου ὄνομα νῦν μὲν ἄδοξόν ἐστι: nam ἄδοξος, *ignobilis* est; ἄτιμος vero, *infamis*. Quare, quamvis veritatem praestare vulgatae scripturae minime ausim, tamen eam loco movere non sum ausus: & quoniam ne ipsum quidem ἄτιμον, nude sic positum, satis videbatur futurum, videndum putavi ne τὸν ἕτοιμον fortasse intelligere possimus ex Polluce VI. 123. τὸν ἕτοιμον πᾶν ἂν εἰπεῖν καὶ πᾶν ἂν παθεῖν, *qui ad omnia dicenda & ad omnia ferenda esset paratus.* Video tamen, eamdem emendationem, ἄτιμον, iam olim a PIERSONO etiam ad Moerin pag. 322. fuisse probatam. »Reponendum, (inquit) ni fallor, τὸν ἄτιμον, *inhonestum.*« Ac fieri utique posse intelligo, ut Clearchus ἄτιμον eadem notione dixerit, qua ἄδοξον Herodicus Crateteus dixit loco paulo ante citato, itemque Crates Grammaticus in verbis paulo post adlatis, (lit. b.) ὁ παράσιτος νῦν ἐπ' ἄδοξον μὲν κεῖται πρᾶγμα. Quid quod vocabulo non minus gravi, quam est ἄτιμος, Phrynichus utitur, pag. 56. cum ait, Παρασίτους οὐκ ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι ἐπ' ὀνείδους, ὡς νῦν: id est, Παρασίτους *non usurparunt prisci in contumeliâ, ut nunc.* Pro mendoso κατηλλαγμένον, quod deinde hic editum erat, monuit CASAUBONUS: »Scribe ex libro Hoeschelii, τότε δὲ τὸν εἰς »τὸ συμβιοῦν κατειλεγμένον: *cum qui ad convivendum est »adscriptus.*« — Cum Hoescheliano libro consentit noster ms. *Ep.* nec vero procul abeunt membr. *A.* in quibus κατηλεγμένον scriptum.

ἐν γοῦν τοῖς παλαιοῖς νόμοις αἱ πλεῖσται τῶν πόλεων, ἔτι δὲ καὶ τήμερον, ταῖς ἐντιμοτάταις ἀρχαῖς συγκαταλέγουσι παρασίτους. Haec sic interpretatus erat DALECAMP: *Itaque legibus antiquis civitates hodie quoque plurimas in maximis honoribus amplissimisque magistratibus Parasitos reponere.* In eamdem fere sententiam VILLEBRUNE: *On voit dans les anciennes loix, que la plupart des villes mettoient au rang des prémières dignités celle de Parasites, comme quelques unes le font encore.* Neque nos ab ea sententia in nostra versione Graecis subiecta discessimus, cum scripsimus, *in honoratissimis magistratibus censent Parasitos.* Ac possit fortasse haec interpretatio defendi ex eo quod paulo post, auctore Cratete, subiicitur, πρότερον δ' ἐκαλοῦντο Παράσιτοι οἱ ἐπὶ τὴν τοῦ ἱεροῦ σίτου ἐκλογήν: quam in partem & Pollux VI. 35. ait, ἐπὶ ἱερᾶς ὑπηρεσίας τεύνο-

μα ἐστὶν, &c. & Hesychius, Παράσιτοι· ἀρχὴ ἐπὶ τὴν τοῦ a ἱεροῦ σίτου ἐκδοχήν. At Clearchi verba si curatius inspicias, videtur tamen aliud ille dixisse. Primum enim, pro eâ quam diximus sententiâ, omnino oportebat (puto) τοὺς παρασίτους, adiecto articulo. Deinde, *in magistratibus censent*, vel *in magistratuum numero ponunt*, Graece sic sonabat ταῖς ἀρχαῖς ἐγκαταλέγουσι, vel potius ἐν ταῖς ἀρχαῖς καταλέγουσι. Contra, quemadmodum οἱ καταλεγόμενοι τῷ Ἡρακλεῖ παράσιτοι, (lit. d.) idem valet ac οἱ αἱρεθέντες τῷ Ἡρακλεῖ παράσιτοι, (continuo deinde, lit. a.) id est, *Herculis convivae*; & quemadmodum in ipsius Clearchi verbis proxime praecedentibus, ὁ εἰς τὸ συμβιοῦν κατειλεγμένος idem valet ac ὁ εἰς τὸ συμβιοῦν αἱρούμενος: sic videndum, ne, ταῖς ἐντιμοτάταις ἀρχαῖς συγκαταλέγουσι παρασίτους, idem valeat, ac αἱροῦνται παρασίτους εἰς τὸ συμβιοῦν ταῖς ἐντιμοτάταις ἀρχαῖς: ut hoc dixerit CLEARCHUS: *Certe vetustis legibus*, id est, ex vetustarum legum praescripto, *pleraeque civitates, ad hunc etiam diem*, (ἔτι καὶ τήμερον: nam delenda δὲ particula post ἔτι, temere & invitis membranis inserta ab editoribus) *honoratissimis magistratibus cooptant parasitos*; id est, *viros legunt qui convictu utantur principum magistratuum*. Cum quo convenit, quod supra (pag. 234. d.) dicebatur, τὸ τοῦ παρασίτου ὄνομα *olim fuisse* τῷ συνθοίνῳ παρόμοιον: id est, *fere simile nomini convivae*. Quo pacto etiam apud Plutarchum in Solone (p. 92. a.) legimus, τὴν ἐν τῷ δημοσίῳ σίτησιν a Solone παρασιτεῖν fuisse nominatam. Quo item pertinet, quod Moeris & Thomas Mag. docent, παρασίτους ab Atticis dictos fuisse τοὺς δημοσίᾳ σιτουμένους ἐν τῷ Πρυτανείῳ. Nempe in Prytaneo quotidie communia convivia agebant Prytanes, ut lib. V. pag. 186. a. vidimus: iam qui ex reliquis civibus bene de republica meritis lecti erant, *qui illorum convictu uterentur*, hi παράσιτοι dicebantur. *Similemque morem*, Clearchus dicere hîc videtur, *in plerisque Graeciae civitatibus obtinuisse, ut honoratissimis magistratibus adlegerentur alii cives, qui eorum convictu publice uterentur*. Cum quo mire convenit Aristotelis testimonium paulo post (lit. e.) citatum. Ad verba, de quibus hoc loco quaerebamus, nihil adnotavit CASAUBONUS, nisi quod cum illis, συγκαταλέγουσι παρασίτους, contulit ista quae habet *n Dionysius Si-*

a »nopensis de electione parasitorum apud Athenienses:
» — οὐδὲ παρέλαβεν
» εἰς ταῦτα τοὺς τυχόντας, ἀλλὰ κατέλεγεν
» ἐκ τῶν πολιτῶν δώδεκ' ἄνδρας.«

Leguntur ista verba infra, pag. 239. d.

καὶ Θεμίσων δ' ἐν Παλληνίδι· &c. »THEMISON videtur »descripsisse titulos donariorum, & monumenta antiqua »omnia, qui erant in *Pallenide*. [Vide paulo ante, ad p. »234. f.] Ibi inter caetera fuit lex Regibus Sacrorum di»cta, cuius facta mentio paulo ante. Colligo ex collatio»ne verborum Athenaei & Pollucis. Ille ait: Θεμίσων δ' »ἐν τῇ Παλληνίδι· Ἐπιμελεῖσθαι δὲ τὸν βασιλέα τὸν ἀεὶ »βασιλεύοντα, καὶ τοὺς παρασίτους οὓς ἂν ἐκ τῶν δήμων »προαιρῶνται, καὶ τοὺς γέροντας καὶ τὰς γυναῖκας τὰς »πρωτοπόσεις. Pollux libro tertio: [sect. 39.] Ἡ ἐκ »παρθενίας τινὶ γεγαμημένη, πρωτόποσις ἐκαλεῖτο. γέ»γραπται δὲ τοὔνομα ἐν τῷ τοῦ Βασιλέως νόμῳ. Ex his »colligere est, verba quae describit Athenaeus, partem »esse Legis regiae: at auctorem, & opus ubi lex illa »extabat, docet Athenaeus. βασιλέα τὸν ἀεὶ βασιλεύον»τα cum dicunt Graeci, non intelligunt, ut vertere hîc »docti, *regem cuius perpetuum erit regnum*. [Sic Dale»camp.] Dicant vero nobis, quis ille rex cuius regnum »dici meruit perpetuum. Mirum sane, tam absurdam »sententiam non pupugisse interpretes, ut, quid signi»ficaret Graecum istud genus loquendi, quaererent dili»gentius.« [Ad verbum, atque adeo ambigue Natalis Comes reddiderat, *Curare regem semper regnantem*.] »βασιλεὺς »ὁ ἀεὶ βασιλεύων, vel simpliciter ὁ ἀεὶ βασιλεὺς, reges »sunt qui alius post alium regnum obtinent. Latine ex»primi ad verbum phrasis haec non potest. Vertas non »male, *quisquis rex erit*; aut simpliciter, *rex*. Sic apud »Dionem & alios, οἱ ἀεὶ ὕπατοι: Latini tantum, *Consu»les*. οἱ ἀεὶ ἄρχοντες, *praetores*. τὸ ἀεὶ in his & similibus »continuam successionem aliorum post alios denotat. Pla»to libro I. De Republica, οἱ λίχνοι τοῦ ἀεὶ παραφερομέ»νου ἀπογεύονται ἁρπάζοντες, πρὶν τοῦ προτέρου μετρίως »ἀπολαῦσαι. Appellat τὸ ἀεὶ παραφερόμενον, singula fer»cula quae inferebantur mensae aliud post aliud. Potest »etiam legi περιφερόμενον: ita enim mos erat in Athenien»sium conviviis, ut libro quarto didicimus. Pro ἀεὶ di»cunt Graeci interdum, ἑκάστοτε: ut apud Plutarchum

»in Sertorio, *οἱ ἑκάστοτε πεμπόμενοι στρατηγοί* & ita a
» passim.« CASAUBONUS. — Propius si spectes, per traiectionem verborum intelligendae sunt eius generis dictiones. Scilicet ἐπιμελεῖσθαι τὸν βασιλέα τὸν ἀεὶ βασιλεύοντα, idem valet, ac ἀεὶ (vel ἑκάστοτε) ἐπιμελεῖσθαι τὸν βασιλέα τὸν (τότε vel ἑκάστοτε) βασιλεύοντα; *semper curam habere debere regem qui tunc temporis* (vel, *qui quovis tempore, quo ea res agitur*) *in officio est.* Germanico idiomate diceres, *der jeweilige Kœnig, der Kœnig der jedesmal im Amt steht.* Sic, verbi caussa, τοῖς ἀεὶ (vel ἑκάστοτε) ὑπάτοις τοῦτο μελήσει, valet ἀεὶ τοῦτο μελήσει τοῖς (ἑκάστοτε) ὑπάτοις γενομένοις, *semper huius rei curam gerent consules*, scilicet, *hi qui quovis tempore, cum res incidit, consules erunt:* Gallice, *ce sera chaque fois aux Consuls à avoir soin de cela:* Germanice, *dieses sollen die jeweiligen (die jedesmaligen) Consuln besorgen.*

Haec ad verba. Caeterum ad rem quod spectat, quae hac lege praecipitur, minime ea res in liquido est. Rursus quidem paulo post (lit. c.) eadem pars *Regiae Legis*, quae hic ex *THEMISONE* citatur, ex *CRATETE* Grammatico adponitur: sed & ibi obscura, ac vereor ne non satis emendata aut integra, oratio. Utroque loco nihil ab editis discedit membranarum *A.* scriptura: utroque vero loco ea ipsa verba, de quibus dubitamus, sicco pede transsiliit Epitomator: neque Casaubonus quidquam, quod ad dilucidandum argumentum faciat, adnotavit. Hoc loco, si vulgatam teneas scripturam, Ἐπιμελεῖσθαι δὲ τὸν βασιλέα - - καὶ τοὺς παρασίτους οὓς ἂν ἐκ τῶν δήμων προαιρῶνται, καὶ τοὺς γέροντας &c. non declaratum fuerit *quid sit quod curae esse debeat regi*: sed hoc fuerit praeceptum, *Curae esse debere* nescio quid *& regi & parasitis & senioribus* &c. Quam in partem accipiens illa verba DALECAMPIUS, sic vertit: *Rex, - - parasiti e tribubus delecti, senes, & - - foeminae id curanto.* Eamdem in sententiam VILLEBRUNE: *Ce soin regardera le roi qui est en charge, les Parasites choisis entre les bourgades, les vieillards & les femmes qui sont à leur premier mari.* Quae mihi parum probabilis sententia visa erat, *eodem loco poni regem, parasitos, seniores & foeminas, communeque aliquod negotium curae horum mandari.* Nec tamen aliter accepit LEBEAU, pag. 56. commentationis supra laudatae; qui praeeunte *Sam.* PETITO de Legib. Attic. lib. I. tit. 2. statuit, ad Panathenaeo-

a rum celebrationem praeceptum illud pertinere: quo festo in solenni pompa, οἱ γέροντες, &, ut tradunt nonnulli, etiam αἱ γραῦς ἐθαλλοφόρουν, teste Scholiaste Aristophanis ad Vesp. vs. 542. Iam sicut ex collato Pollucis testimonio docuit Casaubonus, esse ista Themisonis verba *ex Lege Regia* ducta: sic, eadem verba si contuleris cum his quae paulo post ex *Cratete* adponuntur, quamquam nonnihil discrepant, vix tamen poteris dubitare quin utraque verba *ex eâdem legis parte* ducta sint. Ibi igitur in hunc modum concepta verba leguntur: Ἐπιμελεῖσθαι δὲ τὸν βασιλεύοντα τῶν τε ἀρχόντων, ὅπως ἂν καθιστῶνται, καὶ τοὺς παρασίτους ἐκ τῶν δήμων αἱρῶνται κατὰ τὰ γεγραμμένα. Quae latine sic reddidit Dalecampius: *Hoc regi curae sit, ut magistratus creentur, &, quemadmodum legibus cautum est, e tribubus designentur parasiti.* Similiter Villebrune: *Le Roi aura soin que les dignitaires soient nommés chacun pour leurs fonctions, & que les Parasites soient choisis des différens peuples (bourgades) selon les statuts.* Quo ex loco illud mihi paene certum fieri videbatur, quod iam per se perquam erat probabile, in superiori illo loco, de quo modo quaerebamus, pro καὶ τοὺς παρασίτους οὓς ἂν ἐκ τῶν δήμων προαιρῶνται, scriptum oportuisse ὅπως ἂν, vel minore etiam mutatione ὡς ἂν, eâ sententiâ quam in versione expressi, *Curare debere Regem, ut e pagis Atticis nominentur parasiti; tum ut nominentur seniores & mulieres quae secundas nuptias non contraxissent.* Quem in usum nominari debeant senes illi atque mulieres, non declaratur; quia pars tantum legis, quae huc spectabat adponitur. Dicet fortasse aliquis cum *Sam. Petito*, ut θαλλοφοροῦντες pompam ducerent in Panathenaeo festo: equidem, si compertum haberem, mulieres etiam interdum publico sumtu fuisse sustentatas, crederem hoc praecipi illa lege, *Curare debere Regem, ut senes de republica bene meriti, & dignae matronae, quae secundas non iniissent nuptias,* (viduae puto,) *e diversis pagis in numerum τῶν παρασίτων legantur.* Rursus vero altero loco, ubi scribitur, Ἐπιμελεῖσθαι δὲ τὸν βασιλέα τῶν τε ἀρχόντων, ὅπως ἂν καθιστῶνται: si vera scriptura est τῶν τε ἀρχόντων, non sic vertenda erat, puto, *ut magistratus creentur,* (id graece sonabat τῶν τε ἀρχῶν) sed, *ut archontes creentur.* Sed nec haec cura potissimum ad *archontem regem* pertinuisse videtur, & ne sic quidem convenie-

bat verborum ſtructura; nam *τούς τε ἄρχοντας*, non *τῶν* a
τε ἀρχόντων, in ea orationis connexione (collato prae-
ſertim ſuperiore loco) dictum oportebat. Quid multa?
ſuſpicari ſubit, primum, *τῶν ἀρχόντων absque τε*
legendum, & *τὸν βασιλεύοντα τῶν ἀρχόντων* intelligendum
illum ex archontibus qui regis nomen gerit, & regis (ſcil. ſa-
crorum) *munere fungitur:* deinde vero utique ſtatuendum,
parum ſana atque integra eſſe quae ſequuntur verba. Sci-
licet intercidit accuſativus caſus ad verbum *καθιστῶνται*
referendus: is fortaſſe fuerit, *τοὺς ἐπιμελητὰς*; ut ſic ſcri-
pſerit *Crates*, ubi illius legis mentionem fecit: Ἐπιμε-
λεῖσθαι δὲ τὸν βασιλεύοντα τῶν ἀρχόντων τούς τε ἐπι-
μελητὰς ὅπως καθιστῶνται, καὶ τοὺς παρασίτους ὡς
ἐκ τῶν δήμων αἱρῶνται κατὰ τὰ γεγραμμενα. Id eſt:
*Curare debere illum ex archontibus qui Rex adpellatur, cum ut
Curatores conſtituantur, tum ut Paraſiti e populis* (vel, *e pa-
gis*) *legantur quemadmodum legibus cautum eſt.* Quinam ſint
quos dixi Ἐπιμεληταὶ, docet Suidas & Harpocration in
Ἐπιμελητὴς τῶν μυστηρίων, & Pollux VIII. 90. nempe
collegae Archonti Regi adtributi curandorum myſterio-
rum cauſſa.

AD CAP. XXVII.

Ἀλλὰ μὴν, περὶ γὰρ τῶν παρασίτων &c. Elliptica lo- b
cutio: plene dicturus erat, *At aliud nunc agimus, nam de
paraſitis quaerimus.* Poſſis tamen Latine iſtas tres particu-
las, *ἀλλὰ μὴν* cum ſequente *γὰρ*, ſimillimâ ratione ef-
ferre, *at enimvero de paraſitis nunc quaeſtio agitatur.*

Τοῖν δὲ βοοῖν τοῖν ἡγεμόνοιν τοῖν ἐξαιρουμένοιν. *Boves*
qui ſint quos *ἡγεμόνας* dicit, haud ſatis ſcio. *Praecipuos*
vertit Dalec. In eamdemque ſententiam Villebr. *les deux
plus beaux boeufs qu'on aura choiſis.* Quibus facile adſen-
tior: nam de *tauris* quidem *ἡγεμόσι τῆς ἀγέλης*, quos
Aelianus de Nat. Anim. VI. 1. dicit, non videtur hic
cogitandum.

ἐπ' ἄδοξον μὲν κεῖται πρᾶγμα. *Paraſiti nomen hodie in
re ignobili ponitur*, id eſt, *de re ignobili uſurpatur.* *ἐπ' ἀδό-
ξου - - πράγματος* malles: nam iſto ſenſu praepoſitio-
nem *ἐπὶ* cum genitivo caſu conſtruere ſolent Grammatici:
eodemque modo, generatim apud ſcriptores quoſcumque,

DE re quadam loqui vel *dicere*, Graece sonat ἐπὶ τινὸς, non ἐπὶ τι. *Ibid.* ἐπὶ τὴν τοῦ ἱεροῦ σίτου ἐκλογὴν αἱρ. »*Parasiti* dicebantur olim Athenis οἱ ἐπὶ τὴν τοῦ ἱεροῦ » σίτου ἐκλογὴν αἱρούμενοι. Ita Noster ex Cratete. Hesy- » chius, quem nullum dubium est indidem hausisse, scri- » bit ἐκδοχήν: quod redit eodem. Pollux cum Athe- » naeo ἐκλογὴν, lib. VI. cap. 7. [sect. 35.] « CASAUBONUS. — Photius, in Lexico msto, laudatus ab Hesychii editore, cum Athenaeo & Polluce in ἐκλογὴν consentit: quod verum videtur. Sic & mox rursus in ipsis verbis legis idem vocabulum ἐκλογὴ & verbum ἐκλέγειν occurrit.

c καὶ ἦν ἀρχεῖόν τι παρασίτων. Dalecamp. *parasitorum collegium ac curia fuit.* Villebrune: *& Parasite étoit la dénomination d'une espèce de magistrature.* Et verum est quidem, fuisse aliquod *munus publicum* parasitorum, quod Pollux l. c. ἱερὰν ὑπηρεσίαν, & Hesychius ἀρχὴν (*magistratum*) vocat: sed ἀρχεῖον hoc loco intelligendum esse *aedificium* quoddam, adeoque latine rectius *curiam* reddi, ex legis verbis intelligitur, quae continuo deinde & mox rursus paulo inferius subiiciuntur.

Ἐπιμελεῖσθαι δὲ τὸν βασιλεύοντα τῶν τε ἀρχόντων &c. De his verbis paulo ante, ad caput superius, dictum est. *Ibid.* ἐκ τῆς βουκολίας. »Inusitata & obsoleta quadam » significatione sumitur vox βουκολία in antiqua Lege Re- » gia, unde ista proferuntur, Τοὺς δὲ παρασίτους ἐκ τῆς » βουκολίας ἐκλέγειν ἐκ τοῦ μέρους τοῦ ἑαυτῶν ἕκαστον » ἑκτέα κριθῶν, δαίνυσθαι τοὺς ὄντας Ἀθηναίους ἐν τῷ ἱερῷ » κατὰ τὰ πάτρια. Veterum legum Graecarum & Roma- » narum verba quam plurima etiam doctissimis viris fuisse » obscura iam inde a multis retro saeculis, ineptus sim si » probare aggrediar: omnia ignorat qui hoc nescit. Suspi- » cabar, βουκολίαν hic dici vel *iugerum* vel *alium agri mo- » dum*, ex quo fas fuit parasito cuique hordei hecteum » exigere. Sed magis ingenua est, in talibus ignorantiae » confessio. « CASAUBONUS. — Ingeniosa omnino speciosaque est *Samuelis* PETITI coniectura, ἐκτὸς βουκολίας corrigentis, Miscellaneor. lib. VI. c. 2. (nescio, an & in opere de Legibus Atticis, quod haec scribentibus nobis non est ad manus) quod interpretatus est, *sine dolo malo, bona fide.* Et ipsum quidem vocabulum βουκολία nusquam alibi ita positum occurrit: sed nomen βουκολητὴς idem valens ac ἀπατεὼν adnotavit Hesychius;

& verbum *βουκολῶ* interpretatur *ἀπατῶ*; *βουκολοῦντες*,
ἀπατῶντες, & id genus alia. Mox, poſt verba *ἐκτέα κρι-
θῶν* commate diſtinguenda oratio; & *δαίνυσθαι* intelligen-
dum *ὥστε δαίνυσθαι*.

Εἰς τὴν ἐπισκευὴν τοῦ νεὼ &c. » Scribe ex libris *εἰς τὴν* d
» *ἐπισκευὴν τοῦ νεὼ, τοῦ ἀρχείου, καὶ τοῦ παρασιτίου*:
» non cum interpretibus, *τοῦ ἀρχαίου*: *ad ſarciendum tem-
» plum, tabularium, paraſitium*. *ἀρχεῖον* non ſolum eſt *tabu-
» larium*, ſed *aerarium*, & templi *θησαυροφυλακεῖον*: de eo
» Pollux lib. I. cap. 1. Idem Criticus lib. VI. cap. 7. tangit
» hunc locum Legis regiae, ſcribens, *Καὶ ἀρχαῖόν τι Ἀθή-
» νησι παρασίτιον καλούμενον, ὡς ἐν τῷ νόμῳ τοῦ βασι-
» λέως ἐστὶν εὑρεῖν*. Lege, *Καὶ ἀρχεῖόν τι Ἀθ.* Verba legis
» apud Athenaeum, ſic legit Pollux: *εἰς τὴν κατασκευὴν
» τοῦ νεὼ, τοῦ ἀρχείου τοῦ παρασιτίου, καὶ τῆς &c.* «
CASAUBONUS. — In ed. Ven. & Baſ. corrupte legebatur
τοῦ νεώτου ἀρχαίου: in ed. Caſ. *τοῦ νεώτου ἀρχείου*. Ve-
ram ſcripturam tenet uterque noſter codex mstus. Pro
παρασιτίου vero, eſt *παρασιτείου* in ms. *Ep.* Apud Pol-
lucem VI. 35. ex melioribus mstis iam pridem ſic editum
eſt, *καὶ ἀρχεῖόν τι Ἀθήνησι παρασίτιον καλούμενον, &c.*

Διόδωρος ὁ Σινωπεὺς - - οὗ τὸ μαρτύριον ὀλίγον ὕστε- e
ρον παραθήσομαι. Vide pag. 239. a.

AD CAP. XXVIII.

*Τὸν δὲ νῦν λεγόμενον παράσιτον Καρύστιος ὁ Περγαμη-
νὸς, ἐν τῷ περὶ Διδασκαλιῶν, εὑρεθῆναί φησιν ὑπὸ πρώτου
Ἀλέξιδος· ἐκλαθόμενος ὅτι Ἐπίχαρμος &c.* » Scripſerat *CA-
» RYSTIUS Pergamenus*, criticus antiquiſſimus, *paraſiti no-
» men* eâ notione, quae ex Latinis Comicis nota eſt om-
» nibus, *ab Alexide comico eſſe inventum*. Falſam eſſe hanc
» Caryſtii obſervationem, docet Athenaeus allato *Epi-
» charmi* loco, ubi *paraſitorum* fit mentio. *EPICHARMUS*
» inter primos antiquae comoediae poëtas fuit, longe an-
» tiquior *ALEXIDE*, mediae comoediae poëtâ, ut diſerte
» ſcribitur libro octavo. [p. 336. d.] Haec animadverſio
» non eſt Athenaei, verum alicuius antiquioris, unde eam
» ſumſerunt & Athenaeus & Iulius Pollux, aequalis eius,
» aut paulo etiam natu maior. Sic ille libro ſexto: [ſect.
» 35.] *Ἐπὶ τοῦ παρασιτεῖν κατὰ λιχνείαν ἢ κολακείαν
» πρῶτος Ἐπίχαρμος τὸν παράσιτον ὠνόμασεν, εἶτα Ἄλε-*

e »ξις.« CASAUBONUS. — Ad hoc argumentum paulo post regredietur doctus Animadversor post *Excursum de* DIDASCALIIS, quem hic subiecit. Notemus interim, in verbis supra scriptis non id quaerere Athenaeum, quis Comicus primus usus sit *nomine Parasiti* eà notione quae deinde maxime invaluit? sed, quis Comicus *personam parasiti* ex eo genere primus in scenam produxerit?

Pergit CASAUBONUS: »Librum suum, cuius hoc loco fit mentio, inscripserat *CARYSTIUS*, Περὶ Διδασκαλιῶν. Nulla vox est magis usu trita aut notior istâ candidatis Graecae literaturae: & tamen paucissimos scio esse, qui illam hoc & similibus aliis locis recte sint interpretaturi. Magna sane interpretum hallucinatio, qui vertunt ubique *De Doctrinis*. Non enim de philosophia aut artibus liberalibus tractaverat eo in opere hic Criticus, sed de professionis suae proprio argumento; cuius cognitio & iucundissima, & ad historiae lucem utilissima. Rem hodie non vulgo cognitam, lubet paucis, quando oblata est occasio, explicare.«

»Studiorum ea fuit quondam ratio, ut maxima eruditionis pars in dramaticorum Poëtarum, ac praesertim Comicorum, lectione & intelligentia poneretur. Inde puriorem Hellenismum, inde notitiam eorum quae in Rep. erant gesta, inde vitam & mores primorum civitatis Atheniensium hauriebant. Itaque ad illustranda huius generis veterum scripta certatim viri magni contenderunt, iam inde ab incunabulis Criticae professionis, sive Grammaticae, aut quocumque modo appellare volueris eam disciplinam, quae rectam veterum scriptorum interpretationem profitetur, & divinum Aristotelem, ut docemus alibi, auctorem habet primum. Attici scriptores διδασκάλους peculiari notione appellarunt quos dixi Poëtas. Harpocration, [in Διδάσκαλος:] Ἰδίως διδασκάλους λέγουσι τοὺς ποιητὰς τῶν διθυράμβων, ἢ τῶν κωμῳδιῶν, ἢ τῶν τραγῳδιῶν. Comici Scholiastes ad Plutum: φαίνεται τὸ τοιοῦτον, οὐ διὰ τῶν χορηγῶν γίνεσθαι, ἀλλὰ δι' αὐτῶν τῶν διδασκάλων. Et cum fabulas suas proferebant spectandas, διδάσκειν eos dicebant; sicut etiam Latini, *docere fabulam*. Et qui productis in theatri coronam poëmatis de palma invicem certabant, non ἀνταγωνισταὶ proprie, sed ἀντιδιδάσκαλοι nuncupabantur vel ἀντίτεχνοι. Pindari enarrator ad Nemeonicas: σφόδρα γὰρ τῶν πολεμούντων ἡμᾶς

ἀντιδιδασκάλων καὶ ἀντιτέχνων φανησόμεθα καταβαίνοντες. Altera voce Plato utitur in Phaedone, & Comici interpres vetus non femel. Hinc appellatae funt iftae διδασκαλίαι, de quibus fcripferat *Caryftius*, & alii etiam multi, ut mox docebimus.« e

»Quid igitur eft διδασκαλία? Duobus modis haec vox in hac re folet accipi. Primum, pro *actione ipfa fabulae, & editione*, quae dicitur etiam κάθεσις. Ranarum interpres: Δίδυμος, ὅτι οὐ περιέχουσι θάνατον Δαρείου οἱ Πέρσαι τὸ δρᾶμα· διὸ τινὲς διττὰς θέσεις, τουτέστι διδασκαλίας τῶν Περσῶν φασί. Malim διττὰς καθέσεις: aut, fi placet θέσεις, feramus [apud Athenaeum] libro primo vulgatam lectionem, ubi legitur ὅτε τὴν Ναυσικάαν ἔθηκε. Nobis tamen aliter videbatur, ut cap. XVII. eius libri dictum. [vide ad l. pag. 20. f.] Exempla huius fignificationis paffim obvia. Altera fignificatio vocis διδασκαλία eft, cum accipitur pro eo *fcripto, quo explicatur, ubi, quando, quomodo, & quo eventu fabula aliqua fuerit acta*. Hae circumftantiae, & fimiles his, neceffariae funt ad rectam & plenam dramaticorum poëtarum intelligentiam: imo vero, ad capienda recte hiftoriae Graecae tempora. Ideo non leviter in hac parte doctiffimi veterum fuère occupati, qui fuper hoc libros multos confcripferant; quibus & ipfis nomen e re indiderant, Διδασκαλίαι, aut περὶ Διδασκαλιῶν.«

»Omnium primus fcriptionis huius exemplum dedit vir laudatione omni maior, *Ariftoteles*. Refert Diogenes Laërtius inter caeteros confcriptorum ab eo librorum indices iftum, Διδασκαλίαι α'. *Didascalias* nempe infcripferat Philofophus commentarium, quo Διδασκάλων vetuftiorum ac recentiorum ad fua usque tempora hiftoriam texuerat, dramata fingulorum recenfuerat, & cuiusque illorum tempora indicaverat. Paroemiographi in explicatione proverbii, Ὄνου σκιά. Ἀριστοτέλης, ἐν Διδασκαλίαις, καὶ δράματός τινος φέρει ἐπιγραφὴν, Ὄνου σκιάν. Harpocration: ὅτι ὁ Πεντακλῆς ποιητὴς, δεδήλωκεν Ἀριστοτέλης ἐν ταῖς Διδασκαλίαις. Ariftophanis enarrator ad Aves: [vs. 282.] Εἴη ἂν οὖν ὁ Φιλοκλῆς τὸν ἔποπα ἐσκευοποιηκὼς τῇ Πανδιονίδι τετραλογίᾳ, ἣν καὶ Ἀριστοτέλης ἐν ταῖς Διδασκαλίαις ἀναγράφει. Ibidem: [ad vs. 1379.] Ἀριστοτέλης ἐν ταῖς Διδασκαλίαις δύο φησὶ γεγονέναι Κινησίας. Idem auctor, ad Ran. [vs. 406.] Ἐπὶ Καλλίου

e τούτου φησὶν Ἀριστοτέλης ὅτι συνδύο ἔδοξε χορηγεῖσθαι τὰ Διονύσια τοῖς τραγῳδοῖς καὶ κωμῳδοῖς. Etsi non nominantur hic *Didascaliae* Aristotelis; tamen non dubium est, inde sumta quae affert verba. Reperio etiam sub titulo Κωμικῶν laudatum id opus: de eo namque locutum sentio Erotianum, qui in Hippocrateo Lexico Aristotelem laudat ἐν τοῖς Κωμικοῖς.«

» Exemplum Aristotelis secutus est, ut videtur, discipulus illius *Dicaearchus*, vir eruditissimus. Suadent hoc nobis testimonia aliquot veterum criticorum; licet operis illius titulum nondum inveni nominatim expressum. In antiqua hypothesi Ranarum scriptum, οὕτω ἐθαυμάσθη τὸ δρᾶμα διὰ τὴν ἐν αὐτῷ παράβασιν, ὥστε καὶ ἀνεδιδάχθη, ὥς φησιν Δικαίαρχος. In argumento Oedipi Tyranni Sophoclei, victum fuisse poëtam in commissione eius fabulae a Philocle, unius Dicaearchi testimonio probatur: ex hypothesi autem Aiacis Lorarii utrumque colligas, & scripsisse aliquid in hoc genere Dicaearchum, & Διδασκαλίας tamen scripto suo nomen non fecisse. Sic enim auctor ille, de vero nomine eius tragoediae loquens: Δικαίαρχος δὲ Αἴαντος θάνατον ἐπιγράφει. ἐν δὲ ταῖς Διδασκαλίαις ψιλῶς Αἴας ἀναγέγραπται.«

» Sudavere postea in eodem argumento duo viri πολυμαθέστατοι, *Callimachus*, & *Eratosthenes*. Illius laudatur liber hac inscriptione, Πίναξ τῶν κατὰ χρόνους καὶ ἀπ' ἀρχῆς γενομένων Διδασκαλιῶν: vel, ut scribitur apud Suidam, Διδασκάλων. Eratosthenes operi suo, περὶ Ἀρχαίας Κωμῳδίας titulum dederat: quod quidem multorum librorum fuisse testis Harpocration, qui in Μεταλλεῖς septimum librum laudat. Utrumque passim citant Grammatici in hanc rem. Aristophanis scholia ad Aves: [vs. 1242.] ὁ Καλλίμαχος ταύτης τῆς διδασκαλίας οὐ μέμνηται. In hypothesi Pacis: Φέρεται ἐν ταῖς Διδασκαλίαις, ὅτι καὶ ἑτέραν δεδίδαχεν ὁμοίως Ἀριστοφάνης Εἰρήνην. ἄδηλον οὖν φησιν Ἐρατοσθένης, πότερον τὴν αὐτὴν ἀνεδίδαξεν, ἢ τὴν αὐτὴν καθῆκε.« [immo vero, ἢ ἑτέραν καθῆκεν, ἥτις οὐ σώζεται. Sic in ed. Küsteri, pag. 331.] » Ad Nebulas, [vers. 552.] Ἐρατοσθένης φησὶ, Καλλίμαχον ἐγκαλεῖν ταῖς διδασκαλίαις, ὅτι φέρουσιν ὕστερον τρίτῳ ἔτει τὸν Μαρικᾶν τῶν Νεφελῶν· σαφῶς ἐνταῦθα εἰρημένου ὅτι πρότερον καθεῖται. Huc spectat locus M. Tullii in Epistolis ad Atticum lib. VI. [Epist. 1.] *Quis non dixit*, Εὔπολιν τὸν τῆς

ἀρχαίας ab Alcibiade navigante in Siciliam demersum [deiectum] *esse in mare? Redarguit Eratosthenes: affert enim quas ille post id tempus fabulas docuerit.* « e

» Post istos tractarunt idem argumentum *Carystius*, *Aristophanes* Grammaticus, & item alii. De *CARYSTII Pergameni* DIDASCALIIS perhibet testimonium Athenaeus hoc loco. Meminit eius libri subobscure auctor vitae Sophoclis: *Νίκας*, inquit, *ἔλαβεν εἴκοσιν, ὥς φησι Καρύστιος*: *vicit Sophocles vicies, ut scribit Carystius*; nempe in *Didascaliis*. De *Aristophane* testatur idem [Athenaeus] libro octavo: [pag. 336. e.] *Ἐγὼ οὐ περιέτυχον Ἀσωτοδιδασκάλῳ· ἀλλ' οὐδ' ἀναγραφῆς ἀξιωθέντι σύνοιδα. οὔτε γὰρ Καλλίμαχος οὔτε Ἀριστοφάνης αὐτὸ ἀνέγραψαν, ἀλλ' οὐδὲ οἱ τὰς ἐν Περγάμῳ ἀναγραφὰς ποιησάμενοι.* Praeter omnes hos, industriam suam in isto negotio occuparant nobiles Critici, *Aristarchus*, *Crates*, & alii multi, qui fabulas veterum poëtarum sunt interpretati. De his accipiendum quoties sine nomine laudantur *αἱ Διδασκαλίαι*. Harpocration: *Ἐν ταῖς Διδασκαλίαις εὑρίσκεται ὁ Σθένελος τραγῳδίας ποιητής.* Sic apud Sophoclis, Euripidis & Aristophanis interpretes saepissime. Non est autem dubitandum, Latinos Criticos in recensendis poëtarum Latinorum fabulis pari diligentiâ versatos. Extant hodieque Terentianarum Comoediarum *διδασκαλίαι*, breviter & eleganter scriptae, ac fabulae cuiusque fronti praepositae. «

» Praecipua omnium, qui *Didascalias* ediderant, cura fuit, tempus inquirere & designare, quo fabularum suarum quamque Comici & Tragici docuerant. Itaque ex temporum ratione digesta erant singulorum poëtarum dramata. Aristophanes Grammaticus in Didascalia Antigonae Sophocleae: *Λέλεκται δὲ τὸ δρᾶμα τοῦτο τριακοστὸν δεύτερον.* Significat, *fabulam illam*, *inter Sophocleas*, quae fuere olim numero CXX, aut eo plures, ut docemus libro septimo, *locum tricesimum secundum obtinuisse.* Neque tantum singulorum poëtarum separatim, sed etiam omnes omnium quà Tragicorum quà Comicorum fabulas pro ratione temporum, quibus fuerant publicatae, digestas cernere erat in Criticorum *Didascaliis.* Itaque Athenaeus sub finem libri huius [pag. 268. e.] plurium Comicorum eclogas recitaturus, ait, *se χρήσασθαι τῇ τάξει τῶν δραμάτων ὡς ἐδιδάχθη*: *servasse in recitando eum ordinem, quo illas auctores docuerunt.* «

e »Quantum Critici hac diligentiâ veteres *Chronologos* adiuverint, soli aestimabunt illi, qui norunt quam infirma & tenuia praesidia habuerint qui ad ineundam fugacis temporis rationem primi animum appulerunt. Ego non dubito, eo potissimum spectasse *Aristotelem*, cum Διδασκαλίας suas componeret: sicut etiam constat mihi, summum virum Chronologiae cuiusdam fundamenta molitum esse, cum Pythionicas omnes singulari libro recensuit, cuius index Πυθιονικῶν ἔλεγχος: item, cum Dionysiacorum ludicrorum victorias alio scripto est persecutus. Verum, quod heroica virtute instituerat, aut fortasse etiam cogitaverat solum maximus philosophus, posteri praestiterunt: eximie vero *Eratosthenes* Cyrenaeus, cuius Canones Chronologici non deteriorem facem ineundae antiquorum temporum rationi alluxerant, quam libri de Comoedia & fabularum Didascaliis, recte intelligendis antiquiorum omnium Comicorum scriptis.«

»Non omnia autem Comicorum & Tragicorum dramata in *Didascaliis* locum habuerunt, sed illa solum quae fuerunt acta & commissa: quorum etiam maius fuit semper apud doctos pretium, quam illorum quae scripta tantum, non etiam producta. Athenaeus hoc ipso libro: [p. 270. a.] Οἶδα δ' ὅτι καὶ οἱ Θουριοπέρσαι καὶ τὸ τοῦ Νικοφῶντος δρᾶμα ἀδίδακτά ἐστι· διόπερ καὶ τελευταίων αὐτῶν ἐμνήσθην. Idem sentiendum de iis fabulis, quas post editionem minus faustam auctores interpolaverant & recentaverant. Nam & hae, nisi illas iterum poëtae docuissent, ταῖς Διδασκαλίαις οὐκ ἐνετάττοντο. Aristophanis Scholiastes: [ad Nub. vs. 552.] Ἐρατοσθένης φησὶ, Καλλίμαχον ἐγκαλεῖν ταῖς Διδασκαλίαις, ὅτι φέρουσιν ὕστερον τρίτῳ ἔτει τὸν Μαρικᾶν τῶν Νεφελῶν, σαφῶς ἐνταῦθα εἰρημένου ὅτι πρότερον καθεῖται. λανθάνει δ' αὐτὸν, φησὶν, ὅτι ἐν μὲν ταῖς διδαχθείσαις οὐδὲν τοιοῦτον εἴρηκεν· ἐν δὲ ταῖς ὕστερον διασκευασθείσαις εἰ λέγεται, οὐδὲν ἄτοπον. αἱ Διδασκαλίαι δὲ δῆλον ὅτι τὰς διδαχθείσας φέρουσι. Quaenam fabulae dictae fuerint διασκευασμέναι, exposuimus libro tertio, cap. XXVI.« [ad p. 110. b.] — Haec de *Didascaliis* CASAUBONUS. — Quibus adde quae tam erudite ingenioseque, quam breviter, nuper monuit *Frid. Aug.* WOLFIUS, in Prolegom. ad Homer. pag. 103 sq.

Redeamus ad Athenaei nostri verba: Τὸν δὲ νῦν λεγόμενον παράσιτον Καρύστιος — — εὑρεθῆναί φασιν ὑπὸ πρώτου Ἀλέ-

ξιδος· ἐκλαθόμενος ὅτι Ἐπίχαρμος ἐν Ἐλπίδι ἢ Πλούτῳ παρὰ e πότον αὐτὸν εἰσήγαγεν. Ad quae verba, praeter ea quae iam ſupra (initio huius capitis) adnotata ſunt, haec porro monuit idem CASAUBONUS: »Monendi ſunt lectores »commiſſi in hac quaeſtione erroris aut ab Athenaeo aut a »Polluce. Nam cum uterque illorum ex eodem fonte hau»ſerit hanc obſervationem, ut ſupra dicebamus, diverſe »tamen animo concepta & in literas relata eſt ab utro»que eorum. Quaeſtio eſt haec: *quis primus ex antiquis »poëtis fecerit Paraſiti mentionem?* De *nomine* putavit »agi Pollux: Noſter de *RE*, non de *nomine*. Porro, di»verſa ſunt, *nomen*, & *res* nomine ſignificata. Ego non »dubito, lapſum Pollucem incogitantiâ & ἀπροσεξίᾳ: »quod ei facillimum fuit, *Epicharmi* & *Alexidis* verſus, »de quibus quaeritur, ob oculos non habenti. Athenaeus »vero quî potuit, cum locum integrum Siculi poëtae »deſcriberet? Falſum igitur eſt quod ait Pollux, πρῶτος »Ἐπίχαρμος τὸν παράσιτον ὠνόμασε. Lege verſiculos Epi»charmi: nusquam in iis nomen παράσιτος; at res eo »nomine ſignificata graphice ibi deſcribitur: hoc voluit »Athenaeus, cum ait de *Epicharmo*, τὸν παράσιτον παρὰ »πότον εἰσήγαγεν. Ipſum quidem nomen [iſta ſignifica»tione, de qua quaeritur] & Epicharmo fuit incognitum, »& iis qui proxime illum ſunt inſecuti. In Ariſtophanis »comoediis quae ſuperſunt, id verbi non reperias, niſi »memoriâ labimur. Quare etiam Athenaeus obſcure in»dicat, *antiquiſſimum poëtam, in cuius ſcriptis id nomen no»tione hac ſibi eſſet inventum, Ararotem eſſe*, Ariſtophanis »filium. Sic interpretor ſequentia verba paulo poſt, [p. »237. a.] Τοῦ δὲ ὀνόματος τοῦ παρασίτου μνημονεύει »Ἀραρὼς διὰ τούτων.«

Ἀλλ' ἄλλος ὅδ' ἕστηχ' &c. »Prima *EPICHARMI* ſunt f »depravatiſſima, nec poſſunt a nobis corrigi.« CASAUBONUS. — Verba iſta in editione Caſauboni ſoluto metro, continua oratione, ſic ſcripta exhibentur: Ἀλλ' ἄλλος ὅδ' ἕστηχ' ὅδε τοῦδε κατὰ πόδας τὸν ῥαδινῶς λαψῆ τὺ (perperam τὸ ed. Caſ. 2.) καὶ τοίνυν καθ' ἠνεύωνον ἀεὶ σῖτον. ἀλλ' ἔμπας ὅδε ἄμυστιν ὥσπερ κύλικα πίνει τὸν βίον. Eodemque modo in ed. Ven. & Baſ. niſi quod pro καθ' ἠνεύωνον in ed. Ven. (ſic) γα θ' ἠνεύωνον ſcribitur. Iſta latine ſic convertit DALECAMPIUS:

At alius hic ſtetit ad eius pedes,

f *facilem sumturus ac vilis pretii cibum:*
verumtamen haustu ille semper uno calicem ebibit.

Cuius vestigiis insistens PURSANUS, Graeca sic refinxit:

'Αλλ' ἄλλος ὅδ' ἔστηχ᾽ ὧδε τοῦδε κατὰ πόδας
τὸν ῥᾳδινὸν λήψων καὶ εὔωνον σῖτον·
ἀλλ' ἔμπας ὅδ' ἄμυστιν ἀεὶ κύλικα πίνει.

Samuel PETITUS, Miscellaneor. VI. 3. in hunc modum concinnandos versus censuit:

'Αλλ' ἄλλος ὧδ' ἕστηκε τοῦδε κατὰ πόδας·
τὸν δ' ἆρ, ἵν' ὡς λάψῃ τὺ, καὶ τοίνυν μάταν
εὔοινον, ἀείσιτον· ἀλλ' ἔμπας ὅδε
ἄμυστιν ὥσπερ κύλικα πίνει τὸν βίον.

Primum versum sic interpretatur: » *Caeterum alius huic » compotationi interfuit, qui ad pedes huius* (de quo procul » dubio antea dixerat) *sedit.* Nempe parasiti [sic pergit » idem PETITUS] cum κολακευομένοις in lectis non accum» bebant, sed in imis subselliis ad eorum pedes sedebant. « Quo spectat (inquit) illud Plauti, in Sticho, Act. III. Sc. 2.

Haud postulo equidem med in lecto accumbere:
scis tu, med esse imi subsellii virum.

Constructionem secundi versus cum tertii initio talem statuit: ἵν' ὡς λάψῃ τυ, καὶ τοίνυν μάταν, τὸν δ' ἆρ εὔοινον ἀείσιτον: hâc sententiâ: *Utcumque autem te plenis prolueris poculis, frustra es ad hunc comparatus bibacem parasitum.* τὸν δ' ἆρ ex Hesychio interpretatur πρὸς τοῦτον δέ. Tum » εὔοινος, inquit, aliàs de *vini ferace* regione; hic de pa» rasito *qui multos vini haustus possit educere.* ἀείσιτος (vide » Hesych.) proprie, *qui quotidie in Prytaneo coenat;* hîc, » de parasito, *qui semper coenis sine ullâ suâ curâ paratis frui» tur.* « — Haec PETITUS: de cuius ratione liberum cuique esto iudicium. In loco desperato haud inconsultum fuerit, quid quisque tentaverit, dispicere. Igitur VILLEBRUNIUS, postquam Gallice verba ista sic expressit: *Mais l'un se plaça ici, l'autre aux pieds de celui-là. Ainsi toi, prends avec plaisir de ce pain* (ou, *de ce manger*) *qui ne coûte que très-peu, tandis que celui-ci vide d'un trait un broc comme s'il buvoit un verre.* haec deinde adnotavit: » *Je lis* γάθευ, » *dorique ou éolique, pour* γάθευ *que je trouve dans mes ma» nuscrits. Ensuite je lis* τὺ, *toi, pour* τὸ, *avec les mêmes;* » *& βῖκον, pour* βίον, *avec Adam. Mais je ne suis ces leçons* » *que pour avoir un sens, & ne pas laisser ce passage sans le*

»traduire. Du reste, je ne tiens pas au sens que j'ai pris; »le texte est trop altéré. Il faut de meilleurs textes pour le »rétablir.«

Parum opis, aut (rectius ut dicam) nihil nobis codices nostri hoc loco praestiterunt. Epitomator & ista verba, & proxime sequentem Epicharmi eclogam totam praetermisit. Membranae *A.* nihil a vulgata scriptura discedunt, nisi in leviusculis quae sub contextu indicavimus. *Primus versus*, voce ὅδε post ἔστηχ' cum Dalec. & Pursano in ὧδε mutatâ, sic satis bene constitutus videbatur:

'Αλλ' ἄλλος ὅδ' ἔστηχ' ὧδε τοῦδε κατὰ πόδας.

In *secundo*,

τὸν ῥαδινῶς λαψῇ τυ καὶ τοίνυν γα θὴν,

nec verba nec sententiam me potuisse expedire, ultro profiteor: & satis iam professus sum, cum versionem adiicere non sim ausus. Nihil promovet ῥαδεινῶς, quod est in ms. *A.* & penultimam longam ne patitur quidem metri ratio, quod iambici generis esse adparet: nomen vero ῥαδινὸς penultimam brevem habet cum apud Homerum, Iliad. Ψ'. 583. tum apud Theocr. X. 24. & XI. 45. Nec vero negandum, eisdem in locis primam etiam syllabam ῥα pariter brevem usurpari; quam hîc quidem longam desiderabat metrum. Sed videtur tamen produci etiam potuisse eadem syllaba, praesertim cum a voce ῥεῖα, *facile*, vel ῥᾷον, *facilius*, derivetur, ut docent Scholiastes Theocr. ad XI. 45. & auctor Etymologici, p. 702, 15. Quare ei vocalem iota subscripsi. Valet autem ῥαδινὸς idem ac λεπτὸς, ἰσχνὸς, ἐπιμήκης, εὐκίνητος, ut docent & scholia Homer. & Theocr. & Hesychius. Quarum notionum quaenam potissimum hîc habeat locum, cum reliqua non intelligam, definire non ausim. Si *parasitum* poëta ῥαδινὸν diceret, id est, *macilentum* & *famelicum*; haud incommodum foret epitheton. Vulgatum λαψῇ, ad quamcumque originem referas, iota subscriptum habere debuisse videtur. Possis autem sive ad λάπτειν referre, pro quo etiam in medio genere λάπτεσθαι usurpatur, (vide Hesych. in Λάψαι, λάψων, λάψοι, & λάψονται) quod & *lambere* & *copiose bibere* vertitur, unde ἄμυστιν ἐξέλαψα apud Aristoph. in Acharn. 1229. sive ad λαμβάνω, unde λαψῇ dorice, pro vulgato λήψῃ, apud Theocr. I. 4. In *fine eiusdem vers.* 2. non coniunctim γαθὴν scriptum volueram, sed γα θὴν vel γά θην: est enim

ϑιν, ficut γα, fatis nota in Dorum idiomate particula. Fuit cum fufpicarer, καὶ τοί νυ γά θιν εὔωνον ἀεὶ σῖτον, *& tibi quidem femper vili pretio conftat cibus:* ut τὸ σῖτον, in neutro genere pofitum, idem valeret ac τὸ σιτίον, vel τὰ σιτία. Sed in iftis tenebris quis certi quidquam definiat? In *quarto* quidem *verfu* non dubitandum duxi, quin pro τὸν βίον, quod cum editis tenent membranae, βῖκον cum ADAMO corrigerem. Nam fi vel maxime fufpicari fubiiffet, πίνειν pro compofito καταπίνειν effe accipiendum, ut πίνειν τὸν βίον valeret *bona fua devorare, abligurire;* in *parafitum* id non convenit, qui olim quidem fortaffe *fua* bona abligurivit, at nunc *aliena* devorat. Lepide vero & perquam commode in bibacem parafitum dictum videtur τὸν βῖκον πίνει ὥσπερ ἄμυστιν κύλικα, *dolium ebibit veluti calicem qui uno hauftu evacuatur.*

Αὐτὸν δ' ὁ ποιεῖ τὸν παράσιτον λέγοντα τοιάδε. Percommode fic editum: fed invitis (ut fub contextu etiam adnotavi) vetuftis membranis. Et, verum fi quaeris, debetur ea fcriptura tacitae *Cafauboni* emendationi: nam in ed. Ven. & Baf. mendofe fic fcriptum, δ' αὐτὸν ποιεῖ τὸν παρ. quod ex eo corruptum eft, quod dabant membranae, Δι' αὐτὸν ποιεῖ τὸν παρ. λεγ. Ubi recte habet δι' αὐτὸν, *ipfum per fe, fuo nomine:* fed defiderabatur utique coniunctio, a Cafaubono opportune fuppleta. Quare fic refcriptum velim, Δι' αὐτὸν δ' ὁ ποιεῖ &c. nifi ante ifta verba quidpiam intercidit, v. c. Εἶτα (aut Ἔπειτα) δι' αὐτὸν, aut aliquid fimile.

Corrigendis fequentibus EPICHARMI *verfibus*, in quibus ingenium fuum moresque ipfe defcribit *parafitus*, poft CASAUBONUM operam fuam certatim contulerunt GROTIUS in Excerpt. pag. 471 fq. *Samuel* PETITUS, Mifcellan. VI. 3. & *Adrian.* HERINGA, Obfervation. Criticar. cap. 32. cuius viri (quem poftremo nominavi) operam merito laudans HARLESIUS ad Fabric. Bibl. Graec. (Vol. II. pag. 440. edit. noviff.) minus diligenter ipfe Athenaeum infpexerat, cum ait, oculorum errore factum effe ut EPICHARMO fragmentum hoc tribueret *Heringa*, cum *Alexidis* effet. Immo vero, Alexidis teftimonium de Parafitis deinde demum pag. 237. b. adfertur: hi autem verfus, haud fecus ac fuperiores, *Epicharmi* funt.

Verf. 1. Συνδειπνέω τῷ λῶντι. Sic tacite correxit Cafaubonus; cum & editiones fuperiores & membranae

Συνδειπνέων darent: quod quamquam defendi fortasse utcumque possit, lubens tamen istud tenui, quod multo commodius esse videbatur. *Secundus versus* in ed. Ven. & Bas. sic monstrose scriptus erat:

καὶ τῷ γαμηλιῶντι τῷ γακωνδενδεν * καλεῖν.

Eodemque modo in membranis scribitur, nisi quod abest corruptelae signum, a primo Editore adiectum, post γακω vero interpungitur oratio. Cuius versus postrema verba ex ingenio corrigens CASAUBONUS, sic edidit:

καὶ τῷ γαμηλιῶντι τῷ γα κ' οὐδὲν δεῖ καλεῖν.

Quem perinde mireris, cum quod manifeste mendosas voces τῷ γα in medio versus reliquerit, tum quod in Animadversionibus plane nihil ad hunc versum adnotarit, contentus generatim initio dixisse: »Mendas codicum vul»gatorum, immo vero etiam msstorum, omnes abster»gere nullo dum studio potuimus, partem certe sustuli»mus indubitatis, nisi fallimur, coniecturis.« — At, qui ipse profitetur se codicum mendas ex *coniectura* correxisse, quae coniectura *fallere possit*; is codicum scripturam non debebat celare lectorem, sed in ora aut in Animadversionibus adponere. Nec vero invitus tenui doctissimi viri emendationem postremis verbis adlatam, in qua & Grotius & Petitus adquieverunt, κ' οὐδὲν δεῖ καλεῖν: quamquam magis placet, & receptum malim quod HERINGA proposuit, κοὐδὲ δεῖ καλεῖν: *ac ne opus est quidem ut quis me vocet.* Voculas aut vocum fragmenta τῷ γα, ex τῷ γαμηλ. per incogitantiam scribae temere repetita, merito abiicienda censuere viri docti, qui post Casaubonum hanc eclogam tractarunt. In τῷ γαμηλιῶντι adquievere cum Casaubono Grotius, cuius latinam eclogae versionem Graecis versibus subieci, & Heringa. At equidem aegre mihi temperavi, quin, ad sententiam quidem quod spectat, PETITUM sequerer, sic corrigentem,

καὶ τῷ γα μὴ λῶντι, &c.

»Nihil enim, ait, hic de nuptiis ac earum convivio: sed »*parasitorum* ingenium describit, qui *vocati*, *invocati*, sem»per alienum edunt cibum.« — Nihil sane convenientius videtur, quam ut opponantur τῷ λῶντι & τῷ μὴ λῶντι. Et verbum γαμηλιάω, verum si quaeris, non modo ignorat sermo Graecorum, sed etiam respuit (ni fallor) analogia: vix enim aliquod simile in tota Graecae linguae penu reperias. Sed, quo versui senario constet ratio, sic

fuerit scribendum, quemadmodum in scholio indicavi,

καὶ τῷ γα μηδὲ λῶντι, κοὐδὲ δεῖ καλεῖν.

Vers. 3. Τηνεὶ δὲ χαρίεις τ' εἰμί. Cum ad metrum, tum ad sententiam aptum erat Τηνικάδε, quod dabant editi. Sed non videtur ea vox Doribus fuisse in usu. Et aliud dabant membranae, Τηνίδε vel Τηνὶ δὲ: in quo haud dubie latebat Doricum Τηνεὶ δὲ, *Ibi vero.*

a *Vers.* 5. » Quintum ita exhibent omnes libri,

» *καὶ κατιστάντιον* * *λητήνω λέγει.*

» Lege, servatis iisdem literis omnibus, ultimâ exceptâ,

» *κ' αἶκα τις ἀντίον λῇ τήνῳ λέγεν.*

» *Si quis contradicere illi*, cui iste parasitatur, *velit.* Egre» gia emendatio. Sed pro λῇ Dorico metrum postulat θέλῃ.« Casaubonus. — At non placet, commune θέλῃ Dorico λῇ substitui. Multo probabiliori ratione metro consuluit Grotius, τὶ ante λῇ inserens: quem secutus sum cum Heringa In fine versus, λέγειν tenui cum eodem Grotio: nam & istâ infinitivi formâ uti licuit (ni fallor) Doribus: caeterum lubens patiar, si quis cum Casaub. & Heringa λέγεν praetulerit. Ne cui de reliqua metri ratione oboriatur aliqua dubitatio, meminerit in Dorica particula κα vocalem α longam esse, ut apud Theocr. I. 4 sq. & sic constanter.

Vers. 6. » *Sextus:*

» *τήνῳ κυδάζομαί τε κάπω νηχθόμεν.*

» Sententia & versus stabunt per hanc lectionem,

» *κείνῳ κυδάζομαί τε καὶ ποτέχθομαι.*

» *Illi ego maledico, & inimicor.*« Casaubonus. — Recte vero Doricum τήνῳ tenuit Grotius & alii, idem valens ac commune κείνῳ. Sed καὶ ποτέχθομαι (i. e. προσέχθομαι, ἀπέχθομαι, ἀπεχθάνομαι) adoptavit idem Grotius: nec nobis certius quidpiam occurrebat. In ms. *A.* tamen non κάπω νεχθόμαν scribitur, ut perperam in scholio nostro expressum, sed κάπω νηχθόμαν: in quo videant acutiores an lateat aliud quid. Propius fortasse ad verum accessit Heringa, κἀγὼν ἔχθιμον corrigens, ἔχθιμον adverbialiter sumens, totumque versum sic vertens: *illum conviciis incesso & ego odiosis.* Dalecampius: *illum incesso conviciis, illi oppedo:* quem suo more in refingendis Graecis secutus Pursanus, ἀποπέρδομαι correxit.

Vers. 8. λύχνον δ' οὐχ ὁ παῖς. Temere δ' οὐκ ὁ παῖς ed. Bas. & Cas.

Verf. 9 *fq.* » Nonus [cum decimo :] a

» Ἔρπω δ' ὀλισθράζων τε καὶ κατάσκοτος.

» Ἔραιον αἴκα δ' ἐντύχω τοῖς περιπόλοις.

» Lego, ὀλισθάζων καὶ κατὰ σκότος ἔραμον. Do» ricum eft ἕρπω pro *ingredior*, ut dictum eft libro primo. » [ad pag. 28. a.] *Ego*, inquit, *ambulo nutans & labans » per tenebras infrequentes ac defertas* : vel, ἔραμος, *folus.* « Casaub. — De iſto uſu verbi ἕρπειν monuere etiam Portus in Lexic. Dorico, & Maittaire de Dial. pag. 265. provocantes ad Theocr. I. 105 ſq. ἔραμος recte praetulit Grotius : & haud obſcure latebat hoc in ἔρμος, quod eſt in ms. *A.* κατάσκοτος tenui cum eodem Grotio, vocabulum ſimiliter compoſitum atque κατάσκιος & id genus alia. ὀλισθάζων, idem valens ac ὀλισθαίνων, a Caſaubono cum Heringa accepi. Notaverat H. Stephanus in Indice Theſ. » Ὀλισθάζων affertur pro *labens* : ſed ἀμαρτύρως. « Hic puto fons fuerit, unde duxerit aliquis Lexicographus, Stephano ſuperior.

Verf. 10 *fqq.* — αἴκα δ' ἐντύχω τοῖς περιπόλοις

τούτοις ἀγαθὸν ἐπιλέγω τοῖς θεοῖς, ὅτι

οὐ λῶντι παίων, ἀλλὰ μαστιγῶν τί με.

» Decimum & ſequentes duos verſus ita legit Dalecam» pius :

» — αἴκα δ' ἐντύχω τοῖς περιπόλοις

» τούτοις, ἀγαθὸν ἐπιλέγω τοῖς θεοῖς, ὅτι

» οὐ λῶντι παίειν, ἀλλὰ μαστιγῶντί με.

» Et, ἀγαθὸν ἐπιλέγω τοῖς θεοῖς, ſumit pro, χάριν ὁμο» λογῶ τοῖς θεοῖς : ut dicat paraſitus, *fe* [*Diis*] *gratias » agere, fi nocturni circitores, contenti flagellatione, gravius fe » non laedant.* Ingenioſa plane interpretatio : nec video » qui poſſit commodius exponi iſta ſcriptura. Sed profe» cto mendae veram ſententiam obtegunt ; quae huius» modi potius videtur fuiſſe : *Si in vigiles nocturnos inci» dam, his ego* ἀγαθόν τι λέγω, id eſt, *dico dicta quaedam » de melioribus ; atque ita illos mihi concilio, ut inoffenfus ab » iis difcedam.* Sententiam, opinor, aut corpore toto, aut » ſaltem laciniâ tenemus : verba ipſa prehendere non qui» mus : aliis fortaſſe leporem excitaverimus. « Casaubonus. — Nihil medelae offerebant membranae : quae priora verba magis etiam corrupta ſic exhibent, εκκαδεν τύχω. Emendationes Heringae, quas in verſione ſecutus ſum, ſub contextu indicavi. Grotius ſuos verſus lati-

ne sic reddidit :

— Tum, si forte in vigiles incidam,
bona verba facio tamquam Dis, ut mavelint
me flagris exercere, quam contundere.

b *Verss.* 13 *sqq.* » Reliqui versus sic eduntur :

» Ἐπιδέχειηο * οἴκακ' εἰς καταφθερεῖ
» ἄτρωτος εὕδω, καὶ τὰ μὲν πρῶτα οὐκοῶ
» ὡς καμῶν * ἄκρατος οἶνος ἀμφέπῃ φρένας.

» Censemus emendandum :

» Ἐπεὶ δὲ χ' ἧκον οἴκαδ', εἰς τὰς διφθέρας
» ἄτρωτος εὕδω· καὶ τὰ [μὲν] πρῶτ' οὐ κοῶ
» ὄκκα μευ ἄκρατος οἶνος ἀμφέπῃ φρένας.

» *Postquam vero salvus domum veni, super stratas pelles dor-*
» *mio : atque ubi primum mentem occupavit merum, nihil au-*
» *dio.* Olim pro *lecto* erant *pelles lanatae* in angulo cubicu-
» li stratae : unde Romanum *dormio*, a δέρμα. Postea, in-
» ventis lectis, culcitis, & vestibus stragulis, pauperibus
» relictae sunt pelles. οὐ κοῶ, valet, *nihil intelligo, omnium*
» *rerum curam pono.* κοεῖν, dorice, pro αἰσθάνεσθαι & νοεῖν. «
CASAUBONUS. — Non ἐπιδέχειηο, ut est in ed. Cas. 1. & in Casauboni Animadv. nec ἐπιδέχεικ', ut est in ed. Cas. 2. & 3. sed ἐπιδεχεικω scribitur in ed. Ven. & Bas. & sic etiam in membr. *A.* Quo plane continebatur id quod edidimus, ἐπεὶ δὲ χ' ἥκω. Pro quo GROTIUS, ἐπεὶ δέ γ' ἧκον : TOUPIUS vero (ad Theocr. p. 406.) ἐπεὶ δ' ἵκανον. Tum vero nec οἴκακ', ut mendose in ed. Cas. 1. 2. 3. & in Casauboni Animadv. scriptum, sed οἴκαδ' habent eaedem editiones veteres cum membranis. Deinde non καταφθερεῖ, ut in Casauboni Animadv. temere scribitur, sed καταφθερεῖς habent editiones omnes cum membranis. Ibi igitur emendationem Casauboni, εἰς τὰς διφθέρας, adoptavit GROTIUS, tresque illos postremos versus sic convertit :

Ita domum ut ventum est nil mutilato corpore
in pelles sternor, initio non dormiens,
donec meri vis omnem sensum extinxerit.

Equidem non dubitandum duxi, quin in corrupta vetere scriptura, οἴκαδ' εἰς καταφθερεῖς, lateret οἴκαδες καταφθαρεὶς, quemadmodum correxit HERINGA, Observ. cap. 32. pag. 300, suffragante Koenio ad Corinthum de Dialect. pag. 106. & Toupio ad Theocr. pag. 406. Nisi fortasse etiam καταφθερείς, pro communi καταφθαρείς,

dicere licuit Doribus. *οἴκαδες* pro *οἴκαδε* dicere solitos b
Dores adnotavit Corinthus l. c. *Versu* 14. vocem *ἄτρωτος* cum Grotio tenens Heringa, per ellipsin particulae *ὡς* interpretatus est, *tamquam nil passus dormio*. Commodissime vero, &, ut mihi quidem persuaseram, verissime VALCKENARIUS (apud Koenium l. c.) *ἄστρωτος* correxit; ut suam paupertatem professus miser ille parasitus dicat, *domi sine stragulis humi se cubare.* Eamdemque ipsam scripturam *ἄστρωτος*, quam Toupius etiam l. c. adoptavit, plane nobis dederunt optimae nostrae membranae. Posteriora eiusdem versus verba nihil difficultatis habent. Pro *πρῶτ' οὐ*, suo more, plene *πρῶτα οὐ* scripsit membranarum nostrarum exarator. Vocula *μὲν* in Casauboni Animadv. ed. 1. temere omissa erat per operarum errorem: in contextu quidem agnoscunt eam editiones omnes cum membranis. Ad verba *τὰ μὲν πρῶτ' οὐ κοῶ*, *& statim non sentio*, facile ex superioribus subintelligitur *ἐμὲ μαστιγωθέντα καὶ καταφθαρέντα*, *me verberibus male mulcatum ac paene perditum:* nec opus est ut cum Heringa *τά μευ τρῶτ'* corrigamus, quod ille latine *mea vulnera* reddidit, quasi esset *τά μευ* (i. e. *ἐμοῦ*) *τρώματα*. Et, *τρώματα* quidem idem ac *τραύματα* valere, satis certum est, & diserte adnotavit Hesychius: at est ea vox Ionica magis, quam Dorica: & non video quo pacto statuere possemus *τρῶτα* pro *τρώματα* esse positum. Posses utcumque, si opus esset, *τά μευ τρῶτ'* accipere pro *τὰ ἐμοῦ* (scil. *μέλη*) *τρωτὰ*, *membra mea vulnerata.* At suspicari subit, quod fortasse verissimum fuerit, illud *τρῶτ'* apud *Heringam* non ipsius docti viri consilio sic scriptum esse, sed operarum errore pro *πρῶτ'* irrepsisse. *Postremum versum* postquam sic constituit GROTIUS:

ἕως κά μοι ἄκρατος ἀμφέπῃ φρένας.

adnotavit idem: »Puto veram hanc emendationem. Sae»pe reperies *οἶνος* ex interpretamento additum versui su»peresse, ubi *ἄκρατος* praecedit.« — At, quandoquidem *κα* particula, (ut paulo ante ad vers. 5. monuimus) vocalem *α* longam habet, *μοι* vero ob sequentem vocalem corripitur, videtur imprudenti summo Viro excidisse versus ille, in secunda sede pro iambo trochaeum habens, cui pedi in iambico senario locus prorsus nullus erat. HERINGA, sic scribens,

ὄκα μῶν ἄκρατος οἶνος &c.

b metro quidem recte consuluit: at, quam posuit ille particulam μῶν, vereor ne eam Dorismus non agnoscat, Atticis quippe propriam: tum quod eamdem *nempe* interpretatur, (*quamdiu n e m p e merum praecordia obsidet:*) tribuit ei vim, quam nullibi aliàs ei inesse comperies. Non enim aliam, nisi interrogandi vim habet vocula μῶν: in cuius interpretatione quod cum apud Hesychium, tum apud Suidam, ἄρα acuto accentu scribitur, id, si attendere volueris, librariorum vel editorum errore factum esse intelliges, cum ἆρα circumflexâ penultimâ scriptum oportuisset. Quo magis probavi KOENII TOUPIIque sententiam, ἆς κα corrigentium. Valet scilicet ἆς idem ac ἕως, μέχρις οὗ, auctore Hesychio. Fuisseque eam particulam ista notione apud Dores in usu, ostendit Pindari versus, Olymp. X. 61. aliaque exempla a doctissimo *Koenio* ad Corinth. pag. 81. prolata. Confer *Toup* ad Theocr. p. 406. & in Appendicula Notar. ad Theocr. p. 2. At, cum καμὼν communi consensu editi libri & membranae exhiberent, de posteriori parte huius vocis quid faciendum esset, dubitari merito poterat. KOENIUS sic corrigebat:

ἆς κα μεῦ ἄκρατος οἶνος ἀμφέπῃ φρένας:

commode, ut φρένας μευ esset *mentem meam*. TOUPIO placebat,

ἆς κα μ' ἄκρατος οἶνος &c.

ut οἶνος ἀμφέπῃ με φρένας simili verborum constructione dictum esset, atque illud Homericum, τί δέ σε φρένας ἵκετο πένθος; Iliad. α'. 362. & id genus alia; quae tamen mihi videbantur epico magis carmini convenire, quam comici dramatis orationi. Quare commodissime me facturum putavi, si ἆς κα μοι scriberem. Verumtamen advertere animum critici lectoris debebat ipsa illa vox καμὼν, quam hic dabant libri. Itaque HERINGA, propositis eis emendationibus, quas supra commemoravi, monuit, duos postremos versus etiam in hunc modum posse constitui:

ἄτρυτος εὕδω, καὶ τὰ μὲν πρῶτ' οὐ κοῶ
καμὼν, ἄκρατος δ' οἶνος ἀμφέπει φρένας.

Id est:

Indefesse dormio, nec primo sentio
aegrum me esse, vinum enim praecordia obsidet.

Qua ratione peropportune quidem servata vox καμὼν fuerit: sed, ut alia taceam incommoda, expulsa erit prae-

cedens vocula ἂν, quae non de nihilo hic posita videri debebat. Equidem sic mihi persuaseram: vocem καμὼν olim pro scholio sive marginali sive interlineari fuisse adiectam, tamquam subintelligendam ad verba οὐ κοῶ, eâ sententiâ quam perspecte Heringa expressit; eamdem vero vocem deinde ab imperito librario, cuius iam multa similia errata observavimus, pro voculis κα μοι temere in contextu esse repositam.

AD CAP. XXIX.

Diphili testimonium nihil habet difficultatis: & sine ulla discrepantia exhibetur in libris, excepta ea quam ad *vers.* 5. adnotavi; ubi recte ex vetustis membranis σφοδρὸς (adiectivum, non adverbium) editum est, quemad- c
modum deinde πλάγιος καὶ λεπτός. Quod ait (*vers.* 2 *sq.*) οὐ καταινῶ τὰ τρίγλυφ' *&c.* id respectum habet ad ea quae lib. V. p. 179. a. b. ex Homero & ex Aristophane prolata vidimus. Graecis versibus subieci Grotii versionem ex Excerpt. pag. 798. excepto versu postremo: quem ille, cum pro vulgato,

ὅτι τοῦτό μοι τὸ δεῖπνον ἀλλ' οὐδ' αἶμ' ἔχει,

sic scripsisset,

ὅτι τοῦτό μοι τὸ δεῖπνον ἀλιδινῶς ἔχει,

latine in hunc modum convertit:

coenam illam nobis nauseae plenam fore.

Quo pertinet eiusdem viri adnotatio, cum ait: » Mihi » videtur is, qui loquitur, *fumum culinae* vento compa» rare; qui si sit languidus, solet navigantibus signum es» se futurae *nauseae.* « — Nec vero video, quid induxerit praestantissimum virum, ut a librorum discederet scriptura, quae optime habebat: *Coenam sine sanguine*, tenuem dicit poëta, minimeque lautam; scilicet, ad quam ornandam nullae fuissent victimae caesae: eamdem Plautus *terrestrem* nominavit, in Captiv. I. 2, 80. ubi adnotarunt viri docti, *coenam sine sanguine* imitatione Graeca dixisse Horatium: locum quidem, ubi ea dictione usus sit Venusinus poëta, non indicarunt; nec mihi locus in promtu est. Haud absimilis vero est illa Graeca dictio, ἄκαπνος θυσία, de qua vide ad lib. I pag. 8. e. Nescio an verborum structura Grotium turbaverit, quae paulo insolentior poterat videri: nempe naturalis verborum series haec

erat, ὅτι, ἀλλὰ τοῦτό μοι τὸ δεῖπν. &c. qua fere ratione dictum est illud in Epicteti Enchirid. cap. 4 extr. πρόχειρον ἔσται, ὅτι, ἀλλ' οὐ τοῦτο ἤθελον μόνον &c. ubi particulam ἀλλὰ plerique editores temere omiserunt. Ad eumdem versum adnotavit idem *Grotius*: »δεῖπνον pro δεινὸν »SCALIGER emendavit.« — At δεῖπνον habent libri omnes. Quare inverse scribere voluisse Grotius videtur, δεινὸν pro δεῖπνον emendasse Scaligerum, nempe in Notis msstis, quibus se usum esse professus est Grotius in praefatione Excerptorum. Sed tali quidem emendatione nihil opus fuisse adparet.

Ἦν δέ τις ἐν Τρώεσσι. Vide Iliad. ρ΄. 575 sqq. *Ibid.* διὸ d καὶ ποιεῖ αὐτὸν ὑπὸ Μενελάου τιτρωσκόμενον κατὰ τὴν γαστέρα, φησὶν ὁ Σκήψιος Δημήτριος &c. Cum prava distinctione orationis laborasset olim iste locus, de commodiore adhibenda distinctione monuit CASAUBONUS. Pro φησὶ δ' ὁ Σκη. quod erat editum, est φησὶν δ' ὁ Σκη. in ms. *A*. Verbum φησὶ vel φησὶν compendiose scriptum est in ms. *Ep.* dein vero pariter δ' ὁ Σκήψιος, interserta coniunctione; quam, utpote perincommode hic positam, abieci, praeeunte eodem CASAUBONO in Animadv. ubi simul haec adnotavit: »Observatum est a veteribus, non »temere apud poëtam inferri aut accipi vulnera: sed »convenienter anteactae vitae & meritis. *Podam* igitur, »ait auctor, *quia parasiticam exercuerat, ferit Menelaus in »ventre: sicut Pandaro, periurii reo, linguam abscindit Dio»medes.* In quinta Iliade habes de *Pandaro.* [Il. ε΄. 292.] »De *Poda* sic Ἰλιαδ. ρ΄. [578.]

»τόν ῥα κατὰ ζωστῆρα βάλε ξανθὸς Μενέλαος.«

Quod κατὰ ζωστῆρα dixit poëta, id ipsum κατὰ γαστέρα interpretatur Demetrius. Scripturam Ποδῆς recte tenet ms. *Ep.* Πόδης penacute scribitur in *A*. Ad ὡς καὶ Πάνδαρον, adparet, ex communi referenda esse ista, τιτρωσκόμενον ποιεῖ. Omnia autem illa, ὡς καὶ Πανδαρ. usque γλώττης, intelligenda sunt veluti obiter dicta; ita ut pronomen αὐτὸν, in istis τιτρώσκει δ' αὐτὸν, ad *Poden* referatur. Praeter rationem Barnesius, Athenaei verba citans ad Iliad. ρ΄. 577. ἑκάτερον pro αὐτὸν scribendum censuit. Nostri verba ob oculos habuerat Eustathius cum ea scriberet quae leguntur in Comment. ad Iliad. ρ΄. p. 1160, 21 sqq.

AD CAP. XXX.

κόλακας ἐκάλουν, ἀφ' ὧν καὶ Εὔπολις τῷ δράματι τὴν ἐπιγραφὴν ἐποιήσατο, &c. »EUPOLIDIS *Colaces* noti »ex omnibus antiquis: inter celeberrimas enim ea fabula. »*Versus* inde allatos digerant in pristinam metri legem qui »volent. Res non tam difficilis, quam incerta; maxime »propter trochaicorum & anapaesticorum leges parum »severas.« CASAUBONUS. — Quae paene soluta videbatur esse oratio, eam mira facilitate, nullo fere negotio, ad metri leges adstrinxit divinum GROTII ingenium, in Excerpt. pag. 501. cuius rationem cum in Graecis, tum in Latina versione, plurima ex parte secutus sum. Eamdem lepidissimam eclogam ad idem metri genus redegit HERMANNUS, De Metris lib. III. pag. 388 sq. non nisi in singulis nonnullis verbis discedens a Grotio, cuius versus ne ob oculos quidem habuisse videtur. *Choriambicum*, ni fallor, hoc genus vocant Artis magistri: cuius artis, ubi a vulgatissimis versuum pedumque generibus recedit, prorsus rudem me esse iam saepius professus sum. Caeterum rhythmus & harmonía in hisce ultro cuique in aures incidat necesse est, qui Graeca verba secundum syllabarum quarumque quantitatem pronunciare adsueverit. Eodem metro quo Graeca continentur, in latina versione pro suo more usus est GROTIUS; quare etiam in Notis ait: »Quod genus sit versuum, ex Latinis nostris »facile intelliges.« — Nos, sicut alibi in versibus paulo longioribus fecimus, ne ob spatii angustias parum commodo subinde loco frangere versum cogeremur, quemque Graecum versum in duo iusta hemistichia, e quibus manifeste constat, divisimus. Quo facto simul & oculorum & aurium gratiae consultum putamus. Prius quodque hemistichium statim tribus pedibus integris constat; primo, dactylo; duobus sequentibus, trochaeis; tum vero unâ syllabâ abundante, quae ubique longa est. Alterum quodque hemistichium tres pedes habet, absque syllaba abundante: eorum pedum primus, dactylus est; alter trochaeus; tertius promiscue vel spondeus vel trochaeus.

Vers. 1. Pro ἣν ἔχουσιν, quod erat editum, metri caussa ἣν ἔχουσ' scripsere Grot. & Herm. Eodem vero modo, ἣν ἔχουσ', scriptum est etiam in utroque nostro

e codice msto; licet in eisdem codicibus persaepe aliàs plene scribatur vox, cuius extrema vocalis metri caussa elidenda erat. In fine eiusdem versus, πρὸς ἡμᾶς mendose scribitur in ed. Cas. Recte vero πρὸς ὑμᾶς in ed. Ven. & Bas. & in msstis, quemadmodum correxere Grot. & Herm.

Vers. 2. Tenui librorum scripturam,

ἐσμὲν ἅπαντες κομψοί:

quae quidem scriptura, quum secundum pedem posterioris hemistichii pro trochaeo faciat spondeum, peccat utique contra legem, quae (ut paulo ante dictum) in hoc versuum genere obtinere debet. Quare sic correxit GROTIUS:

κομψοὶ ἅπαντες ἐσμέν.

At nescio quo modo displicet illa verborum consecutio; & aegre patiar verbum ἐσμὲν sua sede motum. Itaque, si constans & sine exceptione rata esse lex illa debet, praetulerim HERMANNI rationem, sic corrigentis,

ἐσμὲν ἅπαντα κομψοί.

Et hoc utique receptum velim. ἅπαντα, adverbialiter; *omnino, omni ex parte, omnibus in rebus.*

Vers. 3. ἄνδρες· τοῖσι πρῶτα μὲν —

Rursus, nimis fortasse timidus, a librorum scriptura non ausus sum discedere, quae primum pedem spondeum pro dactylo facit. Longius quidem quam necesse erat, a librorum scriptura HERMANNUS recessit, ἐνθάδε pro ἄνδρες scribens. Satis erat ἀνέρες, quod GROTIUS posuit. At praeter necessitatem (ut mihi videbatur) idem GROTIUS τοῖσι πρῶτα, in οἷς τὰ πρῶτα mutavit. Scribe igitur,

ἀνέρες· τοῖσι πρῶτα μὲν —

Nisi fortasse spondeus, quem exhibent libri, pro dactylo valere adeoque teneri potuerit.

Vers. 4. μικρὸν δέ τι κάμὸν αὐτοῦ. »Non agnoscit » ista Epitomae auctor. Erant videlicet iam tum corru» pta. Quid si scribas? μικρὸν δέ τι καταλυμάτιόν του. » *Parvam domunculam* sic vocat, ut ait Syracusanus poë» ta, εἰλεὸν, οὐκ οἴκησιν.« CASAUBONUS. — Fieri potest, ut corrupta ista putarit Epitomator: quae, si ille in exemplari suo κάμον (sic) scriptum reperit, ut in edd. & in membr. *A.* scribitur, utique eâ parte fuerant corrupta. Quâ scripturâ etiam offensus primus editor, *asteriscum* pro corruptelae signo ante κάμον posuit. Nec vero sem-

per, ubi quidpiam omisit Epitomator, eâ caussâ id fecit, e
quod corruptum putaret: multa enim, suo arbitratu, non alia de caussa nisi quod brevitati studeret, praetermisit. GROTIUS, sic corrigens, *μικρὸν δέ τι ἱκανὸν αὐτῷ*, latine ista his verbis reddidit,

& cui perpusillulum sufficiat cibati.

Mirari vero subit eiusdem GROTII ad hunc locum Notam: » Haec verba postrema, inquit, ex coniectura addi» dimus, quia omnino aliquid ad implendum versum de» siderabatur. Ait, *puerum fortem a se conduci, qui pauxil» lulo victu contentus sit.* « — Sic loquitur, quasi in vetustis editionibus lacunâ laborasset versus; qui tamen ubique integer legebatur. Scilicet, quoniam omissum in Epitoma illud hemistichium dixerat Casaubonus, id ita interpretatus Grotius erat, ac si in nullo vetere codice illud ita, ut editum erat, fuisset repertum, sed ex primi editoris ingenio fuisset suppletum. At eadem prorsus verba in vetustis membranis *A.* eodem modo scripta leguntur: in quibus nihil mihi desiderari videbatur, nisi ut *κᾳμὸν*, pro *κάμον*, cum HERMANNO scriberemus. Quo posito, versum Grotianum in latina versione ad illam sententiam, utcumque potuimus, refinximus.

Vers. 6. *οὖν μεταλαμβάνων ἀεὶ* — f
Et manifeste desiderabatur aliquid initio huius versus, & commodissime lacunam explevit *οὖν* particula a GROTIO adiecta. Non *ἐν* (ut mendose sub contextu nostro scriptum) sed *ἓν* posuit HERMANN, mutatâ dein distinctione orationis sic scribens:

ἓν μεταλαμβάνων ἀεὶ, θάτερον ἐξελαύνω
εἰς ἀγοράν. ———

Quae ratio cum alia habere incommoda mihi visa erat, tum illud quod vix ferri in ista connexione possit verbum *ἐξελαύνειν* active sumtum: nam activâ notione nil aliud nisi *abigere*, *expellere* significat: neutraliter vero percommode intelligi poterat, *proripio me*, ac simpliciter etiam, *exeo*, *progredior*.

Vers. 7. *ἐκεὶ δ' ἐπειδὰν κατίδω τιν' ἄνδρα.* Sic recte GROT. & HERM. pro *τιν' ἄνδρ'*, quod erat in editis & in ms. *Ep.* Recte quidem *ἄνδρα* scriptum in membr. *A.* sed pro *τιν'* ibidem corrupte *τι οὖν.*

Vers. 8. *εὐθὺς περὶ τοῦτον εἶμί.* Languidius erat, quod vulgo scribebatur, *εἶμι*, id est, *eo:* quod ipsum ver-

bum ne conſtrui quidem commode cum praepoſitione περὶ poterat. Perapte vero εἰμὶ ſcripſit GROTIUS: id eſt, *ſtatim hunc adgredior, hunc obſideo.* Germanice diceres: *Sogleich mach ich mich an dieſen.* Gallice, *auſſitôt je m'accroche à celui-là.* Commode etiam VILLEBRUNE: *vite je ſuis à ſes cotés.*

Verſ. 9. πλούταξ penacute ſcribitur in ms. *Ep.* ut in editis. πλοῦταξ vero, penultimâ circumflexâ, habet ms. *A.* ne id quidem male, ac fortaſſe etiam rectius.

Verſ. 11. ἐρχόμεσθ' cum GROT. & HERM. ſcripſi, pro vulgato ἐρχόμεθ'. Longa quippe deſiderabatur ſyllaba. Et in talibus facillime halucinantur librarii. *Ibid.* Pro ἄλλος, perperam ἄλλο ſcribitur in ms. *Ep.* & in eo verbo finem huic eclogae fecit Epitomator.

Verſ. 13. Pro vulgato εὐθὺς, metri cauſſa neceſſario εὐθέως ſcribendum fuit cum GROT. & HERM.

a *Verſ.* 14 *ſqq.* Quae verſibus iſtis continentur verba, ea ſic edita legebantur: οἶδα δ' Ἀκέστορα αὐτὸ τὸν στιγματίαν παθόντα. σκῶμμα γὰρ εἴπας ἔλεγεν. εἶτ' αὐτὸν ὁ παῖς θύραζ' ἀγαγὼν ἔχοντα κλοιὸν παρέδωκεν Οἰνεῖ. Ibi adnotavit CASAUBONUS: » Narrat paraſitus » caſum *Aceſtoris*, alterius paraſiti. Verba σκῶμμα γὰρ εἴ» πας ἔλεγεν ſunt corrupta. *Dalecampius* ſcribit, σκῶμμα » γὰρ οὐδὲν εἴπας, ἔλεγεν. [Nempe ita latine vertit: *ri» diculi nihil dixiſti, inquit convivator.*] Firmant praeceden» tia, quibus dixit neceſſe eſſe, ut *dicta dicant, niſi forâs » velint proiici.* Nobis placeat ita potius ſcribere & inter» pretari, σκῶμμα γὰρ εἴπας ἐλήγεν. εἶτα &c. Firmant » item praecedentia: non enim *dicta dicenda* ſolum aiebat » ibi paraſitus; ſed etiam χαρίεντα, id eſt, *quae probentur » domino.* Ergo ita interpretare: *vix deſierat loqui, & ſcom» ma in aliquem iacere; & ſtatim correptus, ac boia collo im» poſita traditus eſt Oeneo.* Quis autem iſte? Puto fuiſſe » tum Athenis *Oeneum* quemdam notae ſaevitiae, vel com» mentarienſem, vel publicum ſervum, vel alio quo mu» nere fungentem. Quidvis denique fingam prius, quam » οἰνέα *cauponem* vertam cum Dalecampio. « — *Verſ.* 14. Vulgatum Ἀκέστορα tenuit Grotius. Equidem Ἀκέστορ' praetuli cum HERMANNO; ut ex dactylo trochaeus fieret, cuius generis ſunt alii omnes pedes in ſecunda ſede prioris hemiſtichii. *Verſ.* 15. Caſauboni emendatio, εἴπας ἐλήγεν, nec per ſe ſatis commendabilis vi-

debatur, & metro e diametro adverſabatur. Praeſtabat a haud dubie id, quod GROTIO HERMANNOque placuerat:

σκῶμμα γὰρ οὔ πως ἔλεγεν· εἶτ' —

Ubi adnotavit GROTIUS: » Male erat εἴπας. *Eiectum* dicit » *Aceſtorem eo quod nihil lepidi dixiſſet.* Conſidera praece- » dentia. « — Cui correctioni inſignem ſpeciem conciliabat hoc, quod ſola α litera in ω eſſet mutanda: quas duas literas iam ſaepe aliàs temere inter ſe permutatas a librariis obſervavimus. Sed hoc incommodi inerat, quod contra legem pes ſpondeus erat loco trochaei. Quare οὔ ποτ' praetuli, quod & ad metri rationem & ad ſententiam aptum erat, *nihil umquam lepidi dicebat.* Iam manebat quidem tertius pes tribrachys, ἔλεγεν, eâ ſede quam aliâs conſtanter trochaeus occupat. At, tribrachyn ſuâ quantitate ac morâ trochaeo parem eſſe, adeoque cum eo citra incommodum permutari poſſe, ſatis notum eſt. Nec vero diſſimulare debeo, in vetuſtis membranis *A.* non ἔλεγεν ſcribi, ſed ἔλεγες: quod quum ſpeciem habeat interpretationis verbi vulgo praecedentis εἴπας, videndum eſt ne aliud ulcus hic loci lateat. In fine *vers.* 15. pro vulgato θύραζ', haud dubie θύραζε absque apoſtropho ſcribendum fuit cum GROT. & HERM. *Verſum* 16. in hunc modum conſtituit GROTIUS:

ἤγαγ' ἔχοντα κλοιόν· οὕτως παρέδωκεν Οἰνεῖ.

Adnotavitque » *Oeneum* ſibi (quemadmodum Caſaubono) » videri fuiſſe nobilem lorarium. « Id ipſum vero, quod vetuſtae nobis membranae dederunt, ingenio & coniecturâ praeceperat HERMANNUS:

ἐξαγαγὼν ἔχοντα κλοιὸν παρέδωκεν Οἰνεῖ.

AD CAP. XXXI.

Ἀραρὼς, ἐν Ὑμεναίῳ. Ad vulgatum, ἐν Μεναίῳ, perſpecte CASAUBONUS monuerat: » Scribendum ἐν Ὑμε- » ναίῳ. Unius ex poëtae huius fabulis index fuit Ὑμέναιος: » auctor Suidas in iis quae de *Ararote.* Idem Grammati- » cus ex ea fabula quaedam laudat in Ἀναθεῖναι: ubi in- » gens facinus auſi ſunt homines imperiti. Sic ille: Ἀνα- » θεῖναι καὶ ἐπαναθεῖναι, τὸ αὐτό. Ἀραρὼς Ὑμεναίῳ· Ὅπως » τε τὴν νύμφην, ἐὰν καιρὸς ᾖ, μεθέωρον ἐπὶ τὸ ζεῦγος ἀνα- » θήσει συμφέρειν. Ineptulus aliquis, ignorans Ἀραρὼς no- » men eſſe poëtae, ſuperioribus verſibus ſubiunxit ineptiſ-

»tissimam hanc notam: Ὅτι τὸ ἀραρῶς ἐπίῤῥημα, ἀντὶ »τοῦ πρεπόντως· ἀραρὼς δὲ ἁρμόσας.«

De *Ischomacho*, qui in *Ararotis* versibus commemo-
b ratur, vide I. 8. a. *Platonis* verba, ex *Lachete* citata, haud longe ab initio illius Dialogi leguntur.

Alexidis eclogam, *de duplici Parasitorum genere*, in Excerptis suis posuit Grotius pag. 573. Inde versionem latinam duximus, & in Graecis versibus *partes personarum* suis notis distinximus. Epitomator de tota ecloga nonnisi haec verba adposuit: Ἄλεξις δὲ δύο γένη εἶναι παρασίτων φησίν· ἓν μὲν, τὸ κοινὸν καὶ κεκωμῳδημένον· θάτερον δὲ, σατράπας παρασίτους καὶ στρατηγοὺς ἐπιφανεῖς, οὓς καὶ σεμνοπαρασίτους φησί.

Vers. 3. οἱ μέλανες ἡμεῖς. *Parasiti*, ut docet Pollux IV. 119. in scenam producebantur *veste utentes nigra vel pulla.* Quo allusit Cicero, cum Phormionem, Terentianum parasitum, *nigrum* dixit, in Orat. pro A. Caecina, cap. 10. Qua de re iam olim monuit *Pet.* Victorius, Var. Lect. VI. 23.

Vers. 4 *sqq.* »Versus *quintus* & *septimus*, quibus nobiles »parasiti, quos poëta σεμνοπαρασίτους vocat, describun- »tur, mihi sunt obscuri, neque habentur in Vindelicianis »Excerptis.« Casaubonus. — Ad *quartum* versum Grotius, quum eum post *octavum* reiecisset, haec adnotavit: »hunc versum huc retraxi. Est enim explicatio eorum »quae obscurius erant dicta. Tum vero versus hic eo lo- »co male interrumpebat continuationem coepti sermonis »de duobus generibus parasitorum.« — *Sextus*, contra quod volueram, talis in nostro exemplo repetitus est, qualis in superioribus editionibus legebatur, integro pede longior. Rescribe cum Grotio:

ὑποκρινόμενον εὖ τοῖς βίοις, ὀφρῦς ἔχον

deletâ terminatione τα, quae postremae voci (nescio quo casu) etiam in vetustis membranis adhaeserat; deletâque simul vocula γε, quam ne membranae quidem agnoscunt. Caeterum nil mutant eaedem membranae. Quartum vero illum versum, Σατράπας &c. etiam Epitomator in suo exemplari eodem incommodo loco positum repererat; ut quidem ex ipso compendio, in quod ille totum hunc locum redegit, intelligi videtur. Nobis ad illustrandum difficilem locum nihil succurrit, nisi Gallica interpretatio, quae in *Notulis msstis* a doctissimo Viro De-

LAPORTE DUTHEIL nobiscum communicatis continetur, his verbis: » *A. Je cherche quelle peut être l'autre espèce . . .* » *B. Eh! C'est celle des Parasites Satrapes & Stratéges illustres, celle du Parasite-Auguste, (comme l'appelle le sot vulgaire) si bon hypocrite dans sa vie, si bien fronçant ses pesans sourcils, si habile à culbuter (à manger) une fortune.* » *Connois-tu maintenant cette espèce & ce qui la caractérise?* « *Quintum versum, cum duobus sequentibus*, in hunc modum interpretatus erat DALECAMPIUS:

Gravem aliquem parasitum, accitum e vulgi medio, c
qui vitam cum auctoritate & modestia severam assimulet,
cuius supercilia mille talenta pendant, sursum replicata.

Et ad ista verba, *cuius supercilia &c.* haec adnotavit: » Ut » aspectus rigidior ac magis tetricus & austerus sit. *Philosophos* innuit. «

Vers. 8. Claudicat ille versus, Νοεῖς τὸ γένος &c. Quem commodissime GROTIUS curavit, sic scribens:

Νοεῖς τόδε γένος καὶ τὸ πρᾶγμα; —

Quam emendationem quum haud cunctanter adoptare constituissem, nescio qui factum, ut vulgatum teneretur in nostro exemplo.

Vers. 13. οἱ δ' ἀλύομεν. Sic iam emendaverat GROTIUS; praeeunte (ut ipse adnotavit) SCALIGERO in notulis msstis. De eadem adhibenda correctione monuit Palmerius in Exercit. pag. 503. d

Vers. 15. Ἀλλ' ἄν σ' ἐπαινῶ, μᾶλλον αἰτήσεις μ' ἔτι. Nil mutant membranae, nisi quod Ἀλλὰ absque apostropho scriptum habeant. Adnotavit CASAUBONUS: » Postremum ita accipio. Duorum qui hîc loquuntur, alter » discipuli, alter doctoris personam sustinet. Doctori promissum de more fuerat minerval. Eidem sciscitanti, *An* » *non bene doceret?* respondet discipulus, *Nolle se ipsum* » *laudare; ne laudatus occasionem inde sumat maiorem exigen*» *di mercedem.* Sed scribi malim:

» Ἀλλ' ἄν σ' ἐπαινῶ γ', ἄλλο αἰτήσεις μ' ἔτι. «

Cuius emendationem adoptans GROTIUS, nisi quod γ' post ἐπαινῶ omisit, postrema verba *in Notis* sic interpretatus est: » *Iterum rogabis an bene dixeris, ut iterum laudem.* « — Quod apud eumdem Grotium in Graeco contextu eadem verba sic scripta leguntur, ἄλλο μ' αἰτήσεις μ' ἔτι, operarum errore bis positum pronomen μ' est: in *Notis Grotii* verba illa in hunc modum repetuntur, ἄλλο μ' αἰ-

d τήσεις ἔτι. Dutheil, tenens adverbium μᾶλλον ad ἐπαινῶ relatum, & deinde αἰτήσεις μέ τι scribendum proponens, sic interpretabatur: » *Mais si je te loue davantage, tu » voudras peutêtre que je te paye* (pour ta bonne leçon.) *Tu » me demanderas quelque chose.* «

AD CAP. XXXII.

In *Timoclis* ecloga ex *Dracontio*, *vers.* 2 *sq.*

— — ἥκιστα· οὐδὲν ἔστι γὰρ
ἐν τοῖς τοιούτοις χρησιμώτερον γένος.

» Scribendum autumo ἐν τοῖσιν οὖσι, *ex omnibus rebus.* « Casaubonus. — Illam emendationem, veluti unice veram, adoptavit Grotius in Excerpt. pag. 691. Mihi vero percommoda quidem, at minus necessaria visa erat novatio. Potuit sane illud, ἐν τοῖς τοιούτοις, ad aliquid referri, quod praecessisset, cum quo perapte hoc conveniebat. Veteres membranae nihil mutant. Epitomator vero nonnisi a sexto versu initium fecit huius eclogae. *Versu* 2. pro ἥκιστα, Grotius ἥκιστον posuit; quod » ob versum « a se factum in Notis professus est. Mihi hic pariter teneri vulgatum posse videbatur: sin minus, ἥκιστα γ' malebam.

Vers. 4. εἰ δ' ἔστι τὸ φιλέταιρον. Articulum τὸ & metrum & sententia & usus loquendi desiderabant. De quo recte Casaubonus monuerat: » Lege, Εἰ δ' ἔστι τὸ φι» λέταιρον ἕν τι τῶν καλῶν. Hoc est, *Si colere sodalitatem, » res censeri honesta debet.* « — Cui merito suffragatus est Grotius.

e *Vers.* 8. δίκαια ταῦτα τῷ τρέφοντι νενομικώς. Nihil in ista scriptura desiderabatur, quam cum ed. Ven. & Bas. tenent mssti: cuius sententiam recte etiam Dalecampius expresserat: *Alenti ut hoc reddat, aequum esse iudicans.* Eamdemque scripturam Grotius tenuit. In Casauboni editione, consilio-ne editoris, an casu, factum sit ut ταυτὰ scriberetur, nescio. Illius scripturae haec sententia est: *Idem rectum & idem pravum iudicat parasitus, quod is qui eum alit.*

Ad *vers.* 11 *sq.* ubi ait, *quis Deus illam vitae sortem improbet?* adnotavit Dalecampius: » Diis enim sacra » fiunt nullo eorum sumptu. « — Confer vero p. 239. b. c.

Vers. 13. Quod vulgo scribebatur, Ἵνα δὲ μὴ πολ-

λὰ &c. id non ferebat metrum; cui transpositis duabus voculis GROTIUS consuluit, Ἵνα μὴ δὲ πολλὰ scribens: quem secutus sum.

Vers. 16 *sqq.* »In fine huius ῥήσεως elegans & acutum f »est *parasiti* dictum. Is enim postquam multa dixit *de no-* »*bilitate & praestantia suae artis*, postremum hoc, sed »Achilleum, ut vult videri, argumentum profert in me- »dium:

»Γέρα γὰρ αὐτοῖς ταυτὰ τοῖς τ' Ὀλύμπια
»νικῶσι δίδοται χρηστότητος εἵνεκα,
»σίτησις· οὗ γὰρ μὴ τίθενται συμβολαὶ,
»Πρυτανεῖα ταῦτα πάντα προσαγορεύεται.

»Inest in hac argumentatione acumen sophisticum. *Vis* »*scire*, ait, *quanto in pretio sint Parasiti? Cogita, eundem* »*haberi honorem virtutis ergo parasitis, qui habetur Olympio-* »*nicis:* τὴν σίτησιν nempe, & *victum de alieno*. Poterat ob- »iici, res dissimiles confundi, & pro similibus male poni: »quia parasiti quidem in privatorum aedibus ossum alie- »num rodant: at Olympionicae in Prytaneo cibum ca- »piant publicum. It iste obviam, &, *in loco* ullum mo- »mentum esse, negat: nam & *vulgo illa omnia loca cense-* »*ri prytanea ac solita nominari, ubi convivari licet nullis col-* »*latis symbolis, & nullo suo sumtu*. Vides acumen parasi- »ti, vel potius elegantissimi poëtae lepores. Cum ait χρη- »στότητος ἕνεκα, alludit ad usitatam formulam in Sena- »tusconsultis, quibus decernebatur bene de republica »meritis ἡ σίτησις. Semper enim ea verba addita, aut »similia, ἀρετῆς ἕνεκα, vel εὐνοίας ἕνεκα τῆς εἰς τὸν δῆ- »μον. Sed hoc falso sumit iste disputator ad Cleanthem, »tamquam confessum: quod nemo ei concedet. Nam in »hieronicis quidem verum est: at in parasitis nequaquam. »Falsum est item quod ait, πρυτανεῖα solita appellari »*omnia illa convivia aut loca, ubi sine sumtu datur cibus*. »Debuit dicere, *suo iudicio esse dicenda etiam illa πρυτα-* »*νεῖα*. Aliter hunc locum interpretari non est: quem ne- »que eruditissimus Dalecampius aliter cepit. Non video, »quomodo colligatur hinc a doctissimis viris, πρυτανεῖα »fuisse dicta *alimenta quae publice praestabantur hieronicis*. »Numquam Graeci, quod sciam, πρυτανεῖα nominant il- »las τροφὰς, sed τὴν ἐν πρυτανείῳ σίτησιν. At *prytanea* »numero multitudinis forensis vox est, qua significaba- »tur Athenis pecunia solita in sacro deponi a litigaturis.

f »Romani servarunt eum morem: & τὰ πρυτανεῖα, *sacramentum* dixerunt, ut ait Varro. Interpres Aristophanis [ad Nub. 1134.] scribit, in Romano foro *sportulas* appellari πρυτανεῖα Atheniensium. Etsi iure mireris cum summo viro hanc interpretationem; non tamen iure illam improbaveris. Sportulas intelligit, de quibus Iustinianus in Codice, libro secundo, titulo *De Sportulis & sumtibus in diversis iudiciis faciendis*, & sequente. Generalis ea vox est, qua omnes denotantur sumtus quos litigantes faciebant: peculiariter autem pecuniam iudicibus pedaneis dandam ita vocabant. Imperator in Novella LXXXII. *sportulas* interpretatur δικαστικὰ, sive δικαστικὰς δαπάνας: & modum earum definit ἀνὰ δύο μὲν χρυσοῦς παρ' ἑκατέρου μέρους ἐν τῇ προκατάρξει· ἀνὰ δύο δὲ ἐν τῷ πέρατι τῆς ὑποθέσεως. Quid erant aliud πρυτανεῖα Atheniensium, quam δικαστικαὶ δαπάναι? Nam etiam veteres Grammatici πρυτανεῖα interpretantur μισθὸν τῆς εἰσαγωγῆς τῆς δίκης: & certum est, pecuniam deponi solitam Athenis, fuisse iudicibus divisam; quod docet clare illa apud Comicum in Nebulis disputatio de die ἔνῃ καὶ νέᾳ. Pollux, libro octavo: τὰ πρυτανεῖα ἐλάμβανον οἱ δικασταί. Hoc tantum fuit discrimen inter *sportulas* & πρυτανεῖα: quod illae sine circuitu dabantur iudicibus pedaneis a litigantibus; haec publico praestabantur, ut inde sumerent iudices.« CASAUBONUS. — Iocose dictum nimis graviter discussit Vir optimus doctissimusque, multumque extra oleas vagatus videri potest: adparet autem, disputata haec ab eo esse contra nescio quem virum doctum, qui verba ista perperam erat interpretatus. *Versu penult.* pro τίθενται συμβολαὶ, mendose τίθενται σύμβολον habet ms. *Ep.* Locum hunc tractans BURETTE, in *Mémoires de l'Acad. des Inscript.* T. I. p. 276. duos *postremos versus* vernaculo sermone percommode sic reddidit: »*En effet, tous les lieux, où l'on fait bonne chere sans payer son écot, ne sont-ce pas autant de Prytanées?*«

AD CAP. XXXIII.

ANTIPHANIS, ex *Gemellis*, *versum primum*, sic, ut eum edidimus,

a Ὅρα γὰρ, παράσιτός ἐστιν, ἂν ὀρθῶς σκοπῇς,

communi consensu exhibent superiores editiones & uterque noster codex mstus. Peccat vero manifeste duobus modis contra metri leges; quibus satisfecit GROTIUS in Excerptis p. 607. γὰρ particulam *omittens*, & ἢν pro ἂν scribens. Unde legitimus prodibat senarius:

Ὅρα, παράσιτος ἔστιν, ἢν ὀρθῶς σκοπῇς.

Vers. 5. Pro vulgato ἐστι, recte idem ἔστιν posuit. *Vers.* 6. Teneri potuisse τούτων videtur, quod in τούτου idem GROTIUS mutavit. *Vers.* 9. ὀργὴν ἀνενεγκεῖν, quod ante nos editum erat, tenuit Grotius: nec repugnabat id metri legi, cum secundus pes anapaestus esset, tertius dactylus. Sed recipi a nobis debuit ὀργὴν ἐνεγκεῖν, quod dedit uterque codex mstus, *A.* & *Ep.*

Vers. 12. Praeter necessitatem εὐτρεπὲς in εὐπρεπὲς mutavit Grotius. Percommode habet δεῖπνον εὐτρεπὲς, *paratum convivium.* Conf. Hemsterh. ad Luciani Dial. Marin. X. c. 2. b

AD CAP. XXXIV.

Καὶ Ἀριστοφῶν &c. Perperam Ἀριστοφάνης ms. *Ep.* Quae duo nomina iam saepius permutata a librariis vidimus. Ἀριστοφῶν cum editis tuentur membranae *A.* recte. *Aristophanis* quidem fabulam *Medicum* nemo novit: *Aristophontis Medicus*, praeter Nostrum, laudatus etiam Stobaeo, Serm. VI. pag. 79. Fuit autem eiusdem nominis fabula etiam *Antiphanis*, laudata Nostro, IV. 175. a. & Stobaeo, Serm. XCVII. pag. 537. (al. 539.) *Aristophanem* tamen nescio quo sive consilio sive casu h. l. invexit VILLEBRUNE: *On lit dans le Medecin d'Aristophane.* Sunt autem versus ex ARISTOPHONTIS *Medico* hic prolati, trochaici tetrametri catalectici; quorum metrum nonnullis locis, ubi luxatum turbatumve erat, in ordinem redegit GROTIUS, in Excerpt. pag. 839. cuius rationem maxime secuti sumus. Longiores autem cum essent versus pro chartae nostrae mensura; eorum quemque, sicut alibi facere consuevimus, in duo hemistichia distribuimus.

Vers. 1. αὐτῷ cum editis tuentur mss. *A.* & *Ep.* Commodum autem foret αὐτός. *Volo ego ipse praedicere.*

Versus 3. cum haud dubie defectus esset, duas voces παρὰ νέων initio adiiciens GROTIUS, monuit in Notis: » Has duas voces addidi, ut hic versus caeteris responde-

b »ret. Tale apud Plautum,

»Nomen iuventus indidit scorto mihi.«

— Optime vero. Similiter quidem etiam infra (lit. e. & f.) in Antiphanis ecloga dicit alius parasitus, *καὶ καλοῦσι μ' οἱ νεώτεροι διὰ ταῦτα σκηπτόν.* Forte tamen h. l. *παρὰ νέοις* potius, quam *παρὰ νέων*, scripserat poëta. Quod ait, *ζωμὸς καλοῦμαι*, confer infra pag. 242. e. Non vero initio illius versus, sed in medio, intercidisse aliquid suspicatus erat Iacobs, in Animadv. ad Anthol. Vol. I. Part. II. pag. 163. sic scribens:

Ζωμὸς. . . . . καλοῦμαι. δεῖ τιν' ἄρασθαι μέσον.

Quod ait *μέσον ἄρασθαί τινα*, proprie, *medium aliquem tollere*, id est, *medium corripere & sublime sublatum eiicere.* Pro quo Grotius *quadrupedem* posuit, Terentianum *quadrupedem constringere* secutus. Infra (lit. e.) pro eodem, *φέρειν τιν' ἄραντ'* habes.

c *Vers.* 4. *τῶν παροινούντων*, *insultantium:* quod commode illis verbis reddidit Grotius, *insolentiae ergo.* Sententia similis ei, quam his verbis alius parasitus apud Epicharmum expresserat, (supra, pag. 236. a.)

καἴκα τις ἀντίον τι λῇ τήνῳ λέγειν,
τήνῳ κυδάζομαί τε καὶ ποτέχθομαι.

Eiusdem versus hemistichium posterius in edd. sic scriptum legebatur, *νόμισον αὐταργειόν μ' ὁρᾶν:* quod Casaubonus in Animadv. interpretatus est: »*Puta te ali»quem palaestritam Argivum* [in me] *videre.*« Simulque adnotavit: »*Luctae palmam* sibi vindicabant *Argivi.* Dio»timus, poëta epigrammatarius: Ἀργείων ἁ πάλα, οὐ Λι»βύων. [vide Analecta Brunckii T. I. pag. 251. num. 5.] »Ficta vox est Αὐτάργειος ad exemplum philosophorum, »qui dicunt αὐτοαγαθὸν, αὐτοαληθὲς, αὐτοζωὴ, & simi»lia.« — Id vero cum ad metrum non esset aptum, nudum nomen Ἀργεῖον Grotius posuit, hoc modo:

νόμισον Ἀργεῖόν μ' ὁρᾶν.

Et *Argivos* quidem *luctatores* laudatos utique alibi quoque videas, veluti apud Theocr. XXIV. 109. Sed, receptâ illâ scripturâ, peribat omnis vis atque gratia, quae composito illi vocabulo Αὐτάργειος inerat; quod consulto (ut Casaubonus adnotavit) ita fictum ab auctore videri debebat, non temere a librariis invectum. At nimirum, quem scripturae nexum editores αὐτ interpretati sunt, is in msstis libris perinde ἀντ valere poterat. Quo mihi pro-

babilior visa est coniectura a doctissimo IACOBS, cum in Animadv. ad Anthol. l. c. tum in *Notulis msstis* ad Athenaeum nobiscum communicatis, proposita:

νόμισον Ἀνταῖόν μ' ὁρᾷν.

Antaeum, Libyae regem, quamvis certamine victum ab Hercule, tamen *luctandi artis peritissimum* fuisse habitum satis constat. Confer, quem laudavit ibidem Iacobs, Salmasium ad Solin. pag. 205. & ipsum Solin. cap. 24. Nec vero idcirco spernam Grotii rationem: sed scripturam, quam hodie codices mssti (tam membranae *A.* quam *Ep.*) exhibent, ex duabus lectionibus, quarum altera alteri in antiquiore codice superscripta erat, confusam esse mihi persuasi. Fuerat in contextu Ἀνταῖον, inter lineas Ἀργεῖον: inde in eo codice, qui communis fons & Epitomae & vetustarum nostrarum membranarum fuit, imperite Ἀνταργεῖον factum.

Vers. 5. Cum προσβαίνειν πρὸς οἰκίαν δεῖ esset editum, adnotavit CASAUBONUS: »Positum est προσβαίνειν »loco τοῦ προσβάλλειν: nisi ita potius scribendum. »Refert hoc ad nocturnas iuvenum comessationes. *Estne*, »ait, *opus vi perrumpere in aliquam domum? aries sum.* « — Verbum προσβαίνειν idem saepe valet ac ἀναβαίνειν, *adscendere:* &, ubi de oppugnanda urbe agitur, sigillatim de iis usurpatur qui *per scalas in muros adscendunt:* de quo usu vide Lexicon Polybianum. Eâdem fere notione (ut ostendunt exempla ibidem a nobis collecta) usurpatur etiam προσβάλλειν, sed paulo maiorem vim hoc habet: atque etiam omnino valet *vi adoriri* urbem, castra, murum &c. adeoque hoc loco, ubi de perfringendo aedium ostio agitur, commodius videri debet. At nec προσβαίνειν, nec προσβάλλειν ferebat metri ratio: desiderabatur brevis syllaba secunda: quare commodissimum verissimumque videri debuit προσβαλεῖν, quod GROTIUS hic posuit. Cuius ipsius verbi haud obscura etiam vestigia in corrupta scriptura προσβάδην supersunt, quam membranae *A.* exhibent, vocalibus η & ει, ut sexcenties aliâs, ob soni vicinitatem, & literis Δ & Λ ob similitudinem figurae, inter se permutatis. Codex quidem *Epit.* προσβαίνειν tenet.

Vers. 6. Quod κλιμάκων, pro κλιμάκιον, scribitur apud GROTIUM, id aut invito magno viro factum, aut imprudenti excidisse videtur. Offenderat quidem fortasse subtilissimum viri sensum in vulgata scriptura pes

c dactylus, qui primam in versu trochaico sedem occupasset. At πρὸς praepositio ista notione, quae hic manifeste obtinebat, cum genitivo casu nullo modo construi poterat: nec graece dici potuit ἀναβῆναι πρὸς κλιμάκων, *scalas ascendere.* Ac fortasse ferendus dactylus ea in regione erat: forsan etiam corripi subinde prima syllaba in κλίμαξ potuit; ut primus pes esset tribrachys, qui ex omnium consensu pro trochaeo legitime poni poterat. Quorum si neutrum ferendum, κλίμακας ponendum erat, non κλιμάκων: sic simul & metro & sermonis usui consultum fuerat. Caeterum, quo de reliqua horum versuum constitutione iudicare lector possit, monendus est, inde a *versu quinto* quam maxime confuse scriptos omnes in omnibus editionibus fuisse, in hunc modum:

Προσβαίνειν πρὸς οἰκίαν δεῖ; κριός. ἀναβῆναί τι πρὸς
κλιμάκιον; Καπανεύς.
Ὑπομένειν πληγὰς, ἄκμων καὶ κονδύλους·
Πλάττειν δὲ τελαμών. τοὺς καλοὺς πειρᾶν, καπνός.

Ibi igitur in illis verbis, ὑπομένειν πληγὰς ἄκμων, ad sententiam quidem nihil desiderabatur. Poterant enim perinde sive ita accipi, ἄκμων εἰμὶ ὑπομένειν (i. e. πρὸς τὸ vel κατὰ τὸ ὑπομένειν) πληγάς: *ad sustinendos ictus incus sum:* sive in hunc modum, ὑπομένειν πληγὰς δεῖ? ἄκμων εἰμί. Sed ad metrum deesse nonnihil intelligens GROTIUS, duas voces ἐὰν δεῖ ex coniect. adiecit. Mihi, quoniam modo praecesserat verbum δεῖ, satis videbatur ἐὰν δὲ, subintellecto verbo δέῃ: nam si adiectum verbum velles, coniunctio ἐὰν subiunctivum postulabat; quem quidem utique hic non admittebat metrum. Sed potuit apud poëtam longe etiam aliud verbum hoc loco olim legi, quod nemini hodie ex ingenio divinare datum sit.

Quod deinde καὶ κονδύλους edebatur, coniuncta voluerat primus editor vocabula πληγὰς καὶ κονδύλους, *ad ferendos ictus & pugnos.* Itaque quum solum per se staret verbum πλάττειν, ad ista verba, πλάττειν δὲ τελαμὼν, sic commentatus est CASAUBONUS: »Πλάττειν; τελαμών. *Est-ne aliquid fingendum?* ego sum *telamon.* Videtur artis figulinae vocabulum esse τελαμὼν, & instrumentum aliquod significare fingendis vasis necessarium. »Erat & architectorum id verbum, ut Vitruvius indicat »lib. VI. cap. 10. sed eâ significatione nullum habet hic »locum. Fortasse *Telamon* proprium est viri nomen do-

» losi & fingendis mendaciis apti. » — At quemadmodum c κονδύλους, *deletâ* καὶ particulâ, ad sequentia retulit GROTIUS: sic, quod ille ex ingenio & coniectura viderat, id ipsum nobis uterque noster codex mstus praeivit: alter (ms. *Ep.*) sic scribens, κονδύλους πλάττειν, τελαμών: alter vero (*ms. A.*) adiectâ δὲ particulâ, quam & editi tenebant, κονδύλους πλάττειν δὲ, τελαμών: neuter vero καὶ ante κονδύλους agnoscens. Idem vero GROTIUS, quum ei non placeret verbum πλάττειν cum κονδύλους constructum, κονδύλους πάσχειν δὲ scripsit; quod latine, *adversus alapas*, reddidit. At post id quod modo praecessit, ὑπομένειν πληγὰς, *ictus, plagas sustinere*, non frigide solum, sed admodum etiam languide adiectum hoc videri debebat, κονδύλους πάσχειν. Nec vero *Telamon*, qui ea occasione nominatur, is homo fuerat, cuius nomen veluti in proverbio usurpari debebat de homine qui *patienter alapas sibi infligi sineret.* Is est enim *Telamon*, qui fratrem Phocum vibrato in caput eius disco occidit, (vide Apollod. Biblioth. III. 12, 6. & Diodor. IV. 72.) & qui omnino ita valida manu ad incutiendas pugnis plagas fuisse perhibebatur, ut in proverbium etiam abierint οἱ Τελαμώνιοι κόνδυλοι: quos μεγάλους & χαλεποὺς interpretatur Hesychius. Aliam non moror frigidam interpretationem, quae apud eumdem Hesychium adiicitur, Τελαμώνιοι κόνδυλοι· οἱ προσδεόμενοι τῶν τελαμώνων. Sed illa Hesychii glossa, quam absque adnotatione transmiserunt doctissimi Editores, haud dubie ad dictum aliquod spectabat apud nescio quem comicum poëtam occurrens simile huic dicto, quod ex Aristophonte Athenaeus hic protulit. Quare ad sententiam utique rectius, ni fallor, nos interpretati sumus: *pugnos infligere, Telamon.* An vero e verbo πλάττειν elici haec sententia possit, ut *fingere*, vel *formare pugnos*, (id est, *digitos in pugnum constringere*) per antecedens pro consequente dictum intelligatur pro *pugnis aliquem contundere;* id quidem merito dubitare possis. Ingeniose sane CORAY, in *Notis mstis*, cum verba καὶ κονδύλους, quemadmodum in editis vulgo factum, ad superiora referret, (ut per se starent ista verba, πλάττειν δὲ τελαμὼν) sic corrigendum censuerat, πλήττειν δὲ, τελαμών: hac sententiâ: » *Est-ne opus » aliquem caedere? Ego sum lorum*: ut opponatur [inquit] » superiori ὑπομένειν πληγάς. Erat nimirum bonus homo

c »paratus ad omnia. Eadem oppositio infra: (lit. e.) τύ»πτεσθαι, μύδρος· τύπτειν, κεραυνός.« — Quae, ad summam quidem sententiae, perspectissime verissimeque a doctissimo Viro animadversa esse, nemo ibit inficias. Sed quoniam mssti libri docent, vocem κονδύλους, non ad superiora, sed ad haec quae sequuntur pertinere; nisi ipsum κονδύλους πλάττειν stare potest, expeditissima ratio medendi huic loco ea esse videtur, si levi mutatione κονδύλοις πλήττειν legamus, quo planissime id quod volumus fuerit expressum. Τελαμόνα vero *virum*, hoc quidem loco, cum *loro* utique nolim permutari.

Ad postrema eiusdem eclogae verba, τοὺς καλοὺς πειρᾶν, καπνός: monuit DALECAMPIUS ex *Petri* VICTORII Variar. Lect. XXI. 3. »Opinari mulierculas, *pulcherrimum »quemque fumum persequi.*« — Cui subscribens CASAUBONUS, ait: »Assentior *Petro Victorio* de explicatione huius »loci. Vulgo tamen Athenis Καπνοὶ appellabantur dosson»tes, & pollicitatores magni. Scholia Aristophanis: [ad »Aves, 823.] λέγεται ὅτι Θεαγένης μεγαλέμπορός τις ἐβού»λετο εἶναι, πεpαΐτης, (fortasse περιλαλητὴς) ἀλαζὼν, »ψευδόπλουτος. ἐκαλεῖτο δὲ Καπνὸς, ὅτι πολλὰ ὑπισχνού»μενος, οὐδὲν ἐτέλει.« — Vide in Erasmi Adagiis p. 756. proverbium a COGNATO explicatum, *Fumus pulchriorem persequitur.* Idem proverbium etiamnum apud Gallos obtinere monuit VILLEBRUNE, hâc formulâ, *La fumée cherche les beaux.*

Altera *ARISTOPHONTIS* ecloga, ex *Pythagorista* ducta, nihil difficultatis habet. Nil fere variant libri, nec ulla ex msstis medela desiderabatur. Latinam versionem, ut aliàs, ex GROTII Excerptis petii, pag. 840. Pro τὸ πεινῆν, (*vers.* 1.) perperam τὸ πίνειν scriptum in ms. *Ep. Tithymallus* (*vs.* 2.) est proprium parasiti nomen, de quo vide pag. 240. e. f. De *Philippide* vide pag. 230. c. & ibi

d Not. *Vers.* 7 *sq.* ἐλαίῳ μήτε χρῆσθαι, μήθ' ὁρᾶν, κονιορτός. »*Homines squalidos & illuvie laborantes* Κονιορτοὺς vocabant. »Demosthenes contra Midiam: Νῦν δ' οἶμαι, τούτου προ»βέβληνται Πολύευκτος Τιμοκράτης, Εὐκτήμων ὁ Κονιορτός· »τοιοῦτοί τινές εἰσι μισθοφόροι περὶ αὐτόν. [pag. 560. ed. »Reisk. conf. pag. 547 extr.] Vide sequentem Anaxan»dridae locum, [pag. 242. e. f.] « CASAUBONUS. — Pro μήθ' ὁρᾶν, codex uterque, ut saepe aliàs, plene μήτε ὁρᾶν scribit.

AD CAP. XXXV.

ANTIPHANIS Eclogam, ex *Progenitoribus*, habet GROTIUS in Excerpt. pag. 624. Eam eclogam ita nunc latine reddere placuit, ut, neglecto metro, Graecis verbis pressius insisteremus. GROTIANOS *versus* si quis desiderat, sunt illi huiusmodi: d

Scis mores meos:
fastum omnem a me removeo, amicus unice e
amicis: ferri massa, si quis tetigerit:
praestringo ut fulgor alium; ut fulmen verbero:
si quem fero, ventus; laqueus, si obstringo gulam;
locusta, si quem insulto; si frango fores,
sum terraemotus: musca, si ad coenam est opus
ire invocatum: puteus, in non-exitu:
ad prendendum aliquem, ad falsa testimonia,
ad occidendum, si opus est, unus sum omnia.
Iuventus nomen ob hoc Nil-dubitantis mihi
imposuit: sed ego nil moror dicteria,
amicus amicis reapse, non dictis modo.

Vers. 5. φέρειν τιν' ᾄραντ'. In ᾄραντ' non neglectum est in membr. *A.* iota sub α subscribendum, quod ibi pro more ad latus positum, sic, αἴραντ'. De re confer supra, lit. b. c. Quod de *musca* dicit poëta, *Vers.* 7. cum eo confer ista quae leguntur lib. I. pag. 5. a. Quod autem ibidem ait, μὴ ἐξελθεῖν, φρέαρ: id quale sit fateor non satis liquere mihi. An: sic ego vino me ingurgito, ut si quis in puteum incidit, e quo non datur exitus? An de ἀργυρῷ φρέατι cogitandum, cuius mentio facta lib. V. p. 192. a? Adnotaverat ad hunc locum DUTHEIL: » *Pour* » *ne point sortir, je suis un puit.* C'est-à-dire, *je bois comme* » *un trou.* C'est que dès qu'un convive étoit yvre, à ne » plus pouvoir boire, on le faisoit sortir de la salle du fe» stin. « — Provocavitque Vir doctus ad illa verba ex Aristophontis Medico, (supra, lit. b.) δεῖ τιν' ᾄρασθαι μέσον τῶν παροινούντων, quae in hanc sententiam interpretatus erat, *Faut-il emporter par le milieu du corps quelqu'un des convives déja yvres?*

Vers. 8. ἄγχειν, φονεύειν, μαρτυρεῖν. Cum mendose ἄρχειν legeretur in edd. & msstis, recte monuit CASAUBONUS: » Lego ἄγχειν. *Si quem perditum cupias vel* » *laqueo vel ferro vel falso testimonio, ecce me ad omnia pa-*

e »ratum.« — Simplex verbum μαρτυρεῖν, pro composito καταμαρτυρεῖν vel ψευδομαρτυρεῖν intelligendum. *Eodem vers.* ὅσ' ἂν μόνον τύχῃ τις εἰπών. Perperam ὅς ἂν edd. Nescio an & ms. *A.* Recte vero ὅσ' ἂν ms. *Ep.* quemadmodum GROTIUS scripserat. Ille τις, quem dicit, (*vs.* 9.) est *patronus convivator*, cuius gratiam inire cupit parasitus. Ad infinitivos ἄγχειν, φονεύειν, μαρτυρεῖν, ποιεῖν, intellige οἷός εἰμι vel ἕτοιμός εἰμι: nisi malueris ex *vers.* 11. σκηπτὸς intelligere; quo significetur, ita *raptim, ut fulmen, ad nutum patroni* omnia exsequi hunc hominem. Ibi cur σκηπτὸν in ἄσκεπτον mutaret GROTIUS, nulla satis praegnans caussa fuisse videtur: atque etiam parum convenire huic loco vox ἄσκεπτον (nimis quippe languida frigidaque) videri debebat. At aliter visum erat praestantissimo viro: »Omnino (ait in Notis) ita legen- »dum ostendit quod praecessit ἀπροσκέπτως. Exstabat apud »Athenaeum σκηπτὸν, nullo sensu.«

f In festivis *Parasiti* verbis, ex DIPHILO prolatis, mendosum erat quod *vers.* 2. in editis legebatur, εἴ τις μὴ φράσῃ ὀρθῶς, quoniam εἰ coniunctio cum subiunctivo non construitur. Magis etiam mendose ms. *Ep.* habet, εἴ τις μὴ φράσῃ, ἢ ὀρθῶς ὁδὸν ἢ πῦρ ἐναύσει: cuius erroris origo ex ms. *A.* intelligitur, ubi sic, εἴ τις μὴ φράσει ἢ ὀρθ. scilicet duabus scripturis in unam confusis; alterâ probâ, φράσει; alterâ pravâ, φράσῃ. Mendam editorum librorum correcturus GROTIUS, φράσαι scripsit; qui tamen mox *vers.* 3. ἐναύσῃ tenuit, quod ibi editiones Ven. & Bas. habebant. At sicut ibi recte Casaubonus, consentientibus msstis ἐναύσει edidit, sic & hic φράσει corrigere debuerat.

a Eodem *vers.* 3. cum ἢ πῦρ ἐναυσ. esset editum, poteras utcumque ex praecedenti versu negantem particulam subintelligere, quasi ἢ εἰ μὴ πῦρ ἐναύσει dixisset: at cum hoc non congruit quod continuo sequitur, ἢ διαφθερεῖ ὕδωρ, ubi nulla intelligenda negatio. Quare rectissime, ad sententiam, GROTIUS μὴ πῦρ ἐναυσ. correxit; cuius est etiam ad hunc locum adnotatio haec: »Male legebatur, ἢ »πῦρ ἐναύσῃ. Dirae istae conceptae erant adversus eos, »qui aliis non praestarent communia illa beneficia. Cice- »ro Officior. I. [cap. 16.] *Ex quo sunt illa communia:* »*Non prohibere aquam profluentem: pati ab igne ignem capere* »*si quis velit.* De *via* est illud: [ibid.]

» *Homo qui erranti comiter monstrat viam*, a
» *quasi lumen de suo lumine accendat, facit.*
» Et apud Iuvenalem: [XIV. 103.]
» *Non monstrare vias eadem nisi sacra colenti.* «

Earumdem *exsecrationum* meminit Cicero, Offic. III. 13. Grotianam emendationem huius loci, μὴ πῦρ ἐναυσ. in ora sui libri adnotavit Brunck, laudans WESSELING. ad Petiti Leges Att. pag. ult. Equidem, aegre carens ἢ particulâ, quam libri dabant, sic scripsisse poëtam mihi persuaseram, ἢ πῦρ μὴ ἐναύσει. In fine versus tenui διαφθερεῖ ὕδωρ, quod ubique edebatur. Nec tamen necesse fuisse intelligo, ut desereretur vetustarum membranarum scriptura διαφθείρει: nec aliud debuerat ms. *Ep.* in quo διαφθείρῃ.

Vers. 4. μέλλοντα δειπνεῖν ἤ γε κωλύσει τινά. » Hoc non erat in publico dirarum carmine: non magis » quam, quod infra Synoride profertur, [pag. 247. b. c.] » est ex Euripide. Sed utrumque ioco effictum est. « GROTIUS. — Ad verba quod pertinet, quid spectarit idem GROTIUS, cum ait: » Erat μέλλοντι. « quasi μέλλοντα ex ipsius emendatione esset, non exputo: nam in μέλλοντα editiones omnes cum msstis recte consentiunt. Caeterum verborum ordo, qualem cum superioribus editionibus repraesentavimus, non vetustis libris, sed ingenio recentioris viri docti aut primi Editoris debetur; quum reclamante metro, sic dedissent mssti, ἢ δειπνεῖν μέλλοντα κωλ. Tum in fine ms. *A.* quidem κωλύσῃ τινά habet, quod inde & in ed. Ven. & Bas. intravit: sed κωλύσει τινά recte ms. *Ep.* quemadmodum Casaubonus & Grotius edidere.

EUBULI versiculos ex *Oedipode* habet Grotius in Exc. pag. 655.

AD CAP. XXXVI.

Διόδωρος δὲ ὁ Σινωπεὺς &c. Confer supra, pag. 235. e. *Vers.* 9. οὗ δ' ἂν καλῶς &c. » Male Lennep ad Phalar. p. b » 52. ὃ δ' ἄν. Verissimum est οὗ δ' ἄν. « IACOBS in *Notis msstis.* *Vers.* 10. παρακειμένην τε τὴν τραπ. Adiecto articulo fulciendum esse metrum, recte monuit CASAUB. Sic & scripsit GROTIUS in Excerpt. pag. 837. *Vers.* 11. Ἔχουσαν· ἤδη κατακλ. In ed. Ven. & Bas. post ἔχουσαν c

c non distinguebatur: comma vero ibi ponitur in ed. Cas. In Animadv. autem sic scripsit idem Casaub. ἔχουσαν ἤδη, κατακλ. Et sic distincta oratio in ms. *Ep.* Mihi commodius videbatur, ἤδη ad sequentia trahere. *Ibidem*, cum defectus esset versus, duas voculas ὅ γε inseri iussit CASAUBONUS: μάλα κοσμίως placuit GROTIO.

Vers. 12. ἀριστίσας ἑαυτὸν, ἐντραγὼν, πιών.
Corrupte sic legebatur in edd. & msstis:

ἀριστήσας ἑαυτὸν ἐντραγὼν, ἐμπιών.

Recte vero monuit CASAUBONUS, ἀριστίσας esse scribendum. »Nec metro, inquit, nec menti poëtae convenit »τὸ ἀριστήσας. ἀριστίζειν est *prandium praebere.* « — Quem recte secutus est Grotius. Eo verbo usus est Aristophanes, Equit. vs. 538. ed. Br. Deinde vero, quo pacto consultum metro putarit idem CASAUBONUS, sic scribi iubens:

ἀριστίσας θ' ἑαυτὸν, ἐντραγών τε κ' ἐμπιών.

difficile dictu. Nam, qui iam iusto longior erat versus, eum adhuc longiorem fecit. Nihil mutandum erat, nisi ut πιὼν pro ἐμπιὼν scriberetur; quod recte Grotius curavit. ἐντραγὼν vero nil opus erat ut in εὖ τραγὼν ab eodem Grotio mutaretur. Vide ad II. 56. e.

Vers. 14. Epitomatori sic scribere placuit, Κᾀγὼ ποιῶ νῦν τοῦθ' ὥσπερ ὁ Ζεὺς ὁ φίλιος. (postremis verbis ex *vers.* 20. petitis.) Deinde statim pergit ad vers. 32 & sqq. quos in hunc modum contraxit: Εἶτ' ἐπάγει: (inquit: id est, *deinde subiicit poëta*:) Ἐπειδὰν τῶν εὐπόρων τις προσερύγοι, ῥαφανίδας καὶ σαπρὸν σίλουρον καταφαγὼν, ἰα καὶ ῥόδα οἱ παράσιτοι ἔφασαν αὐτὸν ἠριστηκέναι. ἐπειδὰν δ' ἀποπάρδοι &c.

Vers. 16 *sq.* Ad scripturam ante nos sic editam,

καὶ τὴν θύραν ἀνεῳγμένην, εἰσέρχομ' ἐνθάδε
ἤδη σιωπῇ, &c.

monuit CASAUBONUS: »In voce εἰσέρχομαι finiri debuit »versus inducta voce ἐνθάδε, quae facit metrum ὑπέρμετρον, & pede uno longiorem versum. « — Et sic edidit Grotius, *versum* 16. finiens in εἰσέρχομαι, deinde sic pergens *vs.* 17. ἤδη σιωπῇ. At vocem ἤδη, quam nescio unde invexerit primus editor, ignorant vetustae membranae. Qua deletâ & voce ἐνθάδε in eius locum positâ, omnia bene habebant. Quod dein adiicitur, καὶ ποιήσας εὐσταλῆ ἐμαυτὸν, id GROTIO non ferendum visum erat: qui εὐτελῆ posuit, adnotavitque: »Id poscunt sequentia,

» non εὐσταλῆ. « — At, quod in latina versione idem posuit, *comem me facio*, id graecum εὐτελῆ non admodum exprimebat. Nec vero video equidem, quid incommodi habeat εὐσταλῆ, id est, *curo ut decenti cultu adsim, ne molestus sim convivatori.* c

Vers. 19. πάντων ἀπολαύσας. Malebam Πάντων δ' ἀπολαύσας. Facile autem ante literam Α excidere Δ potuit.

Vers. 21. Ὅτι δ' ἦν τὸ πρᾶγμ' ἔνδοξον αἰεὶ καὶ καλόν. d
Erat editum ἀεὶ καὶ καλόν. αἰεὶ scribi iussit CASAUB. quem secutus sum cum Grotio. ἀεὶ καλὸν perperam ms. *A.* omissâ καὶ particulâ. Versus iste, cum sequenti, in ed. Ven. & Bas. pro soluta oratione legebantur: » atqui (ut » monuit GROTIUS) non Athenaei verba sunt, sed poë» tae. « Et tamquam legitimos senarios in reliquorum serie iam ante Grotium ediderat Casaubonus.

Vers. 24. δήμοις pro δήμοισι scribendum monuit idem CASAUBONUS, &, cum versus iste parum recte a Dalecampio expositus fuisset, adnotavit: » Δήμους intellige τῆς » Ἀττικῆς. Atticam divisam fuisse in δήμους, id est, *pa» gos* CLXXIV, & ait Strabo libro IX. & omnis Athenien» sium historia testatur. « — ποιουμένη idem iam in contextu recte posuerat.

Vers. 26. οὐ πώποτ' ἀπεκλήρωσεν. Sic recte ed. Casaub. & Grot. nec aliter (ni fallor) ms. *A.* Perperam ἀπεπλήρωσεν ed. Ven. & Bas. In eodem verbo in contrariam partem erratum vulgo apud Polybium vidimus, VI. 4. 10. *Vers.* 27. Dele distinctionem, quae post εἰς ταῦτα in exemplum nostrum irrepsit. Arcte enim cohaerent οὐδὲ παρέλαβε τοὺς τυχόντας.

Vers. 29. τοὺς ἐκ δυναστῶν γεγονότας. δυνάσται, *optimates, primores, principes viri.* Sic Plato lib. IV. de Legib. de statu oligarchico loquens: πλεῖστοι γὰρ ἐν αὐτῇ δυνάσται γίγνονται. Conf. Spanhem. ad Iulian. p. 68.

Vers. 30. ἔχοντας οὐσίας, καλῶς βεβιωκότας. e
Cum θυσίας vulgo legeretur, adnotavit CASAUBONUS: » Versus ait esse corruptus, nec posse stare hac lectione » servata. Scribendum haud dubie, ἔχοντας οὐσίας, *di» vites*, & honesto loco natos: vel, ἔχοντας ἑστίας. *Lares » habere*, inter primas viri boni & καλοῦ κἀγαθοῦ notas: » contra ἄνοικος & ἀνέστιος, de *scelerato* dicitur. Home» rus: Ἀφρήτωρ, ἀθέμιστος, ἀνέστιός ἐστιν ἐκεῖνος, ὃς πο» λέμου ἔραται. Athenaeus de Cynicis, κακολόγοι εἰσὶ,

e » καὶ βοροὶ, καὶ ἄνοικοι καὶ ἀνέστιοι. Et ſolitus de ſe dicere »Cynicus Diogenes, in ſe expetere diras tragicorum, » [Diog. Laërt. VI. 38. Aelian. Var. Hiſt. III. 29.] quia » eſſet πλάνος & ἄοικος. « — Praetuli οὐσίας cum Grotio, quod & per ſe commodiſſimum, & proxime aberat a librorum ſcriptura. οὐσίας etiam ſcribi in ora codicis Pariſ. *C.* adnotavit Villebr. Sed ea ſcriptura a recentiori manu eſſe poteſt, quae ex Caſauboni emendatione eam adſcripſerit.

Verſ. 32 & *ſq.* ſic editi legebantur.

τῶν εὐπόρων τινὰς παρασίτους ἑλόμενοι
τρέφειν παρεκάλουν. οὐχὶ τοὺς χαριεστάτους
ἐκλεγόμενοι, —

Ibi Casaubonus: » Quod ait poëta *de Paraſitorum ori-* » *gine*, ſententiam continet hanc. *Olim publice Athenis ale-* » *bantur* [*paraſiti*] *in ſingulis pagis, in honorem Herculis:* » *poſtea magiſtratus, ut hoc ſumtu liberarent rempublicam, di-* » *vites elegerunt, quibus alendos paraſitos traderent.* τρέφειν πα- » ρεκάλουν, de magiſtratu intelligendum; utique ſi legas » τῶν εὐπόρων τινάς. Sin ſcribas τινὲς, paululum di- » verſâ ſententiâ expones, *ipſi divites hortabantur ſeſe ad ex-* » *hibendos paraſitos.* « — Ad τινὰς nihil varietatis ex ms. *A.* prolatum video. τινὲς vero Brunckius in ora ſui libri notavit: quod ille, ni fallor, in cod. Pariſ. *B.* quem tractavit, repererat. Diſerte quidem Villebrunius ait, τινὲς in illo codice hîc legi, ſed & ſcripturam τινὰς in eodem reperiri. Quod quidem utcumque ſit, tota orationis conſtructio (ſi quid video) ſcripturae τινὰς repugnabat, & τινὲς ſcribendum clamabat; quod etiam ita unice verum viſum erat Grotio, ut, cum hoc in contextu poſuiſſet, alterius ſcripturae (quod conſtanter aliàs facere adſuevit) ne mentionem quidem in Notis fecerit. Quem ego quin ſequerer non dubitandum duxi. Sed admiſſâ hac ſcripturâ, longe alia exſiſtebat ſententia atque ea quam Caſaubonus illis verbis contineri cenſuerat. Nam, quod ille voluerat, *ipſi hortabantur ſeſe*, id Graece non παρεκάλουν, ſed παρεκαλοῦντο, ſonabat, aut παρεκάλουν σφᾶς αὐτούς. (conf. Lexic. Polyb. in Παρακαλεῖν.) παρεκάλουν vero nunc idem fere ac ſimplex ἐκάλουν valet, *advocabant, vocabant,* nempe *ad coenam, adhibebant ad convivium:* pro quo aliàs παραλαμβάνειν dicunt Graeci, ut apud Noſtrum, IV. 156. e. & 157. f. cf. Epicteti En-

chirid. cap. 24, 1. & c. 25, 1. Sic vero etiam apud eumdem Epictetum, Differt. lib. I. c. 11, 9. (in re quidem diversâ) verbum παρακαλεῖν idem prorsus valet ac παραλαμβάνειν ibid. vs. 10. e

Vers. 35. οἷς ἐπειδὴ προσερύγοι. Subintellige τὶς, ut persaepe aliâs: & hic quidem intelligendus τῶν εὐπόρων τις, ut Epitomator scripsit, (cuius verba supra ad vers. 24. adposui:) vel ὁ εὔπορος ὁ παρακαλέσας εἰς τὸ δεῖπνον.

Vers. 36. recte ῥαφανῖδα in *sing.* posuere editores: nec enim ferri potuerat ῥαφανῖδας, quod in secunda senarii regione spondeum faciebat.

Vers. 38. Cum ἐπειδὰν δ' ἀποπάρδῃ invito metro scriptum esset in edd. & in ms. *A.* (pro quo ἐπειδὰν δ' ἀποπάρδοι habet ms. *Ep.*) monuit CASAUBONUS: » Scribe ἢ ἐ ὰ ν δ' ἀποπάρδῃ. « — Quod magis placuit, quam εἰ δ' ἂν ἀποπάρδῃ. quod hic posuit Grotius.

Vers. 39. προσάγων τὴν ῥῖνα δεῖτ' αὐτῷ φράσαι. In f membr. *A.* δεῖ ταυτῷ scribitur; ex quo δεῖ ταὐτῷ (quasi esset pro τῷ αὐτῷ) factum in ed. Ven. & Baf. Recte vero δεῖτ' αὐτῷ (sic) scriptum in cod. *Ep.* Nempe δεῖτ', pro δεῖται, *necesse habet illi dicere.* Sic Aristophanes Acharn. 1056. δεῖταί τι σοι λέξαι. Sic οὐδὲν δέομαι λέγειν, οὐδὲν δέομαι μεμνῆσθαι, *non opus habeo dicere, non necesse est ut mentionem faciam:* quae exempla cum aliis ex probatissimis auctoribus Atticis citavit H. Stephan. Thes. T. I. col. 915. h. Temere δεῖ αὐτῷ φράσαι edidit Casaub. quod cum praecedente nominativo προσάγων stare nullo modo poterat: quo magis miror, eamdem lectionem tenuisse Grotium. *Postremo versu,* pro νυνὶ, quod non ferebat metri ratio, recte νῦν edidit Casaubonus.

AD CAP. XXXVII.

Ἀξιόνικος δ', ἐν Χαλκιδικῷ. Sic recte pag. 241. e. editum erat. (ubi quidem mendose Ἀξιώνικος.) Vide notata ad III. 95. c. Perperam h. l. ἐν Χαλκιδίκῳ penacute scribebatur. Totamque istam eclogam, & quaecumque hoc capite XXXVII. continentur, praetermisit Epitomator.

Vers. 3. Φιλοξένου τῆς Πτερνοκοπίδος. In una re per se levissima plures concurrunt dubitationes. Cognomen illud *Philoxeni* nescio cuius (plures enim eiusdem nominis lurcones commemoratos vidimus lib. I. p. 5 sq.

f ubi vide Not. ad pag. 6. b. & conf. lib. V. pag. 220. b.) penacute Πτερνοκόπις ſcribitur in edd. pag. 241. e. & pag. 242. b. & 246. a. Qua ratione hìc Πτερνοκόπιδος ſcriptum oportebat, & Πτερνοκόπιδα pag. 241. e. Sed hìc Πτερνοκοπίδος editum erat, & Πτερνοκοπίδα pag. 241. e. Quanam in ſyllaba accentus ponatur in ms. *A.* aut ſit-ne omnino accentu notatum hoc nomen in illo codice, non habeo compertum. Codex *Epit.* vero, qui hìc quidem in teſtimonium advocari non poteſt, non modo ſcripturam Πτερνοκοπίδα (a recto caſu Πτερνοκοπὶς) tuetur pag. 241. e. ſed & ipſum Πτερνοκοπὶς in recto caſu acute ſcriptum habet pag. 242. b. & pag. 246. a. Quam ſcripturam ubique adoptavi. Altera dubitatio in notionem cadit huic vocabulo ſubiectam ex mente eorum qui id cognominis homini illi impoſuerunt. Henr. Stephanus quidem in Theſ. T. III. pag. 584. e. interpretari non eſt auſus, contentus mentionem eius feciſſe poſtquam de verbo πτερνοκοπεῖν dixit, quod *calcibus pulſare, pedibus tundere*, ſignificat. Dalecampius, *pernarum diſciſſorem & (ut Plautus ait) perniciem*, haud improbabiliter interpretatus eſt; in eamdemque fere ſententiam Villebrune *Tranche-jambon* dixit: tamquam a nomine πτέρνα, idem valente ac πέρνα, *perna, petaſo*, & verbo κόπτειν, *caedere, ſecare;* unde etiam ἡ κοπὶς, *coena* apud Lacedaemonios, de qua copioſe dictum lib. IV. pag. 138 extr. & ſeq. Denique de articulo huic nomini iungendo, *maſculini* generis, an *foeminini*, dubitari poterat. τοῦ Πτερνοκοπίδος h. l. edidit Caſaubonus. At τῆς Πτ. dabant ed. Ven. & Baſ. cum vetuſtis membranis. Cum quo convenire videtur id quod pag. 241. e. legitur: ubi vulgo quidem Φιλόξενος δ' ἡ Πτερνοκόπις conſentiente ms. *A.* ſcribebatur, & in ms. *Ep.* praetermiſſae ſunt voces ἡ Πτερνοκ. ſed pag. 242. b. ubi in edd. & in ms. *A.* eadem repetitur ſcriptura, perſpicue in ms. *Ep.* ſic, Φιλόξενος ἡ Πτερνοκοπὶς, ſcribitur; ut videatur haud dubie eodem modo pag. 241. e. ſcriptum oportuiſſe. Rurſusque pag. 246. a. ubi Φιλόξενος δὲ ὁ παράσιτος, Πτερνοκόπις δ' ἐπίκλην, edebatur, ibidem in eodem ms. *Ep.* ἡ Πτερνοκοπὶς δ' ἐπίκλην ſcribitur. Sed haec, de re minuta utique, ſatis ſuperque.

Verſ. 3. πληγὰς ὑπέμενον κονδυλίων καὶ τρυβλίων. Cum ὑπομένων in participio vulgo ſcriberetur, quod imprudenti librario, cum proxime praecedens participium

ὧν ob oculos haberet, excidere potuerat; verbum deerat f
finitum, quo carere non poterat oratio. Quare ὑπέμενον cum GROTIO (in Excerpt. pag. 821.) corrigendum putavi. De vocabulo κονδυλίων vero miror nullam nec Casaubono nec Grotio dubitationem esse exortam: cum non modo in Graeco sermone aliâs non reperiatur vox κονδύλιον, sed, si vel maxime supponas formari ita potuisse diminutivum vocabuli κόνδυλος, ne commodus quidem ibi locus fuisse diminutivo videri debeat. Equidem fere non dubito, κονδύλων scriptum oportuisse, quod ad metrum perinde aptum erat. In versione latina, *ictus* scribe in plurali, pro *ictum*.

Vers. 4. ὀστῶν τε, τὸ μέγεθος τοσαύτας, ὥστε με. Aliud animo egisse GROTIUS mihi visus erat, cum sic ederet,

ὀστῶν τε, τό γε μέγεθος &c.

Mirabar autem, cum ab eodem in Notis etiam diserte monitum viderem: »γε additum versus gratia.« — Poterat sane adiici illa particula, cui nulla quidem hoc loco vis inerat: at, cur ad versum necessariam censuerit acutissimus in hoc genere iudex, exputare non potui. Neque vero magis opus erat, ut (*versu* 8.) τόδε πρᾶγμα a
idem GROTIUS scriberet, pro τὸ πρᾶγμα, quod ibi consentientibus membranis editum est. Idem valet τὸ πρᾶγμα, ac τοῦτο vel τόδε τὸ πρᾶγμα.

Vers. 10. μετεβαλόμην πρὸς τοῦτον. *Ad eum me verto*, interpretatus est GROTIUS; cuius adoptavi versionem. Eodem modo Dalecamp. *ad eum me converto.* Rectius futurum erat, puto: *ad eius partes transeo, ei adsentior. Ibid.* Pro ὅσα τ' εἴρηκέ με, GROTIUS ὅσα δ' εἴρηκε posuit; praeter necessitatem (ut mihi videbatur) a librorum scriptura recedens. Commode IDEM, *vers.* 12. ὧν δὲ, pro ὧν τε, scripsit: sed & ibi ferendum vulgatum iudicavi.

τινὰ παραπλήσιον τοῖς ἐν τῷ Κλαυδίῳ νῦν σοφιστεύουσιν. b
»Exposuimus ad Suetonii librum quintum [Claud. Caes.] »c. 42.« CASAUB. — Conf. Wesseling. ad Antonini aliorumque Itineraria, p. 651. In *ANTIDOTI vers.* 1. commode ἀκροάσασθέ μου dedere membranae *A.* *Vers.* 4. αἰεὶ, pro ἀεὶ quod erat editum, eaedem dedere mem- c
branae. *Ibid.* τοῦτό μοι κατεπίνετο. Editum erat καταπινέτω, nec aliud ex ms. *A.* adnotatum. At Dalecampius: *illam ego semper devoravi bellulam artem.* Itaque

c in Animadv. ait CASAUBONUS: »Interpres, κατεπίνετο. »Nihil pronuncio.« — At fidenter pronuntiare debuisse doctus Animadversor videtur, recte fecisse *Dalecampium*, quod κατεπίνετο legendum censuisset. Certe haec unica (si quid video) ratio erat, & sententiam & constructionem verborum in tuto collocandi.

AD CAP. XXXVIII.

Ἄλεξις ἐν Μιλησίᾳ. *ALEXIDIS* & nomen & testimonium silentio praetermisit Epitomator. Particulam καὶ, quam ante Ἄλεξις posuerant editores, delevi auctoritate membranarum. Non invitus tulissem Ἄλεξις καὶ ἐν Μιλησ. καὶ ἐν Ὀλ. Pro eo quod h. l. ἐν Μιλησίᾳ scribitur, est ἐν Μιλησίοις lib. IX. pag. 379. a. utrum recte, aut eadem-ne sit fabula, incertum. Apud Stobaeum Serm. CXI. pag. 582. citatur in ed. Gesneri Alexis in *Myles.* decurtato nomine & mendose scripto: pro quo Grotius in Florileg. p. 466. *Alexis Milesiâ* scripsit. In novissima editione Bibliothecae Graecae Fabricianae, Vol. II. pag. 408. turbata sunt (operarum puto errore) quae de hac fabula dicuntur: ad *Midonem* ibi referuntur, quae ad *Milesiam* vel *Milesios* spectabant, & vicissim.

ἐν δὲ Ὀλυνθίοις. »Suspectum habeo fabulae Alexidis ti»tulum, qui sequitur, ἐν δὲ Ὀμυθίοις. Libro tertio »laudatur Alexis ἐν Ὀλυνθίῳ. Eandem vocem hic quoque »admiserim libens, vel ἐν Ὀλυνθίοις.« CASAUBONUS. — Nil mutant membranae: sed haud dubie literae μυ cum λυν, ob ductuum in veteribus codicibus similitudinem, permutatae sunt. Caeterum vide quae notavimus ad II. 55. a. & ad III. 75. b. In iocosa ecloga ex illa fabula, *vers.* 2. ὥς φησὶν erat editum; pro quo φασὶν reposui, quod & per se probabile erat, & dabant membr. *A.* in quibus φασί.

d In *DROMONIS* ecloga notas *Personarum* adieci, praeeunte Dalecampio. Ibi claudicabat manifeste *tertius versus*, cum sic vulgo scriberetur,

αἰσχρόν. ἀμέλει τὸν Τιθύμαλλον γοῦν ἀεὶ

Cui, insertâ post αἰσχρὸν particulâ γὰρ, quae commodissime ibi staret, certissimâ propemodum ratione consultum putavi.

Τιμοκλῆς, Κενταύρῳ ἢ Δεξαμένῳ. »*In Centauro vel*

» *Dexameno*. Errat Dalecampius, qui emendat Δεξαμενῇ, d
» & vertit *Labro*. *Dexamenus* hic ille est, de quo Apollo-
» dorus libro II. Bibliothecae: [cap. 5. sect. 5.] Ἡρακλῆς
» δὲ εἰς Ὤλενον πρὸς Δεξάμενον ἧκε, κἀκεῖ κατῴκει. καὶ
» κατέλαβε τοῦτον μέλλοντα δι' ἀνάγκην μνηστεύειν Εὐρυ-
» τίωνι Κενταύρῳ Μνησιμάχην τὴν θυγατέρα. « CASAUBONUS. — Δεξαμένῳ penacute scribebatur in ed. Ven. Bas. & Cas. 1. quod inde etiam in nostram irrepsit. Recte vero Casaubonus in Animadv. verba ista repetens, Δεξαμενῷ scripsit; unde sic correctum in ed. Cas. 2. & 3. quod in nostro exemplo restituendum. Sic & Δεξαμενὸν apud Apollodorum scribitur in ed. Galei & Heynii. Accentu distinguitur nomen proprium a participio δεξάμενος. Erat vero in editione CASAUBONI continuo tenore, tamquam soluta oratione sic scriptum: Τιμοκλῆς Κενταύρῳ ἢ Δεξαμένῳ, Τιθύμαλλον αὐτὸν καὶ παράσιτον ἀποκαλῶν. ἐν δὲ Καυνίοις, &c. Ad quae ille adnotavit: » Scribendum ἀπο-
» καλεῖ, non ἀποκαλῶν: aut deest aliquid. « — Et sane ad integram sententiam deerat aliquid; sed satis habuerat pro suo proposito Athenaeus, ista *TIMOCLIS* verba sola per se adponere, quae perfectissimum efficiebant senarium: quod nec Venetum editorem, nec Dalecampium praeterierat.

ἐν δὲ Καυνίοις. » *Caunios TIMOCLIS* agnoscit Suidas:
» alium nullum memini. Docuerat & Alexis *Caunios*; cuius
» fabulae Pollux meminit lib. VII. cap. 30. Etiam *Episto-*
» *las* [drama eiusdem Timoclis] nominat Suidas. « CASAUBONUS. — Ecloga ex *Cauniis* prolata, non una premitur difficultate. *Primum versum*,

Ἤδη προσενήνεκται τὶ μέλλει, σπεύδετε: e

licet manifeste vitiosum, intactum tamen reliqui; quoniam, utrà potissimum ratione sanandus esset, alterà a Dalecampio, alterà a Casaubono propositâ, incertus eram. DALECAMPIUS latine sic reddidit: *Iam cibus allatus est: quid festinare cunctamini?* CASAUBONUS ait: » Scribo προσε-
» νηνέχθαι, minore mutatione quam ut Dalec. τί σπεύδειν
» μέλλετε. « — Sic ergo voluerat CASAUBONUS:

Ἤδη προσενηνέχθαι τι μέλλει; σπεύδετε.

Id est: *An tandem adferetur aliquid? Festinate!* At ex DALECAMPII mente, haud sane maiori mutatione, in hunc modum constitui versus potuerat:

Ἤδη προσενήνεκται. τί μέλλετε; σπεύδετε.

e *Verſ.* 2. Pro οὕτως, video nobiscum Dalecampium etiam οὗτος in animo habuiſſe; cum ſic verteret, *Tithymallus iste revixit.*

Verſ. 3 *ſqq.* κομιδῇ τεθνηκὼς, τῶν ἂν ὀκτὼ τοῦ 'βολοῦ θέρμους μαλάξας. &c.

» Cum ait poëta, κομιδῇ τεθνηκὼς τῶν ἄν' ὀκτὼ - - μαλάξας: ſignificare videtur, *Tithymallum* ſive Dexamenum [at nihil hoc ad Dexamenum:] *lupinos quosdam maximos & plurimos dentibus triviſſe, unde ſit ſecutum animi deliquium tantum, ut pro mortuo haberetur:* quod ita quidam ſunt interpretati, *quaſi vitae affectus taedio inedia ſe enecaſſet;* quod Graeci ἀποκαρτερεῖν dicunt: ſed hoc poſtea falſum apparuit, redeunte ad ſe qui videbatur mortuus; *quem* ait poëta *non* ἀποκαρτερῆσαι, id eſt, *finire vitam inedia voluiſſe, ſed potius* καρτερῆσαι πίνοντα, id eſt, *obfirmaſſe animum ad ſtrenue bibendum, ſumtis* incautius *lupinis* loco amethyſti. Lupinos impedire ebrietatem, non memini legere: orexin quidem illorum eſu excitari, teſtis Dioscorides lib. II. [cap. 101.] Οἱ θέρμοι ἀπογλυκανθέντες, λεῖοι σὺν ὄξει ποθέντες, στομάχου ἄσην πραΰνουσι, καὶ ἀνορεξίαν ἰῶνται. Cum ait, τῶν ἄν' ὀκτὼ τοῦ 'βολοῦ, oſtendit *lupinorum* τὴν ἁδρότητα & *magnitudinem; quorum octo menſuram implere potuerint quae obolo conſtaret.* « CASAUBONUS. — Mihi, quosnam poëta *lupinos* dixerit, *quorum octo conſtarent obolo,* & cur μαλάξας dixerit pro *manducavit,* omninoque quaenam ſententia iſtis verbis inſit, parum liquere profiteor. Poſtrema eclogae verba commode in hanc ſententiam doctiſſimus DUTHEIL acceperat: *il a voulu, non pas mourir d'inanition, mais vivre pour boire.*

In ecloga ex *TIMOCLIS Epiſtolis,* quod ait *vers.* 3. οὐδὲ Κορμὸς ἱμάτιον λαβεῖν, plus dicere videtur quam verba ſonant; nempe λαβεῖν pro *furari* accipiendum: niſi ita pauperem dixit hominem, ut pallium, quo indueretur, mendicari & dono accipere, ſi quis ei daret, opus haberet. Illius eclogae nonniſi duos priores verſus adpoſuit f Epitomator. Qui Νεῖλος (*vers.* 4.) vel Νεῖλλος (ut eſt in msto) vocatur paraſitus, idem libro VIII. pag. 343. b. in eisdem noſtris membranis Νίλλος: nam ibi pro eo, quod mendoſe editum eſt, ἢ κοίλου βία, ἢ Νίλλου βία legitur. De *Corydo* mox plura ipſe auctor tradit. Ad eumdem *verſ.* 4. adnotavit CASAUBONUS: » Lege,

» οὐ Νεῖλος ἄλφιτ', οὐδὲ Κόρυδος ἀσύμβολος. f

» Per ἄλφιτα, *mazam* intellige; & repete ex superioribus » ἠράσθη φαγεῖν. *Nilus*, nomen alicuius comedonis. « — Utique non tam ἄλφιτον in singulari numero, quam ἄλφιτα, usurpabant Graeci: & non modo *farinam* aut *mazam* eo nomine significabant, sed interdum etiam generatim *victum*, *alimenta*. Nec vero opus erat ut οὐδὲ corrigeretur; satis erat, vocem ἀλφίτου in duas dividi. Quare sic rescriptum malim:

οὐ Νεῖλος ἄλφιτ', οὐ Κόρυδος ἀσύμβολος.

Ad ἄλφιτα vero non e versu secundo trahi potest ἠράσθη φαγεῖν: sed e *vers.* 3. verbum λαβεῖν intelligendum. *Cormus* vestem, *Nilus* polentam aut omnino victum sive furari sive mendicari adsueverat.

Antiphanis, ex *Tyrrheno*, *vers.* 1. » Καὶ γὰρ αἰτεῖτο » προῖκα τοῖς φίλοις ὑπηρετεῖν. Et modulus versus est de- » pravatus, & sententia perversa. Totam lege perico- » pam, reperies hunc esse sensum: *Tithymallum eo pro-* » *gressum insolentiae, ut, non contentus alienâ quadrâ vivere* » *gratis, hoc amplius mercedem ultro postulet suae in comeden-* » *do operae sibi dari.* Lege igitur:

— — » Καὶ γὰρ οὐκ

» αἰτεῖτο προῖκα τοῖς φίλοις ὑπηρετεῖν.

» *Postulabat ne gratis operam suam amicis commodaret.* Non » male etiam scribas:

— — » Καὶ γὰρ οὐκ

» ἠναίνετο προῖκα τ. φ. ὑ. « Casaubonus.

Praetermisit totam pericopam Epitomator. In ms. *A.* corrupte sic scribitur primus versus:

Γὰρ ἑτητὸ προῖκα τοῖς φίλοις ὑπηρετεῖν.

Ubi quid sit quod lateat sub monstroso versus exordio, ingenio eruditi lectoris dispiciendum relinquo.

Versum 2. defectum esse in medio, adparet. Vocula nescio quae, sive ea γὰρ particula fuerit, sive τὸν articulus, intercidit post ἔσεσθαι. Suis numeris absolutus versus erit, si scribas:

λέγεις ἔσεσθαι τὸν Τιθύμαλλον πλούσιον.

Ad *vers.* 3 & *sq.* cum Εὐ πράξεται scriberetur, monuit Casaubonus: » Scribe

» Ἐσπράξεται γὰρ μισθὸν, ἐκ τοῦ σοῦ λόγου,

» παρ' οἷς ἐδείπνει προῖκα, σύλλεξιν συχνήν.

» *Nam, ut tua oratio est, exacturus est mercedem* (sive, *mer-*

» *cedis nomine*) *ab iis apud quos coenaverit, collectam magnam.* » Nimis prae istâ est inconcinna vulgata lectio. «

AD CAP. XXXIX.

a In *Timoclis* testimonio, *vers.* 1. Ἀγορὰν ἰδεῖν εὔοψον. » De *piscibus* tantum loquitur, ut dicebamus cap. III. [ad » lib. VI. pag. 227. c.] & *foro piscario*: quod declarant » sequentia, ἐγχέλεις ὁρῶν, Ξυννεῖα, *&c.* « Casaubonus. *Vers.* 4. ὀψώνει παρ' αὑτοῦ οἴκαδε. παρ' αὐτὸν, quod erat editum, tuetur codex noster uterque, & tenuit etiam Grotius in Excerptis, pag. 693. Quod si servatum utique cupias, vertendum fuerit, *ad se*; ut idem fere valeat ac id quod continuo adiicitur, οἴκαδε, id est, *domum suam.* At, ut taceam languide hoc ita positum, ne usitatam quidem Graecis ea notione istam dictionem putavi. παρ' ὑμᾶς, quod lib. IV. pag. 156. a. legebatur, & *apud vos* exponebatur, mendosum prorsus & ex γὰρ ἡμᾶς corruptum vidimus. Alibi τῷ, παρ' ἑτέροις, *apud alios*, opponitur καθ' αὑτὸν, *domi*, *apud se*, non παρ' αὐτόν: VI. 243. b. Quidquid sit, παρ' αὑτοῦ, id est, *de suo*, *suo sumtu*, scripsisse hîc poëtam mihi persuaseram: quam sententiam in latina etiam versione expressurus, deserui hoc loco Grotium, qui *versum tertium & quartum* sic reddiderat:

Nam Corydus, quem nunc nemo, quod videam, vocat,
miser iam tristi vapulat domicoenio.

Vers. 7. Pro Ξυννεῖα, quod (nescio an consentiente ms. *A.*) editum erat, Ξύννεια scripsi cum ms. *Ep.* Vide Not. ad III. 116. c.

Ibid. ἡμωδία. Omisit hanc vocem Epitomator. Ad editam olim scripturam ἠμώδια, quae haud dubie vitiosa erat, nihil enotatum est ex ms. *A.* Recte vero ἡμωδία scripsit Casaubonus in Animadv. monuitque: » Τὸ αἱ- » μωδιᾷν non idem hîc significat quod apud Aristotelem & » Alexandrum in Problematis. Illis αἱμωδία est *stupor den-* » *tium*, & νάρκη ἀπὸ ὁράσεως ἢ ἀκούσματος. Hîc *pruritus* » est *dentium*, proprium catillorum πάθος: quibus dolere » dentes dicuntur, quando cupitos cibos fas illis tantum » videre, non edere; quae magna est ei hominum generi » ὀφθαλμῶν ἀλγηδὼν καὶ ὀδόντων. Hoc voluerunt veteres, » qui τὸ αἱμωδιᾷν interpretati sunt, τοὺς ὀδόντας ὀδυνᾶ-

» σθαι μετὰ κνησμοῦ: *dolere dentibus cum pruritu.* « — Quam *interpretationem veterum* dixit vir doctus, eam apud Etymologum reperies, pag. 35. apud quem unum verba ista, μετὰ κνησμοῦ, adiecta leguntur. Caeterum vide Hesychium, Suidam, Moerin, & Foesium in Oeconom. Hippocr.

Vers. 9. πυθόμενος δ' ἀπετρεχ' εἰς τὰς μεμβράδας. b Teneri utcumque poterat ἀποτρέχει εἰς, quod offerebat ms. *Ep.* Sed, quoniam omnia praecedentia verba in praeterito tempore posita sunt, CASAUBONO parui, ἀπέτρεχε scribendum monenti; quod & Grotius adoptavit. εἰς τὰς μεμβράδας, *in illam fori piscarii partem ubi membrades* (vilissimum piscium genus) *venduntur.* PIERSON ad Moerin pag. 351. & pag. 179.

ALEXIS *Demetrio.* 'Αλλ' αἰσχύνομαι τὸν Κόρυδον. Non satis adparet, quo pacto dicat ille homo, *se vereri Corydum.* Diceres, hoc eum velle, *vereri se ne cum Corydo* (famoso parasito) *ipse conferatur:* at cum hac interpretatione non video qui conveniat, quod tamen mox subiicit, *se eiusdem exemplum secuturum.*

'Εν δὲ Τιτθῇ. » Libro X. [pag. 426. c.] ἐν Τηθύϊ. *Tethys* » pro terra aut mari varie capitur poëtis Graecis & La» tinis. « CASAUB. — At, quod ibi vetustae nostrae habent membranae, Τιθεῖ, confirmare videtur huius loci scripturam. η & ει perpetuo in illo libro confundi, iam saepius monuimus. Et videtur comicae fabulae magis convenire titulus Τιτθὴ, *Nutrix*, quam *Tethys*. In Ecloga ex illa fabula, ubi ait Βλεπαῖος εἶναι βούλεται - - πλου- c τεῖ γὰρ ὁ Βλεπαῖος: videtur poëta in ambiguitate ludere vocis βλεπαῖος, quae fortasse primo loco adpellative accipienda fuerit, quasi diceret *acute-videns*; (sicut βλεψίας, lib. III. pag. 113. e. & 114. a.) posteriori loco vero, nomen proprium fuerit divitis alicuius Atheniensis. Sed mendo laborat *versus secundus*, quem quidem eodem modo cum editis scriptum exhibet codex noster uterque:

λέγειν, βλεπαῖος εἶναι βούλεται· νοῦν γ' ἔχων.

Cui cum neutiquam constet metri ratio, facile medebimur transpositis duobus verbis:

λέγειν, βλεπαῖος βούλεται εἶναι· νοῦν γ' ἔχων.

In hexametris ex *CRATINI Titanibus*, *vers.* 1. pro τὸν χαλκότυπον, quod editum erat, antepenacute scriptum τὸν χαλκοτύπον dedit ms. *Ep.* Eodemque modo in vetustis membr. *A.* scribi id nomen suspicor: certe

c in ms. *B.* eamdem fcripturam reperiffe Villebrunius videtur; qui quidem, cum id ipfum adnotare vellet, (T. II. Verfionis Gallicae, pag. 418.) contrarium dixit, manifesto errore. Docet autem analogia grammatica, priorem formam habere paffivum fignificatum, pofteriorem vero activum. Ex hac igitur, quam adoptavimus, fcriptura intelligetur *Corydus* dici *faber aerarius*; vel *aeris fculptor*, ut Dalecampius interpretatus erat. Nifi alteram fcripturam hactenus praeferas, ut velis hominem illum quafi *ex aere fabricatum* vel *aeneum* dici: cui interpretationi congruere videatur, quod continuo fubiicitur, ἔχει γὰρ χεῖρα κραταιὰν, χαλκῆν. *Verf.* 2. ἣν μὴ σοὶ νομίσῃς. Editum erat, ἣν μὴ σὺ νομ. Optime vero σοὶ dedit ms. *A.* quod & ex ms. *B.* laudavit Villebr. In *Ep.* omiffi funt verfus fecundus & tertius, cum priore hemiftichio quarti.

d Ἄλεξις ἐν Ποιηταῖς. ἐν Ποιητῇ legitur III. 74. e. ubi vide quae notavimus. *Ibid.* Pro Πάνυ τοι βούλομαι, eft Πάνυ τι βουλ. in ms. *Ep.* *Verf.* 2. οὕτως γελᾶσθαι. *Serio rideri*, vertit Dalecampius; quafi ὄντως legiffet. Nil vero mutat (quod fciam) ms. *A.* In ms. *Ep.* autem οὗτος fcribitur.

In *Lyncei* verbis, me nolente fervata eft ex ed. Caf. fcriptura manifefte vitiofa, σαπρῶς οὔσης τῆς οἰκίας: ubi σαπρᾶς recte habent ed. Ven. & Baf. cum msstis.

e *Ibid.* ὑποστήσαντα τὴν ἀριστερὰν χεῖρα, ὥσπερ αἱ Καρυάτιδες. *Siniftra manu aedes fuftinere*, (fcil. dum dextrâ cibum capis) *veluti Caryatides.* Vide Vitruv. I. 1. & Latina lexica in *Caryas* & *Caryatis.*

AD CAP. XL.

Φιλόξενος δ' ὁ Πτερνοκοπίς. Vide Notata ad p. 239. f. *Ibid.* Ἀλλ' ἐγώ. Sic expreffum volueram: »Ἀλλ' ἐγὼ &c. *Ibid.* ὅτε ὁ κόρυδος ὀβολοῦ ἦν. Proprie avis nomen κόρυδος eft, quae *galerita* latine vocatur, vel *alauda criftata.* *Ibid.* ὡς Ἀξιώνικος εἴρηκεν ἐν τῷ Χαλκιδικῷ. Et in ifto nomine, invitis nobis, ex edit. Cafaub. error adhaefit noftrae. Recte fcriptum Ἀξιόνικος in ed. Ven. & Baf. & in ms. *A.* Conf. pag. 239. f. Defunt in ms. *Ep.* verba, Ἦν δὲ καὶ ὁ Φιλοξ. - - τὸ μαρτύριον. Ifta verba nos *parenthefeos fignis* inclufimus, ne confufio oriretur: at, per errorem, *pofterior uncinus* poft μαρτύριον pofitus eft, qui

post καλῶν *reiici debebat.* Quare sic rescriptum velim: πρόκειται δὲ τὸ μαρτύριον. μνημονεύει δ' αὐτοῦ [nempe τοῦ Φιλοξένου] καὶ Μένανδρος - - - Πτερνοκοπίδα καλῶν.) Μνημονεύει δ' αὐτοῦ [nempe τοῦ Κορύδου, de quo ante parenthesin dictum] καὶ Μάχων &c. Nam *Menandri* testimonium manifeste ad *Philoxenum* spectat, de quo vide pag. 239. f. & ibi notata; *Machonis* vero testimonium, quod pag. 242. a. & b. adponitur, pertinet ad *Corydum.* Quod magis etiam perspicue Abbreviator indicavit, sic scribens: Ἦν δὲ καὶ ὁ Φιλόξενος τῶν παρασίτων· ὃν Μένανδρος Πτερνοκοπίδα καλεῖ. Μάχων τε ὁ Κωμικὸς μέμνηται Κορύδου, λέγων· Τὸν Κόρυδον ἠρώτησεν Εὐκράτης πῶς κέχρηται - - - οὐ δέδωκέ πω. Σικυώνιος δὲ ἢ Κορίνθιος ἦν ὁ Μάχων ὁ κωμικὸς, ἐν Ἀλεξανδρείᾳ δὲ κατεγήρα. οὗ καὶ τῷ μνήματι ἐπιγέγραπται, ἄλλα τε, καὶ ὅτι, Ἐρεῖ τις Κέκροπος πόλει καὶ παρὰ Νείλῳ ἔστιν ὅτ' ἐν Μούσαις δριμὺ πέφυκεν φυτόν. Λυγκεὺς δέ φησιν· &c. Sic ille non modo in brevia contrahere consuevit quae in pleniore opere leguntur, sed etiam nonnulla subinde in commodiorem ordinem redegit. e

ἐν Ἀλεξανδρείᾳ δὲ τῇ ἐμῇ καταβιούς. Id est, *in mea patria, Alexandria.* Loquitur haec Plutarchus Grammaticus, (vide pag. 254. c. d.) quem civitate Alexandrinum finxerat Athenaeus. conf. III. 118. f. & IV. 158. d. Pro καταβιοὺς, Abbreviatorem κατεγήρα scripsisse, paulo ante vidimus. *Ibid.* διδάσκαλος γενομ. τῶν κατὰ κωμῳδίαν μερῶν Ἀριστοφάνους τοῦ Γραμματ. Conf. WOLFII Prolegomena ad Homerum, pag. 220. τῶν κατὰ κωμῳδίαν μερῶν rectissime (puto) interpretabimur *rerum omnium ad Comicam poësin pertinentium.* f

EPIGRAMMA *tumulo* MACHONIS *Comici inscriptum*, ex Anthologia Graecorum poëtarum post REISKIUM in Iensianis, p. 166. inter *Dioscoridis Epigrammata* edidit BRUNCK, Analector. T. I. pag. 501. num. 30. suisque Animadversionibus illustravit IACOBS, Vol. II. Part. I. pag. 400 sqq. *Vers.* 1. Quod apud Athenaeum ante nos editum legebatur, φιλαοιδὸν, id unde arripuerit primus Editor nescio. Illud compertum habeo, in optimis nostris membranis id ipsum hic legi, φιλάγωνα, quod Vaticanus Anthologiae codex unice agnoscit. *Vers.* 2. Multo magis, ad meum quidem sensum, placere omnibus debebat ζῶντι Μάχωνι, (*etiamnum viventi, immortali Machoni*) quod

est apud Athenaeum, quam ζῶντα, quod in Anthologia legitur: quo magis mireris, nec *Reiskium*, nec *Iacobs* istam nostram scripturam dignam censuisse, cuius mentionem facerent saltem in Animadversionibus. Nempe hi usi erant Athenaei editione Casauboniana tertia; in qua, sive casu, sive imprudenti consilio eius qui illam editionem curavit, ζῶντα expressum est; cum superiores omnes editiones & vetustae membranae *A.* unde illae derivatae sunt, communi consensu ζῶντι exhiberent.

a *Vers.* 3. Οὐ γὰρ ἔχεις κηφῆνα παλίμπλυτον. »Multum »in his verbis inest elegantiae. κηφῆνες Graecis, ut Lati»nis *fuci*, homines ignavi, & fruges consumere nati. »παλίμπλυτον proprie *vestimentum* dicitur *saepius politum* »*& lotum* a fullonibus, ac proinde *nullius pretii*. Simillime »τρίβωνες appellabant *senes effoetos & reipublicae inutiles*. »Euripides Autolyco: [apud Athen. X. 413. d.]

»— ὅταν δὲ προσπέσῃ γῆρας πικρὸν,
»τρίβωνες ἐκβαλόντες οἴχονται κρόκας.« CASAUB.

Quibus opportune IACOBS hanc observationem adiecit: »*Plagiarii* vero (hos enim κηφῆνας, *fucos*, appellabat ve»tustas) veterum dicta & inventa quasi *recoquunt*, & ple»rumque in peius mutata pro suis venditant.« — Igitur vocabulum παλίμπλυτον, per enallagen quamdam, activa notione hic accipiendum.

Ibid. τέχνης ἄξιον ἀρχαίης λείψανον ἀμφίεσαι. Perspectissime monuit idem IACOBS, verbo passivo non esse hic locum: non enim *circumdatur* terra, sed *circumdat* & *condit* Machonis reliquias. Quare rectius utique ἠμφίεσας in Anthologia. Sed quoniam in hoc verbo perinde & adhiberi & negligi poterat augmentum; collatâ utrâque scripturâ probabilissimum fuerit, ἀμφίεσας veram esse scripturam: atque id in contextu positum velim.

»Huius *Epigrammatis postremi versus* ita habent:

»Τοῦτο δ' ὁ πρέσβυς ἐρεῖ Κέκροπος πόλι, καὶ παρὰ Νείλῳ
»ἔστιν ὅτ' ἐν Μούσαις δριμὺ πέφυκε φυτόν.

»Potest τὸ πόλι & tertius casus esse (non quidem ἐκ »συναιρέσεως pro πόλιϊ, sed ἐξ ἀφαιρέσεως alterius ι.) & »quintus. *Athenas* affatur auctor Epigrammatis: *O Athe»nae! senex Macho*, qui hic est sepultus, *dicet* & notum »omnibus faciet, *reperiri etiam in Aegypto viros doctos & »acri ingenio praeditos*. Quisquis ille fuit qui hoc epigram»ma fecit, ignoravit cuiâs esset is quem laudabat. Ma-

» chonem enim produnt in Aegypto natum illa, πέφυκε a » φυτόν: omnes alii Peloponnesium. Quamquam Athe» naeus, honori patriae (opinor) favens, in numerum sen» tentiarum hanc retulit sententiam. « CASAUBONUS. — *Vers.* 5. πόλει, pro πόλι, habet codex noster uterque: sed manifeste reclamante metro. *Vers.* 6. Haud dubie exquisitius est θύμον, quod pro φυτὸν legitur in Anthologia. Quo mirifice facit id, quod ex Quintilian. XII, 10, 25. protulit ad hunc locum IACOBS, ubi *thymum redolere*, tamquam proverbialis dictio, pro *Attico sale plenum esse* usurpatur. Quae dein subiiciuntur verba, ἐν τούτοις δηλοῖ σαφῶς, ὅτι Ἀλεξανδρεὺς ἦν γένος: quae consulto ab Athenaeo adiecta CASAUBONUS censuerat, a mala manu addita suspicatus est IACOBS.

In *MACHONIS vers.* 1. ferri nullo pacto potuit Εὐκράτης in recto casu, quod hîc habebant editi cum utroque msto. Diserte enim docuerat paulo ante Athenaeus, (p. 241. d.) *Eucraten* proprium fuisse ipsius *Corydi* nomen. Quare Εὐκράτη scripsi, praeeunte Grotio in Excerpt. pag. 855. Inficete autem in fine eiusdem versus posita videri debebat particula ποτὲ, cum in fine versus sequentis eadem vox recurrat; quae ibi quidem in illis verbis, πῶς κέχρητ' αὐτῷ ποτε, percommode stat, ad πῶς relata, ut sit πῶς ποτε, *quo tandem modo*; at hoc priore versu nullo incommodo poterat abesse. Contra in eodem *vers.* 1. necessario desiderabatur aliquis nominativus: qui quidem, ob id quod sequitur, τῶν συμπαρόντων, nullus alius nisi pronomen τις esse potuisse videtur. *Vers.* 3. Οὐκ οἶδ'. Sic recte ed. Ven. & Bas. cum msstis. Negativa particula nonnisi in ed. Cas. temere omissa. *Vers.* 4. Ad ista, πεπότικε μὲν γὰρ ὥσπερ ἰατρός με: id est, *nam, ut medicus, dedit mihi quod biberem*; adnotavit DALECAMP: » *Parce, modice, non quantum voluissem.* « In eamdemque sententiam Villebrune accepit. Multo vero commodius, ut videtur, DUTHEIL: *Veluti medicus, multum mihi dedit bibendum; sed, quod comederem* (i. e. victum, certum stipendium, aut largius aliquod viaticum) *nondum dedit.* b

Φιλόξενος ἡ Πτερνοκοπίς. Vide Not. ad p. 239. f. *Ibid.* » ἀποφθεγγόμενος οὐκ ἄξια βιβλίου καὶ μνήμης, ἐν τοῖς » ἄλλοις ἦν ἀηδὴς καὶ ψυχρός. Inepta sententia. Neque » aliter tueri licet τὸ ἄλλοις, quam si scribatur ante, » οὐκ ἀνάξια βιβ. aut post, ἦν οὐκ ἀηδ. Sed Epito-

b » mam sequamur, ἐν τοῖς ὅλοις ἦν ἀηδής.« Casaubonus. — Priorem rationem secutus sum; mallem posteriorem; & sic in contextu cum *Epit.* repositum velim: οὐκ ἄξια βιβλίου καὶ μνήμης, ἐν τοῖς ὅλοις ἦν ἀηδ. id est, *dixit parum digna quae literis & memoriae mandarentur, & omnino insuavis erat & frigidus.* Cui dein opponitur, quod de *Philoxeno* praedicatur, πᾶν ἐπαφροδισίας καὶ χάριτος ἦν μεστόν. Ac sane quod *Euclidis* memoratur unum dictum, pag. 250. e. illud frigidum magis, quam acutum lepidumve debet videri. Rursus tamen turbare nos poterat id, quod paulo post subiicitur, (lit. c.) συνέβη τὸν μὲν Εὐκλείδην κατὰ τὸν βίον - - φιλεῖσθαι καὶ τιμᾶσθαι: sed ibi vide notata. Voces ἄλλος & ὅλος etiam apud Polybium subinde a librariis inter se permutatas observavimus.

c ὅ τι λαλήσειεν, ἢ πικρανθείη πρός τινα τῶν συζώντων. Istud ἢ πικρανθείη cum editis tenent ambo nostri codices mssti: & ferendum videtur. Corrupte dein τῶν οὐσόντων scribebatur in ed. Ven. & Bas. & τῶν οὐνόντων in ed. Cas. Adnotabat vero Casaubonus: » Lege cum Excer» ptis Hoeschelii, πᾶν ὅ, τι λαλήσειεν ἢ πικρανθείη πρός » τινα τῶν συζώντων. Et male vulgo intellecta verba sic » interpretare: *Philoxenus, cum ad propositum argumentum » nihil diceret rarum & singulare,* (οὐδὲν ἐπὶ κεφαλαίου » περιττὸν λέγων) *quidquid vel in sermonibus loquebatur, vel » irritatus ab aliquo sodalium, vel cum aliquid narraret, omnia » erant illius dicta venustatis & salis plena.* Ut philosophi » discipulos assuefaciebant θέσεις ληκυθίζειν, & de propo» sito argumento oratorio more disserere: sic soliti divi» tes parasitis suis *argumentum* dare, in quo suae εὐστοχίας » specimen ederent: hoc vocatur ab Athenaeo λέγειν ἐπὶ » κεφαλαίου. In hoc genere negat excelluisse Philoxenum; » sed cum suamet sponte iniussus aliquid diceret. Obser» vavimus in multis similia ingenia. Sunt enim non pau» ci extemporali quadam urbanitate praediti, quorum su» bita & e re nata dicteria mireris, studio excogitata non » probes aut non magni facias. Ea diversitas est ingenio» rum. λαλεῖν, est *communi sermone uti:* λαλιὰ, *familiaris » collocutio* cum amico aut alio. Multa de hac Menander, » rhetor antiquus & doctus, capite Περὶ Λαλιᾶς. [in Aldi » Manutii Collectione Rhetorum.] Theophrasto aliud lon» ge significat λαλιά. [nempe *loquacitas.* Vide Charact. » cap. περὶ Λαλιᾶς.] Eleganter πικραίνεσθαι positum pro

» iratus loqui.« — Quam notionem verbis ἐπὶ κεφαλαίου c λέγειν tribuit vir doctus, ea nec alioqui cum usu loquendi magnopere convenire, nec huic loco apta esse mihi visa erat. Adoptavit eam tamen VILLEBRUNIUS; qui, quamquam aegerrime aliàs Casaubono quidquam acceptum referens, in eamdem sententiam interpretatus est: *il ne disoit rien de bien extraordinaire lorsqu'on lui proposoit un sujet.* Eamdemque interpretationem doctissimo viro DUTHEIL probatam video. Equidem aliam tentaveram rationem, de *brevibus & sententiosis responsis* accipiens: (quoniam, sicut ἀπόφθεγμα Hesychius σύντομος λόγος interpretatur, sic Suidas, Ἐπὶ κεφαλαίου, συντόμως:) sed hoc ipsum vereor ne pariter nec cum usu Graeci sermonis, nec cum his quae mox de eodem Philoxeno subiiciuntur, satis congruat. Et plane nunc ita sentio, debuisse dictionem ἐπὶ κεφαλαίου ex vulgatissimo Graecorum omnium scriptorum usu in eam fere sententiam accipi, quam Dalecampius his verbis expressit, *ut summatim colligam.* Igitur totus locus sic accipiendus videtur: *Philoxenus autem, licet, summatim & generatim ut dicam*, (vel, *universam summam eorum si spectes quae ab eo dicta perhibentur*) *nihil singulariter exquisiti pronunciaverit: tamen, quidquid diceret, - - - id omne venustatis atque gratiae plenum erat.* Idem fere significat dictio ἐπὶ κεφαλαίου, atque ea quam paulo ante ex Epitoma commendavimus, ἐν τοῖς ὅλοις. Pro κεφαλαίου, in ms. *Ep.* κεφάλου mendose scribitur. Vocem πᾶν Epitomator non, ut indicare Casaubonus videtur, ante ὅ τι λαλήσ. posuit, sed proxime ante ἐπαφροδισίας, eodem loco quo in edd. & in vetustis membranis legitur. συζώντων, recte utique, noster etiam codex *Epit.* dedit: quod in membr. *A.* in οὐ ζώντων detortum est.

Quae vulgo, consentientibus vetustis membranis, sequuntur verba, καίτοι γε συνέβη τὸν μὲν Εὐκλείδην κατὰ τὸν βίον, τὸν δὲ Φιλόξενον ὑπὸ πάντων φιλεῖσθαι καὶ τιμᾶσθαι: ad ea sic commentatus est CASAUBONUS: » Convenienter iis quae dicta sunt de Euclide & Philoxe» no, nobilibus scurris, facetiis amborum evenit. συνέβη, » inquit, τὸν μὲν Εὐκλ. - - - τιμᾶσθαι. Lego, ut ruen» tem sententiam tibicine fulciam, ἀεὶ ὑπὸ πάντων. *Ille,* » *dum vixit, in fama fuit: hic semper, etiam post obitum.* » Caussa est, quia Philoxeni apophthegmata digna quae » referrentur in literas sunt visa: Euclidis vero indigna.«

c — Ad eadem verba tam docte, quam ingeniose CORAY in *Notis msstis*: »Pro κατὰ τὸν βίον, ait, forsan καθ' »αὑτὸν βιοῦν legendum. *Itaque eo ventum est, ut tandem »Euclides solus viveret*; (desertus scilicet ab omnibus, ob »eius ἐν σκώμμασιν ἀηδίαν:) *Philoxenus vero &c.«* — Qui rectissime animadvertisse videtur, in verbis κατὰ τὸν βίον mendam latere; unde nobis orta suspicio, sic scriptum reliquisse auctorem, τὸν μὲν Εὐκλείδην ἀκλεῆ καταβιοῦν: ubi postquam in vetustiore quodam codice vox ἀκλεῆ, ob similitudinem cum voce praecedente, temere fuisset omissa, facile deinde καταβιοῦν in κατὰ τὸν βίον mutari potuerat. Verbum καταβιοῦν, *vitam transigere*, paulo ante usurpatum Athenaeo vidimus p. 241. f.

AD CAP. XLI.

παραμασήτην αὐτὸν ἐν τούτοις καλεῖ. Acute scripta vox παραμασητὴν adfertur ex ms. *A.* Sed mox in Alexidis versu, ad scripturam penacutam, nulla discrepantia adnotata: sic & pag. 243. c. Manifesto vitio in ms. *Ep.* sic scriptum: Μοσχίωνα δὲ τὸν παράσιτον, παραμάση τὴν (& inter lineas τὸν) Ἄλεξις φησί: versum autem poëtae non adposuit Abbreviator. De vocabulo isto conf. not. ad IV. 134. a.

ἐν δὲ τῷ Παγκρατιαστῇ Ἄλεξις. Quum modo citatus fuerit Ἄλεξις ἐν Τροφωνίῳ, nunc, nisi ὁ αὐτὸς Ἄλεξις (id est, *idem Alexis*) scripsit Athenaeus, oriri suspicio debebat, corruptum esse hic *Alexidis* nomen, oportuisseque Ἄμφις sive quod aliud poëtae nomen. Sed ad *eumdem Alexidem* perspicue Epitomator hoc retulit, post verba Ἄλεξις φησί, quae paulo ante adposui, continuo sic pergens: ἀλλαχοῦ δ' ὁ αὐτὸς τρεχεδείπνους καταλέγων. De vocab. τρεχέδειπνος, conf. I. 4. a. & quae ibi notavimus, Animadv. T. I. pag. 46. Latine haud incommode *coenipetam* reddere possis cum Reinesio, Variar. Lect. lib. III. pag. 366.

d In illius eclogae *vers.* 1. Πρῶτον μὲν tenet ms. *A.* cum edd. Πρῶτος μὲν habet ms. *Ep.* *Ibid.* Καλλιμέδων ὁ Κάραβος. De hoc vide III. 100. c.

Quod *vers.* 2. pro Κωβίων, idem ms. *Ep.* Κωβιὸς habet, ei scripturae patrocinatur alius eiusdem Alexidis locus, IV. 134. d. ubi idem homo pariter Κωβιὸς nomi-

natur; quod proprie nomen piscis est, sicut Κάραβος quod d praecessit, & Σκόμβρος quod sequitur. In fine eiusdem versus mendose Κηρυβίων edebatur: recte vero Κυρηβίων ms. *A.* & *Ep.* de quo reponendo monuerat MEURSIUS, Lection. Attic. lib. I. c. 4. Et sic paulo inferius recte etiam editum erat. Nomen ductum a τοῖς κυρηβίοις, quae sunt *paleae frumenti*, aut *furfures:* de quo vocabulo prae caeteris videndus Foesius in Oecon. Hippocr.

Vers. 3. ὁ Σκόμβρος, ἡ Σεμίδαλις. Sic recte ms. *A.* cum edd. Perperam ms. *Ep.* Κυρηβίων θ' ὁ Σκόμβρος ἡ Σεμίδαλις. Σεμίδαλις (proprie *similago*) ut parasiti cuiusdam cognomen, supra etiam, IV. 134. d. memoratum vidimus. Ac potuit ille, licet vir, tamen foeminini generis nomine ἡ Σεμίδαλις cognominari, quemadmodum Philoxenus ἡ Πτερνοκοπὶς adpellatus est. Alii parasito Σκόμβρος cognomen erat, quod proprie piscis nomen. Idem cognomen duobus Chaerephili filiis impositum vidimus III. 120. a. ubi vide quae notavimus, Animadv. T. II. pag. 341. REINESIUS, Variar. Lect. lib. III. cap. 2. pag. 336. cum iungenda censuisset nomina Κόρυδος κωβίων, & Κηρυβίων ὁ σκόμβρος, quasi *Corydus* (quod tamen ipsum nonnisi cognomen fuit *Eucratis*, ut paulo superius vidimus) *gobius* fuisset cognominatus, *Cerybion* vero (quod tamen & ipsum nonnisi ludicrum fuisse *cognomen* mox ipse Athenaeus docet) *scomber;* statuerat excidisse hic proprium nomen eius hominis qui σεμίδαλις fuisset cognominatus, intelligendumque *Phyromachum*, cuius alibi passim mentio fit apud Nostrum, VI. 245. e. VIII. 343. b. X. 414. d. e.

ὥς φησι Δημοσθένης. *Demosthenes de Falsa Legat.* p. 433. ed. Reisk. Conf. Harpocrat. in Ἐπικράτης.

ANAXANDRIDIS eclogam ex *Ulysse*, habet *GROTIUS* in Excerpt. pag. 641. cuius Latinam versionem adoptavi, paucis mutatis.

Vers. 3. Ἱερὸν γάμον καλεῖτε. » Quasi dicas, *alicuius* e » *Dearum sponsum.* Γάμος, pro *sponso* aut *marito;* ut apud » Romanos *coniugium* & *matrimonium*, pro *uxore.* « CASAUBONUS. — Aliàs Ἱερὸς γάμος dicebatur ἑορτὴ Διὸς καὶ Ἥρας, ut docet Hesychius, ubi vide Interpp. Conf. mox pag. 243. a. Versus fere omnes, inde a tertio, ita confuse erant scripti, ita imperite distincti, ut vix operae pretium esse videatur hic referre. Verbi caussa, in ed. Ven. & Cas. sic erant distributi:

e 'Ιερὸν γάμον καλεῖτ'. ἐὰν δὲ μικρὸν παντελῶς
ἀνθρώπιον, σταλαγμόν. λαμπρός τις
ἐξελήλυθ', ὀλολυγμὸς οὗτός ἐστι, λιπαρὸς
περιπατεῖ Δημοκλῆς, ζωμὸς
κατωνόμασται. Χαίρει τὶς αὐχμῶν ἢ ῥυπῶν,
κονιορτὸς ἀναπέφηνεν. &c.

Ex his secundus & tertius in ed. Caſ. 1. sic scripti:

ἀνθρώπιον, Σταλαγμόν. λαμπρός τις ἐξ-
ελήλυθ'; 'Ολολυγμὸς οὗτός ἐστι. λιπαρὸς

Rursus paulo aliter in ed. Caſ. 2. & 3. GROTIUS, quo istas salebras senariorum numeris adstringeret, omissis vocabulis ἀνθρώπιον & Δημοκλῆς, hos versus ita concinnavit:

'Ιερὸν γάμον καλεῖτ'. ἂν δὲ μικρὸς παντελῶς,
σταλάγμιον. λυπρός τις ἐξελήλυθεν;
ὀλολυγμὸς οὗτός ἐστι. λιπαρὸς περιπατεῖ;
ζωμὸς κατωνόμασται. &c.

Penultimo versu expressum quidem est in Grotii exemplo λυπρὸς περιπατεῖ: sed voluisse eum λιπαρὸς, (sicut editum invenerat) cum ex connexione orationis, tum ex versione adparet. Ista igitur sic latine reddidit idem GROTIUS:

Sacras vocatis nuptias. Pusillior
est aliquis? Guttam. Vultu forte tristior
incedit quisquam? Naeniam. Alius crassior,
fit Iuris offa. &c.

Ego, cum perfectum senarium illis verbis contineri cernerem,

ἐὰν δὲ μικρὸν παντελῶς ἀνθρώπιον·

tum rursus istis, quae sic membranae nostrae dabant, postrema voce excepta:

λαμπρός τις ἐξελήλυθ'; Ὄλολυς οὗτος ἦν:

nullo omisso aut mutato exstantiore verbo, quod dedissent libri, ita distribuendos versus putavi, ut, 'Ιερὸν γάμον καλεῖτε, rursusque, Σταλαγμόν, essent duorum senariorum exordia, quorum reliqua verba consulto omisisset Athenaeus, ut nihil magnopere ad rem facientia. Quod ait poëta, *pusillum homuncionem* σταλαγμὸν (id est, *guttam*) vocare solitos Athenienses, illum nominis usum ex uno Eustathio adnotavit H. Stephanus in Thes. scilicet ex Comment. in Od. ί. pag. 374, 40. ubi ille hos Alexidis versus (tacito quidem & poëtae & Athenaei nomine) ex Epitoma Athenaei adposuit, nonnullis etiam quae habet Epitomator omissis.

Versus, qui nobis *sextus* est, sic scribitur in membr. *A.* e

λαμπρός τις ἐξελήλυθ'. ὀλολυς οὗτος ἐστί.

Eodemque prorsus modo in ms. *Ep.* nisi quod ibi pro λαμπρός τις corrupte λαμπρότης scriptum. In utroque codice accentu caret vox ὀλολυς. Eam igitur vocem, (sive ea recte sic scripta est, sive leviter corrupta) ignorant quidem (quod sciam) Lexica omnia quae lucem ad hunc diem viderunt: sed, quaenam ei vis inesset perapte huic loco conveniens, ex Glossa quadam Hesychiana & ex doctissimi Editoris ad eam adnotatis intelligebatur. Hesychius: Ὀλολύγων· ζωΰφιον γινόμενον ἐν ὕδασιν, ὅμοιον ἐντέρῳ. καὶ τοὺς εὐήθεις δὲ οὕτως ἔλεγον. Ibi adnotavit ALBERTI: » Photius Lex. ms. Ὄλολος. Μένανδρος, τὸν γυναικώδη, καὶ βάκηλον. Idem: Ὀλόλους, τοὺς δεισιδαίμονας ἐκάλουν. Μένανδρος Δεισιδαίμονι, Θεόπομπος Τισαμενῷ, » καὶ ἄλλοι. « Quas Photii glossas CLERICUS etiam in Indice ad Menandri Fragmenta protulerat. E quibus intelligi par erat, ANAXANDRIDEM quoque hoc loco, sive is ὄλολυς aut ὀλολὺς per υ scripsit, ut exhibent codices nostri, sive ὄλολος in his scriptum oportuit, *hominem mollem & effeminatum* dixisse. In fine *versus*, verbum ἐστὶ, cum non ferret metrum, in ἦν mutavi; quemadmodum etiam verba κατωνόμασται & ἀναπέφηνεν, & ἐπικέκληται, quae sequuntur, in praeterito tempore posita sunt. Cum ὀλολυγμὸς vulgo legeretur, quod *ululatum*, *eiulatum* significat, GROTIUS praecedens vocab. λαμπρὸς in λυπρὸς mutavit. CASAUBONUS ad h. l. haec adnotaverat: » Cur ὀλολυγμοὺς vocarent eos qui splendidam & candentem vestem gestantes in publicum prodirent, expositum » est dudum ad Theophrastum, capite περὶ Μικροφιλοτιμίας. « — Ibi scilicet latine sic reddiderat: *si quis splendidus progreditur, clamor muliebris is est:* interpretatusque erat » quasi tu dicas, *perpetuo sacrificantem.* Est enim (in» quit) ὀλολύζειν, vox ad sacrorum caeremonias pertinens, » & *clamorem mulierum sacrificantium* indicans. « — Conf. Hesych. in Ὀλολυγή, & Casaub. ad Athen. VII. 288. f.

Septimo versui, post Ζωμὸς, deerat vox postrema. Expleri versum adiecta voce μέλας iusserat TOUPIUS in Curis Noviss. in Suid. pag. 208. cui hactenus morem gessi, ut uncinis tamen hanc vocem includerem, quippe de qua etiam atque etiam dubitari possit. Nec enim necesse est, quod pro confesso Toupius sumserat, ut ad Spartanorum *ius*

e *nigrum* respectum habuerit illud Atheniensibus usitatum dicterium: &, *qui gulae strenuam dat operam*, eum nude etiam ζωμὸν vulgo vocari solitum supra vidimus p. 238. b. λιπαρὸν, cum omnibus interpretibus, *pinguem, bene saginatum* intellexi. Sic passim per εὐτραφὴς & εὔσαρκος exponitur illud vocabulum. Δημοκλῆς, noti hominis nomen, parasiti & assentatoris Dionysii; de quo mox pag. 250. & XIII. 584. f. Eumdem-ne ipsum, an alium quempiam obeso corpore hominem hic dixerit poëta, non definiam.

Vers. 8 *sq.* κατωνόμασται. χαίρει αὐχμῶν ἢ ῥυπῶν;
Κονιορτὸς ἀναπέφηνεν. —

Cum invito metro scriptum esset χαίρει τις αὐχμῶν ἢ ῥυπῶν, pronomen τις servans GROTIUS, verbum αὐχμῶν cum particula ἢ omisit. Mihi nihil expeditius certiusque videbatur, nisi eiicere voculam τις, ut a librariis ex interpretatione insertam: quam, apud poëtas praesertim, frequenter omitti subintelligendam quoties iam observavimus! Dicterium κονιορτὸς, etiam supra commemoratum erat pag. 238. d. Magis turbati *sequentes Versus* erant, sic scripti in superioribus editionibus:

Κονιορτὸς ἀναπέφηνεν. ὄπισθεν ἀκολουθεῖ κόλαξ;
f Τήλεμβρος ἐπικέκληται. τὰ πόλλ' ἄδειπνος περιπατεῖ;
Κεστρῖνός ἐστι νῆστις. εἰς τοὺς καλοὺς δ' ἄν τις βλέπῃ,
Κενός. Θεατροποιὸς ὑφεῖλετ' ἄρνα παίζων,
Ἀτρεὺς ἐκλήθη. ἐὰν δὲ κριὸν, Φρίξος. ἐὰν
δὲ κωδάριον, Ἰάσων.

Ibi *vers.* 9. quo consuleretur metro, abieci cum GROTIO vocem ὄπισθεν, quae ex interpretamento invecta, languideque verbo ἀκολουθεῖ adiecta videri debebat. Dein ad *Vers.* 10. monuerat CASAUBONUS: »Scribe, ut edi»tum voluimus, ἀκολουθεῖ κόλαξ τῷ; Λέμβος ἐπικέ»κληται.« — Utrum ex ingenio, an e msto libro sic correctum voluerit, non declaravit. At recte id ipsum dederunt ambo nostri codd. mssti, & ex Epitoma etiam Eustathius loco supra citato. Est autem λέμβος proprie *navis minor, quae aliam maiorem sequitur*, ex illius puppi maxime revincta: commodumque adeo sectatoris & clientis cognomen. *Eodem versu*, cum non quadraret metrum, GROTIUS verba τὰ πολλὰ, ut officientia versui qui carere eis poterat, abiecit. Nempe non meminerat, eadem ipsa verba, τὰ πολλ' ἄδειπνος περιπατεῖ, κεστρῖνός ἐστι νῆστις,

ex eâdem Anaxandridis fabulâ rurfus a Noftro adferri lib. VII. p. 307. e. f. Quare vix aliter confuli poffe metro videtur, nifi ut pro ἐπικέκληται brevius verbum ἦν vel ἐστὶ pofueris: nifi forte, aegre patiens abiici commodiffimum alioquin verbum, ftatueris, poft ἐπικέκληται intercidiffe & pofterius hemiftichium illius verfus, & dein rurfus initium verfus fequentis. Qua ratione in hunc modum fcripta illa verba oportuiffet:

τῳ; Λέμβος ἐπικέκληται. — — —
— — τὰ πόλλ' ἄδειπνος περιπατεῖ;
Κεστρῖνός ἐστι νῆστις.

Ductum eft autem hoc pofterius cognomen a proverbio illo, κεστρεὺς νηστεύει, quod commemorat Nofter, VII. 307. c. Pro νῆστις, quod tenet ms. *Ep.* cum editis, eft νήστης in ms. *A.* tam contra metrum, quam contra fermonis ufum.

Ad proxima verba, haec notavit CASAUBONUS: »εἰς »τοὺς καλοὺς δ' ἄν τις βλέπῃ, Κενός. Imo ille κενὸς & »κενόφρων, qui iftam vocem primus hîc fcripfit. In Excer»ptis eft Καινός: ne id quidem rectum, etfi propius re»cto. Absque dubio legendum Καινεύς. *Caeneum* ap»pellabant hominem mollem & qui muliebribus curis vi»rilem animum exuiffet. Qui memoratur in fabulis Cae»neus, olim virgo fuerat. Virgilius iterum foeminam fa»ctum canit: [Aeneid. VI. 448.]

» *It comes & iuvenis quondam, nunc foemina, Caeneus,*
» *rurfus, & in veterem fato refoluta figuram.*

»Porro nihil viro indignius, quam afpectu pulchrae for»mae nimis affici. Noftrâ Francoceltarum linguâ apte di»xeris *damoifeau*, quem poëta ait vocitatum Athenis *Cae»neum.* Euftathius, qui totum hunc locum Anaxandridae »in nonum Ulyxeae commentarium [p. 370. ut fupra di»ctum] retulit, haec verba praetermifit. Noli dubitare, cor»ruptis iam tum Athenaei codicibus, mendum vidiffe Eu»ftathium, emendationem non vidiffe.« — Alia ibi cum Epitomatore omifit Euftathius; alia item, quae in Epitoma fatis commode fcripta leguntur. — Pergit mox idem CASAUBONUS: »Θεατροποιὸς [verf. 12 fq.] ὑφείλετ' ἄρνα παί»ζων; 'Ατρεὺς ἐκλήθη. Unde, malum, vox Θεατροποιός? In »Excerptis, Καινὸς Θεατροποιὸς iunctim fcriptum: quafi »ita olim Athenienfes appellaffent quem noftra emendatio »*Caeneum* vocabat. De quo praeiudicium non faciam

f »eruditorum virorum fententiis. At, vocem ποιμένος »deesse in vulgatis, & Eustathius & Breviator arguunt: »sic enim scribunt, ὑφείλετ' ἄρνα παίζων ποιμένος.« —

Nos in his, quemadmodum in versione latina, sic & in Graecis constituendis versibus GROTIUM secuti sumus; nisi quod in fine *vers.* 12. pro ἂν, quod illi placuit, ἢν posuimus: quoniam, si ibi ἂν staret, pro ὑφείλετ' (*vers.* 13.) oportuisset in subiunctivo ὑφέλητ', quod & a librorum scriptura discessurum & metro repugnaturum erat. *Vers.* 11 *sq.* membranae *A.* cum edd. habent εἰς τοὺς καλοὺς δ' ἄν τις βλέπῃ: ms. *Ep.* vero, εἰς τοὺς καλοὺς δ' ὅταν βλέπῃ, absque τις. Quare initio *vs.* 12. pro ἄν τις βλέπῃ, possis perinde ὅταν βλέπῃ ponere. *Eod. vers.* καινὸς, ut in Hoescheliana Epitome, sic & in nostro ms. *Ep.* itemque in ms. *A.* scribitur: & in utroque codice nulla intercedente distinctione iunguntur καινὸς θεατροποιός. Ubi quid sonet θεατροποιὸς, non magis nobis, quam doctissimo Casaubono, compertum. In latina versione, ne nihil diceremus, *theatri molitor* cum GROTIO scripsimus. Dalecampius, cum superioribus editoribus ad sequentia trahens illud vocabulum, sic reddiderat, *Si quis praestigiator agnum ioco surripiat.* Quod pro καινὸς Casaubonus Καινεὺς legendum censuit, parum mihi probabile visum erat. Cur enim, quaeso, is *qui formosos pueros* (τοὺς καλοὺς) sectatur, cum *Caeneo* potissimum fuerit collatus; qui, cum virgo prius fuisset, in virum mutari voluisse, mutatusque esse, perhibetur? Quod si memineris eius quod dixit parasitus (pag. 238. c.) apud Aristophontem Comicum, τοὺς καλοὺς πειρᾷν καπνὸς, (ubi vide notata;) probabilius fortasse videatur καπνὸς pro καινὸς scriptum hic oportuisse. *Vers.* 13. ἄρνα ποιμένος cum Epitome Hoescheliana & Eustathio agnoscit codex noster uterque. Cum, *qui agnum surripuisset*, eum *Atreum* vocitari ait; *Thyestem* potius nominatum iri putasses, quoniam Atreo Thyestes aurei velleris agnum surripuisse tradebatur, ut ad p. 231. c. ex Pausan. II. 18. notatum. Mox de *Phrixo*, eiusque ariete, vide Apollodor. I. 9, 1. & quos ibi Heynius laudavit.

AD CAP. XLIII.

Χαιρεφῶντος - - μέμνηται μὲν κἀν τοῖς πρὸ τούτων. Vide IV. 134. e. & 164. f.

Menandri, ex fabula *Ira*, *versus primus* cum ita editus legeretur, a

Διαφέρει Χαιρεφῶντος οὐδ' ἐπου

monuit Casaubonus: » Primus versus claudicat, sanan» dus ita:

»Ὁ δ' οὐ διαφέρει Χαιρεφῶντος οὐδὲ γρῦ.

» Postremam voculam imputat nobis Epitome Hoeschelii. « — At noster quidem codex *Ep.* mendose οὐδὲ τοῦ habet: sed membranae *A.* veram scripturam οὐδὲ γρῦ exhibent. *Versus* 3. sic editus erat:

εἰς ἑστίασιν δωδεκάποδος ὄρθιος.

Quem sic converterat Dalecampius: *Vocatus aliquando, umbra cum decempes foret, diluculo* &c. adnotaveratque: » *Ad horam diei decimam.* Erasm. Adag. *Decempes umbra.* » Vide supra. « (Nempe conferri volebat locum superiorem, lib. I. pag. 8. b. c.) — Ad quae Casaubonus: » In » tertio, inquit, scribendum ὄρθριος, quod non fefellit » Dalecampium. « [Et dedit hoc uterque noster codex.] » At vocem δωδεκάποδος malo consilio mutandam cen» suit idem in δεκάποδος. Quid illum movit ut necessa» riâ syllabâ versum spoliaret? Putavit nempe, *condicendae » coenae statam & certam horam* fuisse olim *umbram decem » pedum*: qui meminisset legere in *Erasmi Chiliadibus* pro» verbium, ὅταν ᾖ δεκάπουν τὸ στοιχεῖον. Sed falsus est. » Nulla enim fuit legitima hora, quam migrasse esset nefas: » verum, ut cuique erat libitum, maturius, tardius, in» vitatos iubebant adesse. Hoc scimus nos ex veterum le» ctione; qui in ea re modo hanc, modo illam pedum » mensuram nominant. *Sextae horae*, sive umbrae pe» dum sex, Lucianus meminit; cuius nota lex convivia» lis in Saturnalibus, [cap. 17. T. IX. Opp. pag. 20.] » Λούεσθαι ὁπόταν τὸ στοιχεῖον ἑξάπουν ᾖ. *Septem pedum » umbrae* Hesychius ex aliquo veteri Comico: « [ex Aristophane, ut discimus e Supplemento libri XI. quod ex Epitoma edidit ipse Casaubonus, Animadversionum libro XI. cap. 14. pag. 517. l. 27 sq. ed. 1. p. 820. ed. 2. & 3.] » Ἑπτάπους σκιά. τοῖς ποσὶ κατεμέτρουν τὰς σκιὰς ἐξ ὧν » τὰς ὥρας ἐγίνωσκον. « [Apud Hesychium quidem ibi nulla coenae mentio: sed de coenae hora agi, ex ipsis Aristophanis verbis l. c. discimus.] » *Decem pedum* στοιχείου » faciunt multi mentionem: neque negaverim, procuran» do corpori eam *maxime ordinariam horam* fuisse. Iulius

a »Pollux lib. VI. cap. 8. [sect. 44.] Τῇ σκιᾷ ἐτεκμαίροντο »τὸν καιρὸν τῆς ἐπὶ τὸ δεῖπνον ὁδοῦ, ἣν καὶ στοιχεῖον ἐκάλουν. καὶ ἔδει σπένδειν, εἰ δεκάπουν τὸ στοιχεῖον εἴη. »Scribendum σπεύδειν. Respicit hunc Aristophanis lo»cum e Concionantibus: [vs. 652 sq. ed. Br.]

—. — — »σοὶ δὲ μελήσει,
»ὅταν ᾖ δεκάπουν τὸ στοιχεῖον, λιπαρὸν χωρεῖν ἐπὶ »δεῖπνον.

»Emendanda sunt obiter doctissimi interpretis verba, »[Schol. ad vs. 648. ed. Küst.] dudum corrupta. Τὸ πα»λαιὸν, ait, καλοῦντες ἐπὶ δεῖπνον καὶ καλούμενοι παρε»σημαίνοντο τὴν σκιάν. καὶ οὕτως οἱ μὲν ἔμενον τοὺς κλη»θέντας, οἱ δ' ἀπήεσαν ἐπὶ τὰς ἑστιάσεις, οὐδ' ὑπὸ τηρή»σεως οὔσης αἰτίας, ἐφ' ἧς οἷόν τε ἦν τεκμήρασθαι εἰς πό»σας ὥρας προήκει. Legendum, οὐδέπω τηρήσεως οὔσης »ἑτέρας, ἀφ' ἧς οἷόν τε ἦν τεκμ. *cum nondum exstaret ulla »alia observatio, ex qua sciri posset ad quot horas* Sol *esset »progressus:* hoc est dicere, ante inventionem gnomonum »& horologiorum. Nemo erit, opinor, qui huic emen»dationi refragetur. Anni sunt tamen amplius quingenti »cum hic locus scribitur non aliter: quod ex Suida co»gnoscimus, qui doctissimi Scholiastae verba referens in »suos commentarios, [sub voce Δεκάπους σκιά.] simili»ter corrupta & depravata illa descripsit. Enimvero an»tiquae mendae, non propterea non sunt mendae. Sed »hoc ὁδοῦ πάρεργον. *Duodecim pedum* σκιᾶς meminit »hic diserte *Menander*. Dalecampium, lectionem editam »solicitantem, admoneat erroris sui Hesychius, ita scri»bens: Δωδεκάποδος· οὕτως ἔλεγον ἐλλειπτικῶς, στοιχείου »ἢ σκιᾶς. οὕτω γὰρ συνετίθεντο ἐπὶ δεῖπνον ἥξειν, τοῦ στοι»χείου ὄντος δωδεκάποδος, ὡς νῦν πρὸς ὥρας φασί. Pu»tes, hunc ipsum *Menandri* locum ab illo exponi. Sed »quid miramur de *duodecim pedibus*, cum sciamus fuisse »qui serius multo ad coenam accederent? *Viginti pe»dum* στοιχεῖον observare iussus erat is de quo Eubulus »comicus, [apud Nostrum, I. 8. c.]

»εἰπόντος αὐτῷ τοῦ φίλου, ὁπηνίκ' ἂν
»εἴκοσι ποδῶν μετροῦντι τὸ στοιχεῖον ᾖ,
»ἥκειν. « —

Vers. 4. Pro σκιὰν ἰδὼν, est σκιάν τ' ἰδὼν in ms. *Ep.* parum commode.

Eiusdem *Menandri* versus ex fabulâ Μέθῃ, seu *Te-*

mulentiâ, ita ut a nobis factum digerendos esse monuit CASAUBONUS, cum ecloga illa in sex versus esset distributa; quorum secundi initium fecerat vox ἀνδρῶν, tertii φάσκων, quarti Καθ' αὐτὸν, quinti δειπνῇ, ita ut pro sexto nonnisi verba ἔχειν καλῶς superessent. Ibi, quod ait *vers.* 1. Ἐμὲ γὰρ διέτριψεν, id *me moratus est* reddidit Dalec. Suspicatus eram, quemadmodum nomen διατριβὴ haud raro *oblectamentum* significet, sic etiam verbo διατρίβειν *delectandi* significatum tribui posse. Sed dubito, an usquam certum illius usus exemplum reperiatur. Laudari video ad hanc *Menandri* Eclogam *Emendationes*, quas sub *Philargyrii* nomine edidit *Cornelius de Pauw*: quae quidem quid bonae frugis offerant, cum non ad manus sit liber, nec umquam tractare eum mihi contigerit, non habeo compertum.

Vers. 2 *sq.* ἱερὸν γάμον φάσκων ποιήσειν. » Quid appellat Menander ἱερὸν γάμον? Athenienses eo nomine festum celebrabant, memoriae perpetuandae *nuptiarum Iovis & Iunonis*. Hesychius: Ἱερὸς γάμος, ἑορτὴ Διὸς καὶ Ἥρας. Nam & natales suorum Deorum norant veteres, & alios dies solemnes. Ergo etiam diem illum norant, quo Iovi nupsit Iuno: sed norant, ut puto, soli Athenienses, aut cum paucis. Nam alii populi non adeo ingeniosi; quod indicat Theocritus, qui curiosissimas tantum foeminarum de nuptiis Iovis & Iunonis satagere affirmat. Πάντα, ait, γυναῖκες ἴσαντι· καὶ ὡς Ζεὺς ἠγάγεθ' Ἥρην. « [Idyll. XV. 64. Quae Theocriti verba infeliciter hic attigisse Casaubonum, pronunciavit Warton ad illum locum.] » De eo festo, *Menandri* versum interpretor; maxime quia sequitur, τὰ τῆς θεοῦ γὰρ πανταχῶς ἔχειν καλῶς. Olim scribebam, ἱερὸν γαμῶν: hoc est, *se sacra facturum brevi nuptialia*. Eo tempore amicos suos invitabant, ut etiam docet Plutarchus in Sympos. « CASAUBONUS. — Conf. Meursii Graeciam Feriatam pag. 158. laudatam ab Hesychii Interpretibus. Eandem dictionem Ἱερὸν γάμον aliter ab eodem Casaubono paulo superius expositam vidimus, ad pag. 242. e.

Vers. 5. τὰ τῆς θεοῦ γὰρ πανταχῶς ἔχειν καλῶς. b
Ad verbum interpretatus sum, *res enim Deae usquequaque bene habere*. Quorsum autem haec spectent, parum mihi liquet. Mire Dalecampius: *Enimvero penitus ille novit totum Lunae cursum.* Quasi ἡ θεὸς hic luna esset, & dein κατέχει

b legeretur. Ms. *A.* nihil ab edita scriptura recedit: in *Epit.* vero tota desideratur ecloga. Grotius in Excerpt. pag. 733. de tota ecloga nonnisi postremum versum adposuit, eumque sic digestum mutatumque:

— — Τοῦ θεοῦ γὰρ πανταχοῦ
ἔχειν καλῶς.

Adiecta versione: *Non hominis, sed Dei est, ubique bene esse.* Apud alium quemdam auctorem verba illa isto modo scripta & in eamdem sententiam prolata reperisse Grotium diceres, nisi in Notis (pag. 986.) consulto scripsisset: »Male editur τὰ τῆς θεοῦ.«

Μνημονεύει δ' αὐτοῦ. Sic commode editiones omnes. Sed & satis erat, Μνημονεύει αὐτοῦ, quod est in membr. *A.* absque coniunctivâ particulâ. In ms. *Ep.* desunt haec, & quae sequuntur, usque ad Timothei versum 2. lit. d. εἰς ἑπτακλ.

Τιμοκλῆς δ' ἐν Ἐπιστολαῖς &c. *Timoclis* versus nec satis » recte, &, ut puto, mutilate in omnibus scribuntur li» bris: aut proferat aliquis meliores quam quibus usi su» mus. Initio *asotum* hominem belle περιφράζει poëta:

» Ὁ Δημοτίων δὲ, παραμένειν αὐτῷ [αὐτῷ edd. & ms.] δοκῶν
» τ' ἀργύριον: —

» nam is est *asotus* vere & φερωνύμως, qui assiduas impen» sas faciens, *non cogitat se rem imminuere suam & frangere.* » Deinde, cum ait,

» — — ὁ Χαιρεφῶν μὲν παντελῶς
» οἴκαδε βαδίζειν ᾤετό γ' ὁ ταλάντατος:

» significat, *tam familiariter Chaerephontem ad Demotionem » itasse cibi sumendi gratia, quam si domum ad se ivisset.* « Casaubonus. — In ed. Cas. scribitur ᾤεθ' ὁ ταλάντατος: & ad eam scripturam nihil quidem discrepantiae ex membr. *A.* adnotatum est. Sed in ed. Ven. sic scriptum, ᾤετ' ὦ ταλάντατος: & simili quodam modo videtur scribi in membranis: quod ex eo, quod dedimus, corruptum erat, ᾤετο ὁ ταλάντατος.

c *Tres postremi versus* cum in hunc modum editi legerentur consentientibus membranis:

Καὶ μὴν ἔτι τοῦτ' ἔστιν ἄξιον μόνον,
τὸν παραμασήτην λαμβάνει δίκρουν ξύλον·
οὔτ' εὔρυθμος γάρ ἐστιν, οὔτ' ἀχρήματος.

sic ista latine reddidit Dalecampius:

Et, quod est certe omnium indignissimum, c
Paramasiten secum adducit, lignum bifidum:
ut qui nec concinnus sit, nec opulentus.

Qui praeclare illud viderat, pro ἄξιον (*vers.* 5.) oportuisse ἀνάξιον, quod sententia desiderabat: at sic metrum, claudicans in vulgata scriptura, nondum satis erat suffultum. Porro, *versu* 6. ad verba, *lignum bifidum*, adnotaverat idem: » *Stolidum, fatuum, rusticumque hominem: bifi-* » *dum*, quod homo bipes ac διισχελὴς: e ligni trunco fisso » in duo crura & brachia factum: &, ut est in prover» bio, ficulnum. « — Quam totam interpretationem gratis sumtam adparebat. Denique vero, *vers.* 7. suspecta esse debebat vox ἀχρήματος: nam quid *indigni* habet hoc, quod *pro parasito* adsumsit hominem *non opulentum?* Opulentus quidem, perpetuus esse parasitus noluerit. Nam παραμασήτην *parasitum* significare, cum ipsum vocabuli veriberbium docebat, tum tantum non disertissime monitum est a Nostro pag. praeced. lit. c. Meliora docuit e suae doctrinae instructissima copia Toupius in Animadversionib. in Scholia ad Theocrit. Idyll. viii. pag. 217. ubi ita legendos istos senarios monuit:

Καὶ μὴν ἔτι τοῦτ' οὐκ ἔστ' ἀνάξιον μόνον,
τὸν παραμασήτην λαμβάνει δίκρουν ξύλον·
οὔτ' εὔρυθμος γάρ ἐστιν, οὔτ' ἀγράμματος.

Nempe hominem οὐκ ἀγράμματον accipiens pro στιγματίᾳ: quo sensu & *literatum* Plautus dixit, & Samiorum populum πολυγράμματον Aristophanes in Babyloniis. Cum quo congruit, quod δίκρουν ξύλον (ut ex Etymol. in Δίκρον & in Μίκκος intelligitur, coll. Suida in Δικροῖς) *furcam* significat, adeoque per metonymiam *furciferum* denotare poterat. Quas ego emendationes interpretationesque adoptans, fere non dubitandum arbitror, quin penultimus versus in eum, quem sub contextu indicavi, modum sit refingendus,

τὸ παραμασήτην λαμβάνειν δίκρουν ξύλον;

Nam in naturali verborum structurâ vox παραμασήτην praedicatum est, adeoque articulum non habere debet praepositum. Porro interrogative mihi utique visa erat accipienda oratio. *Nonne hoc ipsum etiam per se* (τοῦτο μόνον) *indignum facinus est*, nempe τὸ λαμβάνειν δίκρουν ξύλον παραμασήτην, *hominem furciferum pro mensae sodali adsumere.* Quod vero vocem εὔρυθμος ex eo illustrandam

c idem TOUPIUS censuit, quod de τῶν γραμμάτων ῥυθμῷ Herodotus dicit V. 58. id nimis subtile mihi visum erat, longiusque petitum.

Ἀντιφάνης δ' ἐν Σκύθῃ. *ANTIPHANES, in Scytha.* » *Scythas* Athenis vocabant publicos servos, qui in iudiciis petulantiam litigantium compescebant. [vide Polluc. VIII. » 131 sq. & ibi Iungerm.] Sunt qui *Scythas* [in plur.] hanc » fabulam inscribant. Pollux lib. VII. cap. 13. [sect. 59.] » Ἐν τοῖς Σκύθαις Ἀντιφάνης ἔφη, Σαράβαρα καὶ χιτῶνας » πάντας ἐνδεδυκότας. Sed notemus eius incogitantiam » aut inconstantiam: libro namque X. cap. 40. [sect. 168.] » postquam ex Nebulis *Aristophanis* quaedam protulisset, » addit, ἐν δὲ Σκύθαις ἢ Ταύροις, Σαράβαρα καὶ χιτῶνας » *&c.* « — In posterioribus Pollucis editionibus e meliore codice recte editum, Ἀντιφάνης δὲ ἐν Σκυθ. ἢ Ταυρ. Corruptos esse versus, qui ex *Antiphanis Scytha* adferuntur, turbatum metrum arguebat. Neque vero opis quidquam offerebant membranae, in quibus (*vers.* 1.) etiam deest εἰ, quod recte editum videbatur. *Versum* 2. latine sic reddidit DALECAMP. *non expectata face, omissis coronis.* Monuit autem CASAUBONUS: » Cum interrogationis nota » scribendum, Οὐκοῦν καὶ δᾶδα καὶ στεφάνους λαβόντες; » Et in sequentibus lege cum Dalecampio, μεμάθηκε κωμάζων: non ἐγκωμιάζειν. « — At κωμάζειν, non κωμάζων voluisse videtur Casaub. Verterat Dalecampius, *Chaerephon si quando non coenaverit, sic comessari didicit.*

Τιμόθεος, Κυναρίῳ. » Mirabar fabulae huius titulum, » & nescio quid hariolabar: sed venit commodum in mentem verborum Suidae, [in Τιμόθεος:] καὶ Κυνάρ. ν, Τιμοθέου δρᾶμα, ὥς φησιν Ἀθήναιος ἐν τοῖς αὐτοῦ. « CA-

d SAUB. — *Primus TIMOTHEI versus* certissima ratione, ni fallor, emendatus fuerit, si sic legamus:

Πειρώμεθ' ἀποδύντ' εἰς τὸ δεῖπνον ἀπιέναι.

id est, *Age abeamus & ad coenam nos comparemus.* Nempe ἀποδύντ' in duali. Vide Suidam in Ἀποδύντες, & in Ἡ δεῖ χελώνης κρέα. Ἀποδύεσθαι vel ἀποδῦναι (Aor. 2. verbi ἀπόδυμι) πρός τι, ἐπί τι vel εἰς τὶ, *accingere se, comparare se ad aliquid.* Epitomator, ut supra dixi, omisso primo versu, non nisi duos posteriores huius eclogae versus adposuit: in quibus nihil discrepat ab edd. & a ms. *A.* nisi quod δ' coniunctionem *vers.* 2. omittit. Pro ἐὰν, quod *vers.* 3. habebant edd. & mssti, ἂν vel ἢν

desiderabat metri ratio: de quo monuit IACOBS in *Notis msstis.* d

AD CAP. XLIII.

'Απολλόδωρος δ' ὁ Καρύστιος ἐν Ἱερείᾳ. »Iulius Pollux »lib. X. cap. 32. [sect. 152.] laudat hunc poëtam ἐν τῇ »Ἐνέᾳ, id est, *in Mutâ:* nisi tamen ibi quoque scribendum »ἐν τῇ Ἱερείᾳ.« CASAUBONUS. — δὲ Καρυστ. absque artic. edebatur. Commode δ' ὁ Καρύστιος dedit ms. *A.* Tota ecloga deest *Epit.* Apud Pollucem l. c. librorum scripturam defendit Hemsterhusius. *Vers.* 1. Quod Καὶ νῦν γε pro Καινόν γε legi voluit Casaubonus, id commodum quidem, sed minime necessarium nobis visum erat. καινὸν, adverbialiter, pro καινῶς, *novo more.* GROTIUS, Casauboni emendationem adoptans in Excerpt. p. 805. totam Eclogam latine sic reddidit:

Iam modo, sic aiunt, Chaerephon ad nuptias
nec advocatus advenit in Ophellae domum.
Nam per tenebras cum corona & sportula
nova a marita pavos & aves dictitans
se ferre, ingressus ibi coenavit affatim.

Vers. 2. Cum metro non esset aptum ὡς τὸν Ὀφέλλαν ἄκλητον, quod erat editum; corrigi CASAUBONUS volebat,

ἄκλητον ὡς τὸν Ὀφέλλαν εἰσδεδυκέναι.

quod & ipsum Grotius adoptavit. At ne sic quidem metro consultum videtur: cum enim Ὀφέλλας, Ὀφέλλαν, ultimam longam habeat, exsistebat pes spondeus in quarta senarii regione. Aliam medicinam nobis obtulere nostrae membranae, in quibus sic scribitur, ὀφελ' ἀνάκλητον, mendose quidem distributis vocibus, sed ita ut adpareat Ὀφέλαν simplici litera λ scriptum oportuisse. Idemque nomen pariter simplici λ scriptum habemus in Pherecratis versu quodam, VIII. 365. a. ubi de eodem homine eademque re agitur: sed ibi quidem in aliam partem erratum; nam, pro

ἐβάδιζεν ὡς πρὸς Ὠφέλην, —

quod ibi vulgo scribitur, oportebat, opinor,

ἐβάδιζεν ὡς πρὸς τὸν Ὀφέλην: vel πρὸς τὸν Ὀφέλαν.

In *quarto versu*, qualis ante nos editus erat,

d φάσκων παρὰ τῆς νύμφης ὁ τὰς ὄρνεις φέρων.

nihil equidem desiderabam: & consentiebant membranae, nisi quod, pro παρὰ τῆς νύμφης ὁ, mendose in his παρὰ τῆς νυν φησο scribitur. At CASAUBONUS: »Quartum & »quintum, ait, ita scribo:

»φάσκων παρὰ τῆς νύμφης ταὼς ὄρνεις φέρων
»ἥκειν, δεδείπνηκ', ὡς ἔοικεν, εἰσπεσών.

»*Chaerephon*, ut ianitores & admissionales servos falleret, »*finxit se iussu sponsae venire*, *ac* nescio quos *pavones af-* »*ferre. Semel autem in aedes intra domum receptus*, *etiam ad* »*epulas est admissus*, *ut par erat:* quia turpius eiicitur, »quam non admittitur hospes.« — Sic ille; rectissime
e quidem *postremo versu* id, quod una voce perperam olim scriptum erat, δεδειπνηκὼς, in duas (δεδείπνηκ' ὡς) dividens: sed praeter necessitatem, ut mihi videbatur, antepenult. versu *pavones* invehens. Quos in vetere aliquo codice repertos a Casaubono ratus GROTIUS, & ipse tenuit: sic tamen, ut ταὼς κ' ὄρνεις scriberet. Videndum tamen, ne in τὰς ὄρνεις aliud quid lateat.

Quod in sequente eiusdem APOLLODORI ecloga legitur, ἐπ' ἐξόδοις ἡμαῖς, satis adparet *de sacrificio & epulo* dici, *profectionis caussa ad bellum celebrato.* Vide Lexic. Polyb. in Ἔξοδος.

Μάχων δ' ὁ κωμικὸς φησίν· Ὁδὸν μακρὰν &c. »*Iocum* »*Diphili* poëtae *in Chaerephontem*, versibus *MACHONIS* »narratum, exposuimus ad Theophrastum, capite Περὶ »Ἀγροικίας.« CASAUBONUS. — Ibi, (in Comment. ad Theophrasti Charact. pag. 149.) quod Diphilum hoc loco Chaerephonti suasisse ait Machon, (*vers.* 4 sqq.) *ut utramque maxillam quatuor clavis firmet*, *ne vehementi per longam viam cursu luxentur distorqueanturque;* id contulerat CASAUBONUS cum rusticorum more calceos impactis clavis firmandi. Quem quidem ad morem respexisse Diphilum,
f equidem non adfirmaverim. Ad ἔγκοψον (*vers.* 5.) Brunckius in suo libro ἔγκαψον adnotavit; nescio an ex ms. Par. *B.* qui si ita habet, non probandus profecto. Vulgatum recte tenent ms. *A.* & *Ep.* Verbi παρασείειν (*vers.* 6.) proprius usus in *manibus inter currendum agitandis quatiendisque.*

Ad sequentem Eclogam, Ὁ Χαιρεφῶν κρεάδι' &c. spectat CASAUBONI Animadversio huiusmodi: »Lepidus est & »qui postea commemoratur ab eodem *MACHONE Chae-*

» rephontis iocus. Est autem argutia omnis posita in verbi » προσίστασθαι ambiguitate: quod non animadversum est » ab interpretibus. Emebat Chaerephon in popina carnes » a coquo. Forte accidit, ut coquus aliquid valde ὀστώ- » δες appenderet: tum Chaerephon, Μὴ, inquit, προσί- » στα τοῦτό μοι, id est, *noli cum caeteris carnibus etiam istud » osseum mihi appendere.* Respondet coquus: *non esse repu- » diandum illud: nam etiam vulgo dici, carnes ad ossa esse gra- » tiores.* Ad haec Chaerephon: *Est hoc quidem verum, & » quod das nobis suave est: sed tu, dum illud appendis, reddis » insuave.* Quasi dicat, osseum illud frustum, si mantisae » & auctarii loco detur, gratum fore: non, si appensum » cum caeteris vendatur ut caetera. Hoc illa verba signi- » ficant, Γλυκὺ μὲν, προσιστάμενον δὲ λυπεῖ πανταχῆ. » Locus est, ut dixi, in voce προσιστάμενον, quae & *rem » cum aliis appensam* potest significare, (nam ἱστᾷν est *pen- » dere*) & *cibum qui diutius in stomacho remanens gravis est » ac molestus.* Verbum frequens in libris Medicorum.« — Scripturam quod attinet: *Vers.* 1. pro ὀψωνεῖ ποτε, quod habent ed. Bas. & Cas. mendose ὄψων εἴ ποτε scribitur in ed. Ven. & ms. *A.* *Vers.* 4. vero, recte ms. *A.* εἶπεν· μάγειρε. Et μάγειρε etiam ms. *Ep.* Caeterum priorem eclogae partem in brevius contrahens Epitomator, verbum προσκόπτοντος, aliò traxit, & in alium prorsus sensum detorsit. Χαιρεφῶν, inquit, εἰς ὀστώδες προσκόψας κρέας, εἶπε· μάγειρε, μὴ πρόσιστα τοῦτό μοι &c. *Vers.* 7. καὶ μάλιστ' habet cum editis codex ms. uterque: ubi metrum omnino καὶ μάλ' desiderabat. Ad sententiam quod spectat: verbum προσιστάναι (*vers.* 4.) non tam *appendere cum aliis*, quam nude *appendere* significare mihi visum erat. Quod de Medicorum usu verbi προσίστασθαι adnotavit Casaubonus, id nec aliàs observare memini, nec ex eis quae vel in H. Stephani Thesauro vel apud Foesium in Oecon. Hippocr. reperio, satis video firmatum. Quamnam in eo verbo ambiguitatem secutus sit poëta, aliquanto planius fortasse intelligeretur, si, quid esset id, quod veluti in proverbio dici solitum profert, τὸ πρὸς ὀστοῦν κρέας εἶναι γλυκὺ, (*vers.* 6.) satis adpareret. Laudat ad illa verba Dalecampius Petri Victorii Var. Lect. lib. VII. cap. 12. At ibi nihil, quod huc faciat, reperitur. Si de *pinguiore* ageretur carne, posses προσιστάμενον in eam fere, quam Casaubonus voluerat, senten-

a tiam intelligere, *resistentem* & *graviter insidentem carnem stomacho*, eumque *prementem*, *nec facile concoquendam*. Sed clariorem etiamnunc lucem huic illustrando loco desidero.

Καλλίμαχος ἐν τῷ τῶν Παντοδαπῶν Πίνακι. Ad vulgatam scripturam, ἐν τῷ τῶν Παντοδαπῶν Πινάκων, (quae ex membr. *A*. in editos libros derivata est: nam in *Epit.* haec desiderantur) adnotavit CASAUBONUS: » Et » vitium inest, & omnino deest vox una in istis. Legendum » enim, ἐν τῷ τῶν παντοδαπῶν συγγραμμάτων πί» νακι. Lib. XIV. [pag. 643. e.] Οἶδα δὲ καὶ Καλλίμα» χον ἐν τῷ τῶν παντοδαπῶν Συγγραμμάτων Πίνακι ἀνα» γράψαντα. Sed eius operis *CALLIMACHI* multa apud ve» teres mentio. Ex quibus etiam constat, hanc rationem » tenuisse illum, ut, indicato auctore & titulo alicuius li» bri, prima verba describeret, ac mox numerum τῶν στί» χων subnotaret. Unde colligimus, mendum latere in se» quentibus verbis, Εἶθ' ἑξῆς τὴν ἀρχὴν ὑπέθηκεν· Ἐπειδή » μοι πολλάκις ἐπέστειλας, στίχων τὸ έ. Quae ita inter» pretatur Dalecampius: *Initium deinde illius operis Callima» chus recitat, versibus quinque delineatum, huiusmodi, Quan» doquidem ad me saepius literas dedisti.* Non poterat commo» dius accipi quod ait vulgata lectio de *quinque versibus*. » Sed, narro tibi, locus est depravatus: & scribendum, » στίχων τοε. posito puncto post verbum ἐπέστειλας. » *Numerus*, ait, *versuum*, vel, ut vulgo loquimur, *linea» rum*, *CCCLXXV*. Ex Iustiniani praefatione in Pandectas, » & subscriptionibus Epistolarum Pauli Apostoli, & locis » multis Diogenis Laërtii aliorumque Scriptorum, certum » est, solitos veteres scriptores versuum numerum inire, » & in ultima cera ascribere. Idem mos Hebraeorum Cri» ticorum; qui cum in hac parte, tum in aliis multis, » Graecos & Latinos longo intervallo superarunt. Quod » autem *CALLIMACHUS* idem fecerit, testis est Athenaeus » lib. XIII. [pag. 585. b.] Ἀνέγραψεν, ait, αὐτὸν Καλλί» μαχος ἐν τῷ τρίτῳ Πίνακι τῶν Νόμων, καὶ ἀρχὴν αὐτοῦ » τήνδε παρετίθετο· Ὅδε ὁ νόμος ἴσος ἐγράφη καὶ ὅμοιος. » στίχων τριακοσίων εἴκοσι τριῶν. Locum hunc sic debes » vertere: *Meminit legis a Gnathaena latae Callimachus in » Legum Tabula tertia, & illius tale principium apponit*: Lex » ista scripta est aequalis & similis. *Continet versus CCCXXIII.* » Caeterum non solus Callimachus hoc argumentum atti» gerat, verum alii quoque multi, qui similiter libros suos

» *Tabularum* titulo praeſcripſerant. De huiusmodi commen- a
» tariis Galenus loquitur, quoties Πινάκων facit mentio-
» nem: ut in Librum de Articulis, verba faciens de ſcri-
» pto quodam Pſeudepigrapho, cui erat titulus, Ἱπποκρά-
» τους, περὶ Ἀδένων οὐλομελίης: eum librum negat eſſe
» τοῦ παλαιοῦ, cum aliis argumentis, tum etiam iſto,
» quod auctores Πινάκων nullam eius feciſſent mentio-
» nem: οὐδ' οἱ τοὺς Πίνακας γράψαντες ἴσασι τὸ βιβλίον. «
— Sic ille. Nobis, quod ad titulum pertinet libri CALLI-
MACHI, de quo agitur, licet integer talis fuerit, ὁ τῶν
παντοδαπῶν Συγγραμμάτων Πίναξ, tamen, quoniam apud
Athenaeum vocabulum συγγράμματα paucis ante verbis
adpoſitum eſt, ſatis viſum erat hoc loco, cum BENT-
LEIO in Callimachi Fragmentis pag. 471. ἐν τῷ τῶν Παν-
τοδαπῶν Πίνακι corrigere. Continuo deinde vero
ea verba, in quibus non minus gravis error inerat, ſi-
lentio praeteriit Caſaubonus. Nempe, quod vulgo ſic ſcri-
bebatur, Δεῖπνα ὅσοι ἔγραψαν Χαιρεφῶν Κυρηβίων, id
haud dubie mendoſum erat. Quem errorem neſcio an
animadverterit DALECAMPIUS; male quidem diſſimulavit,
ſic vertens illa verba: *Callimachus - - Chaerephontis opus
adſcribit his verbis: De Coenis ſcripſerunt Chaerephon & Ce-
rybion. Initium deinde illius operis Callimachus recitat*, &c.
Perſpectiſſime mihi locum hunc BENTLEIUS curaſſe viſus
eſt, in Epiſtolâ ad Io. Millium (Iohannis Antiocheni Hi-
ſtoriae Chronicae ſubiectâ) pag. 68. ubi Χαιρεφῶν Κυρη-
βίωνι legit. Nempe » *Chaerephon*, (inquit) paraſitus *ad*
» ὁμότεχνον ſuum *Cyrebionem Epiſtolam miſit*, in qua de-
» ſcripſit coenam quandam ſine dubio opipare apparatam.
» &c. « — Eiusdem generis ſunt Lyncei Samii & Duridis
Epiſtolae, initio libri quarti; & Epiſtola Parmeniſci, IV.
156. d. Et imitatus eſt ipſe noſter Athenaeus, cum ſuos
libros Timocrati ſuo inſcriberet: vide praeſertim libri
huius ſexti exordium. Denique, quod hic ſubiicitur, ὁ
Κυρηβίων δ' ὅτι παράσιτος, προείρηται: de eo vide p. 242.
d. & ibi notata.

AD CAP. XLIV.

» De *Archephonte paraſito* deſcribuntur *MACHONIS ver-* b
» *ſus*; quorum *quartus* eſt:

» ὄψου πετραίου παρατιθέντος ποικίλου.

b »Melius Epit. παρατεθέντος. [Sic & noster cod. »*Ep.* quod unice verum erat.] Ὄψον πετραῖον, *piscis* est »*saxatilis*, quem Plinius [IX. 31, 50.] ait *petrosis locis vi*»*vere*, ut locustas. Etiam Aristoteli πετραῖος ἰχθύς.« CASAUBONUS. — *Saxatilium* piscium frequens mentio libro septimo & octavo. De his Columella, DE Re Rust. VIII. 16. *Optime saxosum mare nominis sui pisces nutrit; qui scilicet, quod in petris stabulentur, saxatiles dicti sunt: ut merulae, turdique, nec minus melanuri.* Athenaeus VIII. 357. f. τὰ καλούμενα πετραῖα, κωβιοὶ, καὶ σκόρπιοι, καὶ ψῆτται, καὶ τὰ ὅμοια. Sunt autem οἱ πετραῖοι pisces caeteris μαλακοσαρκότεροι, ut VII. 323. d. ex msstis libris, pro vulgato μελανοσαρκότεροι, legendum: id est, *molliore, teneriore carne:* adeoque *commodius nutrientes*, *ventriculum minus gravantes*, & *concoctu faciliores*, ut docet Noster VIII. 357. f.

Vers. 5. καράβων τ' ἀληθινῶν. »καράβους ἀληθινοὺς in»terpretor *locustas veras*, sive exsuccas, & in quibus car»nis non esset amplius quam in locusta terrestri. Dalec. »scribebat [certe interpretabatur] καράβων τε λιθίνων.« CASAUBONUS. — *Locustis lapideis* reddiderat DALECAMPIUS; in Nota adiiciens: »Grandibus, quibus testae ob »senium saxea durities esset.« — Sic ille semper discindere nodum paratus erat, quem solvere non posset. Certe, quid dicat poëta ἀληθινοὺς καράβους, haud admodum liquet: nisi *verissimos*, pro *optimis*, *exquisitissimis* dixit; quam in partem VILLEBRUNE vertit, *des langoustes de la plus belle espece.* Quod si compertum haberemus, paulo ante istos versus mentionem factam fuisse *Callimedontis*, quem *Carabum* cognominatum ac frequenter memoratum Comicis novimus; (VI. 242. d. III. 100. c. VIII. 339 extr. & seq.) possemus suspicari, per iocum nunc *veros carabos* dixisse; & ad hunc locum referri posset id, quod de usu vocabuli ἀληθινὸς a CORAYO ad V. 202. adnotatum est. Nihil mutant libri.

c *Vers.* 7. Cum sic legeretur in editis,

ἐν ᾗ τεμαχίσκοι τρεῖς ἐνῆσαν κώβιοι,

primum κωβιοὶ scribi debebat cum ms. *Ep.* & sic correctum velim; quemadmodum constanter aliâs, & plus semel libro VII. pag. 309. scribitur. Hoc quidem loco in ms. *A.* mendose χωβίοι scriptum. In τεμαχίσχοι nil mutant libri, nisi quod in ms. *Ep.* duplicatâ literâ μ scribitur illud vocab. Sed adsensus sum CASAUBONO, monen-

ti: »Lego τεμαχιστοί. Usitatum Graecis verbum est c »τεμαχίζειν, *parare ad instar salsamenti*: inde τεμαχιστοὶ »*pisces*, qui & τεμαχῖται. Cum autem *gobiorum* genera »plura noscantur, de optimis poëta loquitur. Optimos »autem Galenus pronunciat τοὺς πετραίους: etsi videtur »Machon istos a *saxatilibus* separare.« — Gobii alii saxatiles, alii litorales, alii palustres. Saxatiles laudat etiam Athenaeus e Diocle, VII. 309. c. Neque hic *gobios* a saxatilibus diversos factos video a Machone. Τέμαχος, est *frustum piscis maioris, muria conditum.* τεμαχίτης piscis est, *qui in frusta secari & muriá condiri solet.* VIII. 340. d. Similiter τεμάχιστὸς fuerit, *in frusta sectus muriáque conditus.* Et laudari h. l. videntur isti gobii in Ptolemaei mensa, ut & maiores solito & praestantiores.

Vers. 9 *sq.* »Cum ait, τῶν μὲν σκάρων ἀπέλαυε, τῶν »τριγλῶν δ' ἅμα, καὶ φυκίδων: videntur *scarus, trigla & »phycis*, vilium & insipidorum piscium nomina esse, ut »*maenis, membras,* & *apua Phalerica.* Satis compertum est, »eundem piscem, aut certe eiusdem nominis, non esse »ubique locorum in eadem dignatione. *Macho*, Alexan»driae vitam degens, secutus est iudicium suorum popu»larium. *Scarum* ergo inter malos ponit, quem alii prae»ferunt omnibus saxatilibus, & caeteris non paucis. τρί»γλας intelligo, non *mullos* pisces, sed *apuas triglitides*, »quas inter εὐτελεῖς & parvi pretii pisciculos ponunt an»tiqui.« CASAUBONUS. — At non *inter malos* ponit pisces illos poëta: hoc solummodo significat, a reliquis omnibus convivis, & ab ipso rege, multo *pluris aestimatos* fuisse *istos gobios. Maenides* utique, & *membradas*, quae *vers.* 11. commemorantur, in vulgatis vilioribusque piscibus nominatos iam alibi vidimus. VI. 227. c. & 241. b. *Phalericae apuae* Athenis quidem laudabantur; sed, alibi minus aestimatas fuisse, nil utique mirum. Conf. VII. 285. e. f.

Vers. 16. μὴ παρεόρακεν, & *vers.* 18. ἑόρακε. d Sic scribendum fuisse ex metri necessitate, post TYRWHITUM in Notis ad Dawesii Misc. Crit. pag. 454. monuit BRUNCK in ora sui libri, adnotavitque simul: »Hoc qui»dem Atticum non est. At Macho fabulas suas docuit »Alexandriae, sub Ptolemaeo secundo vel tertio.« — Conf. notata ad l. 15. c. *Vers.* 17. ὁ κυρτός. Bene DALEC. *gibbus ille*; nempe *Alcenor.*

d *Vers.* 19 *sqq.* τοῦψον δὲ σέβεται &c. » Caussa, cur hic » parasitus, contentus piscibus vilioribus, abstineret ab » omnibus melioribus, tribus postremis versibus conti» netur:

» τοῦψον δὲ σέβεται τοῦτο καὶ δέδοικέ πως.
» οὐδ' ἔστιν αὐτῷ πάτριον, ὄντ' ἀσύμβολον
» ἰχθῦν ἔχοντ' ἄψηφον ἀδικεῖν οὐδένα.

» Lego ἰχθῦν ἔχοντα ψῆφον: aliter neque hellenismus » constat, neque sententia. Est autem haec: *Archephon-* » *tem, precario viventem alieno cibo, religioni habuisse piscem* » *tangere ad laedendum*, id est, ut eo vescatur in mensa, » ἔχοντα ψῆφον: memorem namque sortis suae ac vilita» tis, vilioribus piscibus solitum esse contentum. Quid » appellat *piscem* ἔχοντα ψῆφον? Observandum, allegori» cam esse locutionem: sic enim loquitur de piscibus, » tamquam de hominibus: ideo usus verbo ἀδικεῖν, pro » *edere.* In republica dicitur ψῆφον ἔχειν, *qui habet ius ve-* » *niendi in comitia*: quod iis civibus solum convenit, qui » pleno iure cives sunt, aut meliore saltem conditione » quam inquilini. Videtur hoc allegorico sermone per» stringi Archephon, tamquam reus peregrinitatis: cuius » rei conscientia faciebat illum legitimorum civium reve» rentem ac metuentem. « CASAUBONUS. — In edit. 2. & 3. Animadversionum eiusdem Casauboni adiiciuntur haec, uncis quidem ibidem inclusa: » Sed Scaliger non ἔχοντα, » verum ἑκόντα vel ἑκόντι legebat, & locum aliter inter» pretandum suspicabatur. « — Sic Dalecampius ἑκόντα interpretatus erat, *scienter alicui facere iniuriam*; sed obscurâ & lubricâ alioqui sententiâ. Epitomator, reliquâ totâ eclogâ adpositâ, duo posteriores versus (puto, quod parum intellexisset) praetermisit. Nec sane per Casauboni animadversionem prorsus in liquido posita res. Nam, quid *gobius piscis* cum ψήφῳ commune habeat, aut, cur hunc potissimum ἔχοντα ψῆφον poëta dixerit, nondum adparet. Suspicatus erat doctissimus DUTHEIL, agi de *peculiari gobiorum genere*, nobis hodie incognito, cuius in ventre *calculi* reperiri suevissent. Sane, nisi aliquid tale statuas, frigidissimus iocus videri debet. Si dictione, ψῆφον ἔχειν, *ius suffragii habere*, veluti proverbio usos esse Graecos constaret in re quavis *eminenti & prae caeteris excellenti*; posset aliqua ratio intelligi, cur ea dictione hic usus sit poëta: sed nullum talis proverbii vestigium us-

quam reperire me memini. Porro eam ambiguitatem, d quae in vocabulo ἀσύμβολος latet, adnotare oblitus est Casaubonus: nam ἀσύμβολος h. l. non modo dici videtur *qui sine symbola coenat*; verum etiam, qui *nihil in commune reipublicae aerarium* (aut omnino, qui nihil in commune commodum) *confert*. Suspicari etiam subierat, ἰχθὺν fortasse ad ἀσύμβολον esse referendum, adeoque ad ipsum *Archephonta*; quem *piscem*, id est, *mutum*, dicat poëta, partim ob id ipsum, quod Athenis ius suffragii non haberet, partim quod, cum parasitus festive dictis delectare convivas deberet, ille mutus veluti piscis mensae adcumberet. Sed quis quaeso speraverit, in his laceris antiquitatis reliquiis ad liquidum omnia perduci posse? Rem propemodum confecisse sibi visus erat Palmerius, in Exercitat. pag. 504. Qui quum gratis prorsus sumsisset, ψῆφον non modo *calculum* significare, sed & piscium *squamas*, tamen ne sic quidem tolerabilem aliquam sententiam extundere potuit. Ex ms. *Ep.* adnotemus, quod ibi pro σέβεται *verf.* 19. σεύεται scribatur, eâ permutatione literarum υ & β, de qua iam aliâs diximus.

AD CAP. XLV.

Ἄλεξις δ' ἐν Παροίνῳ. Perperam Παρύνῳ ms. *A.* *Verf.* 2. ἤ τι θᾶττον ἔτι τρέχει. Rectissime, quod ad sententiam, e habet ἢ εἴ τι θᾶσσον τούτων ἔτι τρέχει ms. *Ep.* Sed versus hoc desiderare videtur, ἤ τι θᾶττον εἰ τρέχει. Nam abesse τούτων & ἔτι poterant: voculâ εἰ vero carere non posse videtur oratio. *Verf.* 3. Ἐτεοβουτάδῃ. »*Eteobuta*»*darum* gens, ex qua sacerdotes eligebantur, clara Athe»nis: Suidas.« Dalecamp. — Non *sacerdotes* promiscue, sed ἡ ἱερεία τῆς πολιάδος Ἀθηνᾶς, ut docet Harpocration. *Verf.* 4. Deleto post βαδίζει commate, scribe: οὐχ οἷον βαδίζει τὰς ὁδούς.

Ἀξιόνικος - - ἐν τῷ Τυῤῥηνικῷ. ἐν τῷ Τυῤῥηνῷ f scribitur IV. 166. c. *Ibid.* Οἶνος οὐκ ἔνεστιν νῦν &c. »Locus ex *Axionici Tyrrhenico* non habet perfectam sen»tentiam; quae fuisse haec videtur: *Nunc certe vinum* »*ipsis non inest; neque ad excusationem suam poterunt isti vi*»*num praetexere, ut fieri solet.*« Casaubonus. — Aliter Dalecampius reddiderat: *Rursum amicis quidam aiunt ad*

comessationem vinum in praesens non adesse: quod facere Gryllion semper assolet.

Ἀντιόχου μὲν τοῦ βασιλέως, Σώστρατον. Σώπατρον unde arripuerint editores, nescio. Σώστρατον recte dedit codex noster mstus uterque. Conf. I. 19. d. *Sostratus* rursus, (nescio an idem) assentator Cavari Galli, memoratur VI. 252. d.

a Σιλανὸς, φησὶν, ὁ Ἀθ. *&c.* In superioribus editionibus sic legebatur: Σιλανὸς φησὶν ὁ Ἀθηναῖος Γρυλλίωνος παρασιτοῦντος ἐρωτηθεὶς, τίς ἐστιν οὗτος, Μενάνδρου ἔφησεν ἀξιάγναθος. Ista ante oculos habebat CASAUBONUS, cum ad hunc locum ita commentaretur: »Sequitur *Silani Atheniensis* venustum *dictum de Gryllione parasito.* Sed lege: »περὶ Γρυλλίωνος παρασιτοῦντος ἐρωτηθεὶς τίς ἐστιν οὗτος; »*Cum interrogatus fuisset de Gryllione parasito, Quis est iste?* »respondet Silanus, Μενάνδρου ἔφησεν Ἀξιάγναθος. Haec »est lectio scripta omnium librorum; quam & ferre possumus. In una nempe comoediarum Menandri mores »alicuius insignis lurconis fuerant depicti; cui e re nomen »inditum, *Axiagnatho.* Habent Graeci aliquot nomina propria a γνάθος formata, ad denotandam ventris ingluviem & πολυφαγίαν: cuiusmodi sunt Gnatho, Gnathaena, & in Batrachomyomachia, vetere & eleganti carmine, Physiognathus. Erit fortasse cui non displiceat »vetus nostra coniectura, ut scribatur, Μενάνδρου φησὶν »ἀξία γνάθος: *est gula Menandro digna*: id est, digna »quae ab optimo poëta traducatur, qualis fuit Menander. Inveni in Excerptis magnam isto loco discrepantiam. Sic enim ibi scriptum: Λυγκεὺς δ' ὁ Σάμιός φησιν »ὅτι Σιλιανὸς ὁ Ἀθηναῖος Γρυλλίωνος παρασιτοῦντος Μενάνδρῳ τῷ σατράπῃ παρ' εὐπαρύφου τε περιπατοῦντος »μετὰ θεραπείας ἐρωτηθεὶς, Τίς οὗτος; Μενάνδρου ἔφησεν »Ἀξιάγναθος. *Narrat Lynceus Samius, cum Gryllion parasitaretur Menandro satrapae, Silianum Atheniensem a purpurato deambulante cum comitatu fuisse interrogatum, Quis iste? »respondisse, Menandri est Axiagnathus.* Demiror unde haec »tam diversa!« — At, non tam erant haec diversa, quam supplementum eorum quae in edita scriptura interciderant: nempe post παρασιτοῦντος omiserat recentior aliquis librarius, ὁμοιοτελεύτῳ deceptus, novem verba, quorum postremum erat περιπατοῦντος. Ea verba, quae & codicibus Italicis deerant, quorum Excerptis usus est

Casaubonus, & (ut ad h. l. Villebrunius adnotavit) in a msstis Paris. *B.* & *C.* desunt, non modo in Epitoma conservata sunt, sed & in vetustis nostris membr. *A.* Nec vero Σιλιανὸς habet noster ms. *Epit.* ut codex Hoeschelianus, sed Σιλανὸς, ut edd. & ms. *A.* Nec ἀξιάγναθος una voce, ut erat editum, scribunt codices; sed ἀξία γνάθος divisis vocibus, quemadmodum suspicatus erat Casaubonus. Qui in his commemoratur *Menander*, is fuerat unus ex Alexandri Magni olim ducibus; cui, post mortem regis, *Lydiae satrapia* obvenerat, ut Curtius docet X. 10. & Iustinus XIII. 4. Unam dubitationem habet id supplementum, adeo opportune a praedictis codicibus oblatum; scilicet, quod post σατράπη in ms. *A.* παρ' εὐπαρύφου scribitur, quemadmodum e cod. Hoesch. Casaubonus etiam citavit; pro quo in nostro ms. *Ep.* παρευπαρύφου (sic) una voce scribitur. Satis autem ex connexione orationis intelligi poterat, verba εὐπαρύφου δὲ - - περιπατοῦντος ad eumdem *Gryllionem* referenda esse, de quo modo dictum, Γρυλλίωνος παρασιτοῦντος Μενάνδρῳ. Itaque παρ' ante εὐπαρύφου non cum Casaubono accipiendum erat pro παρὰ praepositione: sed nescio unde corrupta vox huc irrepserat. Collato Strabone, lib. XI. pag. 516. c. & Trogo Pompeio, Prologo XLI. cum Diodoro Siculo, lib. XVIII. cap. 39. & lib. XIX. cap. 14. intellexisse mihi visus eram, fuisse tempus cum idem *Menander* (qui *Stasander* Diodoro dictus videtur) Arianae sive *Ariae* regionis *satrapa* esset. Itaque suspicari subierat illam vocem παρ apud Nostrum, post vocabulum σατράπη, ex Ἀρίας vel τῆς Ἀρίας detortam decurtatamque esse. Sed haud satis ea res in plano est: & multo expeditiorem explicationem habet illius syllabae παρ origo. Scilicet, quod & aliàs passim corruptis lectionibus & sua mole laborantibus originem dedisse observavimus, idem hoc loco usu venerat. Vetustior librarius, cuius de exemplo & ille codex quo Epitomator usus est & vetustae nostrae membranae derivatae sunt, cum εὐπαρύφου scribere deberet, omissâ temere primâ syllabâ, παρ scribere inceperat; tum, animadverso errore, integram vocem εὐπαρύφου rescripsit, priores autem tres literas falso primum positas delere neglexit, aut, ne lriturâ deformaret librum, consulto delere noluit. *Gryllionis* parasiti (nescio an eiusdem de quo hic agebatur) rursus mentio fit lib. XIII. pag. 591. e. ubi

a invitis msstis Γυλλίων, pro Γρυλλίων, editum est. Quemadmodum vero ridicule parasitus hic γνάθος, id est, *maxilla*, vocatur; sic notum est & *Gnathones* subinde *parasitos* nominari solitos. Quo spectat Hesychii glossa: Γνάθων· παράσιτος. Et pro γνάθων, per iocum hic γνάθος dicitur.

Χαιρεφῶν - - εἰς γάμον ἄκλητος εἰσελθών. *Chaerephon cum invocatus ad convivium nuptiale esset ingressus.* Quo pacto irrepserit, supra expositum, pag. 243. d. *Ibid.* καὶ τῶν γυναικονόμων. Importunam particulam καὶ, cum editis agnoscit codex mstus uterque. De γυναικονόμοις, qui & γυναικοκόσμοι apud Polluc. VIII. 112. vocantur, vide quae collegit Meursius in Lect. Attic. lib. II. c. 5. *Ibid.* ὡς παρὰ τὸν νόμον ἐπὶ τοῖς τριάκοντα ἑ π ό ν τ ο ς. Cum ἑπόντος in ed. Bas. & Cas. scriberetur, monuit CASAUBONUS: »Corrige ἐπόντος. Dalec. *quia praeter legem & statutum tri»ginta convivarum numerum, alios s e c u t u s se ingessisset.* »Scio, Graecum verbum esse ἕπω, *sequor*: sed poëticum, »& ab hoc loco alienissimum. Est vero ab ἐπεῖναι, quod »significat *superesse*, [potius, *insuper adesse*,] & *legitimum »modum excedere.*« — Veram scripturam ἐπόντος editio Veneta tenebat. ἑπόντος operarum errore in editionem Bas. irrepserat.

AD CAP. XLVI.

b »Probat Deipnosophista, *morem fuisse Athenis, ut gynae»conomi ventitarent ad convivia, & numerum convivarum ob»servarent.* TIMOCLIS de hac re versiculus tertius,

»βούληθ' ὁ γυναικονόμος λαβεῖν ἀριθμὸν,

»transpositione vocum depravatus est. Scribendum,

»βούλητ' ἀριθμὸν ὅ γε γυναικονόμος λαβεῖν.« CASAUB.

Eumdem versum sic refinxit GROTIUS, Excerptor. p. 695.

βούληται ὁ γυναικονόμος ἀριθμὸν ἂν λαβεῖν.

Poteras etiam talem statuere:

βούληθ' ὁ γυναικονόμος τὸν ἀριθμὸν καταλαβεῖν.

Nil mutant membr. *A.* In *Epit.* vero & haec ecloga deest, & Menandri quae sequitur. *Versu* 4. tenui post καινὸν distinctionem a Casaubono ibi positam, ut ista verba cum superioribus nexa intelligerentur. Grotius vero post ἀριθμὸν *vers.* 3. incidit orationem, deleto post καινὸν commate. Quod in fine ait poëta, *debere gynaeconomum domos eorum potius, qui incoenati sunt, pervestigare*: id quo spectet,

haud satis adparet. Adnotavit DALECAMPIUS: »ut coe-»naturi accersantur.« — Verba Ἔδει δὲ &c. *alii personae* tribuit Villebrune.

In MENANDRI *vers.* 5. pro τύχῃ, est τύχης in mem- c branis: quod eo observatum velim, ut meminerimus (sicubi forte in loco difficiliori recurrerit) illius permutationis literarum ι & ς in fine vocum; de qua breviter ad III. 92. b. (Animadv. T. II. pag. 120 extr.) & saepius ad Polybium monuimus. Nempe ΤΥΧΗΙ debuerat librarius, ad latus positâ vocali iota, quam nos subscribere consuevimus. In *fine eclogae*, verbum ἐλθὼν, quod ibi habent editi cum membranis, omisit GROTIUS in Excerpt. pag. 729. In eiusdem Eclogae *Versu primo*, perperam *post* γάμοις *comma* positum erat in ed. Bas. quod etiam temere servatum in ed. Cas. Monuit vero CASAUBONUS: »In »*primo versu*, τοῖς ἐν τοῖς γάμοις, pro τοὺς, rescripsit »Dalecampius; deceptus eo quod in vulgatis post vocem »γάμοις posita est virgula.« [Nempe, secundum pravam distinctionem, quae in ed. Bas. obtinuerat, sic vertit illum versum Dalec. *Apud nuptiales Gynaeconomos.*] »Iun-»ge vero sic, πυθόμενος πάντας τοὺς ἐν τοῖς γάμοις δια-»κονοῦντας μαγείρους ἀπογεγράφθαι παρὰ τοῖς γυναικονό-»μοις. Olim *coqui* inter privata servitia raro habebantur: »sed ad nuptias aut alias solennes epulas conducebantur. »Quo autem severius & fidelius lex sumtuaria exerce-»retur, *institutum Athenis* fuit, *ut coqui omnes sua nomina* »*ad magistratus deferrent: quo haberent gynaeconomi*, ei cu-»rae praefecti, *quos possent percontari de numero convivarum* »& caeteris quae contra legem fierent.« — Eodem *versu primo*, cum vocem Παρὰ extra versum positam putasset CLERICUS, in Menandri Fragm. pag. 100. eamque pro extremâ voce versus praecedentis habuisset; inscitiam temeritatemque illius viri pro merito notavit BENTLEI in Emendat. p. 36.

In PHILOCHORI testimonio, cum ait καὶ ταῖς ἄλλαις θυσίαις, perspicuum est, θυσίαν *epulas* dici *post sacrificium* celebratas.

AD CAP. XLVII.

τοῦ οἰναρίου ὑπολιπόντος. Exspectaveram ἐπιλιπόντος: d sed vulgatum tenet uterque noster codex. Et aliunde

d quoque citatum id verbum eâdem notione reperio. *Ibid.* εἰσφέρειν ἐκέλευσεν ἕκαστον δύο ὀβόλους. Corrige ὀβολούς: ut recte scriptum in editt. vett. & msstis. Mendosum ὀβόλους ex ed. Caſ. noſtro exemplo adhaeſit. Porro, corrupte ἑκατὸν editum erat: de quo corrigendo monuerat *Paul.* LEOPARDUS, Emendat. lib. IX. cap. 5. Recte vero ἕκαστον dedit ms. *A.* & *Ep.* eamdemque ſcripturam ex Epitoma Hoeſchelii commendavit Caſaub.

Γνώμην δὲ συμβάλλεσθαι (vel συμβαλέσθαι) ὅ τι δοκεῖ τῷ δήμῳ. » Alluſio eſt ad uſitata verba in Se» natusconſultis, in quibus ſolitum decerni ut proëdri ſe» natus auctoritatem proximis comitiis deferant ad popu» lum, rogentque ut ſciſcat quod Senatus προεβούλευσεν: » ut in Senatusconſulto de honore & praemio Eubuli fa» cto, quod nacti beneficio clariſſimi praeſtantiſſimique » M. Velſeri Auguſtani, alibi ſumus luce donaturi & illu» ſtraturi, faciente Deo. In eo ſcriptum eſt, δεδόχθαι τῇ » βουλῇ τοὺς λαχόντας προέδρους εἰς τὴν ἐπιοῦσαν ἐκκλη» σίαν χρηματίσαι περὶ αὐτοῦ· τὴν γνώμην δὲ ξυμβάλλε» σθαι τῆς βουλῆς εἰς τὸν δῆμον, ὅτι δοκεῖ τῇ βουλῇ στε» φανῶσαι Εὔβουλον. Ad iſtam formulam alluſit *Corydus* in » ioculari Senatusconſulto; ſed in diverſiſſimam ſenten» tiam verba torquet. Nam totius decreti ſententia eſt: » *placere ut accumbentium unusquisque duos obolos conferat ad* » *vinum emendum; Gnome vero id conferat, quod populo* (id eſt, » caeteris convivis) *fuerit viſum.* Collationem accipe, qua» lis a meretrice peti exigique ſolet. « CASAUBONUS.

Πολύκτορος δὲ &c. » Alterum *Corydi* apophthegma eſt » hoc: Πολύκτορος δὲ τοῦ κιθαρῳδοῦ φακῆν ῥοφοῦντος, καὶ » λίθον μασησαμένου, Ὦ ταλαίπωρε, ἔφη, καὶ ἡ φακῆ σε » βάλλει. *Cum Polyctor citharoedus in lenticulae ſorbitione la*» *pidem manderet: O miſer, ait, etiam lens te lapidibus inſe*» *ſtatur.* Iocus eſt acerbus in malum citharoedum. Allu» dit enim ad morem theatrorum, ubi mali poëtae ſaxis » petebantur, ſicut boni iaculo floris ferti & ſoluti hono» rabantur. φυλλοβολίαν Graeci appellant; de qua notavi» mus plura ad Suetonium. [Vide ſupra, ad II. 57. a.] » *Lapidationis theatralis* exempla multa apud veteres, prae» ſertim Lucianum. Macrobius ſecundo Saturnaliorum: » *Lapidatus a populo Vatinius, cum gladiatorium munus ede*» *ret, obtinuerat ut aediles edicerent, ne quis in arenam niſi po*» *mum miſiſſe vellet.* Seneca pater, in Controverſiis: *Hi*

» *Ciceroni Caeſtium praeferrent, niſi lapides timerent.* Satyrici d
» ſcriptor: *Ex his qui in porticibus ſpatiabantur, lapides in*
» *Eumolpum recitantem miſerunt.* Idem, de poëta & recita-
» tore moleſto: *Itaque non miror, ſi te populus lapidibus*
» *proſequitur. Ego quoque ſinum meum ſaxis onerabo, ut, quo-*
» *tiescunque coeperis a te exire, ſanguinem tibi a capite mittam.*
» *Movit ille vultum, &, O mi, inquit, adoleſcens, non hodie*
» *primum auſpicatus ſum: imo, quoties theatrum, ut recitem*
» *aliquid, intravi, haec me adventitia excipere frequentia ſolet.*
» Huc etiam pertinet λιθίνη βαλλητὺς, de qua ſub libri no-
» ni finem. [pag. 406. d. & 407. c.] Atque hinc lux fieri
» debet etiam ſequentibus *Machonis verſibus*, ſane quam
» obſcuris:

» Κακός τις ὡς ἔοικε κιθαρῳδὸς σφόδρα,
» μέλλων ποτ' οἰκοδομεῖν τὴν οἰκίαν, φίλον
» αὐτοῦ λίθους ᾔτησεν· ἀποίσω δ' ἐγὼ
» αὐτῶν πολὺ πλείους φησὶν ἐκ τῆς δείξεως.

» Ut tenebricoſum locum illuſtremus, velim ante omnia
» Lector cogitet, proferri ab Athenaeo hos verſus, ut pro-
» bet, *Machonem* mali citharoedi illius feciſſe mentionem,
» de quo dixit *Corydus*, *Etiam lenticula lapidibus te inceſſit.*
» Porro iam ante non ſemel monuimus, veterum ſcripto-
» rum locos multos eſſe his in libris deſcriptos, non ut
» erant in auctore primo, ſed compendioſe, multis ali-
» quando vocibus, interdum & periodis integris omiſſis,
» vel ab Athenaeo, vel ab iis qui opus deſcripſerunt.
» Eius rei exemplum hîc manifeſtum. Fingit enim poëta,
» *citharoedum infelicem petiiſſe ab amico ſaxa aedificandae do-*
» *mui.* φίλον, ait, αὐτοῦ λίθους ᾔτησεν. Quis non expectet,
» cum legit haec verba, reſponſum datum ab amico? Id
» vero nusquam apparet. Nihil enim hîc invenias quod
» eo trahi poſſit. Iſta autem quae ſubiiciuntur in conti-
» nenti, Ἀποίσω δ' ἐγὼ αὐτῶν πολὺ πλείους, φησὶν, ἐκ e
» τῆς δείξεως, citharoedi ipſius ſunt, indignantis quod
» paucos nimis lapides amicus eſſet pollicitus. *Quid?* ait
» ille, *tu mihi tam parce lapides promittis? poſſum ego plures*
» *reportare e theatro, cum artis meae ſpecimen edens, lapideo*
» *imbre fuero compluıus.* Δεῖξις, cuius loco Dalecampius,
» errore inſanum magno, δῆξις ſubſtituit, [vertens, *maio-*
» *rem partem morſu prehenſam auferam.*] idem eſt atque ἐπί-
» δειξις: quae propria theatrorum vox eſt, ſaepe a nobis
» expoſita. Sic iterum uſurpatur infra, hoc libro: [pag.

e » 270. d.] οὕτως γάρ τις τῶν σοφῶν τὴν τῶν δείξεων ὥραν » ἐκάλει. Et libro XIV. [pag. 620. c.] Λυσανίας δ', ἐν τῷ » πρώτῳ περὶ Ἰαμβοποιῶν, Μνασίωνα τὸν ῥαψῳδὸν λέγει ἐν » ταῖς δείξεσι τῶν Σιμωνίδου τινὰς ἰάμβων ὑποκρίνεσθαι. » Ex istis liquido constat, *Machonis* versus labem acce- » pisse: quod vel tacentibus nobis lex metrica palam fa- » cit. Quare illos ita scribamus:

» Κακός τις ὡς ἔοικε κιθαρῳδὸς σφόδρα,
» μέλλων ποτ' οἰκοδομεῖν τὴν οἰκίαν, φίλον
» αὐτοῦ λίθους ᾔτησεν. . . . .
» . . . . ἀποίσω δ' ἐγὼ
» αὐτῶν πολὺ πλείους φησὶν ἐκ τῆς δείξεως. « CASAUB.

— In LYNCEI verbis (lit. d.) recte φακῆν ῥοφοῦντος edd. vett. & mssti; ubi male φακὴν ed. Cas. *MACHONIS* testimonium omisit Epitomator. In cuius *versu secundo*, quod *Casaubonus* in Animadv. sic scripsit,

μέλλων ποτ' οἰκοδομεῖν τὴν οἰκίαν, φίλον:

particulam ποτ' sua auctoritate tacite adiecit. Quae cum abesset in editis & in membranis, claudicabat utique versus: sed nec legitimus ille est, qui ex Casauboni officina prodiit, ob spondeum in quarta sede. Cui hunc substituit GROTIUS, in Excerpt. p. 849.

τὴν οἰκίαν μέλλων ἂν οἰκοδομεῖν, φίλον:

qui, sicut quod ad metrum legitimus est, sic minus nobis placuit ob invectam ἂν particulam, cui in illa orationis connexione nulla inesse vis, nullus esse locus mihi videbatur. Istum potius probaverim, quem ab ADAMO concinnatum Villebrunius protulit:

τὴν οἰκίαν μέλλων ποτ' οἰκοδομεῖν, φίλον.

Tertio versu non magnopere necesse visum erat, lacunam statuere: poterat illa verba rogationi suae statim adiicere citharoedus, priusquam responsum dedisset amicus. Sed in verbo ἀποίσω misere utique pessumdatum metrum erat. Cui malo peropportunum remedium, idemque f simul ad sententiam commodissimum, GROTIUS adtulit, ἀποδώσω corrigens; quod adoptandum iudicavi. Quod vero *vers.* 3. pro αὐτοῦ, idem Grotius αὑτοῦ scripsit; ea quidem novatio minus erat necessaria.

καὶ γὰρ ὁ Ἡρακλῆς ἀπὸ τῆς Ὀμφάλης ἐπὶ τὴν Ἥβην μεταβέβηκε. » Praeter *Heben* Deam, quae Herculi relato » in numerum Deorum nupsit, haec vox *pubem* signifi-

»cat: inde iocus est.« DALECAMP. — »Acutum, sed e »amarum dictum. Significare enim voluit, istum brevi »λεσβιάσειν.« CASAUB.

Φυρομάχου δ' ἐμβαψαμένου εἰς φακῆν. Rursus perperam φακὴν ed. Cas. *Phyromachus* ille simul cum ipso *Corydo* in *gulonum* numero refertur infra, VIII. 343. b. Idemque rursus eodem nomine commemoratur lib. X. p. 404. d. e. ubi perperam Φυλόμαχος scribitur in editis. *Ibid.* ἀνατρέψαντος recte ed. Ven. cum msstis. Perperam ἀνατρέψοντος ed. Bas. & Cas.

ζημιωθῆναι αὐτὸν, ἔφη, δίκαιον, ὅτι οὐκ ἐπιστάμενος δειπνεῖν, ἀπεγράψατο. Imprudenti mihi video excidisse, ut priora verba latine sic verterem, *merito mulctatum esse;* cum debuissem, *Dignum esse qui mulctetur.* Graeca verba in Animadversionibus repetens Casaubonus, temere ἀνεγράψατο scripsit: recte ἀπεγράψατο editiones omnes, cum utroque codice msto; neque aliter voluerat CASAUBONUS, qui haec ad h. l. adnotavit: »Alludit ad athletarum »morem, qui nomen apud gymnasiarcham soliti profite»ri. Graeci ἀπογράφεσθαι hoc dicunt. Libanius in Episto»lis: Ὅμοιά γε φαίνεται, ὥσπερ ἂν εἴ τις Ὀλυμπιάσι νι»κήσας πολλάκις, ὕστερον γέρων ὢν ἀπογράφοιτο ἔτι καὶ »προκαλοῖτο τοὺς ἀντιπάλους. Vel ἐγκρίνειν εἰς τὸν ἀγῶ»να, ut apud Themistium oratione prima, ubi plura scri»ptor disertissimus de hoc more: de quo extat etiam »apud Artemidorum caput integrum libro primo. Pro»fessioni iuncta erat δοκιμασία. In ea probatione reiicie»bantur qui parum se viderentur exercuisse, aut alias »esse imperiti aut inepti. Graeci id dixerunt ἐκκρίνειν τοῦ »ἀγῶνος: cuius contrarium est ἐγκρίνειν. Verbo ζημιω»θῆναι alluditur ad poenas illorum, qui ex lege recepti, »non ex legibus decertabant. Fuisse enim κακομαχίας »poenam, & eorum omnium quae παρὰ τὸν νόμον τὸν »ἐναγώνιον peccarentur, testata res multis idoneorum scri»ptorum locis.« — Pro ἀπογράψασθαι, eâdem notione ἐγγραφῆναι dictum supra vidimus pag. 240. b. c. Erat autem *Phyromachus*, ut paulo ante docuimus, in gulonum lurconumque numero veluti *nomen* suum *professus:* & quasi *artem profitebatur coenandi.*

πότερον ἐγὼ μεθύω, ἢ δοκεῖ μοι ταῦτα περιφέρεσθαι. f »Dictum illud illustravimus libro quarto, cap. XIV.« CASAUB. — Vide Animadv. ad IV. 156. c. Paulo ante, pro

f λειπούσης, est λιπούσης in ms. *Ep.* Pro πότερον vero, corrupte ποτήριον in ms. *A.*

Χαιρεφῶντος - - φήσαντος, οὐ δύνασθαι τὸν οἶνον φέρειν· Οὐδὲ γὰρ τὸ εἰς τὸν οἶνον, ἔφη. »Lusit in vario usu verbi
»φέρειν. Nam & de homine dicitur φέρειν οἶνον, & de vi-
»no φέρειν ὕδωρ. *Non mirum*, inquit, *si vinum ferre ne-*
»*queas: qui ne aquae quidem ferendae sis, villo similis quod* οὐ
»φέρει πολὺ ὕδωρ. Caussam huius ἀδυναμίας sequentia
»verba indicant; ex quibus discimus, ita solitum Chae-
»rephontem cibis oppleri, ut aliud quid amplius capere
»non posset.« CASAUBONUS. — Mihi hoc dicere visus erat Corydus: *Tu vinum hoc*, ais, *te non ferre: nempe aquam non amas, qua illud temperamus.*

τοῦ δὲ Χαιρεφῶντος - - διαναστάντος. »Τοῦ γὰρ
»Χαιρεφῶντος, γυμνοῦ ἔν τινι δείπνῳ διαστάντος.
»Scripti, τοῦ δὲ Χαιρεφ. Verte autem, *Cum Chaerephon in*
»*quodam convivio nudus staret cruribus divaricatis.* διαστῆναι,
»hîc est, *stare suris apertis*, ut loquitur Varro.« CASAUB. — Equidem codicum nostrorum probavi scripturam, quorum uterque & τοῦ δὲ dedit, non γὰρ cum editis; & διαναστάντος, non διαστάντος: id est, *cum inter coenam surrexisset.* Eamdem sententiam coniecturâ praeceperat doctissimus CORAY, ad editam scripturam διαστάντος quaerens in *Notis msstis:* »An ἀναστάντος?« — »Sequen-
»tia verba, ὥσπερ τὰς ληκύθους ὁρῶ σε μέχρι πόσου μεστὸς
»εἶ: accipe de *ampullis pellucidis;* quales erant quae e cor-
»nu fiebant; nonnullae etiam quae e corio. Aiunt enim
»Grammatici, ὄλπην dici proprie τὴν δερματίνην λήκυθον,
»δι' ἧς ἔστιν ὀπιπτεύσασθαι τὸ ἔλαιον: *coriaceam ampullam,*
»*intra quam cerni oleum potest.*« CASAUB. — Vide Suidam in Ὄλπη, & Schol. ad Theocr. Id. II. 156.

Καθ' ὃν δὲ καιρὸν Δημοσθένης παρ' Ἁρπάλου τὴν κύλικα εἰλήφει. Nota res ex Plutarch. in Demosth. p. 857. *Ibid.*
a *τοὺς ἄλλους ἀκρατοκώθωνας καλῶν.* Ipsum vocabulum apud Demosthenem hodie non reperitur: sed de re vide Nostrum lib. II. pag. 44. e. f. & ibi notata. Usus autem eo vocabulo est Hyperides in Orat. contra Demosthenem, ut docet idem Noster, XI. 483. e. *Ibid. τὴν μεγάλην ἔσπακεν.* τὴν μεγάλην, intell. κύλικα. Lepida vero in verbo σπᾶν ambiguitas, quo vulgo utuntur cum dicunt *vinum largiter haurire.* Sic Athenaeus loco modo citato: ἀκρατοκώθωνας καλοῦσι τοὺς πλέον ἄκρατον (forf. ἀκράτου) σπῶντας.

*εἰωθότος δ' αὐτοῦ ῥυπαροὺς ἄρτους ἐπὶ τὰ δεῖπνα φέρε- a
σθαι.* » *Cum solitus esset ad convivia sordidos panes afferre.* In-
» tellige de conviviis quae ex symbolis cuiusque conviva-
» rum constabant, & *erani* dicebantur. Minus recte inter-
» pres : *sordidum panem coenaturis solebat apponere.* « CASAU-
BONUS. — Satis indicabat verbum *φέρεσθαι*, in medio ge-
nere positum : quod *secum adferre* significat.

AD CAP. XLVIII.

Φιλόξενος δὲ, ὁ παράσιτος, Πτερνοκόπις *δ' ἐπίκλην.*
ἡ Πτερνοκοπὶς est in ms. *Ep.* ut ad p. 239. f. docui. Et
sic hic rescriptum velim. *Ibid.* Μάστιξεν *δ' ἐλάαν.* Frigi-
da allusio ad Homericam formulam, Il. ε'. 366. & alibi.
Τὸν *δ' ὑπὸ τῆς γραὸς τρεφ.* Coniunctionem *δ'* commo- b
de obtulit ms. *Ep.* Cum vero satis fuisse videri deberet,
ὑπὸ γραὸς, aut *ὑπό τινος γραὸς*, articulum *τῆς* cum edi-
tis agnoscit codex mstus uterque. *Ibid.* Pro *τῇ γραΐ*,
habet *γράᾳ* ms. *A.* qui *γραίᾳ* puto debuerat; quemad-
modum paulo post (lit. c.) *ὑπὸ γραίας* habent edd. & mssti.
τὸν ὑδροπότην Μοσχίωνα *λεγόμενον.* *Moschion* (nescio
an idem, de quo hic agitur) in parasitis commemoratur
pag. 242. c. rursusque IX. 382. d. Haud dubie hos Ma-
chonis versus de *Moschione abstemio* respexit Athenaeus lib.
II. pag. 44. d. ubi ad hunc locum remittere lectorem obli-
tus sum. In *MACHONIS vers.* 4. recte *ποιεῖς* dedit ms.
Ep. quod ex *vers. seq.* adparet, ubi *ποιεῖ σε ἐν γαστρὶ
λαμβάνειν* habet codex uterque. Itaque *ὁ δεῖνα*, intelli-
gendum *σὺ ὁ δεῖνα*: quod percommode, *O bone*, vertit
IACOBS in Animadv. ad Anthol. Vol. II. Part. 3. pag. 26.
Minus vero nobis probabatur ratio, qua eidem Viro do-
cto hi versus concinnandi visi erant, nempe :

Ὁ δεῖνα, παράδοξόν γε ποιεῖ πρᾶγμά τι
ἡ γραῦς ποιεῖν σ', ἐν γαστρὶ λαμβάνειν ἀεί.

Quae ille sic interpretatur : *O bone, mirificam rem te face-
re cogit vetula illa, ut nimirum semper ventre concipias.* Mihi
videbatur *παράδοξον ποιεῖς πρᾶγμα* idem valere ac *πα-
ραδόξως πράσσεις*, *mirum quid tibi accidit.* Sic, *τί δεῖ ποιεῖν
ἡμᾶς*; p. 251. c. idem valet, ac *τί δεῖ πάσχειν ἡμᾶς*;
Νῦν *πάντα &c.* Collatis codicis *Ep.* & membranarum *A.* c
scripturis, sic scribi debebat ille versus :

Νῦν *πάντα (φησὶν) καινὰ γίνετ'· ἡ μὲν οὐ κύει:*

ut καινὰ pars versus esset, verbum vero φησὶν ut extra versum ab Athenaeo adpositum intelligeretur. *Vers.* 2. ἐν γαστρὶ δ' οὗτος λαμβάνει. Sicut ἐν γαστρὶ ἔχειν Graeci dicunt *gravidam esse*; sic ἐν γαστρὶ λαμβάνειν, est *gravidam fieri, concipere.* Confer Wetsten. ad Matth. I. 18.

Πτολεμαῖος δ' ὁ τοῦ Ἀγησάρχου. Conf. X. 425. f. & XIII. 577 extr. & seq. Adde quae notavimus ad Polyb. XVIII. 38, 6 & 8.

AD CAP. XLIX.

d Κελτοὶ, φησὶ, περιάγονται μεθ' ἑαυτῶν - - συμβιωτὰς, οὓς καλοῦσι παρασίτους. » *Celtae circumducunt* » *secum, etiam bellum gerentes, convictores quos parasitos* » *vocant.* Cave putes veteres Gallos usurpasse in lingua » sua vocem *parasitus*; sed accipe sic: vocant Gallica vo» ce, quae respondet Graecae παράσιτος. Ita solent opti» mi scriptores loqui. Ut cum, exempli gratia, scribit » Noster libro IV. [pag. 171. c.] ὃν νῦν καλοῦσιν οἱ Ῥω» μαῖοι προγεύστην: falsum hoc, nisi iuveris commoda » interpretatione. Sic dixit Galenus, τὸ σῖγμα τὸ Ῥωμαϊ» κὸν, & alia ad hunc modum multa. Ita autem Posido» nius vertit nomen vetustae Gallorum linguae *soldurius*. » Nicolaus Damascenus εὐχωλιμαῖος interpretatur: alii » aliter. Res omnibus nota. « CASAUBONUS. — μεθ' αὑτῶν scribitur in membr. *A*. De *Soldurii*s vide infra p. 249. b. *Ibid.* τὰ δὲ ἀκούσματα αὐτῶν. ἀκούσματα hic accipienda de *personis quae audiuntur*, (i. e. de cantoribus) monuit H. Steph. Thes. T. I. pag. 286. quae vulgo aliâs ἀκροάματα. Monuit & CASAUB. » *Eorum acroamata sunt Bardi.* De » Gallorum Bardis Strabo, alii. « —

Βίθυν, τὸν Λυσιμάχου τοῦ βασ. παράσιτον. Eiusdem meminit Noster, XIV. 614. f. ubi Βίθυν vulgo scribunt; minus recte, ut videtur.

AD CAP. L.

f *TIMOCLIS* testimonium, ex *Pugile*, Εὑρήσεις τε &c. in superioribus editionibus, neglecto metro, veluti solutâ oratione conceptum scribebatur. Tum ad illa verba, (*vers.* 2.) οἱ δειπνοῦσιν ἐσφειδωμένοι adnotaverat CASAUBONUS in Animadv. » Inquinatus locus etiam in mem-

» branis. Scribebam, οὐ φειδόμενοι.« Mox vero, cum venisset ei in mentem metricae legis, docuissetque ipse, ea ratione, qua a nobis factum, in senarios redigenda *Timoclis* verba; retractans illam correctionem, quae metro non conveniebat, ait: » Forte scribendum ἐσφη- » νωμένοι. Ea voce pulcherrime exprimitur, quod alibi » de parasitis dictum invenias, *sedere eos in conviviis* ἐκ πα- » ραβύστου, *in angustum locum receptos, & quasi magna vi eò* » *admissos*. Timotheus in Cynario: [p. 243. d.] ἐὰν μὴ πα- » ράβυστός που γένηται Χαιρεφῶν. Ergo ἐσφηνωμένος est πα- » ράβυστος: nam σφηνοῦν est βύσαι, & de *convivarum pres-* » *sura* solet usurpari. Vetus scriptor apud Suidam: [in » Σφηνωθείς:] Τιμαγένης κληθεὶς ἐπὶ τὸ δεῖπνον, καὶ σφη- » νωθεὶς, ἀπέθανεν. Magnus *Turnebus* emendabat ἐσπη- » νδώμενοι: quae emendatio, ut ingenue quod sentio » dicam, est optima.« — At non erat (quod sibi Casaubonus persuaserat) ἐσφειδωμένοι lectio veterum librorum. In ed. Ven. ἐσφυδώμενοι (sic) scribitur: id sua auctoritate Bedrotus, editor Basileensis, in ἐσφειδώμενοι mutavit; quem & eodem modo in exemplo editionis Venetae, quod olim ipsius fuerat, sua manu correxisse video. Inde, mutato accentu, ἐσφειδωμένοι edidit Casaubonus. Iam in *Epit.* quidem ipsum illud verbum desideratur: ubi totum *Timoclis* testimonium his verbis comprehenditur: τῶν ἐπισιτίων, φησὶ, τούτων τινὰς, οἳ δειπνοῦσι τἀλλότρια, ἑαυτοὺς ἀντὶ κωρύκων παρέχοντες. At membranae *A.* eodem quidem accentu, quo Casaubonus usus est, sed per υ vocalem (ut in ed. Ven.) scriptum verbum, ἐσφυδωμένοι, perspicue exhibent. Eratque non mutanda, sed haud dubie vera haec scriptura: quam eamdem etiam ex codd. Paris. *B.* & *C.* adnotavit meritoque commendavit VILLEBRUNIUS. Est autem illa vox, ignota quidem & silentio praeterita recentioribus Lexicographis, participium verbi σφυδόω vel σφυδάω, significatque *corpulentum, distentum, repletum, turgidum*: quod ex collatis inter se glossis nonnullis Hesychianis liquido intelligi videtur. Apud Hesychium habes, Σφυδῶν· ἰσχυρὸς, εὔρωστος, σκληρός. Apud eumdem: Διασφυδῶσαι, αὐξῆσαι. ἀπὸ τοῦ Σφύζειν. Tum, quo pacto σφυδῶν & διασφυδῶσαι ista notione a verbo σφύζειν derivari aut cum eo coniuncta statui potuerint, intelligitur ex interpretatione verbi σφριγᾷ, quod communi consensu Hesychius, Suidas & Etymologus per

f σφύζει exponunt; cui addunt, περιτέταται, πλήρης τυγχάνει, εὐσωματεῖ, ἀκμάζει, &c. Adiicitur apud Hesychium, μάλιστα δὲ ἐπὶ θηλείας, εὐσωματεῖ &c. quod mendosum videtur. Rectius apud Etymologum, pag. 739. σφριγῶσι, - - περιτέτανται, ἢ περιτείνονται, καὶ μάλιστα ἐπὶ θηλῆς, id est, & maxime de *mamma*, nempe *plena*, *extenta*, *turgida*. Confer omnino quae ex Hippocrate citavit Foesius in Oeconom. Hippocr. v. Σφριγᾷν. Commode vertit VILLEBRUNE: *qui se bourrent bien en soupant aux dépens d'autrui;* id est, *qui se implent coenantes aliena.* Quod nisi optime habere istam librorum scripturam persuasum haberem, probaturus eram ἐσφηνωμένοι, non eâ quidem notione, qua Casaubonus hanc proposuerat emendationem; sed eâ qua id verbum usurpavit Etymologus, sive apud eum vetustior aliquis glossator; nempe eâdem, quam verbo ἐσφυδωμένοι subiectam diximus. Σφριγῶσιν, (ait Etymologus p. 739. l. 6 sq.) ἀκμάζουσι, καὶ ὥσπερ διεσφηνωμένοι εἰσὶν ὑπὸ πυκνότητος καὶ ἀκμῆς.

Vers. 3 *sq.* τἀλλότρια· ἑαυτοὺς ἀντὶ κωρύκων λέγειν παρέχοντες ἀθληταῖσιν. —

CASAUBONUS, priusquam de metro, quod inesset *Timoclis* verbis, cogitasset, haec adnotaverat: »Epitome non »agnoscit τὸ, λέγειν: quod quidem positum est pro eo »quod dici solet, ὡς εἰπεῖν. Ac malebam scribi, ἀντὶ κω»ρύκων ὡς λέγειν.« — Deinde vero, videns metro hoc non convenire, retractata hac emendatione, *versum tertium* sic scribi iussit:

τἀλλότρι', ἑαυτοὺς ἀντὶ κωρύκων λέγειν:

Ac poterat utique elidi ultima vocalis vocis ἀλλότρια, vocalem ο ob sequentem positionem producendo. Poterat vero etiam, eâdem vocali ob debilem positionem correptâ, terminatio α manere; ut primus pes dactylus esset, secundus anapaestus. Poterat denique τἀλλότρια (vel τἀλλότρι') αὑτοὺς scribere poëta. Infinitivus λέγειν elliptice intelligendus, pro ὡς λέγειν, *ita ut dicas;* aut θέλε λέγειν, θέλοις ἂν λέγειν, *velles dicere*, *subeat dicere*, *diceres*. Quod ait ἀντὶ κωρύκων ἑαυτοὺς παρέχοντες ἀθληταῖσι: Henr. STEPHANUS in Ind. Thes. pag. 1333. κωρύκους intelligebat *peras* vel *saccos coriaceos*, in *quibus panes reponuntur.* CASAUBONUS vero ait: »Facete poëta homines »plenos cibi & probe fartos *corycis athletarum* comparat,

» quos moris erat implere vel ſabulo, vel farina, vel fi- f » cuum cenchramidibus. « — Equidem cum, unde haec duxiſſet Caſaubonus, haud compertum haberem, in latina verſione *pro follibus* poſueram: *folles* cogitans pilas maiores, vento repletas, noſtris *ballonibus* ſimiles, de quibus ad lib. I. pag. 14. f. (Animad. Vol. I. pag. 127.) dictum eſt. At erant eiusmodi folles recentius inventum, ut ipſe Athenaeus citato loco tradit: fuiſſeque *follem* diverſum a κωρύκῳ Graecorum, quo illi ad ludum exercitationemque utebantur, (unde κωρυκομαχία apud Hippocratem, aliosque, & κωρυκοβολία apud Aretaeum) monuit *Hieron.* Mercurialis, De Arte Gymnaſtica lib. II. cap. 5. pag. 129. Quid vero *corycus* eſſet, quove modo ludus ille perageretur, ex Antyllo Medico apud Oribaſium, Collection. Medicar. lib. VI. cap. 32. docuit idem *Mercurialis* ibid. p. 123 ſq. quem ipſum Oribaſii locum ob oculos habuerat Caſaubonus. Quare in latina verſione apud Athenaeum, loco vocabuli *ſollibus*, praeſtabit vel graecum nomen *corycis* retinere, vel cum Dalecampio *ſaccis* reponere. Vocabulum κώρυκος de *pera* uſurpatum vidimus IV. 126. a. Eâdem notione, quâ hoc loco, recurrit XIV. 668. f.

Φερεκράτης, Γραυσί. Videbatur Φερεκράτης δ' ἐ oportuiſſe: quae particula δὲ reſponderet illi μὲν, quae poſt Τιμοκλῆς poſita. Nihil vero ex ms. *A.* hic adnotatum: in Epitoma autem deeſt totum hoc teſtimonium. *Verſ.* 1. Σὺ δ' - - ἐπισιτιεῖ. Cum ἐπισίτιε edidiſſet Casaubonus, monuit idem in Animadv. » Plerique codices ſcri» bunt ἐπισιτιεῖ. Tum legerem σοὶ initio. « — At, non plerique, ſed omnes codices cum ed. Ven. & Baſ. ἐπισιτιεῖ dabant: quod utique tenendum erat, idem valens ac παρασιτήσεις. Unus Dalecampius, ſua auctoritate multum a librorum ſcriptura recedens, in latina verſione ſic poſuerat, *Ne curſu propera, o Smicythion epiſitie.* *Verſ.* 2. Τίς δ' οὗτος ὑμῖν ἐστί; Particulam δὲ ante οὗτος, quae deerat editis, dedit ms. *A.* In ἔτι nil diſcrepabant libri: ἐστὶ vero ſcribendum monuit Casaub. Recte; certe vel metri ratio id flagitabat. Pro ὑμῖν, praeter neceſſitatem, invitis libris, ἡμῖν legebat Dalecampius, ſic vertens, *Quis hic praeterea nobis eſt?*

Verſ. 3. ἄγω λαρυγγίτην ἐπὶ μισθῷ ξένον.
Non λαρυγγίτην, ſed λαρυγγιτὴν expreſſum volueram, quemadmodum ubique editum erat; quamquam nec

aliàs cognitum nomen, & hoc loco veterum codicum auctoritate destitutum. Si verum esset λαρυγγικὸν, quod est in membranis *A.*, metri caussa in fine versus legendum foret ἐπὶ μισθῷ τὸν ξένον. Sed λαρυγγιζόμενον, aut certe λαρυγγίζοντα utique malebam, aut λαρυγγιῶντα.

a Πλάτων ἐν τετάρτῳ Πολιτείας. Temere » *libro tertio de* » *Republica* « scripsit Dalecamp. Extat locus initio libri IV. De Republica, ut monuit Casaub. Ibi » Scholiastes: (ut » docuit Ruhnkenius ad Timaei Λέξεις Πλατ. pag. 212.) » Ἐπισίτιοι, οἱ τροφῆς χάριν ἐργαζόμενοι, ut Hesych. & » Suidas, quorum glossae ex hoc ipso fonte fluxerunt. «

Ἀριστοφάνης Πελαργοῖς. Ad editam ante nos scripturam Πελασγοῖς, notaverat Casaubonus: » *Pelasgos* » *Aristophanis* laudat Pollux quoque, lib. X. cap. 44. « — At iampridem apud Pollucem (X. 174.) ex melioribus libris vera scriptura Πελαργοῖς restituta est. Et apud Nostrum h. l. perspicue Πελαργοῖς dedere optimae nostrae membranae. Latinam fragmenti versionem a Grotio mutuatus sum, ex Excerptis, pag. 548. Graeca verba non magis, quam Brunckius, (in Aristoph. Fragm. p. 261, 1.) ad senariorum numeros redigere ausus sum. Grotius, haud video quo metri genere, sic scripserat:

Ἢν γὰρ ἄδικον ἄνδρα σὺ διώκῃς ἕνα,
ἀντιμαρτυροῦσι δώδεκα τοῖς ἑτέροις ἐπισίτιοι.

AD CAP. LI.

ἑταίρας δ' ὄνομα ἡ Συνωρίς. Conf. XIII. 583. e. In *Diphili vers.* 3. cum sic ederetur,

b πῶς ἂν βάλοιμ' Εὐριπίδην. οὐκ ἂν πώποτε:

pessumdatum metrum erat. Nam in *Euripidis* nomine ρι syllaba semper longa est, de quo etiam Brunckius monuit, cuius vide Indicem in Aristophanem. Quam syllabam etiam si brevem statueres, ne sic quidem legitimus versus erat, ob spondeum in quarta regione. Cui vitio remedium adlaturus Grotius, in Excerpt. pag. 795. secundum & tertium versum sic refinxerat:

B. Ἀστεῖος εἶ. A. Δραχμὴν ὑπόθες. B. Κεῖται. πότε
Εὐριπίδην βάλοιμ' ἄν; A. Οὐκ ἂν πώποτε:

Minoribus ambagibus, & convenientius etiam praeceptis Grammaticorum, ubi de *re futura* agitur, *vers.* 3. οὐκ ἂν

ποτε pro πώποτε scribendum monuit PIERSON, in Notis ad Herodianum Grammaticum cum Moeride editum, pag. 461. Idque fere ipsum dedit noster codex uterque: in quibus sic, οὐκ ἂν ποτ' Εὐριπίδης &c. In ed. Ven. mendose οὐκ ἂν πόποτε editum erat: inde οὐκ ἂν πώποτε ed. Bas. & Cas. b

Vers. 4. Εὐριπίδης γυναῖκα σώσειεν. οὐχ ὁρᾷς: Quod editum erat, σώσει, perapte conveniebat metro. Sed quod praecedit οὐκ ἂν ποτε, id optativum modum videbatur desiderare. Et σώσειεν dedere ambo codices. Porro ne hoc quidem repugnabat metro; quia penultima σει, ob sequentem vocalem, corripi potuit. Verba ista VILLEBRUNE cum DALECAMPIO *mulieri* tribuit: quae verba commodius a *viro* dicta GROTIUS statuit.

Vers. 7. Ἀνὴρ γὰρ ὅστις &c. Verba ista nusquam ita ab Euripide prolata fuisse, sed per iocum a Comico illi tribui, statuit GROTIUS, & significare ipse Diphilus videtur in fine eclogae. c

Vers. 9. ὄλοιτο, νόστου μή ποτ' εἰς πάτραν μόλοι. Epitomator in verbo ὄλοιτο finem fecit Eclogae. Quod in fine versus habent membr. *A.* μολεῖ, id haud dubie vitiosum. Speciosius est μόλοι, quod habent edd. Sed quî id cum νόστου congruat, haud adparet. Itaque νόστον - - μόλοι correxit GROTIUS: νόστου - - τύχοι placebat VALCKENARIO, in Diatribe ad Euripid. Hippol. pag. 84.

Ἐν δὲ τῇ διασκευῇ αὐτοῦ τοῦ δράματος. » Quid significet διασκευὴ δράματος, expositum est libro III. cap. » XXVI. « CASAUB. — Vide Animadv. ad III. 110. b. Pro αὐτοῦ τοῦ, exspectaveram τοῦ αὐτοῦ, id est, *eiusdem dramatis.* Sed nihil varietatis ex ms. *A.* enotatum. Epitomator vero sic scripsit: Ὁ αὐτὸς Δίφιλος ἀλλαχοῦ περὶ παρασίτου φησίν.

αὐτὸν ἀπογαλακτιεῖ. » De *parasito* interpretantur, qui » *se depellat ipse a lacte:* id est, paulatim assuescat posse » carere lautâ mensâ. Videntur potius *regi parasiti*, quam » parasito, ea convenire. « CASAUBONUS. — Mihi se satis probaverat DALECAMPII interpretatio, qui, cum in versione posuisset, *ut pueruli, se ipsum a lacte depulit;* ad illa verba adnotavit in ora: » Quos (puerulos,) ut ablactent, nutricis mammam aloë felleve inungunt. Festive » id significat, *parasitum effusa in mensam bile, redeundi ad*

c » *convivium facultatem sibi ademisse.* « — Eamdem sententiam GROTIUS expressit, cuius versionem latinam Graecis versibus subiecimus. Nec tamen negaverim, contorta quadam ratione poëtam id, quod voluisse videtur, enunciasse. Ad sententiae commoditatem parum contulit, metrum autem pessumdedit VILLEBRUNIUS, *versum secundum* ita legendum contendens:

οὐκ· ἀλλ' ὡ'λείψας &c.

quod pro ὁ ἀλείψας positum ille voluit. In *primo versu* paulo commodius fortasse in hunc modum distincta foret oratio;

'Οργίζεται; παράσιτος ὢν, ὀργίζεται;

Grotius primum versum *personae A.* tribuit; secundum & tertium, *personae B.* DUTHEIL personarum partes sic distinguendas censuit:

A. 'Οργίζεται. B. Παράσιτος ὢν ὀργίζεται;
A. Οὐκ· ἀλλ' ἀλείψας &c.

d Qui sequuntur versus, Τότε φάγοις &c. eos praetermisit Epitomator: nihil vero in eis mutat ms. *A.* Esse autem in primo versu neglectum prorsus luxatumque metrum adparet.

Κἂν τῷ ἐπιγραφομένῳ δὲ Παρ. Mutato verborum ordine in ms. *A.* scribitur Κἂν τῷ δὲ ἐπιγραφ. a quo praeter necessitatem discessisse videntur editores. In *Epit.* nil aliud est, nisi καὶ ἀλλαχοῦ. Versus, ex *DIPHILI* fabulâ *Parasito* allatus, in omnibus editionibus sic scribitur, ut edidimus:

Οὐ δεῖ παρασιτεῖν ὄντα δυσάρεσκον σφόδρα.

Quem versum citans H. STEPHANUS in Thes. T. I. p. 579. praeeunte BUDAEO, ait, τὸν δυσάρεσκον esse contrarium τῷ ἀρέσκῳ, quod nomen Aristoteles tribuit homini *blando, gratiae captatori, obsecundatori:* unde ἡ ἀρέσκεια, *placendi studium, gratiae captatio,* apud Nostrum pag. 255. a. Nec vero dissimulandum, vocabulum δυσάρεσκον ignorare vetustiores libros: nam in ms. *A.* est δυσάριστον, mendose utique, sed quod ex δυσάρεστον corruptum debeat videri: & ipsum δυράρεστον habet ms. *Ep.* in contextu, quamquam & ibi mendosum δυσάριστον inter lineas adscriptum. Quod si cui probatum fuerit δυσάρεστον, id est, *morosum, difficilem, qui facile aegre ferat si non omnia ad ipsius voluntatem fiunt;* sane nihil absurdi statuerit, & perapte ea scriptura huic loco conveniet.

AD CAP. LII.

Μένανδρος - - - περὶ φίλου λέγων οὐχ ὑπακούοντος γά- d μων δεῖπνῳ. » *De amico, qui vocatus ad coenam nuptialem » recusabat.* οὐχ ὑπακούειν id significat, quod Attici dicunt » ἐπαινεῖν, ut Aristophanes & alii, vel ἐπαινεῖν τὴν κλῆ- » σιν, ut Xenophon, initio Convivii: οἱ μὲν οὖν ἀμφὶ τὸν » Σωκράτην πρῶτον μὲν, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, ἐπαινοῦντες τὴν » κλῆσιν, οὐχ ὑπισχνοῦντο συνδειπνήσειν.« CASAUBONUS. — Conf. Brunck ad Aristoph. Ran. 508.

MENANDRI verba, cum veluti nullo metro adstricta legerentur ubique, perfectos esse versus trochaicos tetrametros catalecticos vidit docuitque GROTIUS in Excerpt. pag. 739. nullâ aliâ adlatâ mutatione, nisi quod pro ὄντως ἐστὶν, quod *vers.* 1. legebatur, transpositis ver- e bis, ἔστιν ὄντως scripsit: in quo eum sequi non dubitavimus; quod etiam Clericus fecerat in Menandri Fragmentis pag. 138. Eiusdem Grotii latinam versionem adposuimus. Quod *vers.* 3. verbum βλέπει idem in τρέπει mutavit, id quidem minime necesse fuisse existimavi. *Vers.* 4. Mendose περιδεῖπνον scriptum erat in ed. Ven. pro quo magis vitiose περὶ δεῖπνον positum in ed. Bas. & Cas. Veram scripturam περίδειπνον GROTIUS restituit, *silicernium* vertens, id est, *funebrem coenam.* In *Epit.* tota desideratur ecloga, cum eâque quae sequuntur usque ad lit. f.

Φιλωνίδης τε ἐν Κοθόρνοις &c. Locum hunc respexerat Noster lib. II. pag. 47. d. ubi de vocab. ἀπόσιτος vide notata. Quod dein ait, Τῷ δὲ παράσιτος ὅμοιά ἐστιν ὀνόματα, ἐπίσιτος, &c. ex ipsis quae adfert nominibus adparet loqui Deipnosophistam de formae similitudine, non de significationis cognatione. Quod vero hîc scribitur, ἐπίσιτος, περὶ οὗ προείρηται: nusquam in superioribus ista vocabuli forma, nec in editis, nec in msstis libris occurrebat; constanter enim ἐπισίτιος scribebatur, & sic rursus extr. hac pag. & initio pag. seq. Videtur autem hoc loco istam formam ἐπίσιτος posuisse auctor, ut caeteris adlatis simillimam: qua eâdem etiam pro ἐπισίτιος uti licuit Graecis, ut ex Polluce VI. 43. & 123. & Suida (voce Ἐπίσιτος) discimus.

Septem verba, σιτόκουρός τε, καὶ αὐτόσιτος, ἔτι δὲ κακόσιτος, dederunt membranae *A.* Et trium istorum

vocabulorum exempla quoque paulo post adferuntur: unde simul adparet, (vide pag. 248. a. b.) pro eo quod mendose σιτόκουστος scriptum in membranis erat, recte σιτόκουρος a nobis esse positum.

f Καλεῖται δ' οἰκόσιτος, ὁ μὴ μισθοῦ, ἀλλὰ προῖκα τῇ πόλει ὑπηρετῶν. » Cur addit τῇ πόλει? Nam etiam in *privatis ministeriis* locum ea vox habet. Theophrastus in » Characteribus, [cap. 22. περὶ Ἀνελευθερίας: ubi vide quae » notavit Casaub. p. 337.] τοὺς δὲ διακονοῦντας ἐν τοῖς » γάμοις οἰκοσίτους μισθώσασθαι. « CASAUBONUS. — Commode vero DALECAMP. in versione posuit, *Oecositum etiam vocant:* quasi in Graeco esset, Καλεῖται δ' οἰκόσιτος καὶ ὁ μὴ &c. Sane significatus, quem nunc exponit auctor, diversus est nonnihil ab eo, qui in praecedente *Anaxandridae* versu locum habuerat. Caeterum suspecta utique videri poterant adiecta verba τῇ πόλει: nisi ita intelligeres ac si dixisset τοῖς πολίταις, hâc sententiâ, *promiscue civibus quibuscumque;* nempe, non *uni cuidam certo domino.* At rursus, qui privatim civibus operam suam praestat, eum *non* prorsus *gratuito* id facere consentaneum est, sed *certa mercede:* quo pacto apud Theophrastum l. c. positum id vocabulum, cum ait, τοὺς δὲ διακονοῦντας ἐν τοῖς γάμοις οἰκοσίτους μισθώσασθαι. Quare cum hic Athenaeus dicat, μὴ μισθοῦ, ἀλλὰ προῖκα, inde rursus veri speciem nanciscitur id ipsum quod adiicitur, τῇ πόλει; nempe *civitati, reipublicae.* Et in eam fortasse partem acceperat Athenaeus *ANTIPHANIS* verba, quae continuo adferuntur. Illa verba vulgo, neglecto metro, sic scribebantur, Ταχὺ γὰρ γίνεται καὶ ἐκκλησιαστὴς οἰκόσιτος. Quae DALECAMPIUS ita interpretatus erat, quasi esset ἐκκλησ. καὶ οἰκόσιτος: *Concionator is subito fit & oecositus.* Mihi in eam fere sententiam accipienda videbantur, quam his verbis VILLEBRUNIUS cum ADAMO expressit, *Un oecosite devient bientôt ecclésiaste*: hac adiecta adnotatione: » *C'est-à-dire, qu'après avoir servi gratis, il* » *obtient bientôt un honoraire de trois oboles, en assistant aux* » *assemblées, qu'on nommoit Ecclesiai.* « Pro ista autem sententia videtur adiecto articulo scribi debuisse ὁ οἰκόσιτος, aut tali quodam modo, ὅστις οἰκόσιτος ἦν: quae verba percommode concludere senarium poterant.

Μένανδρος Δακτυλίῳ. CASAUBONO obsecutus sum, notanti: » Ait, Μένανδρος Δακτύλῳ. Scribe Δακτυ-

»λίῳ: id eft, *Anulo*, vel *Condalio*. Videtur a Plauto »translata, cuius fabulam *Condalium* laudant veteres, Var»ro, alii.« — Laudatur MENANDER Δακτυλίῳ etiam ab Ammonio, Harpocratione, & Suida. Eiusdem verfum ex *Citharoedo*, fic fere cum Dalecampio latine reddiderat Clericus, in Menandri Fragmentis pag. 105. *Non fumis auditores domi comedentes.* Planius fententiam expreffit VILLEBRUNE: *Tu n'as pas d'auditeurs qui t'écoutent gratis.*

»Ait ex CRATETE: Ποιμαίνει δ' ἐπισίτιον· ῥιγῶν δ' ἐν a »μετὰ βύξου, δέξετ' ἐπὶ μισθῷ σῖτος. Palatinus co»dex, Μεταβύζου. Lego: Ῥιγῶν δ' ἐν Μεγαβύζου »δέξετ' ἐπὶ μισθῷ σῖτον. *In aedibus Megabyzi rigens, pro »mercede victum capiet.* Defcribebat miferam alicuius condi»tionem apud Megabyzum, unum e magnatibus.« CASAUBONUS. — Cui fuffragatus eft HEMSTERHUSIUS ad Luciani Timonem, Opp. T. I. pag. 385. fimul monens, apud Comicos in nomine Μεγάβυζος ineffe poteftatem *viri divitis fplendidique, & divitiarum oftentatoris inepti.* Omifit hunc locum Epitomator. Membranae *A.* vero, quod fciam, mendofum μετὰ βύξου tenent.

ἐν Συναριστώσαις. »CRATETIS Συναριστωσῶν Pollux »meminit lib. VI. cap. 17. Etiam Menander *Synariftufas* »[*Synariftofas*] ediderat, tefte Plinio libro XXIII extre»mo: [fect. 81.] & inter Latinos poëtas Caecilius, te»fte A. Gellio lib. XV. cap. 15.« CASAUBONUS. — At *Menandri*, non *Cratetis* Συναριστώσας nominat Pollux lib. VI. cap. 17. fect. 101. rurfusque X. 18. *Cratetis* fabula huius nominis nusquam alibi, quod fciam, nifi hoc loco, memoratur. Ac fortaffe etiam hic apud Noftrum fabula illa *Menandro*, non *Crateti*, tribui debuerat. Cafu tamen magis, quam confilio factum puto, ut verba, quae ex illa fabula fubiiciuntur, *Menandro* tribuerit *Henr.* STEPHANUS, in Thef. T. II. pag. 1209. f. ubi, quos οἰκοσίτους γάμους poëta dixit, *nuptias* interpretatur *quae domi celebrantur; quibus domi & privatim familiares excipiuntur, non publice tota multitudo.* Totam eclogam fic reddidit VILLEBRUNE: *Il eft de la décence de ne pas raffembler des femmes, & de ne pas manger en cohue, mais de faire des noces en famille.*

Μένανδρος - - ἐν Θρασυλέοντι, &c. »MENANDRI quae »fequuntur *de ignavo homine* verba, ἄχρηστος εἰς γῆν ὁμο- b »λογῶν παρατρέφεσθαι, male diftinguunt cum editionibus

b » vulgaris interpretes. « [nempe, inter ἄχρηστος, & εἰς γῆν, comma interponentes. Vertit autem Dalec. *qui terrae velut obiter ali se fatetur.*] » Nam ἄχρηστος εἰς γῆν expres- » sum est ex illo Homeri, ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης. [Iliad. » σ'. 104.] Neque παρατρέφεσθαι est *obiter ali*; sed *imme- » ritum & indignum.* Sunt autem haec e *Menandri Thrasy- » leonte:* unde est apud Harpocrationem, [in Φιλοσοφεῖν:] » φιλοσοφεῖ δὲ τοῦτο, ὅπως καταπράξηται τὸν γάμον. » Apud Latinos eodem titulo fabulam docuerat Turpi- » lius, interpres (ut videtur) Menandreae: citat Nonius » saepe. « Casaubonus. — In verbis ex *Menandro* cita- tis nil mutant membranae *A.* nisi quod pro ἄθλιος, ἄχρη- στος, accusativos ἄθλιον, ἄχρηστον, habent. Epitomator hanc eclogam, cum sequenti, breviter in hunc modum expedivit: Ὀκνηρὸς πάντα μέλλων σιτόκουρος. καὶ πάλιν· σιτόκουρον ἄθλιον εἰς τὴν οἰκίαν εἰλήφαμεν. Grotius, in Excerpt. pag. 725. vocabulum ὀκνηρὸς abiecit, quod, cum versui minime conveniret, nonnisi interpretamentum es- se videretur inusitatae vocis πανταμέλλων: nam sic con- iunctim, non duabus vocibus, scribendum censuerat; in quo haud aegre adsensus sum perspicacissimo viro. Eius- dem est versio latina, quam Graecis verbis subieci.

Καὶ ἐν Πωλουμένοις. » Πωλουμένους Menandri reperio » apud Clementem Alexandr. Stromat. lib. VI. [pag. 743. » ed. Potter.] Μένανδρος ἐν Πωλουμένοις παρισάζεται (Καλ- » λίᾳ) λέγων· Οὐ πανταχοῦ τὸ φρόνιμον ἁρμόττει παρόν. « Casaub. — Temere Clericus pag. 160. ἐκ τοῦ Πωλουμέ- νου, in singulari.

In *Crobyli* testimonio maluisses utique,

Παράσιτος αὐτόσιτος, αὐτὸν γοῦν τρέφων.

Sed eodem modo, ut hoc loco, duo priora verba, Παράσιτον αὐτόσιτον, in accusativo casu, ex eodem *Crobylo* citata vidimus lib. II. pag. 47. e. ubi vide notata, T. I. Animadv. pag. 333. Et nihil hic mutant mssti: post αὐτόσιτον autem interpunxit ms. *Ep.* Priori versu vocem αὐτόσιτον omittens Grotius, alterum sic concinnavit: (Excerpt. pag. 829.)

— — Παράσιτον αὐτὸν γοῦν τρέφων
τὰ πλεῖστα συνεράνιζεν ἂν τῷ δεσπότῃ.

Quae latine ita reddidit:

Parasitus, ipse si se nutriat,
plus quam quisquam alius conferat regi suo.

Et in Nota scripsit: » Male Παράσιτον, apud Athenaeum. « b — Quod autem vocis αὐτόσιτον nullam plane rationem habuerit, caussa erat quod eam hoc loco ignorassent editiones Ven. & Bas. Quam vocem adiiciens in sua editione Casaubonus, non declaravit in Animadversionibus, utrum ex coniectura, an e libris msstis adiecisset. Ac potuerat ille quidem ex sola coniectura, sed eâ certissimâ, vocem istam adiicere: cum quoniam superiore loco (II. 47. e.) iunctam utramque vocem habemus; tum quod hoc loco diserte Athenaeus praedixit, Αὐτόσιτον δ' εἴρηκε Κράβυλος: ad quae verba GROTIUS animum non advertisse videtur. At nostri mssti ambo, ut dixi, hîc pariter utramque vocem (quemadmodum Casaubonus edidit) iunctam agnoscunt.

Κακοσίτου δὲ μέμνηται Εὔβουλος. Vocem Κακόσιτος ex Gregorio Nazianz. & ex hoc ipso Athenaei loco citans *Henr.* STEPHANUS, Thes. III. 792. interpretatur, *qui stomachi vitio cibum fastidit.* Eamdem vocem, aliis Glossographis praetermissam, adnotavit Pollux VI. 34. & 41. sed absque interpretatione. Cognatum vocabulum κακοσιτία habet idem Pollux VI. 36. ubi *cibi penuriam* intellexit interpres, Henr. Stephanus vero l. c. *cibi fastidium.* Κακόσιτον h. l. DALECAMPIUS interpretatus est » *fame & inedia se* » *macerantem: duriter vitam tolerantem*: ad verbum, *mali cibi* » *& pauci.* « — Commode VILLEBRUNE: *Comme il peut à peine manger sans être incommodé, il se nourrit de sommeil.* Apud Aelianum de Nat. Anim. III. 45. ὑπὲρ τοῦ μὴ κακοσίτους εἶναι τοὺς νεωττοὺς, vertunt, *ne a cibo abhorreant pulli.*

Φρύνιχος, ἐν Μονοτρόπῳ. » De *PHRYNICHI Monotropo* c » lege Interpretem Aristophanis ad Aves, ibi: τίς εἰμ' » ἐγώ; Μέτων. [vers. 998.] Citat & alibi saepe. Item a » Polluce lib. VII. cap. 5. & cap. ultimo. Citatur Athe- » naeo & Anaxilae Comici *Monotropos.* Quis autem Grae- » cis dicatur μονότροπος, Galenus docet libro III. De Dif- » ferentia Pulsuum. Ἄνθρωπον σκληρὸν λέγουσι τὸν μονό- » τροπον, καὶ δυσπειθῆ, καὶ πρὸς ἅπαν ἀντιτείνοντα. « CASAUBONUS. — Nos eumdem titulum fabulae Phrynichi apud Athenaeum, auctoritate msstorum codicum restituimus, III. 74. a. Ad sententiam a Casaubono ex Galeno expositam, in latina nostra versione, pro » seu *So-* » *litario* « scribendum erat » seu *Moroso.* « Sed, verum si

c quaeris, non, quis *μονότροπος* dicatur, explicare Galenus voluit, ſed quis *σκληρός*. Μονότροπον, *ſolitarium* ex Plutarcho interpretatus eſt H. Stephanus, in Theſ. III. 1638. g. In verſu ex illa fabula adlato, vocem ὀλιγόσιτος cum Ἡρακλῆς iunctam, ironice intelligendam eſſe adparet.

Quae dein ex aliâ fabulâ adferuntur verba, *ὃς κατέσθίεις τῆς ἡμέρας μακρᾶς τριήρους σιτία*, ea ſic reddiderat Dalecampius, *qui devoraveris uno longo die triremis cibaria.* Eo ſpectat animadverſio CASAUBONI: » Vocem *μακρᾶς* » iunge interpretando cum *τριήρους*, non cum *ἡμέρας*. « — Recte. *τριήρης μακρὰ*, eſt *triremis in belli uſum inſtructa*, quas *naves longas* vocabant veteres: quae tanto maiori cibariorum copia inſtructae eſſe debebant, quo maiorem hominum numerum vehebant. Iidem verſus, duobus etiam initio aucti, repetuntur apud Noſtrum, X. 415. c.

AD CAP. LIII.

ποτίκολλον recte ed. Ven. cum ms. *A.* ſicut I. 24. b. ubi vide notata, Animadv. T. I. pag. 187. & in Supplem. Animadv. ad lib. I. ibid. pag. 496.

MENANDRI iſta verba, Πράττει γὰρ πάντων ὁ κόλαξ ἄριστα, poterant in talem quemdam cogi ſenarium,

Ἄριστα γὰρ πράττει ἁπάντων ὅ γε κόλαξ.

Sed, quam lubrica ſint talia tentamina, iam ſaepe vidimus. Caeterum in *Clerici Fragmentis Menandri* fruſtra hoc ipſum quaeſiveris: quoniam ſcilicet in Indice Auctorum hunc locum adnotare oblitus erat Dalecampius.

d *ἐπιτιμ. αὐτῷ τοῦ Φιλ. διότι ἀεὶ αἰτεῖ, ἔφησεν·* Ἐπιλανθάνομαι. Sic edd. ex *Epit.* niſi quod ibi ἔφη, non ἔφησεν, ſcribitur. Poſuit autem hanc narratiunculam Epitomator poſt eam, quae in opere pleniore continuo ſequitur, Τοῦ δὲ Φιλίππου δόντος - - - πέπραται. Quod h. l. membranae *A.* habent, διότι δεῖ αἰτεῖ εἶναι φημὶ ἐπιλανθάνομαι: facile credas ΔEI ex AEI ortum; in εἶναι φημὶ vero quid lateat, haud equidem dixerim.

e Ἐκ τοῦ τραύματος, ἔφη, κείνου πέπραται. » In re» ſponſo *Cliſophi*, qui *datum ſibi a Philippo equum vulne-* » *ratum vendiderat, & interrogatus ubinam ille eſſet dixit*, ἐκ » τοῦ τραύματος κείνου πέπρακται, Breviator ſcribit » πέπραται. Iocus eſt in vocula ἐκ: quae poteſt ſigni-

» ficare tam *propter vulnus*, quam *post vulnus*. « CASAUBONUS. — Membranae *A.* (quod sciam) πέπρακται tenent cum editis. Sed codex noster *Epit.* sicut Hoeschelianus, πέπραται dedit; quod recepi. Volueram autem ambiguitatem & iocum in *verbo* potius, quam in *praepositione* ἐκ, inesse: nec vero reperire mihi licuit. Nam πέπραται quidem nihil aliud, nisi *venditus est*, significat. Felicior nobis VILLEBRUNIUS fuit, qui in ipso verbo πέπρακται ambiguitatem, in qua iocus inesset, reperisse sibi visus erat. Docuitque nos idem Vir doctissimus, verbum illud πέπρακται duo haec significare, primum, *actum est de eo;* deinde, *venditus est.* Et noveramus quidem nos, πέπρακται absolute interdum hac notione poni, *actum est*, *peracta res est;* veluti apud Euripidem in Hippol. vs. 680. & 778. Sed exempla eius generis, quibus πέπρακται (intellecto pronomine personali, cum praepositione) valeat id quod latine dicimus, *actum est de me*, *actum de illo est*, *periit*, etiamnum requiro. Tum pulcre quidem novimus, πράσσεσθαι χρήματα significare *exigere pecuniam:* sed πράσσειν pro πιπράσκειν positum, aut πέπρακται istâ notione (*venditus est*) usurpatum, velim scire apud quemnam legatur graecum scriptorem. Paullo ante ista verba, in editis libris legebatur ἐπερωτ. παρὰ τοῦ βασιλέως, ubi rectius ὑπὸ τοῦ βασιλ. dedit mstus noster codex uterque.

Σκώπτοντος -- καὶ εὐημεροῦντος. Mire Dalecampius vertit: *Eum Philippus in prosperis & secundis rebus animo laeto ac tranquillo cum derideret.* Perspecte vero CASAUBONUS monuit, hoc dixisse auctorem: *Cum Philippus dicterio eum petiisset, ac plausum tulisset.* » Iam alio loco, in» quit, simile peccatum interpretum arguimus: diximus» que, εὐημερεῖν theatrorum proprium esse vocabulum, de » iis dici solitum *quibus favetur.* « — Sic certe de tragoedo usurpatur, qui *re bene gesta plausum tulerat*, XIII. 584. d. Confer quae de verbo δυσημερεῖν notata sunt ad VI. 219. d. Animadv. T. III. pag. 251 sqq. *Mox:* ubi legitur, Εἶτα οὐκ ἐγώ σε, ἔφη, θρέψω; commodissime Εἶτ' οὐκ habet ms. *A.* elisâ vocali. (In ms. *Ep.* desunt ista omnia.) Post θρέψω autem cum non indicata vulgo esset interrogatio, monuit CASAUBONUS: » Lege ista cum interro» gatione, εἶτα οὐκ ἐγώ σε, ἔφη, θρέψω; Accipiendum » enim, quasi dicat parasitus: *Quis neget, o rex, aequum*

e » *iam esse ut ego te alam, quando ita felix es in dictis dicen-* » *dis & ridiculis excogitandis?* «

Εὖ γε, νὴ τοὺς θεούς. Cum mendose Σύ γε scriberetur in edd. & in vetustis membranis, monuit CASAUBONUS: » Scribendum ex *Epit.* εὖ γε νὴ τοὺς θεούς. Formula gra- » tulandi εὖγε, vel εὖγε ἐποίησεν: ut in germano huic lo- » co infra. « — Vide pag. 250. d. Et eodem quidem ipso loco (pag. 250. d.) post vocabulum Διονύσιε, Epitomator eam rem quae hic narratur, hoc loco a se praetermissam, reposuit; ita ibi scribens: Τὸ δ' αὐτὸ καὶ περὶ Κλεισόφου λέγεται, τοῦ Φιλίππου κόλακος. εἰπόντος γὰρ διότι γράμματα αὐτῷ ἐκομίσθη &c. De corrigendo huius loci vitio, ante Casaubonum, iam monuerat *Paul.* LEOPARDUS, Emendation. lib. IX. c. 4. *Mox* vero, cum τοῦ Φιλίππου εἰπόντος, Τί δὲ &c. esset editum; recte τοῦ δὲ Φι-
f λίππου dedit codex ms. uterque. Quod dein ait, ἄκρως γέ μοι ἐπετίμησας, dubitari poterat quid dixerit ἄκρως. » Capiendum est (ait CORAY in Notis msstis) hoc loco » in sensu τοῦ ὀξέως, ut est apud Hesychium. Ita apud » Petronium Satyric. pag. 181. Agamemnon Trimalchio- » nem adloquitur, *urbane!* « — *Acerbe* & *vehementer* reddiderat Dalecampius: quae quidem interpretatio, quamquam laudata nobis supra ad I. 21. f. (Animadv. T. I. pag. 177.) tamen non videtur convenire huic loco. Commodissime DUTHEIL, in Notulis mstis: *c'est me reprendre parfaitement à propos.* Id quidem graece proprie sonuerit εὐκαίρως; & olim suspicatus eram sic reponendum: nec vero solicitari vulgatum debet. Valet enim ἄκρως non modo generatim *summe, perfecte*, ut docuit H. Steph. in Thes. sed & sigillatim in bonam partem accipitur, significatque *summa arte, solertissime, exquisitissime.* Sic accipiendam eam vocem vidimus I. 20. f. & 21. f. quibus cum locis conferendus ille apud Dionysium Halic. de Elocutione verborum, cap. 25. p. 210. ed. Reisk. οἱ κιθαρίζειν τε καὶ ψάλλειν ἄκρως εἰδότες.

AD CAP. LIV.

ὁ Κλεισοφος &c. Apud Aelianum, eamdem rem narrantem, DE Natura Anim. IX. 7. Κλείδημος vocatur ille homo. *Mox*, si placet τὸν αὐτὸν ὀφθαλμὸν, intelligemus dextrum oculum. conf. Iustin. VII. 6. & Harpocrat. in

Μεθώνη. Eamdem rem ex Athenaeo eisdem verbis referens Eustathius, ad Iliad. ξ'. pag. 990, 34. post vocem ἐξεκόπη haec verba inserit, ὀϊστῷ βληθεὶς ἐν πολέμῳ ὑπὸ Ἀστέρος: quae nescio an in suo codice Epit. ille repererit: noster quidem ea non magis agnoscit, quam editi aut ms. *A.* Caeterum *Asteris* sagittarii nomen in ea re memoratur apud Lucian. de Conscrib. Histor. c. 38. apud Ulpian. in Demosth. Olynth. III. pag. 29. apud Suidam in Κάρανος, & apud Solinum in Polyhist. c. 8. De *Philippo in femore vulnerato*, habes cum apud alios, tum apud Iustin. IX. 3. *Ibid.* Utique aut ἔδεσμα cum ms. *Ep.* oportuit, aut genitivo τῶν ἐδεσμάτων pronomen τι fuit praeponendum, ut e certa coniectura emendandum putavimus. *Ibid.* ὡς a συνδαινύμενος. DALECAMPIUS, cum ad verbum reddidisset, *quasi eo quoque vesceretur*, notavit in ora: » Alii, *morderentur*, συνδακνόμενος. « Ad haec CASAUBONUS: » συνδαινύμενος tuentur libri, adversus doctorum coniecturam, » συνδακνόμενος. « — Sane lubens equidem hoc accepissem, si huius lectionis vestigium in libris fuisset repertum.

Ἀδιάτομον τὸν τῶν Σωτιανῶν βασιλέα, - - οὓς καλεῖσθαι Σιλοδούρους. » In ecloga ex *libro CXVI.* NICOLAI DAMASCENI, *Adiatomus* dicitur, quem certum » est appellari in Commentariis Caesaris [III. 22.] *Adcantuanum.* Scripti libri nihil variant: constat tamen, alterutro loco mendose scribi hoc nomen. Σωτιανοὺς Athenaeus vocat, vel potius Damascenus, quos Caesar *Sotiates* vel *Sottiates* aut *Sontiates*, libro tertio; [cap. 20 » sq.] nam id nomen varie scribitur. Omnino autem scribendum, οὓς καλεῖσθαι ὑπὸ Γαλατῶν σιλοδούρους, » non σιλοδούνους: non solum quia sic in Caesaris » codicibus scriptum; [at ibi quidem *Soldurii* vocantur, » III. 22.] sed etiam, quia sic scripsisse Nicolaum & Athe» naeum probare possumus. Eustathius: Ἰστέον δὲ, ὅτι » τῆς εὐχωλῆς παρώνυμόν ἐστι παρὰ τῷ Δειπνοσοφιστῇ, » οἱ εὐχωλιμαῖοι. ὅπερ ἐστὶν ἑλληνιστὶ ἑρμηνευτικὸν » λέξεως Γαλατικῆς λεγούσης Σιλοδούρους, τοὺς τῷ » βασιλεῖ σφῶν συζῶντας καὶ συναποθνήσκοντας, καὶ τοῦτ' » αὐτὸ εὐχομένους. « CASAUBONUS. — Ista Eustathius in Comment. in Iliad. χ'. pag. 3883, 15 sqq. habet ex Epitome Athenaei: & noster *cod. Epit.* eodem modo σιλοδούρους scribit. Paulo superius, in nomine Σωτιανῶν consentit idem codex: sed regis nomen omisit Epitoma-

tor. *Mox* deinde, τελευτήσει βασιλεὺς habet idem ms. *Ep.* Rectius vero τελευτήσεις βασιλεὺς ms. *A.* quod *receptum velim.* Neuter codex articulum agnoscit, quem habent edd.

AD CAP. LV.

c μικρὸν μὲν ὄντα τὴν γνώμην. » *Thrasydaeum Thessalum* ap» pellat ex THEOPOMPI verbis, μικρὸν μὲν τὴν γνώμην, » κόλακα δὲ μέγιστον. In multis multorum scriptorum lo» cis μικρὸν perperam scriptum esse pro μιαρὸν, & admo» niti pridem sumus ab eruditis, & nos observavimus non » semel. Quare, hîc quoque μιαρὸν scribendum esse, per est » probabilis coniectura. Sed quoniam hominis est revera μι» κροῦ τὴν γνώμην sive *animi angusti*, adulari & parasitum » agere, καὶ τὸ ταπεινῶς ὁμιλεῖν, quod proprium esse adula» toris dicebat philosophus: possumus vulgatam lectionem » defendere. Propterea dicebat magnus princeps Demetrius » Poliorcetes, Atheniensium adulationibus offensus, *Ne* » *unum quidem suo tempore visum esse sibi ex omnibus Athe-* » *niensibus* μέγαν καὶ ἁδρὸν τὴν ψυχήν. « CASAUBONUS. — Demetrii dictum habes apud Nostrum pag. 253. a. b. Hoc loco vero vocabulum μέγιστον, continuo deinde oppositum τῷ μικρῷ, ostendebat, minime solicitari debuisse librorum scripturam. Eidem dictioni μικρὸς τὴν γνώμην opponitur εὐφυέστατος, quod paulo post de *Arcadione* dicitur.

Δοῦρις ἐν πέμπτῃ. Sic ms. *A.* intellecto substantivo βίβλῳ. Edebatur ἐν πέμπτῳ, scil. βιβλίῳ: non male; sed tenenda vetus scriptura erat. Omisisse talia Epitomatorem, iam saepe monuimus.

d Ἔς τ' ἂν τοὺς ἀφικ. » Qui dicitur *ab Arcadione prola-* » *tus versus,*

» ἔς τ' ἂν τοὺς ἀφίκωμαι οἳ οὐκ ἴσασι Φίλιππον:

» cum ab illo Philippus quaesisset, *Quamdiu exul & pa-* » *triam fugiens eris?* ex Homero est, paucis immutatis,

» εἰσόκε τοὺς ἀφίκηαι, οἳ οὐκ ἴσασι θάλασσαν. «

CASAUBONUS. — Vide Odyss. λ'. 121.

Περὶ δὲ Νικησίου, τοῦ Ἀλεξάνδρου κόλακος, Ἡγήσανδρος τάδε ἱστορεῖ. Quum consentientibus membranis *A.* sic esset editum, Περὶ δὲ Ἡγησίου Νικησίου, satis adparebat illius scripturae origo. Oculis in vocabulum paulo post sequens, Ἡγησάνδρου, conversis scriba

per incogitantiam Ἡγησίου scripserat: deinde, adiecto vero nomine Νικησίου, mendose scriptum liturâ delere noluit. Epitomator, praetermissis omnibus istis verbis, sic statim scripsit, Ἀλεξάνδρου δὲ δάκνεσθαι φήσαντος &c. Continuo vero deinde nude Νικησίας vocatur ille homo in utroque codice; rursusque eodem modo p. 251. c.

Χειρίσοφον &c. » In iis, quae de *Chirosopho* narrantur, e » deest necessarium verbum, quod supplevit recte Dale» campius. Ait, Ὁ δ' αὐτός φησι καὶ Χειρίσοφον, τὸν Διο» νυσίου κόλακα, ἰδόντα Διονύσιον γελῶντα μετά τινων » γνωρίμων. Non dicit quid fecerit, cum videret ridentem » Dionysium. Risit autem cum ridente. Deest igitur ver» bum γελάσαι aut συγγελάσαι: quod & *Turnebus* in co» dicis sui ora adnotaverat. « CASAUBONUS. — Miror, supplementum istud non ex Hoescheliana Epitome laudari. Noster quidem *codex Epit.* rectissime & verbum συγγελᾷν iusto loco adiectum habet; & deinde etiam idem recte ἐπεὶ δ' ὁ Διονύσιος habet, adiecta coniunctione, quae deest membranis *A.* & editis libris.

AD CAP. LVI.

οὓς καὶ προσηγόρευον οἱ πολλοὶ Διονυσοκόλακας. f Ad editam olim hoc loco scripturam adnotavit CASAUBONUS: » *Dionysii tyranni adulatores* προσηγόρευον οἱ » πολλοὶ Διονυσιοκόλακας. Dubitari potest, utrum » per contemtum, an per honorem. Videtur hoc, quam » illud, probabilius: nam Διονυσιοκόλακες sic isti ap» pellati, ut ministri Bacchi, Διονυσοκόλακες; & Mu» sarum, Μουσοκόλακες: quae fuere cum primis honesta » nomina. « — Uno hoc loco Διονυσιοκόλακες dabant edd. cum ms. *Epit.* Alibi vero apud Nostrum, ubi id nomen occurrit, in scripturam Διονυσοκόλακες (absque ι vocali in medio) constanter consentiunt libri: sic quidem VI. 254. b. X. 435. e. vel f. & XII. 538. f. Pariterque hoc loco Διονυσοκόλακας dabat ms. *A.* Neque aliter apud Diogenem Laërt. X. 8. ubi ait, *Epicurum* τοὺς περὶ Πλάτωνα *adpellasse* Διονυσοκόλακας. Denique apud Aristotelem, Rhetor. lib. III. cap. 2. sect. 30. Schrad. (cap. 1. sect. 7. edit. Oxon.) cum olim quidem Διονυσιοκόλακας esset editum, iam pridem melioribus ex codicibus Διονυσοκόλακας constanter editur. Quare non

f dubitare debui, quin eamdem ſcripturam hic quoque au-ctori noſtro reſtituerem: cui eam reſtitui debere, perſpe-cte etiam monuit Rhetoricae Ariſtoteleae editor Oxonien-ſis, in Notis & Var. Lect. pag. 133. » Quid enim acutum »(inquit) lepidumque vox illa (Διονυσιοκόλακες) in ſe » habuiſſet? cum, ſi Διονυσοκόλακας legatur, non parum » leporis urbanitatisque in ea ex translato verbo appa- » reat. « — Caeterum, quod indicare Caſaubonus vide-tur, Διονυσοκόλακας proprie honeſtum fuiſſe nomen, quod *Bacchi miniſtrum* ſignificaret, id vereor ne nullo idoneo teſtimonio poſſit probari: nec, quis veterum umquam *Muſarum miniſtros* ſive *cultores* Μουσοκόλακας adpellarit, re-perire mihi licuit. Ut dicam quod ſentio, Διονυσοκόλακες numquam nominati ſunt *Bacchi miniſtri:* ſed nomen illud per iocum impoſitum eſt *Dionyſii Syracuſii adſentatoribus;* quod ſcilicet Dionyſium haud ſecus ac ſi ipſe Διόνυσος eſ-ſet, id eſt *Bacchus*, aut omnino *Deus aliquis*, colerent. Ea adpellatione vero ſimul alluſio quaedam continebatur ad nomen Διονυσιακῶν τεχνιτῶν, ſive τῶν περὶ Διόνυσον τεχνι-τῶν, quo *comoedi* vel *artifices ſcenici* intelligebantur: ſigni-ficabaturque, illos *regis adſentatores* eſſe veluti *hiſtriones* quosdam & ὑποκριτὰς, qui quaeſtus cauſſâ multa ſimu-larent diſſimularentque, & longe alias partes agerent, quam quae ipſis proprie convenirent. Quo ſpectare etiam vi-detur luſus apud Ariſtotelem l. c. cum ait, *regerere illos ſolitos, ſe non* κόλακας *eſſe; ſed* τεχνιτῶν *nomen non recu-ſare:* quo ſcilicet ſimul ſignificatur, illos homines τὴν πα-ρασιτικὴν καὶ τὴν κολακευτικὴν veluti *artem* quamdam (τέχνην) & profeſſos eſſe & exercuiſſe.

ἕως ὁ Διονύσιος αὐτῶν τὰς χεῖρας πρὸς τὰ λεκάρια προσῆγεν. » De illis maſtigiis narratur, *quia Dionyſius pa-* » *rum acute cerneret, etiam ipſos oculorum invalentiam ſimulaſſe:* » *& cibos appoſitos non ſolitos tangere,* ἕως ὁ Διονύσιος τὰς » χεῖρας πρὸς τὰ λεκάνια προσῆγεν, *donec Dionyſius ad-* » *moviſſet manus paropſidibus.* Praefero hanc lectionem ei » quam habet Abbreviator, ἕως αὐτῶν τὰς χεῖρας ὁ Διο- » νύσιος πρὸς τὰ λ. π. *donec ipſorum manus Dionyſius ad-* » *moveret paropſidibus.* Firmat tamen hanc ſcripturam ſe- » quens narratio [p. 250. d. e.] iſti ſimilis, &, ut Hip- » pocratis verbum uſurpem, ἠδελφισμένη, de Hieronis » adulatoribus. Non omittam dicere, in omnibus manu » exaratis libris λεκάρια ſcribi, non λεκάνια. Ita ergo

» emendabis. Errant qui apud Phrynichum aut alios mu- » tant veterem in hac voce scripturam per ρ. Sic libro IV. » [pag. 149. f.] λεκάριον πτισσάνης: & alibi. « CASAUBONUS. — Et, ut ab hoc incipiam, restituendum utique, vel, rectius ut dicam, tenendum λεκάρια erat; quod cum msstis agnoscebat etiam Veneta editio, & sua auctoritate in λεκάνια mutaverat Basileensis editor. Vocabulum istud, idem valens ac λεκάνια, adnotavit Pollux VI. 85. & X. 86. Adnotaverat etiam Hesychius in Λεκός, ubi perperam vulgo in λυκάριον mutatum. Phrynichum vide pag. 74. & ibi notata pag. ead. & seq. Paulo ante vero, cur editam scripturam, ὁ Διονύσιος τὰς χεῖρας - - προσῆγεν, absque αὐτῶν, praeferret Casaubonus, tanto minus caussae erat, quod in eam, quam ipse voluerat sententiam, pro προσῆγεν, necessario προσηγάγετο fuisset scribendum. At salva res est: non modo codex noster *Epit.* verum etiam optimae veteres membranae *A.* pronomen αὐτῶν agnoscunt.

ἔθους ὄντος κατὰ Σικελίαν, θυσίας ποιεῖσθαι κατὰ τὰς οἰκίας ταῖς Νύμφαις. Istum morem spectasse Virgilium Eclog. V. 74 sq. censuit *Petr.* VICTORIUS, Variar. Lection. VI. 24. Ibi illa verba, κατὰ τὰς οἰκίας, commodius Victorius latine *in privatis domibus* reddidit, quam nos, *domi*, cum Dalecampio. *Ibid.* ὠρχεῖτο πρὸς τὸν Διονύσιον. Sic recte ms. *A.* Temere ὀρχεῖτο edd. cum ms. *Ep.* a

Ἔπειτα πρεσβεύσας ποτὲ μεθ' ἑτέρων ὡς τὸν Διονύσιον &c. » Quaesivi diu, & adhuc quaero, quis ille fuerit » *Dionysius, ad quem Syracusarum tyrannus eiusdem no-* » *minis Damoclem legatum miserit.* Nam scribit Athenaeus » de Damocle, *functus legatione ad Dionysium.* Fuisse autem » a tyranno missum, palam faciunt sequentia. Ego prae- » ter tyrannum ea aetate alium nullum novi *Dionysium*, » de quo recte ista capi posse videantur. Cogitemus igi- » tur, & videamus, num sit potius scribendum ὡς τὸν » Δίωνα. « CASAUBONUS. — Istam coniecturam cum *Adamo* adoptavit *Villebrune.* Ipsa illa verba, quae dubitationem movere poterant, omisit Epitomator, sic scribens, Κατηγορούμενος δὲ μετὰ πρεσβείαν τινά. Mox, ὅτι στασιάζοι recte dedit codex uterque: dein vero βλάπτει iidem tenent cum edd. Prius verbum in tempore praeterito imperfecto intelligendum, alterum in praesente. b

ἐκεῖνοι μὲν τὸν Φρυνίχου καὶ Στησιχόρου, ἔτι δὲ Πινδά-

b ρου παιᾶνα τῶν αὐτῶν τινες ἀνειληφότες ᾖδον. » Scribo » ἔτι δὲ Πινδάρου, παιᾶνα, ἢ τῶν αὐτῶν τινα ἀνειληφό- » τες ᾖδον. *Illi quidem*, ait, *aut Phrynichi paeanem, aut* » *Stesichori, aut Pindari, aut etiam sua ipsorum carmina in* » *memoriam revocantes canebant.* ἀναλαμβάνειν, pro ἀναλαμ- » βάνειν εἰς μνήμην: vel simpliciter, pro *assumere in manus;* » ut apud Polybium, ἀναλαμβάνων τὰς ἐκείνου βίβλους. « Casaubonus. — Dalecampius, omissis verbis τῶν αὐτῶν, reliqua sic latine converterat: *quod ex illis coenati nonnulli Phrynichi, Stesichori, Pindari, paeanas iterum iterumque canerent.* Epitomator, omissis tribus verbis τῶν αὐτῶν τινες, brevius sic scripsit: ὅτι μετὰ τὸ δεῖπνον, τὸν Φρυνίχου καὶ Στησιχόρου καὶ Πινδάρου παιᾶνα ἀνειληφότες ᾖδον. Membranae *A.* nihil a librorum scriptura, quam nos integram tenuimus, recedunt; nisi quod pro τῶν αὐτῶν, ut sub contextu monui, τῶν ναυτῶν habent, quod omnino mendosum videtur. Inest autem scripturae, quam repraesentavimus, ea sententia quam in versione latina sub contextu expressimus: nisi quod, pro eo quod posui, *nonnulli eorum*, pressius Graecis insistendo oportuerat, *eorumdem.* Quod Casaubonus ait, verbum ἀναλαμβάνειν, ut apud Polybium, sic hic quoque valere posse *assumere in manus;* de illo usu huius verbi vide Lexicon nostrum Polybianum, hac voce, num. 3. pag. 36. Sed illa notio minus apta huic loco mihi visa erat; cum quia prorsus nil opus fuerat eo verbo adiecto, si nihil amplius dicere voluisset; tum quod, pro illa notione, ἀναλαμβάνοντες in praes. oportebat, non in praeterito ἀνειληφότες. Propius vero erat id, quod primum posuit doctus Animadversor; sed ne id ipsum quidem satis erat exactum: nam si ἀναλαμβάνειν significaret *in memoriam revocare*, rursus, *in memoriam revocantes*, graece reddendum erat ἀναλαμβάνοντες, non ἀνειληφότες. Quid plura? ἀναλαμβάνειν haud dubie mihi hoc loco significare visum est *ediscere, memoriae mandare;* cuius usus frequentia exempla dabit, si quis desiderat, Index noster Graecitatis Epicteteae. Itaque ἀνειληφότες idem valet ac id quod mox subiicitur, κατέχοντες, *memoriâ tenentes.* Nec sine singulari vi adiectum ipsum illud verbum: *aliorum carmina*, ait adulator, *illi studiose memoriae mandata tenent; tuorum ne modulationem quidem, nedum verba, norunt.* Ad eamdem autem sententiam dein haud dubie ita, ut a nobis factum, scribi debuit, τοὺς

ὑπ' αὐτοῦ Διονυσίου πεποιημένους, id est, *paeanas ab ipso Dionysio compositos*: quae scriptura haud obscure sub illo monstro, τοῦ συμπότου Διονυσίου πεποιημένους, in vetustis membranis latebat. Eadem vero sententia in brevi Epitomatoris scripturâ, τοὺς αὐτοῦ Διονυσίου, (scil. παιᾶνας,) inest. Quod superiores posuerant editores, τοὺς αὐτοῦ Διονυσίου πεποιημένους, id quidem, si quid video, ne Graecum quidem erat: nam aut τοὺς αὐτῷ Διονυσίῳ πεποιημ. oportebat, aut id ipsum quod dedimus, τοὺς ὑπ' αὐτοῦ Διονυσίου πεποιημ. *Denique*, si vera est scriptura, quam paulo post & mssti libri ambo & editi habent, οὐδὲ τὸν ἀριθμὸν τῶν ᾀσμάτων κατέχειν: dixerit auctor τὸν ἀριθμὸν, quos latine *numeros* dicimus, id est, *modulationem* sive *melodiam* quam vulgo vocamus. At eam Graece, quod sciam, non τὸν ἀριθμὸν, sed τὸν ῥυθμὸν, recte dixeris.

ἀκούω γάρ σε πεπραγματεῦσθαι περὶ τούτου. Cum περὶ τούτων editum esset, recte CASAUBONUS monuit: »Scribo περὶ τούτου, videlicet, τὸν εἰς τὸν Ἀσκληπιὸν »παιᾶνα: *te paeana Aesculapio cum cura & studio cecinisse.* »Sic Aristoteles: Σωκράτους περὶ τὰ ἠθικὰ πραγματευο»μένου.« — Nil mutant, quod sciam, veteres membranae. Nec per se illegitima erat constructio ista, πραγματεύεσθαι περί τινος, *occupari in aliqua re*, vel *circa rem quampiam*: cuius usus exempla apud Polybium habes, IX. 2, 2. XXXIV. 5, 1. & Fragm. hist. 16. ex Suida in Κατατρίψειν. Sed hoc loco *singularis numerus* desiderabatur: & id ipsum, quod ex coniecturâ commendaverat Casaubonus, περὶ τούτου, perspicue scriptum video in ms. *Ep.*

Παρακεκλημένων δέ ποτε τῶν φίλων - - ἐπὶ τὸ δεῖπνον. παρακαλεῖν, *ad coenam vocare*: quam notionem huic verbo vindicavimus paulo superius, ad. p. 239. e. vers. 33.

Γράμματα ἡμῖν, ἔφη. Verbum ἔφη, quod deerat editis, commode dedit ms. *A.* Epitomator suo arbitratu εἶπε scripsit. Caeterum simillimam huic historiolam supra vide, pag. 248. e. f. *Ibid.* Τί δ' οἶδας, ἔφη. Sic recte ms. *Epit.* quemadmodum habent libri omnes pag. 248. e. Τὸ δ' οἶδας mendose h. l. scriptum in membr. *A.* quod in Τῷ δ' οἶδας mutarunt editores. *Mox*, tria verba, καὶ ὁ Δημοκλῆς, quae deerant editis, recte dederunt ambo mssti. *Dein*, pro ἔφη Διονύσιε, quod habet ms. *A.* cum editis, est ὦ Διονύσιε in ms. *Ep.* Collatis duabus scripturis, verif-

ſima haec fuerit, ἔφη, ὦ Διονύσιε. Poſt Διονύσιε, inſeruit Epitomator iſta de *Cliſopho*, quae in pleniore opere leguntur pag. 248. f. ubi vide Notata.

AD CAP. LVII.

καὶ Ἱέρωνα τὸν τύραννον ἀμβλύτερον κατὰ τὰς ὄψεις γενέσθαι, *&c.* Simillima res de Dionyſio iuniore relata eſt pag. 149. f. *Ibid.* ἵνα ὑπ' αὐτοῦ χειραγ. καὶ δοκῇ. Sic pro ἵν' ἐπὰν & pro δοκεῖ, quae erant edita, ſcribi iuſſit Caſaub. in Animadv. incertum relinquens, ex ſolâ coniecturâ, an e libris msstis, meliorem ſcripturam hauſiſſet. At ἵνα ὑπ' αὐτοῦ perſpicue nobis dedit ms. *Epit.* cum mendoſe ἵνα ὑπ' αὐχειραγ. ſcriptum eſſet in membr. *A.* Tum vero δοκῇ recte etiam editio Ven. dabat cum msstis.

Εὐκλείδην. Huius mentio obiter facta eſt pag. 242. b. *Ibid.* παραθέντος τινὸς αὐτῷ πλείους σόγκους ἐν δείπνῳ, *&c.* Rurſus, παραθέντος pro mendoſo παρατεθέντος ſcribendum monuit Caſaub. Nobisque rurſus veram ſcripturam offerebat ms. *Epit.* Pergit dein idem CASAUBONUS: »*Sonchus*, inter viliſſima olera. Plinius, lib. XXII. [cap. »22. ſect. 44.] *Eſtur & ſonchos, ut quem Theſeo apud Cal»limachum apponat Hecale.* « — *Mox*, quod vulgo ſcribitur, Ὁ Καπανεύς, ἔφη, bene id haberet, ſi praeceſſiſſet Εὐκλείδης in nominativo. Sed ad id, quod praeceſſit, Εὐκλείδην δὲ, φησὶν Ἡγήσανδρος, neceſſario inferendum erat φῆναι: & ſic reſcriptum velim. Librarius, deceptus eo quod proxime praecedit, Ὁ Καπανεὺς, temere ἔφη ſcripſerat.

Μισῶν τραπέζας ὅστις ἐξογκοῖτ' ἄγαν. »In EU»RIPIDIS verſu ſcribe τραπέζαις, non τραπέζας. »Verbum ἐξογκοῦσθαι declarant quae ſcripſimus libro »tertio capite quinto.« CASAUBONUS. — Vide ad lib. III. pag. 79. b. Animadv. T. II. pag. 38 ſq. Euripidis verſus eſt ex Supplicib. num. 864. (vs. 866. ed. Musgr.) Eumdem verſum cum aliis iam ſupra adpoſuerat noſter, IV. 159. a. ubi pro eo quod hîc eſt μισῶν, ψέγων ſcribitur, cum in Euripidis codicibus hodie φεύγων legatur. Et ibidem quidem (pag. 159. a.) τραπέζαις, ſicut vulgo apud Euripidem, ſcribitur; ut conſtructio naturalis verborum haec intelligatur, μισῶν ὅστις ἄγαν ἐξογκοῖτ' τρα-

πέζαις. Nec male utique fecerit qui eamdem scripturam f hic quoque adoptandam censuerit. Sed quoniam teneri poterat μισῶν τραπέζας, in quod hoc loco cum editis consentiunt ambo nostri codices mssti, nil mutandum duxi. Potuit idem scriptor eumdem versum, diversis locis temporibusque, cum aliqua in verbis varietate citare. Adparet autem, per parodiam hic accipi illum versum, quasi fuisset ἐκσογχοῖτ' vel ἐκσογκοῖτ', *qui mensam sonchis exonerat.* Nam graecum nomen perinde & σόγκος & σόγχος scribitur. Vide II. 64. c. & ibi notata. Pro ὅς τις, erat εἴ τις, IV. 159. a.

κατὰ τὸν Χρεμωνίδειον πόλεμον. » Xenophonti [Hist. » Graec. lib. II. cap. 3. pag. 70. ed. Mori.] *Chremon*, unus » ex triginta tyrannis, quos Athenis Lysander imposuit. » Thucydidi, Chremon Messenius, dux itineris Athenien- » sibus in eo bello, quod Demosthenes feliciter gessit con- » tra Aetolos. « Dalecampius. — Apud Xenophontem quidem l. c. Χρέμων scribitur: apud Thucydidem vero (III. 98.) Χρόμων Messenius, non Χρέμων, memoratur. De *Chremonideo* vero *bello* altum, quod sciam, apud alios scriptores silentium. Quare cum Casaubono dicendum: » Τὸν Χρεμωνίδειον πόλεμον quaerant amplius historiae At- » ticae studiosi. « — 'Ορχομενίδειον fortasse legendum suspicatus erat Adamus. Vulgatum vero tenet uterque noster codex mstus.

'Ανάξαρχον, φησὶ, τὸν Εὐδαιμονικὸν φιλόσοφον &c. Perperam & invitis msstis 'Ανάξανδρον ed. Ven. & Bas. Recte 'Ανάξαρχον ed. Cas. De eodem vide infra, XII. 548. b. *Eudaemonicorum* philosophorum, qui dicebantur, obiter meminit Laërtius, I. 17. Sigillatim vero *Anaxarchus* eo nomine adpellatus est. Vide eumdem Laërt. IX. 60. Sext. Empir. adv. Mathem. VII. 48. &, quos ibi Fabricius laudat, Galen. in Hist. Philos. c. 3. & Aelian. Var. Hist. IX. 37. quibus adde Clement. Alex. Strom. lib. I. cap. 6. pag. 337. ed. Potteri. Rem, quae hic narratur, ex Athenaeo repetiit Eustath. ad Iliad. χ'. pag. 1375, 34. *Ibid.* ὡς πάντας πτήξαι. Corrige πτῆξαι: error ex ed. Bas. in editionem Casaub. indeque in nostram propagatus. *Ibid.* Μή τι σὺ τοιοῦτον ἐποίησας. Sic codex uterque.

Homericus versus, 'Ιχὼρ οἷός περ &c. ductus ex Iliad. ε'. a 340.

AD CAP. LVIII.

a 'Επικράτης δ' ὁ 'Αθηναῖος, πρὸς βασιλέα πρεσβεύσας, &c. Conf. pag. 229. f.

b Θαυμάζω δὲ ἔγωγε τῶν 'Αθηναίων, πῶς τοῦτον μὲν &c. Verbum θαυμάζειν cum genitivo personae construi monuit H. Stephanus, (Thes. I. 1513. a.) cum alicuius dictum aut factum improbamus. Sic quidem h. l. & III. 101. f. De re, haec adnotavit CASAUBONUS: » *Miratur* » Deipnosophista, *Athenienses, qui Demadem talentorum de-* » *cem multâ affecerant, quod* θεὸν εἰσηγήσατο 'Αλέξανδρον, » (*quod auctor fuerat, ut pro Deo coleretur Alexander*) *nullum* » *fecisse Epicrati negotium, qui censuerat, ut loco novem prae-* » *torum annuorum, totidem legati crearentur ad regem mittendi.* » Hîc vero iure aliquis ipsum miretur Athenaeum, qui » in eadem lance ponat eum, qui *legatos ad regem quotan-* » *nis creandos* sententiae loco in senatu dixerit, & illum » qui palam suis civibus *novum Deum obtrusit*. Sed desinet » mirari qui observaverit, vocem πρέσβεις in hac narra- » tione sumi improprie, pro θεωρούς. Legatos ad princi- » pes, aut qualescumque mortales, Graeci vocant πρέσ- » βεις vel πρεσβευτάς. De hoc genere legationis non sen- » sit *Epicrat*--: verum de alio, cuius erat caussa religio » & hono divinus, qui Diis quibusdam praestabatur ab » Atheniensibus. Sic narrant Plato, Plutarchus, alii, so- » litos mitti Athenis legatos in Delum, ad ludos Olympicos, » Pythicos & alios; qui more maiorum pro sua Rep. sacra » facerent & dona Diis offerrent. Hos Graeci non πρέσ- » βεις, sed θεωροὺς vocarunt. [Confer notata ad lib. V. » pag. 194. c. Animadv. T. III. pag. 76 sq.] De istius gene- » ris legationibus sine dubio sentiebat *Epicrates*. Nam quod » πρέσβεις hic nominantur, non θεωροί: aut de industriâ » factum id ab *Epicrate*, quo invidiam verbi fugeret; ut, » cum Romani principes nomen *regis* a se alienarunt, re- » gni vim tenuerunt: aut Athenaei incuriâ alterum no- » men positum alterius loco. Tentare etiam fortasse licet, » superscriptam loco glossae vocem, genuinae sedem oc- » cupasse fraude librariorum. Quicquid huius sit, clara » ex iis quae diximus impia mens *Epicratis*, qui divinis » honoribus regem iverit affectum. Simile Stratoclis com- » mentum, de quo Plutarchus in Demetrio, [p. 893. e.] » Ἔγραψεν ὅπως οἱ πεμπόμενοι κατὰ ψήφισμα δημοσίᾳ

»πρὸς Ἀντίγονον ἢ Δημήτριον, ἀντὶ πρεσβευτῶν θεωροὶ λέ- b
»γοιντο, καθάπερ οἱ Πυθοῖ καὶ Ὀλυμπίαζε τὰς πατρίους
»θυσίας ὑπὲρ τῶν πόλεων ἀπάγοντες ἐν ταῖς Ἑλληνικαῖς
»ἑορταῖς.«

Εὐαγόραν δ' ἀπέκτειναν, ὅτι πρεσβεύων ὡς βασιλέα προσεκύνησεν αὐτόν. Nil mutant hîc noſtri libri: ſed recte VALESIUS, in Notis ad Harpocr. pag. 113. locum hunc Athenaei adferens, ait: »Lege Τιμαγόραν, ex Plu»tarcho & Xenophonte & Athenaeo ipſo.« — Vide Athen. I. 48. e. Plutarch. in Pelopid. p. 294. d. & in Artaxerxe, pag. 1022. d. e. Xenoph. Hiſt. Graec. lib. VII. c. 1. ſect. 23 ſeqq. *Timagoram* etiam nominavit Valerius Max. VI. 3.

Τίμων ὁ Φλιάσιος. Omiſſo, ut ſolet, hoc introitu Epitomator ſtatim ſic ſcripſit, Ὅτι Ἀρίστων ὁ Χῖος &c. *Ibid.* Περσαίου τοῦ φιλοσόφου. De *Perſaeo* vide IV. 140. b. & c 162. b. c. & XIII. 607. a. & e. *Mox*, ὅτι ἦν ἑταῖρος Ἀντ. recte dedere ambo codd. mssti.

Νικησίαν, φησὶ, τὸν Ἀλεξάνδρου κόλακα. Temere h. l. Νικητᾶν habet ms. *Ep.* Vulgatum recte tenet ms. *A.* Conf. pag. 249. d. *Ibid.* μὴ τοῖς θεοῖσιν. Tenui hoc, ſicut editum erat. μὴ τοῖς θεοῖς ms. *Ep.* Ferri tamen fortaſſe potuerat μή τοι θεοῖσιν, quod eſt in ms. *A.*

Ἀντιγόνου τοῦ κληθέντος Ἐπιτρόπου. *Antigonus* is eſt, d cui *Doſon* alioqui cognomen erat, *tutor* Philippi, Demetrii filii. *Ibid.* τοῦ τοὺς Λακεδαιμονίους ἑλόντος. Vide Polyb. II. 70. *Ibid.* ἀλεξανδρίζειν. »*Eam aemulari fortunam, quae* »*Alexandri fuit.*« DALECAMPIUS.

AD CAP. LIX.

ὃς οὕτω δεινὸς ἦν, ὡς μὴ μόνον Ὀδυσσέως εἰκόνα &c. Illud, δεινὸς ἦν, ex connexione ſermonis vix aliud poteſt ſignificare, quam κόλαξ δεινὸς, quod exſerte legitur pag. ſeq. e. aut δεινὸς θεραπεῦσαι τοὺς εὐπόρους, ut ait hac ipſa pagina extrema. Sed, quid ad conciliandam *Ptolemaei* benevolentiam hoc maxime contulerit, quod *Ulyſſis imaginem in anulo geſtarit* ille homo, aut quod *liberis ſuis nomina filii & matris Ulyſſis impoſuerit*, id quidem haud adparet.

Ἡρακλείδην τὸν Ταραντῖνον. Ex Ἡρακλείδην facile e Προκλείδην fingere potuit vetus aliquis librarius; cuius ex codice corrupta iſta ſcriptura cum in membranas *A.*

e tum in illud exemplum, quo Epitomator usus est, propagata fuit. Sed Ἡρακλείδην scriptum oportuisse ex aliis reliquiis, quae e *Polybii libro XIII.* supersunt, liquido adparet. Vide Polyb. lib. XIII. cap. 4. & 5. nostrae editionis; & praesertim (qui locus huc maxime spectat) cap. 4. sect. 8. Quod autem in Adnotationibus ad eumdem Polybii locum (T. VII. Opp. Polybii pag. 146.) olim scripseram: » monuisse Casaubonum, apud Athenaeum hoc » loco pro Προκλείδην legendum esse Ἡρακλείδην: « id nunc relegens, ipse miror unde arripuerim; nec enim vel ad Athenaeum vel ad Polybium usquam tale quid a Casaubono adnotatum vel memini, vel nunc quaerens potui reperire.

ἐν δὲ τῇ τεσσαρεσκαιδεκάτῃ, Ἀγαθοκλέους, τοῦ Οἰνάνθης υἱοῦ, ἑ τ α ί ρ ο υ δὲ τοῦ Φιλοπάτορος βασιλέως, Φίλωνα. » Non possum tam facile emendare, quam indicare mendam istorum verborum: *Narrat*, inquit, *Polybius libro* » *XIV. fuisse adulatorem* Ἀγαθοκλέους τοῦ Οἰνάνθης υἱοῦ, » ἑ τ έ ρ ο υ δὲ τοῦ Φιλοπάτορος βασιλέως Φίλωνα. Secuti » libros scripsimus Οἰνάνθης, cum ante scriptum esset Οἰ» ναν. Huraldinus codex, τοῦ Οἰνάνθου υἱοῦ: caetera ut in » aliis. Sed aut desunt hîc quaedam, aut locus concinnan» dus in hanc sententiam: *Narrat Polybius, Philonem fuisse* » *adulatorem Agathoclis, cui Oenanthe mater, quique sodalium* » *regis Philopatoris unus fuit.* Non opus violenta mutatio» ne: tantum scribe ἑταίρου, pro ἑτέρου. Notum satis, » qui dicantur regum ἑταῖροι in historiis Graecorum & » Macedonum. *Agathoclem* hunc duabus notis distinguit ab » Agathocle illo figuli filio, celeberrimi nominis tyranno; » de quo Diodorus Siculus libro XIX. Breviator excer» psit hinc verba ista, φασὶ δὲ καὶ τοῦ Φιλοπάτορος βασι» λέως κόλακα Φίλωνα. Ita solet hic Grammaticus, omis» sis iis quae non intelligebat, quia erant depravata, sen» tentiam sibi fingere ex sua libidine, non ex auctoris » mente. « CASAUBONUS. — In nostro ms. *Ep.* non minus temere contracta ista verba leguntur, quam in Hoeicheliano codice. Οἰνάνθης recte tenet ms. *A.* sed in ἑτέρου, quod habent editi, nil mutat. At haud cunctanter ἑταίρου adoptari a nobis debuit: de quo iam ante Casaubonum *Paulus* LEOPARDUS monuerat, Emendation. lib. XVII. cap. 7. quo facto plana erant omnia. Οἰνάνθης etiam pro Οἰναν legendum esse, idem *Leopardus* perspecte viderat.

De illo *Agathocle*, de eiusque matre *Oenanthe*, plura re- e
peries in Reliquiis ex Polybii Historiarum lib. XIV. & lib. XV. Loca indicavimus in Indice Historico ad Polyb. voce *Agathocles*, & *Oenanthe*.

Βάτων ὁ Σινωπεύς. » Qui dicitur in editionibus *Cato* » *Sinopensis*, dicendus *Bato*. Lege itaque ex Epitoma, » Βάτων ὁ Σινωπεὺς ἱστορεῖ. Hunc *Batonem* auctor libro » XIV. [pag. 639. e.] laudat, & alibi non semel.« Casaubonus. — Recte Βάτων dedit codex noster uterque. Quem superioribus verbis *Thrasonem* nominat Noster, eiusdem Livius meminit, lib. XXIV. cap. 5. *Ibid.* ἕτερος κό- f
λαξ Ὦσις ὄνομα. Σῶσις legendum esse, probabiliter suspicatus est *I. Frid.* Gronovius ad Liv. XXIV. 5, 12. coll. Liv. XXIV. cap. 21. & seq. ubi constanter *Sosis* idem homo vocatur. Et potuit, post vocabulum κόλαξ in sibilantem literam desinens, facile excidere litera Σ initio vocis sequentis. Uterque vero codex noster, cum editis libris, Ὦσις tenet. *Ibid.* διάδημά τε ἀναλαβεῖν. Non debui aspernari compositum verbum, quod dedere veteres membranae, pro simplici λαβεῖν, quod erat editum. Posteriora haec omnia praetermisit Epitomator. Recte vero, & consentientibus eisdem nostris membranis, διάδημά τε edidit Casaubonus, cum διαδήματα legeretur in ed. Ven. & Bas.

ἄνθρωπος ἦν. Verbum ἦν commode obtulit ms. *Ep.* reliquam simul orationis structuram servans. *Ibid.* οὔτε δοκῶν χρηστὸς εἶναι. Exspectaveram οὐδὲ, *ne quidem speciem boni viri prae se ferens.* Sed nil mutant libri. *Ibid.* καὶ θεραπεῦσαι τοὺς εὐπόρους μέχρι τῆς τύχης δεινός. » Dalecampius: *mirum artificem eos colendi qui opibus flore-* » *rent, quoscunque nactus esset.* Quod erat in sententia prae- » cipuum, corrupit. Nam μέχρι τῆς τύχης est, *dum for-* » *tuna maneret.* « Casaubonus.

Ξενοφῶν ἐν ἑβδόμῃ Ἀναβάσεως. Xenophon, *de Exped.* a
Cyri, lib. VII. p. m. 315 seqq. Pro Ξενοφῶν, per scribae, an per ipsius Breviatoris incogitantiam, Κῦρος scribitur in cod. *Ep.*

AD CAP. LX.

περὶ Νικοστράτου Ἀργείου λέγων. *Nicostratus* ille *Argivus*, dux fuerat auxiliorum ab Argivis suppetias misso-

rum Artaxerxi Ocho, Persarum regi, Aegyptum subacturo. Diodor. Sicul. XVI. 44. & 47. De eodem vide Plutarchum, citatum a Wesselingio ad priorem Diodori locum.

b ὀνομάζων τῷ δαίμονι τῷ βασιλέως. Sic ms. *A*. *Ibid.* τῶν Περσῶν τοὺς περὶ τὰς θύρας διατρίβοντας. *Magnates* intelligit, & *aulicos* regis. Xenophon Cyrop. VIII. 1, 6. καὶ ἔδοξε, τοὺς ἐντίμους ἀεὶ παρεῖναι ἐπὶ θύρας, καὶ παρέχειν αὐτοὺς χρῆσθαι ὅ τι βούληται, ἕως ἂν ἀφείη Κῦρος. Et paulo post, vs. 8. Ἐφοίτων οὖν ἐπὶ τὰς θύρας Κύρου οἱ ἔντιμοι σὺν τοῖς ἵπποις. Herodotus III. 120. ἐπὶ τῶν βασιλῆος θυρέων κατήμενον τὸν Ὀροίτην: *ad regis fores considentem Oroeten*: is autem satrapa erat, Sardibus praefectus.

c Λυσίμαχος. » Imminutum fuerat *Lysimachi* nomen pri» mâ syllabâ. Restituimus fide librorum: nam *Simachus* » ne Graecum quidem est, sed *Simichus* & *Simichidas*. « Casaubonus. — Veteres nostrae membranae eodem vitio tenentur, quo ed. Ven. & Bas. Sed Λυσίμαχος recte dedit ms. *Ep*. Sic etiam scribi in cod. Paris. *B*. ait Villebrunius: quod si ita est, fuerit ab Hermolao Barbaro restitutum nomen. Etiam aliis *Lysimachis* idem accidisse, ut eorum nomen capite imminutum fuerit a librariis, adnotavit Ionsius, de Scriptorib. Histor. Philos. lib. I. cap. 2. pag. 12 sq. Caeterum nulli alii veterum hic *Lysimachus*, quod certo constet, memoratus. De variis autem *Lysimachis* vide Fabric. Bibl. Graec. T. I. p. 584 sq. *Ibid.* ὃν Καλλίμαχος μὲν Θεοδώρειον ἀναγράφει. Vide Suidam in Θεόδωρος, & Laërtium II. 97. *Theodorei* vel *Theodorii*, a Theodoro illo nomen trahentes, qui cum *Atheus* fuisset cognominatus, ab aliis deinde *Deus* cognominatus est, ut refert idem Laërt. II. 86. Monuerat etiam Casaubonus: » Significat, *Lysimachum* istum dictum fuisse a *Callimacho*, » in Indice Auctorum, *Theodoreum*, quasi Theodori Athei » (de quo Diogenes Laërtius) sectam secutum; neque iis » esse assensum, qui *Theophrasti discipulum* fuisse vellent. « — De Callimachi Tabulis Scriptorum cuiusque generis, haud multo ante dictum, ad p. 244. a.

Πολύβιος δ' ἐν ὀγδόῃ Ἱστοριῶν. Videsis quae notavimus
d ad Polyb. VIII. 24, 1. nostrae editionis. *Ibid.* ὑπὸ Σωστράτου τοῦ κόλακος. Nescio, an eumdem dicat *Sostratum*, qui Nostro & lib. I. pag. 19. d. & VI. 244. f. memoratus est.

AD CAP. LXI.

Λικινίου δὲ Κράσσου. Sic commode edd. Sed mssti d
Λικιννίου: pro more Graecorum, qui ν literam in il-
lo Romano nomine & similibus geminare adsueverant.
Ibid. Ἀνδρόμαχον τὸν Καῤῥηνόν. »Legebatur τὸν Καρ-
»πῆνον. In Huraldino, Καρνῆνον, & Καρνῶν, constanti er-
»rore. Fecimus ut esset τὸν Καῤῥηνὸν, ex coniecturâ pri-
»mo, deinde ex membranis, quibus adstipulatur Plutar-
»chus in Crasso.« CASAUBONUS. — Καρπῆνον h. l. & de-
inde ὑπὸ τῶν Καρπήνων scribitur in ed. Ven. & Bas. Καῤ-
ῥῆνον & ὑπὸ τῶν Καρπήνων ed. Cas. & ms. *A.* Recte vero
Ἀνδρόμαχος ὁ Καῤῥηνὸς ms. *Ep.* sed in eodem omissa
dein verba ὑπὸ τῶν Καρρ. Nomen urbis Mesopotamiae,
αἱ Κάῤῥαι: unde genitivus, qui mox sequitur, Καῤῥῶν,
pro quo corrupte Καρπῶν scribitur in ms. *A.* & in ed.
Ven. & Bas. sed recte Καῤῥῶν ms. *Ep.* ut edidit Casaubo-
nus. Inde gentile nomen Καῤῥηνὸς formari, docuit Ste-
phanus Byzantinus. *Ibid.* ᾧ τὸν Κράσσον πάντα ἀνακοι-
νούμενον. »Scripsimus ἀνακοινούμενον. Invenimus ubique
»ἀνακινούμενον, quod Dalecampius reddidit *omnia tentan-*
»*tem ut salvus evaderet:* ingeniose, sed falso. Nam auctor
»non aliud voluit quam quod Plutarchus scribit, [in Vi-
»ta Crassi, pag. 562. a.] *Crassum, cum omnium consiliorum*
»*participem faceret Andromachum, ab eo fuisse proditum.* Καὶ
»τοῦτο ἔδει, ait, μηδένα πρὸ καιροῦ Καῤῥηνῶν πυθέσθαι.
»πυνθάνεται δὲ ὁ ἀπιστότατος Ἀνδρόμαχος, ὑπὸ Κράσσου
»καὶ τοῦτο πιστευθείς.« CASAUBONUS. — At, mendosam
scripturam ἀνακινούμενον editio quidem Basileensis habe-
bat; pariterque in ms. *Ep.* ἀνακινούμενος scribitur. Sed ve-
ram scripturam ἀνακοινούμενον tenebat editio Ven. cum
ms. *A.* quae scriptura in Excerptis e codicibus Italicis,
quibus usus est Casaubonus, non erat adnotata, quia
illi codices cum exemplo editionis Venetae fuerant collati.

λυσιῳδοῖς ὑπαυλοῦντα. De verbo ὑπαυλεῖν dictum ad e
IV. 183. c. Animadv. T. II. pag. 675. De *lysiodis* vide in-
fra, XIV. 620. e. *Ibid.* γενέσθαι κόλακα δεινὸν Πτολε-
μαίου τοῦ ἑβδόμου βασιλέως, τοῦ καὶ Εὐεργέτου ἐπικλη-
θέντος· καὶ τὰ μέγιστα δυνηθέντα παρ' αὐτῷ, καθάπερ
καὶ παρὰ τῷ Φιλομήτορι, ὕστερον ὑπ' αὐτοῦ διαφθαρῆναι.
»Interpres (Dalecampius) addit aliquid de suo, cum ver-
»tit, *deinde apud eius successorem Philometorem.*

e »Non enim dicit Athenaeus, *successorem Evergeti* fuisse »*Philometorem* eum, de quo loquitur. *Ptolemaeus* ille, qui »omnibus *Philometor* dictus est, & nullum aliud cognomen habuit, fuit sextus ordine, frater natu maior *Evergetis:* ideo potest recipere hic locus aliam interpretationem, nempe, *qui plurimum apud eum regem potuit* (*ut etiam »apud Philometorem potuerat*) *postea ab eodem est interfectus.* »Includens scilicet parenthesi haec verba (καθ' ἅπερ καὶ »παρὰ Φιλομήτορι) non ignoro, *Ptolemaeum Lathyrum* a »quibusdam etiam dictum ironice *Philometora* ob odium »suae matris internecinum: sed quando *Philometor* absolute, nullo alio cognomine addito, dicitur; credo, de »*primo Philometore* intelligi debere, qui nullo alio nomine »insignitus fuit. Ut tamen super eo certi aliquid decernatur, expectanda est lux aliunde: sufficit notasse, hunc »locum varie interpretari posse.« Palmerius, *in Exercitat. in Auctores Graecos*, pag. 505. — Ipsa structura verborum commendare videtur Palmerii interpretationem: nam verba ὑπ' αὐτοῦ in istis, ὕστερον ὑπ' αὐτοῦ διαφθαρῆναι, vix ad alium referri possunt nisi ad eum, de quo dixerat, τὰ μέγιστα δυνηθέντα παρ' αὐτῷ. Igitur, *si occisus est Hierax ab Evergete*, *Philometor* ille, qui hic memoratur, non potest intelligi *successor Evergetis.* Est autem *Evergetes* hic *Ptolemaeus* idem qui & *Physcon* aliàs cognominatus est; saepius Nostro commemoratus. Vide notata ad IV. 184. c. Compositum verbum ἐπικληθέντος, pro simplici κληθέντος, dedere membranae *A.* Epitomator, omisso ipso verbo, nude τοῦ καὶ Εὐεργέτου scripsit.

f Σισύφου φησὶ τοῦ Φαρσαλίου. Sic recte ms. *A.* itemque codex *B.* teste Villebrunio. Recte etiam Ἐρετριέα mssti & ed. Ven. pro eo quod mendose scriptum erat Ἐρεθριέα in ed. Bas. & Cas. In Epitome desunt haec de *Sisypho.*

AD CAP. LXII.

Διαβόητος δὲ ἐγένετο ἐπὶ κολακείᾳ καὶ ὁ τῶν Ἀθηναίων δῆμος. »Multa hactenus Deipnosophista de *singulis adulatoribus* dixit, longumque eorum ex vetere historia catalogum contexuit, qui per infamem assentationem nomen »& famam sibi fecerunt. Nunc *de publica quorumdam Populorum adulatione* scriptor eruditissimus ac πολυμαθέστα-

» τος sermonem instituit. Nam & ingeniorum publica quae- f
» dam est interdum lues non minus quam corporum: ne-
» que solum λοιμικαὶ καταστάσεις, & morbi epidemii,
» sed & vitia & morum corruptela universos aliquando
» populos inficiunt. Inest profecto rebus cunctis morta-
» lium quidam velut orbis: & quemadmodum temporum
» vices, ita morum vertuntur. Insigne eius rei exemplum
» est ac documentum, quod nobis hic ob oculos ab Auctore
» ponitur. Narrat enim, tantam repente *in Atheniensium*
» *publicis moribus* factam esse *mutationem*, ut, qui fuerant
» acerrimi modo libertatis vindices, in foedissimam & tur-
» pissimam *regum adulationem* sint ἀθρόως prolapsi. Miratur
» Athenaeus non sine caussa hanc in eo populo instabili-
» tatem tantam & ingeniorum depravationem. Sed quid
» hoc mireris in *Atheniensibus*, populo tumidi semper ani-
» mi verius quam magni; cum *Romanis*, illis terrarum do-
» minis, id ipsum videas usu venisse? Lege mihi immu-
» tatae reipublicae historiam apud Dionem & historicos
» alios. Rem stupore dignam invenies; quomodo ferox
» ille & superbus populus, postquam semel iugum collo
» recepit, foeda ac tetra adulatione principum omnes alias
» gentes longo intervallo superarit. Non illi plurium an-
» norum servitio fuit opus, ut generositatem omnem exue-
» ret: ad primum nuntium cladis Pompeianae, & Caesa-
» ris victoriae ὁλοσχεροῦς, repente factus est alius.« CA-
SAUBONUS.

Δημοχάρης γοῦν, ὁ Δημοσθένους τοῦ ῥήτορος ἀνεψιός. *Democharem*, Lachetis filium, *Demostheni fuisse* ἀδελφιδοῦν, (id est, *sororis filium*, ut recte atque perspicue Cicero interpretatus est de Orat. II. 23. & in Brut. c. 83.) constanter scribunt Polybius, XII. 13, 4. Plutarchus in Vita X. Rhetor. T. II. Opp. pag. 847. c. & Aelianus Var. Hist. III. 7. Quare VALESIUS, in Notis ad Polybii Excerpta de Virt. & Vitiis, p. 10. memoria lapsum statuit Athenaeum, quod, quem ἀδελφιδοῦν *Demosthenis* dicere debuerat, eum ἀνεψιὸν dixerit, id est, *fratrem patruelem vel consobrinum.* Nec vero hoc uno loco, sed rursus XIII. 610. f. ἀνεψιὸν Δημοσθένους eumdem *Democharem* adpellat Noster. Quem KÜHNIUS ad Aelian. l. c. contra Valesium defensurus, cum ex Polluce lib. III. cap. 2. constare ait, ἀνεψιὸν idem valere ac ἀδελφιδοῦν, parum feliciter caussam Nostri egit; quemadmodum in Notis ad Polyb. (T. VII. pag. 100.) a

nobis est monitum. Nam Pollux quidem, cum lib. III. sect. 22. docuisset, *fratris aut sororis filium dici* ἀδελφιδοῦν, deinde, ubi *fratrum filios* ait ἀνεψιοὺς *dici*, (sect. 28.) perspicue simul declarat, se *fratrum filios* intelligere eos, qui sint *inter se fratres patrueles vel consobrini*. Cui plane adsentitur Homeri Scholiastes ad Iliad. ι'. 460. & ο'. 545. Quod vero simul ad Suidam in Ἀδελφειὸς provocat idem KÜHNIUS, utique Athenaeo patrocinatur quod ait ibi Grammaticus ille: Ἀδελφιδοῦς δὲ, ὁ ἀνεψιός. Et quamquam nullum ex vetere aliquo scriptore (Athenaeo excepto) locum noverim, in quo ἀνεψιὸς idem dicatur qui aliàs ἀδελφιδοῦς: tamen, potuisse generali quadam notione pro *consanguineo a parte patris vel matris* usurpari id nomen, intelligi videtur ex ipsa vocabuli derivatione, quam Etymologus tradit, p. 104. l. 46. cum ait: Ἀνεψιὸς, παρὰ τὸ ἀνῆφθαι, ὁ ἄνωθεν συνημμένος εἰς συγγένειαν.

a πρὸς τὸν Πολιορκητὴν Δημήτριον. Ad verba πρός τε τὸν Πολ. Δημ. quae hic habent editi, nihil discrepantiae ex ms. *A*. enotatum. Nec vero video, quo referatur illa coniunctiva particula τε: nam ad id quidem quod sequitur, καὶ ὅτι τοῦτ' οὐκ ἦν &c. vix referri posse videtur. Quare omisi incommodam voculam cum Epitomatore, qui caeteroquin presse hic reliqua omnia auctoris verba tenuit. At videndum tamen, ne quid interciderit hoc loco, ad quod illa copula τε relata olim fuerit. Fortasse sic scripserat Athenaeus, πρός τε τὸν Πολιορκ. Δημήτριον, καὶ τοὺς ἐκείνου φίλους, aut aliquid in eam sententiam.

Ἐλύπει μὲν καὶ τούτων ἔνια αὐτὸν, - - Λεαίνης μὲν καὶ Λαμίας Ἀφροδίτης ἱερὰ· &c. » *Adulationis publicae Atheniensium exempla* aliquot profert Athenaeus: in quibus animadvertenda & observanda quaedam sunt nobis. Primum » est huiusmodi: Λεαίνης μὲν καὶ Λαμίας Ἀφροδίτης ἱερὰ, » καὶ Βουρίχου, καὶ Ἀδειμάντου καὶ Ὀξυθέμιδος τῶν κο» λάκων αὐτοῦ. καὶ βωμοὶ, καὶ ἡρῷα καὶ σπονδαὶ τούτων » ἑκάστῳ καὶ παιᾶνες ᾔδοντο. Deest in istis verbum ἀφι» δρύθη, vel ἱδρύσαντο: nam Excerpta, mutato casu, ha» bent βωμὸν & σπονδάς. Aut pendet oratio ex illis su» perioribus, ἐλύπει καὶ τούτων ἔνια αὐτόν. Indicatur au» tem obliqua consecratio quaedam, & tacita ἀποθέωσις, » in illis, Λεαίνης μὲν καὶ Λαμίας Ἀφροδίτης ἱερά. Semel » positum *Veneris* nomen, bis intelligendum. *Posuerunt*, » inquit, *templa Leaenae Veneri & Lamiae Veneri*. Ita solitis

» prisci adulatores Diis hominibusque fucum facere, ad- a
» iecto Deorum unius nomine ad mortalis eius nomen,
» quem divinis honoribus vellent affectum. Ita habes hic
» *Lamiam Venerem*, *Leaenam Venerem*; *Philam Venerem*; [p.
» 254. a.] Libro XIII. [p. 595. c.] *Pythionicen Venerem*: li-
» bro VII. [p. 289 extr. & seq.] *Themisonem Herculem*. La-
» tini quoque traditum a Graecis morem tenuerunt. Un-
» de legere est in eorum monimentis *Iovem Augustum*, *Iu-
» liam Iunonem*, *Drusillam Venerem*, & similia. Epitomae
» sarcinator de iis, qui deinceps nominantur, *Buricho*,
» *Adimanto*, & *Oxythemide*, sic notat: καὶ ἦσαν οὗτοι Ἀ-
» θ η ν α ί ω ν κόλακες. In quo errasse illum constat: erant
» enim isti non *Atheniensium adulatores*, sed *regis Demetrii*:
» ideo mox [lit. b.] appellantur Athenienses, κολάκων κό-
» λακες, propter tributos parasitis hisce honores. *Buri-
» chum* inter Demetrii duces nominat Diodorus Siculus
» libro XX. [cap. 52.] Caeterum distinctione rectâ opus
» habent Athenaei verba, in hunc modum concipienda:
» Λεαίνης μὲν καὶ Λαμίας Ἀφροδίτης ἱερά· καὶ Βουρίχου καὶ
» Ἀδειμάντου καὶ Ὀξυθέμιδος τῶν κολάκων αὐτοῦ, καὶ βω-
» μοὶ, καὶ ἡρῷα, καὶ σπονδαί. τούτων δ' ἑκάστῳ καὶ παιᾶ-
» νες ᾔδοντο. Olim apud Graecos religioni habitum, *paea-
» nem* in cuiusquam mortalium honorem canere. Nota est
» in Aristotelem calumnia, prope ipsi exitialis, quod di-
» ceretur paeanem in Hermiam confecisse. [vide infra,
» XV. 696. a. b.] Adulatores vero etiam isto genere ho-
» noris ornandos viros principes censuerunt: eratque et-
» iam hic tacita quaedam consecratio & in numerum Deo-
» rum relatio. Multa auctor libro XV. de hoc paeanum
» abusu: ubi etiam recensionem instituit eorum quibus
» tributum hoc fuisse Graeca historia testatur. [pag. 696
» extr. & seq.] Sed primus omnium fuit Lysander, cui
» παιᾶνες ᾔσθησαν, ait Plutarchus in eius vita. Invenias
» in Romanorum historia, quod cum hac observatione
» iuvet conferre. Est enim simile quod factitatum Romae
» legimus: ut eorum nomina, quos eximio honore vel-
» lent decorare, *Saliari carmine* canenda decernerent. Ger-
» manico mortuo hic honos inter alios tributus, auctore
» Tacito libro secundo. Et Marcus quoque Antoninus
» Philosophus, mortuo filio Vero, iussit ut *nomen eius Sa-
» liari carmini insereretur*, teste Capitolino. Iam olim id Ro-
» mae institutum: ut ex iis constat, quae de Mamurio

a » Veturio & Lucia Volumnia ſcribunt Varro, Ovidius, » Feſtus, Plutarchus, & alii. Vetus quoque Eccleſia Chri» ſtiana hunc, ut videtur, morem ad pium uſum tradu» xit: inſtituto, ut nomina ſanctorum Martyrum, Impe» ratorum, Pontificum ſummorum, & aliorum fide ac me» ritis excellentium virorum, ſacris diptychis inſerta, in» ter hymnodias recitarentur. Qua de re dicemus multa » alibi, ſi vitam Deus produxerit, ſcitu digna, nec pro» trita.« Casaubonus. — De adulatione, qua *ipſum Demetrium* proſecuti ſunt Athenienſes, paulo poſt dicetur: hic de *amicis* eius & *amaſiis* agitur. De *Leaena* & *Lamia*, Demetrii Poliorcetae amaſiis, confer XIII. 577. b. c. & de *Lamia* ſigillatim, IV. 128. b. Porro, quod ad ſcripturam ſpectat: non βωμὸν, nec σπονδὰς habet noſter codex *Epit.* quemadmodum in Hoeſcheliano codice Caſaubonus repererat: ſed perſpicue βωμοὶ in eo ſcribitur, haud ſecus ac in membranis *A.* tum quidem vocabulum

δ`
σπον ſic ſcribens librarius ſatis indicavit, ſe non σπονδὰς voluiſſe, ſed vocem in vocalem vel diphthongum terminatam, adeoque σπονδαί: nam terminationem ας conſuetâ figurâ, quae eam deſignat, indicaturus fuerat. Denique idem noſter *cod. Ep.* non habet, ut Hoeſchelianus, Ἀθηναίων κόλακες, ſed κολάκων κόλακες: nec tamen ita commode hoc poſitum, ut, quid voluerit Athenaeus, ſatis perſpicue intelligas. Nempe in hunc modum contraxit Epitomator totum iſtum locum: Ἐλύπει μὲν καὶ τούτων ἔνια αὐτὸν, ὡς ἔοικεν, οὐ μὴν καὶ ἄλλα γε παντελῶς αἰσχρὰ καὶ ταπεινὰ, Λεαίνης μὲν καὶ Λαμίας Ἀφροδίτης ἱερά· ἐρώμεναι δ' ἦσαν αὗται Δημητρίου· Βουρίχου δὲ καὶ Ἀδειμάντου καὶ Ὀξυθέμιδος βωμοὶ καὶ ἡρῷα καὶ παιᾶνες. καὶ ἦσαν οὗτοι κόλακες κολάκων. ὥστε καὶ αὐτὸν τὸν Δημήτριον θαυμάζειν &c. - - ἁδρὸς τὴν ψυχήν. Ἐπανιόντα οὖν ἀπὸ Λευκάδος καὶ Κερκύρας &c.

» Addit Athenaeus, *offenſum Demetrium tam foedâ Athe» nienſium adulatione*, dignam magno principe vocem edi-
b » diſſe: ὅτι οὐδεὶς ἐπ' αὐτοῦ Ἀθηναίων γέγονε μέγας καὶ » ἁδρὸς τὴν ψυχήν. *Neminem extitiſſe ipſius aetate ex omni» bus Athenienſibus virum magnum & generoſi animi.* Par que» rela Tiberii de ſui temporis Romanis, quoties curiâ » egrederetur Graecis verbis in hunc modum eloqui ſo» liti: *O homines ad ſervitutem paratos!* In Demetrii verbis,

» quae adscripsimus, scribebatur perperam & inepte, ἐπ' b » ᾄδου, pro ἐπ' αὐτοῦ: quod interpretibus fraudi fuit. » Veram lectionem etiam Excerpta habuerunt. « CASAUBONUS. — Non ἐπ' ᾄδου, sed ἐπ' ἀδοῦ imperite expressum erat in sola ed. Bas. Veram scripturam cum msstis tenebat ed. Ven. Cum *dicto isto Demetrii*, ὅτι οὐδεὶς ἐπ' αὐτοῦ &c. satis convenit id, quod ex eiusdem DEMOCHARIS, qui illud retulit, *Historiis* Polybius refert, in Excerptis DE Virt. & Vitiis, (lib. XIII. cap. 13. vs. 9 sqq. nostrae edit.) de Demetrio acerbe ludificante Athenienses, eo *quod rerum omnium honestarum laudem, quae Graeciae propria esset, aliis concedentes, Cassandro imperata facerent.* Illud unum mireris, quod de *Phalereo Demetrio*, non de *Poliorcete*, Antigoni filio, ista ibi tradantur. At, quod tum, cum in Polybium commentabamur, haud satis animadversum nobis erat, id hac occasione liceat monere: scilicet, loqui ibi utique Democharem de Phalereo Demetrio, sed non de pompa ab ipso Demetrio ducta, aut de ludibrio quo ipse usus esset adversus Athenienses. Nec enim cum ingenio moribusque Phalerei Demetrii convenire id videtur: nec ullo pacto ludificari ille Athenienses potuerat, *quod Cassandro imperata facerent*, cum a Cassandro ipse Athenis fuisset praefectus, & illius nomine regeret civitatem. Sed, quae ibi Demochares narrat, ea haud dubie intelligenda sunt de satyrico aliquo & allegorico dramate, quod nescio quis poëta in scenam produxisset, quo dramate degener Atheniensium animus, Cassandro patienter servientium, amare acerbeque fuisset perstrictus.

Τί οὖν παράδοξον &c. » Sequitur, Τὸ οὖν παράδοξον οἱ » Ἀθηναῖοι τῶν κολάκων κόλακες ἐποίησαν. οἱ εἰς αὐτὸν τὸν » Δημήτριον παιᾶνας καὶ προσόδια ᾄδοντες. Videtur au» ctor indignari vehementius ob *cantatum Demetrio regi* » *paeanem*, quam ob praestitum honorem eundem illius as» sentatoribus. Caussa, opinor, est, quod illis quidem tri» butum hoc decus mortuis; Demetrio vero superstiti ad» huc. Manibus autem defunctorum divini honores mi» nore semper invidia delati, quam vivis hominibus. « CASAUBONUS. — In errorem inductus fuisse vir doctissimus videtur a Dalecampio, qui istum locum sic reddiderat: *Fuit quidem certe praeter omnium expectationem quod Athenienses fecerunt, assentatorum assentatores, in honorem Demetrii paeanas canentes & prosodia.* Sane contraria prorsus sen-

b tentia perſpicue inerat Graecis verbis: nec enim Τὸ οὖν παράδοξον, (quemadmodum temere & Dalecampius legerat, & in Graecum contextum recepérat Caſaubonus,) ſed Τί οὖν recte ſcribitur in veteribus libris omnibus, non modo manu exaratis, ſed & in ed. Ven. & Baſ. Quod ipſum ex ingenio etiam viderat praeſtantiſſimus CORAY, & ſic corrigendum perſpecte monuerat in *Notis msstis:* ubi etiam illud percommode animadvertit, poſt Ἀθηναῖοι intercidiſſe videri οἱ articulum, ſicque ſcriptum oportuiſſe, οἱ Ἀθηναῖοι, οἱ τῶν κολάκων κόλακες: quam emendationem fidenter a nobis adoptari debuiſſe, iudicaverint fortaſſe viri eruditi. Porro, quod οἱ εἰς αὐτὸν - - ᾄδοντες cum in edd. tum in ms. *A.* legebatur, ferri quidem utcumque *articulus* ibi potuerat, ſed rectius aberat; quem delevimus, ab eodem CORAYO admoniti. Προσόδια, τὰ εἰς πανηγύρεις Θεῶν ποιήματα, interpretatur Suidas. Heſychius: Προσῴδιον· (rectius Προσόδιον·) ᾠδὴ, Θεοῦ ὕμνον περιέχουσα. Conf. ILGEN, in Diſquiſ. de Scoliorum Poëſi, pag. 30 ſq.

Ἐπανελθόντα δὲ τὸν Δημήτριον &c. » Publicae Athenienſium adulationis non poterat magis inſigne monimentum ab Auctore proferri, quam quod ex *Democharis* & » *Duridis Samii* Hiſtoriis commemoratur. Plane eximius » hic locus eſt, & dignus qui a nobis curatius illuſtretur. » Igitur *de honoribus Demetrii* in haec verba ſcribit DEMO» CHARES: Ἐπανελθόντα τὸν Δημήτριον ἀπὸ τῆς Λευκάδος » καὶ Κερκύρας εἰς τὰς Ἀθήνας, οἱ Ἀθηναῖοι ἐδέχοντο, οὐ » μόνον θυμιῶντες καὶ στεφανοῦντες καὶ οἰνοχοοῦντες· ἀλλὰ » καὶ προσόδια καὶ χοροὶ καὶ ἰθύφαλλοι μετ' ὀρχήσεως καὶ » ᾠδῆς ὑπήντων αὐτῷ, καὶ ἐφιστάμενοι κατὰ τοὺς ὄχλους ᾖδον » ὀρχούμενοι καὶ ἐπᾴδοντες. Hic eſt ille *Demetrius Poliorcetes*, Antigoni filius, qui Demetrium Phalereum, Caſandri Macedoniae regis auſpiciis ſub ſpecie oligarchiae » Athenis dominantem, urbe expulit, & priſtinam reipublicae formam ac libertatem reſtituit. Anno altero Olym» piadis CXVIII. iſtud accidit, auctore Diodoro libro XX. » [cap. 45 ſq.] Tum igitur populus Athenienſis, incredibili » geſtiens laetitia ob recuperatam libertatem poſt annorum » XV ſervitutem, in ornando *Demetrio* nihil reliqui fecit. » Facta ſunt de illius honoribus Senatusconſulta, quorum » ſummam habes apud Plutarchum, [in Demetrio, pag. » 893 ſq.] & Diodorum. [XX. 46.] Refert Plutarchus in-

» ter alia, decretum fuisse, *δέχεσθαι Δημήτριον, ὁσάκις* b
» *ἂν παραγένηται, τοῖς Δήμητρος καὶ Διονύσου ξενισμοῖς:*
» *ut, quotiescumque in urbem veniret Demetrius, iisdem ritibus*
» *ac caeremoniis peregre adveniens acciperetur, quibus solerent*
» *Ceres & Bacchus.* Eo referri debet ista *Democharis* ecloga
» de ingrediente quondam Athenas Demetrio, & exhibi-
» tis illi honoribus. *Demetrium*, inquit, *Athenas a Leucade*
» *& Corcyra redeuntem, Athenienses non solum suffitibus, co-*
» *ronamentis, & libationibus vini exceperunt; sed etiam chori*
» *processerunt ei obviam, cum prosodiis & ithyphallis, saltan-*
» *tes & canentes.* Olim omnia haec Diis erant propria, &
» in illorum tantum honorem fieri solita, cum vel in
» pompa traducerentur, vel aliàs loco moverentur Deo-
» rum simulacra: sicut monuimus dudum ad librum quar-
» tum Suetonii. [ad Caligul. cap. 13.] Sed *suffitus* qui-
» dem, *coronae*, & *vini affusio*, iam ante Demetrii aeta-
» tem ad mortalium decoramentum populorum adulatio
» transtulerat. Q. Curtius, [V. 1.] de Alexandro loquens
» Babylonem ingrediente: *Plures obviam egressi sunt: inter*
» *quos Ragophanes arcis & regiae pecuniae custos, ne studio a*
» *Mazaeo vinceretur, totum iter floribus coronisque constraverat,*
» *argenteis altaribus utroque latere dispositis, quae non thure*
» *modo, sed omnibus odoribus cumulaverat.* Verbum *οἰνοχοεῖν*,
» quo utitur Demochares minus proprie, declarat Plu-
» tarchus in Dione: [pag. 970. d. e.] *Ἀνήει διὰ τῆς Ἀχρα-*
» *δινῆς, ἑκατέρωθεν παρὰ τὴν ὁδὸν τῶν Συρακουσίων ἱερεῖα*
» *καὶ τραπέζας καὶ κρατῆρας ἱστάντων· καὶ καθ' οὓς γένοι-*
» *το προχύταις τε βαλλόντων, καὶ προστρεπομένων ὥσπερ*
» *θεὸν προσευχαῖς.* Quae subiungit his *Demochares*, pri-
» mo omnium mortalium *Demetrio* tributa sunt: ut *obviam*
» *ei procederent chori, prosodiaca & ithyphallica in eius gra-*
» *tiam composita carmina canentes.* Quemadmodum *paean*
» Apollini proprie sacrum fuit carmen, sic *ithyphallicum*
» Baccho: neque magis fas fuit hominum laudes isto,
» quam illo, genere carminis prosequi. Potentium adula-
» tores utrumque genus profanum reddiderunt: sed *paean*
» minore (ut apparet ex libro XV.) religione, & multo
» ante quam *ithyphallus*. [Vide supra ad VI. 250. b.] Tan-
» dem & hic mortalibus est communicatus. Primo om-
» nium, ut ante diximus, *Demetrio* id delatum est hono-
» ris; cum demagogis Atheniensibus, certatim foeda &
» nimia censentibus, quaesitior hac adulatio nulla reperiri

b » posset. Iam ante simile quid tentatum fuerat ab adulato» ribus Demetrii Phalerei, ut narratur libro XII. ex Du» ride: « [pag. 542. e. Nisi potius ad eumdem *Poliorceten* cum Aeliano Var. Hist. IX. 9. referenda sunt ea, quae ibi ad *Phalereum* refert Athenaeus.] » sed nondum eo pro» gressa erat istorum impudentia. Atque hi sunt illi ξε» νισμοὶ *Cereris & Bacchi*, decreti Demetrio, quos gravis » scriptor Plutarchus facit adulationis extremam lineam. » Sed magnitudinem honoris istius aliunde melius aesti» mare non possumus, quam ex Carminis ipsius lectione. » En illud tibi, candide lector, diligentiâ nostrâ redivivum: » cum in textu verborum Athenaei ita dissimulatum ha» ctenus latuerit, ut a nemine agnosci dum potuerit. Nos » primi, quod praefiscine dictum sit, non naevo aliquo » aut crepundiis, sed corpore omni & agnovimus, & tibi » exhibemus agnoscendum. Id ita habet:

» ΞΕΝΙΣΜΟΣ ΔΗΜΗΤΡΟΣ ΚΑΙ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ.

» SIVE

» *ITHYPHALLICUM CARMEN,*

» *DEMETRIO POLIORCETAE CANTATUM,*

» *cum Athenas ingrederetur.*

* * * * * *

» Ὡς οἱ μέγιστοι τῶν θεῶν καὶ φίλτατοι
» Τῇ πόλει πάρεισι.
» Ἐνταῦθα γὰρ Δήμητραν ἰδὲ Δημήτριον
» Ἅμα παριστᾷ ὁ καιρός.
» Χ' ἡ μὲν τὰ σεμνὰ &c. &c. « CASAUBONUS.

Singulas Casauboni emendationes, ut ad quemque locum accesserimus, sigillatim adnotabimus.

AD CAP. LXIII.

d Ὁ μὲν οὖν Δημοχάρης τοσαῦτα εἴρηκε περὶ τῆς Ἀθηναίων κολακείας· Δοῦρις δ' ὁ Σάμιος, ἐν τῇ δευτέρᾳ καὶ εἰκοστῇ τῶν Ἱστοριῶν, καὶ αὐτὸν τὸν Ἰθύφαλλον. Ὡς οἱ μέγιστοι &c. » Carminis huius elegantissimi argumentum quidem » ex *Demochare* Athenaeus recitat: versus vero ipsos & » verba, ex *Samio Duride*. Quod autem ante hunc diem » nemo eruditorum hoc animadverterit, menda codicis est » in caussa. Nam ubi scriptum est, Δοῦρις δ' ὁ Σάμιος ἐν » τῇ δευτέρᾳ καὶ εἰκ. τῶν Ἱστ. κατ' αὐτὸν τὸν Ἰθύφαλλον

» ὡς οἱ μέγιστοι &c. ſcribendum erat, καὶ αὐτὸν τὸν Ἰθύ- d
» φαλλον παρέθετο, ἔχοντα οὕτως· * * * Ὡς οἱ μέγι-
» στοι &c. *Demochares*, inquit Athenaeus, *ſummam recitavit*
» *carminis huius : ſed Duris Samius ipſum aſcripſit, atque inſe-*
» *ruit hiſtoriae ſuae viceſimae ſecundae.* Confer *Democharis*
» verba cum iis quae ex *Duride* afferuntur ; ita rem ha-
» bere, luce meridianâ clarius comperies. Iam igitur be-
» neficio noſtro habent ſtudioſi exemplum *Ithyphallici car-*
» *minis*, quale nullum reperias aliud in omnibus Graecis
» aut Latinis monimentis.« Casaubonus. — In vulgata ſcriptura, κατ' αὐτὸν τὸν Ἰθυφ. nihil (quod ſciam) mutant membranae *A*. Epitomator verò, ſuo more brevitati ſtudens, poſt Democharis illa verba, γεγονὼς δ' εἴη ἐκ Ποσειδῶνος καὶ Ἀφροδίτης, quae ſub finem ſuperioris capitis leguntur, omiſſis aliis, continuo ſic perrexit: Ἔλεγον δὲ καὶ, ὡς ὁ Δοῦρις ὁ Σάμιος φησὶν, ὅτι ἱλαρὸς, ὥσπερ τὸν θεὸν δεῖ, καὶ καλὸς καὶ γελῶν πάρεῖ. (ſic codex noſter, pro πάρεστι.) καὶ οἱ φίλοι πάντες κύκλῳ, ἐν μέσοισι δ' αὐτός: tum reliqua, ſicut in opere pleniore. Quod ſi, pro κατ' αὐτὸν τὸν Ἰθυφ. cum Caſaubono, quemadmodum nos fecimus, καὶ αὐτὸν τὸν Ἰθ. legas; utique adiectum malles verbum παρέθετο: poſſis tamen etiam e ſuperioribus verbum εἴρηκε, haud magno fortaſſe incommodo, hîc repetitum intelligere. Sed fuerint fortaſſe, qui ne opus quidem fuiſſe illa mutatione vocis κατ' in καὶ contendant: ſtatuantque, percommode ita ſcribere Athenaeum potuiſſe: Ὁ μὲν οὖν Δημοχάρης τοσαῦτα εἴρηκε. - - Δοῦρις δ' ὁ Σάμιος - - κατ' αὐτὸν τὸν Ἰθύφαλλον, (ſcil. τάδε εἴρηκεν·) ὡς οἱ μέγιστοι &c. Id eſt: *Demochares igitur haec dixit. - - Duris vero Samius, in ipſo Ithyphallo, iſta.* Quibus ut non magnopere velim repugnare, ſic tamen non negaverim, etiam nunc percommodam ac paene neceſſariam mihi videri iſtam Caſauboni emendationem. Quo accedit, quod, ſi κατ' αὐτὸν legamus, vox ὡς Athenaei eſſe videri debeat, ad verbum εἴρηκε referenda, non pars verſus; quamquam alioqui percommode ab ipſis illis verbis, Ὡς οἱ μέγιστοι &c. initium capere potuit ipſum carmen.

De *genere carminis*, quod *Ithyphallicum* dixerunt veteres, haec deinde adnotavit idem Casaubonus: » Conſtat ge-
» nus hoc carminis ſenario verſu iambico, & trochaico
» dimetro brachycatalecto. Proprie *Ithyphallicus* hic po-

d » sterior (*versus*) nuncupatur; & ab illo, *carmen Ithyphal-» licum*. Hermogenes de Ideis libro priore, capite De Ora-» tionis Gravitate, [Hermog. de Formis Orat. lib. I. cap. » 6. pag. 289 sq. ed. Colon. Allobr. 1614.] de isto versu » loquens, [ex Iliad. χ'. 133.]

» Σείων Πηλιάδα μελίην κατὰ δεξιὸν ὦμον:

» Δύο, inquit, εἰσὶν ἐνταῦθα Ἰωνικαὶ συζυγίαι, καὶ μετὰ » ταῦτα τὸ Ἰθυφαλλικὸν καλούμενον μέτρον, ἐκ τριῶν συγ-» κείμενον τροχαίων, δι' ὧν ἐκλάσθη πᾶς ὁ ῥυθμὸς, βιασθεὶς » πρὸς τὸ ἐναντίον ἐλθεῖν δακτυλικοῦ καὶ σεμνότητος. *Tres » trochaei*, quos ait Hermogenes, fuere initio isti, Βάκχε, » Βάκχε, Βάκχε. Male enim capit illius mentem Graecus » Scholiastes, qui de Ithyphallicis nescio quid ad hunc lo-» cum muginatur, nodum quaerens in scirpo. Terentia-» nus Maurus:

» *Ithyphallica porro dicarunt*
» *musici poëtae:*
» *qui ludicra carmina Baccho*
» *versibus petulcis,*
» *Graio cum cortice phallo,*
» *tres dabant trochaeos;*
» *ut nomine fit sonus ipso,*
» *Bacche, Bacche, Bacche!*

» Hos versus poëtae cum aliis diversi generis coniunxe-» runt. Archilochus omnium primus cum dactylico tetra-» metro, ut scribit Hephaestion: [pag. 50. ed. Pauw.]

» Οὐκέθ' ὁμῶς θάλλεις ἁπαλὸν χρόα·
» κάρφεται γὰρ ἤδη.

» Alii praeposuerunt iambicum senarium, ut factum vi-» des in hoc carmine. Exemplum talis coniunctionis a » Callimacho principe manavit, auctore eodem Hephae-» stione. [At Demetrio posterior Callimachus.] Exstat » [apud Athenaeum] libro XI. [p. 497. c.] fragmentum » cuiusdam Ithyphallici carminis, in quo perversi numeri » sunt ad hoc exemplum restituendi:

» Ἐθύσαμεν γὰρ σήμερον σωτήρια
» πάντες οἱ τεχνῖται.
» μεθ' ὧν πιὼν τοδὶ κέρας, ὡς τὸν φίλτατον
» βασιλέα πάρειμι.

» (Fuere & alius generis *Ithyphallici* versus, qui & *Priapei* » dicebantur, sive προσῳδικοὶ, tetrametri; quales haben-» tur apud Hephaestionem & Dionysium Halicarnasseum.) «

— Quae postrema uncis inclusa sunt, ea non habet editio prima Animadversionum Casauboni: in posterioribus editionibus adiecta leguntur, sed & ibi uncis inclusa.

Vers. 1 *sq.* Ὡς οἱ μέγιστοι τῶν θεῶν καὶ φίλτατοι
τῇ πόλει πάρεισι.

Statuisse CASAUBONUM, *capite imminutum esse carmen*, iam ex supra scriptis intelligebatur. Id iam apertius profitetur ipse, sic scribens: » Initio desunt versus duo, aut » fortasse etiam plures. Qui nunc primus est, e praece- » dentibus pendet, huiusce vel similis sententiae:

» Νῦν δὴ μεγίστην χαρμονὴν χαίρειν χρεὼν
» νῦν χρεὼν χορεύειν.

» *Nunc gaudendi tempus, & choreas ducendi.* Quare? *quia* » *urbem ingrediuntur maximi & civitatis huius amantissimi Dii.* « — At, si deest carminis initium, parum adtinebat, puto, ut ex ingenio illud supplere tentaret recentior aliquis criticus. Illud velim meminerit lector, quod paulo ante monui: si (quod non equidem praefracte negaverim) desint priores versus; probabile esse, ne particulam ὡς quidem partem fuisse primi ex eis versibus qui supersunt, sed pertinere ad Athenaei orationem, & a praecedente verbo εἴρηκε pendere. Quod si ita est, in hunc modum scribi debuit: Ὁ μὲν Δημοχάρης τοσαῦτ' εἴρηκε· - - Δοῦρις δ' ὁ Σάμιος - - κατ' αὐτὸν τὸν Ἰθύφαλλον (scil. εἴρηκεν·) ὡς,

— Οἱ μέγιστοι τῶν θεῶν

At TOUPIUS quidem, qui idem hoc carmen » longe ele- » gantissimum, ut ait, & tum antiquitatis tum adulatio- » nis Atticae insigne monumentum « a se emendatum adposuit in Epistola Critica, pag. 143 sq. nullum defectus signum initio adposuit, & integrum statuisse carmen videtur. Illud miratus sum, quod idem Toupius titulum carminis, perinde atque Casaubonus, hunc fecerit, Ξενισμὸς Δημήτρας καὶ Δημητρίου. Nemo veterum (quod sciam) vocabulum Ξενισμὸς pro aliquo carminis genere usurpavit. Titulum illum Casaubonus nonnisi ex illo Plutarchi loco supra citato, (in Vita Demetr. pag. 894. a.) desumsit: at ibi quos ξενισμοὺς Plutarchus dicit, non modo *carmina* intellexit, sed *universum magnificum adparatum, quo excipiendum Demetrium*, quoties in Urbem adventaret, *decreverant Athenienses.* Ad verba carminis quod spectat: qui τῶν θεῶν φίλτατοι dicuntur, eos non *amantissimos* cum Casaubono equidem intelligam, sed *amatissimos*, *cha-*

d *rissimos*. Dativus τῇ πόλει perinde sive ad φίλτατοι, sive ad πάρεισι, referri potest: &, verum si quaeris, utroque debebit referri. Quod πάρεισι dicit poëta, id perapte *Toupius* ad opinionem veterum de ἐπιφανείᾳ τῶν θεῶν (id est, *adparitione* sive *adventu Deorum*) retulit. Caeterum, totum hoc carmen in omnibus superioribus editionibus neglecto prorsus metro, veluti solutam orationem, scriptum fuisse, iam ex his quae a Casaubono dicta sunt, satis intelligere potuit lector.

Vers. 3 *sq.* Ἐνταῦθα γὰρ Δήμητρα καὶ Δημήτριος,
ἅμα παρῆν ὁ καιρός.

Ad istos versus, & proxime sequentes, perquam prolixa est CASAUBONI animadversio: quam, ne quid sibi subductum queratur Lector, quod ad Athenaeum quoquo modo spectans ex erudito viri huius stilo prodiit, huc transscribere integram non gravabimur: »Nemo dubitat, inquit, proxime sequentibus verbis [post vers. 2.] debuisse contineri *nomina* duorum *istorum Deorum*. Hoc nos cum certo sciremus, duos versus nullo negotio elicuimus ex mutilata & corrupta scriptione, in cuius luto haesit Breviator. Sic enim scriptum in membranis antiquissimis: πάρεισιν ἐνταῦθα. * Δημήτριος ἅμα παρῆν ὁ καιρός. Primum, *Cereris nomen* certissimâ coniecturâ restituimus: deinde labantes versus, quam commodissime fieri a nobis poterat, instauravimus. Caeterum ex istis verbis & sequentibus coniicere est aliquid de *tempore, quo haec facta sunt Athenis*. Ait enim, *temporis opportunitate coniunctos esse Cererem & Demetrium: cum quidem illa veniret ad celebranda Mysteria:* (*vers.* 5 *sq.*) *hic autem, ut Atheniensium afflictis rebus opem ferret.* (*vers.* 7 *sq.*) Ergo sub *tempus peragendorum Mysteriorum* Athenas venit Demetrius.«

»Docti homines nullum discrimen statuunt inter *Mysteria* & *Dionysia*: unde multa absurda necesse est sequi. Verum quidem est, initia & τελετὰς communes fuisse Cereri & Baccho. Quare etiam *Cereri* iungitur *Demetrius*, ceu *Bacchus alter*. Demetrius enim res gestas eius Dei studiose imitans, Bacchi cuiusdam instar erat. Diodorus, [lib. XX. cap. 92.] τὸ σύνολον ἐζήλου *Demetrius* τὴν μυθολογουμένην ποτὲ γενέσθαι κατ' ἀνθρώπους τοῦ Διονύσου διάθεσιν. Eadem Plutarchus quoque. [p. 889. f.]«

»Verum est etiam, & *Dionysia* & *Mysteria* fuisse alia maiora, alia minora. Nihilo minus falluntur qui ista con-

fundunt. Fuere enim diversi *initiorum* dies a diebus *Dionysiorum*. d *Maiora Liberalia* mense Anthesterione agebantur. Ulpianus in eam contra Leptinem: Τοῖς μεγάλοις Διονυσίοις Ἀνθεστηριῶνος μηνὸς πλείονος γενομένης δαπάνης, εἷς χορηγὸς ἑκάστης φυλῆς καθίστατο. Eadem & *antiquiora* vocabantur, & duodecimâ huius mensis instituebantur ad ipsam arcem, in urbis parte quam vocabant *Limnas*. Thucydides in secunda historia: [c. 15.] Τὰ ἱερὰ ἐν αὐτῇ τῇ ἀκροπόλει καὶ ἄλλων θεῶν ἐστι, καὶ τὰ ἔξω πρὸς τοῦτο τὸ μέρος τῆς πόλεως μᾶλλον ἵδρυται, τό τε τοῦ Διὸς τοῦ Ὀλυμπίου, καὶ τὸ Πύθιον, καὶ τὸ τῆς Γῆς, καὶ τὸ ἐν Λίμναις Διονύσου, οὗ τὰ ἀρχαιότερα Διονύσια τῇ δωδεκάτῃ ποιεῖται ἐν μηνὶ Ἀνθεστηριῶνι. Demosthenes hoc ipsum testatur; docetque hoc amplius, *annua fuisse haec Bacchanalia*, in Oratione contra Neaeram. Διὰ ταῦτα ἐν τῷ ἀρχαιοτάτῳ ἱερῷ τοῦ Διονύσου ἐν Λίμναις ἔστησαν, ἵνα μὴ πολλοὶ εἰδῶσι τὰ γεγραμμένα. ἅπαξ γὰρ τοῦ ἐνιαυτοῦ ἑκάστου ἀνοίγεται, τῇ δωδεκάτῃ τοῦ Ἀνθεστηριῶνος μηνός. «

» Diversa ab hoc festo fuere *Liberalia* τὰ ἀστικὰ, quae Elaphebolione celebrabantur, & erant trieterica. At *mysteria maiora* non eo mense, sed altero ab isto, qui Boëdromion dictus. Plutarchus in Demetrio: ἐτελοῦντο τὰ μεγάλα μυστήρια Βοηδρομιῶνος. Idem in Phocione: Εἰκάδι ἡ φρουρὰ Βοηδρομιῶνος εἰσήχθη, μυστηρίων ὄντων, ᾗ τὸν Ἴακχον ἐξ ἄστεος Ἐλευσινάδε πέμπουσι. Eadem fere verba in Camilli vita, & apud Polyaenum. Idem Plutarchus in Alexandro scribit, *nobilem ad Arbela sive ad Gaugamela pugnam fuisse commissam* Βοηδρομιῶνος περὶ τὴν τῶν Μυστηρίων τῶν Ἀθήνησιν ἀρχήν. Sed in hac historia dissentiunt alii ab illo. Arrianus in sequentem mensem refert: Τοῦτο τέλος τῇ μάχῃ ταύτῃ ἐγένετο, ἐπὶ ἄρχοντος Ἀθήνησιν Ἀριστοφάνους, μηνὸς Πυανεψιῶνος. Similiter diversis temporibus peragebantur *minora Dionysia* & *minora Mysteria*. Illa quidem mense Posideone. Theophrastus, in Rustici hominis descriptione, Ποσειδεῶνος τὰ κατ᾽ ἀγροὺς Διονύσια. Haec vero, Anthesterione. Plutarchus in Demetrio: τὰ μικρὰ μυστήρια τοῦ Ἀνθεστηριῶνος ἐτελειοῦντο. «

» Porro, *Mysteria* cum nominant auctores simpliciter, *maiora* intelligunt. Theophrastus, Βοηδρομιῶνος τὰ μυστήρια: nempe *maiora*: de quibus verisimile est locutum *Ithyphalli* istius auctorem. Ergo *circa Boëdromionis mensis diem vicesimam* haec sunt acta Athenis. Sed cum certum sit,

d *Demetrium* non semel aut iterum venisse Athenas, verum saepius; quis fuit *annus itineris huius?* Id vero, silente historia, sciri hodie non potest: etsi id tempus designare voluit *Demochares*, cum scriberet, tum ista accidisse, *cum Athenas est reversus Demetrius a Leucade & Corcyra:* quod hodie, amissis illorum temporum historicis, parum nos adiuvat. Quin etiam, quod de Boëdromione mense modo dicebamus, eo minus certum, quia constat, *anno tertio Olympiadis CXIX. urbem ingressum esse Demetrium mense Munychione, & statim opertaneorum sacrorum ritus omnes accepisse.* Non contentus enim honore ξενισμῶν sibi decretorum, literis missis ad senatum minarum plenis obtinuerat, ut, spretis omnibus legibus, uno die consequi sibi liceret quod aliis vix longo tempore concedebatur. Magni praemii loco tributum nonnullis (ut Herculi, atque Hippocrati) legimus, sed oppido paucis, ut initiorum fierent participes. Soranus in vita Hippocratis: Ἱπποκράτης λαμπρῶν ἔτυχε τιμῶν παρ' Ἀθηναίοις, οἵ τινες καὶ δεύτερον αὐτὸν ἀφ' Ἡρακλέους δημοσίᾳ τοῖς Ἐλευσινίοις ἐμύησαν. «

» Erant autem quasi *gradus* in participatione *Mysteriorum* observandi. Prima omnium fuit ἡ κάθαρσις, & *purificatio* quaedam: deinde sequebantur *mysteria parva*, quibus instituebantur & praeparabantur ad maiora: postremus erat actus, *mysteriorum maiorum* acceptio, & illa quae dicebatur ἐποπτεία. Clemens Alexandrinus, Stromat. libro V. Οὐκ ἀπεικότως ἄρα καὶ τῶν μυστηρίων τῶν παρ' Ἕλλησιν ἄρχει μὲν τὰ καθάρσια, καθάπερ καὶ τοῖς βαρβάροις τὸ λουτρόν. μετὰ ταῦτα δ' ἐστὶ τὰ μικρὰ μυστήρια, διδασκαλίας τινὰ ὑπόθεσιν ἔχοντα καὶ προπαρασκευῆς τῶν μελλόντων. τὰ δὲ μεγάλα περὶ τῶν συμπάντων· οὐ μανθάνειν ἔτι ὑπολείπεται, ἐποπτεύειν δὲ, καὶ περινοεῖν τὴν φύσιν καὶ τὰ πράγματα. Etsi autem tria distinctim tamquam diversa ponuntur a Clemente, non tamen tres erant μυήσεις, sed duae tantum: nam purificatio non separatur a parvis mysteriis. Harpocration: Οἱ μυηθέντες ἐν Ἐλευσῖνι ἐν τῇ δευτέρᾳ μυήσει ἐποπτεύειν λέγονται. Ultima autem fuit meta, fieri *epoptam* & *ephorum*. Quare ἐποπτεύειν, proverbii instar, de *fruitione summi boni* dicitur. Aristophanes Ranis: μάλα γ' ἐποπτεύειν δοκῶ, ὅταν καταράσωμαι λάθρα τῷ δεσπότῃ. Prius dicebantur μύσται, non ἐπόπται. Suidas: Οἱ τὰ μυστήρια (*parva* nempe) παρα-

λαμβάνοντες, μύσται καλοῦνται· οἱ δὲ τῷ ἑξῆς ἐνιαυτῷ, d ἔφοροι καὶ ἐπόπται. Non est Suidae ista observatio; sed Symmachi, antiquissimi Critici, ex quo totidem verbis haec describuntur ab Aristophanis Scholiasta. Etiam Philochorus apud Harpocrationem separat τὰ ἱερά τά τε μυστικὰ καὶ τὰ ἐποπτικά. Ex verbis Symmachi cognoscimus, non statim a parvis initiis patuisse viam ad maiora: sed annum fuisse intermedium a priore initiatione ad consummationem religionis. «

» Migravit has leges *Demetrius*, qui sine ulla intercapedine minora maioraque initia percipere voluit. Philochorus: Δημητρίῳ ἴδιόν τι ἐγένετο παρὰ τοὺς ἄλλους, τὸ μόνον ἅμα μυηθῆναι καὶ ἐποπτεῦσαι, καὶ τοὺς χρόνους τῆς τελετῆς τοὺς πατρίους μετακινηθῆναι. Quod autem annus necessario intercederet inter utramque τελετὴν, etiam Plutarchus testatur in hac ipsa historia: Ἐπώπτευον δὲ τοὐλάχιστον ἀπὸ τῶν μεγάλων ἐνιαυτὸν διαλιπόντες. Scribe, ἀπὸ τῶν μικρῶν: & observa verbum non temere positum τοὐλάχιστον. Nam revera minimum spatium, quod interiiceretur, annuum fuit: utplurimum quinto anno post parva suscipiebantur illa maiora. Tertullianus, ex emendatione divina Iosephi Scaligeri: *Nam & illa Eleusinia haeresis & ipsa Atticae superstitionis, quod tacent, pudor est. Iccirco & aditum prius cruciant: diutius initiant quam consignant: quum epoptas* (intellige, futuros epoptas: nam mystae tantum fiebant prima institutione) *ante quinquennium instituunt, ut opinionem suspendio cognitionis aedificent, atque ita tantam maiestatem exhibere videantur, quantam praestruxerunt cupiditatem. Sequitur iam silentii officium: attende custodiunt quod tarde invenitur. Caeterum tota in adytis divinitas, tot suspiria epoptarum, totum signaculum linguae, simulacrum membri virilis revelatur.* «

» Sed operae pretium fortasse fecerimus, si Plutarchi super *initiatione Demetrii* verba recitaverimus. Is postquam dixisset, *iussos fuisse Athenienses a rege hunc ipsi honorem decernere*, addit: [pag. 900. e. f.] Ἀναγνωσθέντων δὲ τῶν γραμμάτων, μόνος ἐτόλμησεν ἀντειπεῖν Πυθόδωρος ὁ δᾳδοῦχος· ἐπέρανε δὲ οὐδέν. ἀλλὰ Στρατοκλέους γνώμην εἰπόντος, Ἀνθεστηριῶνα τὸν Μουνυχιῶνα ψηφισαμένους καλεῖν καὶ νομίζειν, ἐτέλουν Δημητρίῳ τὰ πρὸς ἀγοράν. καὶ μετὰ ταῦτα πάλιν ἐξ Ἀνθεστηριῶνος ὁ Μουνυχιὼν γενόμενος Βοηδρομιὼν, ἐδέξατο τὴν λοιπὴν τελετὴν, ἅμα καὶ τὴν ἐπο-

d πτείαν τοῦ Δημητρίου προσεπιλαβόντος. Ait, *lectis Demetrii literis, solum sustinuisse contradicere Pythodorum daduchum: illum quoque frustra. Itum enim in sententiam Stratoclis, eoque auctore decretum, ut mensis, qui tum forte agebatur, (Munychion is fuit) vocaretur atque censeretur Anthesterion. Itaque Demetrio priora initia sunt communicata. Rursus post illa Munychion idem de Anthesterione factus Boëdromion, reliquos initiorum ritus recepit: ipsamque adeo epoptiam Demetrius consecutus est.* In Graeco textu quid sit, *ἐτέλουν τῷ Δημητρίῳ τὰ πρὸς ἀγορὰν*, non scio: etsi non dubito sententiam esse quam expressimus. Forte scribendum, *τὰ πρότερα ἱερά*: vel *τὰ πρὸς ἀγνείαν*: *Initiarunt Demetrium iis sacris quae ad castimoniam spectabant.* Ad maiora mysteria non perveniebatur nisi post longam castimoniam, cuius ritus docebantur qui ad minora admittebantur. Nihil enim fuerunt aliud parva mysteria, nisi praeparatio quaedam ad altera: sicut etiam docet vetus dictum, *Ὕπνος, τὰ μικρὰ τοῦ θανάτου μυστήρια.* « Haec CASAUBONUS. —— Ad quae nonnulla monuit *Palmerius*, Exerc. p. 505 sq. quae, quoniam nihil ad Athenaeum, ac ne ad Demetrium quidem spectant, consulto omittimus. Neque magis hic locus est ea adferendi quae post Casaubonum ab aliis doctis viris de *Mysteriis Graecorum*, de quibus hic agebatur, observata sunt.

Redeamus ad pensum nostrum. Defectis verbis, (*ἐνταῦθα. Δημήτριος ἅμα παρῆν ὁ καιρός.*) quae pro *vers.* 3 *sq.* in editis libris legebantur, nihil medicinae adferebant veteres nostrae membranae: quae tamen hoc boni habent, quod confirment emendationem a Casaubono in ipsum etiam contextum suae editionis receptam, cum *ἅμα* scripsit pro eo quod in ed. Ven. & Bas. legebatur *ἅμος*: quod quidem corruptum esse facile patebat. In illis igitur verbis ante *Demetrii* nomen intercidisse nomen *Cereris*, (*τῆς Δήμητρος*, vel, quod idem sonat, *τῆς Δημήτρας*) perspectissime observatum a CASAUBONO est. Sed, quod duos versus, de quibus quaerimus, in hunc modum ille constituendos censuit,

> Ἐνταῦθα γὰρ Δήμητραν ἰδὲ Δημήτριον
> ἅμα παριστᾷ ὁ καιρός:

» Eam lectionem, ait TOUPIUS, tum metri, tum linguae » Atticae genius respuit. « Ac sane posteriorem versiculum manifeste reprobabat metrica lex. Tum vero, prae-

ter neceſſitatem certe, a librorum ſcriptura nimis receſ- d
ſum. Nos, cum eodem *Toupio*, reliqua omnia librorum verba intacta ſervantes, ſatis habuimus duas voces Δήμητρα καὶ inſeruiſſe. »Recte legitur (inquit TOUP.) ἅμα »παρῆν ὁ καιρός: *ſimul ac tempus advenit:* ſcilicet, tempus »myſteriorum celebrandorum, quibus aderant Demetra »& Demetrius.«

Loco *ſequentium verſuum*, in editis ſic legebatur: ὁ δ' ἱλαρὸς ὥσπερ τὸν Θεὸν δεῖ καὶ καλῶς γελῶν πάρεστι σεμνὸς, ὅθι φαίνονθ' οἱ φίλοι πάντες κύκλῳ. ἐν μέσοισι δ' αὐτοῖς ὅμοιος ὥσπερ &c. Quibus e verbis hos verſus concinnavit CASAUBONUS:

Ὁ δ' ἱλαρὸς, ὥσπερ τὸν Θεὸν δεῖ, καὶ καλὸς,
καὶ γελῶν πάρεστι.
Σεμνὸς ὅθι φαίνοινθ' οἱ φίλοι πάντες κύκλῳ,
ἐν μέσοισι δ' αὐτός.

Quos verſus tenuit probavitque TOUPIUS, nil mutans, niſi quod φαίνονθ' pro φαίνοινθ' repoſuit. In illis conſtituendis verſibus quid iuverint Caſaubonum excerpta ex codicibus Italicis, neſcio; & in Aegianis quidem lectionibus nihil, quod huc ſpectet, video adnotatum: at nonnulla bonae frugis ſuppeditabat ei *Epitoma*; in qua (ut ſupra vidimus) καὶ καλὸς καὶ γελῶν recte ſcriptum, tum & δ' αὐτὸς, commodiſſime, pro δ' αὐτοῖς, quod perperam habent membr. *A.* cum editis. Eaedem vero membranae recte cum Epit. καλὸς καὶ γελῶν dabant. Tum ex eisdem accepimus ὅθι φαίνεθ', idem valens ac οὗ φαίνεται, *ubi ille adparet.* Denique eaedem membr. *A.* σεμνὸν dedere, quod etiam in codd. Pariſ. *B.* & *C.* reperit probavitque VILLEBRUNE, recte monens adverbialiter eſſe accipiendum; quod ipſum tamen minus feliciter in verſione expreſſiſſe ille videtur. Ego ſic accepi, *quam auguſtum! quam magnificum ſpectaculum!*

Verſ. 11 *ſq.* ὅμοιος, ὥσπερ *&c.* Nil mutatu opus fuit: e
conſentiuntque libri. ὁμοίως malles, ſi ferret metrum. Sed & ὅμοιος percommode poſitum. Quod ait, ἥλιος δ' ἐκεῖνος: adnotavit CASAUBONUS: »Comparatur Deme»trius *ſoli*, propter ſummam pulcritudinem. Non hoc ei »largiuntur mendacio adulatores: formoſiſſimus enim fuit; »adeo ut ſcribat Plutarchus, [pag. 889. e.] *viciſſe illius »naturalem pulchritudinem omnium pictorum ac ſtatuariorum »artem & induſtriam.* Diodorus quoque, [XX. 92.] Ἦν

e » δὲ, ait, καὶ κατὰ τὸ μέγεθος τοῦ σώματος καὶ κατὰ τὸ » κάλλος ἡρωϊκὸν ἀποφαίνων ἀξίωμα· ὥστε καὶ τοὺς ἀφικ- » νουμένους τῶν ξένων, θεωροῦντας εὐπρέπειαν κεκοσμημέ- » νην ὑπεροχῇ βασιλικῇ, θαυμάζειν, καὶ παρακολουθεῖν ἐν » ταῖς ἐξόδοις, ἕνεκεν τῆς θέας. «

Verf. 13 *fq.* Ὦ τοῦ κρατίστου παῖ Ποσειδῶνος θεοῦ,
χαῖρε, κ' Ἀφροδίτης.

Pro eo quod editi & mssti percommode dabant, χαῖρε, καὶ Ἀφροδίτης, nescio qua caussa inductus Casaubonus, *versiculum* 14. abiecto verbo χαῖρε, sic scriptum voluerat,

καὶ θεᾶς Ἀφροδίτης.

Satis erat κ' Ἀφροδίτης pro καὶ Ἀφροδίτης scribere. De quo etiam Toupius monuit.

In *verf.* 15 - 19. nihil prorsus in scriptura vulgata mutandum fuit: & ultro sese legitimis versibus praebebant verba. Notum vero, ista ἢ οὐκ & ἢ οὐ, (*verf.* 16 *fq.*) quod ad metri rationem, non nisi pro una valere syllaba. Quae *verf.* 15 - 17. continentur: » ea Demochares » paulo ante sic expressit: οἱ δ' ἄλλοι καθεύδουσιν, ἢ ἀπο- » δημοῦσιν, ἢ οὐκ εἰσίν: eleganter. « ut monuit Casaubonus. — Opportune cum his conferetur illa Baalis fictitii Dei irrisio, quae in Sacris Scripturis legitur, III Regum cap. 18, 27. Quod vero *verf.* 18. ait, σὲ δὲ παρόνθ' ὁρῶμεν: » Similis haec adulatio atque in illo: [Virgiliano, » Eclog. I. 42.]

» *Nec tam praesentes alibi cognoscere divos.*

» & [apud Horat. Ode 5. lib. III.]

» *Coelo tonantem credidimus Iovem*
» *regnare: praesens divus habebitur*
» *Augustus.* « — Casaubonus.

Verf. 20. Pro eo quod editi cum msstis habebant, εὐχόμεθα, scribendum cum Casaubono & Toupio εὐχόμεσθα fuit, metri caussa. *Verf.* 21. Recte πρῶτον μὲν εἰρήνην edd. cum ms. *Ep.* Corrupte πρῶτόν με εἰρήνην ms. *A.* *Verf.* 24. Haud dubie mendosum erat περιπατοῦσαν, quod cum editis habet codex ms. uterque. Perspecte περικρατοῦσαν correxit Casaubonus: quod & Toupius tenuit, & Valckenar. ad Phoeniss. pag. 305. *Verf.* 25. Perapte cum verbis praecedentibus convenit Αἰτωλίδ', quod cum editis tenet ms. *Ep.* Non tam apte vero huic respondet illud pronomen ὅς τις, quod sequitur, in masculino genere: quare istam oratio-

nis structuram, ut rariorem, notavit VALCKENAER loc. e cit. nempe ad sensum magis adcommodatam, quam ad literam, ut aiunt Grammatici. Quam sicut non nego ferri posse, sic tamen videndum existimavi, ne verum sit Αἰτωλὸς ὅστις &c. quod est in ms. *A*. Αἰτωλὸν in suis msstis, (cod. Paris. *B*. & *C*.) se reperisse ait VILLEBRUNE, quod non miror ei probatum fuisse: nam & ego probaturus eram, si ita veteres membranae dedissent. Sed sicut, si praecedentia spectes, commodior utique videri debet accusativus casus; sic nullo magno incommodo, in poëtico praesertim sermone, Αἰτωλὸς cum ὅστις casu convenire, & ad sequentia referri posse videtur. *Versum* 25. recitans VALCKENARIUS l. c. pro ἐπὶ πέτρας, quod habent edd. & mssti, ἐπὶ πέτραν scripsit, casune, nescio, an consulto: caussam quidem, cur mutatam scripturam vulgatam voluerit vir doctus, nullam video. *Vers*. 26. Pro ἢ πάλαι, quod mssti cum editis tenebant, recte ἢ παλαιὰ correxit CASAUBONUS; quod flagitabat metrum. *Vers*. 27. Non obstabat metrum, quo minus τὰ σώματα ἡμῶν scriberetur: at fateri tamen debeo, imprudenti mihi illam scripturam excidisse, quam nec editi libri nec mssti agnoscunt. Quare in contextu rescriptum velim τὰ σώμαθ' ἡμῶν: deletum autem velim breve scholion, quod ad hunc locum contextui subiectum est.

Ad rem, quae in istis versibus agitur, pertinet CASAUBONI Animadversio haec: » *Sphinx* illa, *de cuius latrocinüs conqueruntur Athenienses*, dux aliquis Cassandri fuit, » in *Aetoliae munito loco* Atticae proximo collocatus cum » expedita manu militum. Ex illa arce faciebat quotidie » impressionem in illorum agros qui ab Atheniensibus stabant: saepe etiam, per Locrorum fines, Phocensium, » & Megarensium, in Atticam usque excurrebat populabundus; ut *res suas ferri agique & captivos abduci e suis* » *viderent saepe Athenienses, cum interea resistere non possent.* » *Hoc* igitur *malo tanto liberari a Demetrio petunt Athenienses*. Cum *Aetolis* bellum gessisse eum regem, Plutarchus » indicat: [pag. 908.] sed eius belli alia videtur fuisse » caussa.«

Vers. 31. μάλιστα μὲν δὴ κόλασον αὐτός. Verbum f σχόλασον, quod hic habebant edd. & mssti, non modo in contextu, sed in Animadversionibus etiam, ubi to-

ſtum carmen a ſe correctum dedit, intactum reliquit CASAUBONUS, nec ad illud quidquam adnotavit. Quod quidem verbum ſi, quemadmodum *ceſſare* interdum & idem fere ac παύεσθαι valet, ſic & activam notionem recipere, & idem ac παύειν denotare poſſet, id eſt, *ceſſare facere, finem facere;* nulla cauſſa foret, cur ſolicitaretur. At huius uſus quum nullum uſquam exemplum reperiatur, non dubitandum duxi, quin cum TOUPIO κόλασον corrigerem. »Senſus eſt: (inquit ille) *Sphingem vero illam, quae nos vexat, vel tu reprime, vel alium, qui reprimat, mitte.* Quod Οἰδίπουν τιν' εὑρεῖν eleganter vocat.«

Verſ. ult. Si nihil aliud ſuppeteret nobis, niſi id quod membranae *A.* offerebant, ἢ σπεῖνον ποιήσει, ſuſpicari liceret librarium ſuo more σπεῖνον pro σπῖνον vel σπίνον ſcripſiſſe, ut haec fuiſſet ſententia, *aut tam cicurem innoxiumque faciat quam fringillam aviculam.* Qui quidem exitus carminis languidior utique frigidiorque videri debebat. Multo ſane commodius eſt, quod ex *Epit.* iam inde a Veneta editione vulgo legitur, ἢ πεινῆν ποιήσει, id eſt, *aut fame domet.* Nec tamen diffiteor, ne huic quidem dictioni πεινῆν ποιήσει, propriam verbi πεινῆν vim ſi ſpectes, robur illud videri ineſſe, quod in fine carminis exſpectaſſes: tum vero nec ad metri leges ſatis aptus videtur verſiculus ille, qui primum pedem *ſpondeum* pro *trochaeo* habet; niſi forte in extremo carminis exitu id licuit atque etiam opportune fieri potuit, quo gravior in ipſo fine procederet oratio.

AD CAP. LXIV.

Ταῦτ' ἦδον οἱ Μαραθωνομάχαι. Sic recte codex ms. uterque, ſicut ſcribitur apud Ariſtoph. Acharn. 181. (ubi vide Brunckii Not.) quod praeter rationem in Μαραθωνομάχοι mutaverant editores, quae forma vulgo reperitur apud eumdem Ariſtoph. in Nub. 986. Eâdem formâ primae declinationis, quam dederunt libri noſtri, habes διμάχαι apud Heſych. & Polluc. I. 132. *Ibid.* οἱ τὸν προσκυνήσαντα τὸν Περσῶν βασιλέα. »*Evagoram* intelligit, [immo *Timagoram:*] de quo dictum modo. [vide pag. 251. b. & ibi notata.] Sine cauſſa interpretes diverſiſſimas hiſtorias ſeparatim ab auctore indicatas, in

»unam conflarunt periodum.« CASAUBONUS. — Nempe loci huius sententiam mire turbaverat corruperatque Dalecampius. Pro τῶν Περσῶν, quod erat editum, commode τὸν Περσῶν dedere ambo mssti. Casaubonus ista verba in Animadversionibus repetens, τὸν τῶν Περσῶν scripsit. *Ibid.* τὰς ἀνηρίθμους μυριάδας. Nescio an poëtae alicuius verba in mente habuerit auctor. Poëticam quidem formam nominis ἀνηρίθμους, pro ἀναρίθμους, (vide Sophocl. Trach. 247. & Ai. 603. ed. Brunck.) tenent cum editis mssti libri.

Ἄλεξις γοῦν ἐν - - Κρατεύᾳ. Hunc fabulae indicem tacite correxit Casaubonus. Vide ad III. 95. a. Totam ALEXIDIS eclogam praetermisit Epitomator. Eamdem non minus mendose scriptam exhibent membr. *A.* quam vulgo edita legebatur. a

Vers. 1. Memor quam frequenter a librariis confundantur ὑπὸ & ἐπὶ praepositiones, tam ubi per se sunt positae, quam in compositione verborum; pro vulgato ὑποχέας, probavi ἐπιχέας, commendatum a VALESIO, ad Excerpt. de Virt. & Vitiis. (Vide Notas ad Polyb. XVI. 21, 12. nostrae edit.) Nam & per se parum aptum huic loco verbum ὑποχέω videbatur: & agitur hic manifeste de illo Graecorum in compotationibus more, quem ἐπιχύσεις vocabant, de quo iam nonnihil notavimus ad IV. 162. c. De eodem conf. VI. 261. b. & X. 427. d. Eiusdem moris Theocritus passim meminit: cuius Graecus interpres ad Idyll. β'. 152. ait: εἰώθασι γὰρ οἱ ἐρῶντες ὑπὲρ τῶν ἀγαπωμένων πλείονας κυάθους ἐπιχεῖσθαι. Confer omnino Idyll. XIV. 17 sq. ubi, cum ait idem Scholiasta, οὕτω γὰρ εἰώθασι ποιεῖν ἐν τοῖς συμποσίοις, ἄκρατον λαμβάνειν, καὶ ὀνομάζειν τινὰς ἐρωμένους ἢ φίλους, καὶ ἐπιχεῖν τῇ γῇ, καὶ φθέγγεσθαι τῶν φιλτάτων τὰ ὀνόματα: ne quem turbet quod ait, ἐπιχεῖν τῇ γῇ. Initium quidem faciebat potator a *libando* & *effundendo nonnihil in terram*, caeterum mox ipse *poculum hauriebat*. Istum morem Cicero in Verr. I. 26. *more Graeco bibere* dixit; ad quae verba Asconius (citatus a Pottero in Archaeol. lib. IV. cap. 20.) ait: *est autem Graecus mos, - - cum merum cyathis libant, salutantes primo Deos, deinde amicos nominatim. Nam toties merum bibebant, quoties Deos & caros suos nominant.* — Monuerat quoque hoc loco CASAUBONUS: »Moris huius etiam Plutarchus meminit in De-

a » metrio: [p. 900. c.] 'Ηδέως ἤκουε τῶν παρὰ πότον ἐπι-
» χύσεις λαμβανόντων Δημητρίου βασιλέως, Σελεύκου δὲ
» ἐλεφαντάρχου, Πτολεμαίου δὲ ναυάρχου. Athenaeus,
» paulo poſt, [p. 255. a.] τὸν ἐπιχεόμενον κύαθον ἐν ταῖς
» συνουσίαις Σελεύκου Σωτῆρος καλοῦσι. «

Verſ. 2. Fidenter in contextum recipere debueram coniecturam,

φιλίας κυάθους τ ο ὺ ς τῶν παρόντων τέτταρας.

Verſ. 3. τοὺς τρεῖς δ' ἔ ρ ω τ ο ς. Sic haud dubie pro ἔρω-τ α ς ſcriptum oportuit: ut φιλίας, ſic ἔρωτος, in genitivo caſu poni debuit. Sic & Dalec. *a m o r i s tres alios.* Scholiaſtes Theocr. ad Idyll. II. 147. Οἶνος ἔρωτος· (quem dixit ibi poëta) ὃν πίνει τις μεμνημένος τῆς ἐρωμένης ἢ τοῦ ἐρωμένου.

Verſ. 4. Cum deeſſet vulgo vox ἕν' initio verſus, adiiciendam eam monuit CASAUBONUS, & pro mendoſo κ α λ ῶ ς, in fine, κ α λ ῆ ς legendum, intellecta praepoſitione ἕνεκα. Perſpecte vero! Voculam ἕν' abſorpſerat, ut ſaepe aliâs, litera ν, in quam deſinit vox praecedens. τὴν καλὴν τοῦ βασιλέως νίκην, *inſignem Antigoni victoriam de Ptolemaeo reportatam* intellige.

Verſ. 6. Cum pro uno verſu ſcripta in editis eſſent iſta, φέρε τὸν τρίτον usque συμπόται, monuit idem CASAUBONUS, ſic ſcribendum:

— — — Φέρε τὸν τρίτον
Φίλας 'Αφροδίτας. Χαίρετ' ἄνδρες συμπόται.

Errore operarum noſtrarum factum eſt, ut φίλας minusculâ literâ initiali ſcriberetur, cum Φίλας literâ maiusculâ, utpote proprium nomen, efferri debuiſſet. Nec vero 'Αφροδίτας cum editis ſcribere nobis placuit, ſed 'Α φ ρ ο-δ ί τ η ς cum membr. *A.* quemadmodum libri omnes habent pag. 255. c. Erat autem *Phila*, uxor Demetrii. Diodor. Sic. XIX. 59. Plutarch. pag. 911. Erat item *Phila*, filia Demetrii ex Lamia. Athen. XIII. 577. c. Et haec videtur eſſe, quam *Aphroditen* cognominarunt aſſentatores; quo nomine etiam Lamiae matri templum ab Athenienſibus conſecratum memoravit Noſter, pag. 253. a. Nam quod pag. 255. etiam *mater Demetrii* proditur *Phila* fuiſſe, eaque *Aphrodite* cognominata; id haud dubie librariorum errori debetur.

b *Poſtremo verſu*, cum ἔ σ τ ι ν ἀγαθῶν τὴν κύλικα μεστὴν

editum fuisset consentientibus membranis, ὅσων corrigi b iussit CASAUBONUS: cui morem gerendum putavi.

AD CAP. LXV.

τῇ πόλει, ἣν ὁ μὲν Πύθιος ἑστίαν τῆς Ἑλλάδος ἀνεκήρυξε. »Respicit editam Lacedaemoniis sortem, cum post »captas a Lysandro Athenas Apollinem consulerent, quid »ea urbe facerent. Respondit enim, Τὴν κοινὴν ἑστίαν τῆς »Ἑλλάδος μὴ κινεῖν. Aelianus, Variae Historiae libro IV. »[cap. 6.] Videtur allusisse Plutarchus, De Fortuna Ro»manor. Ὁ τὴν Ῥώμην ὑπολαβόμενος χρόνος μετὰ θεοῦ τύ»χην καὶ ἀρετὴν ἐκέρασε καὶ συνέζευξεν, ἵνα ἑκατέρας λα»βὼν τὸ οἰκεῖον, ἀπεργάσηται πᾶσιν ἀνθρώποις ἑστίαν ἱεράν.« CASAUBONUS. — Confer supra, V. 187. e. & ibi not.

διονυσοκολάκων. Sic recte edd. & mssti. Vide ad pag. 249. f. *Ibid.* καὶ ναυτῶν. *Nautas* nescio utrum hic *rudibus moribus homines* dicat; quos Plato in Phaedro, veluti proverbiali dictione, ἐν ναυσὶν τεθραμμένους dixit: (vide Erasmi Adag. pag. 402.) an *foeneratores;* a nautico foenore, quod dicebatur. Conf. Suidam in Ναυτικῶς. *Ibid.* ψευδοκλητήρων. Vide Reiskii Annot. ad Demosth. Or. in Nicostr. pag. 1600. & Harpocrat. in Ψευδοκλησία: quo loco haec Theopompi verba opportune adnotavit Valesius.

εἰσηγήσασθαι κολακείαν. Percommodum utique vi- c deri debebat verbum εἰσαγαγέσθαι, quod erat editum. Sed aspernari nobis non licuit istud, quod communi consensu dedit noster codex uterque. *Ibid.* Διογένης ἔλεγε, πολὺ κρεῖττον εἶναι ἐς κόρακας ἀπελθεῖν, ἢ ἐς κόλακας. Antistheni id dictum tribuunt alii apud Laërt. VI. 4. Eidem Stobaeus tribuit, Serm. XIV. pag. 149. Confer Epigramma in Analect. Brunckii T. II. p. 413 sq. num. 32.

φησὶ γοῦν καὶ Ἀναξίλας, [ἐν Νεοττίδι·]

Οἱ κόλακές εἰσι τῶν ἐχόντων οὐσίας
σκώληκες. —

Cum sic ederetur, φησὶ γοῦν καὶ Ἀναξίλας·

Ἔνιοι κόλακές εἰσι τῶν ἐχόντων οὐσίας·
σκώληκες: —

perspecte GROTIUS viderat, nec sententiam commodam, & metrum prorsus pessumdatum esse. Itaque primum versum sic correxit, in Excerpt. pag. 863.

Εἰσὶν δὲ κόλακες τῶν &c.

Peracute vero IACOBS in Animadv. ad Anthol. Vol. II. Part. III. pag. 218. suspicatus est, sic fortasse olim scriptum fuisse: Ἀναξίλας ἐν Νεοτ. (i. e. ἐν Νεοττίδι.) Οἱ κόλακες &c. Cuius rationem hactenus adoptavi, ut id quod non nisi ex coniecturâ ductum est, uncis includerem. Minime autem alienum videtur huius eclogae argumentum ab eo, quod continetur longiore illa ecloga, quae ex eadem Alexidis fabula a Nostro adfertur lib. XIII. pag. 558. a. Veteres quidem nostrae membranae hic nihil ab edita olim scriptura discedunt: sed coniecturam doctissimi IACOBS ex parte confirmat codex *Epitomae*, qui ita habet: Καὶ Ἀναξίλας δὲ φησίν· Οἱ κόλακες &c. *Ibid.*

d *Vers. ult.* ὁ δ' ἕτερον δάκνει. Mireris utrumque codicem *A.* & *Ep.* cum editis in scripturam ἑτεροδακνεῖ consentientes: quae scriptura, quamquam insolens verbum offerebat, tamen ferenda fortasse fuerat, si modo metri ratio pateretur. At versus omnino id flagitabat, quod CASAUBONUS ponendum monuit, ἕτερον δάκνει.

Πλάτων τ' ἐν Φαίδρῳ. Plato, in Phaedr. pag. 306 sq. Tom. X. Opp. ed. Bip. Cuius in verbis, pro ὅμως, est ὅπως in ms. *A.* In ms. *Ep.* omissa illa vox.

Μύρτις μύστης. Utrumque vocabulum iungitur in membranis, sicut in edd. Fortasse tamen posterius perperam irrepsit, meritoque omissum ab Epitomatore est. Μύστης quis dictus fuerit Graecis, haud multo ante a Casaubono expositum est, nempe *minoribus mysteriis initiatus*: sed & ὁ τὰ μυστήρια διδάσκων, ut est apud Suidam. At hoc loco, si genuina vox, videndum ne apud Argivos fuerit magistratus alicuius nomen. *Mox*, pro eo quod scribitur, βουλόμενον δὲ καὶ μετὰ τῶν &c. malebam βουλόμενον δή, id est, *scilicet quod vellet* &c. Sed ex ms. *A.* nulla enotata discrepantia: in *Epit.* vero desunt verba βουλόμενον - - - ὁρᾶσθαι. *Ibid.* Verba tertiae personae χορεύσει & ἀκούσει tenent membr. *A.* cum edd. Placet vero quod habet *Epit.* χορεύσεις & ἀκούσῃ, in *secunda persona*. Notum est, futurum verbi ἀκούω, in medii generis formâ magis usurpari, quam in activi.

e *DIPHILI* verba, ex fabula *Nuptiis*, in editis libris partim ut versus, sed mire illi salebrosi, scripta erant; partim ut soluta oratio, quae deipnosophistae esset, non poëtae; in hunc modum:

Ὁ γὰρ κόλαξ στρατηγὸν καὶ δυνάστην καὶ φίλους

καὶ τὰς πόλεις ἀνατρέπει, e
λόγῳ κακούργῳ μικρὸν ἡδύνας χρόνον.

νῦν δὲ καὶ καχεξία τὶς ὑποδέδυκε τοὺς ὄχλους. αἱ κρίσεις θ' ἡμῶν νοσοῦσι, καὶ τὸ πρὸς χάριν πολύ. διὸ καὶ Θετταλοὶ &c. Pro ὑποδέκυκε etiam (quod recte cum msstis habet ed. Caſ.) corrupte ὑποδέδρικε legebatur in ed. Ven. & Baſ. Item καλεξία, pro καχεξία, in ed. Ven. Ad haec adnotavit CASAUB. » *Diphili* locum e *Nuptiis* ita potes diſtinguere:

» — Ὁ γὰρ κόλαξ στρατηγὸν καὶ δυνά-
» στην, καὶ φίλους, καὶ τὰς πόλεις ἀνατρέπει,
» λόγῳ κακουργῷ μικρὸν ἡδύνας λόγον. [χρόνον voluerat.]
» — — νῦν δὲ καὶ καχεξία
» τὶς ὑποδέδυκε τοὺς ὄχλους, καὶ αἱ κρίσεις γ'
» ἡμῶν νοσοῦσι, καὶ τὸ πρὸς χάριν πολυ. «

Sic ille iambicos eſſe ſenarios voluerat: quos tamen eſſe anapaeſticos tetrametros catalecticos, haud erat obſcurum. In quibus conſtituendis nos etiam nonnihil adiuverunt libri noſtri mssti, ante στρατηγὸν adiicientes καὶ particulam, quae aberat editis. Ad φίλους in ms. *Ep.* adiicitur articulus, καὶ τοὺς φίλους: at ille officiebat metro, nec agnoſcunt eum membranae. Reliqua recte dabant membr. *A.* Poſteriores vero verſus, Νῦν δὲ καὶ &c. h. l. omittens Epitomator, alio loco adpoſuit. Vide ad p. 262. b.

AD CAP. LXVI.

φησὶ Φύλαρχος. Perperam Φίλαρχος h. l. edebatur, f neſcio an conſentientibus vetuſtis membranis: recte quidem Φύλαρχος ms. *Ep.* ut alibi. *Ibid.* πικρῶς ἐπιστατουμένους ὑπὸ Λυσιμάχου. » *Lyſimachus*, de quo loquitur, rex fuit Thraciae & vicinarum inſularum, in queis *Lemnus.* « CASAUB.

οἱ Λημνόθεν Ἀθηναῖοι. » Sic dictum, ut οἶνος Λεσβόθεν: a » & Latinis, *vinum Corcyrâ.* Tamen aliter interpretandum: » non enim intelliguntur Athenienſes nati in inſula Lemno, » & inde poſtea alio translati, ut vina transferuntur; ſed » οἱ ἐν Λήμνῳ κατοικοῦντες τῶν Ἀθηναίων, ut modo locutus » eſt. Ergo Λημνόθεν hic pro Λημνόθι: ut apud poëtam σχε- » δόθεν, pro σχεδόν. « CASAUBONUS. *Ibid.* τὸν ἐπιχεόμενον κύαθον ἐν ταῖς συνουσίαις. Vide ad pag. 254. a.

* In *ANAXANDRIDIS* verſu facile adparet quid librarios induxerit, ut ἀρέσκειαν ὄνομ' ἔχει ſcriberent. Recte ve-

ro monuit CASAUBONUS: »Scribe ἀρέσκειν: etsi aliter »omnes libri.« — Nempe hoc flagitabat metri ratio: & ante Casaubonum iam commendaverat GUIL. CANTERUS, Novar. Lection. lib. IV. cap. 5. (in Gruteri Thes. Crit. T. III. pag. 595 sq.) meritoque adoptavit GROTIUS, in Excerpt. pag. 642. Habemus in Theophrasti Characteribus caput sextum, περὶ Ἀρέσκειας inscriptum; ubi eâdem notione, de qua hîc agitur, positum illud vocabulum.

b In *ALEXIDIS* ex *Mentiente* versibus,

Κόλακος δὲ βίος μικρὸν χρόνον ἀνθεῖ·
οὐδεὶς γὰρ χαίρει πολιοκροτάφῳ παρασίτῳ:

nil mutant libri, nisi quod pro Κόλακος est Κολάκων in ms. *Ep.* Nil mutatos repetiit etiam GROTIUS, in Excerpt. p. 595. Prior versiculus est Anapaesticus dimeter hypercatalecticus. Sed fortasse sic scribendus erat:

— Κόλακος δὲ βίος μικρὸν χρόνον ἀνθεῖ:

quo significaretur, deesse primum pedem, fuisseque integrum olim apud poëtam versum anapaesticum trimetrum catalecticum in syllabam. Posterior autem, ita ut nunc scriptus, hexameter est Alexandrinus. Qui si ita cusus est a poëta, non fuerit ex eadem Alexidis fabula ductus: sed alium habuerit auctorem, & ex gnomico aliquo poëta ductus videri debebit. At, si demas γὰρ particulam, quam sive ipse Athenaeus, sive librarius aliquis, connexionis caussa, suo arbitratu inserere potuit, prodibit versus superiori Alexidis versui consentiens, trimeter anapaesticus catalecticus,

οὐδεὶς χαίρει πολιοκροτάφῳ παρασίτῳ:

quem potuerat percommode Alexis superiori subiicere, absque particula coniunctiva. Ea ratio si placet, ambo versus sic scribendi erant:

—— Κόλακος δὲ βίος μικρὸν χρόνον ἀνθεῖ·
οὐδεὶς (γὰρ) χαίρει πολιοκροτάφῳ παρασίτῳ.

Sic uncis inclusa vox γὰρ, intelligetur extra versum posita.

c Τῶν δὲ Δημητρίου τοῦ βασιλέως κολάκων οἱ περὶ Ἀδείμαντον. *Adimantum* fuisse Demetrii Poliorcetis assentatorem, iam supra docuerat Noster, pag. 253. Quod ait, ἀγάλματα ἱδρυσάμενοι Θριῆσιν, monuit CASAUBONUS: »Usitatius Θριᾶσι. *Thria*, pagus unus, sive δῆμος, tribus »Oeneidis. Fuse Stephanus, sive Byzantius Hermolaus. »Nam interpres longe aberrat a via.« — *Ibid.* Sequitur, ὀνόμασαν Φίλας Ἀφροδίτης, καὶ τὸν τόπον Φιλαῖον ἐκάλε-

σαν, ἀπὸ τῆς Δημητρίου μητρὸς Φίλας. *Templum*, inquit, *& statuas in Attica pago, cui Thriae nomen, a se consecratas, Adimantus, Philas Aphrodites nominavit, & locum Philaeum adpellavit, a Demetrii matre Phila.* Ad quae verba nihil adnotavit Casaubonus, cum tamen dubitationem utique movere deberent. Dalecampius quidem, loco eius quod in Graeco est, ἀπὸ τῆς Δημ. μητρὸς Φίλας, in versione, *a Phila, Demetrii uxore*, posuerat; adiectâ tali adnotatione: » Antipatri filia, Crateri vidua, quam *Demetrius* supra caeteras coniuges suas in honore habuit & » dilexit. Plutarchus in vita Demetrii. In exemplari Graeco legitur male μητρός: nam Demetrii mater *Stratonice* » fuit. « — Sane *Demetrii matrem*, *Stratonicem* fuisse, diserte docet Plutarch. in Demetr. pag. 889. d. & Diodor. Sicul. Excerpt. ex lib. XXI. Villebrunius, vulgatam hoc loco scripturam defendens, *Demetrium*, qui hic nominatur, intelligit secundum huius nominis, Antigoni Gonatae filium; cuius matrem itidem *Philae* nomen habuisse Stephanus Byz. docet in Φίλα: eamdemque Philam, Demetrii secundi matrem, idem Villebrune intelligendam esse existimaverat in illis Alexidis versibus, qui pag. 254. a. adpositi sunt. At apud *Alexidem* non de hoc posteriori *Demetrio* agi, sed de superiori, cui *Poliorcetae* cognomen erat, cum connexio disputationis, quam ibi Deipnosophista instituit, tum *eximiae victoriae* mentio ab *Antigono* reportatae, denique ipsa *Alexidis* poëtae aetas ostendit. Pariterque hîc nullo modo probabile est, de alio Demetrio agi. Nam quod de *Phila*, Macedoniae oppido, a Demetrio secundo exstructo, & ab ipsius matre denominato, Stephanus narrat, id cum *Philaeo* in Attica a Demetrii adulatoribus consecrato nihil commune habet. Taceo, Athenaeum, si nunc subito de alio Demetrio atque eo, de quo copiose paulo ante dictum fuit, ageretur, adiecta aliqua notâ indicaturum fuisse, ad diversum Demetrium hanc rem pertinere. Sed, de *Poliorceta Demetrio* hîc rursus esse sermonem, extra dubitationem ponere videtur *Adimanti* in hac historia mentio; quem fuisse in numero adsentatorum *Poliorcetae Demetrii*, diserte docuerat Noster p. 253. a. Superest, ut perperam hoc loco positum vocabulum μητρὸς agnoscamus; & vel cum Dalecampio statuamus, γυναικὸς (id est, *uxoris*) oportuisse, vel ut θυγατρὸς legendum censeamus, & *Philam*, *Demetrii*

c *filiam ex Lamia*, (de qua lib. XIII. pag. 577. c.) quemadmodum pag. 254. a. sic & hoc loco intelligamus, quae mihi probabilior videtur sententia: quam in partem etiam emendandum accipiendumque hunc locum doctissimus IACOBS monuit in *Notulis msstis*, nobiscum communicatis.

Διονύσιος ὁ τοῦ Τρύφωνος. *Dionysium* istum Grammaticum, *Tryphonis filium* statuit FABRICIUS, Bibl. Graec. T. II. pag. 802. in quo praeeuntem habuerat Dalecampium, & Harpocrationis interpretem in Ἑρμος. Cautior MEURSIUS ad Helladium, pag. 41. nude *Dionysium Tryphonis* dixit. Videtur autem ille a magistro, *Tryphone* Grammatico, cognomen illud esse sortitus.

AD CAP. LXVII.

αὐτὸν τὸν Γεργίθιον. Commode hoc dedit ms. *A.* cum articulus τὸν deesset editis. Introitum istum omisit Abbreviator, sic statim scribens: Κλέαρχος δὲ ὁ Σολεὺς φησὶ, τὴν κολακείαν ταπεινὰ ποιεῖν &c.

d In his, quae ex *CLEARCHI Gergithio* adferuntur, cum alia multa parum perspicua sunt, tum illa verba, τὰ δὲ τῶν κολακευομένων - - - κατασκευάζεσθαι. Ea latine sic reddiderat DALECAMPIUS: *credi vero, commutatos illorum omnium animos quibus palpum obtruditur, inflari, efficique assentatione ab adulatoribus supra modum inanes, laxos, superbos.* VILLEBRUNIUS gallice in hunc modum: *Mais d'un autre coté ceux qui sont enflés par cette adulation, deviennent assez vains & arrogans pour s'imaginer être élevés au-dessus de tout.* Haud admodum quidem obscurum videtur, quid sit quod hoc loco dicere *Clearchus* voluerit, sed in verbis utique turbatum nonnihil est, quod extricandum expediendumque felicioribus ingeniis relinquere debui: nec enim satis certa occurrebat coniectura, & mssti libri cum editis ad verbum consentientes, ut iam sub ipso contextu monui, nihil praesidii offerebant. Nec difficultate carent praecedentia verba: ubi ratio suadebat, ut ista, καταφρονητικῶν ὄντων, non cum Villebrunio ad *assentatores* referremus, sed ad *hos quos illi colunt;* qui scilicet hos ipsos solent contemnere & vilipendere, qui ipsis blandiuntur: sed parum utique commode sententia haec verbis istis expressa est: & videtur post καταφρονητικῶν ὄντων adiici debuisse τῶν κολακευομένων aut aliquid simile. Quae

deinde de *adolescentulo Paphio* narrat *Clearchus*, ea maximam partem ficta esse, nemo est, puto, quin per se facile sit intellecturus.

Σαρδιανῇ ψιλοτάπιδι. Conf. II. 48. b. & XII. 514. c. e
Ibid. ἀμοργίνῳ καλύμματι περιειλημμένον. DALECAMPIUS: *qui obvolutus purpureo quoque integumento fuit:* adiecta Nota: » *Amorgino*, pretioso, splendido, multae impensae, pur» purei coloris. ἀμοργὴ, [ἀμόργη,] herba purpurea. « — Ἀμόργινα quaenam dixerint veteres, haud consentiunt Grammatici: quorum sententias post Henr. Stephanum, Thes. T. I. pag. 400. diligenter collegit excussitque Bochartus, de Phoenicum Colon. lib. I. cap. 14. quibus adde quae ad Suidam notavit Küsterus. Certissima interpretatio, & huic loco mire conveniens, ea est, quae statuit, ἀμόργινα non a colore nomen habere, sed ab *Amorgo* insula, esseque *lintei genus omnium subtilissimum pretiosissimumque*, super byssum aut carbasum. Vernaculo sermone rectissime fortasse, *gaze*, interpreteris. In περιειλημμένον, a περιλαμβάνω, consentiunt libri: quod satis-ne conveniat huic loco, ubi hoc dicit, *purpureo stragulo tegmen subtilissimi operis* (diversi puto coloris) *obductum fuisse*, an περιειλημένον (a περιειλέω) oportuerit, non definiam.

προσκεφάλαια δ' εἶχε τρία μὲν ὑπὸ τῇ κεφαλῇ. Supple in versione nostra verba omissa: *Tres autem sub capite habebat pulvinos.* *Ibid.* δι' ὧν ἠμύνετο τὸ κάλυμμα. » Fateor ita scribi etiam in membranis & Epitoma. Sed » obscurum est ad intelligendum, quid sit, *pulvinaribus* » ἀμύνεσθαι τὸ κάλυμμα, id est, *operimentum defendere:* » quod quid aliud interpreteris, nisi impedire ne molestum » sit? Saepe enim stragulae vestes intempestive in faciem » cadunt, & molestiam afferunt. Sed ad vitandum illud » incommodum, qui *tapetum* [*pulvinarium*, opinor, dice» re voluit] usus? Lege, ἠμύνετο τὸ καῦμα: &, quod » ait habuisse eum τρία ὑπὸ τῇ κεφαλῇ προσκεφάλαια, non » sic interpretor, quasi *tres simul* delicatulus hic iuvenis » habuerit *pulvinos capiti subiectos;* verum tot semper cu» banti *ad manum fuisse*, ut, simul atque unus eorum ca» lorem habitu contraxisset, eius loco secundus subiicere» tur; cui mox succedebat tertius, illo iam facto calidio» re. Ita pulcre scitulus hic iuvenis ἠμύνετο τὸ καῦμα. « CASAUBONUS. — Facile equidem largiturus eram, ex καῦμα corruptum esse κάλυμμα, si modo expeditiorem &

e aptiorem huic loco explicationem inde lucraremur. Vulgatam lectionem DALECAMPIUS sic reddidit: *Cervicalia tria - - quae prohiberent ne stragula lectum operientia contingeret.* Ac fortasse haud absurde fecerimus, si statuamus, subtilem illam telam, quam modo *ἀμόργινον κάλυμμα* dixerat, cubantis iuvenis corpori atque etiam faciei fuisse obductam: sed, ne ipsi faciei proxime incumberet, eoque incommodaret homini, cautum fuisse tribus cervicalibus a capite positis & partim post caput ita erectis, ut inter faciem & obductum tegmen spatium nonnullum superesset.

ἐφ' ὧν κατέκειτο λευκῇ χλαμύδι. »Fortasse *ἐν λευκῇ* »*χλανίδι.*« CASAUBONUS. — Vide Notata ad V. 198. a.

AD CAP. LXVIII.

f *οἷον Ἀρεοπαγιτῶν τινων.* »*Areopagitae* de capitalibus »caussis in vico Martio [in Areopago] Athenis noctu »iudicabant, ut, nec quot essent, nec qui, discerni pos»set.« DALECAMP.

a *Προμάλαγγας* tenui, ut editum erat. Nam ad eamdem rationem formatum primum casum, *προμάλαγγες*, agnoscunt paulo post libri omnes. Videtur hoc loco vetustior aliquis librarius *α* & *ου* confudisse; quod haud raro aliàs factum vidimus. Nominis illius, a Clearcho (ut puto) efficti, rationem aliis inquirendam relinquo. De *Gerginis*, quos dicit, confer quae ipse mox deinde subiecit. Pro eo autem quod editum erat, *Γεργίνοι*, *Γεργῖνοι* penultimâ circumflexû scripsi cum ms. *Ep.*

ὠτακουστοῦσι. »*Aures regis*, homines huiusmodi Persae »vocabant. Xenophon.« DALECAMP. — *Τοὺς βασιλέως καλουμένους ὀφθαλμοὺς καὶ τὰ βασιλέως ὦτα*, ait Xenoph. Cyrop. VIII. 2, 10 sq. *Ibid. ἀναφέρουσιν ἑκάστης ἡμέρας πρὸς τοὺς καλουμένους ἄνακτας.* »Id est, ad eos »*qui proximum a rege locum tenebant.* Cypriorum, de qui»bus loquitur, propria vox. In eo regno sic vocabantur »qui sub Augustis *Caesares* dicti. Harpocration: *Ἄνακτες* »*καὶ ἄνασσαι. οἱ μὲν υἱοὶ καὶ ἀδελφοὶ τοῦ βασιλέως κα*»*λοῦνται ἄνακτες· αἱ δὲ ἀδελφαὶ καὶ γυναῖκες, ἄνασσαι.* »*Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Κυπρίων πολιτείᾳ.*« CASAUBONUS. — Nec vero aliis Graecis insolens erat simillimus usus eorumdem vocabulorum.

Quod ait *ζητοῦσιν ἀντὶ τῶν ὑπὸ τῶν Γεργίνων προσ-*

αγγελθέντων, postremum verbum cum editis libris a agnoscit ms. *A*. Articulum τῶν ante Γεργίνων, cum abesset editis, adieci utriusque codicis msti auctoritate: adnotatamque video eamdem voculam in lectionibus Aegianis. Pro ἀντὶ τῶν autem exspectaveram ὑπὲρ τῶν, *super illis rebus, de illis rebus*: sed nil mutant libri. Et *Cilicis* atque *Solensis Clearchi* stilus non videtur fuisse puritatis proprietatisque Graeci sermonis perfectissimum exemplar. Post προσαγγελθέντων, in ed. Ven. & Bas. sequebantur statim ista, οὕτως ἔντεχνος &c. Quae interiecta sunt, ὅ τι ἂν ἄξιον - - - καὶ τούτων, ea tacite in s. editione adiecit Casaubonus, reperta & in Epit. & in Excerptis codicibus Italicis. Habet certe eadem verba & noster cod. *Epit.* & ms. *A*. suntque eadem in lectionibus Aegianis in ora libri, qui olim Casauboni fuerat, adnotata. Recte vero ante καὶ τούτων interpungunt orationem nostri codices, ut haec verba ad sequentia referantur. Paulo post, διαδεδόσθαι recte dederunt iidem nostri mssti. b

ἀπόγονος ὢν τῶν Τρώων ἐκείνων, οὓς Τεῦκρος - - - εἰς Κύπρον ἔχων ἀπῴκησεν. *Teucer*, Telamonis filius, post Troiae excidium, Salaminem Cypri condiderat, & captivis Troianis frequentaverat. conf. Strab. lib. XIV. p. 628. c. & Horat. Od. 7. lib. I. Proba videri poterat scriptura ἀπῴκισεν, quam praeferebant editi, id est, *in coloniam deduxerat*: & necessarium foret *activum* verbum, nisi adesset participium κατακτησάμενος, a quo pendeat accusativus οὕς. Quare recipiendum iudicavi *intransitivum* verbum κατῴκησεν, quod dedit codex mstus uterque; i. e. *commigravit, habitatum concessit*. Participium ἔχων, perinde fere fuerit, sive pleonasticâ ratione, satis notâ ex Grammaticorum praeceptis, positum statueris, sive simul cum κατακτησάμενος ad accusativum οὓς retuleris, ut sit οὓς ἔχων εἰς Κύπρον ἀπῴκησεν, *cum quibus in Cyprum commigravit*. Mox, μετ' ὀλίγων, id est, *cum paucis*, commodissime dedere codices ambo, pro μετ' ὀλίγον, quod parum aptum erat, ubi de ἀπογόνοις & προγόνοις agebatur. Quod dein Αἰωλίδος scribitur, corrige errorem ex ed. Bas. & Cas. propagatum. Αἰολίδος oportebat.

ἡ (πόλις) πάλαι μὲν ἀπὸ τοῦ γένους Γέργινα, νῦν δὲ c Γέργιθα κέκληται. »Stephano etiam duobus modis scribitur huius urbis nomen, *Gergis* & *Gergithus*: non autem »*Gergitha* aut *Gergina*. Sed Strabonem vide lib. XIII. « Ca-

c SAUBONUS. — Apud Strab. XIII. 589. d. urbis nomen Γέργιθα plurali numero editur. Populum Γέργιθας nominat Herodotus, τοὺς ὑπολειφθέντας τῶν παλαιῶν Τεύκρων. lib. V. c. 122. Conf. eumdem, VII. 43. Quod olim *Gergina* nomen fuisse ait *Clearchus*, id ad ipsius fictionem pertinere videtur. *Ibid.* ἐν τῇ Κυμαίᾳ. Oppidi in agro *Cumano*, cui pariter Γέργιθα vel Γέργηθα nomen erat, Strabo meminit l. c. *Ibid.* ὧν ἰατρεῦσαι τὴν ἄγνοιαν οὐδ' Ἀσκληπιάδαις τοῦτό γε νομίζω δεδόσθαι. Ἀσκληπιάδαι, *Aesculapii filii*; notissima *Medicorum*, praestantiorum praesertim, adpellatio. Usus autem illo potissimum nomine hic est Clearchus; quoniam ad *Triccam Thessaliae oppidum*, quod modo nominaverat, nobilissimum & antiquissimum erat *Aesculapii* templum, quo loco etiam in lucem editus Aesculapius ferebatur; ut docet Strabo, lib. IX. p. 437. c. d. & lib. XIV. pag. 647. b.

AD CAP. LXIX.

Γεγόνασι δὲ παρ' ἡμῖν καὶ ἐπὶ Γλούτου Καρὸς &c. » Melius Γλούτου τοῦ Καρός. Sed scribe potius, ἐπὶ Γλοῦ ντοῦ Καρός. Nam *Glûs* inter Graeca nomina observavi» mus: ut apud Xenophontem in primo Anabaseos, Κῦ» ρος τῷ στρατεύματι πέμψας Γλοῦν εἶπεν: & aliis locis. » Apud Polyaenum scribitur Γλῶς. Caeterum illa verba, » γεγόνασι παρ' ἡμῖν, accipe ut a *Clearcho* profecta, qui » fuit Cilix Solensis, & Aristotelis temporibus vixit: di» scipulus enim illius fuit. « CASAUBONUS. — Miror tamen cur παρ' ἡμῖν dicat, quum de *Cypriis* feminis loqua-
d tur: nam earumdem reliquias quasdam, ait, εἰς τὸ πέραν, *in oppositam continentem*, deinde accitas. Quamnam vero *oppositam regionem* (τὸ πέραν) dicat, planius ex Plutarcho intelligitur, de Adulat. & Amici Discrim. p. 50. b. ubi τὰς ἐν Κύπρῳ κολακίδας, ait, ἐπειδὴ διέβησαν εἰς Συρίαν, κλιμακίδας προσαγορευθείσας. Quare videndum, ne sub istis verbis, παρ' ἡμῖν ἐπὶ Γλούτου Καρὸς, gravius aliquod lateat ulcus, aut, ne post ista interciderint certe nonnulla. Iterum quidem παρ' ἡμῖν ait paulo post, lit. e. qui locus cum hoc conferendus. Sic vero rursus paulo inferius, lit. f. ubi vide quae notamus. *Ibid.* πρός τε τὰς Ἀρταβάζου καὶ τὰς Μέντορος γυναῖκας. Fuit *Mentor* adfinis

Artabazi, frater uxoris Artabazi. Vide Diodor. Sicul. d XVI. 52.

κλίμακα κατέσκευαζον ἐξ ἑαυτῶν οὕτως, ὥστε ἐπὶ τοῖς νώτοις αὐτῶν τὴν ἀνάβασιν γίγνεσθαι &c. » *Scalas ex sese* » *faciebant*: stantibus videlicet primis, secundis submissio» ribus, tertiis magis & quartis, postremis etiam genu » nixis. Adfine mulierum aliarum ministerium, quas in in» sula Samo *ἐπωστρίδας* vocabant. Hesychius: Ἐπωστρί» δες· αἱ κατὰ Σάμον ταῖς γυναιξὶ τὴν δεξιὰν ὑπέχουσαι » κατὰ τὴν ὀσφύν. Ex istis verbis discimus, fuisse in in» sula illa mulieres, *colacidibus* modo memoratis similes: » quae nobiles foeminas currum aut equum conscendentes » sublevarent, dextra manu ad illarum lumbos admotâ. » Eustathius, cum Athenaei verba de *climacidibus* descripsis» set, [ad Odyss. κ'. pag. 412 extr.] addit, *sua quoque ae» tate tale quid factitatum ab iis, qui dorsum inclinantes con» scensuris in equos erant pro stapedibus*, quos vocant. Erat » tamen iam Eustathii saeculo usus eorum adminiculorum » notus, quibus hodie utimur: faciunt enim eorum men» tionem antiquissimi Rabbinorum, ut alibi docemus. « CASAUBONUS. — Miras sane scalas ex nescio quot mulieribus constantes finxit vir doctissimus. Una, puto, sufficiebat mulier, cuius *dorso* insisteret illa, quae equum vel currum conscendere vellet. Neque amplius aliquid sonare Graeca verba videntur. *Scala multis gradibus constans*, non tam singulari numero *κλίμαξ* dicitur, quam plurali *κλίμακες*: quemadmodum & latine rectius *scalas*, quam *scalam*, dicimus. *κλίμαξ*, in singulari, quivis gradus aut *scabellum* intelligi potest, cuius ope in locum eminentiorem scandimus. Plutarchus l. c. ait, *κλιμακίδας προσαγορευθείσας, ὅτι ταῖς γυναιξὶ τῶν βασιλέων ἀναβαίνειν ἐπὶ τὰς ἁμάξας δι' αὐτῶν ὑποκατακλινόμεναι παρεῖχον.* Quod si plures forte praestò essent mulieres, aliarum non *dorso* institisse putabimus eam quae ascendebat, sed vel *humeris* fuisse innixam, vel alia ratione ab his sublevatam. Viris similem operam ei, de qua hîc agitur, viri praestabant, qui *ἀναβολεῖς* dicebantur; de quibus loquitur Eustathius loco modo citato, & ad Odyss. α'. pag. 40, l. 34. Confer Plutarch. in Crasso, pag. 563. e. & Appiani Histor. Punic. cap. 106. nostrae editionis. Adde Suidam in Ἀναβολεύς: ubi mirum videri possit, quid sit quod dicat ille Grammaticus, eodem vocabulo & hominem intelligi, qui

equum conſcenſuro operam ſuam praeſtat, & inſtrumentum aliquod, quae Romanis *ſcala* dicatur, τὴν παρὰ Ῥωμαίοις λεγομένην σκάλαν. Sed vide quae ibi Küſterus notavit & hi qui ab eo laudantur.

e ὑπὸ τῆς τύχης μεταβιβασθεῖσαι. Recte hoc dedere optimae noſtrae membr. *A.* quod ex coniectura reponendum pro τέχνης perſpecte viderat WESSELING. ad Diodor. XVI. 52. cuius conſulenda ſuper hoc loco obſervata. Sed conferendus praeſertim Curtius DE Rebus Alexandri, III. 13, 13 ſq. & quae ibi a FREINSHEMIO adnotata ſunt. Weſſelingii vero emendationem, τύχης, pro τέχνης, iam a CASAUBONO video occupatam; cuius eſt ad iſta verba, & ad ea quae proxime praecedunt, Animadverſio haec: »Προηγάγοντο, τεχνώμεναι τὰς ἀφρονεστάτας. Tolle hypoſtigmen poſt προηγάγοντο, [nam »ibi *commate* inciſa erat oratio in editis:] & verte: *eo »deliciarum, ne dicam miſeriarum, perduxerunt iſtae ſuo artifi»cio ſtultiſſimas illas foeminas.* Ita interpretor vocem τε»χνώμεναι: quo videtur fieri alluſio, cum addit, αὗται »μὲν ἐκ τῶν λίαν μαλακῶν ὑπὸ τῆς τέχνης μεταβιβα»σθεῖσαι, σκληρῶς ἐβίωσαν ἐπὶ γήρως. Quamquam verius »puto, ſcribendum eſſe ὑπὸ τῆς τύχης μεταβιβασθεῖσαι: »optimâ & planiſſimâ ſententiâ. «

αἱ δὲ, τῶν παρ' ἡμῖν ταῦτα διαδεξάμεναι, ἐκπεσοῦσαι τῆς ἐξουσίας &c. Quod ait τῶν παρ' ἡμῖν, reſpicit ad id quod paulo ante dixerat, initio huius capitis, Γεγόνασι δὲ παρ' ἡμῖν &c. Iam, quod hoc loco vulgo legebatur, διαδεξαμένων, id quidem nullo modo ferendum fuiſſe, rectiſſime WESSELINGIUS l. c. monuerat. Sed nil opus eſſe iudicavi, ut a librorum ſcriptura longius diſcederemus. Correcta verbi terminatione, in qua erraverat librarius, praecedente articulo τῶν deceptus, optime habere nobis videbatur ipſum verbum. Nam αἱ διαδεξάμεναι ταῦτα τῶν παρ' ἡμῖν, ſi quid video, idem valet atque id quod vir doctiſſimus voluerat, διδαξάμεναι: atque etiam aptius quodammodo conveniebat hoc cum eo quod ſupra dixerat, ἀφ' ὧν ὑπολιπεῖς τινες. Dicit ergo, *eae quae has artes ab iſtis foeminis, quae apud nos olim erant, quaſi per traditionem & ſucceſſionem acceperant.* Nempe ad genitivum τῶν intelligenda παρὰ praepoſitio: quae tanto minore incommodo omitti hic potuit, quoniam ſequebatur continuo παρ' ἡμῖν. Eſt autem minime

infrequens locutio, *διαδέχεσθαί τι παρά τινος*: cuius exemplum ex Luciani Dial. Mort. XI. 3. protulit H. Stephanus, in Διαδέχομαι; aliud habes apud Polyb. IX. 28, 8. Nihil amplius hoc loco adnotaverat CASAUBONUS, praeter ista: »In Excerptis [nempe in Epitoma] ita scriptum
»offendimus, *αἱ δὲ κατῆραν ἐς Μακεδονίαν ἐκπεσοῦσαι τῆς*
»*ἐξουσίας*: omissis caeteris verbis, quae obscuritatis ple-
»na sunt. Acutus lector statuat quid sit pronuntiandum. «

ὃν τρόπον ταῖς ὁμιλίαις διέθεσαν, οὐδὲ λέγειν καλόν. Ad editam olim scripturam *ἀνέθεσαν*, monuerat CASAUBONUS: »Legendum *διέθεσαν*: atque ita editum opor-
»tuit; nam suffragatur Epitoma. Verte: *Quae rerum ibi*
»*dominas & reginas quales sua consuetudine reddiderint, ne di-*
»*ctu quidem est honestum.* « — Atque noster pariter codex *Epit.* verum tenet.

» *πλὴν ὅτι μαγευόμεναι καὶ μαγεύουσαι Ταυροπολι-*
»*κὰ, τριόδοί τινες αὗται πρὸς ἀλήθειαν ἐγένοντο.* Id est:
»*magicas artes in se atque aliis exercentes, ut fit in sacris*
»*Tauropoliis, revera mulieres e trivio factae sunt.* Qualia
»fuisse legimus sacra Cotytûs, omnis turpitudinis & ob-
»scoenitatis plena: talia erant & *Tauropolia*, quemadmo-
»dum colligas recte ex hoc loco. Fuerint-ne in Mace-
»doniam & Graeciam delata e Taurica Chersoneso, ubi
»Diana Ταυροπόλος humanis victimis colebatur; an aliun-
»de initium habuerint, legi nusquam. In Excerptis ita,
»*μαγευόμεναι καὶ μαγεύουσαι, ταυροπόλοι καὶ τριόδοί*
»*τινες αὗται &c.* non diverso sensu: nam, quae sacra
»Ταυροπόλια procurabant foeminae, *ταυροπόλοι* diceban-
»tur. Potes ita vertere: *solitae incantare & incantari, simil-*
»*limae evaserunt iis quae sacra Tauropolia curant, & urbium*
»*triviis, plenis purgamentorum omne genus.* Τρίοδοι proprie
»*loci in urbe* dicuntur, *in quos* veteres *coniiciebant omnia*
»*inquinamenta; ipsaque* adeo *domorum & urbium* quae vo-
»cabant *purgamenta.* Καθαρμῶν γὰρ, inquit Eustathius,
»*ἐκβολαὶ εἰς τὰς τριόδους ἐγίνοντο*: & morem hunc mul-
»tis explicat Harpocration in Ὀξυθύμια. Petronius: *Quae*
»*striges comederunt nervos tuos? aut quod purgamentum nocte*
»*calcasti in trivio aut cadaver?* Hic vero elegantissime ap-
»pellantur *τρίοδοι*, *mulieres omnibus flagitiis circumfusae at-*
»*que coopertae.* Pari elegantiâ *καθάρματα*, adfini voce,
»eas dixeris. « CASAUBONUS. — Probavi Epitomatoris scripturam, quam & noster cod. *Ep.* offerebat. Fuisse au-

e tem Ταυροπόλια sacra, quorum nihil nisi nomen ex Hesychio novimus, obscoenitatis plena, non tam tuto, quam Casaubono visum erat, ex hoc Athenaei loco colligi posse arbitratus sum. Suspicabar equidem, *Clearchi* iocum aliquem hoc loco subesse: ut, cum aliàs Ταυροπόλος (incertum qua de causſâ) *Diana* cognominaretur, rectius atque magis *ex rei veritate spurcis istis mulieribus convenire* dicat *hoc nomen*. Nempe illum fortasse usum vocabuli ταῦρος, quo pro *membro virili* ponitur, innuebat philosophus, cum sermonis sui severitatem facetiis quibusdam temperatam cuperet.

Quae in fine huius capitis subiiciuntur verba, Τοσούτων ἔοικε &c. ea omisit Abbreviator. Eadem vero si ita scripsit *Clearchus*, quemadmodum consentientibus vetustis membranis edita sunt, ἡ κολακεία - - τοῖς διὰ τοῦ κολακεύεσθαι προσδεξαμένοις αὐτήν: inficete & insulse scripsisse censendus fuerit. Quo crimine lubens liberatum philosophum velim, si cui commoda vel interpretatio illorum verborum vel emendatio occurrerit.

AD CAP. LXX.

f Προελθὼν δὲ πάλιν &c. Cum ipse satis indicet Athenaeus, se nonnulla, quae superioribus verbis subiecerat Clearchus, consulto praetermisisse, nil magnopere mirum est, si in eorum, quae hic sequuntur, initio non omnino plana atque perspicua sunt omnia. Quare ne opus quidem fuisse intelligo, ut verba ista, ὥσπερ εἶπον, a nobis solicitarentur. Epitomator, praetermissis etiam hoc loco nonnullis, sic scripsit: Ὅτι περὶ τοῦ Παφίου μειρακίου καὶ τάδε προστίθησι Κλέαρχος. Παῖδες μικρὸν ἄποθεν τῆς κλίνης &c. Sic ille, pro ἀπωθεν, quod cum editis habent veteres membranae, ἄποθεν scripsit; quod quidem perinde erat.

δι' οὓς δὴ νῦν ὁ πᾶς λόγος. Particulam δὴ, quae aberat editis, commode nobis dedit codex mstus uterque. *Ibid.* καὶ τούτων ὄντων ἐπωνύμων παρ' ἡμῖν. Rursus παρ' ἡμῖν ait, ut iam bis supra factum adnotavimus ad initium superioris capitis. Nunc autem vix dubitari potest, παρ' ἡμῖν intelligendum esse *apud Cyprios*. Quare statuendum videtur, Clearchum in eo libro, e quo tota haec ecloga ducta est, *Cyprium* quemdam hominem induxisse, ista om-

nia narrantem atque disputantem. ἐπωνύμους dicit, qui *nomen vel cognomen habent ab ipsa re ductum*: confer paulo post, pag. 257. a. b.

ἐπὶ τοῖς αὐτοῦ γόνασι. Tenui hoc, quod editum erat: pro quo sive αὐτοῦ, sive ἑαυτοῦ malueris, nihil repugno: nam perinde quidem est. τοῖς γόνασιν ἑαυτοῦ habet ms. *Ep.* *Ibid.* λεπτῷ ληδίῳ συνημφιακώς. *Tenui panniculo Lydio*, reddiderat DALECAMPIUS; monens in ora, *Syrium* statuisse Natalem Comitem. Inde CASAUBONUS: » Non est corruptus locus, inquit, ut putarunt interpre» tes, qui correxerunt Λυδίῳ. Ex antiquis Grammaticis » constat, λήδιον *vilis aut tenuis vestis* nomen esse. « — Notemus in transitu, Casaubonum, ubi *interpretes* dicit, quamvis plurali numero utatur, (ut plerumque solet) tamen nonnisi unum fere Dalecampium intelligere. Poterat & ληδίῳ scribi, ut hic habent edd. & mssti, & λῃδίῳ, & ληϊδίῳ. Hesychius: Λήδιον· τριβώνιον εὐτελές. Idem: Ληΐδιον· εὐτελὲς ἱμάτιον. Cui alii adsentiuntur Grammatici. Ληΐδιον vulgo scribunt apud Nostrum XIII. 582. d. e. ubi tamen ipsum metrum vel λήδιον vel saltem λῄδιον requirebat. συνημφιακώς est a verbo συναμφιάζω, idem valente ac συναμφιέννυμι. Potuerat etiam συναμφιακὼς absque augmento scribi, quemadmodum scripsit Casaubonus in Animadv. ubi verba contextus repetiit: sed in eam, quam secutus sum, scripturam consentiunt edd. & mssti.

καὶ μὴ λέγοντος. Exspectasses μὴ λέγοντος ἐμοῦ, vel μή μου λέγοντος: sed pronomen personale ignorant libri. *Ibid.* Παράβυστος. Idem vocabulum supra positum vidimus, pag. 243. d. Possis *intrusum* intelligere, cum H. Stephano & Dalecampio. Quoniam vero de eo hic agitur qui *adulando* se ingerit, ne male quidem feceris, si *insinuatorem* reddideris, aut *sese insinuantem, irrepentem*: cum quo satis convenit, quod παράβυστον, (in neutro quidem genere positum) ἀποκεκρυμμένον, λάθρα γινόμενον, communi consensu interpretantur veteres Grammatici.

τοῦ νεανίσκου τὴν χεῖρα παρεικότος ἐκκρεμάμενος, ταύτῃ καὶ προσπεπτωκὼς κατέψηχέ τε. Cum iungerentur vulgo ἐκκρεμάμενος ταύτῃ, (quae & in ms. *Ep.* perspicue iunguntur,) latine sic reddidit DALECAMPIUS: *manui quam adolescentulus veluti languidam remiserat, suspensae accidens, eam demulcebat ac leniter contrectabat.* CASAUBONUS vero, » Loquendi usus (inquit) postulat ταύτης. Mirum au-

a »tem adulandi studium duobus hisce verbis declarat Clear»chus. Mox pro κατέψυχε, Dalecampius κατέψηχε: »quod confirmat Epitome.« — Etiam noster ms. *Ep.* κατέψηχε dedit. In κατέψυχε vero cum editis consentit ms. *A.* Simili ratione ὑποψύχοντες & ὑποψήχοντες permutata vidimus lib. V. pag. 233. d. & mox hac ipsa pagina, ψῦγμα & ψῆγμα confusa erant. Confer Hesych. in Καταψήχων, & Brunck ad Apollon. Rhod. III. 1102. Quod dein de *extendendis digitis* subiicit, id aliàs ad iatraliptae officium pertinebat, cuius partes lepide perstringit Epictetus, Dissertat. lib. III. c. 26, 22.

ὥστε τὸν πρῶτον αὐτὸν ἐπονομάσαντα Σικύαν, εὐστόχως εἰρηκέναι δοκεῖν. DALECAMPIUS: *ut ingeniose & acute dixisse videatur, qui primus eum Cucurbitulam cognominavit.* Tum IDEM, in ora: »Quod *cucurbitulae* instar traheret »hominum ad se benevolentiam.« — Ad haec CASAUBONUS: »*Cucurbitulas* adhibent medici ad attrahendum: »quod cum fit, etiam extenditur cutis. Non igitur ea »caussa est appellationis *Sicyae*, quam interpretes arbi»trantur: sed petenda ea est ex verbis praecedentibus, »εἷλκέ τε καὶ ἐξέτεινε: *trahebat*, & *extendebat.*« — At bona cum gratia doctissimi viri profiteamur, miram nobis (ne quid gravius dicam) hanc ipsius interpretationem videri. Immo ἀπὸ τοῦ ἐκκρέμασθαι, *ab adhaerendo*, *Cucurbitulam* dictam intellexit auctor, & nos cum eo intelligamus.

b ὁ Θὴρ, ὁ γενναιότατος. Huius τὴν γενναιότητα ipso nomine ὁ Θὴρ significatam auctor voluerat: quo nomine generatim quidem *fera* vel *bellua* quaevis intelligitur, sed sigillatim *leo*, rex ferarum, insignitur. Sed per ironiam quidem hunc sic nominatum finxit.

Φωκαϊκὸν ψῦγμά τι διακινῶν, ὡς αἰωρῶν ἡδὺς ἦν, ἀλλ' οὐκ ἀποσοβῶν. DALECAMPIUS: *Phocense suaviter flabellum dimovebat, elatum, sed non ita ut arceret quae occursarent.* Tum CASAUBONUS, postquam pro ψῆγμα (quod erat in libris omnibus) ψῦγμα edendum curasset: »Le»gebatur (inquit) ψῆγμα: sed perplacet ψῦγμα: nam »*flabellum* intelligit, ut bene iudicavit eruditissimus Da»lecampius: quamquam alii fere id instrumentum ῥιπίδα »vel ῥιπίδιον vocant. Quod cur ψῦγμα non possit vo»cari, caussae non est; cum ψῦξαι exponatur a veteri»bus etiam, ἄνεμον ποιῆσαι, *ventulum facere.* [Hesych. in

» Ψύξας.] Καταψύχειν in ea re posuit elegantissimus poë- b
» ta Nonnus, in III. Dionysiacorum:

» Τέκνα καταψύχουσα, καὶ ἔσβεσε καύματος ὁρμὴν,
» ἀντίτυπον φύσημα χέων ποιητὸς ἀήτης.

» Haec eo spectant, ut doceamus veram esse lectionem » ψῦγμα: licet in omnibus antiquis libris aliter scri- » ptum sit hoc verbum. Iam vero legendum est, διακι- » νῶν ὡς αἰώραν: non autem, ὡς αἰωρῶν. Hoc vult: » *Therem manu dextrâ flabellum Phocaicum commovisse; non,* » *ut qui muscas expellunt, vehementer; sed leniter, instar eo-* » *rum qui lectos pensiles agitant.* Flabella utrique rei » parabantur, & quaerendae refrigerationi, & muscis ex- » pellendis: unde etiam μυιοσόβας appellarunt. Est igitur » διακινεῖν ὡς αἰώραν, quod Antiphanes dicit paulo post, » [hac pag. extr.] σύμμετρον πνεῦμα μὴ περίσκληρον ποιεῖν. « — Sic ille. Intelligitur autem αἰώρα non modo *lectus pensilis*, sed & illud *sellae pensilis genus*, quod *oscillum* Latine vocatur. Et erat τὸ αἰώρημα, vel ἡ αἰώρησις, exercitatio haud infrequens apud Graecos, atque etiam a medicis commendata: de qua vide Hesychii Interpp. ad voc. Αἰώρα, & Foesium in Oecon. Hippocr. pag. 14. & e veteribus Galenum, apud H. Stephanum Thes. T. I. p. 217. a. & Aëtium, cuius verba recitavit Reimarus ad Dionem pag. 789. Estque speciosa utique Casauboni emendatio, ὡς αἰώραν: nisi fortasse vulgata & constans librorum scriptura, ὡς αἰωρῶν, defendi hactenus potest, ut verbo αἰωρεῖν intelligamus significari ipsam illam *agitationem*, qua ἡ αἰώρα movetur; quem significatum eadem illa, quae dixi, nomina, τὸ αἰώρημα & ἡ αἰώρησις firmare videntur.

διό μοι δοκεῖ ἂν αὐτῷ — — — νεμεσήσας ἐφεῖσι. Sic edd. cum ms. *A.* Rectius vero fuerit ἐφεῖναι, quod habet ms. *Ep.* Mox, pro ἢ κείνην, quod sequitur, sic c ἢ 'κείνην scribitur in eodem cod. *Epit.* *Ibid.* ἧς καὶ τὴν Ἀθηνᾶν φησιν Ὅμηρος ἐνεῖναι τῷ Μενελάῳ τὸ θάρσος. Ad vulgatam olim scripturam ὡς καὶ τὴν Ἀθ. recte CASAUBONUS monuit: » Scribe ἧς, non ὡς. « — Caeterum vide Iliad. ρ'. 570. In fine capitis, pro αὐτὸν, est ἑαυτὸν in ms. *Ep.*

AD CAP. LXXI.

Ἀλλ' οὐ Λεύκων τοιοῦτος ἦν. Nempe, *non ita mollis*, ut

ille Paphius adoleſcentulus. *Ibid.* ὃς ἐπεὶ συχνοὺς ᾔσθετο. Deerat ed. Ven. & Baſ. & membranis *A.* pronomen ὃς, abſorptum nempe a praecedentis vocis terminatione. Tacite voculam adiecit Caſaubonus, in Epitome Hoeſcheliana (puto) repertam. Noſter quidem ms. *Ep.* perſpicue eamdem exhibet. *Ibid.* σεσυλημένους ὑπό τινος τῶν περὶ αὐτὸν κολάκων, συνιδὼν τὸν ἄνθρωπον διαβάλλοντα. Cum ſic legeretur hic locus in editis, σεσυλημένους ὑπὸ τῶν περὶ ἑαυτῶν κολάκων, συνιδὼν ἄνθρωπον διαβάλλοντά τινα, intacta haec reliquit Caſaubonus. Nobis, pro περὶ ἑαυτῶν, quod manifeſte vitioſum erat, περὶ αὐτὸν dedit codex uterque. Tum συνιδὼν τὸν ἄνθρωπον percommode dedere membranae *A.* Quibus adhibitis emendationibus, facile patebat, pro ὑπὸ τῶν oportuiſſe ὑπό τινος τῶν, quod ex coniectura recipere non dubitavi.

d In ecloga ex *ANTIPHANIS* Milite, *verſ.* 1. Ἐν δὴ Κύπρῳ. Particula δὴ metri cauſſa a primo editore adiecta eſt. In caeteris nil variant libri: & ſatis bene habent omnia; niſi quod *decimus verſus*, in quo poſt συχνοῦ particulam γ' ignorant mssti libri, in hunc modum (ni fallor) ſcribi debuerat:

e καρποῦ, συχνὸν ὅν φασι τὰς περιστερὰς τρώγειν.

Miratus ſum, ludicram hanc lepidamque eclogam non eſſe a *Grotio* in Excerptorum ſyllogen translatam.

AD CAP. LXXII.

a Εἴη οὖν ἂν &c. Quaenam ſint in tota hac pericopa, *Clearchi* potiſſimum verba, quae rurſus *Deipnoſophiſtae*, haud ſatis adparet: nec alioquin admodum planus hic locus. Ad tria hominum genera pertinere ſuam adulatorum deſcriptionem dixerat Clearchus pag. 256. f. quos etiam tribus diverſis nominibus inſignivit. Sed, propius ſi ſpectes, vix adparet quid magnopere illi inter ſe differant. Quare etiam deinde, uno communi nomine τοῦ μαλακοκόλακος comprehendi poſſe, ait. Cuius nominis duae adferuntur rationes: prima, quod τῷ μαλακῷ κολακεύει: altera, quod τὸ σχῆμα - - - ἀποπλάττεται. E quo adparet, vocabulum μαλακοκόλαξ duplici notione acceptum voluiſſe Clearchum; nempe ut intelligeretur *mollitiei mollis*

adulator, mollium hominum ipse mollis adsentator. Quod a
ipsum in versione nostra Latina planius expressum velim. In eademque versione deleta velim verba ista: »[Sed & »alia nomina habet.]« quae ab hoc loco aliena esse intelligo. Deleta etiam velim in scholio nostro, Graeco contextui subiecto, verba ista: *In sequentibus verbis non satis integra videtur oratio.*

Quam priorem nominis μαλακοκόλαξ rationem modo dicebam, perspicue ea verbis istis traditur, πρὸς γὰρ τῷ τοιούτῳ κολακεύειν: quae verba nullo merito damnavit CASAUBONUS, monens hoc loco: »Scribe, πρὸς γὰρ »τὸ οὕτω κολακεύειν, cum Epitoma; non, πρὸς τῷ »τοιούτῳ.« — Atqui non πρὸς γὰρ τὸ, sed πρὸς γὰρ τῷ οὕτω κολακεύειν habet noster quidem codex *Ep.* Sed multo rectius πρὸς γὰρ τῷ τοιούτῳ habet ms. *A.* cum editis, id est, πρὸς γὰρ τῷ κολακεύειν τοιούτῳ, scilicet μαλακῷ ἀνθρώπῳ. Etiam sequentia verba bene habent, sicut consentientibus membr. *A.* edita legebantur, καὶ τὸ σχῆμα τῶν κολακευομένων ἐπακολουθοῦν ἀποπλάττεται, id est, *& effingit in se ipso habitum sequacem* (h. e. *similem*) *eorum quibus adsentatur.* Paulo tamen commodius dicturus fuerat τὸ σχῆμα τῷ τῶν κολακευομένων (scil. σχήματι) ἐπακολουθοῦν: id est, *habitum imitantem eorum habitum quibus ille adulatur.* Adnotavit porro h. l. CASAUBONUS: »Melius etiam cum Epitoma scribe ἐπακολουθῶν, »quam ἐπακολουθοῦν.« — Istam si probaveris scripturam, constructio verborum in hunc modum concipienda fuerit, καὶ ἀποπλάττεται τὸ σχῆμα τῶν κολακευομένων, ἐπακολουθῶν, scilicet αὐτῷ: nam verbum ἐπακολουθεῖν cum tertio casu construitur, non cum quarto. Ad sententiam nihil interest.

Quae sequuntur verba, παραγκωνίζων καὶ σπαργανῶν ἑαυτὸν τοῖς τριβωναρίοις, ea quo pacto accipienda mihi visa essent, in latina versione indicavi. Verbo παραγκωνίζεσθαι in eamdem sententiam saepius usus est Lucianus, locis in Reitziano Indice citatis; quibus addi debuerat alius locus, ex Timone cap. 54. Et imitati sunt iuniores, Alciphron lib. I. Epist. 6. &, quem ibi Berglerus laudavit, Heliodorus lib. VII. pag. 312. Illud hoc loco dubitationem movere poterat, quod non in *passivo* vel *medio* genere, sed in *activo*, παραγκωνίζων, hic ponitur: quare videndum, sit-ne παραγκωνιζόμενος corrigendum, an

a (quod veriſſimum fortaſſe fuerit) accuſativus ἑαυτὸν, qui ad σπαργανῶν iungitur, ſimul ad παραγκωνίζων ſit referendus, ut παραγκωνίζων ἑαυτὸν idem ac παραγκωνιζόμενος valeat; quaſi *cubitis utrimque praetentis ſeſe muniens.* Dalecampius ſic reddiderat, *obvios ab illis cubito repellens:* quem ſecutus eſt Villebrune. Pro τριβωνίοις, quod dein erat editum, τριβωναρίοις dedit codex ms. uterque: quam vocem H. Stephanus, Theſ. III. 1332. d. ex eiusdem noſtri Athenaei libro X. citavit, ubi ait, τριβωνάρια περιβαλλόμενοι μικρά. DALECAMPIUS, cum in verſione, *tritis panniculis ſe vinciens*, poſuiſſet, in ora adiecit: »Si quando ob »vulnus, ulcus, aut alium quemvis morbum, eſſent ii, »quibus aſſentabatur, faſciati. Sic ante Cliſophus [pag. »248. f.] aegritudines Philippi aſſimulabat.« In eamdemque ſententiam verba iſta Villebrunius interpretatus eſt. In fine huius pericopae, pro ποικιλόφρων τις, quod in editis legebatur, nulla cauſſa erat cur non ποικιλόφωνός τις reſtitueremus auctori, quod dedit ms. *A.* Pariter codex *Epit.* pronomine τις tantum omiſſo, ποικιλόφωνός ἐστιν dederat.

b Ἀνδροκύδης δ' ὁ ἰατρός. *Androcydes medicus.* »Eius me»minit Plinius cap. 5. lib. XIV. & cap. 1. lib. XIV.« DALECAMPIUS.

CASAUBONI eſt ad hunc locum Animadverſio haec: »Etymum vocis κόλαξ varie explicat philologus Naucra»tita. *Androcydes Medicus*, inquit, *dictum volebat* ἀπὸ τοῦ »προσκολλᾶσθαι ταῖς ὁμιλίαις: *quod aſſidue iis adhaereat* »*quibuscum verſatur.* Auctor Etymologici magni: Κόλαξ, »παρὰ τοῦ κολλᾶσθαι, κόλλαξ τις ὤν. σημαίνει δὲ τὸν πα»ράσιτον καὶ παραμένοντά τινι.«

»Longe petitum eſt quod ſibi probari ait Athenaeus. »Ἐμοὶ δὲ δοκεῖ διὰ τὴν εὐχέρειαν, ὅτι πάντα ὑποδύεται, »ὡς δή τις ὑποστατικὸς, κατάγωγῶν τῷ τῆς ψυχῆς ἤθει, »καὶ οὐ βαρυνόμενος οὐδενὶ τῶν αἰσχρῶν. *Mihi videtur dici* »κόλαξ, *propter facilitatem hominis; quia omnia ſubit* »*onera, tanquam aliquis portandis oneribus aſſuetus, moribus* »*animi, ceu firmo dorſo, nihil non ferens, quique nullius rei* »*turpitudine offendatur.* Quia Graeci *hominem facilium mo*»*rum* appellant εὔκολον, putavit Athenaeus, κόλακα pro»prie dici τὸν εὐχερῆ, eum *qui lubens faciat quidquid vo*»*lueris.* Ego arbitror, virum doctiſſimum non hoc ſerio »ſcribere. Ponit enim, dici poſſe κόλος, pro εὔκολος:

» quod est falsum. Longe enim aliud est κόλον, unde di- b
» citur εὔκολος & δύσκολος: quae voces proprie *facilita-*
» *tem circa victum* notant, aut *morositatem*. Nam veteres κό-
» λον appellant *alimentum*, ut vere docemur paulo post.
» [p. 262. a.] ὑποστατικὸς, proprie, *qui ferre omnia potest.*
» Eustathius, descripto hoc loco, [ad Iliad. ν'. pag. 931.
» l. 22 sqq.] sic interpretatur. Ὅρα, inquit, τὸ ὑποστατι-
» κὸς, χρήσιμον ὂν εἰς τὸ Ὁμηρικὸν στεῦται, ἤγουν ὑπι-
» σχνεῖται, ὑφίσταται, δίκην δηλαδὴ τινὸς κίονος, ὑπα-
» νίσχοντος τὸ ὑποκείμενον. « — Recte utique iudicavit doctus Animadversor, vix quemque illud vocabuli κόλαξ veriverbium tradere serio potuisse: ea potissimum notione, quo istam derivationem ipse interpretatus est. At quid tandem urgebat doctissimum virum, ut non modo parum probabilem, sed prorsus etiam absurdam sententiam auctori supponeret, quae nulla perspicua ratione ex illius verbis elici poterat, nedum ipsis inerat verbis? Aliam nominis rationem in animo habuisse auctorem, verba illa, quibus utitur, ὑποδύεται, ὑποστατικὸς, οὐ βαρυνόμενος, satis perspicue indicare videntur, ac praesertim illud verbum, quo reliquorum omnium vis simul omnis continetur, νωταγωγῶν. Quidni respexisse eum putemus ad illam primitivam vocabuli κόλλα notionem, quam Hesychius declaravit, cum docet, κόλλαν, perinde ut κόλλοπα, proprie denotare τοῦ βοὸς τὸ νωτιαῖον δέρμα, *bovis durum in tergore & cervice corium*, e quo ἡ κόλλα vulgo dicta (id est *gluten*) excoquitur. Conf. Eustath. ad Odyss. φ'. pag. 767 extr. & sq. Aliam rationem Dalecampius inierat explicandae illius derivationis. » Κόλος, » (inquit) ταπεινὸς, vir *humilis & abiecti animi, mente quasi* » *mutilatus*: inde κόλαξ. « — At, κόλον idem utique valere ac κολοβὸν, id est, *mutilum*, *claudum*, recte novimus: pro ταπεινῷ vero, i. e. *humili* & *abiecto*, positum nusquam reperitur. — Caeterum ipsa illa verba, ἐμοὶ δὲ δοκεῖ &c. dubitari potest an *Athenaei* sint: quae mihi denuo legenti relegentique colorem habere videntur a proprio Deipnosophistae nostri stylo diversum. Taceo, vix umquam ab illo etymon aliquod, praesertim reconditum quodammodo, adferri, quin auctorem nominet, qui illud tradiderit. Denique, ut verbo dicam, videntur mihi omnia ista, inde ab Ἀνδροκύδης δ' ὁ ἰατρὸς usque ad illa βαρυνόμενος οὐδενὶ τῶν αἰσχρῶν, etiamnum *Clearchi verba* esse: quae

b adeo & initio & in fine *notulis illis* » & « insigniri debuerant, quibus solemus *propria auctorum verba ab Athenaeo citatorum* ab ipsis Deipnosophistae verbis distinguere. Potuit autem *Clearchus*, cum esset Aristotelis discipulus, (ut docet Noster VII. 345. b.) *ANDROCYDEM Medicum* nominare, qui Alexandri Magni aetate vixit, teste Plinio XIV. 5, 7. atque etiam a Theophrasto laudatus est, in Histor. Plantar. lib. IV. cap. 20.

βίον ὑγρὸν ὀνομάζων. » Quid appellent Graeci *ὑγρὸν βίον*, » quid item *ὑγρὸν ὀφθαλμὸν*, fuse exposuimus ad Persium. » B. Chrysostomus, Homilia XXIV. in Epist. ad Roma- » nos: *Ἵνα δὲ καὶ σαφέστερον μάθητε, τί ποτέ ἐστι τὸ » προνοεῖν τῆς σαρκὸς εἰς ἐπιθυμίαν, καὶ φύγητε τὴν τοιαύ- » την πρόνοιαν, τοὺς μεθύοντας, τοὺς γαστριζομένους, τοὺς » θρυπτομένους, τοὺς τὸν ὑγρὸν καὶ διαῤῥέοντα ζῶντας βίον » ἐννοήσατε, καὶ εἴσεσθε τὸ εἰρημένον. ἐκεῖνοι γὰρ πάντα » ποιοῦσιν, οὐχ ἵνα ὑγιαίνωσιν, ἀλλ' ἵνα σκιρτῶσιν, ἵνα τὴν » ἐπιθυμίαν ἀνάπτωσι.* « CASAUBONUS. — Plura dabit IUNIUS in Adagio *Uvida vita*, in Erasmi Adagiis, pag. 465. Est autem *ὑγρὸς βίος*, *vita mollis*, *remissa*, *dissoluta*, *voluptatis diffluens*. Confer omnino quae collegit H. STEPHANUS, Thes. T. III. p. 1726 sq.

Ἄλεξις ἐν Πυραύνῳ. Πύραυνον h. l. Dalecampius intelligebat *foculum quo ardens pruna fertur*: Holstenius, ad Stephanum Byzant. p. 245. *furnum* interpretatus est. Claudicare postremum versum, qui ex *ALEXIDE* adfertur, adparet: nec tamen aliter, atque editus est, scribitur in codicibus manu exaratis.

c *CROBYLUS*, in *Muliere desertrice*: Πάλιν ἡ τοῦ βίου &c. » Corrupta sunt & perverse scripta *Crobyli* sequentia verba:

» — Ἡ τοῦ βίου,
» ὑγρότης με τέθαιφε τοῦ σοῦ τὴν ἀσωτίαν.
» ὑγρότητα γὰρ νῦν προσαγορεύουσιν τινές.

» Distingue ac scribe:

» — Ἡ τοῦ βίου
» σοῦ ὑγρότης με τέθαφε· τὴν ἀσωτίαν
» ὑγρότητα γὰρ νῦν &c.

» *Vitae tuae ὑγρότης dat me in stuporem. Dico ὑγρότητα: sic » enim nunc quidam prodigentiam nominant.* Nove dictum » τέθαφέ με, pro, *facit me admirari*. Nam ita potius loqui- » mur, τέθηπα ἐγὼ τοῦτο, quam τοῦτο τέθηπέ με. Ac » fortasse poëta aliud scripserat, quod divinare non pos-

» fumus. In membranis est τε . . φε. In amplissimi vero c » Messaei libro, τέθρεφε. « CASAUBONUS. — In Epit. deest ista ecloga. Mendosam autem scripturam τέθαιφε, sicut edita est, sic tenent vetustae membr. *A*. Perspecte vero τέθαφε corrigendum monuit doctus Animadversor: neque aliud quidpiam quaerendum. Sane quidem, τοῦτο τέθηπέ με, Graece dici nequit: sed τοῦτο τέθαφέ με commodissime dicitur. Nam pervulgatum verbum τέθηπα, (quemadmodum consentiente analogiâ diserte Eustathius docet ad Iliad. δ'. pag. 356. l. 49.) est praeteritum medium verbi θάπτω, quod primitus & proprie ἄγω εἰς ἔκπληξιν significat; unde τὸ τάφος, (idem quod θάμβος) ἡ ἔκπληξις. Atqui a θάπτω, perfectum praeteritum activi generis regulariter τέθαφα formatur: quare τοῦτο τέθαφέ με idem valet, ac τοῦτο μὲ ἐκπέπληχε vel ἐκπλήττει. Verborum feriem, quae ferri ex editorum scriptura non poterat, peraptam ad metri rationem, & commodiorem quam quae est a Casaubono proposita, dedere nobis nostrae membranae, ὑγρότης με τοῦ σοῦ τεθ. Quarum auctoritatem secuti sumus.

AD CAP. LXXIII.

Ἀντιφάνης ἐν Λημνίαις. Quid sit quod paulo post otiose repetantur in membr. & in edd. eadem verba ἐν Λημνίαις, nescio: nisi forte inde nata ea repetitio, quod in vetustiore aliquo codice duae discrepantes lectiones (quarum altera olim in ora aut inter lineas notata fuerat) simul in contextum receptae erant: altera ἐν Λήμναις, (quemadmodum pag. 230. d. vulgo scribebatur) altera ἐν Λημνίαις, quae vera scriptura erat. Posterior dein librarius, vitiosum ratus istud ἐν Λήμναις, utrobique ἐν Λημνίαις scripsit. *Ibid.* τέχνην τινὰ εἶναι. Verbum εἶναι in utroque nostro cod. msto *post* κολακείαν ponitur: & potuerat a nobis ibidem reponi.

In *ANTIPHANIS verf.* 3. vulgo sic scribebatur ποιεῖ d τι καὶ πικραίνεται: absque interrogatione. Pro quo GROTIUS in Excerpt. pag. 613. πονεῖ τε posuit: commode. Sed, nullam literam mutando, πονεῖ τί interrogative scribi posse putavi, quod idem valeret ac ὅσον πονεῖ, *quantum laborat?* quemadmodum verf. sq. ait, ἐν ὅσοις ἐστὶ κινδύνοις; Verbum πικραίνεται idem GROTIUS, *sibi ipse*

ὀ *irascitur*, interpretatus est. Aliàs quidem *exacerbari*, *indignari alteri* significat. Hoc loco videndum, ne denotet, *amara & aspera multa patitur*.

Septimum Antiphanis versum, ita conceptum,

οὐ γὰρ τὸ μέγιστον ἔργον ἐστὶ παιδιὰ,

in hunc modum reddiderat Dalecampius:

Labor summus noster est, ludere.

Eo spectabat CASAUBONI animadversio, cum ait: »Versum antepenultimum ex *Diphileis* [*Antiphaneis* scribere voluerat] corrumpunt qui scribunt,

» ἡμῶν τὸ μέγιστον ἔργον ἐστὶ παιδιά.

» Est enim rectum, οὗ γὰρ τὸ μεγ. Verte: *Nam ubi* (id est, *in ea arte, cuius*) *praecipuum opus est, ludere, effuse ridere, dictis ferire aliquem, multum bibere; nonne suave id est?* sive, *nonne ea ars est suavis?* «

f In *ALEXIDIS vers.* 3. perperam εὐωχήσωμαι editum erat. Veram scripturam, εὐωχήσομαι, uterque codex ms. dedit.

In priore *IONIS* versiculo, corrupte ἐναυσίαν in editionibus omnibus legebatur; nec ex ms. *A.* aliud adnotatum. Recte vero ἐπιαυσίαν dedit ms. *Ep.* *Ibid. vers.* 2. pro οἶον, DALECAMPIUS ἡμῖν legebat, sic vertens:

Annuum festum me dicere oportet
nobis esse quotidianum.

Et in ora notavit: »Nos quotidie tam splendide epulari, ac si dies festus esset quotannis recurrens.«

AD CAP. LXXIV.

ἡ Κνώπου βασιλεία ὑπὸ τῶν ἐκείνου κολάκων κατελύθη. » *Cnopi*, *regis Erythrarum*, facit mentionem & Strabo lib. XIV. ut quidem nos emendamus. De regni illius eversione Aristoteles libro V. Politicorum, cap. 6. Sed ea historia sic diversa, ut de alio, non autem de *Cnopi* regno loqui videatur.« CASAUBONUS. — Vide Strabon.

a lib. XIV. pag. 633. b. c. & ibi Casaub. *Ibid.* θύειν Ἑρμῇ δολίῳ. Vide Spanhemium ad Aristophanis Plut. vs. 1158. *Mox*, pro ἵν' ὀλιγαρχίαν καταστήσωνται, suo arbitratu Epitomator ἵν' ὀλιγαρχία γένηται scripsit. *Ibid.* Ὀρτύγης recte edd. cum ms. *Ep.* Ὀρύττης h. l. ms. *A.* sed deinde in Ὀρτύγην bis consentiunt libri omnes. *Ibid.* διὰ τὸ περὶ τὰς θεραπείας εἶναι τῶν ἐπιφανῶν. Sic recte ms. *A.*

cum edd. Perperam διὰ τὸ περὶ τοὺς θεράποντας τῶν ἐπιφανῶν εἶναι ms. *Epit.* a

πρόσκυνες καὶ κόλακες. Cum πρόσηνες esset editum, adnotavit CASAUBONUS: » Ait de regis Erythrarum adu»latoribus, οἳ ἐκαλοῦντο πρόσηνες. Depravata vox est, » ἀντὶ τοῦ προσηνεῖς. Ita Graecis appellantur qui sunt » *comes* & *blandi.* In Epit. scriptum πρόσκυνοι. Etiam » haec contra analogiam vulgi usu recepta vox fuerit. » Sic autem dicti *adulatores*, ab *officiosa & demissa potentio*» *rum salutatione.* « — At πρόσκυνες, non πρόσκυνοι, noster dedit codex Epitomae: & cum eo consentit ms. *A.* Quare recipiendum hoc fuit, licet nullibi aliâs (quod sciam) istud vocabulum reperiatur. Eiusdem formae vocabulo πρόκυνες usus est Antiphanes Macedo in Epigrammate in Grammaticos: (in Brunckii Analect. T. II. pag. 205. num. 5.) ubi Καλλιμάχου πρόκυνες non, cum H. Stephano, (in Indice Thesauri Gr. Ling. pag. 1713. e.) *adlatratores* intelligendi sunt & *reprehensores Callimachi*, sed *satellites* & *praecursores*, qui *illius tuendi caussa adlatrant alios.*

περὶ τὴν τοῦ σώματος κηδείαν γινομένης. Interpretis vice h. l. fungens Epitomator, ἀσχολουμένης, pro γινομένης scripsit. b

πανήγυρις ἀγομένη Ἀρτέμιδι Στοφέᾳ. » *Dianam Sto*» *pheam*, nisi hic, legere non memini usquam alibi. Sunt » quibus placeat Στοβαίᾳ: quia alibi Graeciae cultus olim » Apollo *Stobaeus.* At in Excerptis, [*Epitomam* dicit *Hoe*» *schoelianam*] Ἀρτέμιδι Στροφέᾳ. « CASAUBONUS. — Noster quidem codex *Epit.* cum membr. *A.* vulgatum Στοφέᾳ tenet: isque consensus me retinuerat, quo minus fidenter statim Στροφαίᾳ in contextum reciperem; quod tamen unice verum iudicaveram, & restitutum auctori omnino velim. Nam, quod de *Stobaeo* Apolline (ut ait Casaubonus) cogitarunt nonnulli, id parum huc facere videtur: quamquam, verum ut fatear, ne compertum quidem habeo apud quemnam ex veteribus nomen Στοβαῖος pro Dei cognomine reperiatur. At, quemadmodum Mercurius eo, *quod ante aedium fores* (παρὰ τῷ στροφεῖ τῶν θυρῶν) *poni eius statua consuesset*, Στροφαῖος est cognominatus: (vide Hesych. in Στροφαῖος, & Hemsterhus. ad Comici Plut. 1154. pag. 444 sq.) sic *Dianam* eâdem de caussâ, quippe cuius statuae pariter vel ante fores ae-

dium, vel ante urbium portas, passim collocatae erant, (ut docet Scholiastes Aristoph. ad Vesp. vs. 800. & Schol. Theocr. ad Idyll. II. 36. item alter ex Aeschyli Graecis Interpretibus ad Septem ad Theb. vs. 455.) similiter Στροφαίαν adpellatam fuisse perquam verisimile debet videri. Et sic h. l. legendum iam pridem SPANHEMIUS censuerat, in Notis ad Aristoph. Plut. vs. 1154. At MEURSIUS, in Graecia Feriata, pag. 257. vulgatam scripturam Ἀρτέμιδι Στοφέᾳ tenens, festum inde finxit, cui nomen Στόφεια fecit.

AD CAP. LXXV.

c Οἱ δὲ περὶ τὸν Ὀρτύγην τύραννοι. Recte τύραννοι uterque mstus. *Ibid.* πολυσχιδῆ σανδάλια, *multifida sandalia.* Adparet, pretiosum fuisse ac molle calceamenti genus: nescio an idem de quo sic praecepit Pollux VII. 85. σχισταὶ, πολυτελὲς ὑπόδημα καὶ θρυπτικόν. ταύτας δὲ καὶ λεπτοσχιδεῖς ὠνόμαζον. Confer eumdem ibid. sect. 87. & Ammonium DE Different. Vocab. p. 133. Contra, περισχεδεῖς Hesychius interpretatur εἶδος ὑποδήματος εὐτελές. At apud Nostrum, XII. 537. e. ubi occurrit vocab. περισχεδεῖς, pariter *pretiosum* aliquod, non vile, *calceamenti genus* videtur intelligi.

d καὶ τῶν μὲν τοὺς υἱεῖς εἰς τὰς κοινὰς συνουσίας μετεπέμποντο. » Interpretor de *conviviis, quae ipsi inter se agi» tabant.* Sed in Excerptis, ubi pleraque brevi admodum » compendio scripta, pro κοινὰς, tantum est κοι cum ν superscripto: quod equidem quid sibi velit non video. « CASAUBONUS. — At noster ms. *Epit.* perspicue & omnibus elementis exserte scriptam vocem κοινὰς exhibet, quemadmodum edd. & ms. *A.* Intelliguntur que haud dubie, sicut Casaubonus observavit, convivia compotationesque, quas ipsi triumviri inter se cum suis sodalibus agebant: quos ad congressus illi, obscoenae libidinis caussa, formosos civium pueros arcessebant.

AD CAP. LXXVI.

f Θεόπομπος γὰρ ἐν τῇ ἐννεακαιδεκάτῃ τῶν Φιλιππικῶν. Quod codex noster Epitomae habet, ἐν τῇ θ'. id ex ἐν τῇ ιθ'. corruptum. Nam in illo codice iota subscri-

bendum numquam aliàs nec subscribi nec ad latus poni f solet: nunc vero cum librarius in suo exemplari τῷ ιθ'. reperisset, inde τῷ θ'. fecit. Nec vero dissimulandum id quod hoc loco CASAUBONUS observavit: qui cum adnotasset, in Hoeicheliano quoque codice Epitomae ἐν τῷ θ'. *in nono*, pro in *decimo nono*, scribi, haec monuit: » At » libro quarto [Athen. lib. IV. pag. 166 extr. & seq.] ubi » de Philippo & eius aula narrantur simillima ex eodem » *Theopompo*, laudatur *liber undequinquagesimus*. « — At ibi τῶν Ἱστοριῶν libri citantur, hic vero τῶν Φιλιππικῶν. Et quamquam subinde universa *Theopompi Historia* sub titulo τῶν Φιλιππικῶν citetur, tamen τὰ Φιλιππικὰ proprie nonnisi pars fuere universi operis, quod inde coeperat, ubi desierat Thucydides. Itaque videndum, ne interdum *idem aliquis liber Rerum Philippicarum* potuerit sub *diverso numero* citari, prout is qui eum citaverit, vel *a totius operis exordio*, vel ab ipsarum *Rerum Philippicarum* principio, initium numerandi fecisset. Quidquid sit: rursus similia ex eiusdem *Theopompi libro vigesimo sexto* mox deinde p. 260. b. citantur: in illo vero numero *XLIX*. qui superiore loco commemoratus est, non esse a librariis erratum, intelligimus ex pag. 260. d.

Ἀγαθοκλέα, δοῦλον γενόμενον, &c. » Non est dissimu» landus error viri docti, [Dalecampii,] qui non recte » capiens Athenaei, sive potius Theopompi verba, gra» vissimam Philippo regi Macedoniae facit iniuriam. Sic » ille: *Theopompus auctor est, ab Agathocle, qui & ipse ali» quando servierat, in eorum numero quos Thessali Penestas vo» cant, Philippum ob assentationem magnae apud ipsum aucto» ritatis, quod in conviviis illi familiaris saltaret, ac risum mo» veret, contra Perrhaebos missum fuisse.* Quid aliud est τὸ » ἄνω κάτω, nisi hoc? Nam plane ἄνω ποταμῶν χωροῦσι » παγαὶ per hanc interpretationem. Quare ita rescribe: » *Theopompus ita narrat: Agathoclem, qui servitutem servie» rat Penestarum Thessaliae unus, adversus Perrhaebos misit, » totumque id negotium illi commisit Philippus, apud quem po» terat is plurimum propter assentationem, & quia frequens eius » conviva saltare ac ridiculum se praebere erat solitus.* Sic an» te dictum est, [pag. 249. c.] Philippum Thessaliae rebus » praefecisse adulatorum suorum alium, cui nomen Thra» sydaeo. Sed de Agathocle Syracusanorum tyranno co» gitabat cum ita scriberet Dalecampius: cui tamen Aga-

»thocli certum eſt non convenire quae de iſto hic di-» cuntur.« CASAUBONUS. — De *Peneſtis*, quorum hic fit mentio, vide paulo inferius, p. 263 ſub finem & ſeq.

a Ἱστορεῖ δὲ περὶ αὐτοῦ καὶ τάδε Ἡγήσανδρος ὁ Δελφὸς &c. » Refert auctor ex Hegeſandro, *Philippum Alexandri » patrem, ita ſolitum capi ſcurrarum iocis, ut amicis quos Athe-» nis habuit negotium dederit, mitterent ad ſe* ἀποφθέγματα, » *quae per* Diomeorum *feſtum Attici ſcurrae proferrent.* Si-» mile eſt quod de Iulio Caeſare narrat M. Tullius in » Epiſtola ad Papirium Paetum: [Epiſt. 16. lib. IX.] man-» daſſe illum ſuis, ut ipſius Tullii dicta cum reliquis actis » ad ſe curarent perferenda. De *Diomeo* autem *Herculis » templo*, & urbanis hominibus eo ſolitis convenire, vide » libri XIV. initio.« CASAUBONUS. — Pro Διόμεων, quod antepenacute ſcribebatur in editis, Διομέων habet ms. *Ep.* ac puto etiam membr. *A.* Rurſusque lib. XIV. pag. 614. d. pro eo quod temere ſic edi ſolet, ἐν γοῦν τῷ Διομείῳ ἢ Ἡρακλείῳ, in codicibus noſtris ἐν γοῦν τῷ Διομέων Ἡρακλείῳ ſcribitur. Quae ſcriptura cur non teneretur nulla cauſſa erat. Eſt autem Διόμεια quidem, (neutr. plur.) nomen pagi cuiusdam Attici, in quo celebre erat *Herculis templum*, & celebrabatur feſtum Ἡράκλεια dictum: cuius meminit Ariſtoph. in Ran. 664. ubi vide Scholiaſt. & Harpocrat. in Ἐν Διομείοις Ἡράκλειον. Inde formatum gentile nomen Διομειεὺς tradit Stephanus Byz. in Διόμεια. Unde h. l. apud Athenaeum τῷ Διομειῶν Ἡρακλείῳ corrigendum cenſuerat MEURSIUS, in Graecia Feriata, voce Ἡράκλεια: puto, contractam formam intelligens ex Διομειέων. Sed perinde etiam Διομεὺς gentile formari, diſerte Euſtathius docet, ad Iliad. δ'. pag. 337 extr. itemque Heſychius in Διομεῖς. Inde genitivus pluralis legitime for-

b matus, τῶν Διομέων. *Mox dein*, ἀπέστελλεν in imperf. dedere ambo mssti, commodius quam ἀπέστειλεν. Significat, non ſemel, ſed ſaepius id factum.

καθ' ἑκάστην ἡμέραν μεθυσκόμενος, &c. Haec & alia crimina in Philippum, Amyntae filium, congerentem

c Theopompum refellit Polybius, VIII. 10 ſeqq. *Ibid.* τῶν ἀνθρώπων τοῖς εὐφυέσι καλουμένοις. » *Hominibus iis quos » vocant* εὐφυεῖς. Ita Attici vocabant *natos aptos dictis di-» cendis*: etſi proprie aliud haec vox ſignificat. Euſtathius: » [ad Odyſſ. ε'. p. 217. l. 17.] φυῆς παράγωγον, εὐφυὴς » πτελέα, καὶ μηρὸς εὐφυής. οἱ δὲ ὕστερον εὐφυῆ καὶ τὸν

» κατὰ νοῦν δεξιὸν εἶπον. Ἀττικοὶ δὲ τὸν σκωπτικὸν, εὐ- C
» φυῆ ἐκάλουν κατὰ τινάς. Hesychius: Εὐφυής· ὁ ἐξ ἑτοί-
» μου λέγων καὶ σκώπτων. Plato, secundo de Republ. τοὺς
» εὐφυεῖς, id est, *promito ac parato ingenio homines*, elegan-
» ter ita describit, τοὺς ἱκανοὺς ἐπὶ πάντα τὰ λεγόμενα
» ὥσπερ ἐπισταμένους συλλογίσασθαι.« CASAUBONUS.

πλείους τε τῶν Θετταλῶν, τῶν αὐτῷ πλησιασάν-
των, ᾑρεῖτο μᾶλλον ἐν ταῖς συνουσίαις ἢ ταῖς δωρεαῖς.
Cum καὶ πλείους τῶν Θεττ. &c. esset editum, monuit
CASAUBONUS: »Scribe, καὶ πλείους εἰσὶ τῶν Θετ-
» ταλῶν τῶν αὐτῷ πλησιασάντων, οὓς ᾑρεῖτο μᾶλλον ταῖς
» συνουσίαις ἢ ταῖς δωρεαῖς. Id est, *Atque adeo ex iis qui*
» *cum Philippo vixerunt, plures erant Thessali: quos ille ad-*
» *iungebat sibi conviviis & familiari consuetudine magis quam*
» *donis.* « — Pro καὶ πλείους, uterque noster codex πλείους
τε dabat: quod accepi; nec vero vidi cur εἰσὶ & οὓς
desideraremus. Vocula ἐν, quam cum Casaubono Co-
RAY etiam noster *delendam* notaverat, debuit ea utique
parum commode hic posita videri: ac potuerat illa sane,
quemadmodum saepe aliàs observavimus, occasione lite-
rae ν, in quam desinit vox praecedens μᾶλλον, irrepere.
(vide ad II. 69. b. & ad II. 67. c. Animadv. T. I. p. 449.)
Attamen visus eram mihi subinde etiam, pro nudo dati-
vo instrumenti, dativum cum ἐν praepositione, probatis-
simis in codicibus, eis locis positum reperire, ubi ea ra-
tione, quam modo dicebam, insinuare sese illa vocula
non potuerat. Cuius constructionis exemplum vidimus
lib. V. pag. 187. c. in illis verbis, ἐν δὲ ταῖς ὑποθήκαις
τοῦ κάρφους. Conf. Animadv. T. III. p. 43. & p. 45.

ὁ Σικελιώτης Διονύσιος, ὡς Εὔβουλος ὁ κωμῳδιοποιὸς παρί-
στησιν ἐν τῷ τυράννου ὁμωνύμῳ δράματι. Erat *EUBULI*
fabula, Διόνυσος ἢ Σεμέλη, citata a Nostro, XI. 460. e. &
ab aliis. Huius, de qua hic agitur, fabulae titulum Dale-
campius *Tyrannum* statuebat. At id si voluisset Athenaeus,
non ἐν τῷ τυράννου ὁμωνύμῳ dicturus erat, sed ἐν τῷ ἐπι-
γραφομένῳ δράματι Τύραννος. (conf. IV. 142. f. VI. 230. e.
VIII. 363. c. XIII. 567. e.) Cum ait, τῷ τυράννου ὁμωνύ-
μῳ, (id est, *cui a tyranno nomen fecit*) non aliter hoc in-
telligi potest, nisi, titulum fabulae fuisse Διονύσιος. Quod
obiter etiam CASAUBONUS adnotavit, monens »male ca-
» pere Athenaei verba qui aliter eam fabulam inscribunt. «
— Quae quidem verissima animadversio & Fabricium &

doctum Bibliothecae Graecae Fabricianae instauratorem praeteriit; qui in *Fabularum albo* EUBULI Comici, *Tyrannum* ex hoc Athenaei loco nominarunt, nulla *Dionysii* facta mentione.

In *EUBULI vers.* 1. pro *σεμνοῖσιν*, quod erat editum, *σεμνοῖς μὲν* dedit uterque noster codex mstus: a qua scriptura praeter rationem discessum erat. Ad
d *vers.* 3. haec statim adnotaverat CASAUBONUS: » *Tertium* » *versum* ex *Eubuli Dionysio*, *αὐτὸν ἀόργητος. ἡγεῖται δὲ*, » ita restitue:

» τοὐναντίον ἀόργητος, ἡγεῖται δὲ καὶ
» τούτους ἐλευθέρους μόνους, κἂν δοῦλος ᾖ.

» Et nota dictum *κἂν δοῦλος ᾖ*, cogente metro, pro *κἂν* » *δοῦλός τις ᾖ*. « — Dein vero in *Addendis ad Animadversiones*, revocans priorem istam emendationem, ait: » Praeeunte Huraldino codice, ita restitue:

» ἑαυτὸν εὐόργητος· ἡγεῖται δὲ καὶ
» τούτους ἐλευθέρους μόνους, κἂν δοῦλος ᾖ.

» Corruperunt hunc locum, qui vocem *ἀόργητος* non ca- » piebant. Est vero probum atque elegans verbum, eum » designans *qui in ira modum tenet; quibus, & quo modo ae-* » *quum est, irascens.* « — Lectionem *εὐόργητος* ex Epitome adsciverat primus editor. Ac potuerat ita scribere Abbreviator, sive interpretationis caussa, sive quod mendosam iudicasset veterum librorum scripturam, parum sibi intellectam. Cuius vocabuli vim, aptissimam huic loco, communi consensu explicant veterum Grammaticorum glossae. Hesychius: Εὐόργητος, ὁ τῇ ὀργῇ εὖ χρώμενος. Photius, laudatus ab Hesychii interpretibus: Εὐόργητος· πρᾶος. Suidas: Εὐοργήτως· ἀντὶ τοῦ, εὐτρόπως. ὀργὴ γὰρ ὁ τρόπος. Vide Thucyd. I. 122. & ibi Scholia. Galenus, in Hippocratis Glossis: Εὐοργητοτέρα· εὐτροπωτέρα. ὀργαὶ γὰρ οἱ τρόποι. Nec vero mirum admodum videri debet, passim idem vocabulum, per librariorum inscitiam, cum altero esse permutatum. Sic quidem apud Aristotelem etiam, Magnor. Moral. lib. I. cap. 7. pro eo quod recte edi solet, *τὸ εὐόργητον καὶ τὸ πρᾶον*, in bonae alioquin notae codice msto Parisino (numero 1417. insignito) *τὸ γὰρ ἀόργητον καὶ τὸ πρᾶον* scriptum reperi. In *αὐτὸν*, initio eius versus de quo agebamus, nil mutant libri nostri: neque in ea voce quidquam desideraretur, si ferret metri ratio; quae *ἑαυτὸν* omnino postulabat. In-

tercepta erat prima vocalis ab extremâ voculae praecedentis τε: quod eo facilius in mstis nostris accidere potuit, quoniam nusquam in illis distinguendorum versuum curam habuerunt librarii. d
In fine versus, & δὲ & καὶ ignorat uterque codex mstus; sed ἡγεῖται δὴ habent ambo: ubi claudicans versus commodissime fulciri posse nobis videbatur, ἡγεῖται δὲ δὴ scribendo. Poteras item, ac fortasse paulo etiam maiore cum veri specie, suspicari, ἡγεῖταί τε δὴ olim scriptum fuisse, absorptamque esse voculam τε a praecedentis verbi terminatione; quoniam ται & τε perinde habere olim consuevissent librarii.

AD CAP. LXXVII.

- *Φίλιππος τοὺς μὲν κοσμίους τὰ ἤθη καὶ τοὺς τῶν ἰδίων ἐπιμελουμένους &c.* Eadem ex eodem *quadragesimo nono* THEOPOMPI libro citavit Polybius lib. VIII, 11, 7 sqq. Confer Nostrum lib. IV. pag. 167. a. b. ubi similia nonnulla referuntur, quae eodem libro paulo ante haec, quae hic leguntur, posuerat idem Theopompus. Apud Polybium in verbis huc spectantibus, post τῶν ἰδίων, adiicitur βίων: quam vocem apud Athenaeum ignorant nostri libri cum editis. Pro ζῶντας ἐν κύβοις καὶ πότοις ἐπαινῶν ἐτίμα, e
apud Polyb. scribitur, ζῶντας ἐν μέθαις καὶ κύβοις ἐτίμα καὶ προῆγεν. *Mox*, τοιαῦτ' ἔχειν (sic) scriptum in utroque nostro codice msto, ubi τοιαῦτα ἔχειν habent editi. ταῦτ' ἔχειν est apud Polybium. Pro ξυρούμενοι, quod dein est apud Nostrum, ξυρώμενοι scribitur ad Polybium, neutrum male: in nostra vero Polybii editione per operarum errorem ξυρόμενοι exaratum.

Pro ἑτέροις παρεῖχον, rectius apud Polybium παρ- f
είχοντο legitur. *Ibid. ἀνδροφόνοι γὰρ &c.* » Theopompi verba, ἀνδροφόνοι τὴν φύσιν ὄντες, ἀνδρόπορνοι τὸν τρόπον ἦσαν, proferuntur a Demetrio Phalereo [in libello DE Elocutione] inter exempla elumbis & fractae orationis. « [nempe adfectati scribendi generis, quod, dum antitheses & acute dicta venatur, nervum incidit orationis.] » Atque ille istis subiungit alterum locum, ἐκαλοῦντο μὲν ἑταῖροι, ἦσαν δὲ ἑταῖραι: cum in descripta » Theopompi ecloga ita legatur paulo ante, ὅθεν δικαίως » ἄν τις αὐτοὺς οὐχ ἑταίρους ἀλλ' ἑταίρας ὑπέλαβεν. « CASAUBONUS. — Verba proxime citata, eodem modo scri-

pta leguntur apud Polybium; nisi quod ibi, pro ὑπέλαβεν, est ὑπελάμβανεν εἶναι. *Ibid.* οὐκ οἰκεῖον αὐτῶν ἐνόμιζον. αὐτῶν ex ms. *Ep.* recepi. Ista, & quae dehinc sequuntur, non excerpsit Polybius.

ἐν τῷ σεμνοτάτῳ. »Vix putem ita locutum Theopompum, τὸ δ' ἐπιορκεῖν καὶ φενακίζειν, ἐν τῷ σεμνοτάτῳ »ὑπελάμβανον. Lego, ἐν τῶν σεμνοτάτων ὑπελ. Nemo est »quin agnoscat Graecanicae dictionis genus.« CASAUBONUS. — Equidem ferendum vulgatum putavi, in quod consentiunt libri. Simili quidem ratione & ἐν ἐπαίνῳ, ἐν αἰσχύνῃ τίθεσθαι dicunt Graeci; &, *in laude, in dedecore ponere* vel *numerare*, latine dicimus.

a μέρος τί τῆς Εὐρώπης ἔχοντες; Sententiam auctoris recte Dalecampius expresserat: *idque, magnae partis Europae domini.* Sed, quo sensus iste verbis inesset, & τί acuto accentu erat scribendum, & indicanda interrogatio. Et τί quidem recte in cod. *Ep.* scriptum: interrogandi vero signum non nisi rarius in msstis codicibus expressum. Ex ms. *A.* nil hic adnotatum. *Ibid.* ὀκτακοσίων: Numerus in ms. *Ep.* notâ numerali ω' indicatur.

Διονύσιος ὁ Σικελίας τύραννος τοὺς ἀποβάλλοντας &c. »Impedita est oratio in istis, τοὺς ἀποβάλλοντας τὰς οὐ»σίας εἰς μέθας καὶ κύβους, καὶ τὴν τοιαύτην ἀκολασίαν· »(ἠβούλετο γὰρ ἅπαντας εἶναι διεφθαρμένους·) οὓς καὶ »εὖ περιεῖπε. Tolle peccantes voculas οὓς καὶ, cum »Epitome, vel scribe, ἐφίλει καὶ εὖ περιεῖπε.« CASAUBONUS. — Ego vero potius crediderim, in priori parte eclogae omissum esse verbum ἀνελάμβανεν, sive librariorum errore, sive etiam volente ipso Athenaeo, quoniam scilicet ne apud ipsum quidem Theopompum eo loco diserte adiectum verbum fuisset, sed e superiori oratione fuisset intelligendum. Habemus autem ipsum hoc, quod dixi, verbum diserte ab Athenaeo adiectum, ubi de eadem re loquebatur, initio huius capitis, Ἀλλὰ μὴν καὶ τοὺς ἀποβάλλοντας τὰς οὐσίας - - - ὁ Διονύσιος ἀνελάμβανεν.

AD CAP. LXXVIII.

b Φύλαρχος ἐν τῇ δεκάτῃ τῶν Ἱστοριῶν. »Non sine caus»sa dubites, num sit scribendum τῇ ἕκτῃ, ut libro XIV. »[pag. 614. e. f.] nisi potius eo loco menda est.« CASAU-

BONUS. — Utrobique editam ſcripturam tenent membranae. b

»Deinceps auctor *ex libro XIV. Phylarchi* haec recitat: ὥσπερ ἑώρα Δημήτριος τοὺς κολακεύοντας αὐτὸν ἐν τοῖς συμποσίοις καὶ ἐπιχεομένους Δημητρίου μὲν μόνου βασιλέως, Πτολεμαίου δὲ μόνου ναυάρχου, Λυσιμάχου δὲ γαζοφύλακος, Σελεύκου δ' ἐλεφαντάρχου. καὶ ταυτα οὕτως οὐ τὸ τυχὸν συνῆγε μῖσος. Conferenda ſunt neceſſario cum iſtis verba Plutarchi, in Demetrio [pag. 900. c.] *Demetrius*, inquit, χλευάζων καὶ γελῶν τοὺς ἄλλον τινὰ πλὴν τοῦ πατρὸς καὶ αὐτοῦ βασιλέα προσαγορεύοντας, ἡδέως ἤκουε τῶν παρὰ πότον ἐπιχύσεις λαμβανόντων Δημητρίου βασιλέως, Σελεύκου δὲ ἐλεφαντάρχου, Πτολεμαίου δὲ ναυάρχου, Λυσιμάχου δὲ γαζοφύλακος, Ἀγοθοκλέους δὲ τοῦ Σικελικοῦ νησιάρχου. Qui diligenter in Plutarcho & Athenaeo fuerit verſatus, facile concedet mihi, multa apud eorum utrumque totidem paene verbis legi ex antiquioribus deſcripta: quod hic quoque factum eſt, etſi auctorem ſuum Plutarchus reticet. In noſtris libris quaedam correctionis indigent. Initio τὸ ὥσπερ corruptum eſt, pro ἡδέως, ut eſt in Plutarcho, vel ἀσμένως. Et ἤκουε aptius multo Plutarchus, quam ἑώρα ut noſter. Conciſe etiam ἐπιχεομένους Δημητρίου, pro, *vinum in menſa libantes Demetrio nominato*, ſive, *in honorem Demetrii.* Plutarchus, ἐπιχύσεις λαμβανόντων Δημητρ[illegible] *capientes epichyſes Demetrii*: id eſt, *eius nomini & h[illegible]i conſecratas*: niſi tamen λειβόντων ſcripſerat ille, exprimens ea voce quod ἐπιχεῖσθαι dixit Phylarchus. Scribe etiam, καὶ ταῦτα αὐτῷ, non οὕτως: &, quod paene praeterieram, Πτολεμαίου δὲ μόνου ναυάρχου: ſic enim melius quam μόνον.« CASAUBONUS. — Ut a poſtremo incipiam: haud dubie inverſe ſcribere vir doctiſſimus voluerat, »ſcribendum μόνον ναυάρχου, ſic enim melius quam μόνου.« Nam, ſicut μόνου βασιλέως, ſic & μόνου ναυάρχου conſtanter legitur in editis & msstis: at hoc poſterius quidem perincommode, ut recte a Caſaubono eſt animadverſum. Nempe, quod praecedebat μόνου βασιλέως, id ipſum deceperat librarios, ut etiam μόνου ναυάρχου ſcribendum putarent, aut ſaltem ut per incogitantiam ſic ſcriberent. At diverſa ratio eſt: perſpicuum eſt enim, hoc voluiſſe auctorem, *unum Demetrium Regem fuiſſe ab adulatoribus*

b *adpellatum*, *Ptolemaeum vero tantummodo* (vel, *nude*) *Navarchum*, *Lyſimachum* (tantummodo) *Theſaurorum cuſtodem*. Porro, pro ταῦτα οὕτως οὐ τὸ τυχὸν συνῆγε μῖσος, utique haud paulo commodius ταῦτα αὐτῷ videri debet; cum praeſertim & adverbium οὕτως prorſus otioſe hîc poſitum videatur, & verba συνῆγε μῖσος vix absque dativo perſonae ſtare poſſint. At reliqua doctiſſimi viri obſervata minus nobis probantur. Ad ἐπιχεομένους Δημητρίου, intellige κύαθον. vide pag. 254. a. & pag. 255. a. & de iſto more veterum, qui verbo ἐπιχεῖσθαι ſignificatur, vide notata ad pag. 254. a. & ad IV. 162. c. Apud Plutarchum l. c. non videtur ſolicitari debuiſſe vulgata ſcriptura, ἐπιχύσεις λαμβανόντων: poſſumus enim ibi percommode τὰς ἐπιχύσεις accipere pro τοὺς ἐπιχεομένους κυάθους. Denique quod ad prima huius loci, in quo verſamur, verba adtinet: ſi ὥσπερ ἑώρα in ἡδέως aut ἀσμένως ἑώρα cum Caſaubono mutatum vellemus, iſta lege vix ullus foret apud veteres auctores tam corruptus locus, cui non parata medicina facile reperiretur. Si in hoc ineſt artis criticae vis, ut in male adfectis veterum ſcriptorum locis pro illis verbis, quae corrupta nobis videntur, ſubſtituamus alia, quae per ſe quidem commodam & facilem habeant explicationem, ſed quae ita longe abſint ab ea ſcriptura quam praeferunt libri, ut neutiquam adpareat quonam vel caſu vel conſilio a priſtina veritate ad hos errores, qui occupavere libros, ſeu paulatim deflectere ſeu praecipites ruere potuerint; recte rem aeſtimare dicemus eos, qui & lubricam omnino iſtam eſſe artem iudicaverint & flocci non faciendam. Plutarchi utique locus, cum his quae apud Athenaeum vulgo hic legebatur collatus, ad intelligendam horum ſententiam haud parum conferebat: nec vero ipſa verba, quae ab Athenaeo olim hîc ſcripta fuiſſent, repraeſentabat. Quid multa? In ὥσπερ ἑώρα, non ἡδέως ἑώρα latebat, ſed ὡς περιώρα. Ac potuit particula ὡς, quamquam hic non habet quo referatur, tamen ex ipſis Phylarchi verbis ab Athenaeo huc transferri, cum in Phylarchi oratione ad id quod ibi praecedebat commode relata fuiſſet. Haud raro enim apud Noſtrum, ſub initium teſtimoniorum ex aliis auctoribus prolatorum, unum aut alterum verbum adiectum obſervavimus, quod ſimiliter e ſuo cum ſuperioribus nexu abruptum avulſumque eſſet. Sed hoc loco, cum

praecedat vox οὕτως, perquam est verisimile, ex terminatione huius vocis temere repetitâ exstitisse ὥσπερ ἑώρα, pro uno verbo περιεώρα. Valet autem περιεώρα, *sivit*, *passus est*, *non prohibuit*. Vetustae nostrae membranae nihil ab editis discedunt. In Epit. vero sic scriptum: Καὶ Δημήτριος δὲ ὁ Πολιορκητὴς φιλόγελως ἦν, ὥς ἱστορεῖ Φύλαρχος. περὶ οὗ καὶ ταῦτα γράφει· ἑώρα Δημήτριος &c. Ex quo colligo, iam in eo exemplo, quo usus Epitomator est, corrupte hoc loco ὥσπερ ἑώρα scriptum fuisse: ubi ille, quum nihil ad rem facere vocem ὥσπερ videret, nec vero de corrigendo errore cogitaret, omissâ illa voce nudum verbum ἑώρα tenuit.

Ἡρόδοτος δὲ &c. Vide Herodot. II. 173 sq. *Ibid.* παιγνιήμονα cum editis tenet ms. *A.* παιγνήμονα habet ms. *Ep.* c *Ibid.* καὶ ὅτε δὲ ἰδ. Percommode istam δὲ particulam obtulit nobis ms. *Ep.* Notum est, καὶ sequente δὲ eam fere vim habere, quam latine his verbis *atque etiam* exprimimus.

Σατυρικαὶ κωμῳδίαι. *Fabulas* dicit plenas hilaritatis minus honestae, quas *Atellanas* vocabant Romani. Vide Casaub. de Satyrica Poësi, lib. II. c. 4. pag. 307 sq. *Ibid.* πατρίῳ φωνῇ, non (quod editum erat) πατρῴῳ φωνῇ, dedit codex noster uterque.

AD CAP. LXXIX.

Τιρυνθίους. Stephanus Byzantinus: Τίρυνς, πόλις τῆς Πελοποννήσου. - - Τὸ ἐθνικὸν, Τιρύνθιος. *Ibid.* φιλόγελως ὄντας. Sic membr. *A.* cum edd. Citavit hinc istam accusativi pluralis formam Maittaire in Dialectis, pag. 30. Similiter formatum accusativum singularem φιλόγελων paulo ante vidimus. *Mox dein*, ἀγελαστὶ recepi ex ms. *Ep.* Et sic ex Epitoma scripsit Eustathius, ad Od. σ'. p. 659, 24. Verbum vero παύσεσθαι, in futuro positum, uterque codex dedit. d

τοὺς Φαιστίους recte dedit ms. *Ep.* Sic Stephanus Byz. Φαιστὸς, πόλις Κρήτης. - - ὁ πολίτης, Φαίστιος. - - τὸ ἐθνικὸν ὁμοίως Φαίστιος. e

AD CAP. LXXX.

Ἀναξανδρίδης ὁ κωμῳδιοποιὸς ἐν Φαρμακομάντει. f
„Auctor huius eclogae in editis appellatur *Alexandrides*:

f » cuius poëtae nomen neque Suidas agnoſcit, neque Eclo- » garius; qui *ANAXANDRIDEM* illius loco hîc nominat. » Fuit cum exiſtimarem, in totum de poëtarum comico- » rum numero *Alexandridem* iſtum eſſe tollendum; ſucce- » dente ubique in locum illius *Anaxandrida*, qui & ex Sui- » dae Miſcellaneis & aliis multis ſcriptoribus notiſſimus poë- » ta eſt. Sane *Melilotum* fabulam, quae initio undecimi » [pag. 460. e.] *Alexandridae* tribuitur, liber XIV. [pag. » 654. f.] aſſerit *Anaxandridae*. Forte & de *Hoplomacho*, » quae lib. IV. [pag. 182. d.] & XIV. [pag. 654. e.] » *Alexandridem* profitetur auctorem in vulgatis libris, idem » ſentiendum. Sed *Alexandridae* comici video etiam alios » meminiſſe. Pollux lib. IX. [sect. 59.] Ἀλεξανδρίδης ἐν » Ἀγχίσῃ καὶ ἡμιχρύσους λέγει. Athenaeus tamen non » longe hinc [pag. 263. b. c.] *Anchiſae* fabulae auctorem » laudat *Anaxandridem*, non quomodo Pollux aut Pollucis » libri. Nusquam frequentius peccatum in iſto opere, » quam vel in Auctorum nominibus, vel in Librorum in- » dicibus. Velut quod ſtatim ſequitur, Ἀντιφάνης ἐν Γηρυ- » τάδῃ. « CASAUBONUS. — Cum hîc, tum pag. 263. b. in ſcripturam Ἀναξανδρίδης recte conſentit codex noſter uterque. Et apud Pollucem l. c. iam pridem melioribus ex libris reſtitutum idem nomen. Caeterum confer notata ad IV. 182. d. Animadv. Vol. II. pag. 667 ſq.

ANAXANDRIDAE verſiculi in ed. Ven. & Baſ. veluti ſoluta oratio in hunc modum ſcripti legebantur: Ὅτι εἰμὶ ἀλαζὼν τοῦτ' ἐπιτιμᾷς ἀλλὰ τίνι καὶ γὰρ αὕτη τὰς τέχνας πάσας πολὺ μετὰ τὴν κολακείαν ἥδε μὲν γὰρ διαφέρει. Et in ed. Ven. quidem nullibi interpuncta oratio: in ed. Baſ. vero punctum poſitum poſt Ἐπιτιμᾷς, comma vero poſt κολακείαν. Deinde eadem verba ſic digeſta edidit CASAUBONUS.

Ὅτι εἰμὶ ἀλαζὼν τοῦτ' ἐπιτιμᾷς.
Ἀλλὰ τίνι; καὶ γὰρ αὕτη τὰς τέχνας πάσας πολὺ
Μετὰ τὴν κολακείαν, ἥδε μὲν γὰρ διαφέρει.

In *Animadverſionibus* autem idem CASAUBONUS ſic ad hunc locum commentatus eſt:

» Ὅτι εἰμ' ἀλαζὼν τοῦτ' ἐπιτιμᾷς. ἀλλὰ τί;
» Νικᾷ γὰρ αὕτη τὰς τέχνας πάσας πολὺ,
» Μετὰ τὴν κολακείαν· ἥδε μὲν γὰρ διαφέρει.

» Ita ſcribi debent hi verſus, in editis libris male conce- » pti. In Epitoma vero aliter paulo. Sic enim illa:

»Ὅτι εἰμ' ἀλαζὼν τοῦτ' ἐπιτιμᾷς. ὑπερ- f
»τείνει γὰρ αὕτη τὰς τεχν. « —

Membranae *A*. a veterum editionum scriptura nil recedunt. Noster vero codex *Epitomae*, omissis duabus primoribus vocibus, (quae fortasse ne in Hoescheliano quidem libro legebantur) sic habet: Ἀλαζών· τοῦτ' ἐπιτιμᾷς; ὑπερτείνει αὕτη τὰς τέχνας πάσας πολὺ μετὰ τὴν κολακείαν. ἥδε μὲν γὰρ διαφέρει. Ubi vides, nec metri ullam rationem habuisse Breviatorem, nec id curasse ut verba auctoris omnia repraesentaret. Sed istud adparet, fecisse hoc loco virum illum, quem minime fuisse indoctum iam saepius observavimus, id quod rarius aliàs facere ausus est. Nempe cum mendosum videret id quod in suo exemplari reperisset, ἀλλὰ τίνι: non, ut aliàs fere adsueverat, omisit corrupta verba, sed emendare conatus est. Itaque, cum τίνι (solenni veterum librariorum errore, ι & ει permutantium) ex τείνει corruptum existimaret, ex ἀλλὰ τίνι fecit ὑπερτείνει: quod verbum ad sententiam quidem aptissimum erat, quippe idem valens ac νικᾷ vel διαφέρει: sed metro haudquaquam conveniebat. Quare hoc verbum Epitomatori relinquens, non dubitavi perspicacissimam simplicissimamque *Casauboni* emendationem, ἀλλὰ τίνι καὶ in ἀλλὰ τί νικᾷ mutantis, adoptare: quod & a *Grotio* factum vidi in Excerptis pag. 643. Initio *primi versus*, idem GROTIUS non modo εἰμ' per apostrophum cum Casaubono scripsit, sed & Ὅτ' εἰμ' pro Ὅτι εἰμὶ ἀλαζ. Ac non sum equidem nescius, esse doctissimos viros, qui, ubicumque vocem in α, ε, ι vel ο exeuntem sequitur vox a vocali incipiens, prorsus elidendam eliminandamque istam in fine vocis vocalem censeant. Quibus sicut ego ultro largior, *in pronunciando* utique elidendas semper eiusmodi vocales, aut certe perquam raptim esse efferendas, (quod κουφίζειν vocant Grammatici: vide Villoisoni Anecdota Graeca, T. II. p. 115.) neque umquam pro legitimis syllabis posse numerari: sic *in scribendo* nil necesse arbitror ut ita religiose lex ista servetur: neque invitus secutus sum vetustorum librorum auctoritatem, qui persaepe plenâ atque integrâ scripturâ utuntur, ubi in pronunciando haud dubie elidenda vocalis est.

Ἀντιφάνης ἐν Γηρυτάδῃ. » Rectum est, opinor, Ἀριστοφάνης: cuius fabulam eo nomine passim Athenaeus,

f » Pollux, aliique veterum citant: *Antiphanis*, quod sciam, » nemo. » Casaubonus. — Casaubono suffragatus est Koppiers, in Observatis Philolog. pag. 28. Et citra ullam dubitationis significationem ad *Aristophanem* hoc retulit Brunck, in Aristophanis Fragmentis p. 30. num. 5. Ego vero veritus sum pro explorato adoptare: cum praesertim sint aliae *Antiphanis* fabulae, nulli alii auctori praeter Athenaeum laudatae; velut Ποίησις, VI. 222. a. ubi vide notata: itemque aliae eumdem titulum cum Aristophaneis fabulis praeferentes, veluti Ἱππεῖς, citatae Nostro, XI. 503. b.

Antiphani vulgo, in editis Athenaei libris, tribuebantur verba sic concepta, & continuo tenore scripta, non tamquam versibus comprehensa: Ψίθυρός τε καλοῦ καὶ Κόλαξ καὶ Σαννυρίων. ποῖ φθείρεσθ' ἐπίτριπτοι ψωμοκόλακες. Ad quae verba brevis est Casauboni Animadversio huiusmodi: » E re nomina personis indita finguntur, *Psithyrus* & *Colax*. Vox καλοῦ mendam continet. « — Eadem verba Brunckius l. c. *Aristophani* tribuens, tamquam duos versus (nescio quonam metri genere adstrictos) in hunc modum scripsit:

Ψίθυρός τε καλοῦ, καὶ κόλαξ, καὶ Σαννυρίων.
ποῖ φθείρεσθ' ἐπίτριπτοι ψωμοκόλακες;

Quibus in verbis non magis metri rationem, quam commodam sententiam, & nexum posterioris versus cum priore, desideres. Licet enim in utroque versu per se qualiscumque sensus insit; tamen, quoniam ista verba pro testimonio usum vocabuli ψωμοκόλαξ probante adferuntur, consentaneum erat, ut cum non nisi in posteriore versu vox illa occurrat, connexi inter se essent ambo versus. Accedit quod Σαννυρίων nusquam aliàs vel ut nomen adpellativum vel ut proprium nomen, quod in vituperio positum cum ψιθυρὸς & κόλαξ coniungi possit, occurrit. Quibus levandis difficultatibus quum nihil praesidii offerrent veteres membranae *A.*, opportune nos expedivit noster *codex Epitomae*: & potuerat haud dubie Casaubonus etiam ad explanandum hunc locum aliquid proferre, si *Hoeschelianam* Epitomam diligentius inspexisset. In nostro quidem ms. *Ep.* in hunc modum scribitur. Ὅτι ψωμοκόλαξ κεῖται παρ' Ἀντιφάνῃ. ψίθυρός τε καλοῦ καὶ ψωμοκόλαξ: καὶ Σαννυρίων· ποῖ φθείρεσθ' ἐπίτριπτοι ψωμοκόλακες; Unde duas res maximi momenti ad lucem huic

loco adfundendam, atque etiam ad plane restituendam illius integritatem, didicimus: primam, quod in Antiphanis verbis pro nudo *κόλαξ* omnino fuerit *ψωμοκόλαξ* legendum: alteram, quod in ipso illo vocabulo *ψωμοκόλαξ* terminetur *ANTIPHANIS testimonium;* nam duobus punctis altero alteri insuper imposito, qualia ibi adposuit librarius, constanter in illo codice indicatur aut exitus testimonii prolati, aut omnino finis alicuius disputationis & transitus ad aliud argumentum. Igitur quae sequuntur verba, *καὶ Σαννυρίων*, indicant subiici dein aliud *testimonium ex SANNYRIONE petitum.* Est autem *Sannyrio*, comicus poëta satis etiam alioquin ex Polluce, Harpocratione, Suida, & Eudocia, notus; cuius fabula etiam *Γέλως* citatur a Nostro, lib. VII. pag. 286. c. Quod si, quae de hoc Comico Suidas adnotavit, cum ait: *Σαννυρίων, Ἀθηναῖος, κωμικός. δράματα αὐτοῦ ἐστι ταῦτα· Γέλως, Δανάη, Ἰώ, Ψυχασταί· ὡς Ἀθήναιος ἐν Δειπνοσοφισταῖς*: ista igitur si ita accipienda sunt, ut speciem prae se ferunt, utque Casaubonus in Animadv. ad VII. 286. e. accepit; hoc dixerit Suidas, *apud Athenaeum in Deipnosophistis laudari quatuor fabulas huius poëtae.* In quo si ille non erravit, suspicioni fuerit locus, intercidisse hic titulum unius ex tribus reliquis Sannyrionis fabulis, praeter *Γέλωτα* a Suida nominatis: at per eamdem rationem statuendum foret, prorsus intercidisse apud Nostrum ea loca, quibus duarum aliarum fabularum mentio facta fuisset. *Antiphanis* verba in latina versione ita interpretatus sum ac si *Ψίθυρός τ' ἐκαλοῦ* (in secunda pers. imperf. passiva) scriptum esset. Versus est anapaesticus dimeter acatalectus.

Φιλήμων, Ἀνανεουμένῃ· ψωμοκόλαξ δ' ἔσθ' οὗτος. Animadvertit BENTLEIUS in Emendatt. in Philem. pag. 110. Neque senarium neque trochaicum inchoare ista verba potuisse: quae si ad metri leges volueris adstringere, sic fuerint constituenda: a

» — — *ψωμοκόλαξ δ' ἔσθ' οὑτοσί.* «

Κυρίως δ' ὁ κόλαξ ἐπὶ τούτου κεῖται. » Quod auctor his » verbis dicit, id ita interpretare. *Κόλαξ* in universum di- » citur *omnis adulator* quacumque mercede propositâ: pro- » prie tamen locum habet id verbi in eo quem *ψωμοκόλα-* » *κα* appellari modo dicebat. Est autem *φερωνύμως ψωμο-* » *κόλαξ*, *qui gulae gratia adulatur.* At non omnes adulato- » res *epulas* praemii loco aucupantur: maiora sunt quae

» captant regum & principum assentatores. Propterea ne» mo philosophorum in *adulationis* definitione mentionem » fecit *cibi*: sed generaliter τοῦ συμφέροντος. Vere hoc & » docte Athenaeus: melius quam ante, cum dicebat τὸν » κόλακα ἀπὸ τῆς εὐχερείας nomen invenisse. « CASAUBONUS. — Vide pag. 258. b. & ibi notata.

AD CAP. LXXXI.

b ἐν τῷ σαβρίᾳ βομβυλιῷ &c. » Sequitur: Τοσαῦτα τοῦ » Δημοκρίτου εἰπόντος, καὶ πιεῖν αἰτήσαντος ἐν τῷ Σαμ» βρίᾳ βομβυλιῷ· ὁ Οὐλπιανὸς ἔφη, τίς ὁ Σαμβρίας οὗ» τος; Post longam orationem de Parasitis & Adulatori» bus, facit tandem pausam Democritus, & potum sibi » poscit *in Sambria bombylio*. Vasis potorii genus fuisse, » quod βομβυλιὸν vocarent, certum est. « [Vide XI. 484. e. f. & 485. a. sed praesertim Supplementum libri XI. a Casaubono ex Epitoma editum in Animadvers. lib. XI. cap. 4. pag. 495. ed. 1. & pag. 784. ed. 2. & 3. Adde Animadv. ad III. 125. f.] » Sed quid appellat Σαμβρίαν » βομβυλιόν; Movet hanc quaestionem Athenaeus, nec sol» vit tamen. Puto deesse quae scripta illi fuerant super » hoc. Libro undecimo, ubi proprium locum habet haec » disquisitio, non solum de voce Σαμβρίας nihil, sed » ne de poculo quidem *bombylio*. [At vide loca modo » a nobis citata.] Multa autem desiderari in eo libro, di» cemus suo loco. Inter alia, ut arbitror, periit explica» tio propositae hic quaestionis. Coniicimus nos, scriben» dum esse ἐν τῷ Σαμβρίᾳ βομβυλιῷ: *in bombylio Sam» briae*. *Sambrias* proprium servi aut alius nomen, qui » in veteris alicuius poëtae comoedia poculo bombylio » plurimum delectari fingebatur. Inde manavit in ora pota» torum, *Sambriae bombylium*. Porro *bombylium* Graeci ap» pellarunt angustioris *colli & praelongi vas*, ad *sugendi* » usum potius quam *bibendi* paratum. Declarat eximie Ga» leni locus, octavo libro de Hippocratis Scitis & Plato» nis: Τὰ παιδία, inquit, τῇ παρενθέσει τῶν χειλέων, ἔκ » τε τῶν τιτθῶν ἕλκει τὸ γάλα, κἀκ τῶν βομβυλιῶν τὸ πε» ριεχόμενον ἐν αὐτοῖς ὑγρόν. Meminit & Paulus Aegine» ta libro tertio. Vide Pollucem lib. X. cap. 19. « [sect. 68. Sed vide potissimum eumdem Polluc. VI. 98. & Hesychium in Βομβυλιός: ibique Interpretes.] » Dictum autem

» βομβυλιὸν [immo βομβύλιον, & ὁ βομβυλιὸς, itemque b
» βομβύλιος,] a sonitu quem edit erumpens humor per tra» mitem angustum. *Bilbere* vel *bilbire* Latini. Naevius: *bil» bit amphora.* Similis ratio appellationis *baucaliorum*, ut » docet Alexander Aphrodiseus in Problem. libro primo. « CASAUBONUS. — Totam hanc pericopen omisit Epitomator. In ms. *A.* vero, pro Σαμβρίᾳ & Σαμβρίας, Σαβρίᾳ & Σαβρίας scribitur: cuius libri auctoritatem sequi debui, licet *Sabrias* ille, quis vel hominum fuerit, vel quod genus poculorum, non magis compertum habeam, quam de *Sambria.* Ac fortasse ne ipse quidem Athenaeus exploratum habuerat: ob eamque caussam contentus, dictionem istam, ἐν τῷ σαβρίᾳ (vel Σαβρίᾳ) βομβυλιῷ, quam apud nescio quem auctorem legisset, in medium hîc contulisse, explicationem eius in aliud tempus reiecit; sperans scilicet, se interim, quaenam eius vis esset, reperturum. Quum vero nihil quod huc faceret reperisset, in progressu operis non amplius tetigit quaestionem.

Omisso illo introitu huius capitis, Epitomator aliena prorsus verba hic inseruit, nempe postremos versus ex *Diphili* fabula *Nuptiis* supra ab Athenaeo, p. 254. prolatos, ibique in Epitome praetermissos. Eos igitur hoc loco post verba ψωμοκόλαφον δραπέτην, in quae desinit caput nostrum superius, ille adposuit, sed mendose scriptos in hunc modum: Καχεξία τις ὑποδέδωκε τοὺς ὄχλους· αἱ χρίσεις δ' ἡμῶν νοσοῦσι· καὶ τὸ πρὸς χάριν πολύ· Δίφιλος φησίν. Quoniam vero in hoc sumus, age, aliud adiiciamus documentum, ex quo intelligatur, quo pacto subinde cum Athenaei opere egerit idem Epitomator. Scilicet, proxime post verba modo adposita, τὸ πρὸς χάριν πολύ· Δίφιλος φησίν: sic ille pergit: Ὅρα τὸ Ἀεί ποτε ἄνδρες τεθαύμακα· ὅμοιον τῷ, Ἀεὶ παῖ Λαρτίου δέδορκά σε: Φησὶ Μαχαρεὺς· ὅταν Ἥρᾳ θύωσιν οἱ ἐν Κῷ, οὔτε εἰσεισιν εἰς τὸ ἱερὸν δοῦλος, οὔτε γεύεταί τινος τῶν παρεσκευασμένων: Ὅτι Ἐπικράτης ἀγανακτοῦντα ποιεῖ οἰκέτην τινὰ καὶ λέγοντα· Τί γὰρ ἔχθιον &c. - - - ὧν οὐδὲ λειφθέντων θέμις δούλῳ φαγεῖν ὥς φασιν αἱ γυναῖκες. Μετήνεγκε δὲ τὰ ἰαμβεῖα ταῦτα ἐξ Ἀντιφάνους, ἀπὸ τοῦ ὁρᾶν τε κείμενα καὶ ἑξῆς: Καὶ ἔστι φησὶν ὁ παρὰ τούτο Οὐλπιανὸς (sic ille, pro Δημόκριτος) θαυμαστὸν, ὅπως τὸ τῶν δούλων γένος ἐστὶν οὕτως ἐγκρατὲς τοσαύταις ἐγκαλινδούμενον λι-

χρείαις. ταύτας γὰρ ὑπερορῶσιν οὐ μόνον διὰ φόβον, ἀλλὰ καὶ κατὰ διδασκαλίαν ἐθισθέντες: Ὅτι γενομένης διαφορᾶς τοῖς συνεξορμήσασι & caetera, quae leguntur c. 82.

Ἀεί ποτε - - - τεθαύμακα τὸ τῶν δούλων γένος. Accedit auctor ad tractandam quaestionem de *Servis*, supra ab Ulpiano propositam pag. 228. d. *Ibid.* ταύτας γὰρ ὑπερορῶσιν. Sic recte ed. Ven. & uterque codex mstus.

c Μακαρεὺς ἐν τῇ τρίτῃ Κ ω α κ ῶ ν. Ad editam olim scripturam, Κωϊκῶν, adnotavit CASAUBONUS: » Scribe Κωα» κῶν. Ita libro XIV. [p. 639. d.] melius quam Κωϊκῶν. « Recte: & sic hoc pariter loco scripsisse Athenaeum, ex ipso errore in vetustis nostris membranis admisso intelligitur; nam ibi non Κωϊκῶν, sed Κολάκων scriptum. *Ibid.* εἴσεισιν edd. cum ms. *Ep.* εἴσισιν ms. *A.* ne id quidem male.

Ἀντιφάνης δ' ἐν Δ υ σ π ρ ά τ ῳ. Nil mutant libri: nec aliter legitur Index huius fabulae lib. XIV. p. 661. f. Sic & paulo post, Ἐπικράτης δ' ἐν Δ υ σ π ρ ά τ ῳ. Nec opus esse videtur, ut cum REINESIO, Variar. Lection. III. 3. suspicemur, Δ ι σ π ρ ά τ ῳ oportuisse, id est, *Bis vendito.* Quod autem Epicratis fabulae titulus, Δύσπρακτος editus est in Fabricii Biblioth. Graec. T. I. p. 758. id temere factum, nec repeti debuerat a novo illius operis Editore, viro doctissimo. In Dalecampii Indice Auctorum commissus is error erat, non quidem ubi de *Epicratis* fabula agebatur, sed ubi de *Antiphanea.* Sed in eodem Indice utrobique graecum fabulae titulum latine *Infortunatus* reddidit idem DALECAMPIUS: quae tamen vis nec in voce δύσπρατον inest, nec in δύσπρακτος. Non enim δύσπρακτος graece dicitur ὁ δυσπραγὴς aut is qui κακῶς πράσσει: sed passiva notione δύσπρακτος *res* dicitur, quae δυσχερῶς πράσσεται, *difficilis factu.* vide Polluc. III. 131. & V. 105. Δύσπρατος, proprie, nihil aliud significare potest, nisi, *qui aegre venditur:* tum vero translate, sicut ἄπρατος, verbi caussa ῥήτωρ, dicitur *orator non vendibilis*, id est, *auro non corrumpendus, incorruptus*, sic δύσπρατος intelligi poterit *qui aegre corrumpitur.* Quare miratus sum, GROTIUS quid spectarit, cum titulum fabulae recte Δύσπρατον scribens, latine *Miserum* redderet, in Excerpt. pag. 669.

In *ANTIPHANIS vers.* 2. ἡμιβρώτους legebatur in ed. Ven. & Bas. itemque in ms. *A.* Quod quum metro repugnaret, recte Casaubonus ἡμιβρῶτας edidit; quod ipsum

in eodem verſu, apud *Epicratem* repetito, agnoſcebant libri omnes; a ſing. ἡμιβρὼς, ἡμιβρῶτος.

In *Epicratis* ecloga, claudicat utique *tertius* verſus, d

τὴν ἀμίδα φέρειν, ὁρᾷν τε κείμενα:

cui commodiſſimum remedium Grotius adtulit, ſic ſcribens,

καὶ τὴν ἀμίδα φέρειν, ὁρᾷν τε κείμενα.

Cuius emendationem firmare etiam quodammodo videtur Epitomator, τὴν τ' ἀμίδα ſcribens. Iſtam ſi adoptatam volumus rationem, fuerit in fine verſus ſecundi *commate* diſtinguenda oratio, ut dativus μειρακυλλίῳ pendeat a verbo καλεῖσθαι, idemque valeat ac ὑπὸ μειρακυλλίου: quemadmodum in Grotii verſione expreſſum eſt, quam Graecis verſibus ſubiecimus. Equidem, cum τὴν ἀμίδα παραφέρειν fortaſſe (absque καὶ) legendum ſuſpicarer, cogitaveram ſimile verbum παρακρατεῖν, quo in eadem prorſus re uſus eſt Epictetus, Diſſert. lib. I. cap. 2. ſect. 8 ſqq. Sic paulo commodior fuerit verborum ſtructura, in hanc ſententiam: *Quid odioſius, quam inter compotationem, puer, puer, inclamari? & quidem, ut matulam porrigas imberbi adoleſcentulo.* In eodem verſu, pro κείμενα ſcribitur κειμένους in ms. *Ep.* haudquaquam per ſe male: ſed non mutare debui ſcripturam, quam & in Antiphanis & in Epicratis ecloga membranae *A.* cum editis percommode tenebant: eamdemque debuiſſe etiam Epitomatorem, ipſe ſatis ſignificare videtur in his quae mox ſubiecit, cum ait, *mutuatum eſſe Epicratem verſus iſtos ab Antiphane inde ab illis verbis*, ὁρᾷν τε κείμενα.

AD CAP. LXXXII.

Initium huius capitis ſic conceptum in ed. Baſ. & Caſ. e legebatur: Διευχίδας δ' ἐν Μεγαρικοῖς τὰς καλουμένας φησὶν † ἀραιάς. (μεταξὺ δὲ τῆς Κνίδας καὶ τῆς Σύμης εἰσὶν) γενομένης διαφορᾶς τοῖς συνεξορμήσασι τῷ Τριόπᾳ μετὰ τὸν ἐκείνου θάνατον. καὶ τῶν μὲν εἰς τὸ Δωμάτιον ἀναχωρησάντων, &c. Eodemque prorſus modo in ed. Ven. niſi quod in hac *aſteriſcus* deeſt, & deſunt parentheſeos ſigna, quae & deſunt editioni Baſ. Neque in verbis quidquam mutant membranae *A.* Eum locum latine ſic reddiderat Dalecampius: *Dieuchidas in Megaricis ſcribit, Aras inſulas inter Symen & Gnidon ſitas ſic vocatas*

e *fuisse: quod exorto dissidio post interitum Triopae inter eos qui*
cum illo regionem invaserant, aliis domum reversis, &c. Ad
vocem *Aras* adnotaverat IDEM: » Haec vox non Latina,
» sed Graeca, *diras imprecationes significat.* Sic le-
» gendum e Stephano. « — Ad eumdem locum, CASAUBO-
» NI est Animadversio haec: Tolle *asteriscum* in istis, τὰς
» καλουμένας φησὶν Ἀραιάς: neque temere doctos audias,
» qui ex Stephani Ethnicis emendant, τὰς καλουμενας
» Ἀράς. Eustathius [ad Il. σ'. p. 1205, 14.] locum poëtae
» explicans, ubi κνῆμαι ἀραιαὶ dicuntur, Ἡ ἱστορία, in-
» quit, οἶδε καί τινας νήσους ἐπονομαζομένας Ἀραιάς. Re-
» spici autem ab Eustathio hunc Athenaei locum non est
» dubium ullum. At in Epitoma Stephani locus ita resti-
» tuendus: Ἀραιαὶ, [pro eo quod vulgo ibi legitur Ἀραὶ]
» Ἰωνίας νῆσοι τρεῖς, οὕτω λεγόμεναι διὰ τὰς ἀρὰς ἃς Δω-
» ριεῖς ἐποιήσαντο πρὸς τοὺς Πενταπολίτας, ὡς Ἀριστείδης.
» ἄλλοι δ' ἄλλως. τὸ ἐθνικὸν Ἀραιαῖος. [loco τοῦ Ἀραῖος.]
» Situm *Araearum* ita indicat auctor: μεταξὺ δὲ τῆς Κνί-
» δας καὶ τῆς Σύμης εἰσίν. Scribendum τῆς Κνιδίας:
» supple γῆς. Sitae sunt *Araeae* e regione litoris illius,
» quod est inter Gnidum & Symen Cariae urbes. Sequens
» narratio non caret mendis. Nam, exempli gratia, εἰς τὸ
» δωμάτιον ἀναχωρεῖν, pro *redire in patriam*, concoqui
» a nobis non potest. « — Sic ille. Ego vero, quo pacto sa-
num atque integrum existimare potuerit vir doctus introi-
tum huius narrationis, ubi haud absurde profecto *lacu-
nam* indicaverat Basileensis editor, exputare non possum:
nam in ipso initio intercidisse & necessario adiectam opor-
tuisse talem aliquam praepositionem, qualem adieci, περὶ,
κατὰ, aut ἀμφὶ, ita mihi perspicuum videtur, ut ni-
hil possit esse magis. Absque tali praepositione, confusa
turbataque tota oratio est: illâ adiectâ, plana & clara
fiunt omnia. Scripturam Ἀραὶ apud Stephanum Byz. con-
tra Casaubonum ita defendit BERKELIUS, ut non neget,
perinde bene recteque apud Athenaeum Ἀραιὰς scribi.
Porro ferri utique non potuit τῆς Κνίδας: sed aut Κνι-
δίας cum Casaubono erat corrigendum, aut Κνίδου
scribendum cum Epitomatore, qui quidem mox, pro Σύ-
μης, perperam Σάμου habet. τὴν Κνιδίαν in eadem re
dixit Diodorus Sicul. V. 61. & Stephanus Byz. in Ἴστρος,
& Callimachus, Hymn. in Cer. vs. 25. ubi vide Interppr.
Sed τὸ Τρίοπον (sive Τριόπιον) ἀκρωτήριον τῆς Κνίδου

dixit Scholiastes Theocr. XVII. 69. Quod dixi, in Epitoma scribi τῆς Κνίδου καὶ τῆς Σάμου: id in Hoescheliano libro fortasse non repererat Casaubonus, nec noster codex in ipso contextu exhibet: sed, quod ad Epitomen libri I. & II. passim observavimus, idem hic factum. Non in contextu, ubi in opere pleniore leguntur illa verba, posita sunt in Epitome: sed paulo inferius, ubi in pleniore opere καὶ διὰ τοῦτο τὰς νήσους &c. scribitur, ibi Epitomator in contextu scripsit, ὅθεν καὶ Ἀραιαὶ αἱ νῆσοι ἐκλήθησαν: tum in ora codicis nostri, rubro colore, eiusdem librarii manu qui reliqua scripsit, adscripta haec verba sunt, μεταξὺ τῆς Κνίδου καὶ Σάμου αὗται: quae verba, sicut & alia eiusdem generis, ex ora codicis ab ipso Epitomatore exarati derivata videntur; nisi fortasse Σάμου h. l. pro Σύμης ex librarii nostri errore est.

Iam, quod ad rem spectat quae hic agitur: de *Triopae* (quem alii Abantis, alii Phorbantis filium faciunt, alii aliis parentibus natum statuunt) expeditione *in Cnidiam* reliquamque Cariam suscepta, videndus praesertim Diodorus Sicul. V. 61. & Callimachi Hymn. in Cer. vs. 25. quique utrobique ab interpretibus laudantur auctores. E quibus perspicue etiam discimus quid sit quod sub illis apud Nostrum verbis, εἰς τὸ Δωμάτιον ἀναχωρησάντων, quae merito suspecta Casaubonus habuerat, lateat. Nempe, τῶν μὲν εἰς τὸ Δώτιον ἀναχωρησάντων scriptum oportebat: idque haud cunctanter restitui a nobis Athenaeo debuerat. Est autem Δώτιον oppidum & ager Thessaliae, quem *Triopas* tenuerat, & e quo ille cum *Phorbante* & *Periergo* filiis, qui continuo deinde nominantur, & filia *Parthenia*, idoneaque sociorum manu profectus, expeditionem in Cariam suscepit. De *Dotio* confer Stephanum Byz. in Δώτιον, & Ezech. Spanhem. ad Callimach. l. c. Quod sequitur, οἱ μὲν μετὰ Φόρβαντος μείναντες, id recte tenet ed. Cas. 1. cum superioribus editt. & libris msstis: operarum errore κατὰ Φόρβ. expressum in ed. Cas. 2. & 3. *Mox*, quod & hic & paullo post rursus scribitur εἰς Ἰηλυσὸν, utrobique Ionicam nominis formam (pro Ἰάλυσον vel Ἰαλυσὸν) libri tenent omnes. Dein Καμιρίδα quidem habet Epit. qua ratione etiam Κάμιρος apud Stephanum Byz. scribitur; sed Καμειρίδα cum editis tenent membr. *A*. Habuerat, puto, in animo auctor, cum haec scriberet, Homericum versum ex Iliad. β'. 655.

Λίνδον, Ἰηλυσσόν τε, καὶ ἀργινόεντα Κάμειρον.

f Verbum διενήξατο, perincommode in sing. num. positum tenet cum editis codex mstus uterque. Omnino vero διενήξαντο legendum videtur; quia non modo de duobus ante nominatis agitur, Phorbante & Parthenia, verum etiam continuo deinde pronomen αὐτοῖς in plurali numero subiicitur.

a τὸ ἔθος διαμένειν ἐν τῇ θυσίᾳ τοῦ Φόρβαντος. De *heroicis honoribus Phorbanti* a Rhodiis, ob collatum in ipsos beneficium, *post mortem tributis*, vide Diodorum V. 58. & ibi Wesseling.

AD CAP. LXXXIII.

b εἴπωμέν τι καὶ ἡμεῖς ἀναπεμπασάμενοι. Ad editam olim scripturam, ἀναπεμπασμένοι, monuit CASAUBONUS: »Quod operas nostras vel fortasse nos ipsos fu»git, emenda, ἀναπεμπασάμενοι.« — Sic vero recte scriptum in utroque nostro cod. msto. Et Epitomator quidem, quemadmodum in Epitomis libri I. & II. subinde ab eodem factum observavimus, omissis h. l. aliis Athenaei verbis, unam illam dictionem excerpsit, & velut ex abrupto adposuit: Ἀναπεμπασάμενοι περὶ αὐτῶν ἐξ ὧν πάλαι τυγχάνομεν ἀνεγνωκότες. Hesychius: Ἀναπεμπάζεσθαι· ἐπαναλαμβάνειν τὰ προειρημένα. Uberius Suidas: Ἀναπεμπάζειν· ἀναμιμνήσκεσθαι. πεποίηται ἀπὸ τῶν τοῖς πέντε δακτύλοις τῆς χειρὸς συνεχὲς ἀριθμούντων καὶ ἐπαναλαμβανόντων, οἱονεὶ κατὰ πεμπάδα ἀριθμούντων. καὶ Ἀναπεμπαζόμενοι· ἀναριθμούμενοι, σκεπτόμενοι. Confer Thomam Mag. & ibi Interpp. sed prae caeteris Ruhnkenium ad Timaei Lexic. Plat. pag. 33 sq. Adde Nostrum, VIII. 362. d. & X. 459. c.

PHERECRATIS versus manifeste sunt trochaici tetrametri catalectici in syllabam: in quibus quidem, quod ad scripturam adtinet, nonnihil monendum. *Vers.* 1. Cum οὔτε Μάνης, οὔτε σάκις olim esset editum, tacite Casaubonus Σάκης edidit, praeeunte *Guil.* CANTERO, Novar. Lect. lib. IV. cap. 5. Et Σάκης quidem, sicut Μάνης, pro servi nomine habitum est a viris doctis; quod, quamquam nusquam aliâs (quod sciam) nomen illud occurrit, tamen haud absurde ita statui poterat, ut, quemadmodum alia mancipiorum nomina frequenter a barba-

rarum gentium nominibus derivata novimus, (conf. Hemsterh. ad Aristoph. Plut. pag. 8.) sic hoc a Thracico populo, cui Σάκαι nomen, derivatum censeretur. At videri tamen debebat, sicut pervulgatum nomen *Manes* erat, sic & altero loco nomen magis frequentatum aut commune poni debuisse. Quo minus dubitare nos debuimus, quin membranarum nostrarum scriptura, σηκὶς, auctori esset restituenda. Nempe Μάνης pro *emto mancipio* ponitur: σηκὶς vero *verna* est, vel *servus domi natus*. Hesychius: Σηκίς· οἰκογενὴς δοῦλος ἢ δούλη. οἷον ἐκ τοῦ σηκοῦ. In Epitoma desunt duo primores versus, cum priori hemistichio tertii. b

Secundus versus in ed. Ven. & Bas. corrupte scriptus erat in hunc modum:

δοῦλος, ἀλλ' αὐτὰς ἔδει μοχθεῖν ἅπαντα ταὔτῃ οἰκίᾳ.

Ubi reliqua tenens Casaubonus, in fine ἅπαντα τἀν τῇ οἰκίᾳ correxit, praeeunte eodem CANTERO, & firmante emendationem nostro msto *A*. At ne sic quidem persanatus versus erat, nempe iustâ mensurâ carens. Cui incommodo remedium adlaturus GROTIUS, in Excerpt. p. 511. sic scripsit:

ἀλλ' ἔδει αὐτὰς μοχθεῖν ἅπαντα τἀν τῇ οἰκίᾳ.

Monuitque in Notis: »Quod hic ante ἀλλ' apud Athe»naeum ponitur δοῦλος, interpretamentum est eius quod »praecesserat, Μάνης & Σάκης, quae servilia sunt nomi»na. Deinde erat αὐτὰς ἔδει: nos transposuimus mol»liendo versui.« — Ubi ultro quidem concesserim, potuisse percommode abesse vocem δοῦλος, sive Σάκης in priore versu, sive σηκὶς legeres. Sed quum ne sic quidem existere versum viderem ad trochaici metri leges exactum, quippe qui in tertia sede spondeum pro trochaeo haberet; alia ratione succurrendum putavi, servando vocem δοῦλος, quae perapte locum suum tueri poterat, sed sub finem versus, pro ἅπαντα τἀν τῇ οἰκίᾳ, brevius ἅπαντ' ἐν οἰκίᾳ scribendo. De qua ratione restituendi metri idem etiam, quem laudavi, CANTERUS eodem loco monuerat: cui suffragatus est PIERSON ad Moeridem p. 18.

Tertius versus in omnibus editionibus sic legebatur:

εἶτα πρὸς τούτοισιν εἶλον ὄρθριαι τὰ σιτία.

Ibi monuit CASAUBONUS: »Emenda, ἦλων ὄρθριαι τὰ »σιτία, pro ἠλόων, vel ut alii scripserunt ἤλόων.« — At-

b que id ipsum dabant libri nostri: ἤλων quidem ms. *Ep.* ἦλων vero ms. *A.* At eamdem scripturam duplici difficultate premi video. Primum enim analogiae grammaticae repugnare videtur, ut pro ἠλόων vel ἠλόων (ex ἠλόαον vel ἠλόεον contractis) fiat ἤλων vel ἦλων. Deinde, si vel maxime ferendum hoc statuas, significabit id verbum, *triturabant frumentum:* atqui, non de *triturando*, sed de *molendo* agi, cum aliunde consentaneum erat, tum versus proxime sequens perspicue evincit. Quare eidem, quem modo nominavi, PIERSONO fuerit adsentiendum, ἤλουν, non ἤλων vel ἦλων, scriptum oportuisse, a themate ἀλέω, *molo;* quod ipsum verbum paulo superius hac ipsa pagina lit. a. occurrebat: ubi etiam vides priscis temporibus proprium id opus mulierum fuisse.

καὶ Ἀναξανδρίδης δὲ ἐν Ἀγχίσῃ. In *Anaxandridae* nomine recte hic consentiunt edd. & mssti. Vide ad pag. 261. f.

c Οὐκ ἔστι δούλων &c. » Lepidissimi sunt *ANAXANDRIDAE* versus, quibus dicitur *eam esse humanarum rerum instabilitatem, ut idem modo servus, modo liber existat.* Notabunt tyrones, poni a poëta *Sunienses*, ceu *nobilissimos inter Athenienses cives.* Sicut Romanarum tribuum aliae aliis erant honestiores: ita videntur e pagis Atticae nonnullam honoris praerogativam (fortasse propter antiquitatem) quidam habuisse. Verba sunt poëtae:

» Πολλοὶ δὲ νῦν μέν εἰσιν οὐκ ἐλεύθεροι,
» εἰς τ' αὔριον δὲ Σουνιεῖς. εἶτ' εἰς τρίτην
» ἀγορᾷ κέχρηνται. τὸν γὰρ οἴακα στρέφει
» δαίμων ἑκάστῳ. —

» *Multi*, ait, *qui nunc ne liberi quidem sunt, cras erunt Sunienses:* id est, non solum liberi erunt, & inter Athenienses cives censebuntur, sed etiam inter honestissimos. » Ἀγορᾷ χρᾶσθαι expone cum Dalecampio, *stare inter venales in foro:* dictum ut συμφορᾷ χρᾶσθαι, & similia. « CASAUBONUS. — At multis modis aliena videtur ista doctissimi viri interpretatio. Primum enim, si tanta fuit praerogativa tribus Suniensis, ut κατ' ἐξοχὴν *Suniensis* aliquis dici potuerit, quem *civem inter Athenienses nobilissimum* debeamus intelligere; quî fit ut illius tam insignis praerogativae apud nullum usquam veterum scriptorum, nisi hoc uno lubrico loco & perambiguo certe, vel levissimum reperiatur vestigium? Nam illud quidem nemo cum aliqua

veri ſpecie huc traxerit, quod Strabo, in orae Atticae c deſcriptione, lib. IX. p. 398. d. ait, Κάμψαντι δὲ τὴν κατὰ τὸ Σούνιον ἄκραν, ἀξιόλογος δῆμος Σούνιον: id eſt, *Ubi promontorium circumflexeris, quod ad Sunium eſt, occurrit Sunium, memorabilis* (vel, *notabilis*) *pagus.* Deinde, dictionem ἀγορᾷ χρᾶσθαι idem valere ac *in foro vaenalem ſtare*, nullo pacto probabile videtur. Quod ſi ἀγορὰ hic pro *foro venali* ſit accipiendum; fuerit ἀγορᾷ χρᾶσθαι potius *mercaturam facere*, quam *venalem proſtare.* Denique, ſi vel maxime haec notio ſubiecta illi dictioni eſſe poſſet, oportebat neceſſario ad eam, quam voluit Caſaubonus, efficiendam ſententiam, ut vocula αὖ vel πάλιν, id eſt, *rurſus, iterum, denuo*, adiiceretur. Quare mirum non eſt, in longe diverſam ſententiam alios diſceſſiſſe doctos viros. *Hadrianus* quidem IUNIUS, in Adagio, *Cras cerdo, hodie nihil*, (inter Eraſmi Adagia, pag. 539.) eo quod *Sunium* emporium eſſet Athenarum, ubi rerum venalium forum fuiſſet, teſte Donato, *Sunienſes* quidem intelligebat *negotiatores bonâ fortunâ uſos; ἀγορᾷ χρᾶσθαι* vero interpretatus eſt, *civilium rerum gubernaculis admoveri.* In eamdemque fere ſententiam accepiſſe hanc poſteriorem dictionem GROTIUS videtur, in Excerpt. pag. 638. cum *fori participes* interpretaretur. Quae mihi ſententia veriſſima aut certe proxima vero viſa eſt. Scilicet ἀγορᾷ χρᾶσθαι is dici videtur, qui vel *rempublicam adminiſtrat*, vel certe *pleno iure civitatis utitur, & concionis particeps eſt in qua de rebus ad ſalutem publicam pertinentibus deliberat populus.* Similem quamdam huic rationem illud dictum Antiphanis habet, pag. 247. f. ταχὺ γὰρ γίνεται καὶ ἐκκλησιαστὴς οἰκόσιτος. *Sunienſes* quo ſenſu dixerit poëta, in medio reliquit Grotius. KÜSTERUS in exemplo Athenaei, quod ipſius olim fuerat, ſua manu ad oram h. l. notavit conferendum locum pag. 272. e. f. Quo quidem ex loco, niſi temporum obſtare videretur ratio, poſſis ſuſpicari, *Sunienſes* hic a poëta dici *ſervos fugitivos, qui captis contra dominos armis felici ſucceſſu utuntur, & ipſi ſeſe pro dominis gerunt.* Sed videndum, ut modo dixi, ne, quae ibi de Sunio a ſervis occupato ex Poſidonii Hiſtoriis commemorantur, poſteriora ſint *Anaxandridae* aetate, qui mediae Comoediae poëta fuit. Quod ſi ita eſt, amplius quaerant docti, quo ſenſu dixerit hic Comicus, *e ſervis ſaepe Sunienſes fieri.* Equidem, conſiderans id quod continuo ſe-

c quitur, εἴτ' εἰς τρίτην ἀγορᾷ κέχρηνται, tantum absum, ut *Sunienses* hic *nobilissimos civium* intelligendos putem, ut malim de civibus *infimae cuiusdam sortis* accipere, qui in obscuro, veluti in extremo aliquo Atticae terrae angulo abditi, vivant.

AD CAP. LXXXIV.

Ποσειδώνιος δέ φησιν &c. »*Posidonii* sententiam *de* »*origine prima servitutis*, conferant quibus erit curae, cum »iis quae disputat Philosophus in Politicis, & iis quae »docent nos Iurisconsulti de re eadem. Non enim hic lo»cus est eius quaestionis. Unicum tamen B. Basilii locum »quin adscribam facere non possum: est enim elegantissi»mus, & omnino cum Posidonii verbis comparandus. »Sic igitur beatiss. pater in libro de Spiritu Sancto, cap. »20. Παρὰ ἀνθρώποις τῇ φύσει δοῦλος οὐδείς. ἢ γὰρ κα»ταδυνασθευθέντες ὑπὸ ζυγὸν δουλείας ἠνέχθησαν, ὡς ἐν »αἰχμαλωσίαις. ἢ διὰ πενίαν κατεδουλώθησαν, ὡς Αἰγύ»πτιοι τῷ Φαραώ. ἢ κατά τινα σοφὴν καὶ ἀπόρρητον οἰκο»νομίαν, οἱ χείρους τῶν παίδων, ἐκ τῆς τῶν πατέρων φω»νῆς, τοῖς φρονιμωτέροις καὶ βελτίοσι δουλεύειν κατεδικά»σθησαν. ἣν οὐδὲ καταδίκην, ἀλλ' εὐεργεσίαν εἴποι τις ἂν »δίκαιος τῶν γινομένων ἐξεταστής. τὸν γὰρ δι' ἔνδειαν τοῦ »φρονεῖν οὐκ ἔχοντα ἐν ἑαυτῷ τὸ κατὰ φύσιν ἄρχον, τοῦ»τον ἑτέρου κτῆμα γενέσθαι λυσιτελέστερον· ἵνα τῷ τοῦ κρα»τοῦντος λογισμῷ διευθυνόμενος, ὅμοιος ᾖ ἅρματι ἡνίοχον »λαβόν[illegible] πλοίῳ κυβερνήτην ἔχοντι ἐπὶ οἰάκων καθή»μενον. *Inter homines servus naturá est nemo. Nam aut vi su*»*perati, sub iugum servitutis sunt redacti, ut fit in captivita*»*tibus: aut propter egestatem servi sunt facti, ut Aegypìii Pha*»*raoni: aut sapiente quodam & arcano consilio, qui erant de*»*teriores e liberis, edicto patris prudentioribus & melioribus ser*»*vire damnati sunt: quod beneficii loco, non condemnationis,* »*aequus rerum aestimator duxerit. Si quis enim mentis inopiâ* »*facultatem imperandi a natura inditam non habeat, utilius ei* »*est in alterius possessionem venire: ut dominantis ratione re*»*ctus, currui similis sit qui aurigam recepit, & navigio, ad* »*cuius clavum sedet gubernator.*« Casaubonus.

d Μαριανδυνοὶ μὲν Ἡρακλεώταις ὑπετάγησαν. Μαρυανδυνοὶ quidem h. l. & mox Μαρυανδυνοὺς scribitur in membr. *A.* Sed paulo inferius eaedem membranae Μα-

ριανδυνοὺς praeferunt; quam scripturam, collatis complurium auctorum testimoniis, verissimamque genuinamque merito iudicavit CELLARIUS in Geogr. Antiq. T. II. p. 294. Constanter vero Μαρυανδυνοὶ & Μαρυανδυνοὺς scribitur in nostro cod. *Ep.* Apud Eustathium vicissim, ad Iliad. π'. p. 1120. med. ubi citantur Athenaei verba paulo inferius sequentia, recte Μαριανδυνοὺς editur. Rem, de qua hîc agitur, narrat etiam Strabo lib. XII. pag. 542. eodem (puto) auctore *Posidonio* usus, e quo haec hausit Athenaeus.

In *EUPHORIONIS versu*, pro καλέονται, quod erat e editum, καλὲ οἶαθ' dedit ms. *A.* quo perspicue indicabatur καλεοίαθ', quod haud cunctanter recipere debuimus. Epitomator brevius: Εὐφορίων ὁ ἐποποιὸς τοὺς Μαριανδυνοὺς δωροφόρους ὑποφρίσσοντας ἄνακτας καλεῖ.

De *CALLISTRATO Aristophaneo* videsis notata ad lib. I. pag. 21. c. *Ibid.* ἀφαιροῦντες τὸ πικρὸν τῆς ἀπὸ τῶν οἰκετῶν προσηγορίας. » Cur *servos* suos *Mariandyni* ap» pellarent δωροφόρους potius, quam οἰκέτας, caussam hanc » ex *Callistrato* affert Athenaeus: quod nempe id instituе» rint, ἀφαιροῦντες τὸ πικρὸν τῆς ἀπὸ τῶν οἰκετῶν προση» γορίας: *ut minuerent acerbitatem appellationis servorum.* Est » enim amarum & contumeliosum, *famulum* appellari. In » Epitoma scriptum offendimus, τὸ πικρὸν τῆς τῶν Εἰλώτων προσηγορίας: estque ea scriptura antiqua; nam ita » etiam Eustathius legit, [loco modo cit.] atque, ut du» bitationem omnem tollat, scribit, τὸ πικρὸν τῆς Σπαρ» τιατῶν εἱλώτων πρ. Ego lectionem nost[illegible]ἰκετῶν] » rectam censeo: nam, fuisse tempus qu[illegible]riandyni » suos servos *heilotes* appellarent, nemo veterum opinor » scribit; quod tamen necessum est concedi, si stare illam » lectionem volumus. Ex sequentibus verbis nata, meo » iudicio, depravandae lectionis occasio. « CASAUBONUS. — Etiam noster cod. *Epit.* h. l. ἀπὸ τῶν εἱλώτων προσηγορίας habet, nec tamen eo secius continuo pergit, καθάπερ Σπαρτιάται μὲν ἐποίησαν ἐπὶ τῶν εἱλώτων. Posteriori loco εἰλώτων leni spiritu signatum nomen in editis: infra vero, pag. 271 sq. promiscue modo leni spiritu modo aspero scribitur, nec ex membr. *A.* quidquam enotatum. Nos constanter aspero spiritu adfectum id nomen edendum curavimus.

ἀμφαμιώτας δὲ τοὺς κατ' ἀγρόν. In istam scriptu-

ram ἀμφαμιωτ. consentiunt h. l. cum editis ambo mssti nostri, & Eustath. ad Iliad. π'. pag. 1120, 21. & ad Iliad. ο'. pag. 1031, 5. Quae scriptura, licet fortasse mendosa, teneri tamen a nobis, in peregrino nec satis noto nomine, ob ipsum illum librorum consensum debuit. De alia nominis forma continuo dicetur.

f τὴν μὲν κοινὴν, φησὶ, δουλείαν οἱ Κρῆτες καλοῦσι μνοίαν· τὴν δὲ ἰδίαν, ἀφαμιώτας. » Consentiunt cum edita » lectione Eustathius & Epitome. Alii duo vocabula Cre» ticae dialecti μνοίαν & μνώαν ita distinguunt, auctore » Hesychio: Μνώα, est δουλεία, servitus: at μνοία, est οἰ» κετεία. Sic in Glossis Hesychii est scribendum, non ἰκε» τεία. Est igitur μνοία, familia, servorum multitudo. Sic » accipe lib. XV. [pag. 696. a.] in Hybriae Cretensis sco» lio: τούτῳ δεσπότας μνοίας κέκλημαι: per hoc scutum, » id est, virtute meâ, familiae herus sum. Ἀφαμιῶται di» cebantur servi, non servitus. Hesychius: Ἀφαμιῶται, οἰ» κέται ἀγροῖκοι, πάροικοι. « CASAUBONUS. — Quod de consensu Eustathii cum edd. & Epit. dixit vir doctus, id nonnisi ad vocem μνοίαν spectat. In scripturam ἀφαμιῶται (pro qua paulo ante ἀμφαμιῶται scriptum vidimus) consentiunt quidem hoc loco cum editis libris uterque noster codex *A.* & *Ep.* Sed apud Eustathium, sicut pag. 1120, 21. sic & p. 1031, 5. ubi hunc ipsum Athenaei locum respexisse videtur, ἀμφαμιῶται editur: ac potuit is suo arbitratu sic scribere; potuerat etiam in suo exemplo Epitomae ita scriptum reperire; fortasse vero etiam nonnisi operarum incuria aut editoris arbitrio ita apud Eustathium editum est. Quidquid sit, de veritate scripturae ἀφαμιῶται eo minus hoc loco dubitare debuimus, quod ad veterum nostrorum librorum auctoritatem & Hesychii accedit testimonium, & Strabonis auctoritas lib. XV. pag. 701. d. Confer Hesychii Interpp. ad voc. Ἀφαμιῶται. Quod vero discrimen statuit Casaubonus inter μνώα & μνοία, itemque inter δουλεία & οἰκετεία, illud vereor ne nullum sit, apud Hesychium quidem in citatis glossis. μνώα enim (vel, ut collato Polluce III. 83. Meursius maluit, μνωΐα aut μνῷα) & μνοία idem esse nomen videtur diversimode scriptum pronunciatumque. δουλεία vero non modo *servitutem* significat, sed & *servitium*, *servos*, *servorum multitudinem*, haud secus ac οἰκετεία. Vide Ruhnken. ad Timaei Lexic. Plat. pag. 215. Caeterum

pro *μνοία*, infra ex alio auctore *μνωῖται* scribitur, pag. 267. c.

AD CAP. LXXXV.

Πενεστὰς. Non damno scripturam, quam editi libri praeferebant, constanter *penacute* efferentes istud nomen. Eodem quidem modo & apud Suidam & Hesychium & passim apud alios auctores, cum in editis libris, tum in manu exaratis, penacute scriptum reperitur, Πενέστης, Πενέσται, & sic porro. Sed rursus apud alios *acute* scribitur. Utriusque scripturae plura exempla reperiet curiosus lector in his quae de hoc genere *servorum Thessalicorum* diligentissime collegit RUHNKENIUS ad Timaei Lexic. Plat. p. 212 sqq. Nos secuti sumus membranarum *A*. auctoritatem, quae constanter in hac voce ὀξύτονον tenent scripturam; quam hoc loco etiam tenet ms. *Ep*. licet deinde ab ea discedat.

Θεόπομπος ὁ Κωμικὸς ἀποχρησάμενος τῇ φωνῇ &c. » In » *versu Comici* THEOPOMPI, Δεσπότου πενέστου ῥυσσὰ βου» λευτήρια, inesse παράχρησιν vocis πενέστης observat » auctor: sed, quae sit illa παράχρησις, non explicat. » Est vero haec, quod generaliter usurpavit pro *quocun*» *que servo*. Eustathius [ad Iliad. π'. pag. 1120, 23.] ex » hoc loco: κωμικὸς δέ τις ἐπὶ τοῦ ἁπλῶς δούλου τοὺς πε» νέστας τίθησι. Male igitur docti accipiunt verba Theo» pompi: quae pronunciabantur de servo qui vicarios ha» buit: aut de communi Thessalorum, tyranno alicui ser» vire coactorum. « CASAUBONUS. — Theopompi versum DALECAMPIUS sic latine reddiderat: *Penestae domini sordida curia semper est:* adiecta hac adnotatione: » Hoc tam» quam proverbio notatur immundities ac illuvies Thes» salorum. Poëta pro quovis Thessalo *Penesten* dixit. « — Cuius interpretationem ex parte adoptavit VILLEBRUNE: » *D'un maitre Péneste* (c'est-à-dire, qui de valet est de» venu maitre) *le sénat* (la maison) *est toujours sale & sans* » *ordre.* « Casaubonus quam in partem acceperit ῥυσσὰ βουλευτήρια, haud adparet. Potuerat ille vero, si placuisset, aperire saltem unde Eustathius ea hauserit, quae ad hunc locum spectantia scripsit: nempe ex eadem Epitome, e qua unâ cognitum docto huic praesuli fuerat Athenaei opus. Sic enim Epitomator, interpretis quodammodo vi-

a ce (ut subinde alibi) fungens, hunc locum contraxit: *Θετταλῶν δὲ λεγόντων πενεστὰς τοὺς μὴ γόνῳ δούλους, διὰ πολέμου δ' ἡλωκότας, Θεόπομπος ὁ κωμικὸς ἐπὶ τοῦ ἁπλῶς δούλου τίθησι.* Ubi nobis placuit illud *διὰ πολέμου*, haud dubie rectius scriptum, quam *διὰ πόλεμον*, quod cum editis tenet ms. *A*. Locum hunc tractans TOUPIUS in Appendiculo Notar. in Theocr. pag. 32. *versum Theopompi* sic disponendum censuit, ut a nobis factum:

— *Δεσπότου Πενεστοῦ ῥυσσὰ βουλευτήρια.*

Recte: est enim manifeste trochaicus tetrameter catalecticus in syllabam; cui primus pes demtus. Adnotavit idem vir doctus: »*ῥυσσὰ βουλευτήρια* sunt *corrugata conciliabula*, sive *seniorum concilia*. Nam *βουλεύειν* non *iuvenum*, sed *seniorum* est.« — Equidem non diffiteor, haud liquere mihi versiculi illius sententiam.

Βοιωτῶν, φησὶ, τῶν τὴν Ἀρναίαν κατοικησάντων, *τὴν Ἀρναίαν*, intellige *χώραν*. Stephanus Byz. *Ἄρνη, πόλις Βοιωτίας. - - Δευτέρα, πόλις Θεσσαλίας, ἄποικος τῆς Βοιωτίας. - - Τὸ ἐθνικὸν, Ἀρναῖος.* De re vide auctores ibi ab Interpretibus citatos. Verbum *κατοικησάντων* tenuit Eustathius, locum hunc ex Nostro proferens ad Iliad. *β'*. pag. 933 extr. Equidem aut *κατοικούντων* malebam in praesenti tempore vel imperfecto praeterito, aut *κατοικισάντων*, a verbo *κατοικίζω*. Si quis tamen tenendum vul-
b gatum contendat, nihil repugno. *Mox*, *καθ' ὁμολογίαν* ex Epitoma tenuit Eustathius ibidem: nec id male. Sed *καθ' ὁμολογίας*, quod erat editum, firmant membranae *A*. Et amant in plurali numero ponere illud nomen scriptores Graeci: cuius usus plurima exempla in Lexic. Polyb. collegimus.

c In EURIPIDIS versu, scripturam *ἀμὸς*, id est, *meus*, ex editis libris tenuit MUSGRAVIUS in Fragm. Eurip. p. 582. num. 7. ubi latine sic reddidit Graeca: *Colonus meus, antiquae domûs famulus:* percommode. *ἀμὸς* vero, quod valet *ἡμέτερος*, dedit uterque noster codex mstus. Conf. Maittaire, in Dialect. p. 198.

AD CAP. LXXXVI.

Καθόλου δὲ ᾐτιῶντο τὸν Ἀριστοτέλη &c. »Sequuntur »*TIMAEI verba*, quibus *in Aristotelem invehitur* homo ma»ledicentissimus, *falsa de Locris eum scripsisse* contendens.

»Scripferat Philofophus *de Locrorum Republica* in opere il- c
»lo, quo prope omnium populorum Graecorum ac Bar-
»barorum origines, inftituta, ac mores literis mandaverat.
»Laudat Clemens Alexandrinus [Stromat. lib. I. cap. 26.]
»*Ariftotelis* Λοκρῶν Πολιτείαν. De eo fcripto loquebatur
»*Timaeus*, cum ita fcriberet: Καθόλου δὲ ἠτιῶντο τὸν Ἀρι-
»στοτέλη διημαρτηκέναι τῶν Λοκρικῶν ἐθῶν. Neque hanc
»folam partem reprehenderat Timaeus, ubi *de fervis Lo-*
»*crorum* agebatur: fed alia item multa, ficut ex Polybio
»[lib. XII. cap. 5 feqq.] conftat. Ego vero *Timaei* agno-
»fco etiam hic ingenium φιλεπίτιμον & mordax, parum-
»que, ut femper, aequum *Ariftoteli:* quod alibi pluribus
»docuimus. Nam, fine cauffa virulentiffimum fcriptorum
»iudiciofiffimo ac πολυμαθεστάτῳ mortalium inequitaffe,
»en loc[u]pletem & idoneum teftem! Polybius libro XII.
»[cap. 5.] poftquam dixiffet, *teneri fe de Locris quam ho-*
»*neftiffime loqui, propter arctiffimae neceffitudinis vinculum quae*
»*fibi cum illis intercedebat:* Ἀλλ' ὅμως, inquit, οὐκ ὤκνησα
»καὶ λέγειν καὶ γράφειν, ὡς τὴν ὑπ' Ἀριστοτέλους παρα-
»διδομένην ἱστορίαν περὶ τῆς ἀποικίας, ἀληθινωτέραν εἶναι
»συμβαίνει τῆς ὑπὸ Τιμαίου λεγομένης. Utri autem potius
»fit habenda fides, Timaeo an Polybio, ne dubitari qui-
»dem a fapientibus fine piaculo poffit.« CASAUBONUS.

Μνάσωνα, τὸν τοῦ (abeft τοῦ ms. *Ep.*) Ἀριστοτέλους d
ἑταῖρον *&c.* »*Mnafon*, qui dicitur fuiffe *Ariftotelis fodalis*,
»ille eft de quo Aelianus Variae Hiftoriae lib. III. c. 19.
»Hunc fcribit auctor, χιλίους οἰκέτας κτησάμενον δια-
»βληθῆναι παρὰ τοῖς Φωκεῦσι: *quod mille fervos poffideret,*
»*in odium Phocenfium veniffe.* Miror unde fit nactus Da-
»lecampius quam expreffit lectionem, ἑκατὸν, pro χι-
»λίους. Nam & hic, & aliquanto poft, [p. 272. b.] ubi
»repetitur hiftoria eadem, codices omnes in editam γρα-
»φὴν confentiunt.« CASAUBONUS.

εἰθίσθαι γὰρ ἐν ταῖς οἰκίαις διακονεῖν τοὺς νεωτέρους
τοῖς πρεσβυτέροις. Cum fic effet editum, Εἴθισται γὰρ
ἐν ταῖς οἰκιακαῖς: adnotavit CASAUBONUS: »Scribe
»εἰθίσθαι γὰρ, non εἴθισται.« Debebat adiicere, ex li-
bris msstis fe illam commendare fcripturam: nam noftri
quidem codices eamdem tenent ambo. Mireris vero, vo-
cem οἰκιακαῖς intactam reliquiffe & filentio praeteriiffe
doctum Animadverforem. Habent quidem etiam vetuftae
noftrae membranae οἰκειακαῖς. Sed quid iftud huc faciat,

d non video; cum οἰκιακὸς vel οἰκειακὸς (ut ſcribitur apud Suidam) valeat οἰκεῖος, id eſt, *domeſticus*. Equidem non dubitandum duxi, quin ex ms. *Epit.* ἐν ταῖς οἰκίαις reciperem. Videntur autem ad idem inſtitutum ſpectare iſta verba, de quo Baſilius loco a Caſaubono ſupra (ad pag. 263. c.) prolato diſſeruit, cum ait, κατά τινα σοφὴν οἰκονομίαν οἱ χείρους τῶν παίδων &c.

AD CAP. LXXXVII.

Πλάτων δ' ἐν ἕκτῳ Νόμων. *Plato, de Legibus libro VI.* p. 300 ſq. *Ibid.* εἱλωτεία, pro eo quod editum erat εἱλωτία, dedit ms. *A.* quemadmodum apud Platonem editum. Prorſus vero mendoſe in ed. Ven. legebatur ἡ Λακεδαιμονίων εἱλωτίαν. Epitomator, poſt χαλεπὰ πάντη, ſtatim ad iſta transiit, οὐ γὰρ ὑγιὲς οὐδὲν &c. omiſſis mediis.
e *Mox*, pro ἡ Ἡρακλεωτ. commodius apud Platonem ἥ τε Ἡρακλ. legitur, quo dein refertur τὸ Θετταλῶν δ' αὖ. Difficultatem, quae in ipſis illis verbis ineſſe videri poterat, ἡ Ἡρακλεωτῶν δουλεία τῆς τῶν Μαριανδυνῶν καταδουλώσεως, perſpecte explanavit Ruhnkenius ad Timaeum pag. 213. Quemadmodum ἡ Λακεδαιμονίων εἱλωτεία, ſunt *Helotes qui Lacedaemoniis ſerviunt*, vel *conditio Helotum apud Lacedaemonios*, ſic ἡ Ἡρακλεωτῶν δουλεία ſunt *ſervi Heracleotarum*, vel *conditio ſervorum qui apud Heracleotas ſerviunt:* iſta vero verba, τῆς τῶν Μαριανδ. καταδ. ita accipienda ac ſi dixiſſet ἐκ τῆς τῶν Μαριανδυνῶν καταδουλώσεως: qua de re paulo ante dictum pag. 263. c. d. E quo ſimul intelligitur, nihil cauſſae fuiſſe, cur vocem Ἡρακλεωτῶν in Κλαρωτῶν mutandam cenſuerit vir doctus in Miſc. Obſ. Nov. T. I. p. 78. cuius ſuper hoc loco disputatio Notis etiam ad Heſychium (ad voc. Κιλλικύριοι) inſerta eſt.

οὐ δεῖ γὰρ οὐδὲν ὑγιὲς πιστεύειν αὐτοῖς. Vocem ὑγιὲς, perincommode h. l. inſertam, tenet cum editis codex mstus noſter uterque. Videtur illa ex verbis τῷ γένει, quae illius loco apud Platonem leguntur, ortum duxiſſe. Sic enim apud illum ſcribitur, οὐδὲ πιστεύειν οὐδέποτ' οὐδὲν τῷ γένει δεῖ τὸν νοῦν κεκτημένον. *Ibid.* ὁ δὲ σοφώτατος τῶν ποιητῶν &c. Vide Odyſſ. ρ'. 322 ſq. & quae ibi a Clarkio & Erneſto notata ſunt.

f καὶ ἔτι τὰ τῶν λεγομένων περιδείνων περὶ τὴν Ἰτα-

λίαν παντοδαπῶν κλοπῶν ἔργα καὶ παθήματα. Cum in f ed. Ven. τῶν λεγομένων περὶ δούλων legeretur, duo posteriora verba ut mendosa notavit editor Basileensis, & in ora Περιδίνων posuit, scilicet ex Platone p. 302. Sed περὶ δούλων etiam in versione expressit Dalecampius: *quae memorantur servorum in Italia omnigena furta, &c.* CASAUBONUS vero, vocabulo περιδίνων in contextum recepto, in Animadversionibus ait: » Male haec mu» tarunt, τὰ τῶν λεγομένων περιδίνων περὶ τὴν Ἰταλ. » *&c.* quae non aliter etiam hodie apud Platonem scri» buntur. Servemus igitur cum omnibus exemplaribus » vocem περίδινοι, & cum *Hesychio* de *piratis* expona» mus. Vox est magnae Graeciae peculiaris, ut videtur.« — At περιδίνων nullus Athenaei codex agnoscit. Nam in Epitoma praetermissa sunt ista omnia, καὶ ἔτι τὰ τῶν - - παθήματα: in ms. *A.* vero περιδείνων scribitur. Pariterque apud Hesychium, Περίδεινοι· πειραταί. Quare hanc sequi scripturam debui: quamquam non nego, speciosiorem esse eam quam Platonis offerebant libri; nam περίδινοι satis probabiliter viri docti statuunt *piratam* dictum esse ἀπὸ τοῦ περιδινεῖσθαι, a *circumvagando*, quod *maria circumvagetur.* Vide KÜSTERUM ad Hesychium, voc. Περίδεινοι, & ad Suidam voc. Περιδήλιον. Nescio quid spectans CASAUBONUS, longe diversam, nescio quam, originem illius vocabuli reperisse sibi visus erat: cuius vide Animadv. ad vocem σινδρωνα, infra, pag. 267. c.

Δύο δὴ λείπεσθον μηχανά. Formam dualem μηχανὰ a ex Platone adscivit editor Bas. & tenuimus nos cum Casaubono. Nec vero necesse fuisse intelligo, ut veterum membranarum scriptura, μηχαναὶ, desereretur. Epitomator quam formam vel in suo exemplari repererit, vel ipse praetulerit, ex nostro ms. *Ep.* haud adparet: nam librarius noster, suo fere more sic scribens μηχ^αν, postremam vocalem sive diphthongum exprimere supersedit. Erat autem μόνω μηχανά in ed. Bas. & Cas. ex eodem Plat. Sed μόνω ignorant nostri mssti cum ed. Ven. *Ibid.* τοὺς μέλλοντας δουλεύσειν. Vocem ῥᾷον, quae adiicitur apud Platonem, ignorant mssti nostri cum ed. Ven. ac potuit eam nullo incommodo omittere ipse Athenaeus. Pro δουλεύειν, quod consentientibus membranis *A.*

editum erat, commode δουλεύσειν nobis offerebat ms. *Ep.* quemadmodum apud Plat. vulgo legitur. *Dein*, μὴ μόνον, ut est apud Platonem, sic nostri dedere mssti. *Tum*, πρόσρησιν recte ms. *Ep.* ut apud Plat. Sed πρόῤῥησιν ms. *A.* cum edd. *Mox*, quod ait ἃ δὴ πρὸς δούλους φιλοῦσι &c. structura orationis hac ratione concipienda, ἃ δὴ πολλοὶ θρύπτοντες σφόδρα ἀνοήτως πρὸς
b δούλους, φιλοῦσιν ἀπεργάζεσθαι (ἐκείνοις τε καὶ ἑαυτοῖς) τὸν βίον χαλεπώτερον· ἐκείνοις (πρὸς τὸ) ἄρχεσθαι, ἑαυτοῖς δὲ (πρὸς τὸ) ἄρχειν: & φιλοῦσι intellige *solent*, quemadmodum recte accepit Dalecamp.

AD CAP. LXXXVIII.

c εἴλωτας scripsi cum ms. *Ep.* εἵλωτας edd. In ms. *A.* spiritus super ista voce nullus signatus. Vocem πενεστὰς acute scriptam dedit ms. *A.* ut supra. Ad eadem *THEOPOMPI* verba provocavit Theocriti Scholiastes ad Idyll. XVI. 35. Pro τιμὴν αὐτῶν καταβ. scribitur τιμὴν αὐτοῖς in ms. *Ep.* perperam. *Mox*, ὁ Συρακόσιος scripsi cum membr. *A.* Conf. III. 101. d. V. 208. f. ibique not. & VI. 232. a. Epitomator breviter, Νυμφόδωρος γοῦν τάδ' ἱστορεῖ, omittens interiecta. *Ibid.* ἐν τῷ τῆς 'Ασίας Παράπλῳ. Nil mutant membranae: at, frequentissime a librariis permutari inter se παρὰ & περὶ praepositiones, satis notum. Iam vero multa novimus veterum Itineraria, quae Περίπλους inscribuntur, Παράπλους nullus commemoratur. Atque eiusdem *Nymphodori* Περίπλοι citantur apud Nostrum, VIII. 331. e. & ὁ τῆς 'Ασίας Περίπλους, VII. 321. f. & XIII. 609. e. Quare fidenter hoc loco Περίπλῳ corrigere debueram.

d καὶ εἰς τὰ ὄρη ὁρμώμενοι, τὰς ἀγροικίας ἑαυτῶν κακοποιοῦσιν. Suo arbitrio tacite Casaubonus αὐτῶν edidit: quod commodius utique videri debebat, ad τοὺς Χίους relatum. Sed in ἑαυτῶν, quemadmodum in reliquam huius loci scripturam, consentiunt cum vetustioribus editionibus codices ambo mssti. Quare nil mutare ausus sum: & τὰς ἀγροικίας ἑαυτῶν accepi de *praediis quae ipsi servi olim & habitaverant & pro suis dominis coluerant.* *Paulo post*, pronomen αὐτοῖς commode quidem aberat ab editis, ac (ni fallor) etiam a ms. *A.* sed quum id hîc exhiberet codex *Ep.* in caeteris cum ms. *A.* consentiens, non

aspernandum iudicavi. *Mox dein*, idem ms. *Ep.* recte dedit οἰκέτην τινὰ μυθολογοῦσιν, *absque* ὃν pronomine, quod perincommode insertum erat. Monuit etiam, veluti suo ex ingenio, CASAUBONUS: » Lege οἰκέτην τινὰ μυ- » θολογ. deleta inutili voce ὃν. Sed [sic pergit quaerens » idem *Casaubonus*] quare ait μυθολογοῦσι potius quam » λέγουσι? cum non antiquam fabulam, sed recentem hi- » storiam (μικροῦ πρὸ ἡμῶν) narret? « — Puto quod nonnihil fabulosi habere illa Chiorum narratio visa fuisset itineratori.

ἀνδρεῖον δέ τινα ὄντα, καὶ τὰ πολέμια εὐτυχῆ, *τῶν δραπετῶν ἀφηγεῖσθαι.* Nec τῇ ψυχῇ in illa orationis connexione ferri poterat; nec, illis verbis omissis, structurae sermonis constabat ratio. Quare bene memor, quam frequenter a librariis ψυχὴ & τύχη permutari soleant, ex εὐτυχῆ ortam esse mendosam scripturam τῇ τύχῃ mihi persuaseram. Ad eas res gerendas, quas gessit ille homo, non satis erat ut *fortis* vir esset; magnum etiam momentum in *fortuna* erat positum. Quare iunxit auctor illa duo, ἀνδρεῖόν τινα ὄντα, καὶ τὰ πολέμια εὐτυχῆ. Sed rectius etiam fuerit ἐπιτυχῆ, quod loco τοῦ εὐτυχῆ receptum velim. Sic est apud Appianum, de Rebus Hispan. c. 48. ἐπιτυχὴς δὲ τὰ πολέμια ὤν. Sic idemtidem apud Polybium, ἐπιτυχὴς ἐν ταῖς ἐπιβολαῖς, ἐπιτυχὴς κατὰ τὰς πράξεις. Quod vocabulum ἐπιτυχὴς hoc ipso, quod paulo minus frequentatum est quam vulgatissimum εὐτυχὴς, tanto facilius corrumpi ab imperitis librariis potuit.

τοῦτο γὰρ ἦν ὄνομα τῷ δραπέτῃ. Sic legitur in ms. *Ep.* quemadmodum in ed. Bas. & Cas. Recte dein παρὰ τῶν οἰκετῶν scribitur in membr. *A.* ut in editis: ubi quod περὶ habet ms. *Ep.* id eo pertinet, quod de librariorum more frequenter confundentium duas illas voculas paulo ante diximus. *Ibid.* οὐδέποτε μὴ παύσεται. Sic corrigendum putavi, quo Graecis inesset ea sententia, quam recte Dalecampius expressisse mihi visus erat, in versione ponens, *numquam cessabit.* Si quis tenendum παύσηται censuerit, quod cum editis habet codex mstus uterque; sensus erit, *numquam cesset!* Quae sententia aliena esse a mente loquentis nobis visa erat.

AD CAP. LXXXIX.

δείξας τοῖς Χίοις, εἶπε. Sic, εἶπε, non ἔφη, scriptum in utroque nostro codice. *Ibid.* λήψομαι ὅ τι ἂν παρά τινος ὑμῶν λαμβάνω. Ad editam olim lectionem, ὅταν παρά τινος ὑμῶν λαμβάνω, adnotavit CASAUBONUS: »Scribi debet, ὅταν τι παρά τινος &c.« — Nobis verosimilius visum erat, ὅ τι ἂν scriptum reliquisse auctorem, id est, *quidquid dehinc sumsero.* Tum ad vitiosum τὰ τίμια, monuit idem CASAUB. »Scribi debet »τὰ ταμεῖα, non τὰ τίμια, quod recte non est inter»pretari, & refutant doctissimi Hoeschelii Excerpta.« — Equidem, collatis utriusque codicis nostri scripturis, τὰ ταμιεῖα verum esse iudicavi.

f

Ad rem ipsam pertinet eiusdem CASAUBONI Animadversio haec: »Interpretes totam historiam perverterunt. »Atqui foederis cum *Drimaco* icti haec fuit lex & con»ditio: *Ut fas esset illi soli ex omni fugitivorum numero, ne»cessaria ad victum sibi suisque rapere. Quo autem sciretur, »ut quidque furto periisset, Drimacus-ne id furtum fecisset, »an alius; tenebatur ex pacto Drimacus praedam omnem bona »fide adnotare, & in pittacio singula describere, adiecto pon»dere & mensura: eoque relicto, horreum anulo suo obsignare »unde aliquid sustulisset.* Propterea dicitur ἡμιπόνηρος ille »fugitivus propria sibi pondera, mensuras, & anulum fe»cisse, ac Chiis ostendisse. Verte sic: *Parat sibi proprias »mensuras, pondera, & anulum. Atque illa cum ostendisset »Chiis: Ego, ait, quando ab aliquo e vobis aliquid capiam, »his ponderibus & mensuris capiam: ubi autem cepero quantum »erit satis, horrea vestra hoc anulo signata relinquam.* Solitos »veteres etiam τὰ ταμεῖα σφραγίσασθαι, vel illa de La»cyde narratiuncula docet, quae extat apud Numenium »& Diogenem Laërtium.« — Vide Numenium apud Euseb. in Praeparat. Evang. XIV. 7. & Laërt. IV. 59.

a καὶ οἱ ὄντες δὲ μετ' αὐτοῦ. Bene articulus οἱ adiectus in ms. *Ep.* *Ibid.* ἐτιμωρεῖτό τε γάρ. Particulam τε adiectam dedit codex uterque.

b ἐλάμβανε δὲ ταῖς ἑορταῖς &c. »Distinguenda sunt ab iis »quae *suo quodam iure*, ad se sustentandum & suos, *ra»piebat Drimacus*, illa *quae dono accipiebat* a civibus, libe»re per festos dies eorum coetus in agris frequentans. »Ea dona erant, *vinum* & *hostia aliqua.* Lege ὅσα γ' ἂν

»αὐτοὶ δοίησαν οἱ κύριοι: *quae quidem ipsi domini darent.* b
»Haec sunt verba quae interpretes in errorem induxerunt.« CASAUBONUS. — Nempe verbum ἐλάμβανε, quod h. l. *dono accipiebat* interpretatus est Casaubonus, *auferebat* interpretatus erat Dalecampius. Quae interpretatio an ita sit a vero aliena, ut Casaubono visum erat, dubitari poterit, donec certius constiterit, quam in partem illa verba ὅσα δ' ἂν sint accipienda, in quibus nil mutant nostri mssti. Si esset ὅσα τ' ἂν, sententia haec foret, *partim vi capiebat, partim voluntate civium accipiebat si qua illi ultro dedissent.* Ac fortasse eamdem in sententiam teneri etiam vulgata scriptura possit, ut ὅσα δ' ἂν ita accipiatur, quasi esset, ἐλάμβανε δὲ καὶ ὅσα ἂν αὐτοῖς δοίησαν οἱ κύριοι. Pro αὐτοῖς vero utique αὐτοὶ malim cum Casaubono: sed & istud ipsum, quod tuentur ambo nostri codices, nullo magno incommodo teneri posse videtur, intelligendo, *sive ipsi Drimaco sive eius sodalibus.* ἱερεῖα vero τὰ καλῶς ἔχοντα non tam interpretanda erant *opimae victimae*, quam *victimae* (sive *pecudes*) *quantum satis esset.* Nam ἱερεῖα quidem, satis notum est, *quaelibet* dici *animantium genera quae in cibum mactantur:* τὰ καλῶς ἔχοντα vero, ni fallor, idem sonat ac τὰ ἱκανὰ, quod dixit p. 265. f. Denique, pro ἐπιβουλεύοντα αὐτῷ, est ἐπιβ. ἑαυτῷ in ms. *Ep.* quod suo arbitrio, maioris perspicuitatis caussa, ita posuisse Breviator videtur. Iam saepe vero observavimus, apud optimos quosque Graecos auctores αὑτοῦ, αὑτῷ, αὑτὸν, idem valere ac ἑαυτοῦ, ἑαυτῷ, ἑαυτόν.

AD CAP. XC.

Scripturam, quam mendosam iudicavi, καὶ οἷς ἂν ἐπε- d
φάνη, uterque codex mstus cum editis agnoscit.

AD CAP. XCI.

οὐδὲ ὃ ὁ καλὸς Ἡρόδοτος. Sic ms. *A.* In Epitoma de- e
sunt ista. Vide *HERODOTUM* lib. VIII. cap. 105 sq.

τῶν πολλῶν αὐτουργῶν ὄντων κατὰ τὰς διακονίας. f
Perspecte, ut mihi videbatur, sententiam expresserat Dalecampius, sic vertens, *cum tenuis fortunae homines ad ministeria multi suppeterent.* Eodem nomine *Mnasoni succensuis-*

f *se populares Phocenses* supra commemorabatur, pag. 264. d. *quod mille servos aleret*, ὡς τοσούτους τῶν πολιτῶν τὴν ἀναγκαίαν τροφὴν ἀφῃρημένον. Sed turbat me hoc loco illud τῶν πολλῶν: pro quo malebam πολλῶν *absque* τῶν, aut πλείστων, aut, quod prae caeteris placeret, πολιτῶν πολλῶν.

Εὔπολις ἐν Φίλοις. » Meminere huius dramatis Harpo» cration in Παράστασις; & Paroemiographi in explica» tione proverbii, Οὐδέ ποτ' ἴσχει ἡ θύρα. Corrige obiter » Pollucis exemplaria, lib. VII. c. 29. [sect. 133.) ubi » postquam dixit, φορὰν apud Aristophanem significare τὸ » κόμιστρον, *mercedulam baiulis dari solitam ob asportatum » onus e foro in aedes*, addit: τούτῳ ἄρ' ἔοικε καὶ τὸ ἐν τοῖς » Φίλοις Εὐπόλιδος, Τιμῆς δ' εἴποι τις πόση ἡ διαφορά; » Scribendum, πόση ἡδ' ἡ φορά: & fortasse τιμὴν, pro » τιμῆς. Citat [idem Pollux] & libro ultimo, cap. 23. « CASAUBONUS.

AD CAP. XCII.

Ἀθηναῖοι δὲ καὶ τῆς τῶν δούλων προνοοῦντες τύχης &c. » Quod ait, *Athenienses dedisse suis servis actionem iniuriarum » contra heros*, certum est ex antiquis scriptoribus: ex qui» bus constat, iura servorum longe solutiora fuisse in » Graecia quam essent Romae, ut diserte Plautus quo» que testatur. « [Vide Plauti Stichum, Act. III. Scen. 1. sub fin.] » De Atheniensibus scribit non falso Demosthenes, » Philippicâ tertiâ: Πολλοὺς ἄν τις οἰκέτας ἴδοι παρ' ἡμῖν » μετὰ πλείονος ἐξουσίας ὅ τι βούλωνται λέγοντας, ἢ πολί» τας ἐν ἐνίαις τῶν ἄλλων πόλεων. Effectus actionis ser» vis concessae erat, ut possent πρᾶσιν αἰτεῖν, & dominos » iniquos adigere ut se venderent. Inter ὕβρεως γραφὴν & » αἰκίας non distinguitur hoc loco. Fere tamen ὕβρις, & » ὑβρίζειν εἰς σῶμα cum dicitur, stuprum per vim illatum » intelligitur. « CASAUBONUS.

a Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Μειδίου. Vide DEMOSTH. pag. 529. ed. Reisk. Idem Demosthenes ibid. pag. 528, 25. pariter ὕβρεως γραφὴν pro αἰκίας γραφὴν dixit.

Μαλακὸς δ' ἐν τοῖς Σιφνίων Ὥροις. Perspicue ωροις habet ms. *A*. sed id quidem (si recte accepi) absque spiritu accentuque. Rectum vero esse Ὥροις, demonstratum dedimus (puto) ad lib. IV. pag. 175. e. Animadv. Vol.

II. pag. 645 sqq. Epitomator, ut solet, titulum libri non adposuit. *Ibid.* τὴν Ἔφεσον δοῦλοι τῶν Σαμίων ᾤκησαν. Non hoc dicit, *servos Samiorum Ephesum habitasse*; sed, *condidisse*: ut ex his, quae proxime subiiciuntur, liquido adparet. Quare non dubito, ᾤκισαν scripsisse Athenaeum.

AD CAP. XCIII.

Διαφέρειν δέ φησι Χρύσιππος δοῦλον οἰκέτου &c. » Differentiam inter δοῦλον & οἰκέτην statuit *Clitarchus* [immo CHRYSIPPUS] hanc: οἰκέτης est, ὁ τῇ κτήσει καταπεταγμένος, *qui censetur in bonis possidentis.* δοῦλος, *qui operas praestare domino tenetur.* Hinc sequitur, verum esse » quod hic dicitur: *etiam qui* liberali caussa *manu fuerit missus, esse* δοῦλον; non tamen οἰκέτην, quia desierit in heri » rebus censeri. « CASAUBONUS. — Pro κτήσει κατατεταγμ. inverse κατατεταγμένος κτήσει scribitur in *Epit.* Poteras suspicari, oportuisse fortasse ἐν κτήσει κατατεταγμένος. Sic quidem Epictetus dixit, ἡ ἐν κτήσει κατάταξις, Dissertat. lib. IV. c. 1, 53. b

ἄζοι καὶ θεράποντες &c. Repetiit hinc Eustathius ad Iliad. ο΄. pag. 1031, 6. Rursusque ad Iliad. π΄. p. 1120, 28. ait, καὶ ἄζους ἔλεγον τὰς θεραπαίνας καὶ τοὺς θεράποντας. Forsan a verbo ἄζεσθαι, *colere, venerari*, ductum nomen. *Ibid.* πάλμονες καὶ λάτρεις. λάτρις scribitur in *Epit.* indeque apud Eustath. locis modo citatis, pariterque ad Iliad. ν΄. pag. 933, 50. Ab eo nomine ductum verbum λατρεύειν, *servire.* Ad vocab. πάλμονες adnotavit DALECAMPIUS: » Quidam πάλμονας, tamquam παλάμονας, interpretantur *astutos, callidos, versutos.* « — Et nobis πάλμονας visum erat dictos fuisse tamquam παλάμονας: at non ista notione, quam Dalecampius commemoravit; sed notione ducta ab usu verbi παλαμᾶσθαι, quod τὸ διὰ χειρὸς ἐργάζεσθαι olim significabat, ut docet Etymologus in Παλαμναῖος, id est, *manu opus facere.* Quo etiam spectat glossa apud Hesychium, Παλαμήσας, ἐργάσας: & apud Suidam, Παλαμωμένων, χερσὶν ἐργαζομένων. c

Ἀμερίας δὲ, ἐρκίτας &c. » Ἐρκίτας interpretatur AMERIAS, τοὺς κατὰ τοὺς ἀγροὺς οἰκέτας. Siculi ἐργάτωνας » vocabant: unde sumserunt Romani *ergastulorum* & *erga-*

c »*stulariorum servorum* appellationem. Hesychius: Ἐρκῖται, » οἱ ἐν ἀγρῷ οἰκέται. Melius per ι, ut hic, & apud Eu- » stathium [pag. 933, 50. & pag. 1031, 6.]« Casaub. — ἐρκίτας, *septitios & cortales* interpretatus est Dalec. nempe a nomine ἕρκος.

Ἕρμων δὲ ἐν Κρητικαῖς Γλώτταις. Nil mutant mssti: & praeter morem Epitomator non modo auctoris nomen, sed & libri titulum adposuit. Vide supra ad III. 81. f. *Ibid.* μνῶτας, τοὺς εὐγενεῖς οἰκέτας. Pro μνῶτας, quod est in editis, (ac ni fallor, etiam in membranis *A.*) μνώτας penacute scribitur in ms. *Ep.* & sic apud Eustath. ad Iliad. ο΄. pag. 1031, 6. sed apud eumdem alibi μνῶται editur, ad Iliad. ν΄. pag. 933, 50. Μνωΐτας vocat Pollux, III. 83. Supra apud Nostrum pag. 263. f. ex Sosicratis Creticis citabatur, τὴν μὲν κοινὴν δουλείαν οἱ Κρῆτες καλοῦσι μνοίαν, τὴν δὲ ἰδίαν ἀφαμιώτας. Conf. Hesychium in Μνοία, Μνῆτοι, & Μνῷα: & quae ibi a viris doctis adnotata sunt. Quod h. l. sequitur τοὺς εὐγενεῖς οἰκέτας, id plane ita tenent ambo nostri mssti: quod *ingenuos famulos* interpretatus est Dalecampius; pariterque Villebrune, *esclaves nés de parens libres*. Eustathius, utrumque Athenaei locum ob oculos habens, cum illum ubi *Sosicratis* adhibetur testimonium, tum hunc ubi *Hermonis* citantur glossae, sic scripsit: Ἐκάλουν δέ φασι Κρῆτες καὶ μνοίαν, τὴν κοινὴν δουλίαν· καὶ μνώτας, τοὺς ἐγγενεῖς οἰκέτας. Sic quidem editum, in Comment. ad Iliad. ο΄. pag. 1031, l. 6 sq. quam scripturam probavit Meursius, De Creta, lib. III. c. 14. p. 192. ἐγγενεῖς οἰκέτας *servos indigenas* intelligens. In quo ab utra parte stet veritas, equidem decernere non ausim: illud scire velim, istud ἐγγενεῖς apud Eustathium eodemne modo in msstis etiam Eustathii codicibus scriptum reperiatur.

ἀποφράσην δὲ, τὴν δούλην, καὶ βολίζην. » Eustathii » libri ἀποφράτην nominant, quam nostri ἀποφράσην.« Casaub. — Sic editur utique apud Eustathium, p. 1020, 29. ed. Bas. καὶ ἀποφράτην καὶ βολίζην τὴν δούλην. Ubi rursus videndum, an mssti codices Eustathii scripturae illi adsentiantur. Apud Athenaeum quidem editam lectionem cum vetustae membr. *A.* tuentur, tum codex noster Epitomae.

σινδρωνα δὲ, τὸν δουλέκδουλον. » Σίνδρονα, ait au- » ctor, *vocabant* τὸν δουλέκδουλον. Hesychius vocis huius

» originem indicat subobscure. σινδρῶν ait, πονηρῶν, βλαπτικῶν· οἱ δὲ, ἀπελευθέρους ἢ δούλους. Voce βλαπτικῶν » innuit esse a σίνεσθαι, quod significat βλάπτειν, *laedere.* » Itaque σινδρὸς, idem ac σίντις. Non igitur proprie σινδρὸς est *servus improbus.* « Sic scriptum in Animadv. CASAUBONI ed. 1. Sed aut ita scriptum voluerat vir doctus, *Igitur proprie* &c. absque negatione: aut, quemadmodum in ed. 2. & 3. legitur: » Non igitur proprie σινδρὸς est *servus*, sed *improbus.* « — Pergit CASAUBONUS: » Eadem ratio fere vocis περίδινος, cum pro *servo* accipitur. « — De περιδίνοις supra, pag. 264. f. nonnihil dictum: quam vero similitudinem in illo nomine cum eo de quo hic agitur, repererit Casaubonus, eam mihi quidem pervidere non licuit. Quod σίνδρονα per ο breve & edidit idem vir doctus & in Animadversionibus repetiit, id ex errore est e superioribus editionibus propagato. Uterque noster codex mstus σίνδρωνα per ω longum praefert: neque aliter apud Eustathium duobus locis (p. 933, 50. & pag. 1031, 8.) scribitur. Apud Hesychium Σινδρώνων (genit. plur.) pro vulgato Σινδρῶν videtur scriptum oportuisse. Quod vero ibi ab Hesychii Editore ex Photii Lexico msto adfertur, Σίνδρον, πονηρός: quod in Σιναρὸν, πονηρὸν, mutandum vir doctissimus censuit: fortasse Σίνδρων, πονηρός, scriptum oportebat. c

In *IONIS* verbis, cum perperam δόμων esset editum, perspecte tamen Dalecampius, *domum claude*, in versione posuerat. Quo respiciens CASAUBONUS, ait: » *Ionis* » versum e *Laërta* scribo cum Dalecampio, Οἴμοι. δόμον » οἰκέτα κλεῖσον ὑπόπτερος, μή τις ἔλθοι βροτῶν. *Hei mihi:* » *domum citus claude, serve, ne quis veniat mortalium.* ὑπόπτερος, pro κοῦφος & ταχὺς, *ut qui alas habet.* « — Οἴμοι recte edd. Vocem istam omisit Epitomator. Recte vero δόμον habet codex mstus uterque. Prudentius autem equidem facturus eram, si, quemadmodum superiores fecerant editores, tamquam metro soluta adposuissem illa verba, quam ita distributa, ut nescio quo casu in nostro exemplo factum video. d

AD CAP. XCIV.

Pro ὅτι οὐκ ἦν τότε δούλων χρεία, est ὅτε οὐκ ἦν δούλων χρεία in ms. *Ep.* e

e *Cratini* eclogam, quae veluti metro soluta olim scripta erat, versibus constare anapaesticis, quos Aristophaneos vocant, monuit Heringa, Observ. c. 21. pag. 17. & Toup Epist. Crit. pag. 106 sq. Quos nos, cum pro linearum nostrarum latitudine paulo essent longiores, ne iniquo loco frangere cogeremur, per hemistichia distribuimus, ut alibi facere consuevimus. Alterum vero statim hemistichium foeda menda in exemplo nostro inquinatum video, omisso verbo ἦν, quod recte suo loco positum habebant edd. cum msstis. Corrigat igitur aequus lector:

βασιλεὺς Κρόνος ἦν τὸ παλαιόν.

Tertio hemistichio verba illa, ὅτε τοῖς ἄρτοις ἠστραγάλιζον, Dalecampius reddidit, *cum panibus depositis talos iacerent.* Pariter Villebrune, *lorsqu'on jouoit aux osselets pour gagner un pain.* Rectius, ut mihi videbatur, H. Stephanus in Indice Thes. pag. 559. interpretatus erat, *panibus loco taxillorum ludebant.* Dictionem imitatus est Teleclides, paulo inferius, pag. 268. d.

Ad sequentia verba adnotavit Casaubonus: »Scri»bunt nostri codices, μᾶζαι δ' ἐν ταῖσι παλαίστραις Αἰ»γιναίαι κατεβέβληντο, δρυπεπεῖς βώλοις τε κομῶ»σαι. Non dubium est, inesse mendum. Epit. κώλοις, pro »βώλοις. Forte δρυπεπέσιν ἐλαίαις κομῶσαι. *Olim*, inquit, »*mazae vaegrandes passim expositae erant in palaestris, orna»tae ac comitatae druppis olivis.* « — At eam emendationem ob metri rationem admitti nullo pacto posse, recte monuit Heringa. δρυπεπεῖς vero vel δρυπετεῖς h l. non *druppas olivas* debere intelligi, sed pro adiectivo esse accipiendum ad μᾶζαι referendo, esseque μάζας δρυπετεῖς, *mazas bene coctas*, docuit Toupius, l. c. Conf. supra ad lib. II. pag. 56. d. Animadv. Vol. I. p. 381. Sicut autem loco modo citato δρυπεπεῖς & δρυπεπέσι, non δρυπετεῖς & δρυπετέσι, habent libri; sic & hoc loco non δρυπετεῖς, (ut est in ed. Bas. & Cas.) sed δρυπεπεῖς dabant mssti nostri atque etiam Veneta editio. Quae vocis forma (a verbo πέπτω, *coquo*) opportunior est etiam isti interpretationi. Piersonus vero in Notis ad Moerin pag. 120. vocem δρυπετεῖς pariter ad μᾶζαι referens, ingeniose sane *mazas* intellexerat *quae ex arboribus spont. deciderent.* Pro βώλοις τε κομῶσαι, Heringa κολίοις τε legendum coniectavit. »Hesychius enim, inquit, κό»λια inter caetera exponit, τὰ ἐκ μέλιτος τρωγάλια: quod

» ſenſui loci ſatis convenit. « Heringae emendationem adoptavit PIERSON ad Moerin l. c. Ac poterat illi coniecturae ſpeciem conciliare id, quod Caſaubonus dixerat, *κώλοις* in Epitoma legi, non *βώλοις*. At noſter quidem codex *Epit.* perſpicue & citra ullam ambiguitatem *βώλοις* terſet cum ms. *A.* & editis: Hoeſcheliani vero libri ſcriptura haud dubie ex perperam accepta figura, qua in vetuſtiore exemplari ſcripta litera β erat, ortum ceperat. Aliam viam ingrediens TOUPIUS: » Audacter corrigo, in» quit, *ὀβολοῖς τε κομῶσαι.* Reſpexit poëta ad *Aeginaeos » obolos*, qui Atticis craſſiores longe & maioris pretii: de » quo viri docti ad Polluc. IX. 3. Confer etiam Bentlei » Diſſert. ad Phalar. Epiſt. pag. 347. « — Dictum eſt de illa Aeginaeorum numorum ratione ſupra ad VI. 225. b. ſed, quid illa huc faceret, non potui pervidere. Quare vulgatum tenens, interpretatus ſum utcumque potui. Nec vero diffiteor ſpecioſum eſſe id, quod (praeeunte, ut videtur, ADAMO) commendavit VILLEBRUNE, *βωλίαις* vel *βωλίσι*: quorum hoc poſterius ad metrum h. l. peraptum foret. Heſychius: *Βωλία· βωλίς· μάζης εἶδός τι ἐν ταῖς θυσίαις.* At, quum ſit *βωλὶς* forma diminutiva *τοῦ βῶλος*: ſi *βωλίσι* aptum erat huic loco, non idcirco conſultum fuit ut aſpernaremur *βώλοις*, quod communi conſenſu meliores libri dederunt.

Κράτης δ' ἐν Θηρίοις. Vide ad III. 119. c. Animadv. Vol. II. p. 335. In Ecloga, quae ex iſta *CRATETIS* fabula, *Ferae* ſive *Belluae* inſcripta, profertur, in ſuperioribus editionibus rurſus ita ſolute adpoſita erant verba, ut nulla metri ratio in eis habita eſſe videretur: de quibus ad metri leges digerendis ne cogitaſſe quidem Caſaubonus videtur; quamquam ad ea vel emendanda vel interpretanda haud parum contulerit. Sunt autem perfectiſſimi iambici tetrametri catalectici in ſyllabam, ut monuit *Adr.* HERINGA, Obſerv. c. 21. pag. 174. quos pro more noſtro per hemiſtichia diſtributos adpoſuimus.

Verſ. 1. *Ἔπειτα δοῦλον &c.* » *CRATETIS* locus elegan» tior ſit, an depravatior, non facile dixerim. Duo inter » ſe colloquuntur: quorum alter mira praedicat de ficta a » ſe republica. Is cum dixiſſet, *nullum in ſua civitate fore » locum ſervis*; ſubiicit alter indignabundus, *Ἔπειτα δοῦ» λον οὐδὲ εἷς κεκτήσεται οὐδὲ δούλην, ἀλλ' αὐτὸς αὑτῷ* » [immo *αὐτὸς αὐτῷ* edd. & mssti, percommode:] *δεῖτ'*

» ἀνὴρ γέρων διακονήσει; *Itane?* ait, *servi nulli erunt: sed* » *oportebit ut etiam senes sibi ipsis ministrent?* Responsum f » [*Vers.* 3.] ita scribitur: Οὐ δῆτα. ὁδοιπόρου, τὰ γὰρ ταῦ- » τα πάντα ἐγὼ ποιήσω. Scias iam olim haec esse corru- » pta: nam auctor Excerptorum ea praetermisit. Inter- » pretes, ut olim Sabini, quod volunt, somniant. Legen- » dum est, ὁδοιποροῦντα γὰρ ταῦτα πάντ' ἐγὼ ποιήσω. » *Ego faciam*, inquit, *ut ista omnia domus instrumenta sese* » *moveant.* « CASAUBONUS. — Mendosum ὁδοιπόρου τὰ tenet noster cod. *A*. In ms. *Ep*. vero desunt omnia, inde ab οὐ δῆτα usque παρατίθου vs. 5.

Vers. 4 *sq.* Τί δῆτα &c. Haec sic edita legebantur: Τί δῆτα τοῦτ' αὐτοῖς πλεῖον πρόσεισιν αὐθέκαστον τῶν σκευαρίων, ὅταν καλῇ τι παρατιθῶ. Ubi monuit CASAUBONUS: » Sequentia ita concipe. Τί δῆτα τοῦτ' αὐτοῖς » πλεῖον; Cum supellectilem mobilem reddideris, *quid ex* » *eo commodi hominibus eveniet?* Clara deinde responsio: » Πρόσεισιν αὐθέκαστον τῶν σκευαρίων ὅταν καλῇ τις. Ita » scribendum & distinguendum. *Vasorum unumquodque spon-* » *te sua accedet vocatum.* Postea eius rei dantur exempla: » in quibus corrupta multa. « — Ad haec HERINGA: » Pro » αὐτοῖς, inquit, (*vers.* 4.) rescripserim fere αὐτῷ, quod » requirere videtur γέρων & καλῇ: nec tamen obnitar, si » quis αὐτοῖς retinere maluerit; aliquando enim numeri » ita mutantur. *Vers.* 5. retinui καλῇ τι, referendo ad » τῶν σκευαρίων. « — Et ego non temere mutandum τι censui; verbum καλῇ vero videndum putavi ne sit secunda persona verbi medii: quod si minus placet, καλῇς τι malebam. αὐτοῖς autem versu praeced. fortasse pro ἑαυτοῖς accipi poterit, quod hic idem ac ἡμῖν valeat. Vide Lexic. Polyb. pag. 105. num. 4.

Vers. 5 *sq.* Παρατίθου, ὦ τράπεζα, &c. » Primum ex- » emplum est de *mensa*. παρατιθῶ, τράπεζα αὐτη, παρα- » σκεύαζε σαυτήν. Scribe: Παρατίθου ὦ τράπεζα αὐτη. πα- » ρασκεύαζε σαυτήν. *Heus tu, o mensa, apponere:* sive, *ap-* » *ponito te.* παρατίθεσθαι de mensa proprie dici, etiam pueri » fateantur. Addit statim, μάττε θυλακίσκε: *panariolum* » *mazam subige.* Θύλακος, est ἀρτοθήκη, *panarium:* non, » ut docti verterunt, *mortarium.* μάττειν, est *in magide* » *farinam hordeaceam aqua mistam subigere faciendae mazae.* » Habes non longe hinc [pag. 269. f.] similem Metagenis » locum, & ibi hunc versum,

ἡ μάζας μεγίστας αὐτομάτας μεμαγμένας. f
» Melius αὐτομάτως. Verbum μάττειν poëtae Latini ver-
» tunt, *pinsere hordea.* « CASAUBONUS. — Etiam mendosum παρατιθῶ tenent nostrae membranae: quod ex παρατίθου ῶ corruptum esse perspecte vidit doctus Animadversor. Sed αὐτη non debebat ab illo servari, neque ita, ut ille fecit, cum τράπεζα arctissime coniungi. Recte vero HERINGA sic scripsit, αὐτὴ παρασκεύαζε σαυτήν: id est, *ipsa te instrue*, scil. *cibis*. Et sic, αὐτὴ, scribitur etiam in nostro ms. *Ep.* ubi omissis nonnullis, ut paulo ante dictum, haec & sequentia cum superioribus in hunc modum coniunguntur: Παρὰ δὲ Κράτητι εἰπών τις, δοῦλον οὐδὲ εἷς κεκτήσεται, οὐδὲ δούλην, ἀλλ' αὐτὸς αὐτῷ δῆτα ἀνὴρ γέρων διακονήσει, ἐπάγει· Τράπεζα, αὐτὴ παρασκεύαζε σαυτήν. &c. Pro σαυτὴν est σαυτὸν in ms. *A.* quasi cum sequentibus iungi debuisset, σαυτὸν μάττε θυλακίσκε. Vocabulum θύλακος, ἀρτοθήκη exponitur apud Suidam, adducto Aristophanis versu ex Pluto, num. 763. Confer Hemsterh. ad Plut. pag. 256.

Septimi versus hemistichium posterius cum sic editum legeretur, λίαν νίζουσα σεαυτὴν, CASAUBONUS ait: » Scri-
» be λίαν νίζου σὺ σεαυτήν. « — Quod improbans HERINGA, (pag. 175.) quia sic vitietur versus: » gravius, in-
» quit, hic mendum latere suspicor; interea vero dum
» certius quid inveniatur, emendo, λίαν σὺ νίζε σαυτήν. « — At Casauboni emendatio non modo metro repugnabat, sed & Graeci sermonis usui: nam ubi ad verbum aliquod adiicitur accusativus pronominis reciproci, ibi verbum non in medio genere, sed in activo ponitur. Recte vero Heringae ne id ipsum quidem satis placuit, quod ab ipso ad emendandum hunc locum prolatum est: nam nimis languide posita hic particula λίαν foret. Perspecte PIERSONUS docuit, (ad Moerin pag. 423.) διανίζειν esse proprium in hac re verbum, collato ipso Moeride & Suida in voce ψυκτὴρ, & Polluce VI. 95. & Athen. XI. 471. d. Itaque ille certissima ratione verbum istud hoc loco restituens, versiculum caeteroquin sic constituendum censuit, διάνιζε σύ γε σεαυτήν. Cui hactenus patrocinantur etiam nostrae membr. *A.* quod λιανίζουσα corrupte quidem scriptum habent, sed tamen nonnisi simplici ν literâ. Epitomator breviter: κύλιξ· νίζε σεαυτήν.

Ad *verſ.* 8. est CASAUBONI Animadversio haec: » Ait,

f » τὴν χύτραν χρὴ ἐξᾷραι τὰ τεῦτλα. Oratio eſt ambigua. » Potes vertere, *oportet ut olla extrahat betas:* item, *opor-* » *tet betas ollam attollere.* « — ἐξᾶραι penultimâ circumflexâ ſcribere voluerat vir doctiſſimus, quemadmodum fere eſt in noſtro cod. *Ep.* Tamen & HERINGA ἐξάραι ſcripſit; idque tenuit, quamquam praeclare videns, contra metricas leges ſpondeum ſic parem ſedem in iambico verſu occupare: quod ille vitium hactenus fortaſſe ferendum ſuſpicatus erat, ut antiquiſſimum comicum Cratinum non aeque ſcrupuloſum fuiſſe ſtatueremus in verſibus pangendis ac fuerunt recentiores poëtae. Nobis in veterum noſtrarum membranarum ſcriptura, χρὴ ἐξαιραντα τεῦτλα (quam ex parte ſervavit Venetus editor, ſic ſcribens, χρὴ ἐξάραντα τεῦτλα) verae & genuinae ſcripturae, quae ab illo vitio contra metri legem admiſſo immunis eſſet, haud obſcura latere veſtigia viſa erant. Nam cum ſolennis ſit ei librario, qui illum codicem ſcripſit, aut de cuius exemplo deſcriptus codex eſt, vocalium ε & αι confuſio, continentur in illâ ſcripturâ haec verba, τὴν χύτραν χρὴ ἐξερᾶν τὰ τεῦτλα. Valet autem ἐξερᾶν, *extrahere, expromere, proiicere, effundere.* Vide Diog. Laërt. IX. 4. ibique Menag. tum Aeneam Poliorcet. (citatum in Notis ad Heſych. voce Ἐξερῶ.) pag. 1701. ed. Gronov. lin. 19. ubi ἐξεράσας τὸ ἔλαιον, eſt *effundens oleum.* Conf. Foeſ. Oecon. Hippocr. pag. 216.

Verſ. 10. » Poſtremo piſcem ita compellat, οὐκοῦν μεταστρέψας σεαυτὸν ἀλείπαζ' εἰσαλείφων. Sententiam expreſſit Eclogarius, μεταστρέψας σεαυτὸν ἄλειφε. » Vera lectio eſt quam excogitavimus, μεταστρέψας σεαυτὸν ἅλσὶ πάσσ' εἰσαλείφων: vel ἐπαλείφων. Porro videtur iſtud faceriſſimi poëtae figmentum occaſionem Simoni mago dediſſe tentandi eius miraculi, quod » ψευδεπίγραφος ille Clemens ita narrat. Ἐν δείπνοις, inquit, εἴδωλα παντοδαπῶν ἰδεῶν παρίστησι· τὰ ἐν τῇ οἰκίᾳ σκεύη ὡς αὐτόματα φερόμενα πρὸς ὑπηρεσίαν ὁρᾶσθαι ποιεῖ, τῶν φερόντων οὐ βλεπομένων. « CASAUBONUS. — Haud dubie multo felicius excogitata HERINGAE emendatio, ἀλείφατ' εἰσάλειφε. At, quum non ἀλείπαζ', ut erat editum, ſcriptum ſit in vetuſtis membranis, ſed ἀλειπας εισαλειφων: in eamdem cum Heringa ſententiam, preſſius inſiſtendo veteris ſcripturae veſtigiis, ἄλειφας εἰσάλειψον corrigendum cenſui. Valere au-

tem ἄλειφας idem atque ἄλειφαρ, (*unguentum*, *oleum*) monuit Eustath. ad Odyss. ζ'. pag. 259, 41. & auctor Etymologici M. pag. 60, 52. Ad sententiam quod spectat, recte HERINGA ait: » Meam lectionem probabit, ni » fallor, quicumque cogitaverit, pisces *olei* aliusve *pingue-* » *dinis* ope frixari. «

In sequente Ecloga, quae senariis constat, *vers.* 1. ἀντίθες τοι dedere veteres membranae, quod cur non acci- a
perem nullam caussam vidi. In fine versus, πάμπαλιν legebatur in ed. Ven. & Bas. sicut in ms. *A*. Quod quamquam nusquam alibi reperio, nescio tamen an teneri debuerit. Tacite τάμπαλιν correxit Casaubonus: quod saltem apostropho signari sic debuerat, τἄμπαλιν. Epitomator initium eclogae in hunc modum contraxit: Εἶτα ἐπάγει: (scilicet ὁ Κρατῖνος) ὅτι τὰ θερμὰ λουτρὰ ἑκάστῳ ῥεύσετ' εἰς τὴν πύελον. &c.

» *Tertium versum*, (inquit CASAUBONUS)

» ἐπὶ κιόνων ὥσπερ διὰ τοῦ παιωνίου,

» repertum in membranis antiquis, in suum locum restituimus. Παιώνιον, si modo ita scribendum, locus in urbe Athenis fuisse videtur, ubi erant columnae quae formas aquaeductus sustinebant. « — Eumdem versum eodem modo scriptum exhibet noster ms. *A*. In quo quid sit διὰ τοῦ παιωνίου non magis nobis, quam Casaubono, compertum. Locus si fuit Athenis ita dictus, haud adparet cur ὥσπερ adiiciatur; ne dicam, mirum debere videri, nemini alii memoratum illum locum. Sit-ne de *Bacchi* cognomine, Παιώνιος, hic cogitandum, haud adfirmaverim. Possit enim *viri* nomen esse. Sic apud Pausaniam *Paeonius* commemoratur statuarius.

Vers. 5. » Sequitur, — ὥσθ' ἑκάστῳ ῥεύσεται

» εἰς τὴν πύελον. ἐρεῖ δὲ θ' ὕδωρ ἀνεκχέτει.

» Lectio est depravata. Excerpta habent, ἀναχαίτει. Unde facilis emendatio: ἐπεὶ δὲ θ' ὕδωρ ἀναχαιτιεῖ. *Sponte* » *sua influet aqua in pelvim: deinde ipsa se sistet plenâ pelvi.* » ἀναχαιτίζειν, verbum elegantissimum, & sententiae huic » accommodatissimum. « CASAUBONUS. — Servata postrema voce, ut erat edita, legi posse PALMERIUS putavit ῥεῖ δὲ θ' ὕδωρ ἀνεκχέτει. (Exercit. in Auct. Graec. pag. 506.) Voluerat puto ἀνεκχετεὶ: nam confert cum ἀναιμωτεὶ, ἀνεπιστρεπτεὶ, & similibus; vertitque *fluit autem aqua sine effusione.* Existimavit autem, loqui hic *coquum*,

a agique de *elixandis piſcibus*. Quae, ne quid amplius dicam, prorſus ab hoc loco aliena ſunt: ubi de *balneo* agi perſpicuum eſt. Verbi ἀναχαιτιεῖ, quod auctori reſtituendum recte Caſaubonus cenſuerat, non modo Epitome, ſed etiam membranae *A*. veſtigia paulo clariora, quam quae in editis exſtabant, ſervarunt: nec enim ibi ἀνεκχέτει, ſed ἀνεχέτει ſcribitur. At ἀναχαιτιεῖ non *ſe ſiſtet* ſignificat, ut voluit doctus Animadverſor; ſed *ſiſtet*, *inhibebit*: de quo verbo vide Simplic. ad Epict. p. 75. b. & quae ibi notavimus. Itaque ſervato verbo ἐρεῖ, hanc prodire commodam ſententiam putavi: *Dicat vero*: (nempe ἕκαστος: *quicumque voluerit*, *is dicet*, ut deſinat fluere aqua:) & (ipſo iuſſu ſuo) *aquam inhibebit*. Paulo ſuperius, pro ῥεύσεται εἰς, eſt ῥεύσετ' εἰς per apoſtrophum in ms. *A*.

Verſ. 6. ἀλάβαστος (non ἀλάβαστρος) dedit codex mstus uterque: quod tenere debui. Vide ad lib. V. pag. 206. c.

AD CAP. XCV.

Ex *Teleclidis* verſibus, qui ſunt anapaeſtici tetrametri catalectici, non niſi tres priores Excerptis ſuis inſeruit Grotius pag. 873. eosque (quemadmodum nos fere facere adſuevimus) per dimetros vel hemiſtichia diſtributos adpoſuit.

b *Verſiculo* vel *hemiſtichio* 7. non ἅπας ſcriptum volueram, ut eſt in editis; ſed ἅπασ' ἔρρει χάραδρα, quemadmodum recte ſcribitur in noſtro ms. *Ep*. Eſt autem χαράδρα, ut interpretatur Heſychius, idem quod χείμαῤῥος ποταμὸς, *torrens*. *Verſ*. 9. Pro στόμασι, quod erat in editis, στόμασιν deſideravit metrum. Perperam σώμασιν ms.
c *Ep*. Conf. p. 269. b. *Verſ*. 18. Recte βουλομένοισι edd. ubi βουλομένοις invito metro habet codex mstus uterque.

Verſiculus 19 & *ſq*. in editis ſic concepti legebantur:

ὥστ' ἀφθονία, τὴν ἔνθεσιν ἢ νάρδον ἀπαλὴν καταπίνειν.

Ibi adnotavit Casaubonus: » Verſum iſtum ita exhibet » Abbreviator:

» ὥστ' ἀφθονία τὴν ἔνθεσιν ἣν ἄρδονθ' ἁπαλὸν κατα- » πίνειν.

» Hoc eſt: *ita ut poſſet aliquis bucceam condimentis irrigare* » *& mollius devorare*. « — Eodem modo ſcribitur in noſtro ms. *Ep*. niſi quod aegre definias, utrum ἁπαλὸν an ἁπαλὴν voluerit librarius; qui terminationem pro ſuo fere

more omittens, sic ἀπα vocem illam pinxit. Quidquid c sit, ἀπαλὴν debuisse calligraphum iudicavi, quemadmodum est in edd. & in ms. *A*. Pro eo vero, quod iidem hi libri habent ἢ νάρδον ἀπαλὴν, non dubitandum duxi quin ἣν ἄρδουθ' ex Epitoma reciperem. Structura naturalis verborum talis est, ὥστε ἣν ἀφθονία καταπίνειν τὴν ἔνθεσιν ἀπαλὴν, ἄρδοντα, nempe αὐτὴν τοῖς ὑποτριμματίοις καὶ τῷ ζωμῷ.

Hemistichium 21 *cum seq.* in edd. sic scribitur, ut edidimus:

λεκανίσι καὶ σίδ' ἀνάπαιστα παρῆν ἡδυσματίοις κατάπαστα.

Neque quidquam mutant membranae, nisi quod peius etiam λαικανίσι pro λεκανίσι habent. Epitomator vero corruptum praetermisit versum. DALECAMPIUS, vocem λεκανίσι ad superiora referens, quae sic vertit, *plenis devorare pelvibus*; reliqua huius versus in hunc modum interpretatus est, *punicorum avulsa grana condimentis inspersa erant.* Inde CASAUBONUS: » Emendavit (inquit) Dale» campius perspicue corruptam γραφὴν, scribens, σιδί' » ἀνάσπαστα: quod interpretatur, *punicorum avulsa grana.* » Esto eruditorum iudicium. Nos ita versum concipiebamus:

» λεκανίσι δὲ κρέα ἁλίπαστα παρῆν, ἡδυσματίοις κατάπαστα.

» *In patinis erant carnes salitae, condimentis respersae.* « — Equidem suspicatus eram, in voce σίδ' latere fortasse verbum σίζειν, *stridere*; ut locutus sit poëta de nescio quibus *cibis frixis, in sartagine stridentibus*: (vide hac pag. lit. f. IV. 136. c. VII. 285. d.) sed nihil sani extundere potui. Porro in ἀνάπαιστα latere ψαιστὰ videri poterat, (conf. IV. 140. d.) si ex praecedentibus aliquid exsculpi posset, quod cum hoc conveniret.

Versic. 24. Ut φάρυγ' simplici literâ γ vel invitis libris omnibus scriberemus, metri lex flagitaverat. Conf. II. 64. f. ubi idem versus occurrebat, (ibique not.) & XIV. 644. f. Quod autem εἰσεπέποντο h. l. habet editio Cas. error is operarum est, ex edit. Bas. propagatus.

Versic. 28. » Pro οἱ παῖδες ἀνεστραγάλιζον: [quod ha- d » bent edd. cum ms. *A*.] Epitoma, ἂν ἐστραγάλιζον. » Quasi diceretur στραγαλίζειν pro ἀστραγαλίζειν, ut » στραγαλωτὸς μάστιξ pro ἀστραγαλωτός.« CASAUBONUS. — Verbum ἀναστραγαλίζειν profecto nullum prorsus est.

d Particulam ἂν vero simili ratione adiectam verbo supra videmus, versic. 13. Sed ἠστραγάλιζον per η recte scriptum in loco huic parallelo pag. 267. e. quod cur non hoc item loco reponatur, nulla videtur esse caussa; cum praesertim & metro perapte hoc conveniat, & prorsus insolitum sit verbum στραγαλίζω, aut nomen στράγαλος pro ἀστράγαλος. Nam quod στραγαλωτὴν μάστιγα commemoravit Casaubonus, id nihil huc facit: nec enim στραγαλωτὴ, sed στραγγαλωτὴ scribitur apud Suidam, qui illam vocem adnotavit, ad diversum plane etymon referendam.

AD CAP. XCVI.

e καὶ ὡς οἱ μετ' αὐτὸν γενόμενοι μιμησάμενοι ἀπεξειργάσαντο. » Lego ἅπερ οἱ μετ' αὐτὸν, non ὡς οἱ. « CASAUB. — At defendi vulgata scriptura posse videtur; quamvis aliquam ἀνακολουθίαν habeat, ne ab optimorum quidem auctorum stylo alienam. Si, pro ἐχρησάμην - - καὶ - - ἀπομνημονεύσω, esset χρησάμενος - - ἀπομνημονεύσω, nihil prorsus ad commodissimam verborum structuram desideraretur. Ad μιμησάμενοι intellige αὐτὰ, nempe τὰ τοῦ Κρατίνου ἔπη. Quod mox ait, ὡς ἐδιδάχθη: confer quae de *Didascaliis* disputavit Casaubonus ad pag. 235. e.

In PHERECRATIS *vers.* 1. tenent ἐκεῖν' libri omnes: quod ne solicitari quidem debuisse intelligo: cum praesertim, si ἐκεῖ legeremus, oriturus esset hiatus minime ferendus in poëta quem Ἀττικώτατον auctor noster adpellat. Commodum tamen foret ἐκεῖ γ': ut ἐκεῖ intelligeretur ἐν τῷ ταρτάρῳ. conf. vs. 7. & vs. 19. Loquitur foemina: (vide vs. 19.) narrans quae per somnum (puto) in tartaro geri vidisset. *Vers.* 2. εἰργασμένα accipiendum videtur pro ἐξειργασμένα.

f *Vers.* 4. τονθολυγοῦντες. » Varie scribitur vox τονθολυγοῦντες. Eustathius hanc scripturam tuetur, non semel » ita scribens, & explicans, ποιὸν ἦχον ἀποτελεῖν. Addit, » ὅθεν ἴσως καὶ τὸ τονθορύζειν. Scripta quaedam antiqua ma» nu, πομφολυγοῦντες. Malim τονθορυγοῦντες, ut apud » Pollucem lib. VI. c. 9. « CASAUBONUS. — Eustathium vide ad Odyss. ρ'. pag. 1126. sub fin. πομφολυγοῦντες fortasse a docto quopiam viro orae libri sui inscriptum erat, ut verbum similis significationis. Nostri quidem co-

dices ambo in vulgatam consentiunt scripturam. Nec vero valde mirandum, quod verbum hoc, ad ipsum rei sonum effictum, paulo diversâ formâ apud Pollucem scriptum legatur; cum praesertim & aliâs ρ & λ literae ex dialecto inter se haud raro soleant permutari. Adposuit autem Pollux loco citato (sect. 58 sqq.) eosdem *Pherecratis versus*, inde a tertio ad vicesimum tertium, paucis omissis, & uno interiecto, qui in Athenaei codicibus desideratur. f

Vers. 5. Recte αὐταῖσι μυστίλαισι legitur in ed. Cas. 1. & 2. ut in msstis & in ed. Ven. Infelici conatu in ed. Cas. 3. ex ed. Bas. vitiosa scriptura αὖ παίδων revocata est, quam scripturam in versione expresserat Dalecampius: de quo corrigendo errore monuit Iacobs in *Notis msstis*, intelligens, *cum ipsis frustulis*. Equidem, ex pervulgato illius vocabuli usu, de *cochlearibus* accepi, *quibus hauriretur iusculum*. Vide ad III. 126. a. Animadv. Vol. II. p. 377 sq. Apud Gregorium de Dialect. pag. 264. μιστύλη scribitur: apud Nostrum in scripturam μυστιλ. libri omnes consentiunt. Deest apud Pollucem versus iste cum duobus sequentibus. *Ibid.* καὶ ναστῶν τρύφη. *Nastorum suppetebant deliciae*, vertit Dalecampius: haud ita male verbum παρῆν supplens; pro τρύφη vero, τρυφὴ legens. At penacutum τρύφη tenent cum editis codices mssti: qui est pluralis a sing. τὸ τρύφος, *fragmentum*, *frustulum*. Et potest utique subintelligi verbum παρῆν: (coll. vs. 10.) possis vero etiam fortasse e superiori versu intelligere, καὶ ναστῶν τρύφη ἔῤῥει ἐν αὐτοῖς, nempe ἐν ἐκείνοις τοῖς ποταμοῖς. De *panificii* genere, quos ναστοὺς Graeci vocabant, dixit Noster lib. III. p. 111. c. d. conf. XIV. 646. e.

Versus sextus cum sic in edd. conceptus legeretur,

ὥστ' εὐμαρῆ ἦγεν αὐτόματ' εἰς τὴν ἔνθεσιν:

adnotavit Casaubonus: »Scribo,

»ὥστ' εὐμαρῆ τε καὐτομάτην τὴν ἔνθεσιν.«

Cuius adoptavi emendationem: eamdemque in partem accepisse hunc locum Epitomator videtur; qui, omissis verbis mendosis, nude sic scripsit, ὥστε τὴν ἔνθεσιν χωρεῖν λιπαρὰν &c. Membranae *A*. ab edita olim scriptura nil discrepant.

Vers. 9. Cum σίζοντες apud Athenaeum legeretur in edd. & msstis, adnotavit Casaubonus, apud Pollucem σίζοντα legi. Et recte hoc quidem sic ibi scriptum,

nisi quod vocalis in fine vocis in pronunciando sit elidendus; quod nos, σίζοντ' per apostrophum scribendo, indicavimus, praeeunte Sebero ad Pollucem. Neutrum genus σίζοντα refertur ad duo substantiva φύσκαι & τόμοι, quorum alterum foeminini generis est, alterum masculini.

Verf. 11. καταχυσματίοισι παντοδαποῖσιν εὐτρεπῆ. εὐπρεπῆ legendum suspicatus erat HEMSTERHUSIUS, ad Lucian. Dial. Marin. X extr. eo quod εὐτρεπὴς non soleat cum dativo casu construi. Vulgatum tuentur quidem, cum apud Nostrum, tum apud Pollucem, libri omnes. Versus ille, qui apud Pollucem hoc loco insertus, vulgo nonnihil corruptus in hunc modum legitur,

τεύτλοισί τ' ἐγχέλυα συγκεκαλυμμένα.

Ubi pro ἐγχέλυα oportebat ἐγχέλεια. Vide III. 104. f.

a *Verf.* 12. Σχελίδες. Sic cum editis & ms. *A.* habet Pollux. Vide ad III. 96. a. *Verf.* 13. In ἐπὶ πινακίσκοις nil mutant nostri libri. *Ibid.* ἀκροκώλια. Vide ad II. 63. e. *Verf.* 14. χόλικες. χόλιξ, quod est apud Pollucem, natum est fortasse ex perperam accepto compendio, quo syllaba finalis κες in vetere codice indicata erat; quae compendiosa nota similis fere est literae ξ.

Verf. 15. καὶ πλευρὰ δελφάκει' ἐπεξανθισμένα. DALECAMPIUS *pinguia* vertit: & in ora notavit: »ἐπεξανθισμένα, *efflorescentia*, ad verbum; id est, *bene habita.*« — At in istam sententiam oportebat ἐπεξηνθισμένα, a verbo ἐξανθίζω. Poteras etiam ἀπηνθρακισμένα suspicari, id est, *super prunis tosta* vel *frixa*, a verbo ἀπανθρακίζω. Sed bene habet vulgata scriptura, quam eamdem cum Athenaei libris Pollux agnoscit, a verbo ἀπεξανθίζω, idem valente atque simplex verbum ἀνθίζω, nisi quod huic maiorem quamdam vim addit ipsa compositio. Habes apud Aristophanem, Acharn. 1046. Ὀπτᾶτε ταυτὶ καὶ καλῶς ξανθίζετε: id est, ut interpretatur Scholiastes, πυῤῥὰ τῇ ὀπτήσει ποιεῖτε.

Verf. 16. χναυρότατα παρέκειτ'. »Pollux Χαυνότερ' ἐπέκειτ'. Cibus χαῦνος, *mollis & delicatus*. Nostrum χναυρότερα tuentur veteres.« CASAUB. — *Verf.* 17. Pro γάλακτι καταντενιμμένος, apud Pollucem est τῷ γάλακτι μεμιγμένος vel ἐμμεμιγμένος. Apud Nostrum si teneamus vulgatum, in quod consentiunt libri,

παρῆν δὲ χόνδρος γάλακτι καταντενιμμένος:

penultima ſyllaba in *γάλακτι*, quoniam concurſus litera- a
rum *κτ* imitatur naturam debilis poſitionis, brevis ha-
benda fuerit.

Verſ. 18. Cum corrupte in edd. ſic legeretur:

ἐν καταχύτλοις λεκάναισι καὶ πόντομ',

monuit CASAUBONUS: »Emenda ex Polluce:

»*ἐν καταχύτλοις λεκάναισι καὶ ἀ μ ύ λ ο υ τόμοι.*«

Epitomator, corruptam verſus extremitatem cum tribus
ſequentibus verſibus praetermiſit. In ms. *A.* ſic ſcribitur
καὶ πυοτομοι. Villebrunius in *cod. Par. B.* *πυος τομοι*, in
cod. C. vero *πυου* ſcribi ait. Quod utcumque ſe habeat,
probavi eiusdem VILLEBRUNII emendationem, *καὶ π ύ ο υ
τ ό μ ο ι*. De vocabulo *ὁ πύος*, *ὁ πυὸς*, vel *τὸ πῦον*, quod
coloſtrum vel *coloſtram*, id eſt, *primum lac a partu* ſignifi-
cat, dictum ſupra ad II. 57. a. Animadv. Vol. I. p. 384 ſq.
& ad III. 105. e. Vol. II. pag. 220. Eſt autem illud lac &
per ſe denſius; (quare *prima a partu ſpongioſa denſitas la-
ctis* Plinio dicitur, lib. XXVII. cap. 9, ſect. 32.) *&*, *niſi
admiſceatur aqua*, *in pumicis modum coit duritiâ*; ut ait idem
Plinius, XI. 41, 96. Quo minus mirari debemus, *π ύ ο υ
τ ό μ ο υ ς*, id eſt, *f r u s t a coloſtri* hic commemorari.
Quid ſit *ἐν καταχύτλοις λεκάναισι*, fateor me minus per-
cepiſſe. DALECAMPIUS vertit, in *catachytlis pelvibusque*,
adiectâ Notâ: »*Catachytlon*, vas quo lavantibus aquam
»balneatores affundunt. *Situlam* vertit Pollucis interpres,
»ego *hauſtrum.*« At coniunctivam particulam non fert
h. l. metrum. Sunt per adpoſitionem iuncta duo ſub-
ſtantiva.

Verſus 22. ſic editus erat: b

'Οπταὶ κίχλαι γὰρ ἀνάβραστ' ἠρτυμέναι.

Et ſic, pro monſtroſa ſcriptura quae apud Pollucem olim
vulgata erat, ibi etiam corrigendum ex Athenaeo ait
CASAUBONUS; ſimul monens, paulo inferius rurſus (lit.
c.) *κίχλας ἀναβράστους* commemorari. Sed non animad-
vertiſſe videtur vir doctiſſimus, pede claudum eſſe illum
verſum. Cui vitio vereor ne non ſatis certam attulerim
medicinam, *ἀ ν ά β ρ α σ τ ο ι* vel *ἀ ν α β ρ α σ τ ο ὶ* ſcriben-
do; quoniam diphthongus *οι* in fine vocis, proxima voce
a vocali incipiente, corripi ſolet. Verumtamen, non ubi-
que conſtantem eſſe illam regulam, monuerunt paſſim
artis magiſtri. Caeterum verſus ille, qualis in editis A-
thenaei libris legitur, a primo editore aut ab aliquo an-

b te eum iuniore librario constitutus est. Nam in vetustis quidem membranis *A.* mire haesitabundus scriba sic dederat, ὀπταὶ καὶ κίχλαι γὰρ εἰς ἀναβράσεις· ἀναβράσεις· ἀνάβραστ' ἠρτυμέναι. Quibus sub portentis tamen vix aliud quam id ipsum, quod dedimus, latere videtur. Epitomator quidem, omissis omnibus quae post verba καταχύτλοις λεκάναισι (vers. 18 & sqq.) vulgo sequuntur, sic scribere perrexit, ὀπταὶ δὲ κίχλαι ἀνάβραστοι ἠρτυμέναι &c. *Vers.* 23. ἀντιβολοῦσαι (scil. αὐτοὺς) καταπιεῖν. Sic ἱκετεύουσαι καταπίνειν, p. 268. b. In hoc versu terminatur apud Pollucem ista ecloga.

Vers. 25. τὰ καλὰ τῶν καλῶν. Prorsus ad Hebraeorum morem aliorumque Orientalium formata locutio: *pulcra pulcrorum*, pro *pulcerrima.* In fine illius versus adiiciendum esse verbum ἰδεῖν monuit Casaubonus, cum initio versus sequentis vulgo positum id verbum esset.

Vers. 26. ἐξ οὐδενὸς πεφυκότα. Poteras intelligere, *quae non habebant unde enata essent*: sed percommode etiam Dalecampius vertit, *nusquam adhaerentia.* *Vers.* 27. Pro ἀμπεχόναισι est ἀμπεχόναις in ms. *Ep.* quod ad metrum perinde erat aptum. *Ibid.* τριχάπτοις rectissime dedit codex uterque. Habes vocabulum, sed ὀξυτόνως scriptum, apud Hesychium: Τριχαπτὸν, τὸ βομβύκινον ὕφασμα, - - ἢ πολύτιμον, ubi vide Interpp. τριχάπτον, antepenacute, ut in nostris libris, scribitur apud Suidam. Confer Bielii Nov. Thesaur. Philolog. hac voce.

Vers. 28. καὶ τὰ ῥόδα κεκαρμέναι. Dalecampius, *decerptis rosis ornatae.* Eo spectat CASAUBONI animadversio: » Nescio quas temerarias emendationes, & male fultas » interpretationes excogitant. Comici *locos mulierum* vo» cant ῥόδα. Hesychius, ῥόδον Μιτυληναῖοι τὸ τῆς γυναι» κός. Idem significant & κῆπος, πεδίον, λειμὼν, ac βληχών.«

c *Vers.* 32. Relegens hunc versum, qui sic ubique editus legitur,

δ ι π λ ά σ ι' ἐ γ έ ν ε τ' εὐθὺς ἐξαρχῆς πάλιν:

animadverti, quod me antea praeterierat, claudicare metrum. Scribe,

δ ι π λ ά σ ι' ἐ γ ί ν ε τ' εὐθὺς ἐξαρχῆς πάλιν:

& mensura constabit versui, & multo commodius ad sententiam fuerit verbum in *imperfecto tempore* positum, ubi de eo agitur quod idemtidem atque saepius accidit. At-

que id ipsum ἐγίνετ' uterque noster exhibebat codex c mstus.

AD CAP. XCVII.

In *Pherecratis* anapaestis ex fabula *Persis*, *versic.* 6. » Quae appellat λιπαρὰ ἐπίπαστα, alii dixerunt παστά. » Sic vocabant ἔτνος ἀλφίτοις μεμιγμένον, *pultem cum hor-* » *deacea farina mixtam.* « Casaubonus. — Similiter ἐπίπαστα interpretatur Pollux VI. 61. nec dissentit Scholiastes Aristoph. ad Equit. 103. At idem Scholiastes aliam simul addit interpretationem, quae aptius convenire huic loco videbatur. Ait enim, ἔθος εἶχον ποιεῖν πλακοῦντας ἢ ἄρτους, καὶ ἐπιπάσσειν τινὰ καρυκεύματα ἁλμυρά· (id est, *solebant placentas aut panes conficere, & condimentis quibusdam salsis conspergere:*) καὶ διὰ τοῦτο ἔφη τὰ ἐπίπαστα. Eadem Suidas habet in Ἐπίπαστα, ubi καρυκεύματα ἢ ἁλμυρὰ scribitur, id est, *condimenta vel salsa.* Est autem mire disiectus h. l. verborum ordo: nam, ni fallor, naturalis orationis series haec erat futura, ποταμοὶ ζωμοῦ μέλανος (conf. pag. 268. e. vers. 3.) κοχυδοῦντες λιπαροῖς ἐπιπάστοις καὶ Ἀχιλλείοις μάζαις.

Versic. 8. » Recte nostri codices, Ἀχιλλείοις μάζαις κο- » χυδοῦντες ἐπιβλὺξ, non, ut in Excerptis, ἐπικλύξ. Eu- » stathius [ad Iliad. ρ'. 1126 sub fin.] explicans hunc ipsum » locum, τὸ ἐπιβλὺξ, ait, ἐκ τοῦ βλύζω, βλύξω, Δωρικῶς » παρῆκται. Paullo ante scripserat, & βρύειν & βλύζειν de » *scaturiente aqua fontana* dici. « Casaubonus. — Noster cod. *Epit.* recte ἐπιβλὺξ habet: in Hoescheliano literas β & κ iam aliâs (& haud ita multo ante) perperam inter se permutatas observavimus. De verbo κοχυδεῖν confer notata ad I. 30. f. *Achilleae mazae* mentio facta III. 114. f. De ea Eustathius ad Odyss. β'. pag. 96, 24. ait: ἡ Ἀχιλλέα μάζα, ἔχουσά τι, ὡς εἰκὸς, ἐξαίρετον· ἧς Ἀχίλλεια ἐλέγοντο τὰ ἄλφιτα.

Versic. 10. Cum perperam ῥεύσοντας esset editum, adnotavit Casaubonus: » Scribo, ἀπὸ τῶν πηγῶν τῶν » τοῦ Πλούτου ῥεύσονται σφῶν ἀρύτεσθαι, vel, ut in » Epitome, σφῶν αὐτῶν ἀρύτεσθαι. « — Veram scripturam, ῥεύσονται, servavit Epitome. αὐτῶν ad σφῶν de suo adiecit Epitomator, sententiam spectans, metri nulla habita ratione. Mendosum ῥεύσοντας tenent membranae *A.*

d quod ex ῥεύσοντ' ὡς corruptum videri poſſit. Sed particula ὡς commode ſubintelligi potuiſſe videtur, nec opus erat ut eam diſerte adiiceret poëta. Terminationes vero ας & αι iam ſaepius a librariis permutatas vidimus.

Verſic. 11 *ſq.* »Addit facetus poëta,

»ὁ Ζεὺς δ' ὕων οἴνῳ καπνίᾳ κατὰ τοῦ κεράμου βαλανεύσει.

»*Iupiter vinum capniam pluens tegulas rigabit tanquam aqua* »*balneari.* Inter vina Graecorum eſt ὁ καπνίας non po»ſtremum. De eo diximus ante ex Theophraſto. Fal»luntur nimis qui emendant & ſcribunt οἴνῳ οὐ καπνίᾳ.« Casaubonus. — Nempe Dalecampius ſic converterat, *nullo fumo condito vino pluet.* Qui in errorem inductus erat per mendoſam editionum veterum ſcripturam ἰκνακπνίᾳ. Atque in ipſis etiam vetuſtis membr. *A.* turbatus hic locus erat, quippe in quibus οἴνῳ οἰκαπνίᾳ ſcriptum. Recte vero ms. *Ep.* οἴνῳ καπνίᾳ habet. Vide I. 31. e. & IV. 131. f.

Verſic. 14. μετὰ ν α σ τ ί σ κ ω ν πολυτύρων. Cum corrupte μετ' ἀ μ η τ ί σ κ ω ν κ α ὶ ν α σ ί σ κ ω ν πολυτύρων eſſet editum, haec adnotavit Casaubonus: »Etiam quod »in iſtis, μετ' ἀμητίσκων καὶ νασίσκων, emendant inter»pretes ν α σ τ ί σ κ ω ν, etſi reprehendi non poteſt; malo »tamen νανίσκων. Placentarum nomina ſunt ἄμης & νά»νος: quae ſic coniunguntur in hoc verſu, ut libro XIV. »[pag. 644. f. & 646. c.] in albo πλακούντων ſimul re»cenſentur & explicantur. Ac quamquam ibi quoque να»στοῦ fit mentio, probabilior tamen noſtra emendatio »ob vocem πολύτυρος: nam caſeus *nano* tribuitur, non »*naſto.* νάνος, ait, ἄρτος πλακουντώδης, διὰ τυροῦ καὶ »ἐλαίου σκευαζόμενος.« — Non νασίσκων, ut in editis, ſed νατίσκων ſcribitur in membr. *A.* id ipſum quidem non minus corrupte. Sed perſpicue ν α σ τ ί σ κ ω ν habet noſter ms. *Ep.* Cum quo convenit, quod & in eiusdem Pherecratis ſuperiore ecloga vs. 5. (pag. 268. f.) & apud Metagenem vs. 4. (hac pag. 269. f.) ſimiliter τῶν ναστῶν fit mentio. Nihil autem impedit quo minus credamus, ad ναστοὺς etiam adhiberi *caſeum* vel *butyrum* potuiſſe. Iam vero, licet uterque noſter codex mstus cum editis utrumque vocabulum iungat, μ ε τ' ἀ μ η τ ί σ κ ω ν κ α ὶ ν α σ τ ί σ κ ω ν: tamen metri ratio manifeſte evincit, non niſi alteri eorum fuiſſe hic locum, alterum vero ex ora ir-

repsisse: de quo etiam HERINGA Observat. cap. 21. pag. d 176. monuit; qui cum mendose scriptum καὶ νασίσκων videret, haec ipsa verba delenda censuit. Mihi vera scriptura μετὰ ν α σ τ ί σ κ ω ν visa erat, cum qua studiosus aliquis alteram μ ε τ' ἀ μ η τ ί σ κ ω ν ex Teleclidis ecloga pag. 268. c. contulisset. Inde posterior aliquis librarius utramque scripturam imperite sic coniunxit, uti hodie in libris legitur.

Versic. 15. θ ε ρ μ ῷ σὺν ἔτνει. Quamquam in θ ε ρ μ ο ὶ consentiunt libri omnes, ferendos tamen non putavi *c a l i d o s uvarum* (id est, *vini*) *rivos*: sed θ ε ρ μ ῷ σὺν ἔτνει haud cunctanter cum VILLEBRUNIO corrigendum iudicavi, id est, *calida cum pulte.* *Versic.* 16. »Vocem λειριοπολφανεμώναι explicuimus lib. IV. c. 15.« CASAUB. — Vide Animadv. ad IV. 158. b. Vol. II. pag. 535. Mire vero DALECAMPIUS verba ista, σὺν λειριοπολφανεμώναις, pro diversae fabulae titulo eiusdem poëtae Pherecratis accipiens, initio ita reddiderat, *Idem poëta in Leiriopoanemonis*; notans in margine: »*Narcissis & Anemonis herbis*:« deinde vero, in Corrigendis, sic posuit: *Idem poëta in Nugis.* Villebrunius, Casauboni fere interpretationem secutus, convertit, *& du vermicelle assaisonné de lis & d'anémone.*

Versic. 17 *sq.* Tamquam unus versus, haec sic edita erant:

Τὰ δένδρη τ' αὐτοῖς ὄρεσι χορδαῖς ὀπταῖς ἐριφείοις
φυλλοροήσει.

Ad quae notavit CASAUBONUS: »Scribe τὰ δένδρη τὰ 'ν ν τ ο ῖ ς ὄρεσι, non αὐτοῖς ὄρεσι.« — Quem secutus sum, addens in fine prioris hemistichii δὴ particulam, ad complendum versiculum. At, ne sic quidem satisfactum metro esse, facile adparet. Oportebat saltem ita:

τὰ δ' ὲ δένδρη τὰ 'ν τοῖς ὄ ρ ε σ ι ν δή.

Et particulam δὲ quidem (quae quam facile ante δένδρα intercidere potuerit in oculos incurrit) non modo metrum, sed & ipsa orationis consecutio desiderabat. Eamdem vero etiam ipsam diserte adiectam exhibet codex noster *Ep.* Pro δὴ in fine adiectá, fortasse sic malles:

Τὰ δὲ δένδρη τ' αὖ τὰ 'ν τοῖς ὄρεσιν.

Verbum vero φυλλοροήσει manifeste ad sequentem versum fuit trahendum. Porro, ne quem turbet id quod in ed. Cas. 2. & 3. legitur, monere debeo, in utraque illa-

rum posteriorum editionum, quae Casauboni nomen praeferunt, vocem ὀπταῖς post χορδαῖς operarum errore esse praetermissam.

e *Versic. extremo.* κίχλαις τ' ἀναβράστοις. Sic supra in eiusdem Pherecratis Metallicis *vs.* 22. memorabantur κίχλαι ἀνάβραστοι. Ubi, quamquam in accentu nil mutant libri, monui accentum adiectivi verbalis in ultima syllaba poni debuisse: quod quidem constans analogia poscere videtur, cum non sit ἀνάβραστος ex simplici adiectivo βραστὸς & ἀνὰ compositum, sed rectà atque proxime a composito verbo ἀναβράζω derivatum, unde adiectivum verbale ἀναβραστὸς legitime formatur.

AD CAP. XCVIII.

Τί δεῖ πρὸς τούτοις &c. Forsan Τὶ δὲ δεῖ scripserat Athenaeus. At nulla varietas enotata est ex ms. *A*. Epitomator vero totum huius capitis initium praetermisit. CASAUBONI huc spectat Animadversio haec: »Ut prae» staret auctor quod ante pollicitus est, de Comicorum » omnium locis exhibendis, qui imitationem continerent » initio positorum *Cratini* versuum, *Pherecratis* versibus » subiiciendae erant similes ῥήσεις ex *ARISTOPHANIS Ta» genistis* & *Acharnensibus*. Sed quia in omnium manibus » tum versabantur ea dramata, supersedet Deipnosophi» sta eo labore, atque hac quasi excusatione utitur: Τί » δεῖ πρὸς τούτοις παρατίθεσθαι τὰ ἐκ Ταγηνιστῶν τοῦ χα» ρίεντος Ἀριστοφάνους: πάντες γὰρ τῆς κατ' Ἀχαρνεῖς » αὐτοῦ πλήρεις ἐστέ. *Quid opus est*, ait, *superioribus adii» cere lepidi poëtae Aristophanis versus ex Tagenistis? Nam » iis certe* epulis, *quae in illius Acharnensibus* memorantur, » *pleni estis*. Quasi dicat, non dubito meminisse vos simi» lium versuum qui in Aristophanis Tagenistis leguntur: » ac multo magis eorum quae sunt eodem argumento in » Acharnensibus eiusdem. Τῆς κατ' Ἀχαρνεῖς αὐτοῦ, » breviter & concise dictum, pro τῆς εὐωχίας τῆς κατ' » Ἀχαρν. Locus illius comoediae quem intelligit, est hic:

» τὰ δ' ἄλλα πάντ' ἐστὶν παρεσκευασμένα·
» κλῖναι, τράπεζαι, προσκεφάλαια, στρώματα,

» & quae sequuntur deinceps multis versibus.« — Vide vers. 1089 seqq. ed. Br. At parum aut nihil ad argumentum, de quo hic maxime agitur, faciunt illi Aristophanei

versus: praeterea durum utique foret, vocabulum *εὐω-* e
χίας apud Nostrum hic subintelligi, cuius vocabuli nullum vestigium in tota superiori oratione occurrit. Denique nusquam memini titulum fabulae cuiuspiam isto modo adhibita *κατὰ* praepositione ab auctore nostro citatum. Quare iam olim suspicatus eram, in istis duabus vocibus *κατ' Ἀχαρνεῖς* latere unum aliquod nomen substantivum foeminini generis, in genitivo casu positum, ad quod nomen pertineret *τῆς* articulus. Illud vocabulum, frustra olim a nobis anquisitum, nuperrime ultro occurrebat. Haud dubie sic scripserat Athenaeus: *πάντες γὰρ τῆς καταχήνης αὐτοῦ πλήρεις ἐστέ*: id est, *omnibus enim vobis admodum familiares sunt illius* ***derisiones;*** sive latinam vocem malueris, quae ab ipsa Graeca derivata videtur, *illius* ***cachinni.*** *καταχήνη*, tritum ipsius Aristophanis usu vocabulum, Eccles. 631. & Vesp. 575 sq. & Grammaticis omnibus observatum. Cum fabulae index, quem temere huc invexere librarii, olim fuerit *Ἀχαρνῆς*, pronus erat illorum hominum ex *καταχήνης* in *καταχαρνης* lapsus: unde dein posteriores *κατ' Ἀχαρνεῖς* fecerunt.

NICOPHONTIS eclogam, neglecto metro olim editam, in hos versus digerendam monuit CASAUBONUS:

» —— Νιφέτω μὲν ἀλφίτοισι νῦν,
» ψακαζέτω δ' ἄρτοισιν, ὑέτω δ' ἔτνει·
» ψωμὸς διὰ τῶν ὁδῶν καλινδείτω κρέα·
» πλακοῦς δ' ἑαυτὸν ἐσθίειν κελευέτω. «

Ac *vers.* 1. quidem, si teneas *ἀλφίτοισι*, quod habent libri omnes, utique in fine versus adiicienda syllaba erat. Nobis vero expeditius visum erat, *ἀλφίτοις* scribere. Pro *νιφέτω*, in ms. *A.* est *νειφέτω*, itemque in ms. *Ep.* sed in hoc superne positum iota. Paulo ante, in Epit. sic scribitur: *Νικοφῶν δέ που φησὶν ἐν ἀδιδάκτῳ δράματι αὐτοῦ Σειρῆσι, τάδε.* Quae verba e fine huius capitis, huc transtulit doctus Epitomae auctor. *Vers.* 3. *ζωμὸς* recte tenent libri omnes: *ψωμὸς* vel temere excidit Casauboni calamo, vel ab operis erratum est; nec repeti debuerat in ora ed. Cas. 2. & 3. *Eodem versu* recte *κυλινδείτω* dedit mstus uterque.

. In METAGENIS Ecloga *vers.* 1. *Ὁ μὲν ποταμὸς ὁ Κρᾶθις.* f
ὁ Κράθις penacute scribunt nostri codices manu exarati, ut editur apud Strabon. VI. 263. d. Recte vero *Κρᾶθις*,

f penultimâ circumflexâ, editur apud Nostrum; nam penultimam longam desiderabat metrum; & sic scribitur apud Suidam. Est autem *Crathis* Italiae inferioris fluvius, veterem Sybarim, & quae huic successit *Thuriorum* urbem, praeterfluens. Eodem pertinet *Sybaris* fluvius, *vers.* 3. commemoratus, qui ab altera parte eamdem urbem praeterfluebat. Ex quo intelligitur, id quod iam alioqui probabile erat, fabulae titulum, Θουριοπέρσαι, e qua ducta haec ecloga est, non cum Dalecampio (in Indice Authorum) de *Bellicosis Persis* esse accipiendum, sed ad *Thurios* Magnae Graeciae populum esse referendum. Vox πέρσαι vero, quae in nominis compositionem recepta est, a verbo πέρθω videtur derivanda, ut *Thuriorum eversores* Θουριοπέρσαι dicantur: nisi fortasse suspicari liceat, argumentum illius dramatis fuisse ludicram aliquam *morum Persicorum & Sybariticorum* collationem.

Vers. 2. Ferri potest αὐτομάτας μεμαγμένας, quod cum editis agnoscit codex ms. uterque. Malueram quidem αὐτομάτως, propositum a Casaubono ad pag. 267. f. vers. 6. sed nihil temere mutaverim. Simillima certe ratione, vers. 10. ait idem poëta, αὐτόματα πεπνιγμένα.

Tertius versus, quemadmodum vulgo consentientibus msstis editur,

ὁ δ' ἕτερός γε, ὁ Σύβαρις καλούμενος,

contra metrum peccat. Cui vitio medebimur, puto, si

ὁ δ' ἅτερός γε, &c.

legamus: quod idem valeat ac ὁ δὲ, ὁ ἕτερος ποταμὸς, ὁ καλούμενος Σύβαρις. Ubi priora verba ὁ δὲ, referuntur ad praecedentia ὁ μὲν, sonantque, *iste vero*: post quae verba nullo incommodo repeti poterat articulus ante ἕτερος. Notum autem, ἅτερος pro ὁ ἕτερος usurpasse Atticos.

Vers. 4. ποταμὸς, ὠθεῖ κῦμα ναστῶν καὶ κρεῶν.

Circa initium adparet unam deesse syllabam ad complendam versus mensuram. Fortasse pro ὠθεῖ, fuerat olim κατωθεῖ, προωθεῖ, aut aliud aliquod compositum verbum. *Ibid.* αὐτόσε, id est, *huc, eodem, in eumdem hunc locum, in eamdem nostram urbem.* Percommode hoc dedit ms. *A.* in quo quidem perperam αὐτόσσε, geminatâ sibilante literâ. αὐτόθεν temere huc invectum videtur ex occasione eius quod sequitur, ἐντεῦθεν: at id aliam habet rationem, & ad alterum ἐντεῦθεν spectat, *hinc, illinc; ab una parte, ab altera parte.* Pro εἱλυομένων exspectaveram

εἰλυόμενον, ad *κῦμα* relatum: ſed nil mutat ms. *A*. In *Epit.* vero deſiderantur duo poſtrema huius verſus verba.

Verſ. 6. Quae vulgo ante *ἐντεῦθεν*, cum in editis, tum in msstis, inſertae legebantur duae voces, *ἓν μὲν*, eae nec metro nec connexioni orationis conveniebant; ſed ex interpretamento, nec illo ſatisquidem commodo, orta erant, & haud dubie abiici debuerunt; de quo monuerat d'Arnauld, in Obſerv. Crit. cap. 37. pag. 151. Conſtructio orationis perſpicue talis eſt: *Τὰ δὲ μικρὰ ταυτὶ ποτάμια ῥεῖ ἐντεῦθεν τευθίσιν, ἐντεῦθεν δὲ ἀλλᾶσι.*

Verſ. 9. » Mendum profitetur verſus hic, a

» † *τηδὶ δ' ἀφύλοισι, τῇδε δ' αὖ ταγηνίαις.*

» Potes ſcribere, *τῇδε δὲ ἐφθοῖσι*: vel *τῇδ' ἐφθαλέοισι.* « Casaubonus. — Mihi, veſtigia legenti noſtrarum membranarum, verum viſum erat *τῃδὶ δὲ φυλλίσι.* Vide ad II. 66. d. Animadv. Vol. I. p. 444. Villebrune, cum in ſuis codicibus, ut eſt in noſtris membranis, *ἀφύλισι* reperiſſet, primum *ἀφύαισι* legendum coniectaverat; deinde vero ſibi perſuaſit, *ὀσμύλοισι* ſcripſiſſe auctorem, quo nomine *polyporum* genus aliquod intelligitur. Quatuor poſtremos verſus praetermiſit Epitomator. *Ibid.* *ταγηνίαις* eſt a ſing. *ὁ ταγηνίας*: de quo vocabulo adcuratiſſime egit H. Stephanus, Theſ. T. III. p. 1461.

Verſ. 10. *τεμάχη δ' ἄνωθεν.* Latere hoc putavi ſub mendoſa membranarum ſcriptura, *τεμάχη λ' ἄνωθεν.* Litera Δ cum Λ, ut ſaepe aliâs, permutata. *τ' ἄνωθεν* legebatur in edd. *Verſ.* 11. *εἰς τὸ στόμ' ἀΐττει.* Sic percommode eaedem membr. *A.* id eſt, *in os irruunt, involant*; quod tam imperite quam temere in *ἔῤῥει* mutatum erat in edd. *Verſ.* 12. *περινάουσι*, *circumfluunt*: a ſimplici verbo *νάω*, i. q. *ῥέω*. Odyſſ. ζ'. 292. *ἐν δὲ κρήνη νάει.* Et Iliad. φ'. 197. *ἐξ οὗπερ* (*ὠκεανοῦ*) *πάντες ποταμοὶ καὶ πᾶσαι κρῆναι νάουσι.* Vide Heſychii Interpr. ad voc. *Νάει*: & Dammii Lexic: Etymol. pag. 1561. Inde *νᾶμα*, *fluentum*: & alia.

ἀδίδακτά ἐστι. Vide Caſaub. ad VI. 235. e. Animadv. Vol. III. p. 373.

AD CAP. XCIX.

κατὰ τὸν Παιανιέα ῥήτορα τοιούτων τινῶν μεταλάβωμεν, b *ἃ μήτ' ἰσχὺν ἐντίθησι, μήτ' ἀποθνήσκειν ἐᾷ.* Verba iſta,

b Μήτ' ἰσχὺν - - ἐᾷ, quasi versum efficerent metro adstrictum excudi curaverat CASAUBONUS; sed errorem retractavit in Animadversionibus, sic scribens: »Nullum »hic versus vestigium, etsi aliter non sine caussa possit »videri. Ipsa *DEMOSTHENIS* sunt verba ex oratione qua »respondet epistolae Philippi. Sic orator: Ἴσως ἂν, ἴσως, »ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τέλειόν τι καὶ μέγα κτήσαισθε ἀγα»θὸν, καὶ τῶν τοιούτων λημμάτων ἀπαλλαγείητε, ἃ τοῖς »ἀσθενοῦσι παρὰ τῶν ἰατρῶν σιτίοις διδομένοις ἔοικε· καὶ »γὰρ ἐκεῖνα οὔτ' ἰσχὺν ἐντίθησιν, οὔτ' ἀποθνήσκειν ἐᾷ.« [vide Demosth. Olynth. III. pag. 37. ed. Reisk. & eumdem in Προοιμ. pag. 1460. lin. 3.] »His autem verbis hor»tatur Cynulcus convivas, ut aliquid saltem comedere »velint: sin minus quantum par sit & natura postulet, »saltem quantum fuerit satis ad impediendum ne fame »enecentur. Libanius, in Declamatione, de avaro: ὅτε »οὗτοι παρ' ἡμῖν κόλακας εἱστίων, τότ' ἐγὼ μετὰ τῆς γυ»ναικὸς καὶ τῶν παιδίων μόνα ἐδείπνουν ἃ ἐκώλυε μὴ τε»λευτᾷν. In Suidae Lexico haec verba legere memini: »Ἰνγρουσία παρὰ Ῥωμαίοις, τὸ τοῖς ἀσθενέσι διδόμενον σι»τίον, ὃ οὔτε ζῇν οὔτε ἀποθνήσκειν ποιεῖ. Acutiores hic »se exerceant; & aenigma istud, si possunt, solvant. Ego »hic Davus sum, non Oedipus.« — In ed. Cas. 2. & 3. adiiciuntur haec, uncis inclusa: »Nam quod viri docti »coniiciebant, de *veneno* esse intelligendum quod dabatur »in *gruso*, id est *ficu* inquiunt; omnino alienum est, ne»que verbis Suidae convenit; quae totidem literis ha»bentur etiam in Lexico Basilicorum, quod eruditissimus »Labbaeus edidit. Ait Suidas, ita vocatum fuisse apud »Romanos cibum qui dabatur ἀσθενέσι, *infirmis*, *aegro»tis*. Quis vidit dari aegrotis *venenum*? & satis apparet e »verbis Suidae, id vocabulum aliquando in usu commu»ni fuisse, tanquam aliquam artis medicae ἔντεχνον di»ctionem: id vero suspicionem de veneno plane evertit. »Scio, in Glossario scribi, ὄλυνθος, *hoc grusum*: sed est »error librarii, pro *grossum*; atqui grossus non est ficus. »Quare autem in grosso potius, quam in ficu, venenum »malefici darent?« — Videsis de ista voce Virorum doctorum coniecturas a Kûstero ad Suidam laudatorum.

['Ἀλλ'] ἐν κενῇ γὰρ γαστρὶ &c. Verba ista ita in editis adposita erant, quasi nulli metricae legi essent adstricta: quae tamen, adiectâ initio voce monosyllabâ quacum-

que, (nos Ἀλλὰ coniectabamus) duos perfectissimos complent senarios. Sed *versu* 2. ultima syllaba vocis π ε ι ν ῶ σ ι c firmari debuerat adiecta ν litera. Sic igitur eum versum rescribe:

οὐκ ἔστι· π ε ι ν ῶ σ ι ν γὰρ ἡ Κύπρις πικρά.

Grotius, in Excerptis pag. 441. nonnisi postrema verba seligens, omisso ἡ articulo, sic scripsit,

— — πεινῶσι γὰρ Κύπρις πικρά:

quasi hi essent quatuor posteriores senarii pedes.

Ἐν πλησμονῇ τοι Κύπρις, ἐν π ε ι ν ῶ ν τ ι δ' οὔ. Nihil in illo *Euripideo versu* mutant libri. Vide Musgravii Fragm. Eurip. pag. 604. num. 164. & Brodei Miscell. VII. 30. in Gruteri Thes. Crit. T. IV. pag. 26. Priora verba Euripidis adoptavit Antiphanes apud Nostrum, I. 28. f. Sophoclis Scholiastes ad Antig. 793. tacito poëtae nomine, verba ista,

ἐν πλησμονῇ τοι Κύπρις, ἐν π ε ι ν ῶ σ ι δ' οὔ,

sic citat, tamquam tritum sermone proverbium. Qui dein sequitur versus hexameter, Πλήρης μὲν λαχάνων &c. is unde ductus sit, non habeo compertum. Mox, pro ὦ κ ύ ω ν, quod habent editi, est ὦ κ ύ ο ν in membr. *A*. quod teneri potuerat: nec enim necesse erat, ut Naucratita noster Athenaeus Atticorum more vocativum casum similem formaret nominativo.

κἂν ἐκφατνίσματά τινα ἄρτων ἔχῃς, δὸς τοῖς κυσίν. » Etsi d » proprie φάτνη & eius σύστοιχα iumentis conveniunt; » utuntur tamen auctores voce ἐκφατνίζειν, pro *reliquias* » *de mensa tollere.* Athenaeus libro quarto, [immo vero, » libro XII. pag. 514. c.] ἐκφατνιζομένων σωρευμάτων ἕκα» στος ἀπέφερεν ὁλομελῆ κρέα. Inde ἐκφατνίσματα ἄρτων, » *panis frustula* inter analecta mensarum converti solita. « Casaubonus.

ἠπιστάμην ἥκειν ἀγορᾶς πληθούσης. » Ludit in ambiguo » vocis ἀγορά. Iussus fuerat modo Cynulcus ab Ulpiano, » si quaereret aliquid edere, abiret εἰς πλήρη λαχάνων » ἀγορὰν, id est, *in forum olitorium.* Ille respondet, *se ven*» *turum fuisse* πληθούσης ἀγορᾶς, *si ad recitationem esset in*» *vitatus.* Est autem πλήθουσα ἀγορὰ, *tempus quo maxima* » *est in foro hominum frequentia.* [Vide Xenoph. Memorab. » Socr. I. 1, 10. & Suid. in Πληθούσης.] Sed Cynulcus » capit hîc, pro *pleno auditorio.* De industria nimirum fa» cit eum ita loqui Athenaeus, ut semidoctum aliquem ir-

d » rideat, qui contra omnium auctorum usum, & publi-
» cam loquendi co...etudinem, sic abuti eo genere lo-
» quendi solitus. Unde illi nomen vulgo inditum ludibrii
» caussa Πληθαγόρας, ut statim additur. Aliter in eadem
» voce peccant Hippocratis interpretes, qui πρὶν ἀγορὴν
» λυθῆναι, vertunt, *priusquam solveretur concio:* inepte sa-
» ne: nam *tempus* notatur Hippocrati, *quo desinunt esse*
» *homines frequentes in foro.* Ex more Romano intelligitur
» tempus circa horam decimam, ut ex Paulo Iurisconsulto
» docebamus ad Suetonium. Locus Coi senis, est Ἐπιδη-
» μίων libro quinto: ἔθανε πρὶν ἀγορὴν λυθῆναι, ἅμ' ἡμέρῃ
» πληγείς. Similiter & libro septimo, ἀπέθανε πρὶν ἀγορὴν
» λυθῆναι ἐν ᾗπερ ἡμέρῃ ἐπλήγη. « CASAUBONUS.

οὕτως γάρ τις τῶν σοφῶν τὴν τῶν δείξεων ὥραν ἐκά-
λει· καὶ αὐτὸν οἱ πολλοὶ διὰ τοῦτο Πληθαγόραν ὠνόμαζον.
Membranae *A.* cum editis σοφῶν tenent: quae si vera
scriptura est, adsentior Casaubono, per irrisionem σοφὸν
dici, qui sophista & semidoctus recitator fuisset. De vo-
cab. δεῖξις vide ad VI. 245. e. Animadv. Vol. III. p. 450
sq. Nomen Πληθαγόρας per iocum ad similitudinem no-
minis Πυθαγόρας effictum esse adparet.

Εἰ δὲ λουσάμενοι λογάρια δειπνοῦμεν,
μικρὰς τίθημι συμβολὰς ἀκροώμενος:

κατὰ τὸν Μένανδρον. Posterior versus haud dubie perfe-
ctus est senarius. Quae praecedunt verba, eum omnino
colorem habent, ut vix dubitari possit, esse & ipsa e poë-
tae verbis, quae versum istum praecedebant, desumta.
Inde GROTIUS in Excerpt. pag. 751. multa mutans, duos
hos effinxit senarios:

Λουσάμενοι εἰ λογάρια δειπνοῦμεν, μικρὰς
οὐκ ἂν τιθείην συμβολὰς ἀκροώμενος.

Hac adiecta interpretatione:

Aquâ si sumtâ verba coenandum est, satis
ego audiendo symbolarum conferam.

Quos cum eodem modo Clericus in Menandri Fragm. p.
250. repetiisset, BENTLEI in Emend. in Menandr. pag. 98.
relinquens posteriorem versum sicut apud Athenaeum
editus erat, priorem sic refingendum censuit:

Εἰ λουσάμενοι λογάρια δειπνοῦμεν, φίλοι, &c.

hac sententiâ:

Si manibus lotis coenamus fabulas, o amici,
ipse confero aliquantas symbolas, dum aurem commodo.

Equidem, quo pacto apud ipsum Menandrum constitutus fuerit prior versus, a nobis hodie vix definiri posse putem. Illud liquido adparere videtur, Cynulcum ita ab Athenaeo induci loquentem, ut poëtae verba faciat sua. Id ipsum indicare volui, cum priora illa, Εἰ δὲ λουσάμενοι &c. tamquam continuatum Cynulci sermonem adponerem, simul vero eisdem verbis signa ista » praeponerem, quibus aliena indicari solet oratio.

Πεινῶντι δ' ἀνδρὶ &c. Cum tamquam iustus versus adposita essent ista verba, e

Πεινῶντι γὰρ ἀνδρὶ μᾶζα τιμιωτέρα,

in quibus γὰρ particula metro repugnabat; δ' ἀνδρὶ scripsi cum GROTIO, Excerpt. pag. 443. Poterat quidem etiam Cynulcus poëtae verba ita sua facere, ut γὰρ pro δὲ poneret: at saepe quoque a librariis temere inter se permutatas istas particulas novimus. Quod in nostro ms. *Ep.* Δειπνῶντι pro Πεινῶντι legitur, id eius hominis errore factum est, qui rubras literas initiales adpinxit.

κατὰ τὸν τοῦ Ἐρετριέως Ἀχαιοῦ Κύκνον. Mendosa scriptura Ἐρεθριέως ex ed. Bas. in editionem Casaub. indeque in nostrum exemplum irrepsit: quam emendare non gravabitur aequus lector, cogitans quam sint infinita, quae in suscepto labore *Augiae hoc stabulum* (ut vere alicubi Toupius vulgata adhuc Athenaei exempla vocat) *expurgandi*, attentionem nostram curamque distrahant. Ad vulgatam olim scripturam κύκλον, quae ex ipsis nostris membranis derivata est, perspecte adnotavit CASAUBONUS: » Placet coniectura *Hadriani* TURNEBI, in cuius li- » bro reperi ad oram scriptum, videri legendum Κύκνον. » Eo titulo Tragici Comicique fabulas ediderant: ut » *ACHAEUS* hic, & Alexis reste Athenaeo lib. XI. [pag. » 472. a.] Laudatur etiam Grammaticis doctissimi Varro- » nis Κύκνος, ἢ περὶ ταφῆς. « — De cuius emendationis veritate eo minus dubitandi locus fuit, quod apud Hephaestionem quoque, in Enchiridio de Metris, pag. 7. citantur duo senarii ex eiusdem *ACHAEI* Κύκνῳ. Grotius quidem ἐν Κύκλωπι legerat scripseratque, in Excerpt. l. c.

AD CAP. C.

Versus illos, Τέτλαθι δὴ πενίη, &c. ex Homero expressos esse adparet. Vide Iliad. α'. 586. & ε'. 382. tum

Iliad. α'. 61. & τ'. 354. Quis sit huius parodiae auctor, hoc loco non declaratur: sed mox pag. 271. a. versus ille similiter ad imitationem patris poëtarum expressus, Εἷς οἰωνὸς ἄριστος &c. diserte *METAGENI* comico tribuitur, eidem cuius versus complures ex fabula Thuriopersis haud multo ante citati sunt. Ostendit autem ipsa horum duorum versuum similitudo cum isto tertio, qui deinde subiicitur, ab eodem auctore esse hos atque illum. Nec vero adfirmaverim, ex eadem fabula Thuriopersis, quae supra citata est, ductos esse tres istos versus: sed videndum ne sint ex eo dramate, quod titulo Ὅμηρος ἢ Ἀσκητὴς idem edidit poëta, teste Suida & Aristophanis scholiaste ad Aves 1297.

f οὐ διθυράμβους φθέγγομαι κατὰ τὸν Σωκράτην. » Non » memini tamen legere facta fuisse Socrati carmina dithy» rambica: neque hoc aut Plato dicit in Phaedone, aut » Diogenes Laërtius. « CASAUBONUS. — Nempe DALECAMPIUS sic interpretatus erat: *non quidem, ut Socrates, dithyrambicos versus eloquor.* At κατὰ Σωκράτην non sonat, *ut Socrates*; sed, *ut ait Socrates*; nempe apud Platonem in Phaedro, pag. 310. Tom. X. Opp. ed. Bipont.

λιμώδες γὰρ ὄντως ἡ ῥαψῳδία. Videtur sententia ex nescio cuius poëtae iambis ducta. Sane verba ista,

— — λιμώδες ἡ ῥαψῳδία:

videntur pars esse legitimi senarii.

κατὰ γὰρ Ἀμειψίαν, ὃς ἐν Σφενδόνῃ ἔφη. » Citat [fa» bulae titulum] & Pollux, libro IX. [sect. 96.] & libro » decimo, cap. 31. [sect. 144.] « CASAUBONUS.

Ibid. Κοὐδεὶς σοῦ 'στιν τῶν πλουτούντων. Percommode hoc dederunt ambo mssti, *A.* & *Ep.* nisi quod σοῦ 'στι absque ν literâ habent. Sunt autem versus ana-

a paestici tetrametri catalectici in syllabam. *Vers.* 4. Recte ψωμὸν dedit codex ms. uterque.

In HENIOCHI *vers.* 1. Ὁρῶ γὰρ θαῦμ' ἄπιστον. » In» epta sententia, nisi vocem πάντα inseras, quae etiam » fulciendo versui necessaria est. Nihil est mirum, *videre » pisces*: illud mirum, & vere θαῦμα ἄπιστον, *omnia pi» scium genera simul apposita mensae videre.* Puto scripsisse » Heniochum:

» — Ὁρῶ
» ἅπαντα, θαῦμ' ἄπιστον, ἰχθύων γένη.

» Sequenti autem versu quin scriptum fuerit a poëta, ut

» editur hîc, περὶ τὴν ἄκραν παίζοντα, non ambigo: Cy- a
» nulci tamen ſententiae minus id convenit. Loquitur
» enim de copia illatorum menſae piſcium. « Casaubonus. — Prolatis iſtis verſibus, procliviorem tranſitum ſibi parat Athenaeus ad eam diſputationem quae ſeptimo libro inſtituitur. *Primus verſus*, qualem cum editis exhibent membranae *A.* (nam in Epitoma deſideratur tota ecloga) contra metri leges haud dubie peccat, ob ſpondeum γὰρ θαῦμ' in ſede pari ſenarii. Itaque, Ὁρῶ δὲ θαῦμ' ſcripſiſſe poëtam, ſtatuendum eſt: aut, quod probabiliter admodum Caſaubonus maluerat, ὁρῶ ἅπαντα.

Verſ. 3. ἐρυθίνους. Aliâs ἐρύθρινος vel ἐρυθρῖνος vocatur is piſcis: vide VII. 300. e. & 327. b. Sed, ſicut hoc loco (conſentientibus, quod ſciam, vetuſtis membranis) ἐρυθίνους ſcribitur: ſic & latine pariter *erythrinus* & *erythinus* (penultimâ ſemper longâ) dictus idem piſcis reperitur.

Verſ. 5. ἐλεδώνας. » An χελιδόνας? *Hirundinum* piſcium
» meminit infra, pag. 324 extr. ἐμφερῆ φησιν εἶναι κόκκυ-
» γα, χελιδόνα, τρίγλαν. « Coray. — At nil videtur urgere, ut vulgata ſolicitetur ſcriptura. ἐλεδῶναι ſunt polyporum genus, memoratum Noſtro, VII. 318. e. ubi quidem ἑλεδώνη aſpero ſpiritu notatum editur, ſed diſſentiente ms. *Ep.* in quo ἐλεδώνη, quemadmodum & apud Ariſtotelem in edit. Wechel. ſcribitur, Hiſtor. Anim. IV. 1. pag. 86. conf. Heſych. & ibi a viris doctis notata.

δεῖ οὖν κἀμὲ, κατὰ τὸν κωμικὸν Μεταγένην, ἐπειπόντα,
εἷς οἰωνὸς ἄριστος, ἀμύνεσθαι περὶ δείπνου.

τετλᾶναι. Verſus ad imitationem illius Homerici ex Iliad. μ'. 243.

εἷς οἰωνὸς ἄριστος, ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης:

iocoſe effictus, quemadmodum duo illi ſuperiores, ſub finem pag. praeced. prolati. Et reſpicit hoc τετλᾶναι, quod hic ponitur, ad ipſum τέτλαθι, quod ibi ponebatur. Verbum ἐπειπόντα poſſis ad κἀμὲ referre, ut conſtructio orationis ſic concipiatur, δεῖ οὖν κἀμὲ τετλᾶναι, ἐπειπόντα κατὰ τὸν κωμ. Μετ. &c. hac ſententiâ: *Oportet igitur & me patientem eſſe, & ſecundum poëtam Metagenem dicere, &c.* Sed probabilius mihi viſum erat, voluiſſe Athenaeum participium iſtud ad τὸν Μεταγένην relatum: (qua fere ratione paulo ante dixerat, κατὰ γὰρ Ἀμειψίαν, ὃς - - ἔφη, quod idem valet ac κατὰ γὰρ Ἀμειψίαν εἰπόντα:) verbum autem ἐπειπεῖν notione maxime propria accipien-

dum videbatur, *insuper dicere, ante dictis adiicere.* Caeterum, utcumque accipias, ad sententiae summam haud multum interest; neque in ipsis verbis quidquam admodum desideratur: itaque indictum malim, quod de particula ἐπεὶ in scholio sub contextu dixeram.

AD CAP. CI.

b συμβαλοῦμαί τι καὶ αὐτὸς »μέλος εἰς ἔρωτα« τῷ σοφῷ καὶ φιλτάτῳ Δημοκρίτῳ. Poterant haec ita edi, ut nota ista « quâ finis indicatur verborum aliunde mutuo sumtorum, post φιλτάτῳ poneretur, non post ἔρωτα. CASAUBONUS ad hunc locum statim haec adnotaverat: » Aliquis putet scribendum εἰς ἔρανον. Nihil tamen mutaverim. Videtur allusum ad Convivium Platonis: ubi a singulis convivarum loco symbolae exigitur laudatio Cupidinis. Est autem senarius integer,

»μέλος εἰς ἔρωτα τῷ σοφῷ καὶ φιλτάτῳ:

»qui Athenaeo aliud agenti excidit; nisi est ab aliquo »poëta.« — Tum IDEM doctus Animadversor, in *Addendis*, ista adiecit: » Quod non temere suspicati sumus, »verum esse postea non sine aliqua voluptate animi deprehendimus, cum in haec Athenaei verba e libro XV. »[pag. 692. d.] incidissemus: Ἐπεὶ δ' ἐνταῦθα τοῦ λόγου »ἐσμέν, συμβαλοῦμαί τι μέλος ὑμῖν εἰς ἔρωτα, κατὰ τὸν »Κυθήριον ποιητήν. Poëta *Cytherius*, est *Philoxenus*, vel ex »his libris satis notus.« — De Philoxeno Cytherio, dithyrambico poëta, vide I. 6 extr. & sq. & Animadv. ad I. 5. b. Ex toto hoc loco Epitomator nonnisi haec ipsa verba excerpsit, & velut ex abrupto (ut subinde solet) adposuit: Συμβαλοῦμαί τι καὶ αὐτὸς μέλος εἰς ἔρωτα σοί.

Φίλιππος ὁ Θεαγγελεύς. Stephanus Byzant. Θεάγγελα, πόλις Καρίας. ὁ πολίτης, Θεαγγελεύς.

c Βιθυνῶν δεσπόσαι. Quod editum erat, δεσπότας, id ex nescio cuius iunioris librarii aut ex primi editoris παραδιορθώσει ortum. Δεσπόσαι recte dedere veteres membranae, quod idem valet ac δεσπότας γεγονέναι. Similiter Epitomator: Βυζάντιοι οὕτω Βιθυνῶν ἐδέσποσαν. *Ibid.* δοῦλοι δ' εἰσί. Operarum errore δεῖλοι δ' εἰσὶ expressum est in ed. Cas. 2. & 3.

d προσηγόρευσαν ἐπευνάκτους, ὅτι κατετάχθησαν ἀντὶ τῶν τετελευτηκότων εἰς τὰς στιβάδας. » *Appellarunt* ἐπευνά-

» κτους, *quod fuissent collocati in lectis defunctorum loco.* Con- d
» stat ratio huic nomini: εὐνάζειν est *collocare in cubili:*
» ἐπευνάζειν, *inducere in alterius cubile.* Communis forma-
» tio postulabat ἐπευνάστους: sed Dores in futuro dicunt
» εὐναξῶ, & in multis retinent τὸ κ. Hesychius paulo ali-
» ter: Ἐπεύνακτοι· συγκοιμηταί. [At ἐπευναταὶ apud He-
» sych. scribitur, non Ἐπεύνακτοι.] Sed quos Phylar-
» chus hic vocat ἐπευνάκτους consentientibus libris omni-
» bus, Hesychius εὐνάκτους. Sic ille: Ἐνεύνακτοι, παρ-
» θενίαι. Ut doceret nos conditionem *epeunactorum* Sparta-
» norum postquam inter cives sunt recepti, acute vocat
» eos *parthenias*. Fuerunt Lacedaemone cives quidam non
» pleno iure, quos *Parthenias* appellabant. Sed cave pu-
» tes inter *parthenias* proprie dictos & *epeunactos* nihil fuisse
» discriminis. Adi Strabonem, Iustinum, & Aristotelem in
» Politicis. Nemo ferat virum doctum, [Dalecampium,]
» qui emendat ἐπευανάκτους, perperam & inepte. « CASAU-
BONUS. — Conf. Hesychium in Παρθένιοι & ibi Interpp.

παρὰ Σικυωνίοις κατωνακοφόρους καλεῖσθαι δού-
λους τινὰς, παραπλησίους ὄντας τοῖς ἐπευνάκτοις. Ad vul-
garam olim scripturam haec adnotavit CASAUBONUS: —
» Illud quoque intolerandum, quod pro κατανακοφόρους
» scribit vir doctus [Dalecampius] καταναγκοφόρους. [Quos
» interpretatus ille erat, *rerum necessitate in servitutem dela-*
» *tos.*] Verum est enim quod exhibent scripti editique om-
» nes libri, κατανακοφόρους. Sic dicti isti servi, vel quod
» loco vestis νάκη, id est, *lanatam pellem*, tenerentur ge-
» stare: vel quod herorum suorum comites *viatoria cubi-*
» *lia* illorum *portarent*: qua de re plura olim ad Theophra-
» stum. Quid inter *epeunactos* & *catanacophoros* conveni-
» ret, non explicatum est Athenaeo: ex cuius verbis non
» aliam nisi nominis inter istos convenientiam colligas;
» utrique enim a ministerio circa lectos nomen invene-
» runt, ut exposuimus. « — Immo vero, non nominis,
sed conditionis aliquam convenientiam indicare voluit au-
ctor. Nec cum lecto quidquam commune habet hoc poste-
rius nomen: sed, quod prius recte statuerat Casaubonus,
ex vocabulo τὸ νάκος vel ἡ νάκη compositum hoc nomen
est. At, non κατανακοφόρους, sed κατωνακοφόρους, (id
est, *gestantes vestes quibus infra, κάτω, adsuta erat pellis ovi-*
na) scriptum oportuisse, ex Aristophanis Eccles. 724. &
Lysistr. 1157 sqq. denique e veteribus Grammaticis om-

nibus, docuere PALMERIUS in Exercit. pag. 506 sq. PIERSONUS ad Moer. pag. 225. & CORAY in Notis msstis.

e 'Αρκαδίους. Sic iam in perantiquis codicibus hoc loco scriptum fuisse, ostendit non modo membranarum *A.* cum editis libris consensus, sed & scriptura Epitomatoris; qui id ipsum nomen, quod insolentius ipsi visum fuisset, cum 'Αρκάδας commutavit. At quum iam per se suspectum esse debuisset istud nomen 'Αρκαδίους, suspicionem confirmabat scriptura quam lib. X. p. 443. praeferunt hodie libri omnes, ubi 'Αριαῖοι vocantur iidem, qui hoc loco 'Αρκάδιοι. Et, quod ibi reponendum Casaubonus coniectavit, 'Αρδιαῖοι: id ipsum nomen haud dubie hic quoque reponi, & 'Αρδιαίους corrigi debere, recte idem PALMERIUS p. 507. monuit. Sunt autem *Ardiaei* Illyriae populus, de quo conf. Appiani Histor. Illyr. cap. 3. & Polyb. II. 11, 10. ibique a nobis notata. Similiter vero de *Dardanis*, alio populo Illyrico, (conf. Appian. Illyr. 2. & 5.) paullo post (pag. 272. d.) traditur, maximum illis quoque fuisse servorum numerum.

AD CAP. CII.

» Addit, Οἱ δὲ Μόθακες καλούμενοι παρὰ Λακεδαιμονίοις, » ἐλεύθεροι μέν εἰσιν, οὐ μὴν Λακεδαιμόνιοι. Aliter alii, qui » *mothaces* volunt fuisse conditione servos. Hesychius: Μόθακες, οἱ συντρεφόμενοι υἱοῖς δοῦλοι παῖδες: & dicti μόθακες, παρὰ τὸ ὁμοῦ θεῖν: unde etiam est μόθος. Erant » igitur *servi a pedibus*, qui aliis Graecis ἀκόλουθοι. Dicebantur & μόθωνες iisdem Laconibus. Quod ait, *mothaces liberos quidem fuisse, at non tamen Lacedaemonios*; discimus inde, eos tantum *Lacedaemonios* censeri solitos, » qui plenissimo iure cives essent, ut latine *Quirites*. Et » constat ex aliis scriptoribus, ius civitatis in ea republi» ca magnis multisque fuisse circumseptum difficultatibus. « CASAUBONUS. — Quidquid de his, qui apud Lacedaemonios vel μόθακες vel μόθωνες dicebantur, reperitur apud veteres sive scriptores sive Grammaticos, id omne diligenter, ut solet, collegit MEURSIUS, in Miscellan. Laconicis, lib. II. cap. 6. qui de his omnino consulendus: & conferendi Interpretes Hesychii ad voc. Μόθακες & Μόθωνας. Ac fuerint fortasse, ut Meursius censuit, nonnihil diversi μόθωνες & μόθακες: fortasse etiam nominibus pa-

rum diverſis iidem ſervuli denominati. Quod utcumque ſit, illud certum videtur, qui μόθακες dicti ſunt, eos minus ex rei veritate Caſaubonum cum his contuliſſe, quos Romani *ſervos a pedibus* vel *pediſſequos* vocabant. Nam ſi vel maxime ſtatuas, utrosque παρὰ τὸ ὁμοῦ θεῖν nomen habuiſſe; tamen non ita id intelligendum, ac ſi ingenuos pueros *a pedibus ſequi* conſuevissent, ſed quod illos, ubicumque eſſent, *comitarentur* & *cum illis discurrerent*, non tam ut *ſervi*, quam ut σύντροφοι, id eſt, *ut commilitones* & *eiusdem diſciplinae inſtitutionisque participes*. E quo ſimul intelligi par eſt, primum gradum hunc illis fuiſſe certamque viam ad manumiſſionem libertatemque: quod diſerte etiam Aelianus docet, Var. Hiſt. XII. 43. Quare etiam rectà ἐλεύθεροι hi dicuntur apud auctores ab Athenaeo citatos. Obſervemus obiter, quod Caſaubonus ex Heſychio adferebat, Μόθακες οἱ συντρεφόμενοι, pro eo in Heſychii libris ἀνατρεφόμενοι legi, quod manifeſte ex ἅμα τρεφόμενοι corruptum.

Quod apud Noſtrum in *Phylarchi* verbis edidimus, ἕκαστος γὰρ τῶν πολιτικῶν παίδων, id ita dedere editiones Ven. & Baſ. conſentiente utroque codice mſto. Pro eo Hoeschelius, in libello ſaepius a nobis laudato, reponi iuſſerat τῶν πολιτῶν παῖδας: idque tacite adoptavit Caſaubonus, atque ita edi curavit; neſcio utrum in Hoeſcheliano codice Epitomae repertum, an ex coniectura ab Hoeſchelio commendatum. Quidquid ſit, veterum librorum ſcripturam, quamvis difficultate non careat, reſtituendam putavi. *Dein*, recte editum erat, μετέχουσι δὲ τῆς παιδείας πάσης: ubi perperam παιδιᾶς ms. *A*. ſed veram ſcripturam tenet ms. *Epit*. f

Τούτων ἕνα φασὶ γενέσθαι καὶ Λύσανδρον &c. » *Lyſandrum*, iuvenem, *e mothacibus unum*, quod dicitur hîc, » *fuiſſe*, ex Plutarcho non diſcas. Fatetur tamen etiam » Aelianus, lib. XII. cap. 43. Καλλικρατίδας γε μὴν, καὶ » Γύλιππος, καὶ Λύσανδρος, ἐν Λακεδαιμονίᾳ μόθακες ἐκα» λοῦντο. ὄνομα δ' ἦν ἄρα τοῦτο τοῖς τῶν εὐπόρων, οὓς συν» εξέπεμπον αὐτοῖς οἱ πατέρες συναγωνιουμένους ἐν τοῖς » γυμνασίοις. Deſunt hîc manifeſto verba quaedam. Scri» bo: ὄνομα δ' ἦν ἄρα τοῦτο τοῖς τῶν εὐπόρων παίδων » δούλοις κείμενον, οὓς συνεξ. Non ſemel hoc genus men» di deprehenſum nobis in elegantiſſimo illo ſcriptore. Ex» empli gratia, lib. I. cap. 26. ita ſcribitur de Phocione:

f » τοὺς ἐν τῇ ἄκρᾳ τῇ ἐν Σάρδεσι δεδεμένους ἄνδρας ἠξίωσεν » αὐτὸν ἀφεῖναι ἐλευθέρους αὐτῷ, Ἐχεκρατίδην τὸν σοφι- » στὴν, καὶ Ἀθηνόδωρον τὸν Ἱμεραῖον καὶ Δημάρατον· ἀδελ- » φὼ δ' ἄρα ἤστην οὗτοι Ῥοδίω. Nimis ridicula lectio: quae » stare non potest, nisi concedatur, hominem Siculum » *Himeraeum*, vel, ut habent Plutarchi codices, *Imbrium*, » fuisse *Rhodium*. Sed scribendum, καὶ Δημάρατον καὶ » Σπάρτωνα· ἀδελφὼ δ' ἄρα ἤστην οὗτοι Ῥοδίω: auctor » Plutarchus in Phocione. « CASAUBONUS. — Superiorem illum Aeliani locum varie tentarunt viri docti, cum alii, tum ipsius Scriptoris illius editores. Ex his Perizonius sic supplendum defectum statuit, τοῖς τῶν εὐπόρων παιδαγωγοῖς, οὓς συνεξ. & hanc quidem potissimum supplendam vocem ait, quia sequatur, τοῖς ἐμμείνασι τῇ τῶν παίδων ἀγωγῇ. At οἱ ἐμμείναντες τῇ τῶν παίδων ἀγωγῇ, quos dein *libertatis participes factos* ait auctor, non sunt *qui in instituendorum puerorum curâ perseverassent; sed, qui in disciplina, quâ instituuntur pueri, perseverassent; qui universum studiorum & exercitiorum cursum, quibus instituuntur Lacedaemoniorum pueri, absolvissent.* Quare sic equidem scripsisse Aelianum crediderim, τοῖς τῶν εὐπόρων παίδων συντρόφοις, aut aliquid certe in eam sententiam.

καὶ οὓς μὲν ἀφέτας ἐκάλεσαν, οὓς δὲ ἀδεσπότους, οὓς δὲ ἐρυκτῆρας, δεσποσιοναύτας ἄλλους &c. » Varia fuere » nomina, quibus servos suos Lacedaemonii appellarunt, » postquam eos libertate donassent. Ἀφέτας dixere quos- » dam: voce quae respondet latinae *manumissus*. Quos- » dam ἀδεσπότους, ut *qui exiissent de servitute herorum*. Alios, » ἐρυκτῆρας. Isti tenebantur patronorum *corpora stipare:* » nam ἐρυκτὴρ, est quasi σωματοφύλαξ, *stipator*, & *latro.* « [Puto, παρὰ τὸ ἐρύκειν, ab *arcendo* & *propulsando* periculo, adeoque *tutando* patrono.] » Fuere qui libertos vo- » carent δεσποσιοναύτας: e re nomine imposito; quasi » dicas, *herilium navium magistri.* « [At ναῦται, non sunt *magistri navium*, sed *nautae.*] » Item, qui νεοδαμώδεις; ut » si dicas, *cives adscriptitios & novos.* « CASAUBONUS. — Pro δεσποσιοναύτας ἄλλους, quod habent editiones omnes, δεσποσιοναύτας δ' ἄλλους scribi debebat, inserta coniunctione, quam agnoscit codex manuscriptus uterque.

a οἱ δὲ Ἑλεάται. Sic apud Athenaeum habent scripti & editi libri. Ἑλεᾶται editur apud Stephanum Byzantin. quem vide in Ἕλος.

AD CAP. CIII.

Τίμαιος δ' ὁ Ταυρομενίτης, ἐκλαθόμενος ἑαυτοῦ. Teneri potuerat id quod veteres membranae dabant, αὑτοῦ, idem valens ac ἑαυτοῦ, quod ex Epitoma recepit primus editor. De *Timaeo*, & quae ex eius Historiis hic adferuntur, vide supra pag. 264. c. ubi eadem quaestio agebatur. Confer Heynii Opusc. Academ. T. II. pag. 54. cuius nonnulla huc spectantia protulimus in Notis ad Polyb. XII. 6, 7. a

Ἴστρος ὁ Καλλιμάχιος. Ister, Historiarum scriptor, *Callimachi* primum servus, dein *discipulus;* ut docet Suidas, in Ἴστρος. *Ibid.* In δι' ἃς, de quo dubitare poteras, nil mutant libri. Intellige δι' ἃς μυριάδας δούλων. *Ibid.* χοινικομέτρας: id est, *emetientes frumenti choenices.* Notum est, *choenicem* fuisse mensuram frumenti quanta per diem sufficeret uni homini alendo. Vide Erasmi Adagia, in illo, *Choenici ne insideas:* p. m. 629. b

» Error est in istis verbis, Κτησικλῆς ἐν τρίτῃ Χρονικῶν, c
» τῇ δεκάτῃ πρὸς ταῖς ἑκατὸν φησὶν Ὀλυμπιάδι,
» Ἀθήνῃσιν ἐξετασμὸν γενέσθαι ὑπὸ Δημητρίου τοῦ Φαλη-
» ρέως. Non est simile veri, habitum hunc Athenis populi
» recensum a Demetrio Phalereo adhuc privato. Itaque,
» cum illius dominatus incipiat ab *anno ultimo Olympiadis*
» *centesimae quintae*, falso hic scriptum τῇ δεκάτῃ πρὸς ταῖς
» ἑκατόν. Probabilius sit, τῇ ἑκκαιδεκάτῃ. Scripta
» lectio hoc modo corrupta, φησὶν ἐν τρίτῳ καὶ δεκάτῳ
» πρὸς ταῖς ἑκατόν.« Casaubonus. — Corrupta lectio, quam dicit Casaubonus, habetur in Epitoma. Veteres membranae *A.* cum ed. Ven. & Bas. sic habent, ἐν τρίτῃ Χρονικῶν καὶ δεκάτῃ: quod ex τῇ ἑκκαιδεκάτῃ vel τῇ πεντεκαιδεκάτῃ decurtatum: ubi, quid deceperit librarium, facile patet; qui, cum illa verba καὶ δεκάτῃ ad praecedens verbum τρίτῃ referenda putasset, sive per incogitantiam, sive etiam consulto, & articulum τῇ & minorem numerum, qui inter τῇ & καὶ δεκάτῃ interiectus erat, praetermisit. Sed & id ipsum, quod δεκάτῃ in dativo vulgo scribitur, haud dubie ex eodem errore natum. Nam quod deinde Ὀλυμπιάδα, non Ὀλυμπιάδι, habent veteres membranae, id satis indicare videtur, κατὰ τὴν - - δεκάτην scriptum olim fuisse: sicut fere alibi; verbi caussa, XIV. 675. f. κατὰ τὴν τρίτην

πρὸς ταῖς εἴκοσιν Ὀλυμπιάδα. In cod. *Epit.* hoc loco, cum non expressa sit ultima vocalis, haud adparet utrum Ὀλυμπιάδα an Ὀλυμπιάδι debuerit volueritve librarius. Caeterum consule quae super hoc loco disputavit WESSELINGIUS ad Diodor. lib. XVIII. c. 74. & BONAMY in *Vie de Demetrius Phalereus*, Commentariorum Academ. Reg. Inscript. T. VIII. pag. 169 sq. De *civium numero Atheniensium* plura veterum testimonia collegit MEURSIUS, Lectionum Atticar. lib. I. cap. 5.

Ξενοφῶν ἐν τῷ περὶ Πόρων. XENOPHON, *de Vectigalibus*, seu *Redititibus*, p. m. 730 extr.

d Ἀριστοτέλης δ' ἐν Αἰγινητῶν Πολιτείᾳ - - γενέσθαι ἑπτὰ καὶ τεσσαράκοντα μυριάδας δούλων. » *Numerum servorum* » qui fuere quondam *in Aegina*, proditum hîc ex ARI» STOTELIS scriptis, invenio etiam alibi. Scholiastes Pin» dari, explicans haec de ea insula verba, Odae IX. Olym» pionicarum, [immo Od. VIII. vs. 33 sqq.]

» — — τεθμὸς δέ τις ἀθανάτων
» καὶ τάνδ' ἁλιερκέα χώραν
» παντοδαποῖσιν ὑπέστασε ξένοις
» κίονα δαιμονίαν :

» scribit haec: Πλήθειν ἀνδρῶν οὕτω φασὶ τὴν Αἴγιναν, ὡς » εἶναι ἐν αὐτῇ τεσσαράκοντα ἑπτὰ μυριάδας οἰκετῶν. Quae » ex eodem Aristotele sumta esse, nullus dubito. « CASAUBONUS. — Fortasse ex Athenaeo nostro istud depromsit Pindari interpres.

Δαρδανεῖς, φησὶ, δούλους κεκτῆσθαι &c. Vide quae supra ad pag. 271. d. de *Ardiaeis* notavimus.

AD CAP. CIV.

e Μασούριε. Sic alibi constanter simplici litera σ nomen illud scribitur in nostris codicibus: quamquam hîc quidem ad editam scripturam Μασσ. nihil ex ms. *A*. adnotatum est; in ms. *Ep*. vero deest nomen.

f καταφονεῦσαι μὲν τοὺς ἐπὶ τῶν μετάλλων φύλακας· καταλαβέσθαι δὲ τὴν ἐπὶ Σουνίῳ ἀκρόπολιν. *Argentifodinarum*, quae olim Atheniensibus fuerant haud procul *Sunio*, meminit Pausanias, in ipso operis sui initio. Tetigimus eam rem, de qua hîc agitur, supra ad pag. 263. c. ubi vestigia sequentes KÜSTERI, diximus, Σουνιεῖς ibi fortasse intelligendos ex hoc ipso loco *servos deficientes a dominis &*

arma contra eos prospero cum successu capientes. Quod vero f dubitationem aliquam adferre poterat, id erat, quod hic continuo subiicitur, Οὗτος δ' ἦν ὁ καιρὸς, ὅτε καὶ ἐν Σικελίᾳ &c. id est, *Accidisse hoc per idem tempus, quo in Siciliâ exstitit secunda servorum contra dominos seditio.* Scilicet, quoniam continuo deinde de eis *Bellis servilibus* perspicue loquitur auctor, quae Romanorum tempore exarserunt; probabile videri poterat, hic quoque respici bellum aliquod servile in Sicilia, quo tempore Romanis paruit ea insula, gestum. Illorum autem bellorum *primum* illud fuit, quod Euno duce A. U. 620. concitatum est, quod Livius lib. VI. exposuerat, ut ex illius libri Epitome adparet. *Alterum*, quod A. U. 650. C. Mario II. C. Flavio Cimbria Coss. concitatum est; cuius historiam Freinshemius, ex Diodoro maxime & Dione, in Supplementis Livianis lib. LXVII - LXIX. exposuit: cuius eiusdem in Epitome Liviana lib. LXIX. his verbis fit mentio: *M. Aquillius proconsul in Sicilia bellum servile excitatum confecit.* Et, agi de re, quae recentiori memoriâ gesta esset, inde quoque probabile fieri videbatur, quod eam rem a *Posidonio* traditam discimus; quem novimus Historiarum suarum initium ab iis temporibus fecisse, in quibus desierat Polybius. At videtur omnino id quod de *servorum rebellione, qui in Atheniensium metallis opus fecerant*, hic narratur, multo ante illud tempus accidisse, quo secundum bellum Servile a Romanis in Sicilia gestum diximus. Adeoque alia quaedam & multo prior tempore *defectio servorum in Sicilia* hic fuerit intelligenda: neque quidquam prohibet, quin credamus, *Posidonium* subinde in suis Historiis res quasdam ex superiori memoriâ altius repetiisse. Videndum igitur, ne primam ἐπανάστασιν intellexerit *Posidonius* eam, quae a τοῖς περιδείνοις vel περιδίνοις concitata erat, quam Platoni memoratam supra (pag. 264. f.) vidimus; *alteram* vero, quam contra Syracusios concitarunt ii qui Καλλικύριοι vel Κιλλικύριοι dicti sunt; de quibus consulendus Suidas in Καλλικύριοι, & Hesychius in Κιλλικύριοι, & qui ibi laudantur ab Interpretibus; praesertim Herodotus, lib. VII. c. 155.

Σύγγραμμά τε ἐκδέδωκε περὶ τῶν Δουλικῶν πολέμων Καικίλιος ὁ ῥήτωρ ὁ ἀπὸ Καλῆς ἀκτῆς. » Quia legimus, » Atticam aliquando fuisse *Acten* appellatam, putarunt do» cti, [ii docti sunt, *Dalecampius*,] sic accipiendam hoc

f »loco eam vocem; ac verterunt, *in Acte pulcra genitus.*« [Ad oram adnotavit idem Dalecamp. *In Attica terra.*] »Sed errant hìc quoque viri optimi. Hic enim eſt CAE- »CILIUS *rhetor*, Siculus, qui Romae floruit, aequalis & »amicus Dionyſio Halicarnaſſeo. Meminere *Caecilii*, prae- »ter Dionyſium, Quintilianus, Longinus, aliique vete- »res.« [Vide VOSSIUM de Hiſtoricis Graecis, lib. II. cap. 4. pag. 178 ſq.] »Καλὴ ἀκτὴ, nomen eſt oppidi in litore »ſeptemtrionali Siciliae. Ptolemaei codices Καλάκται vo- »cant: qui purius Graece loqui ſtuduerunt, Καλὴν ἀκτὴν; »ut Athenaeus hìc, & lib. XI. nec non Diodorus Sicu- »lus, Biblioth. lib. XII. [cap. 8.] προσποιησάμενος χρησ- »μὸν αὐτῷ δεδόσθαι, κτίσαι τὴν Καλὴν Ἀκτὴν ἐν Σικελίᾳ. »[Vide ibi Weſſeling.] Suidae [in voce Καικίλιος] cor- »ruptâ voce dicitur Κάλλαντις: nato errore ex eo quod »Calaeactae incolae *Callatini* nominabantur, cum debe- »rent *Calactini.* Ita certe eos indigetat clare Diodorus, »eodem libro: [XII. 29.] niſi tamen ibi ſcribendum, τὴν »τῶν Καλακτίνων πατρίδα: non, ut eſt editum, Καλλα- »τίνων.« CASAUBONUS.

Pro Μιθριδατικὰ, eſt μίθρια ἀττικὰ in membr. *A.* tam imperita quam manifeſta permutatione literarum Δ & Λ. *Ibid.* Θρᾲξ τὸ γένος. Sic ms. *Ep.* Θρᾲξ γένος ms. *A.* cum
a edd. ne id quidem male. *Ibid.* Λικίννιον. Sic ſcribere adſueviſſe Graecos, iam aliâs monuimus: Λικίννιος, geminatâ ν literâ, ubi ſimplici utebantur Romani.

AD CAP. CV.

Σκιπίων γοῦν &c. Lubens tenui cum ed. Baſ. & Caſ. hanc ſcripturam Σκιπίων, pro iſta Σκηπίων, quae ex ſequioris aetatis Graecorum iotaciſmo orta eſt. »Ait de *Sci- »pione*, publice miſſo ad componendum diverſorum regno- »rum ſtatum, πέντε μόνους ἐπήγετο οἰκέτας: *quinque ſo- »los ſecum duxit ſervos.* Totidem & Cato Cenſorius nar- »ratur ſecum habuiſſe, cum in Hiſpaniam conſul profi- »ciſceretur.« CASAUBONUS.

b Ἰούλιος δὲ Καῖσαρ &c. »Quod ſequitur de *Iulio Caeſare*, »τρεῖς οἰκέτας τοὺς πάντας συνεπήγετο, minus recte ver- »ſum eſt, *tres ſervos habuit.* Ille vero eo tempore & ſer- »vorum ingentem numerum, & familias quoque gladia-

» torias aliquot *habuit*: sed non συνεπήγετο, *secum du-* b
» *cebat.* « IDEM.

ἀλλ' οὐ Σμινδυρίδης ὁ Συβαρίτης τοιοῦτος &c. » De *Smin-*
» *dyrida Sybarita* ait doctus convivator, eum, *quando ad*
» *Agaristae* ['Αγαρόστης habent libri omnes] *nuptias Sicyo-*
» *nem profectus est, secum duxisse mille servos*, ἁλιεῖς, ὀρνι-
» θευτὰς, μαγείρους: id est, qui erant *piscatores, aucupes,*
» *coqui*. Si narrationem hanc cum ea conferas, quae apud
» Aelianum habetur, [Var. Hist. XII. 24.] scias servo-
» rum triplo maiorem fuisse numerum. Scribit enim, du-
» ctos χιλίους μὲν μαγείρους, τοσούτους δὲ ὀρνιθευτὰς, καὶ
» ἁλιεῖς χιλίους. « CASAUBONUS. — De eiusdem hominis
mollitie vide eumdem Aelianum, IX. 24.

οὐκ, ἔφη, τὸν ἥλιον ἐτῶν εἴκοσιν οὔτ' ἀνατέλλοντα οὔτε c
δυόμενον ἑωρακέναι. » Haec fuit *vita Sybaritarum*, ut plu-
» ribus narratur libro XII. [pag. 519 sq.] ubi etiam caussa
» quaedam affertur, cur illis ita fuerit vivendum. Scripto-
» res verterunt in proverbium. Cicero, de Finib. lib. II.
» [cap. 8.] *Nolim mihi fingere asotos, ut soletis, qui in men-*
» *sam vomant, & qui de conviviis auferantur, crudique postri-*
» *die se rursus ingurgitent: qui solem, ut aiunt, nec occiden-*
» *tem unquam viderint, nec orientem.* Seneca, Epist. CXXII.
» *Sunt quidam in eadem urbe antipodes; qui, ut M. Cato ait,*
» *nec orientem unquam solem viderunt, nec occidentem.* Vetus
» scriptor apud Suidam, de Timasio loquens, homine aso-
» to, qui sub Theodosio vixit: *Ille*, ait, *summum bonum*
» *censebat*, ἔχειν ἑαυτῷ ὅ τι βούλοιτο χρῆσθαι καὶ ἀδεῶς,
» διά τε μέθην νύκτα καὶ ἡμέραν οὐκ εἰδέναι, οὔτ' ἀνατέλ-
» λοντα καὶ δυόμενον τὸν ἥλιον καθορᾶν, ἴσα καὶ οὐρανῷ. «
CASAUBONUS. — *Mox*: ubi ait, πρωῒ μὲν ἐκάθευδεν,
ὀψὲ δ' ἠγείρετο: ibi ἀνίστατο pro ἠγείρετο posuit
Epitomator. Equidem aliud exspectaveram verbum, quo
hoc diceret ille homo, *se conviviis de die initis sub vesperam*
crapulâ impediri quo minus solem umquam videat occidentem.

ὁ δὲ Ποντικὸς 'Εστιαῖος. *Hestiaeus Ponticus*; nempe ex d
Amiso, Ponti oppido. Suidas, in Τυραννίων 'Επικρατίδου.
Ibid. ὁ Νικαεὺς Νικίας. *Nicias Nicenus.* Vide Ionsium de
Scriptorib. Histor. Philos. IV. 39. pag. 262.

AD CAP. CVI.

Σκιπίων καὶ ὁ Καῖσαρ - - κεκολασμένως ἔζων. De *Sci-*

pione citra dubitationem recte hoc praedicari poterat. Sed & *Caesaris* publica quidem vita *inculpata* erat.

e δοριαλώτοις dedere & mssti & ed. Ven. & Baf. Est autem unice vera haec scriptura; de qua diximus ad Appianum, Vol. III. pag. 159. & ad Polybii lib. XVIII. cap. 34, 4. δορυαλώτοις nonnisi in ed. Caf. fcribitur, casune, nescio, an editoris consilio. *Ibid.* τούτοις αὐτῶν περιεγένοντο· Φοιν. τε τὰ ναυτ. εὑρόντων. Haec cum in ed. Ven. & Baf. desiderarentur, adiecit Casaub. ex Epitome Hoesch. Habetque eadem uterque noster codex mstus.

f τὴν σταδίαν μάχην, *statariam pugnam.* Vide Reimarum ad Dionem, T. I. pag. 38. Vocem σταδίαν, in vetustis editionibus omissam, ex Epit. Hoesch. adiecit Casaubonus: & agnoscunt eamdemque nostri codices.

διετήρησαν αὐτὴν μᾶλλον. Sic recte cod. ms. uterque. *Ibid.* Νῦν δὲ τὴν ἐκλογὴν τῶν χρησίμων ποιούμενοι παρὰ τῶν ἐναντίων, συναποφέρονται καὶ τὰ μοχθηρὰ ζηλώματα. » Restitue *negationem*, quae in his deest. Scribe, τὴν ἐκλο- » γὴν τῶν χρησίμων οὐ ποιούμενοι, παρὰ τῶν ἐναντίων » συναποφ. καὶ τὰ μοχθ. ζηλ. *Nunc cum nullum utilium* » *habeant delectum, simul cum illis & prava instituta referunt* » *ab hostibus.* « Casaubonus. — Nil magnopere opus esse videtur insertâ negativâ particulâ, dummodo vocabulum ἐκλογὴν non sensu strictissimo & exquisitissimo accipiamus. *Dum seligunt utilia,* (i. e. *sumunt & adoptant;* aut, si mavis, dum seligere volunt, sed non satis prudenter cauteque seligunt) *simul prava reportant.*

AD CAP. CVII.

a δικαιοσύνη τε, καὶ πολλὴ &c. Sic commode ms. *Ep.* Nescio an & ms. *A.*

Τοῦτο δ' ἔστιν ἐκ τῶν πατρίων θυσιῶν, ὧν ἐπιτελοῦμεν, ἰδεῖν. &c. » Ait, *veteris Romanorum modestiae & εὐλαβείας* » *testimonia superesse adhuc in sacris quae facerent.* ὁδοὺς τε » γὰρ πορευόμεθα τεταγμένας καὶ ὡρισμένας. Respicit *Sa-* » *cram viam*; ita dictam quod eo itinere utantur sacerdo- » tes idulium sacrorum conficiendorum caussa. Ex aucto- » ris verbis colligas, servatam fuisse eandem religionem in » omnibus sacris: qua de re amplius quaerendum. Huc » fortasse pertinet antiquum Numae praeceptum de non » adeundis obiter & ὁδοῦ πάρεργον Deorum templis. Le-

» ge [dein] ex Epit. ἀπαρχόμενοι, non ἀπερχόμε- b
» νοι. *Neque in nobis*, inquit, *modum excedimus cum sacra*
» *facimus*, *neque in iis quae Diis offerimus*. Verbis hisce,
» πίλους τε ταῖς κεφαλαῖς περικείμεθα, intelligit *apicem sa-*
» *cerdotum*; quem Dionysius appellat πῖλον ὑψηλὸν εἰς
» σχῆμα κωνοειδὲς συναγόμενον. « CASAUBONUS. — ἀπ-
αρχόμενοι recte mssti omnes. πίλους recte edd. ex
Epit. Corrupte πλείους ms. *A*. προβατείων pariter
dedit ms. *Ep*. προβατίων ms. *A*. cum edd.

AD CAP. CVIII.

Μούκιος γοῦν Σκευόλας τρίτος ἐν Ῥώμῃ τὸν Φάννιον ἐτήρει c
νόμον. &c. — » Post ista, τὰ δ' εἰς τοὺς θεοὺς ἀπαρχαί τι-
» νές εἰσι, deesse aliquid non dubitamus. Nimis enim ex
» abrupto transitus fit ab encomio Romanorum ad eorun-
» dem vituperationem. Annon enim vituperatio haec est,
» cum ait, *iam olim ex omnibus civium Romanorum millibus*
» *tres solum repertos*, *qui legem Fanniam sumtuariam serva-*
» *rent?* Tres illi fuerunt, *Mutius Scaevola*, *Q. Aelius Tu-*
» *bero*, & *Rutilius Rufus*. « [Duo posteriora nomina h. l.
omisit Epitomator.] » Itaque, pro Ναῦτος Καικίλιος Του-
» βέρων, scribendum ex libris Romanae historiae Κόϊντος
» Αἴλιος Τουβέρων. Legi apud virum doctum, Rutiliorum
» nomen fuisse Nautius: itaque transpositis vocibus le-
» gendum esse, καὶ Ναύτιος Ῥουτίλιος Ῥοῦφος. Ut dicam
» ingenue: nihil probo, nihil verum censeo. Iste enim
» *Rutilius*, ὁ τὴν πάτριον Ἱστορίαν γεγραφὼς, is est de quo
» Suetonius in Augusto, [cap. 89.] & eruditissimus Iuris-
» consultorum Cuiacius in Observationibus. *Publio* fuit ei
» praenomen, non *Nautio*. Laudatur Velleio Paterculo
» lib. II. « CASAUBONUS. — Nautius numquam fuit prae-
nomen Romanum: priscis vero reipublicae temporibus
gens fuerat Nautia, cognomine Rutilorum. De *P. Rutilio*
Rufo, vide Vossium De Historic. Graec. lib. I. c. 22. De
Fannia Lege vide PIGHIUM, Annal. Rom. T. II. pag. 409.
& ex veteribus cum Nostro conferendus A. Gellius, II.
24. & Macrobius, Saturnal. III. 17.

» *LEX FANNIA*, inquit Larensius, *sanciebat*, τριῶν μὲν
» πλείονας τῶν ἔξω τῆς οἰκίας μὴ ὑποδέχεσθαι· κατὰ ἀγο-
» ρὰν δὲ, τῶν πέντε. Postrema ita verte, *diebus autem nun-*
» *dinarum*, *quinque*. « [Quod dein legebatur, τοῦτο δὲ

c τρεῖς τοῦ μηνὸς ἐγένετο, error is erat editionum Baf. & Caf. Recte τρὶς ed. Ven. cum msstis.] » Addit, ὀψωνεῖν δὲ πλείονος τῶν δυοῖν δραχμῶν καὶ ἡμίσεους οὐκ ἐπέτρεπε. Epitome πλείους: quod fi probarem, supplerem ἔξωθεν nomen ἰχθῦς; nam ὄψον & inde ducta proprium locum habent in piscibus. Sed praestat vulgata lectio. « [At πλείους, quod & noster habet codex Epitomae, prorsus idem valet atque πλείονος.] » *Obsonari non permittebat maiori pecunia, quam duabus drachmis & semis*, vel, ut Romane loquamur, denis sestertiis, sive assibus quadragenis: quam summam in nullo Fanniae legis capite expressam a Latinis scriptoribus reperio. Verba legis, quae ad hunc locum pertinent, sunt haec, auctore A. Gellio: *Lex Fannia fuit lata, quae ludis Romanis, item plebeiis, & Saturnalibus, & aliis quibusdam diebus, in singulos dies centenos asses impendi concesserat: decemque aliis diebus in singulis mensibus tricenos, caeteris denos.* Cum igitur lege hac, pro diversitate dierum, sumtuum esset diversus modus praescriptus: quod hic narrat Auctor, aliter accipere posse non videmur, quam de impensis ordinariis, eorum videlicet dierum, quos neque privata neque publica aliqua solennitas reddebat insignes. Atqui huiusmodi diebus, non *denos sestertios*, sed *asses denos* fuisse definitos A. Gellius scribit. « CASAUBONUS. — τῶν δυεῖν δραχμῶν edidimus ex ms. *A.* δύο habet ms. *Ep.* δυοῖν edd.

κρέως δὲ καπνιστοῦ δεκαπέντε τάλαντα δαπανᾷν εἰς τὸν ἐνιαυτὸν ἐπεχώρει. » Sequitur aliud caput legis Fanniae. Vocat auctor καπνιστὰ κρέα non uno loco, quae Theopompus κρέα τεταριχευμένα: vulgo ἁλιστὰ, ut latine *salitae carnes*, vel *aridae*. Libro quarto, [p. 153. c.] in descriptione coenae triumphalis, *carnibus* καπνισταῖς opponuntur τὰ τῶν προσφάτως καθιερευθέντων, id est, *recens mactatarum victimarum*. Harum carnium, *salitarum* dico & *fumo induratarum*, communior eius semper quam recentium. Modus illarum praescribitur hoc *legis Fanniae* capite: quo *permittitur singulis patribusfamilias, ut quotannis quindecim talenta salitarum carnium absumant. Talentum* vocant Graeci scriptores *libras Romanas* CXX. quemadmodum ex Vitruvio libro superiore diximus. *Talenta* igitur *quinadena* efficiunt millena sexcentena pondo mensurae Romanae. Apage virorum clarissimorum & do-

»ctissimorum sententiam, *τάλαντον* hic pro *libra* accipien- c
»tium. Quae enim ratio, quis color ei interpretationi
»quaeri potest? At nimia est summa, quam diximus.
»Contrarium potius verear. Nulla enim tam angusta do-
»mus, in qua non saltem quina pondo aut bubulae aut
»porcinae quotidie impendantur exhibendae familiae.
»Quanto amplius & liberalius salarium ab Imperatoribus
»olim solitum assignari? Valerianus quidem imperator
»Claudio inter caetera dari iussit *laridi libras, duo millia*
»*annua*: ut in eius Epistola ad Zosimionem procurato-
»rem Syriae scriptum. Probo autem tribuuntur in sala-
»rio diurno, praeter bubulam & alia quamplurima, *por-*
»*cinae pondo sex, caprinae pondo decem*, ut legimus in Va-
»leriani Epistola ad Praef. Praet.« CASAUBONUS. — Qui-
nam sint ii viri docti, quos *τάλαντον* pro *libra* accepisse
ait, haud scio, nec nunc vacat quaerere. Interpretes qui-
dem, Natalis Comes & Dalecampius, *quindecim talenta* in
latina versione posuerunt.

ὅσα γῆ φέρει λάχανα, καὶ ὀσπρίων ἑψήματα. d
»Scripta lectio, *λαχάνων*: a qua non video cur de-
»beamus recedere. Plato lib. II. de Rep. *καὶ βολβοὺς καὶ*
»*λάχανα, οἷα δὴ ἐν ἀγροῖς ἑψήματα ἑψήσονται*: quem
»locum ante exposuimus. [vide ad IV. 138. a.] *ὅσα γῆ*
»*φέρει* appellat, quae dicebantur in lege, *terrâ nata*. M.
»Tullius in Epistola ad Gallum: [Ad Div. lib. VII. epist.
»26.] *Lex sumtuaria, quae videtur λιτότητα attulisse, ea*
»*mihi fraudi fuit. Nam dum volunt isti lauti terrâ nata, quae*
»*lege excepta sunt, in honorem adducere, fungos, helvellas,*
»*herbas omnes ita condiunt, ut nihil possit esse suavius.* Mox:
»*Itaque ego, qui me ostreis & murenis facile abstinebam, a be-*
»*ta etiam & malva deceptus sum.*« CASAUBONUS. — No-
ster mstus uterque *λάχανα* tenet cum editis. Pro
ὀσπρίων, quod habet ms. *Ep.* cum editis, *ὀσπρέων*
scribitur in ms. *A.* quam scripturam, ut minus legitimam,
notavit auctor Etymologici Magni, p. 635, 48. cum ait,
Ὄσπριον δεῖ λέγειν, καὶ οὐκ ὄσπρεον.

πρὸς τὸ ἐλευθεριώτερον νομίμως προῄρχοντο. »Significat,
»*hos tres*, de quibus loquitur, *contra legem fecisse legitime.*
»Nam summam impensarum lege definitam servabant illi
»quidem: verum hoc ideo, quia ab iis emebant, qui com-
»muni pretio res non vendebant. Ita fraus ab iis legi sum-
»tuariae facta, sine sua ipsorum fraude.« CASAUB.

d ὁ μὲν γὰρ Τουβέρων παρὰ τῶν ἐν τοῖς ἰδίοις ἀγροῖς. Cum perperam h. l. περὶ in ed. Bas. & Cas. legeretur, monuit CASAUBONUS in Animadv. »Scribe παρὰ τῶν. Ita » editum voluimus: etsi omnes mssti περὶ: inepte. « — Atqui non modo uterque noster codex mstus perspicue hic παρὰ habet, quemadmodum mox παρὰ τῶν ἁλιευόντων, & παρὰ τῶν εὐχρηστ. verum etiam Veneta editio id ipsum habet, sed compendiosa nota expressum; cuius notae vim non percipiens typotheta Basileensis, ubique περὶ pro παρὰ posuit. Illud erratum duobus posterioribus locis corrigendum curaverat Casaubonus in sua editione, priori loco intactum reliquerat.

τοῦ Θουριανοῦ καλουμένου. Potuerat fortasse, debueratque servari msstorum scriptura, Θυριανοῦ. Lubens tamen tenui id quod editum erat: quandoquidem Θούριοι, primâ syllabâ longâ, constanter scribitur apud Graecos scriptores nomen illius urbis, a qua videtur adpellatus piscis, de quo hic agitur. Caeterum nusquam alibi, quod sciam, nomen istud reperitur: nisi forte latet in eo quod apud Hesychium sic legitur, Θορινεὺς, ὁ ξιφίας piscis. Nam quod Salmasius in Exercit. Plinianis p. 941. ait, apud Plinium lib. XXXII. c. 11. haec ipsa verba legi, *tomus Thurianus, quem alii xiphian vocant:* legebantur quidem olim ea verba in Plinii editionibus, sed ex Hermolai Barbari interpolatione, ut Harduinus docuit in Notis & Emendat. in Plinii librum XXXII. num 30. Pro quibus verbis ipse Harduinus, praeeuntibus msstis libris, haec edidit: *thynnus, thranis, quem alii xiphiam vocant:* ubi in nomine *thranis*, ut ipse ibidem monuit, consentientem habet Xenocratem in libello de Alimento ex Aquatilib. apud Oribasium lib. II. cap. 58. qui *Thranis*, inquit, *aut Xiphias cetaceus est piscis, & in frusta secatur.* Rursus vero apud eumdem Xenocratem cap. 9. (edit. Neapol.) CORAYO nostro in Animadv. p. 142. suspectum erat ipsum illud vocab. Θρανὶς, aut, ut alii legunt, Θρανὶς: quaeritque vir doctus, an ex hoc Athenaei loco fortasse ibi Θουριανὸς sit legendum, an Θρανός? Difficile fuerit hodie, istam iudicare litem. Illud hic non praetereundum, apud eumdem nostrum Athenaeum lib. VII. p. 310. e. ubi de *canicula marina* vel *carcharia* agitur, haec legi, cum eis quae hic habemus conferenda: Τούτου τοῦ ἰχθύος μέρος ἐστὶ καὶ ὁ ὑπὸ Ῥωμαίων καλούμενος Θυρσίων,

ἥδιστος ὢν καὶ τρυφερώτατος. Ubi, ne fortasse Θουριανὸς vel Θυριανὸς scriptum oportuisse suspiceris, vetat Plinius, lib. IX. cap. 9. sect. 11. sic scribens: *Delphinorum similitudinem habent qui vocantur* t u r s i o n e s, *- - maxime tamen rostris* c a n i c u l a r u m *maleficentiae assimulati.*

ὁ δὲ Μούκιος παρὰ τῶν εὐχρηστουμένων ὑπ' αὐτοῦ. Delevi verbum ὠ ν ο ύ μ ε ν ο ς, quod proxime post ista, praeter necessitatem, inseruerat BEDROTUS, Basileensis editor. Acceperat is illud verbum (ut ex notula intellexi, ipsius manu ad oram exempli editionis Venetae, quod ipsius olim fuerat, scripta) a Guil. Budaeo, qui in Comment. Ling. Graec. pag. 795. locum hunc Athenaei citans, verbum istud adiecerat. At nimirum ad complendam verborum adlatorum sententiam adiecerat illud Budaeus, e superioribus apud Athenaeum verbis desumtum, ubi aiebat, ὁ μὲν Τουβέρων - - ὄρνιθας ὠνεῖτο. e

καὶ δῶρον οὐδὲ τὸ μικρότατον ἐδέχοντο. » Quid hoc ad » *legem sumtuariam?* nisi eadem ex parte *muneralis* quoque » fuit, deque iis muneribus cavit, quae fierent esculenta» rum rerum. « CASAUBONUS. — Si sequamur emendationem in scholio a nobis propositam, nil necesse fuerit, ut etiamnum ad legem sumtuariam verba ista referamus: sed spectaverint illa ad declarandam obiter reliquam eorumdem virorum innocentiam abstinentiamque. Quod mox ait, φίλοις τοῖς ἀπὸ παιδείας ὁρμωμένοις: exspectaveram ἀπὸ τ ῆ ς α ὐ τ ῆ ς παιδείας ὁρμωμ. *ex e a d e m disciplina progressis.* Sed nihil mutat ms. *A.* Desunt autem ista in ms. *Ep.*

A D C A P. C I X.

ᾤκειλεν εἰς πολυτελῆ δίαιταν. Ad lectionem ἤ κ ε ι μ ὲ ν, quam edi curaverat CASAUBONUS, adnotavit ipse dein in Animadversionibus: » Legebatur prius ᾤκει. In » nupera editione expressa est scriptura msstorum exem» plarium. Sed didici postea, veram lectionem esse ὤκειλεν, ut in libro XII. [p. 543. a.] ubi haec iterum ex eo» dem *Nicolao* descripta. Neque aliter in Excerptis. « — Scripturam ἤκει fortasse ex coniectura alicuius docti viri, medias inter lectiones e codice msto excerptas adnotatam repererat Casaubonus, & ipsam quoque e vetere codice ductam existimaverat. Corruptam quidem lectionem f

ᾤκει μὲν cum editis tenet ms. *A*. Recte vero ᾤκειλεν habet ms. *Ep*.

Κάτων δὲ ἐκεῖνος, ὡς Πολύβιος ἱστορεῖ &c. Videsis quae notavimus ad *Polybii librum XXXI.* cap. 24.

a καὶ μειράκια δ' εὔμορφα ὑπερβαλλούσης ἀγρῶν τιμῆς. » Breviter & concise dictum, pro τιμῆς ὑπερβαλλούσης τὴν » τιμὴν τῶν ἀγρῶν. *Catamitos a quibusdam emi impensiore » pretio quam praedia quaedam constiterint.* Ab Epitoma exulat » vox ἀγρῶν: quam retinendam omnino censeo, vel mu» tandam in ἀγοράζουσι. Quod autem praecedit de *pretio » insano* κεραμίων *Ponticorum*, aliis verbis ex eodem Cato» ne Plutarchus narrat in Sympofiacis, lib. IV problem. » 4. « — Probabilis utique Corayi coniectura ἀργυρίου, pro ἀγρῶν. Nimis certe concisa verba sunt quae vulgo hic leguntur. Oportebat saltem, ὑπερβαλλούσης τὴν τῶν ἀγρῶν τιμῆς.

ὡς τὸ πολὺ πίνοντας. Percommode legebatur ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, vel una voce ὡς ἐπιτοπολύ. Sed restituere debuimus veterem scripturam, in quam mssti libri cum editione Ven. consentiunt: a qua praeter necessitatem discesserat Basileensis editor.

b Νῦν δὲ, ὡς ὁ Θεόπομπος ἱστορεῖ &c. Intelligi par est, a *Theopompo* haec de *Graecorum* moribus scripta esse; quae perinde *in Romanorum* suae aetatis *mores valere* dicat Deipnosophista.

Finis Animadversionum in librum V. & VI.

LECTORI SALUTEM!

Haud mediocri cum voluptate me intellexisse, probari doctissimorum Virorum iudiciis cum universum nostrum instaurandae Athenaei editionis consilium, tum eam maxime rationem qua illud exsequi instituimus, plumbeus sim ni data occasione ultro profitear. Quam lubens equidem discere soleam a doctis, quantâque & curâ & fide convertere in usum studiosorum Deipnosophistae Lectorum enisus sim quaecumque partim ad emendandum,

partim ad illustrandum Daedaleum hoc opus a Viris ingenio & doctrina valentibus, vel pridem publice prolata, vel nuper privatim mecum communicata sunt; per totum operis cursum, quatenus in lucem adhuc emissum est, abunde, puto, demonstratum dedimus. Vellem nunc, ubi hoc *tertium Animadversionum Volumen* in publicum exit, suppeteret mihi otium, quo declarare enucleatius liceret, quam grato animo ea acceperim, quae, ex quo superiora prodierunt volumina, passim sive publice sive privatim monita ad me pervenerunt de his, quae in eis ipsis operis partibus, quae iam in hominum manibus versantur, desiderari etiamnum videantur. Sed poterit id quidem, Deo volente, alio tempore commodius a nobis curari: nunc pauca solummodo monita, & in his duo praesertim attingere iuvat, quae quamprimum cum Deipnosophistae Lectoribus communicata velim.

Lepidam illam *Menandri cantilenam*, quae a nobis primum e msstis Libris edita est in *Supplementis Epitomae Libri II.* Tom. I. (nostrae edit.) pag. 276 sq. pulcre videram versibus constare anapaesticis tetrametris catalecticis; quorum etiam tres postremi recte a nobis distincti, & per dimetros sive hemistichia distributi (quod in longioribus versibus ubique facere consultum duxeramus) adpositi sunt. In prioribus eiusdem eclogae versibus turbaverat me, cum quod non animadvertissem deesse primum versus primi pedem, tum quod, nescio quo casu, primam syllabam vocabuli κύλικα, quae numquam non brevis usurpari solet, imprudens, quoties istos versiculos perlegerem, pro longa accepissem. Nunc, opportune monitus a Viro docto in Novellis Literariis Ienensibus, sic rescriptos ibi tres priores versus (sive sex priores dimetros) velim, suppleto ex nostrâ coniecturâ primo primi versus verbo; quod fortasse, cum ab Athenaeo adiectum fuisset, nonnisi ab Epitomatore brevitatis nimium studioso praetermissum est:

[Δεινὸν] ἔργον εἰς τρίκλινον
  συγγενείας εἰσπεσεῖν.
οὗ λαβὼν τὴν κύλικα πρῶτος
  ἄρχεται λόγου πατὴρ,
καὶ παραινέσεις πέπαικεν·
  εἶτα μήτηρ δευτέρα, &c.

Perspecte item ab eodem eruditissimo Viro monitum

eſt, pro eo quod vulgo legitur ὠὰ, id eſt, *ova*, in Epitoma Libri II. pag. 52. b. & pag. 56. e. (ed. Caſ.) videri utique ὄα, id eſt *ſorbi*, ſcriptum oportuiſſe: de quo vocabulo, paſſim in veterum ſcriptis per librariorum incuriam obliterato, videndus RUHNKENIUS ad Timaei Lexic. Platon. p. 188 ſq.

Eſt porro *EPICHARMI Ecloga* haud illepida, de *quadrupede Tripode*, in Epitoma Libri II. p. 49. c. (ed. Caſ.) cuius verſus trochaicos, ab Epitomatore nonnihil turbatos vel mutilatos, ac partim fortaſſe iam olim corruptos, varii varie tentarunt in integrum reſtituere. In his idem, quem laudavi, Vir doctus in hunc modum concinnandos illos, quos dico, verſus cenſuit:

Τί δὲ τόδ' ἐστὶ δηλαδὴ τρίπους· τί δ' ὧν ἔχει πόδας
τέττορας; οὐκ ἐστὶ τρίπους ἆρ', ἀλλά γ' οἶμαι τετράπους.
ἔστι δ' ὄνομ' αὐτῷ τρίπους μάν. κἂν τέτορας ἔχει πόδας
Οἰδίπους τὺ μάν ποτ' ἦσθα, νῦν δ' αἰνίγματ' οὐ νοεῖς.

Qui quidem cur in *tertio verſu* a conſentiente librorum ſcriptura, in qua nihil deſiderabatur, diſcedendum ſibi putaverit, idoneam cauſſam nullam video: particulam κἂν vero ibidem cum verbo indicativi modi conſtructam, tum *verſu quarto* ſpondeum pedem initio poſterioris hemiſtichii poſitum, certo ſcio, ipſum doctiſſimum Virum, ſimulac quae ſcripſerat relegiſſet, non minus damnaturum fuiſſe, quam in verſu a nobis (Animadv. Vol. I. p. 343.) propoſito ſpondeum in tertia ſede admiſſum merito damnavit; quamquam ibi quidem corripi fortaſſe diphthongus ob ſequentem vocalem poterat. Sed haec, & id genus alia, nunc omitto quaerere. Cuius cauſſâ mentionem huius eclogae prae caeteris hic faciendam putavi, *Quartus* maxime *versus*, cum in msstis libris ſic conceptus legeretur,

Οἰδίπους τοίνυν ποτ' ἦν, αἴνιγμά τοι νοεῖς:

non modo mancus erat, ſed &, quocumque tandem modo a viris doctis curatus fuiſſet, eam continebat ſententiam, quae mihi ſemper incommoda viſa erat, & a mente poëtae aliena; licet, quid eſſet potiſſimum quod dicere ille voluiſſet, numquam ſatis perſpicue animo meo occurrerit. Illum igitur ipſum verſum, & totam omnino eclogam, Vir iuvenis politiſſimo ingenio, STEFENS, Gym-

nasii Goettingensis moderator, ita feliciter expedivisse mihi visus est, ut nihil vel acutius vel verius reperiri posse videatur. Quare, ad exemplum ab hoc Viro mecum his diebus per Heynii, Viri Clarissimi, benevolentiam communicatum, sic rescriptam illam eclogam velim; versu quidem unoquoque (pro nostro more) in duo hemistichia diviso:

A. Τί δὲ τάδ' ἐστί; B. Δηλαδὴ τρίπους. A. Ὅ τι μὰν ἔχει πόδας
τέτορας, οὐκ ἔστι τρίπους, ἀλλ' ἐστὶν οἶμαι τετράπους.
B. Ἔστι δ' ὄνομ' αὐτῷ τρίπους. A. Τέτορας γε μὰν ἔχει πόδας.
εἰ δίπους τοίνυν ποτ' ἦν, αἰνίγματ' Οἰδίπου νοεῖς.

Quorum verborum haec fuerit sententia:

A. *Quid hoc rei est?* B. *Tripus nimirum.* A. *At, quod pedes habet*
quatuor, id non tripes est, sed est puto quadrupes.
B. *Sed est ei nomen tripus.* A. *At tamen quatuor certe pedes habet.*
Quod si quando etiam bipes esset, fatendum fuerit nosse te Oedipi aenigmata.

Quarto quidem *versui*, ad istum modum concepto, quanto aptior, quam vulgo, insit sententia, me tacente patet. Quam facile autem priora olim verba, εἰ δίπους, in Οἰδίπους potuerint mutari, in oculos incurrit: quae ubi semel obtinuit scriptura, mox consequens erat ut sub finem versus *Oedipi* nomen obliteraretur. *Primo versu*, vocem πόδας (contra quam in libris nostris erat) ante τέτορας posuit solertissimus Criticus, praeeunte Eustathio, cuius verba in Animadv. nostris, Vol. I. pag. 341. retulimus. At, verum si quaeris, haud temere suspicari licebit, ipsam vocem πόδας interpretationis caussa ab Epitomatore fuisse adiectam; quae abesse non modo percommode poterat, sed maiori etiam cum gratia omissa fuisset a poëta. Itaque, quoniam in τίμανον, quae est librorum scriptura, latere videtur τι μὰν ὤν, haud male fortasse fecerit, qui eumdem versum sic refingendum statuerit:

A. Τί δὲ τάδ' ἔστι; B. Δηλαδὴ τρίπους. A. Ὅ τι γε μὰν ὢν ἔχει &c.

Sic in posteriori hemistichio primus pes, quem dactylum statuerat vir doctus, magis etiam legitime fuerit trochaeus; alter autem pes fuerit anapaesticus, cui peropportuna ea sedes est. *Secundo versu*, verbum ἐστὶν, quod ad metrum desiderabatur, brevitatis caussa omissum fuisse ab Eclogario, nullam metri rationem habente, facile credi potest.

Sed haec nunc hactenus. Tu has aliasque multiplicis doctrinae delicias, quae Tibi nostrâ qualicumque operâ subinde adponuntur, perge, benevole Lector, serena accipere fronte: eisque Tu fruere dulcius per otium, animoque curarum turbâ minus, quam nobis ad hunc diem contigit, districto.

Scripsi Argentorati, die XIV. mensis Fructid. aerae Francicae anno X. (Calend. Septemb. MDCCCII.)

